ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\303\Paolini_Christopher-Odkaz_Dracich_jezdcu_2-Eldest.PDB

PDB Name: Paolini_Christopher-Odkaz_Draci
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 26.2.2006
Modification Date: 26.2.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Christopher Paolini

Eldest
Odkaz Dračích jezdců

Jako vždy věnuji tuto knihu své rodině. A také svým úžasným příznivcům. Pouze díky vám se toto dobrodružství mohlo uskutečnit.
Se onr sverdar sitja hvass!

Text copyright © 2005 by Christopher Paolini Jacket art copyright © 2005 by John Jude Palencar
Hlustrations on endpapers, pages 2-4 and 656 - copyright © 2005 by Christopher Paolini This translatíon was published by arrangement with Random House Children's Books, a division of Random House, Inc. ISBN 0-375-82670-X (Random House)

Z anglického originálu Eldest, Inheritance, Book 2
přeložila Olga Machútová.
Redigoval Štěpán Kovařík.
Jazyková korektura Eva a Boris Lehečkovi
Odpovědná redaktorka Helena Škodová
Technická redaktorka Daruše Singerová
Vydalo nakladatelství Fragment, Humpolecká 1503, Havlíčkův Brod, jako svou 1123. publikaci.
1. vydání, 2006
Sazbu zhotovil Fragment DTP, s. r. o. Vytiskla Centa, spol. s r.o.

České vydání © Fragment, 2006 Translation © Olga Machútová, 2005
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného svolení majitelů práv.

Kontaktní adresa: Radiová 1, 102 27 Praha 10 - Hostivař
e-mail: fragment@fragment.cz
<http://www.fragment.cz>

ISBN 80-253-0220-2 (1. vydání)

Obsah
Děj Eragona, prvního dílu Odkazu Dračích jezdců. 8
Dvojí ztráta 12
Rada starších 19
Pravda mezi přáteli 29
RORAN 37
Hon na lovce 45

Safiřin slib 52
Rekviem 58
Věrnost 63
Čarodějnice, had a svitek 67
Hrothgarův dar 79
S VERVOU 84
Odveta 92
AZ SWELDN RAK ANHUIN 98
Celbedeil 110
Démanty noci 122
Temná mračna 130
PO SVIŽNÉ ŘECE 136
Unášeni proudem 145
Arya svit-koná 153
Ceris 159
Rány minulosti 167
Rány současnosti 174
Tvář nepřítele 181
ŠÍP DO SRDCE 190
Vzývání Dagshelgru 197
Borové město 207
Královna islanzadí 213
Ohromující setkání 227
Přesvědčení 230
Odezva 238
Odchod 244
Na skále tel'naeír 250
Tajný život mravenců 267
Pod stromem menoa 279
Labyrint opozice 291
Na tenké niti 301
Elva 307
Probuzení 314
Proč bojuješ ? 317
Černý svlačec 328
Podstata zla 344
Obraz dokonalosti 355
Vyhlazovač 362
Narda 374
Kladivo dopadne 385
Počátek moudrosti 400
Rozbitá vejce a opuštěné hnízdo 413
Dračí dar 420
Na hvězdné mýtině 434
Přistání na pevnině 439
Teirm 444
Jeod Tyčka 451
Nečekaný spojenec 455
Útěk 465
Dětská hra 478
Předzvěst války 481
Rudá čepel, bílá čepel 489
Vize blízké a vzdálené 496
Dary 507
Hrdlo oceánu 515
Závod s kančím okem 520
DO ABERONU 526
Hořící pláně 534
Mračna války 549
Nar Garzhvog 554
Čarodějčin nápoj 561
Bouře propuká 571
Přibližování 579
Prvorozený 583

Dědictví 591
Shledání 599
JAZYKOVÝ PRŮVODCE, PŮVOD NÁZVŮ 612
Stručný přehled postav, míst a některých zvláštností 618
Poděkování 624

Děj Eragona, prvního dílu Odkazu Dračích jezdců.

Eragonovi je patnáct a žije na farmě se strýcem Gerem a bratrancem Roranem. Gero a jeho nyní již zesnulá žena Mariana Eragona vychovali. O Eragonově otci se nic neví; matka Selena, Gerova sestra, krátce po jeho narození odešla a od té doby ji nikdo neviděl. Během jedné ze svých loveckých výprav v Dračích horách Eragon nečekaně objeví lesklý modrý kámen a odnese si jej domů. Později kámen praskne a vylíhne se z něj dračí mládě. Když se jej Eragon dotkne, objeví se mu na dlani stříbřitá značka, a tak mezi nimi vznikne nezrušitelné pouto a z Eragona se stává jeden z legendárních Dračích jezdců.
Dračí jezdci byli ustaveni před několika tisíci lety po velké válce elfů s draky, aby zaručili, že mezi těmito dvěma rasami už nikdy nedojde k podobnému nepřátelství. Jezdci se stali strážci míru, učiteli, léčiteli, přírodními filozofy a díky svému spojení s draky také největšími kouzelníky. Pod jejich vedením a ochranou země zažívala zlaté časy.
Když do Alagaësie přišli lidé, byli připojeni k tomuto vyvolenému řádu. Po mnoha letech míru však zrůdní a bojovní urgalové zabili draka mladého lidského Jezdce Galbatorixe. Ze ztráty draka a odmítnutí starších Jezdců dát mu nového byl Galbatorix tak rozzuřen, že se rozhodl svrhnout Jezdce.
Ukradl jiného draka, kterému dal jméno Šruikan, a ovládl ho pomocí temných kouzel, potom kolem sebe shromáždil skupinu třinácti zrádců: Křivopřísežníků. S pomocí svých krutých učedníků svrhl Jezdce, zabil jejich vůdce Vraela a prohlásil se králem Alagaësie. Ovládnout Alagaësii se Galbatorixovi podařilo jen zčásti, protože elfové a trpaslíci si uchovali svou samostatnost tím, že se skryli na utajených místech, zatímco odpůrci nového krále mezi lidmi založili na jihu Alagaësie nezávislou zemi zvanou Surda. Po osmdesáti letech otevřených rozporů způsobených zničením Jezdců se ani dalších dvacet let nedařilo kritickou situaci vyřešit.
A uprostřed této křehké politické situace se najednou ocitá Eragon. Bojí se, že je ve smrtelném nebezpečí, neboť je všeobecně známo, že Galbatorix zabil každého Jezdce, který mu nepřísahal věrnost. Ukryje proto malou dračici před vlastní rodinou a tajně ji vychovává. Dá jí jméno Safira podle draka, o němž se mu zmíní vesnický vypravěč Brom. Zanedlouho jeho bratranec Roran odchází z farmy za prací, aby vydělal dost peněz a mohl se oženit s řezníkovou dcerou Katrinou.
V době, kdy už Safira přerostla Eragona, přicházejí do Carvahallu dva hroziví, podivní cizinci zvaní ra'zakové a hledají tajemný kámen, tedy Safiřino vejce. Safira ve strachu před nimi uletí s Eragonem do Dračích hor. Eragon ji sice přesvědčí, aby se vrátila zpátky, ale zjistí, že mezitím ra'zakové srovnali jeho domov se zemí. Eragon najde v sutinách Gera, zmučeného a vážně zraněného.
Gero brzy nato zraněním podlehne a Eragon přísahá, že ra'zaky vypátrá a zabije. Už na útěku Eragona zastaví Brom, který již o Safiře ví, a požádá Eragona, aby ho mohl ze svých vlastních důvodů doprovázet. Eragon souhlasí; Brom mu věnuje meč Zar'roc, který kdysi patřil jednomu Jezdci, ale odmítá mu prozradit, jak ke zbrani přišel.
Eragon se během cest od Broma mnohému naučí, včetně umění bojovat s mečem a kouzlit. Nakonec ale stopu ra'zaků ztratí a jsou nuceni navštívit město Teirm, aby s pomocí Bromová starého přítele Jeoda našli doupě ra'zaků.
V Teirmu se Eragon setká s výstřední bylinkářkou Angelou, která mu věští osud a předpoví, že mocné síly budou bojovat o to, aby řídily jeho osud; předpoví mu také milostný vztah k ženě urozeného původu; to, že jednoho dne opustí Alagaësii a nikdy se už nevrátí; a též zradu, která přijde z jeho vlastní rodiny. Její společník, kočkodlak Solembum, mu udělí také pár rad. Pak Eragon, Brom a Safira odjíždějí do Dras-Leony vypátrat ra'zaky.
Brom nakonec Eragonovi prozradí, že je spojencem Vardenů - skupiny vzbouřenců, kteří usilují o svržení Galbatorixe - a že se v Carvahallu dlouhou dobu skrýval a čekal, dokud se neobjeví nový Dračí jezdec. Také mu vysvětlí, že před dvaceti lety s Jeodem ukradli Safiřino vejce Galbatorixovi. Během tohoto únosu Brom zabil Morzana, prvního a zároveň posledního z Křivopřísežníků. Nyní existují už jen dvě dračí vejce, z nichž obě má stále Galbatorix.
Poblíž Dras-Leony ra'zakové přepadnou Eragona a jeho společníka. Brom chrání Eragona, ale v boji je sám smrtelně zraněn. Ra'zaky však nečekaně zažene tajemný mladý muž jménem Murtagh, který tvrdí, že je už delší dobu stopoval. Brom zemře následující noci. S posledním dechem se přizná, že sám kdysi býval Jezdcem a jeho dračice se také jmenovala Safira. Eragon pohřbí Broma do pískovcové hrobky, kterou Safira promění kouzlem v čirý diamant.
Nyní již bez Broma se Eragon a Safira rozhodnou přidat k Vardenům. Nešťastnou náhodou je však Eragon v Gil'eadu zajat a přiveden ke Stínu Durzovi, Galbatorixovu pobočníkovi. S Murtaghovou pomocí Eragon z vězení uteče a vezme s sebou dalšího zajatce, elfku Aryu, která je v bezvědomí. Z Eragona a Murtagha se stanou velcí přátelé.
Arya se s Eragonem v duchu spojí a sdělí mu, že převážela Safiřino vejce mezi elfy a Vardeny v naději, že by si dračice mohla vybrat nového Jezdce a pro něj se vylíhnout. Jenže během poslední cesty ji přepadl Durza a ona byla nucena kouzlem odeslat vejce pryč a tak se dostalo až k Eragonovi. Teď je Arya vážně zraněná a potřebuje lékařskou pomoc Vardenů. V myšlenkách ukáže Eragonovi, kde tyto vzbouřence najít. Začíná napínavý závod s časem. Eragon a jeho přátelé urazí skoro čtyři sta mil za osm dní. Pronásleduje je skupina urgalů, kteří je uvězní v nebetyčných Beorských horách. Murtagh, který s nimi původně nechtěl k Vardenům jít, se již nemůže vrátit a musí Eragonovi přiznat, že je synem Morzana.
Odsuzuje však skutky svého otce a utekl z Galbatorixova dvora proto, aby se mohl vydat vlastní cestou. Ukáže Eragonovi obrovskou jizvu přes záda, k níž přišel jako dítě, když po něm Morzan hodil svůj meč Zar'roc. A tak Eragon

zjistí, že jeho meč kdysi patřil Murtaghovu otci, který zradil Jezdce a zavraždil mnoho svých bývalých druhů.
Už to vypadá, že urgalové pobijí Eragona a jeho přátele, ale na poslední chvíli je zachrání Vardenové, kteří jako by vystoupili že skály. Ukáže se, že vzbouřenci sídlí ve Farthen Důru, duté hoře deset mil vysoké a deset mil široké. V této hoře se také nachází hlavní město trpaslíků - Tronjheim. Eragon je odveden k vůdci Vardenů Ažihadovi a Murtagh uvězněn kvůli svému původu. Ažihad objasní Eragonovi mnoho věcí, mimo jiné i to, že Vardenové, trpaslíci a elfové uzavřeli dohodu, že když se objeví nový Jezdec, bude jej zpočátku cvičit Brom a pak Jezdec dokončí svůj výcvik u elfů. Eragon se teď musí rozhodnout, zda se bude této dohody držet.
Eragon se seznámí s králem trpaslíků Hrothgarem a Ažihadovou dcerou Nasuadou; jeho mysl a schopnosti prověřují Dvojčata, dva holohlaví a nevraživí kouzelníci, kteří slouží Ažihadovi; utká se i s Aryou, která se mezitím uzdravila; a znovu potkává Angelu se Solembumem, kteří se přidali k Vardenům. Eragon se Safirou také požehnají jednomu z vardenských osiřelých nemluvňat.
Eragonův pobyt ve Farthen Důru naruší zprávy o urgalské armádě, která se blíží trpasličími chodbami. V bitvě, jež následně vypukne, je Eragon oddělen od Safiry a musí bojovat sám se Stínem Durzou. Durza je daleko silnější než kterýkoli člověk, snadno Eragona přemůže a rozsekne mu záda od ramene po bok. Naštěstí v tom okamžiku Safira s Aryou prorazí střechu sálu - šedesát stop široký hvězdný safír Isidar Mithrim - a překvapí Durzu natolik, že mu Eragon stačí probodnout srdce. Urgalové, které Durza doposud ovládal kouzly, jsou zahnáni zpátky do tunelů.
Zatímco Eragon leží po bitvě v bezvědomí, telepaticky se s ním spojí bytost, která se mu představí jako Togira Ikonoka - Zdravý mrzák. Nabídne mu odpovědi na všechny jeho otázky a pobídne ho, aby jej vyhledal v elfském městě Ellesméra.
Když se Eragon probere, zjistí, že přes veškerou Angelinu snahu mu na zádech zůstala jizva podobná té Murtaghově. Ke své nelibosti
si uvědomí, že Durzu zabil jen šťastnou náhodou a že zoufale potřebuje další výcvik.
Eragon se tedy rozhodne, že vyhledá Togiru Ikonoku v Ellesméře a bude se od něj učit. Osudové události teď probíhají rychlým tempem, po Alagaësii se šíří první hlasité zprávy o nadcházející válce a kvapem se blíží čas, kdy bude muset Eragon udělat krok vpřed a postavit se svému jedinému skutečnému nepříteli: králi Galbatoroxovi.

Dvojí ztráta

Písně mrtvých jsou nářkem živých. To si pomyslel Eragon, když překračoval zkroucené a rozsekané tělo urgala a poslouchal nářky žen, které odnášely své milované z krví nasáklé půdy Farthen Důru. Safira raději mrtvolu obešla. V duté hoře panovalo šedé přítmí, narušované jen třpytem jejích modrých šupin.
Byly to už tři dny, co se Vardenové a trpaslíci postavili urgalům a uhájili Tronjheim, míli vysoké kuželovité město uprostřed Farthen Důru, bojiště však dosud zůstávalo poseto zmasakrovanými těly. Mrtvých leželo všude tolik, že je nemohli ani pochovat. V dálce u stěny Farthen Důru temně planul mohutný oheň, v němž pálili urgaly. Je žádný pohřeb nečekal, ani spočinutí v zemi. Jakmile se Eragon probral z bezvědomí a zjistil, že Angela vyléčila jeho zranění, chtěl pomáhat s odstraňováním škod. Zkusil to třikrát, ale pokaždé ho přepadla strašná bolest, která jako by mu vystřelovala z páteře. Léčitelé pro něj připravili různé lektvary, Arya s Angelou tvrdily, že je úplně zdravý. A přesto to bolelo. Ani Safira mu neuměla pomoci, jen s ním mohla tu bolest sdílet při jejich duchovním spojení.
Eragon si přejel rukou po obličeji a pohlédl vzhůru ke vzdálenému vrcholku Farthen Důru, kde se za černou hradbou kouře z pohřební hranice ukazovaly hvězdy. Tři dny. Uplynuly tři dny od chvíle, kdy zabil Durzu; od chvíle, kdy mu lidé začali říkat Stínovrah; od chvíle, kdy mu zbytky černokněžníkova vědomí ochromily mysl a kdy ho zachránil tajemný Togira Ikonoka, Zdravý mrzák. Nikomu o svém vidění neřekl, jenom Safiře. Boj s Durzou a temnými duchy, kteří ho ovládali, Eragona změnil; zatím si ovšem nebyl jistý, zda k lepšímu, nebo k horšímu. Cítil se zranitelný, jako by měl každý nečekaný otřes roztříštit jeho vyléčené tělo a vědomí.
A teď se vrátil na místo bitvy, poháněný nutkavou touhou vidět její následky. Rozhlížel se kolem a viděl jen bolestnou přítomnost smrti a úpadku, a ne tu slávu, kterou opěvují hrdinské písně.
V dřívějších dobách, ještě než ra'zakové před několika měsíci zavraždili jeho strýce Gera, by Eragona krutost, jíž byl svědkem mezi lidmi, trpaslíky a urgaly, zničila. Teď se cítil otupělý. S pomocí Safiry si však uvědomil, že jediná cesta, jak nepřijít uprostřed takové bolesti o rozum, je něco dělat. Navíc už nevěřil, že život má nějaký smysl - ne po tom, co viděl Kully, obří urgaly, trhat muže na kusy, zemi posetou rozsekanými údy a hlínu tak nasáklou krví, že mu promáčela podrážky bot. Usoudil, že pokud ve válce existuje nějaká spravedlnost, pak je to v boji na ochranu bezbranných.
Sehnul se a sebral ze země zub, stoličku. Pohazoval si s ní v dlani a pomalu se Safirou dál obcházeli udusanou pláň. Když se zastavili na jejím okraji, zahlédli, jak k nim z Tronjheimu pospíchá Jörmundur -zástupce vardenského vůdce Ažihada. Jakmile se k nim přiblížil, uklonil se mu. Eragon věděl, že ještě před pár dny by to neudělal.
„To jsem rád, že jsem tě včas našel, Eragone.“ Jörmundur svíral v ruce svitek pergamenu. „Ažihad se vrací a chce, abys byl u toho. Ostatní už na něj čekají u západních bran Tronjheimu. Musíme si pospíšit, abychom ho stihli.“
Eragon přikývl, zamířil k bráně a stále se přitom dotýkal Safiry. Ažihad byl od bitvy většinu času pryč a snažil se dopadnout urgaly, kterým se podařilo utéct do podzemních chodeb trpaslíků pod Beorskými horami. Viděli ho mezitím jen jednou, a to zrovna zuřil, protože zjistil, že dcera Nasuada nesplnila jeho příkaz a neodešla před bitvou do bezpečí spolu s ostatními ženami a dětmi. Místo toho tajně bojovala v řadách vardenských lukostřelců.
Ažihada teď doprovázeli Murtagh a Dvojčata: Dvojčata jej měla na nebezpečné cestě chránit svými kouzly, zatímco Murtagh toužil Vardenům znovu dokazovat, že mu mohou důvěřovat. Eragona překvapilo, že lidé tak změnili svůj postoj k Murtaghovi, synovi Dračího jezdce Morzana a nejvěrnějšího z Galbatorixových Křivopřísežníků. I když Murtagh svým otcem pohrdal a byl oddaný Eragonovi, Vardenové mu zpočátku nevěřili. Ale teď se nikomu z nich

nechtělo plýtvat energií na malichernou zášť, když měli spousty jiné práce. Eragon litoval, že si nemůže s Murtaghem promluvit, a těšil se, až si o všem co nejdřív popovídají.
Když se Safirou obešli Tronjheim, uviděli ve světle lucerny před dřevěnou branou malou skupinku. Byl tam i Orik, trpaslík netrpělivě přešlapující na podsaditých nohou, a Arya. Ve tmě zářil bílý obvaz, který měla na paži, a tlumeně se jí odrážel ve vlasech. Eragon pocítil zvláštní vzrušení, tak jako vždy, když elfku uviděl. Letmo na něj a na Safiru pohlédla zelenýma blýskavýma očima a dál vyhlížela Ažihada.
Tím, že Arya rozbila Isidar Mithrim - obří hvězdný safír, který měl dvacet metrů napříč a byl vybroušený do tvaru růže -, pomohla Eragonovi zabít Durzu a vyhrát tak celou bitvu. Přesto se na ni trpaslíci hněvali, neboť zničila jejich nejcennější poklad. Odmítli kamkoli odnést zbytky safíru a nechali je ležet v obrovském kruhu uvnitř hlavní haly Tronjheimu. Eragon se procházel střepinovou spouští a prožíval zármutek nad ztracenou nádherou společně s trpaslíky.
Zastavili se Safirou u Orika a rozhlédli se po pusté pláni kolem Tronjheimu, která se prostírala pět mil na všechny strany až ke stěnám Farthen Dûru. „Odkud má Ažihad přijít?“ zeptal se Eragon.
Orik ukázal na trs luceren zavěšených u obrovské díry do tunelu asi dvě míle od nich. „Brzy by tu měl být.“
Eragon trpělivě čekal s ostatními, odpovídal na dotazy a poznámky, ale jinak raději v duchu mluvil se Safirou. Ticho, které se ve Farthen Dûru rozhostilo, mu vyhovovalo.
Uběhla půlhodina, než se u vzdáleného tunelu něco pohnulo. Z otvoru vylezla skupina deseti mužů, pak se otočili a pomohli ven přibližně stejnému počtu trpaslíků. Jeden z mužů - Eragon předpokládal, že je to Ažihad - zvedl ruku a válečníci se za ním shromáždili ve dvou řadách. Na znamení začal útvar hrdě pochodovat směrem k Tronjheimu.
Když ušli sotva pár metrů, tunel za nimi opět ožil a vyskočily z něj další postavy. Eragon přimhouřil oči, neboť zdálky pořádně neviděl.
To jsou urgalové! vykřikla Safira a tělo se jí napjalo jako tětiva.
Eragon se jí dál nevyptával. „Urgalové!“ vykřikl, vyskočil na Safíru a vynadal sám sobě, že nechal meč Zar'roc ve své komnatě. Nikdo nečekal útok v tuto chvíli, bezprostředně poté, co zahnali urgalskou armádu.
Safira roztáhla azurově modrá křídla, máchla jimi, vyskočila a každou vteřinou letu nabírala rychlost a výšku; Eragona při tom celou dobu bodala rána v zádech. Pod nimi utíkala Arya k tunelu tak rychle, že skoro držela tempo se Safirou. Za ní pak běžel Orik s několika muži, zatímco Jörmundur spěchal zpátky ke kasárnám.
Eragon mohl jen bezmocně sledovat, jak se urgalové vrhli na zadní část Ažihadova oddílu; na takovou dálku nemohl použít kouzlo. Využili okamžiku překvapení a vmžiku zkosili čtyři vojáky a přinutili zbytek mužů a trpaslíků, aby se shlukli kolem Ažihada, když se ho snažili ochránit. Meče a sekery zařinčely, jak se do sebe bojovníci pustili. Od jednoho z Dvojčat vyšlehl záblesk a jeden urgal padl k zemi s useknutou paží.
Chvíli to vypadalo, že se skupina dokáže urgalům ubránit, pak to ale ve vzduchu zavířilo a scéna jim zmizela v tenkém pásu mlhy. Když se mlha rozplynula, stáli tam už jen čtyři válečníci: Ažihad, Dvojčata a Murtagh. Urgalové na ně dotírali a zastínili Eragonovi výhled, takže jen bezmocně hleděl s narůstající hrůzou a strachem.
Néé!Néé!Néé!
Než doletěli na místo, hlouček urgalů se vřítil zpátky do tunelu, zalezl pod zem a zanechal po sobě jenom padlá těla.
Jakmile Safira přistála, Eragon seskočil na zem, pak ho ale přemohl zármutek a vztek a zaváhal. Tohle nedokážu. Příliš mu to připomínalo okamžik, kdy se vrátil na farmu a našel tam umírajícího strýce Gera. S každým krokem přemáhal obavy a začal hledat, jestli někdo přežil.
Místo se nepříjemně podobalo bojišti, které si předtím prohlížel, jen krev tady byla čerstvá.
Uprostřed té spouště ležel Ažihad s náprsním krunýřem rozsekaným četnými ranami. A kolem něj pět urgalů, které stačil zabít. Ještě ztěžka přerývaně dýchal. Eragon k němu poklekl a sklonil tvář, aby jeho slzy nedopadaly na vůdcovu zraněnou hruď. Takové rány se nedaly vyléčit. Arya už k nim dobíhala, potom se však zarazila a zastavila. Tvář jí potemněla smutkem, když poznala, že Ažihada už nikdo nezachrání.
„Eragone,“ vyklouzlo Ažihadovi mezi rty. Byl to jen slabý šepot. „
„Ano, tady jsem.“
„Poslouchej mě, Eragone… Mám pro tebe poslední příkaz.“ Eragon se sklonil níž, aby slyšel jeho slova. „Něco mi musíš slíbit: slib mi, že… nedovolíš, aby mezi Vardeny zavládl chaos. Oni jsou jediná naděje, jak vzdorovat Království… Musejí zůstat silní. Musíš mi to slíbit.“
„Slibuji.“
„Žij v pokoji, Eragone Stínovrahu…“ S tím posledním vydechnutím Ažihad zavřel oči, jeho vznešená tvář znehybněla a zemřel.
Eragon sklopil hlavu. Měl tak sevřené hrdlo, že to bolelo a jen stěží se dokázal nadechnout. Arya požehnala Ažihadovi ve starověkém jazyce a dodala svým zvučným hlasem: „Běda… Jeho smrt vyvolá velké spory. Má pravdu, musíš udělat všechno pro to, abys předešel mocenským bojům. Pomohu ti, kdykoli to bude možné.“
Eragonovi nebylo do řeči a díval se na ostatní těla. Co by za to dal, kdyby teď mohl být někde jinde. Safira očichala jednoho z urgalů a řekla: Tohle se nemělo stát. Je to zločin a o to horší, že se stal v době, kdy bychom měli být v bezpečí a slavit vítězství. Prozkoumala další tělo a potom prudce otočila hlavu. Kde jsou Dvojčata a Murtagh? Mezi mrtvými nejsou.
Eragon přelétl mrtvoly očima. Máš pravdu! S radostnou nadějí spěchal k ústí tunelu. V dutinách sešlapaných mramorových schodů se srážely loužičky krve jako řada černých zrcátek, lesklých a oválných, jako by tudy někdo táhl několik krvácejících těl. Urgalové je museli unést! Ale proč? Nikdy si neberou vězně ani rukojmí. V okamžiku ho znovu zachvátilo zoufalství. Nezáleží na tom. Bez posil je nemůžeme pronásledovat; ty bys ani neprolezla otvorem dovnitř. Možná jsou ještě naživu. To je nechá napospas urgalům?

Co čekáš, že udělám? Chodby trpaslíků jsou nekonečné bludiště! Jenom bych se ztratil. A pěšky bych stejně urgaly nedohonil, i když Arya by to možná dokázala.
Tak ji o to požádej.
Aryul Eragon zaváhal, touha něco udělat v něm zápasila s nechutí vystavit ji nebezpečí. Jenže pokud se někdo z Vardenů dokáže vypořádat s urgaly, je to právě ona. S povzdechem jí vysvětlil, co zjistili.
Arya se zamračila, až se jí sešikmené obočí uprostřed spojilo. „Nedává to smysl."
„Vydáš se za nimi?"
Chvíli na něj upřeně hleděla. „Wiol ono." Kvůli tobě. Pak vyrazila kupředu, v ruce se jí zablýskl meč a ponořila se pod zem.
S palčivým pocitem se Eragon usadil se zkříženýma nohama vedle Ažihada, aby držel hlídku nad jeho tělem. Nedokázal se smířit s tím, že Ažihad je mrtvý a Murtagh nezvěstný. Murtagh. Syn jednoho z Křivopřísežníků - třinácti Jezdců, kteří pomohli Galbatorixovi zničit jejich řád a prohlásit se králem Alagaësie - a Eragonův přítel. Občas si Eragon přál, aby mu Murtagh zmizel ze života, ale když ho teď někdo násilím odstranil, zanechala v něm ta ztráta nečekanou prázdnotu.
Nehybně seděl, dokud nepřišel Orik se svými muži.
Když Orik uviděl Ažihada, zadupal, zaklel v trpasličím jazyce a zasekl sekeru do těla mrtvého urgala. Muži jen zděšeně stáli a mlčeli. Trpaslík promnul v mozolnatých rukou hrst hlíny a zavrčel: „Tak, právě se roztrhlo sršní hnízdo; po tomhle už s Vardeny nebudeme moci žít v klidu. Barzuln, tím se věci komplikují. Byls tady včas, abys slyšel jeho poslední slova?"
Eragon pohlédl na Safiru. „Zopakuji je až tomu, komu byla určena."
„Chápu. A kde je Arya?"
Eragon ukázal k tunelu.
Orik znovu zaklel, pak zavrtěl hlavou a dřepl si.
Zanedlouho dorazil Jörmundur s vojáky, sešikovanými do dvanácti řad po šesti. Dal jim znamení, aby zůstali stát mimo kruh těl, zatímco on sám pokračoval kupředu. Sehnul se a dotkl se Ažihadova ramene. „Jak může být osud tak krutý, starý příteli? Byl bych tu dřív, kdyby tahle mizerná hora nebyla tak rozlehlá, a mohl jsem tě zachránit. Místo toho jsme na vrcholu vítězství utržili ránu největší."
Eragon mu v ústraní řekl o Arye a zmizení Dvojčat a Murtagha.
„Neměla tam chodit," řekl Jörmundur a narovnal se, „ale teď už s tím nic nenaděláme. Postavíme sem stráž, ale potrvá nejmíň hodinu, než seženeme nějaké trpaslíky jako průvodce pro další výpravu do podzemí."
„Rád bych ji vedl," nabídl se Orik.
Jörmundur se ohlédl a zahleděl se do dálky k Tronjheimu. „Ne, Hrothgar tě teď bude potřebovat; musí jít někdo jiný. Promiň, Eragone, ale všechny důležité osoby tu musí zůstat, dokud nebude vybrán Ažihadův nástupce. Arya se o sebe musí postarat sama… Stejně bychom ji už nedohnali."
Eragon přikývl a smířil se s nevyhnutelným.
Jörmundur přelétl pohledem kolem dokola a pak řekl zvučně, aby to všichni slyšeli: „Ažihad zemřel smrtí bojovníka! Pohleďte, zabil pět urgalů tam, kde by jiného muže přemohl jeden. Vzdáme mu veškeré pocty a budeme doufat, že jeho duše bohy potěší. Odneste ho i jeho společníky na štítech zpátky do Tronjheimu… a nestyďte se za slzy, neboť toto je den zármutku, který si budou všichni pamatovat. Ať máme už brzy tu čest zabodnout meč do zlosynů, kteří nám zavraždili vůdce!"
Bojovníci poklekli jako jeden muž a smekli, aby vzdali Ažihadovi hold. Pak vstali a uctivě ho pozvedli na své štíty, takže jim spočíval na ramenou. Už nyní mnozí Vardenové plakali, slzy jim stékaly do vousů, a přesto se vztyčenými hlavami splnili svou povinnost a nenechali Ažihada spadnout. Slavnostním krokem pochodovali zpátky do Tronjheimu a Safira s Eragonem šli uprostřed průvodu.

Rada starších

Eragon se probudil, překulil se na okraj postele a rozhlédl se po pokoji zaplaveném tlumeným světlem uzavřené lucerny. Posadil se a pozoroval spící Safiru. Svalnaté boky se jí vzdouvaly a zase klesaly, jak obrovské měchy jejích plic prohánějí vzduch šupinatými nozdrami. Eragon pomyslel na nespoutaný žár, který teď v sobě dokázala shromáždit a s ohlušujícím řevem vypustit ze chřtánu. Byl to děsivý pohled, když jí plameny schopné roztavit kov proudily přes jazyk a zuby, aniž by je poškodily. Od té doby, co Safira poprvé chrlila oheň během jeho boje s Durzou - když se k nim řítila z vrcholku Tronjheimu -, byla na svůj nový um nesnesitelně pyšná. Neustále vypouštěla plamínky a využila každou příležitost, kdy mohla něco zapálit.
Protože Isidar Mithrim byl roztříštěný na kusy, Eragon se Safirou už nemohli bydlet v dračí sluji nad ním. Trpaslíci jim poskytli prostory ve staré strážnici v přízemí Tronjheimu. Byl to rozlehlý pokoj, ale s nízkým stropem a tmavými stěnami.
Na Eragona padla sklíčenost, když si vzpomněl na události předchozího dne. Oči se mu zalily slzami, které se nezadržitelně hrnuly ven - jednu z nich zachytil na dlaň. O Arye neměli žádné zprávy až do pozdního večera, kdy se vyčerpaná vynořila z tunelu. Ačkoli udělala, co mohla, a zapojila své kouzelné schopnosti, urgalové jí unikli. „Našla jsem tohle," řekla. Pak jim ukázala jeden z fialových plášťů Dvojčat, roztrhaný a zkrvavený, Murtaghovu tuniku a jeho kožené rukavice. „Byly pohozené na okraji černé průrvy, k jejímuž dnu nevede žádná chodba. Urgalové jim museli ukrást brnění a zbraně a hodit těla do té jámy. Nazírala jsem Murtagha i Dvojčata, ale neviděla jsem nic než stíny propasti." Její oči se střetly s Eragonovými. „Promiň, jsou pryč."

Teď, zcela ponořený do sebe, Eragon oplakával Murtagha. Byl to strašný, palčivý pocit ztráty a hrůzy o to horší, že mu během posledních měsíců postupně přivykal.
Jak se díval na slzu ve své dlani - malou, lesklou krůpěj -, rozhodl se, že se pokusí nazírat ty tři zmizelé sám. Věděl, že je to zoufalý a zbytečný pokus, ale musel se o to pokusit, aby přesvědčil sám sebe, že Murtagh je opravdu pryč. Přesto si nebyl jistý, jestli chce uspět tam, kde Arya selhala, a jestli by se cítil nějak lip, kdyby zahlédl Murtagha ležícího na dně srázu hluboko pod Farthen Durem.
Zašeptal: „Draumr kópa.“ Kapku zahalila tma a proměnila ji v malou tečku noci na stříbrné dlani. Něco se přes ni mihlo, jako když pták přelétne přes měsíc zatažený mraky… pak nic.
Druhá slza se spojila s první.
Eragon se zhluboka nadechl, opřel se a ponořil se do ticha. Když se zotavil po Durzově zranění, uvědomil si, že zvítězil jen díky velkému štěstí, a bylo to pokořující vědomí. Pokud někdy budu čelit dalšímu Stínoví, ra'zakovi nebo Galbatorixovi, musím být silnější, jestli chci vyhrát. Brom mě mohl naučit víc, vím to. Ale bez něj mám jedinou šanci: elfy.
Safiře se zrychlil dech, otevřela oči a zeširoka zívla. Dobré ráno, maličký.
Dobré? Pohlédl dolů a rukama zatlačil do matrace. Je příšerné… Murtagh a Ažihad… Proč nás hlídky v tunelech nevarovaly před urgaly? Nemohli nepozorovaně sledovat Ažihadovu skupinu… Arya měla pravdu, nedává to smysl.
Nikdy se nedozvíme pravdu, řekla vlídně Safira. Postavila se, až se křídly otřela o strop. Měl by ses najíst a pak musíme zjistit, co mají Vardenové v plánu. Nemáme času nazbyt; nový vůdce může být na světě během pár hodin.
Eragon souhlasil a vzpomněl si na okamžik, když se včera všichni rozcházeli: Orik pospíchal donést králi Hrothgarovi zprávy, Jörmundur nesl Ažihadovo tělo na místo, kde bude spočívat až do pohřbu, a Arya stála sama a sledovala dění kolem.
Eragon vstal a připoutal si Zar'roc a luk, pak se sehnul, aby zvedl sedlo Sněžného bleska. Tělem mu projela ostrá bolest, která ho srazila na zem. Svíjel se a pokoušel se dotknout zad. Měl pocit, jako by ho přeřízli v půli. Safira zavrčela, když rezavou bolest ucítila. Snažila se ho v mysli ukonejšit, ale nedokázala utrpení zmírnit. Instinktivně zvedla ocas, jako by se připravovala k boji.
Trvalo několik minut, než záchvat odezněl a poslední bolest se vytratila. Eragon ztěžka oddechoval. Obličej měl zpocený, vlasy slepené a oči ho pálily. Sáhl si na záda a opatrně se dotkl horního konce jizvy. Byla horká, zanícená a citlivá na dotek. Safira sklonila hlavu a nosem se dotkla jeho paže. Ach, maličký...
Tentokrát to bylo horší, řekl, zatímco s námahou vstával. Nechala ho, aby se o ni opřel, Eragon si kapesníkem otřel pot a pak váhavě vykročil ke dveřím.
Máš dost sil, abys šel?
Musíme jít. Máme povinnost jako drak a Jezdec veřejně volit dalšího vůdce Vardenů a možná dokonce ovlivnit jeho výběr. Neopominou naše silné postavení; teď máme mezi Vardeny velkou autoritu. Aspoň tu nejsou Dvojčata, aby se sama chopila moci. To je jediná výhoda celé situace.
Výborně, ale Durza by měl tisíc let trpět v mukách za to, co ti udělal.
Zabručel. Jen mě jisti.
Společně prošli Tronjheimem do nejbližší kuchyně. V chodbách a předsíních se lidé zastavovali, klaněli se jim a mumlali „Argetlam“ nebo „Stínovrah“. Dělali to dokonce i trpaslíci, i když ne tak často. Na Eragona zapůsobily chmurné, vyčerpané pohledy lidí a tmavé oblečení na znamení smutku. Mnohé ženy byly celé v černém a tváře jim zakrývaly krajkové závoje.
V kuchyni Eragon zasedl s kamenným tácem jídla k nízkému stolu. Safira ho pozorně sledovala pro případ, že by ho přepadl další záchvat. Několik lidí se k němu pokusilo přiblížit, ale ona ohrnula ret a zavrčením je odehnala. Eragon se nimral v jídle a předstíral, že žádné vyrušení nevnímá. Nakonec se, ve snaze odvést myšlenky od Murtagha, zeptal: Kdo myslíš, že by teď dokázal řídit Vardeny, když jsou Ažihad a Dvojčata mrtví?
Zaváhala. Ty bys to možná dokázal, pokud bychom poslední Ažihadova slova vykládali jako požehnání k vůdcovství. Skoro nikdo by se ti nepostavil Přesto to asi nebude ta nejlepší volba. Vidím v tom spíš spoustu problémů.
Souhlasím. Navíc Arya by byla proti a ona může být nebezpečným nepřítelem. Elfové nedokáží lhát ve starověkém jazyce, ale v tom našem takové zábrany nemají, mohla by popřít Ažihadova slova, pokud by to prospělo jejím úmyslům.
Ne, nestojím o to… Co Jörmundur?
Ažihad ho považoval za svou pravou ruku. Bohužel toho o něm ani o dalších vůdcích Vardenů moc nevíme. Jsme tady příliš krátce. Budeme si muset udělat úsudek na základě pocitů a dojmů, protože nemůžeme využít zkušenosti z dřívějška.
Eragon posouval kousek ryby kolem hromádky rozmačkaných hlíz. Nezapomeň na Hrothgara a trpasličí klany; v téhle věci nezůstanou zticha. Až na Aryu se elfové nemohou k následnictví vyjádřit - bude rozhodnuto dřív, než se to dozvědí. Ale trpaslíky není možné vynechat - a ani by se nenechali. Hrothgar podporuje Vardeny, ale pokud se proti němu postaví většina klanů, mohl by nakonec pod nátlakem podpořit někoho, kdo se pro velení nehodí.
A kdo by to mohl být?
Někdo snadno manipulovatelný. Zavřel oči a opřel se. Mohl by to být kdokoli z Farthen Dûru, naprosto kdokoli.
Dlouho uvažovali o tom, co je čeká. Pak Safira řekla: Eragone, někdo za tebou přišel. Nemůžu ho odehnat.
Cože? Otevřel oči a přimhouřil je, aby uvykly světlu. U stolu stál pobledlý chlapec. Sledoval Safiru, jako by se bál, že se ho pokusí sežrat. „Co je?“ zeptal se Eragon, ale ne nevlídně.
Hoch sebou poplašeně trhnul a pak se uklonil. „Byl jsi povolán, Argetlame, abys promluvil před Radou starších.“
„Kdo to je?“
Ta otázka zmátla chlapce ještě víc. „Rada - rada je… jsou to… lidé, které jsme si my - tedy Vardenové - vybrali, aby

naším jménem mluvili s Ažihadem. Byli to jeho důvěrní rádcové a teď si tě přejí vidět. Je to veliká pocta!“ Nakonec se letmo pousmál.
„Dovedeš mě k nim?“
„Ano.“
Safira na Eragona tázavě pohlédla. Pokrčil rameny a nechal jídlo jídlem. Pak kývnul, že mohou vyrazit. Cestou chlapec dychtivýma očima obdivoval Zar'roc, pak stydlivě sklopil pohled.
„Jak ti říkají?“ zeptal se Eragon.
„Jarša, pane.“
„To je hezké jméno. Vzkaz jsi předal jako správný posel; můžeš být na sebe pyšný.“ Jarša se rozzářil a radostně si poskočil.
Došli k vypouklým kamenným dveřím, které Jarša otevřel. Místnost uvnitř byla kruhová, s nebesky modrou kopulí zdobenou souhvězdími. Uprostřed komnaty stál kulatý mramorový stůl, vykládaný znakem Durgrimst Ingeitum - stojící kladivo s dvanácti hvězdami kolem. Seděl u něj Jörmundur, nějaký dlouhán a mohutný muž, vedle nich pak žena se scvrklými rty, očima blízko u sebe a důkladně namalovanými tvářemi a druhá žena s ohromnou hřívou šedých vlasů a zralou tváří, které ze šněrovačky držící bujné poprsí vykukovala rukojeť dýky.
„Můžeš jít,“ propustil Jörmundur Jaršu, který se spěšně uklonil a odešel.
Eragon si uvědomoval, že ho sledují, a proto pomalu obhlédl místnost a posadil se doprostřed řady prázdných židlí, tak aby se k němu členové rady museli ve svých křeslech otočit. Safira si dřepla přímo za ním, takže na temeni hlavy cítil její horký dech.
Jörmundur se napůl postavil, aby se zlehka uklonil, pak se znovu usadil. „Děkuji, že jsi přišel, Eragone, i když i pro tebe nedávné události znamenaly velkou ztrátu. Tohle je Umért,“ představil vysokého muže; „Falberd,“ to byl ten silný; „a Sabrae s Elesari,“ ukázal na dvě ženy.
Eragon pokynul hlavou a zeptal se: „A co Dvojčata, byla i ona součástí této rady?“
Sabrae prudce zavrtěla hlavou a důrazně poklepala dlouhým nehtem o stůl. „Ti s námi neměli nic společného. Byly to slizké - víc než slizké - pijavice, které si šly jen za vlastním prospěchem. Nijak netoužili přinášet užitek Vardenům. A tak neměli místo ani v této radě.“ Eragon i na tu vzdálenost cítil její voňavku; byla těžká a mastná jako zahnívající květina. Při tom pomyšlení musel potlačit úsměv.
„To stačí. Nejsme tu proto, abychom se bavili o Dvojčatech,“ prohlásil Jörmundur. „Čelíme krizi, s níž je třeba se vypořádat rychle a účinně. Pokud nevybereme Ažihadova nástupce, udělá to někdo jiný. Hrothgar už se na nás obrátil, aby nám vyjádřil soustrast. I když byl víc než zdvořilý, určitě už v tuhle chvíli spřádá své vlastní plány. Musíme také myslet na Du Vrangr Gata, kouzelníky. Většina z nich je oddaná Vardenům, ale jeden nikdy neví, co udělají. Možná se nám rozhodnou vzdorovat, aby tím něco získali. Proto potřebujeme tvou pomoc, Eragone, abys potvrdil právoplatnost Ažihadova nástupce.“
Falberd se zvedl a položil masité ruce na stůl. „Nás pět už se rozhodlo, koho budeme podporovat. Nikdo z nás nepochybuje, že je to ta správná osoba. Ale,“ pozvedl baculatý prst, „než ti prozradíme, kdo to je, musíš nám dát čestné slovo, že ať už s námi budeš souhlasit, nebo ne, nic z naší rozpravy se nedostane mimo tuto místnost.“
Proč to chtějí? zeptal se Eragon Safiry.
To nevím, řekla a odfrkla si. Možná je to léčka… Ale asi na to musíš přistoupit. Nezapomínej však, že mě nepožádali, abych se k čemukoli vázala. Vždycky můžu všechno říct Arye, pokud to bude potřeba. Jsou hloupí, když zapomínají, že jsem stejně inteligentní jako kterýkoli člověk.
Eragona ta myšlenka upokojila, a tak řekl: „Výborně, máte mé slovo. Takže koho chcete za nového vůdce Vardenů?“
„Nasuadu.“
Eragon překvapeně sklopil pohled a rychle přemýšlel. O Nasuadě jako nástupkyni vůbec neuvažoval kvůli jejímu mládí - byla jen o pár let starší než on sám. Samozřejmě neexistoval žádný skutečný důvod, proč by se nemohla stát vůdcem, ale proč by chtěla Rada starších právě ji? Co z toho budou mít? Vzpomněl si na Bromovu radu a pokusil se zvážit tu věc ze všech úhlů, neboť věděl, že se musí rychle rozhodnout.
Nasuada je odvážná, poznamenala Safira. Byla by jako její otec.
Možná, ale jaký mají důvod, aby zvolili zrovna ji?
Aby Eragon získal čas, zeptal se: „Proč ne ty, Jörmundure? Ažihad tě považoval za svou pravou ruku. Neznamená to, že bys měl nyní nastoupit na jeho místo?“
Radou přelétl záchvěv znepokojení: Sabrae se ještě víc napřímila v křesle a sepjala ruce před sebou; Umért a Falberd na sebe chmurně pohlédli, zatímco Elesari se jen usmála, až jí rukojeť dýky poskočila na prsou.
„Protože,“ Jörmundur pečlivě volil slova, „Ažihad tím měl na mysli jenom vojenské záležitosti, nic víc. Kromě toho jsem členem této rady, která má moc jen díky tomu, že podporujeme jeden druhého. Bylo by nerozumné a nebezpečné, kdyby se jeden z nás povýšil nad ostatní.“ Radě se po jeho odpovědi ulevilo a Elesari ho dokonce poplácala po předloktí.
Ha! zvolala Safira. Myslím, že by převzal moc, kdyby tak mohl přinutit ostatní, aby ho podporovali. Jen se podívej, jak na něj zhlížejí. Jako by mezi sebou měli nebezpečnou šelmu.
Je jako vlk ve smečce šakalů.
„Má Nasuada dostatek zkušeností?“ vyptával se Eragon.
Elesari se předklonila, až se přitiskla k okraji stolu. „Byla jsem tu už sedm let, když se Ažihad přidal k Vardenům. Sledovala jsem, jak Nasuada vyrůstá z milovaného děvčátka v ženu, jakou je dnes. Občas trochu lehkovážná, ale dobrý vůdce pro Vardeny. Lidé ji budou milovat. A já,“ plácla se srdečně do prsou, „a moji přátelé tady budeme, abychom ji provedli nelehkými časy. Vždycky bude mít někoho, kdo jí ukáže cestu. Nezkušenost nebude překážkou, aby mohla

převzít místo, které jí právem patří.“
Konečně se Eragon dovtípil. Chtějí loutku!
„Za dva dny se bude konat Ažihadův pohřeb,“ vložil se do toho Umért. „Hned po něm chceme prohlásit Nasuadu novým vůdcem. Musíme se jí ještě zeptat, ale určitě bude souhlasit. Chtěli bychom, abys byl u jmenování - nikdo, dokonce ani Hrothgar pak nemůže proti volbě nic namítnout - a abys přísahal věrnost Vardenům. To lidem navrátí sebedůvěru, kterou jim vzala Ažihadova smrt, a předejde tomu, aby se kdokoli pokusil rozbít nové uspořádání.“
Věrnost!
Safira se s Eragonem v duchu rychle spojila. Všimni si, že nechtějí, abys přísahal poslušnost Nasuadě - jen Vardenům.
Ano. A oni chtějí být těmi, kdo jmenují Nasuadu, aby tak dali najevo, Že rada je mocnější než ona. Mohli požádat Aryu nebo nás, abychom ji jmenovali. Ale tím by povýšili každého, kdo to udělá, nad všechny Vardeny. Takhle dají najevo svou nadřazenost nad Nasuadou, díky přísaze věrnosti získají vládu nad námi a také zvýší svou důvěryhodnost, když Nasuadu na veřejnosti podpoří Jezdec.
„Co se stane,“ zeptal se, „když se rozhodnu nepřijmout váš návrh?“
„Návrh?“ zopakoval Falberd a vypadal zmateně. „No, samozřejmě nic. Pouze tím hrozně znevážíš celý ceremoniál, když nebudeš u Nasuadina zvolení. Pokud ji hrdina bitvy ve Farthen Důru nevezme na vědomí, bude si myslet, že jí to Jezdec udělal naschvál a že mu Vardenové nestojí za to, aby jim sloužil! Kdo by unesl takovou hanbu?“
Řekli mu to víc než jasně. Eragon pod stolem sevřel hrušku jílce Zar'rocu. Chtělo se mu vykřiknout, že je zbytečné nutit ho, aby podporoval Vardeny, protože by to stejně udělal. Jenže teď se instinktivně vzbouřil a hodlal se ubránit okovům, které se mu snažili nasadit. „Když jsou tedy Jezdci tak vysoce vážení, mohl bych se rozhodnout, že budu nejužitečnější, povedu-li Vardeny sám.“
Atmosféra v místnosti zhoustla. „To by nebylo moudré,“ prohlásila Sabrae.
Eragon rozvažoval, jak z té situace uniknout. Když je teď Ažihad pryč, řekla Safira, je asi nemožné zůstat nezávislý na všech skupinách, jak to po nás chtěl. Nemůžeme rozhněvat Vardeny, a pokud jim po Nasuadině nástupu bude tahle rada vládnout, musíme je uklidnit. Pamatuj, že oni jednají z pudu sebezáchovy stejně jako my.
Ale co po nás budou chtít, jakmile nás budou mít v hrsti? Dodrží smlouvu Vardenů s elfy a pošlou nás na výcvik do Ellesméry, nebo nám přikážou něco jiného? Jörmundur mi připadá jako čestný muž, ale co zbytek rady? To nedokážu říct.
Safira se mu čelistí otřela o temeno hlavy. Přistup na to, že se zúčastníš obřadu s Nasuadou; to myslím musíme udělat. Co se týče slibu věrnosti, uvidíš, jestli se tomu dá nějak vyhnout. Možná se mezitím přihodí něco, co změní naše postavení… Arya možná najde nějaké řešení.
Eragon náhle přikývl a řekl: „Jak si přejete, přijdu na Nasuadino jmenování.“
Zdálo se, že se Jörmundurovi ulevilo. „Dobrá, dobrá. Pak musíme vyřešit už jen jednu věc, než půjdeš: Nasuadin souhlas. Není důvod to odkládat, když jsme tu všichni. Okamžitě pro ni pošlu. A pro Aryu také - potřebujeme i souhlas elfů, než rozhodnutí zveřejníme. Neměl by to být problém; Arya nepůjde proti naší radě a tobě, Eragone. Bude muset přistoupit na naše rozhodnutí.“
„Počkej,“ zavelela Elesari a zablesklo se jí v očích. „Ještě tvoje slovo, Jezdce. Slíbíš na obřadu věrnost?“
„Ano, to musíš,“ souhlasil Falberd. „Vardenové by byli zostuzeni, kdyby ti nemohli poskytovat všemožnou ochranu.“
Hezky řečeno!
Za pokus to stálo, řekla Safira. Obávám se, že. ted už nemáš na výběr.
I když odmítnu, neodváží se nám ublížit.
Ne, ale dokázali by zařídit, aby naše strasti nikdy neskončily. Nechci, abys to přijal kvůli mně, ale kvůli sobě. Je mnoho nebezpečí, před nimiž tě nedokážu uchránit, Eragone. S protivníkem, jako je Galbatorix, kolem sebe potřebuješ spojence, ne nepřátele. Nemůžeme si dovolit bojovat jak s Královstvím, tak s Vardeny.
Nakonec řekl: „Slíbím.“ Kolem celého stolu byly znát známky úlevy - dokonce i chabě skrývaný povzdech Umérta. Oni se nás bojí!
To by taky měli, poznamenala uštěpačně Safira.
Jörmundur zavolal Jaršu a pár slovy jej poslal pro Nasuadu a Aryu. Zatímco byl pryč, rozmluva přešla v nepříjemné ticho. Eragon si nevšímal rady a místo toho si lámal hlavu s tím, jak by se dostal z téhle bezvýchodné situace. Nic ho ale nenapadalo.
Když se dveře znovu otevřely, všichni se s očekáváním otočili. První vešla Nasuada s bradou vysoko zdviženou a vyrovnaným pohledem. Měla vyšívané šaty v nejtmavším odstínu černé, ještě tmavší než její kůže, až na temně červený pruh táhnoucí se od ramene k boku. Za ní šla Arya, mrštně a ladně jako kočka, a upřímně ohromený Jarša.
Když chlapce propustili, pomohl Jörmundur Nasuadě do křesla. Eragon přispěchal stejným způsobem pomoci Arye, ale ta nabídnutou židli nevzala na vědomí a postavila se dál od stolu. Safiro, pomyslel si, řekni jí o všem, co se stalo. Mám pocit, že rada jí nehodlá sdělit, že mě přinutili přísahat věrnost Vardenům.
„Aryo,“ pozdravil ji s pokývnutím Jörmundur, potom se obrátil k Nasuadě. „Nasuado, dcero Ažihada, Rada starších by ti ráda oficiálně vyjádřila nejhlubší soustrast se ztrátou, kterou jsi, víc než kdokoli jiný, utrpěla…“ Slabším hlasem dodal: „I my osobně s tebou velmi cítíme. Všichni víme, jaké to je, přijít kvůli Království o člena rodiny.“
„Děkuji,“ zamumlala Nasuada a sklopila mandlové oči. Seděla s nesmělým, zdrženlivým výrazem ve tváři a působila v tu chvíli tak zranitelně, že Eragon pocítil potřebu ji ochraňovat. Její chování bylo tragicky odlišné od té rázné mladé ženy, která před bitvou navštívila jeho a Safiru v dračí sluji.
„Přestože v současné době držíš smutek, čelíme obtížné situaci, kterou musíš vyřešit. Naše rada nemůže vést Vardeny. A někdo musí po pohřbu nastoupit na místo tvého otce. Žádáme tě, abys převzala vedení Vardenů. Jako jeho dědici ti právoplatně náleží - Vardenové to od tebe očekávají.“

Nasuada sklopila hlavu s lesklýma očima. Když promluvila, z jejího hlasu byl cítit zármutek: „Nikdy mě nenapadlo, že budu vyzvána převzít otcovo místo tak mladá. Přesto… pokud na tom trváte, je to má povinnost… Zhostím se toho úřadu."

Pravda mezi přáteli

Rada starších vítězoslavně zazářila, spokojená, že jim Nasuada vyhověla. „Trváme na tom," řekl Jörmundur, „pro tvé vlastní dobro i pro dobro Vardenů." Ostatní členové rady se připojili s projevy podpory, které Nasuada přijala se smutným úsměvem. Sabrae vrhla zlostný pohled na Eragona, který se nepřidal.
Během rozhovoru Eragon pozoroval Aryu a hledal jakoukoli odezvu buď na to, co jí řekla Safira, nebo na oznámení rady. Ani jedna z novinek se však nepromítla v jejím nevyzpytatelném výrazu. Safira mu jen sdělila: Potom si chce s námi promluvit.
Než Eragon stačil odpovědět, Falberd se obrátil k Arye. „Budou s tím elfové takto souhlasit?"
Upřeně se na Falberda zahleděla, dokud se nezačal nervózně ošívat, a pak povytáhla obočí. „Nemohu mluvit za královnu, ale já proti tomu nic nenamítám. Nasuada má mé požehnání."
Co jiného by taky mohla říct, když ví, co se tady dělo? pomyslel si zahořkle Eragon. Všechny nás zatlačili do kouta.
Aryina poznámka radu očividně potěšila. Nasuada jí poděkovala a zeptala se Jörmundura: „Je potřeba ještě něco projednat? Jsem dost unavená."
Jörmundur zavrtěl hlavou. „Všechno zajistíme. Slibuji, že tě až do pohřbu nebude nikdo rušit."
„Ještě jednou děkuji. Teď mě prosím omluvte, potřebuji čas, abych si promyslela, jak nejlépe uctít otcovu památku a sloužit Vardenům. Dali jste mi mnoho podnětů k přemýšlení." Nasuada roztáhla útlé prsty, které jí dosud ležely na tmavé látce v klíně.
Zdálo se, že Umért chce protestovat proti nečekanému propuštění rady, ale Falberd mávl rukou. „Samozřejmě, cokoli potřebuješ pro svůj klid. Kdybys potřebovala pomoc, jsme připraveni a rádi ti posloužíme." Pak naznačil ostatním, aby ho následovali, a prošel kolem Arye ke dveřím.
„Eragone, mohl bys prosím ještě zůstat?"
Eragon se vyplašeně sesul zpátky do židle a nevšímal si ostražitých pohledů ostatních členů rady. Falberd chvíli otálel u dveří, najednou jako by se zdráhal odejít, pak ale pomalu vyšel ven. Arya opustila místnost poslední. Než zavřela dveře, pohlédla na Eragona očima plnýma znepokojení a obav, které doposud skrývala.
Nasuada seděla zčásti odvrácená od Eragona a Safiry. „Tak se znovu setkáváme, Jezdče. Nepozdravil jsi mne. Urazila jsem tě nějak?"
„Ne, Nasuado. Zdráhal jsem se promluvit, abych nebyl hrubý nebo pošetilý. Současné okolnosti nesvědčí ukvapeným výrokům." Zmocnil se ho nevysvětlitelný strach, že by je mohli odposlouchávat. Zapátral tedy za zábranami své mysli, našel vhodné kouzlo a zašeptal: „Atra nosu waíse vardo fra eld hórnya… Tak, teď můžeme mluvit, aniž by nás zaslechl člověk, trpaslík či elf."
Nasuada se uvolnila. „Děkuji, Eragone. Ani nevíš, jaký je to dar." Mluvila teď důrazněji a sebejistěji než předtím.
Za Eragonem se zavrtěla Safira, pak opatrně prošla kolem stolu a stanula před Nasuadou. Sklonila obrovskou hlavu a jedním safírovým okem hleděla do Nasuadiných černých očí. Upřeně ji sledovala celou minutu, pak si tiše odfrkla a narovnala se. Řekni jí, požádala Eragona, že jsem zarmoucená její situací i její těžkou ztrátou. A že její síla se musí stát silou Vardenů, až převezme Ažihadovu úlohu. Budou potřebovat spolehlivé vedení.
Eragon zopakoval Safiřina slova a dodal: „Ažihad byl veliký muž - jeho jméno nikdy nezapomeneme… Je tu něco, co bys měla vědět. Než Ažihad zemřel, slíbil jsem mu, že nedovolím, aby mezi Vardeny zavládl chaos. Byla to jeho poslední slova. Arya je také slyšela."
„Chtěl jsem si nechat jeho slova pro sebe kvůli možným důsledkům, ty však máš právo je znát. Nejsem si jistý, co tím Ažihad mínil, ani co přesně chtěl, ale jedním si jistý jsem: budu bránit Vardeny ze všech sil. Chtěl jsem, abys to věděla a také pochopila, že nijak netoužím stát v čele Vardenů."
Nasuada se hořce zasmála. „Ale tím vůdcem nemám být já, že?" Její zdrženlivost se rozplynula a vystřídala ji vyrovnanost a odhodlání. „Vím, proč jsi tu byl přede mnou a o co se rada snaží. Myslíš, že za ta léta, co jsem sloužila svému otci, jsme se nikdy na takovou možnost nepřipravovali? Rada udělala přesně to, co jsem od ní očekávala. A ted je všechno připraveno pro to, abych mohla převzít velení nad Vardeny."
„Ty nedovolíš, aby tě ovládali," řekl Eragon užasle.
„Ne. Nadále si nech Ažihadovy pokyny pro sebe. Nebylo by moudré to veřejně rozebírat; lidé by si to mohli vyložit tak, že tě chtěl za svého nástupce, a to by podkopalo mou autoritu a narušilo řád mezi Vardeny. Řekl, co považoval za nutné, aby ochránil Vardeny. Udělala bych totéž. Můj otec…" Krátce znejistěla. „Dokončím jeho práci, i kdyby mě to mělo stát život. To pochop zase ty, jako Jezdec. Všechny Ažihadovy plány, všechny jeho strategie a cíle jsou teď moje. Nezklamu ho tím, že bych byla slabá. Svrhneme Království, sesadíme Galbatorixe a ustavíme právoplatnou vládu."
Když skončila, po tváři jí stékala slza. Eragon na ni hleděl a uvědomoval si, jak obtížná je její pozice, a pochopil pevnost jejího charakteru, která mu byla dosud skryta. „A co já, Nasuado? Co mám já udělat pro Vardeny?"
Pohlédla mu přímo do očí. „Můžeš dělat, co budeš chtít. Členové rady jsou hlupáci, jestli si myslí, že tě budou ovládat. Pro Vardeny a trpaslíky jsi hrdina, a dokonce i elfové vzdají hold tvému vítězství nad Durzou, až o něm uslyší. Pokud půjdeš proti Radě starších nebo proti mně, budeme muset ustoupit, protože lidé tě upřímně podpoří. V tuhle chvíli jsi pro Vardeny tou nejmocnější osobou. Ovšem pokud přijmeš mé vůdcovství, budu pokračovat směrem, který vytyčil Ažihad: ty půjdeš s Aryou k elfům, budeš se tam učit a pak se vrátíš zpět k Vardenům."

Proč je k nám tak upřímná? podivil se Eragon. Pokud mluví pravdu, mohli jsme odmítnout požadavky rady?
Safira si dala s odpovědí načas. Ať tak či onak, už je pozdě. Už jsi s jejich požadavky souhlasil. Myslím, že Nasuada je otevřená, nebo jí to dovoluje tvoje kouzlo, a také doufá, že budeme oddaní jí a ne Radě starších.
Najednou Eragona něco napadlo, ale než to prozradil, ještě se zeptal: Můžeme věřit tomu, co nám řekla? Je to velmi důležité.
Ano, řekla Safira. Mluvila od srdce.
Pak se Eragon se Safirou podělil o svůj návrh. Ta souhlasila, a tak vytasil Zar'roc a vykročil k Nasuadě. Jak se k ní blížil, zahlédl záblesk strachu; pohledem přelétla ke dveřím a ruka jí vklouzla do záhybu šatů a něco uchopila. Eragon před ní zastavil a poklekl se Zar'rocem. položeným na rukou.
„Nasuado, Safira a já tu jsme teprve krátkou dobu. Ale za tu chvíli jsme se naučili vážit si Ažihada a nyní i tebe. Bojovala jsi pod Farthen Durem, zatímco ostatní utekli, včetně obou žen z rady, a jednala jsi s námi upřímně namísto přetvářky. Proto ti nabízím svůj meč… a svou oddanost Jezdce.“
Eragon pronesl toto prohlášení s pocitem nezvratnosti a uvědomoval si, že před bitvou by něco podobného nikdy neřekl. Ale viděl mnoho mužů padnout a zemřít a to změnilo jeho pohled na věc. Už nevzdoroval Království jen z osobních pohnutek, ale nyní i kvůli Vardenům a všem lidem, kteří jsou stále uvězněni pod Galbatorixovou vládou. Byť by to mělo trvat jakkoli dlouho, zasvětil tomuto poslání život. Prozatím to nejlepší, co mohl udělat, bylo sloužit Vardenům.
Přesto se Safirou velice riskovali, když se Nasuadě takto zavázali. Rada nemohla mít žádné námitky, protože Eragon jí slíbil jen to, že bude přísahat poslušnost, ale neřekl komu. Ani tak ovšem se Safirou neměli záruku, že Nasuada bude dobrým vůdcem. Je lepší zavázat se upřímnému bláznovi než falešnému mudrci, usoudil nakonec Eragon.
Nasuadě přelétl po tváři překvapený výraz. Pak uchopila rukojeť Zar'rocu, zvedla ho a s pohledem upřeným na rudou čepel položila špičku meče na Eragonovu hlavu. „Přijímám tvůj slib věrnosti jako poctu, Jezdce, tak jako ty přijímáš všechny povinnosti spojené s tímto postavením. Povstaň jako můj poddaný a vezmi si svůj meč.“
Eragon učinil, k čemu byl vyzván, a svěřil jí: „Teď ti mohu jako svému vůdci otevřeně říci, že mě rada přinutila přísahat poslušnost Vardenům, až budeš jmenována. Tohle byl jediný způsob, jak jsme je mohli se Safirou obejít.“
Nasuada se zasmála s nelíčeným potěšením. „Ach, vidím, že ses už naučil hrát naši hru. Výborně! Mohl bys mi, jako můj nejnovější a jediný poddaný, dát slib ještě jednou - na veřejnosti, až bude rada očekávat tvou přísahu?“
„Samozřejmě.“
„Dobře, tím jsme vyřešili radu. Do té doby mě nech o samotě. Musím si toho hodně promyslet a připravit se na pohřeb… Pamatuj, Eragone, že pouto, které nás právě spojilo, je oboustranně závazné; tak jako ty máš sloužit mně, i já jsem zodpovědná za tvé činy. Nezostuď mě.“
„Ani ty mě.“
Nasuada se odmlčela, pak mu pohlédla do očí a dodala vlídnějším tónem: „Upřímnou soustrast, Eragone. Vím, že i ostatní mají důvod k zármutku; zatímco já jsem přišla o otce, ty jsi ztratil přítele. Měla jsem Murtagha velmi ráda a rmoutí mě, že je mrtvý… Na shledanou, Eragone.“
S pocitem hořkosti přikývl a vyšel se Safirou z místnosti. V dlouhé šedé chodbě nebyla ani noha. Eragon založil ruce v bok, zaklonil hlavu a vydechl. Den sotva začal a on už byl vyčerpaný ze všech emocí, které jím proudily.
Safira do něj drcla čenichem a řekla: Tudy. Bez dalšího vysvětlování se dala chodbou doprava. Hladké drápy jí cvakaly po tvrdé podlaze.
Eragon se zamračil, ale následoval ji. Kam jdeme? Žádná odpověď. Safiro, prosím. Jenom švihla ocasem. Smířil se tedy s tím, že si bude muset počkat, a promluvil: Věci se pro nás rozhodně změnily. Nikdy nevím, co mě zítra čeká - až na smutek a krveprolití.
Všechno není tak zlé, namítla. Vyhráli jsme velkou bitvu. Měli bychom oslavovat, ne truchlit.
To nepomáhá, protože se musíme vypořádat s dalšími hloupostmi.
Zlostně si odfrkla. Z nozder jí vyšlehl tenký proužek ohně, který olízl Eragonovi rameno. S výkřikem uskočil a spolkl pár nadávek. Aj, řekla Safira a potřásla hlavou, aby rozehnala kouř.
Aj!? Skoro jsi mi opekla bůček!
Nečekala jsem to. Stále zapomínám, že když nejsem opatrná, vyjde ze mě oheň. Představ si, že pokaždé, když zvedneš ruku, udeří do země blesk. Pak bys snadno udělal neopatrný pohyb a neúmyslně něco zničil.
Máš pravdu… Promiň, nechtěl jsem být hrubý.
Její rohovité víčko zaklapalo, když na něj mrkla. Nic se neděje. Pokoušela jsem se jen říct, že dokonce ani Nasuada tě nemůže k ničemu přinutit…
Ale dal jsem slovo Jezdce!
Možná ano, ale pokud ho budu muset porušit já, abych tě ochránila nebo abych udělala správnou věc, nezaváhám. To je břímě, které snadno unesu. Protože jsem s tebou spojená, moje čest je neodmyslitelnou součástí tvého slibu, ale jako jednotlivec jím nejsem vázaná. Pokud budu muset, unesu tě. Jakákoli neposlušnost pak bude moje chyba, ne tvoje.
K tomu by nikdy nemělo dojít. Pokud se někdy budeme muset uchýlit ke lsti, abychom mohli udělat, co je správné, pak to bude znamenat, že Nasuada a Vardenové už zdaleka nejsou jednotní.
Safira zastavila. Stáli před vyřezávaným klenutým vchodem do tronjheimské knihovny. Rozlehlá, tichá místnost se zdála být pustá, ačkoli za sloupy a řadami regálů postavených zády k sobě se mohlo nacházet mnoho lidí. Z luceren proudilo tlumené světlo na zdi pokryté svitky a na čtecí výklenky po celé jejich délce.
Safira prokličkovala mezi policemi a odvedla ho k jednomu výklenku, kde seděla Arya. Eragon se zastavil a zkoumal ji pohledem. Vypadala rozčileněji než kdykoli předtím, i když se napětí projevovalo jen v jejích pohybech. Na rozdíl od setkání v místnosti Rady starších si teď připásala svůj meč s elegantní pochvou. Jednu ruku měla položenou na

rukojeti.
Eragon se posadil na protější stranu mramorového stolku. Safira se usadila mezi nimi, aby na oba dva dobře viděla.
„Co jsi to udělal?“ zeptala se Arya s nečekaným nepřátelstvím v hlase.
„Cože?“
Pozvedla bradu. „Co jsi slíbil Vardenům? Co jsi udělal?“
Poslední slova zasáhla Eragona i v jeho mysli. Uvědomil si, jak blízko má elfka k tomu, aby se přestala ovládat. Trochu se vylekal. „Udělali jsme jen to, co jsme museli. Neznám zvyky elfů, takže jestli tě naše činy rozčílily, omlouvám se. Není důvod se zlobit.“
„Blázne! Nic o mně nevíš. Strávila jsem tu sedmdesát let, abych jednala jménem své královny - z toho patnáct let jsem převážela Safiřino vejce mezi Vardeny a elfy. Po celou tu dobu jsem se snažila zajistit, aby měli Vardenové moudré, silné vůdce, kteří se dokáží vzepřít Galbatorixovi a ctít naše přání. Brom mi pomohl, když vytvořil úmluvu týkající se nového Jezdce - tebe. Ažihad byl odhodlaný udělat vše proto, abys zůstal nezávislý a aby se nenarušila mocenská rovnováha. A teď vidím, že podporuješ Radu starších v tom, aby ovládla Nasuadu! Zničil jsi moji celoživotní práci. Co jsi to udělal?“
Eragon zděšeně odhodil všechny zábrany. Krátce a výstižně vysvětlil, proč přistoupil na požadavky rady a jak se je spolu se Safirou pokusili obejít.
Když skončil, Arya pouze pronesla: „Tak je to.“
„Ano.“ Sedmdesát let. I když věděl, že elfové žijí mimořádně dlouho, nikdy by ho nenapadlo, že je Arya stará, a to dokonce ještě starší, protože vypadala na něco málo přes dvacet. Jedinou známkou stáří na hladké tváři byly smaragdové oči - hluboké, zkušené a skoro vždy vážné.
Arya se opřela a prohlížela si ho. „Tvá pozice není taková, jakou bych si přála, ale je lepší, než jsem doufala. Byla jsem nezdvořilá. Safira… a ty… chápete víc, než jsem si myslela. Váš ústupek elfové přijmou, ale nesmíte nikdy zapomínat na svůj závazek vůči nám. Kvůli Safiře. Bez naší práce by nebyli žádní Jezdci.“
„Ten závazek mám vypálený v krvi a v dlani,“ řekl Eragon. V tichu, které následovalo, hledal nějaké další téma, aby tak prodloužil jejich rozhovor a možná se o ní dozvěděl ještě víc. „Jsi tak dlouho pryč; stýská se ti po Ellesméře? Nebo jsi žila i někde jinde?“
„Ellesméra byla a vždy bude můj domov,“ řekla s pohledem upřeným kamsi za něj. „Od té doby, co jsem odešla k Vardenům, jsem nebydlela v domě své rodiny. Zdi a okna byly tehdy ověšené prvními jarními květinami. Když jsem se tam později vracela, bylo to jen nakrátko, podle našich měřítek jsou to jen mlhavé záblesky vzpomínek.“
Znovu si všiml, že voní po rozdrceném borovicovém jehličí. Byla to slabá, kořeněná vůně, která mu otevírala smysly a osvěžila mysl. „Musí to být těžké, žít mezi všemi těmi trpaslíky a lidmi a nemít nablízku nikoho své rasy.“
Vztyčila hlavu. „Mluvíš o lidech, jako bys nebyl jedním z nich.“
„Možná…“ zaváhal, „možná jsem něco jiného - směsice dvou ras. Safira žije uvnitř mě, stejně jako já žiji v ní. Sdílíme pocity, dojmy, myšlenky dokonce do té míry, že jsme víc jedna mysl než dvě.“ Safira souhlasně sklonila hlavu, až málem čenichem narazila do stolu.
„Tak by to mělo být,“ řekla Arya. „Spojuje vás smlouva starší a mocnější, než si vůbec dokážete představit. Nepochopíš doopravdy, co znamená být Jezdec, dokud nedokončíš svůj výcvik. Ale to musí počkat do pohřbu. Zatím - ať hvězdy nad tebou bdí.“
S tím vstala a vklouzla do stinných zákoutí knihovny. Eragon zamrkal. Je to mnou, nebo jsou dneska všichni nervózní? Jako Arya - jednu chvíli se zlobí a za okamžik mi žehná!
Nikdo se nebude cítit dobře, dokud se věci nevrátí do normálu.
Pak mi tedy řekni, jak takový normál vypadá.

RORAN

Roran se plahočil do kopce. Zastavil a skrz rozcuchané vlasy mžoural do slunce. Pět hodin do západu. Nebudu tam moct dlouho zůstat. S povzdechem pokračoval podél řady jilmů, z nichž každý rostl uprostřed kruhu neposekané trávy. Dnes se vydal na farmu poprvé od té doby, co s Horstem a dalšími šesti muži z Carvahallu odnesli ze zničeného domu a spálené stodoly všechno, co stálo za záchranu. Trvalo skoro pět měsíců, než dokázal pomyslet na návrat.
Když byl Roran na vrcholu kopce, zastavil se a zkřížil paže na prsou. Před ním ležely pozůstatky domova jeho dětství. Roh domu ještě stál - polorozpadlý a ohořelý -, ale zbytek byl srovnaný se zemí a stihl zarůst trávou a plevelem. Ze stodoly už nebylo vidět vůbec nic. Těch pár akrů, které dokázali každý rok obdělávat, teď bylo plných pampelišek, hořčice a různých travin. Tu a tam přežila zbloudilá řepa nebo turín, ale to bylo tak všechno. Přímo za farmou se rozprostíral hustý pás stromů, který zakrýval řeku Anoru.
Roran zaťal ruku v pěst a bolestivě se mu sevřely čelisti, když přemáhal směsici zlosti a smutku. Na dlouhé minuty zůstal stát jako přikovaný a zachvěl se, kdykoli jím projela nějaká příjemná vzpomínka. Tohle místo představovalo celý jeho život a ještě víc. Byla to jeho minulost… a jeho budoucnost. Jeho otec, Gero, jednou řekl: „Tahle půda je mimořádná věc. Pečuj o ni a ona bude pečovat o tebe. To pro tebe udělá jen málokdo.“ Přesně to zamýšlel Roran udělat, dokud se jeho svět neroztříštil tichou zprávou od Baldora.
Se zaúpěním se otočil a vykročil zpátky k silnici. Hrůzu té chvíle stále cítil někde uvnitř. Přijít během jediného okamžiku o všechny své blízké byl zážitek, který ho změnil a ze kterého se nikdy nevzpamatuje. Pronikal do veškerého jeho chování a každého postoje.
Také to Rorana přinutilo přemýšlet víc než kdykoli předtím. Jako by měl dosud mysl svázanou pouty, která se najednou

zpřetrhala a dovolila mu uvažovat o věcech do té doby nepředstavitelných. Třeba že se možná neměl stát farmářem nebo že spravedlnost - největší hodnota písní a legend - ve skutečnosti příliš nefunguje. Někdy podobné myšlenky opanovaly jeho vědomí natolik, že ráno stěží dokázal vstát a cítil se zavalený jejich tíhou.
Otočil se zpátky a zamířil na sever údolím Palancar do Carvahallu. Klikaté hory po obou stranách byly obtěžkané sněhem, navzdory jarní zeleni, která se během posledních týdnů rozrůstala na dně údolí. Na nebi se směrem k vrcholkům nesl jediný šedý mrak.
Roran si přejel rukou po strništi na bradě. Tohle všechno zavinil Eragon - ona jeho zatracená zvědavost - tím, že přinesl ten kámen z Dračích hor. Roranovi trvalo týdny, než došel k tomuto závěru. Vyslechl všechno, co mu kdo řekl. Několikrát si nechal od Gertrudy - vesnické léčitelky - nahlas přečíst dopis, který mu zanechal Brom. Ale nebylo jiné vysvětlení. Ať už ten kámen znamenal cokoli, musel sem ty cizince přitáhnout on. Proto Eragonovi přičítal vinu za Gerovu smrt, i když kvůli tomu na něj zlost neměl; věděl, že Eragon nechtěl nikomu ublížit. Ne, jeho rozhněvalo to, že Eragon Gera ani nepohřbil, utekl od svých závazků a vůbec pryč z údolí Palancar se starým vypravěčem na nějakou bláznivou cestu. Jak mohl Eragon brát tak malé ohledy na ty, které tu zanechal? Utekl, protože se cítil provinile? Měl strach? Pobláznil ho Brom divokými příběhy o dobrodružství? Ale proč by Eragon naslouchal takovým věcem právě v takové době?… Ani nevím, jestli už je mrtvý, nebo ještě žije.
Roran se zakabonil a povolil ramena, už na to nechtěl myslet. Bromův dopis… Pche! Nikdy se nesetkal se směšnější snůškou výmyslů a hrozivých náznaků. Jediná věc, která z toho dávala smysl, byla vyhnout se těm cizincům, což dá rozum. Byl to starý blázen, usoudil.
Koutkem oka Roran zahlédl záblesk pohybu. Otočil se a uviděl, jak mezi stromy kluše dvanáct kusů vysoké zvěře - včetně mladého srnce se sametovými rohy. Ujistil se, že si správně zapamatoval tohle místo, aby je zítra našel. Byl pyšný, že dokáže lovit tak dobře, aby se uživil v Horstově domě, i když nebyl nikdy tak zručný jako Eragon.
Pokračoval v cestě, znovu pohroužen do vlastních myšlenek. Po Gerově smrti přestal pracovat v Demptonově mlýně v Therinsfordu a vrátil se do Carvahallu. Horst svolil, že mu poskytne přístřeší, a v následujících měsících mu dal i práci v kovárně. Kvůli zármutku Roran odsouval rozhodování o budoucnosti a teprve před dvěma dny si konečně ujasnil, jak bude dál postupovat.
Chtěl se oženit s Katrinou, řezníkovou dcerou. Proto také šel prve do Therinsfordu, aby vydělal peníze pro hladký začátek jejich společného života. Ale teď, bez farmy, domova a možnosti obživy už Roran nemohl s čistým svědomím požádat o Katrininu ruku. Hrdost by mu to nedovolila. A navíc si nemyslel, že by její otec Sloun strpěl nápadníka s tak žalostnými vyhlídkami. I za těch nejpříznivějších okolností Roran očekával, že bude mít potíže přesvědčit Slouna, aby mu Katrinu dal; nikdy spolu neměli přátelské vztahy. A bylo nepřípustné, aby si Roran vzal Katrinu bez svolení jejího otce. Tedy pokud si nepřeje roztržku s její rodinou, pobouření ve vesnici kvůli porušení tradice a hlavně Slounovu krevní mstu.
Když Roran zvážil situaci, považoval za jedinou možnost obnovení farmy, i kdyby měl dům a stodolu postavit sám. Bude to těžké, začít od nuly, ale až upevní svou pozici, může přijít za Slounem se vztyčenou hlavou. Budeme si moct promluvit nejdřív příští jaro, pomyslel si Roran s úšklebkem.
Věděl, že Katrina počká - aspoň nějakou dobu. Pokračoval vyrovnaným tempem až do večera, kdy konečně zahlédl vesnici. Kolem domů viselo prádlo na šňůrách natažených z okna do okna. Muži se vraceli z okolních polí, hustě porostlých pšenicí vysetou na podzim. Za Carvahallem se v západu slunce třpytily půl míle vysoké vodopády Igualda, které se řítily z Dračích hor do Anory. Ten obyčejný pohled Rorana zahřál. Nic člověka tak neuklidní, jako když je všechno na svém místě.
Sešel z cesty a vylezl do svahu, kde stál Horstův dům s výhledem na Dračí hory. Dveře už byly otevřené. Vstoupil dovnitř a po hlasech šel do kuchyně.
Byl tam Horst, opřený o drsný stůl přisunutý do rohu místnosti, rukávy vykasané k loktům. Vedle něj stála jeho žena Elain, která už byla skoro pět měsíců těhotná, a spokojeně se usmívala. Naproti nim stáli jejich synové, Albriech s Baldorem.
Když Roran vstoupil, Albriech zrovna říkal: „... .a já ještě ani nevyšel z kovárny! Than přísahá, že mě viděl, ale já byl přitom na druhé straně vesnice.“
„Co se děje?“ zeptal se Roran a vyklouzl z ruksaku.
Elain si vyměnila pohled s Horstem. „Dám ti něco k jídlu.“ Postavila před něj chleba a misku studeného dušeného masa. Pak mu pohlédla do očí, jako by z nich chtěla něco vyčíst. „Jak to tam vypadá?“
Roran pokrčil rameny. „Všechno dřevo buď shořelo, nebo shnilo - nic se nedá použít. Studna je neporušená, za což bych měl asi být vděčný. Co nejdřív budu muset pokácet stromy na dům, jestli chci mít v době setby střechu nad hlavou. A teď mi řekněte, co se stalo.“
„Cha!“ zvolal Horst. „Máme tu takový spor. Thanovi chybí kosa a myslí si, že ji vzal Albriech.“
„Nejspíš ji odhodil někde v trávě a zapomněl, kde ji nechal,“ odfrkl si Albriech.
„Nejspíš,“ souhlasil Horst s úsměvem.
Roran se zakousl do chleba. „To vůbec nedává smysl, aby tě takhle obvinil. Kdybys potřeboval kosu, mohl by sis ji přece vyrobit.“
„Já vím,“ řekl Albriech a sesul se na židli, „ale místo aby si hledal tu svou, začal reptat, že viděl ze svého pole někoho odcházet a že ten někdo vypadal jako já… A protože nikdo jiný nevypadá jako já, musel jsem tu kosu ukrást.“
Byla pravda, že Albriechovi nebyl podobný nikdo. Zdědil jak otcovu mohutnost, tak Elaininy medově světlé vlasy, díky nimž byl v Carvahallu nezaměnitelný, protože většina ostatních měla vlasy hnědé. Jeho bratr Baldor byl hubenější a tmavovlasý.
„Určitě se najde,“ řekl potichu Baldor. „Do té doby by tě to nemělo příliš štvát.“

„To se ti snadno řekne.“
Když Roran dojedl poslední kus chleba a dal se do dušeného masa, zeptal se Horsta: „Budeš mě zítra na něco potřebovat?“
„Na nic zvláštního. Budu jen pracovat na Quimbyho voze. Ten zatracený rám pořád nesedí přesně.“
Roran spokojeně přikývl. „Dobrá. Vezmu si den volna a půjdu na lov. O kus dál v údolí je pár srn, co nevypadají zrovna vyhuble. Aspoň žebra jim vidět nebyla.“
Baldor se najednou rozzářil. „Nechceš společnost?“
„Určitě. Můžeme vyrazit už za svítání.“
Roran si po jídle vydrhnul obličej a ruce a vyrazil ven, aby si vyčistil hlavu. Pomalu se protahoval a kráčel k návsi. V půli cesty ho upoutaly vzrušené hlasy před hostincem U Morna. Zvědavě se otočil a zamířil tam. Na verandě seděl muž středního věku zahalený koženým kabátem sešitým z různých kousků a vedle něj ležel ruksak ověšený ocelovými pastmi lovce kožešin. Kolem se shromáždilo několik desítek posluchačů. Muž zeširoka rozhodil rukama a vyprávěl: „Takže když jsem přijel do Therinsfordu, šel jsem za tím chlapíkem. Neil je dobrák a poctivec; na jaře a v létě mu pomáhám na polích.“
Roran přikývl. Lovci kožešin trávili zimu v horách a vraceli se na jaře, aby prodali kožešiny koželuhům, jako je Gedrik, a nechali se najmout na nějakou sezónní práci, obvykle jako pomocníci na farmě. Carvahall byla nejsevernější vesnice v Dračích horách, a proto tudy procházela spousta lovců. To byl také jeden z důvodů, proč měl Carvahall svůj hostinec, kováře a koželuha.
„Po pár džbáncích piva - abych si po půl roce mlčení, možná krom nadávek, když jsem ztratil past na medvěda, promazal mluvidla, jak jistě rozumíte - jsem přišel k Neilovi, pěnu jsem měl ještě na vousech, a dali jsme se do řeči. Jak jsme tak klábosili, ptám se ho celkem družně, co nového v Království nebo s králem - ať ho napadne sněť a vředy. Narodil se někdo nebo zemřel nebo vyhostili někoho, o kom bych měl vědět? A představte si, Neil se ke mně naklonil, celý zvážněl a řekl, že se povídá, že se v Dras-Leoně a Gil'eadu dějí divné věci a vlastně všude v Alagaësii. Urgalové se prý úplně vytratili z obydlených oblastí, dobře že tak, ale nikdo neví proč a kam. Navíc polovina obchodů v Království zkrachovala po nájezdech a nejrůznějších útocích a z toho, co jsem slyšel, to nevypadá na dílo obyčejných lupičů, protože útoky jsou moc rozšířené a plánované. Neukradnou totiž nikdy žádné zboží, jenom ho spálí nebo zničí. Ale to není všechno, ba ne, je to mnohem horší.“
Lovec zavrtěl hlavou, usrknul si z měchu víno a zas pokračoval: „Všude se mluví o tom, že v severních oblastech řádí Stín. Viděli ho na okraji Du Weldenvarden a poblíž Gil'eadu. Má prý špičaté zuby, oči červené jako víno a vlasy rudé jako krev, kterou pije. A co hůř, zdá se, že našeho drahého, šíleného vladaře něco nazlobilo, tak je to. Před pěti dny se v Therinsfordu zastavil nějaký žonglér na své osamělé cestě do Ceunonu a říkal, že král shromažďuje a někam vysílá vojsko, ale proč, to netušil.“ Pokrčil rameny. „Jak mě učil tatík, když jsem byl ještě dítko, není kouře bez ohýnku. Možná je to kvůli Vardenům. Ti za poslední léta tomu starému Železnému kostlivci vážně museli pěkně lézt krkem. Nebo se Galbatorix nakonec rozhodl, že už dál nebude trpět Surdu. U té aspoň ví, kde ji hledat, na rozdíl od těch vzbouřenců. Rozmáčkne Surdu jako medvěd mravence, uvidíte.“
Roran zamrkal, když kolem lovce propukla palba otázek. Dost pochyboval o zprávách o Stínovi - zněly spíš jako příběh, který si mohl opilý zálesák vymyslet -, ale zbytek se zdál být natolik špatný, že to mohla být pravda. Surda… O téhle vzdálené zemi měli v Carvahallu jen málo zpráv. Přinejmenším ale Roran věděl, že ačkoli mezi Surdou a Královstvím panuje zdánlivé příměří, žijí Surdané v neustálém strachu, že je jejich mocnější severní soused napadne. Říkalo se, že jejich král Orrin z toho důvodu podporuje Vardeny.
Pokud měl lovec s Galbatorixem pravdu, mohlo by to v budoucnu znamenat ošklivou válku, doprovázenou tíží rostoucích daní a branné povinnosti. Raději bych žil v době bez významných událostí a zvratů. Už tak těžké životy jako ty naše jsou v dobách bouří skoro ztraceně.
„A co víc, dokonce se povídá o…“ Tady se lovec odmlčel a se znalým výrazem si ukazováčkem poklepal ze strany na nos. „Povídá se o novém Jezdci v Alagaësii.“ Pak se zasmál, hlasitě a od srdce, a plácal se přitom do břicha, až se kolébal zepředu dozadu.
Roran se také zasmál. Příběhy o Jezdcích se objevovaly každých pár let. První dva nebo tři vzbudily jeho zájem, ale brzy se naučil nevěřit takovým zprávám, protože z nich nakonec nikdy nic nebylo. Tyhle fámy byly jenom vysněné báchorky těch, kdo toužili po radostnější budoucnosti.
Už byl na odchodu, když v rohu hostince zahlédl stát Katrinu v dlouhých červenohnědých šatech zdobených zelenou stuhou. Hleděla na něj stejně upřeně jako on na ni. Přešel k ní, letmo se dotkl jejího ramene a společně vyklouzli ven. Došli až na okraj Carvahallu, kde spolu stáli a dívali se na hvězdy. Obloha byla jasná a třpytila se tisíci nebeskými ohýnky. A nad nimi se od severu k jihu klenul překrásný perleťový pás, který stékal od obzoru k obzoru jako diamantový prach vylitý ze džbánku.
Aniž by na něj pohlédla, opřela si hlavu o jeho rameno a zeptala se: „Jaký jsi měl den?“
„Vrátil jsem se domů.“ Ucítil, jak strnula.
„A jaké to bylo?“
„Hrozné.“ Hlas mu uvázl, ztichl a pevně ji držel. Vůně jejích měděných vlasů na jeho tváři byla jako elixír z vína, koření a voňavky. Prostoupila jej, teplá a uklidňující. „Dům, stodola, pole - všechno zarůstá… Ani bych je nenašel, kdybych nevěděl, kde hledat.“
Nakonec se k němu obrátila, hvězdy se jí blýskaly v očích, ale tvář měla zarmoucenou. „Ach, Rorane.“ Letmo ho políbila na rty. „Tolik jsi ztratil a vytrpěl, a přesto tě síly neopustily. Vrátíš se na svou farmu?“
„No, hospodařit je jediné, co umím.“
„A co se stane se mnou?“

Zaváhal. Od chvíle, kdy se jí začal dvořit, mezi nimi existoval nevyslovený předpoklad, že se vezmou. Nebylo třeba bavit se o jeho úmyslech; byly nad slunce jasnější, a proto ho její otázka znepokojila. Také mu připadalo nevhodné mluvit o tom tak otevřeně, když ještě nebyl připraven požádat ji o ruku. To on měl učinit tu nabídku - nejdřív Slounovi, pak Katrině - ne ona. Přesto musel odpovědět na její obavy teď, když je vyslovila. „Katrino… Nemohu přijít za tvým otcem, jak jsem měl v úmyslu. Vysmál by se mi - a právem. Musíme počkat. Jakmile pro nás budu mít domov a sklidím první úrodu, tak mě vyslechne."
Znovu pohlédla k nebi a zašeptala něco tak potichu, že tomu nerozuměl. „Cože?"
„Ptala jsem se, jestli se ho bojíš?"
„Samozřejmě, že ne! Já jen…"
„Pak musíš dostat jeho svolení zítra a zařídit zásnuby. Musíš ho přesvědčit, že ačkoli teď nic nemáš, dáš mi dobrý domov a budeš zetěm, na kterého může být pyšný. Není důvod, abychom marnili roky v odloučení, když chceme být spolu."
„Nemůžu to udělat," snažil se jí zoufale vysvětlit. „Nedokážu tě uživit, nedokážu…"
„Copak tomu nerozumíš!" Ustoupila a v hlase jí zazněla naléhavost. „Miluji tě, Rorane, a chci být s tebou, jenže otec má se mnou jiné plány. Jsou tu mnohem zajištěnější muži než ty, a čím déle budeš otálet, tím víc mě bude tlačit do sňatku, jaký by si on sám představoval. Bojí se, že ze mě bude stará panna, a já se toho taky bojím. Mám už jen málo času, jinak si budu muset vybrat v Carvahallu… Pokud si budu muset vybrat jiného, udělám to." V očích se jí zaleskly slzy, když na něj tázavě pohlédla a čekala na odpověď. Pak si povytáhla šaty a utekla zpátky mezi domy.
Roran tam stál jako opařený. Najednou tady nebyla a pro něj to bylo stejně bolestné jako ztráta farmy - celý svět byl najednou chladný a nepřátelský. Jako by se odtrhla část jeho já.
Trvalo hodiny, než se dokázal vrátit k Horstovi, kde hned vklouzl do postele.

Hon na lovce

Roranovi křupala hlína pod nohama, když za časného rána vyrazil do údolí zahaleného chladnou mlhou. V závěsu za ním šel Baldor a oba měli tětivy dobře napjaté. Mlčky zkoumali okolí a hledali stopy zvěře.
„Támhle," zašeptal Baldor a ukázal na skupinu otisků vedoucích do ostružiní na břehu Anory.
Roran přikývl a vydal se po stopách. Zdály se být tak den staré, takže se odvážil promluvit. „Mohl bys mi poradit, Baldore? Myslím, že se dobře vyznáš v lidech."
„Jasně. O co jde?"
Roran se na dlouhou dobu odmlčel, takže byly slyšet jen jejich tlumené kroky. „Sloun chce provdat Katrinu, a to nikoli za mě. Každým dnem roste pravděpodobnost, že jí zařídí sňatek podle svého gusta."
„Co na to říká Katrina?"
Roran pokrčil rameny. „Je to její otec. Nemůže se donekonečna vzpírat jeho vůli, když nikdo, koho by ona chtěla, nepožádal o její ruku."
„A ten někdo jsi ty."
„Jo."
„A proto jsi byl tak brzy vzhůru." To bylo konstatování.
Roran se příliš trápil, takže vlastně vůbec neusnul. Celou noc přemýšlel o Katrině a snažil se najít řešení jejich těžké situace. „Nesnesu představu, že bych ji ztratil. Ale myslím, že nám Sloun nedá požehnání kvůli mému postavení a tak."
„To si taky myslím," souhlasil Baldor. Koutkem oka pohlédl na Rorana. „Takže s čím chceš poradit?"
Roran se nervózně zasmál. „Jak jinak můžu přesvědčit Slouna? Jak můžu vyřešit tuhle situaci, abych nerozpoutal krevní mstu?" Rozhodil ruce. „Co mám dělat?"
„Nic tě nenapadá?"
„Napadá, ale nic, co by mě těšilo. Napadlo mě, že bychom s Katrinou mohli prostě oznámit, že jsme zasnoubení - což ještě nejsme -, a nést následky. Slouna by to přinutilo, aby se se zásnubami smířil."
Baldor svraštil čelo a opatrně řekl: „Možná, ale taky by to pobouřilo většinu lidí v Carvahallu. Jen málokdo by vám to schvaloval. A ani by nebylo moudré nutit Katrinu, aby si volila mezi tebou a svou rodinou; za pár let by ti to mohla zazlívat."
„Já vím, ale jakou jinou mám možnost?"
„Než uděláš takový zásadní krok, zkus si Slouna naklonit. Přeci jen je tu šance, že uspěješ, pokud se mu řádně vysvětlí, že zarputilou Katrinu si stejně nikdo jiný nevezme. Zvlášť když budeš poblíž, abys jejímu manželovi nasadil parohy."
Roran se ušklíbl, ale oči měl stále upřené na zem. Baldor se zasmál. „Pokud neuspěješ, pak ano, můžeš se do toho směle vrhnout s vědomím, že jsi skutečně vyčerpal všechny ostatní možnosti. A lidé po tobě nebudou mít takovou chuť plivat, žes porušil tradice, a spíš řeknou, že si to Sloun zavinil sám vlastní tvrdohlavostí."
„Ani jedna cesta nebude snadná."
„Tos přece věděl už na začátku." Baldor se znovu zachmuřil a pokračoval: „Pokud se postavíš Slounovi, nepochybně padnou ostrá slova, ale věci se nakonec zklidní - možná to nebude ideální, ale aspoň to bude snesitelné. Kromě Slouna lze totiž skutečně urazit jenom někoho tak prudérního, jako je Quimby. Mimochodem, vážně nechápu, jak dokáže Quimby uvařit tak lahodný nápoj, když je sám tak škrobený a zatrpklý."
Roran chápavě přikývl. Zloba by mohla v Carvahallu vřít celé roky. „Jsem rád, že jsme si mohli promluvit. Bylo to…" Zaváhal, když si vzpomněl na všechny ty hovory, co vedli s Eragonem. Byli spolu jako bratři a pro Rorana bylo nesmírně povzbudivé vědět, že má někoho, kdo mu bude vždycky naslouchat. A vědět, že mu ten člověk vždycky

pomůže, ať to stojí cokoli. Bez takového pouta teď cítil Roran jen prázdnotu.
Baldor ho nenutil, aby dokončil větu. Místo toho se napil z měchu na vodu. Roran ušel pár metrů a potom se zastavil, když ho z myšlenek vytrhl nenadálý zápach.
Byla to těžká vůně spáleného masa a ohořelých borovicových větví. Kdo by tu mohl být kromě nás? Zhluboka se nadechl, otočil se kolem dokola a snažil se určit místo, kde hoří oheň. Zespoda od silnice se do něj opřel mírný závan horkého kouře. Jídlo vonělo tak, že se mu seběhly sliny.
Kývl na Baldora, který k němu přispěchal. „Cítíš to?“
Baldor přikývl. Společně se vrátili na silnici a šli po ní směrem na jih. Asi po třiceti metrech zahýbala cesta kolem houštiny topolů a mizela z dohledu. Když se přiblížili k zatáčce, začaly k nim doléhat hlasy, tlumené hustou ranní mlhou nad údolím.
Na kraji houští Roran zpomalil a zastavil. Byla by hloupost překvapit někoho, kdo se asi také vydal na lov. Přesto ho něco znepokojovalo. Snad to bylo množství hlasů; skupina se zdála být větší než kterákoli rodina v údolí. Bez uvažování sešel z cesty a vklouzl za podrost, který houští lemoval.
„Co to děláš?“ zašeptal Baldor.
Roran si položil prst na ústa a dál se plížil podél silnice a našlapoval co nejtišeji. Když obešli zatáčku, ztuhl.
Na trávě u silnice byl tábor vojáků. Třicet přileb se blýskalo v paprscích ranního světla, zatímco jejich vlastníci hltali slepice a dušené maso uvařené na několika ohních. Muži byli postříkaní blátem a špinaví po cestě, ale přesto byl na jejich červených tunikách vidět Galbatorixův symbol, klikatý plamen vyšitý zlatou nití. Pod tunikami měli oblečené kožené brnění, obtěžkané nýtovanými pláty ocele, drátěné košile a pak dlouhé vycpané haleny. Většina vojáků měla meč s širokou čepelí, i když mezi nimi byla skupinka lučištníků a další skupinka s hrozivými halapartnami.
A uprostřed se krčily dvě pokroucené černé postavy, které Roran poznal podle toho, jak mu je řada vesničanů popisovala po jeho návratu z Therinsfordu: cizinci, kteří zničili jeho farmu. Krev mu ztuhla v žilách. Oni slouží Království! Udělal krok vpřed a prsty nahmatal šíp, ale vtom ho Baldor popadl za vestu a přitáhl ho k zemi.
„Nedělej to. Oba nás zabijí.“
Roran na něj pohlédl a odfrkl si. „To… to jsou ti grázlové…“ Zarazil se, když si všiml, že se mu třesou ruce. „Vrátili se!“
„Rorane,“ zašeptal naléhavě Baldor, „nemůžeš nic dělat. Podívej, pracují pro krále. I kdyby se ti pak podařilo utéct, všude bys byl psanec a přinesl bys do Carvahallu neštěstí.“
„Co chtějí? Co můžou chtít?“ Král Proč by Galbatorix potřeboval, aby mučili mého otce?
„Pokud nedostali od Gera, co chtěli, a Eragon utekl s Bromem, pak musejí chtít tebe.“ Baldor se odmlčel a nechal slova odeznít. „Musíme se vrátit a všechny varovat. Pak se musíš skrýt. Koně mají jenom ti dva cizinci. Když poběžíme, dostaneme se tam první.“
Roran zíral křovím na nic netušící vojáky. Jeho srdce toužilo po nelítostné pomstě, toužil zaútočit a bojovat, vidět původce svého neštěstí prošpikované šípy a dát jim, co si zaslouží. Nezáleželo na tom, jestli umře, pokud by tak mohl smýt svou bolest a smutek v jediném ukrutném okamžiku. Jediné, co musel udělat, bylo rozhrnout houští. To ostatní už přijde samo.
Jeden jediný krůček. S přidušeným vzlykotem zaťal pěst a sklopil pohled. Nemůžu opustit Katrinu. Na okamžik strnul, s očima pevně zavřenýma, a pak se zoufale pomalu přinutil odejít. „Tak pojďme domů.“
Ani nečekal na Baldorovu odpověď a proklouzl mezi stromy tak rychle, jak se jen odvážil. Jakmile byl tábor z dohledu, vyrazil zpátky na silnici a utíkal po prašné cestě a všechno své zoufalství, zlost a strach vložil do rychlého běhu. Baldor se hnal za ním a na rovných úsecích ho dohánět. Roran konečně zpomalil do klidnějšího tempa a počkal na něj. Pak řekl: „Ty to rozhlásíš, já si zatím promluvím s Horstem.“ Baldor přikývl a oba se znovu dali do běhu. Po dvou mílích zastavili, aby se napili a krátce si odpočinuli. Pak pokračovali nízkými kopci před Carvahallem. Nerovná krajina je výrazně zpomalila, ale i tak se před nimi brzy vynořila vesnice.
Roran okamžitě zamířil ke kovárně a nechal Baldora, aby se vydal do středu vesnice. Cestou kolem domů Roran rozrušeně zvažoval plány, jak se bud vyhnout těm cizincům, nebo je zabít, aniž by přivodil hněv Království.
Vrazil do kovárny, kde zastihl Horsta, jak zaklepává čep do boku Quimbyho povozu a zpívá si:

A řinkání a cinkání,
Železo mi vyzvání!
Kovám tenhle kousek země,
Bum bác do něj, kdepak jemně.
Jó, mně se neubrání!

Když Horst uviděl Rorana, ruka s palicí se mu zastavila ve vzduchu. „Co se děje, hochu? Je Baldor zraněný?“
Roran zavrtěl hlavou, předklonil se a ztěžka oddechoval. V krátkých intervalech postupně vylíčil všechno, co viděli a co z toho lze vyvodit. Hlavně už teď bylo jisté, že ti cizinci jsou ve službách Království.
Horst si přejížděl rukou po plnovousu. „Musíš odejít z Carvahallu. Vezmi si v domě nějaké jídlo, pak si dojdi pro mou kobylu - Ivor s ní vytahuje pařezy - a odjeď k úpatí hor. Až budeme vědět, co vojáci chtějí, pošlu Albriecha nebo Baldora se zprávou.“
„Co řekneš, když se na mě budou vyptávat?“
„Že jsi odjel na lov a že nevíme, kdy se vrátíš. To zní věrohodně a myslím, že se určitě nebudou toulat po okolí - ze strachu, aby tě nepropásli. Za předpokladu, že jsi to skutečně ty, koho hledají.“
Roran přikývl, pak se otočil a pádil do Horstova domu. Uvnitř sundal ze zdi koňské postroje a brašny, rychle svázal turíny, řepu, proužky sušeného masa a bochník chleba do uzlíku z přikrývek, popadl cínový kotlík a vyřítil se ven.

Zastavil se jen na okamžik, aby Elain vysvětlil situaci.
Veliký ranec se zásobami se mu špatně držel v náručí, když běžel na východ z Carvahallu k Ivorově farmě. Ivor stál za statkem a vrbovým proutkem lískal kobylu, která s námahou tahala rozvětvené kořeny jilmu ze země.
„Poběž sem!“ vykřikl farmář. „Pojď se taky zapřáhnout!“ Kůň se třásl vypětím, měl pěnu u huby, ale pak naposledy zabral, pařez se naklonil na stranu a kořeny vystřelily k nebi jako shluk dlouhých pokroucených prstů. Ivor zastavil kobylu cuknutím uzdy a dobromyslně ji poplácal po šíji. „Dobrá… A je to.“
Roran ho už z dálky zdravil, a když byl blíž, ukázal na koně. „Potřebuji si ji půjčit.“ Potom teprve vysvětlil proč.
Ivor zaklel a s reptáním začal vypřahat kobylu. „Jakmile začnu pořádně něco dělat, tak mě něco vyruší. Pokaždé.“
Založil ruce na prsou a zamračil se, když Roran připoutával sedlo a zcela se do toho zabral.
Jakmile byl připravený, vyskočil Roran na koně s lukem v ruce. „Omlouvám se za ty potíže, ale nemohu nic jiného dělat.“
„Dobrá, nedělej si s tím starosti. Hlavně ať tě nechytí.“
„Dám si pozor.“
Když zarazil paty do třísel kobyly, slyšel Roran volat Ivora: „A hlavně se neskrývej nikde tady poblíž!“
Roran se zazubil a zavrtěl hlavou, skloněný nízko za krkem koně. Brzy dorazil k úpatí Dračích hor a prodíral se do kopců, které tvořily severní hranici údolí Palancar. Odtamtud vylezl na skalnatý výběžek v horském úbočí, odkud mohl pozorovat Carvahall, aniž by ho někdo viděl. Pak uvázal koně, usadil se a vyčkával.
Zachvěl se, když se rozhlédl kolem po temných borovicích. Nepobýval rád v takové blízkosti Dračích hor. Sotvakdo z Carvahallu se odvážil vkročit do pásma hor, a kdo to přece jen udělal, ten se mnohdy nevrátil.
Zanedlouho Roran uviděl vojáky, jak ve dvojstupu pochodují po silnici, v čele se dvěma hrozivými černými postavami.
Na okraji Carvahallu je zastavila nesourodá skupina mužů, někteří z nich měli krumpáče v rukou. Obě strany spolu chvíli mluvily, pak se prostě postavily jedna druhé jako vrčící psi, kteří čekají, kdo zaútočí první. Napětí trvalo dost dlouho, nakonec však muži z Carvahallu ustoupili stranou a nechali nezvané hosty projít. Co bude dál? uvažoval Roran a pohupoval se na patách.
Navečer se vojáci utábořili na poli těsně u vesnice. Jejich stany utvořily nízký šedý čtverec, který se třepotal podivnými stíny, jak hlídky obcházely hranice tábora. Uprostřed čtverce rozdělali obrovský oheň, ze kterého stoupal sloup kouře.
Roran se také utábořil a teď jen pozoroval a přemýšlel. Vždycky se domníval, že když cizinci zničili jeho domov, dostali, co chtěli - tedy ten kámen, který Eragon přinesl z Dračích hor. Určitě ho nenašli, usoudil. Možná se Eragonovi podařilo uprchnout i s kamenem… Možná cítil, že musí odejít, aby ho ochránil. Zamračil se. Tím by se dalo vysvětlit, proč Eragon utekl, ale stále se to Roranovi zdálo přitažené za vlasy. Ať už byl důvod jakýkoli, ten kámen musí být neuvěřitelně cenný, když král poslal tolik mužů, aby ho dostal. Nechápu, co na něm je. Možná je kouzelný.
Zhluboka se nadechl chladného vzduchu a zaposlouchal se do houkání sovy. Vtom ho upoutal nějaký pohyb. Pohlédl dolů a uviděl muže, který se blížil do lesa pod ním. Roran se přikrčil za balvan a natáhl luk. Cekal, dokud si nebyl jistý, že je to Albriech, a pak potichu zapískal.
Albriech brzy dorazil k balvanu. Na zádech měl nacpaný ruksak, který s odfrknutím pustil na zem. „Myslel jsem, že tě snad nenajdu.“
„Jsem překvapený, že jsi to dokázal.“
„Nemůžu říct, že by mě těšilo procházet se lesem po setmění. Cekal jsem, že narazím na medvěda nebo na něco ještě horšího. Podle mě nejsou Dračí hory vhodné místo pro lidi.“
Roran ukázal hlavou ke Carvahallu. „Tak proč tu jsou?“
„Mají tě odvést do vězení. Jsou ochotni čekat, dokud se nevrátíš
z lovu.“
Roran ztěžka dosedl a žaludek se mu sevřel v neblahé předtuše. „Řekli proč? Zmínili se o tom kameni?“
Albriech zavrtěl hlavou. „Říkali jen, že je to králova věc. Celý den se vyptávali na tebe i na Eragona - to je to jediné, co je zajímá.“ Zaváhal. „Zůstal bych, ale všimnou si, pokud tam zítra nebudu. Donesl jsem spoustu jídla a přikrývek a taky nějaké Gertrudiny hojivé masti, kdyby ses zranil. Nemělo by ti tu nic chybět.“ Roran sebral všechny síly, aby se usmál. „Díky za pomoc.“ „To by udělal každý,“ řekl Albriech a rozpačitě přitom pokrčil rameny. Už byl na odchodu, když ještě prohodil přes rameno: „Mimochodem, ti dva cizinci… říkají jim ra'zakové.“

Safiřin slib

Když to ráno po setkání s Radou starších Eragon čistil a promazával Safiřino sedlo - opatrně, aby se nepřepínal -, přišel ho navštívit Orik. Trpaslík počkal, dokud Eragon nedokončil jeden popruh, a pak se zeptal: „Už je ti dnes lépe?“
„Trochu.“
„Dobře, všichni potřebujeme být silní. Přišel jsem jednak proto, abych se zeptal na tvé zdraví, a také proto, že Hrothgar si přeje s tebou mluvit, pokud máš čas.“
Eragon se na Orika s povzdechem usmál. „Na něj mám čas vždycky. To musí vědět.“
Orik se zasmál. „Nu, ale je zdvořilé se nejdřív optat.“ Když Eragon odložil sedlo, Safira se vykulila ze svého rohu, vyloženého přikrývkami, a přivítala Orika přátelským zabručením. „Tobě také dobrý den,“ řekl s úklonou.
Orik je vedl jednou ze čtyř hlavních tronjheimských chodeb směrem k hlavnímu sálu a ke dvěma zrcadlově postaveným schodištím, která se stáčela do podzemí k trůnnímu sálu krále trpaslíků. Než však došli k hlavnímu sálu, dal se dolů malým rovným schodištěm. Eragonovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že Orik zvolil postranní chodbu proto, aby se

vyhnul pohledu na pozůstatky zničeného Isidar Mithrim.
Zastavili před žulovými dveřmi s rytinou koruny se sedmi hroty. Sedm trpaslíků v brnění na každé straně vchodu současně zabušilo do podlahy násadami svých motyk. Dřevo zadunělo o kámen a dveře se otevřely dovnitř.
Eragon kývl na Orika, pak se Saflrou vešel do potemnělé místnosti. Blížili se ke vzdálenému trůnu, zatímco míjeli strnulé sochy, hírna, minulých trpasličích králů. Před těžkým černým trůnem se Eragon uklonil. Král trpaslíků v odpověď sklonil hlavu se stříbrnými vlasy, až rubíny zasazené do jeho zlaté helmy tlumeně zazářily ve světle luceren jako jiskry rozžhaveného železa. Volund, válečné kladivo, měl položené přes nohy v brnění.
Hrothgar začal obřadně: „Stínovrahu, vítej v mé síni. Mnohé jsi vykonal od doby, kdy jsme se viděli naposledy. A podle tvých skutků se zdá, že jsem se mýlil ohledně Zar'rocu. Dokud ho budeš nosit ty, bude Morzanův meč v Tronjheimu vítán.“
„Děkuji,“ pronesl Eragon důstojně a povstal.
„Dále,“ zaburácel trpaslík, „si přejeme, aby sis nechal brnění, které jsi měl v bitvě o Farthen Dur. Právě teď ho naši nejzručnější kováři spravují. Pracuje se i na dračím brnění, a až bude opravené, Safira ho může používat tak dlouho, jak bude chtít, nebo dokud z něj nevyroste. To je to nejmenší, co můžeme udělat, abychom ti projevili svou vděčnost. Nebýt války s Galbatorixem, konaly by se hostiny a oslavy na tvou počest… Ty však musejí počkat na vhodnější dobu.“
Eragon králi vyjádřil svůj i Safiřin vděk: „Jsi velkorysý nad všechna očekávání. Vážíme si tvých šlechetných darů.“
Hrothgara to očividně potěšilo, ale i tak se zachmuřil, až se mu spojila obočí. „Ale nemůžeme se zabývat jen příjemnostmi. Naléhají na mě klany s požadavky, abych udělal to či ono ohledně Ažihadova nástupce. Když včera Rada starších oznámila, že budou podporovat Nasuadu, vzbudilo to povyk, jaký jsem neviděl od doby, kdy jsem nastoupil na trůn. Náčelníci se museli rozhodnout, zda přijmou Nasuadu, nebo budou hledat jiného kandidáta. Většina se shodla, že by Nasuada měla vést Vardeny, ale rád bych věděl, co si o tom myslíš ty, Eragone, než se přikloním k té či oné straně. Nejhorší, co může král udělat, je vypadat jako hlupák.“
Kolík mu toho můžeme říct? zeptal se Eragon Safiry, zatímco spěšně přemýšlel.
Vždycky s námi jednal čestně, ale nemůžeme vědět, co slíbil jiným. Raději bychom měli být opatrní, dokud Nasuada skutečně nepřevezme moc.
Dobře.
„Safira a já jsme souhlasili, že Nasuadě pomůžeme. Nebudeme odporovat jejímu jmenování. A,“ Eragon uvažoval, jestli nezachází příliš daleko, „já prosím, abys udělal to samé; Vardenové si nemohou dovolit mezi sebou bojovat. Potřebují jednotu.“
„Nó,“ řekl Hrothgar a opřel se, „mluvíš s nečekanou rozhodností. Tvůj návrh je správný, ale rád bych věděl toto: Myslíš, že Nasuada bude moudrým vůdcem, nebo má její volba jiné důvody?“
Je to zkouška, varovala ho Safira. Chce vědět, proč jsme ji podpořili.
Eragon cítil, jak se mu rty kroutí v náznaku úsměvu. „Myslím, že je na svůj věk moudrá i obezřetná. Její volba bude pro Vardeny dobrá.“
„A proto ji podporuješ?“
„Ano.“
Hrothgar přikývl, až mu poklesl dlouhý, sněhobílý plnovous. „To se mi skutečně ulevilo. Poslední dobou tu bylo příliš málo zájmu o to, co je správné a dobré, a naopak příliš o to, co přinese osobní moc a prospěch. Je těžké dívat se na takové hlupáctví a nemít zlost.“
Na chvíli se mezi nimi rozhostilo nepříjemné ticho, o to tíživější, že byli sami v dlouhém trůnním sále. Aby přerušil mlčení, zeptal se Eragon: „Co se stane s dračí slují? Položí tam novou podlahu?“
Poprvé královy oči posmutněly a prohloubily okolní vrásky, které se kolem nich sbíhaly jako paprsky. Eragon nikdy neviděl, že by měl trpaslík takhle na krajíčku. „Musí se to řádně uvážit, než něco uděláme. Byl to hrozný čin, co Safira s Aryou provedly. Možná nezbytný, ale příšerný. Možná by bývalo lepší, kdyby nás urgalové obsadili, než aby byl Isidar Mithrim rozbitý. Srdce Tronjheimu se roztříštilo a spolu s ním i ta naše.“ Hrothgar si položil pěst na prsa, pak pomalu rozevřel ruku a sáhl po násadě Volundu, omotané v kůži.
Safira se dotkla Eragonovy mysli. Rozpoznal směsici pocitů, ale co ho překvapilo nejvíc, byla její lítost a pocit viny. Upřímně litovala zániku Hvězdné růže, přestože k němu došlo z nutnosti. Maličký, řekla, pomoz mi. Potřebuji mluvit s Hrothgarem. Zeptej se ho: dokáží trpaslíci znovu sestavit Isidar Mithrim z úlomků?
Když zopakoval její slova, Hrothgar zamumlal něco ve svém jazyce a pak řekl: „Umíme to, ale co z toho? Trvalo by to měsíce nebo roky a výsledkem by byl polorozpadlý výsměch nádheře, která kdysi zdobila Tronjheim! To je sprostota, kterou nikdy neschválím.“
Safira dál upřeně hleděla na krále. Ted mu řekni, že pokud se jim podaří dát znovu dohromady Isidar Mithrim, aniž by chyběl jediný kousek, věřím, že ho dokážu zase scelit.
Eragon na ni zíral s otevřenými ústy, až ve svém úžasu zapomněl na Hrothgara. Safiro! Víš, kolik energie by to vyžadovalo! Sama jsi mi říkala, že nedokážeš kouzlit z vlastní vůle, jak si tedy můžeš být jistá, že tohle dokážeš?
Dokážu to, když je to opravdu potřeba. Bude to můj dar pro trpaslíky. Vzpomeň si na Bromovu hrobku; to by mohlo rozptýlit tvé pochybnosti. A zavři pusu - je to neslušné a král se dívá.
Když Eragon tlumočil Safiřinu nabídku, Hrothgar se narovnal a vykřikl: „Je to možné?! Dokonce ani elfové by se nemohli o něco takového pokusit.“
„Věří svým schopnostem.“
„Pak znovu sestavíme Isidar Mithrim, i kdyby to mělo trvat sto let. Vyrobíme pro drahokam rám a zasadíme každý kousek na původní místo. Nezapomeneme ani jediný střípek. I kdybychom museli větší kusy zlomit, abychom jimi

dokázali pohnout, využijeme k tomu veškerý svůj um pro práci s kamenem, aby se neztratilo ani zrnko. Až skončíme, tak přijdete a vyléčíte Hvězdnou růži.“
„Přijdeme,“ potvrdil Eragon a uklonil se.
Hrothgar se usmál a vypadalo to, jako by roztála žulová stěna. „Udělala jsi mi takovou radost, Safiro. Znovu mám důvod vládnout a žít. Pokud to uděláš, trpaslíci budou po nesčetné generace uctívat tvoje jméno. Teď jděte s mým požehnáním a já zatím rozhlásím tu novinu mezi klany. A nemusíte čekat na mé oficiální prohlášení, protože žádný trpaslík tuhle zprávu neodmítne; předejte ji každému, koho potkáte. Nechť se sály rozléhají jásotem naší rasy.“
S poslední úklonou Eragon se Safirou odešli a opustili krále, který se stále ještě na trůnu usmíval. Venku Eragon hned popsal Orikovi, co se přihodilo. Trpaslík se okamžitě uklonil a políbil podlahu před Safirou. Pak se s úsměvem postavil, sevřel Eragonovu paži a řekl: „Opravdový zázrak. Dali jste nám přesně tu naději, kterou jsme potřebovali, abychom se dokázali vypořádat s nedávnými událostmi. Dnes večer se bude pít, na to dám krk!“
„A zítra je pohřeb.“
Orik na okamžik vystřízlivěl. „Ano, zítra. Ale do té doby se nesmíme nechat rušit smutnými myšlenkami! Pojďte!“
Trpaslík vzal Eragona za ruku a táhl ho Tronjheimem do obrovské hodovní síně, kde seděla spousta trpaslíků u kamenných stolů. Orik vyskočil na jeden z nich, až se nádobí rozletělo po zemi, a hromovým hlasem oznámil zprávu o Isidar Mithrim. Eragona skoro ohlušilo povzbuzování a výkřiky, které následovaly. Každý z trpaslíků trval na tom, že předstoupí před Safiru a políbí podlahu stejně jako předtím Orik. Když toto skončilo, záhy zanechali jídla a naplnili kamenné džbánky pivem a medovinou.
Eragon se přidal k veselí s bezstarostností, která jeho samotného zaskočila. Pomáhalo mu to zmírnit smutek v srdci, ale přesto se pokusil odolat nezřízenému hýření, protože si byl vědom povinností, které ho čekaly příští den, a chtěl mít čistou hlavu.
Dokonce i Safira si dala doušek medoviny, a když trpaslíci zjistili, že jí to chutná, dokulili sem pro ni celý sud. Elegantně zanořila mohutné čelisti do otevřeného sudu, vyprázdnila ho třemi dlouhými doušky, pak zvedla hlavu ke stropu a vychrlila obrovský plamen. Eragonovi trvalo několik minut, než trpaslíky přesvědčil, že je bezpečné znovu se k ní přiblížit, ale jakmile se mu to podařilo, přinesli jí - navzdory kuchařovým námitkám - další sud a užasle sledovali, jak ho zase vyprázdnila.
Safira začínala být čím dál opilejší a její pocity a myšlenky zaplavovaly Eragona s větší a větší silou. Začalo pro něj být obtížné spoléhat na svoje vlastní smysly, její vidění se začalo mísit s jeho, rozmazávalo pohyby a měnilo barvy. Dokonce i pachy cítil jinak, stále výraznější a štiplavější.
Trpaslíci začali společně zpívat. Safira se kymácela vestoje, broukala si s nimi a každý verš zakončila řevem. Eragon otevřel ústa, aby se k nim přidal, a zděsil se, když místo slov vyšel bručivý chrapot dračího hlasu. Tohle, pomyslel si a zavrtěl hlavou, tohle už je příliš. ..Nebo jsem jenom opilý? Usoudil, že na tom stejně nezáleží, ať si má třeba dračí hlas, a pokračoval nespoutaně ve zpěvu.
Trpaslíci dál proudili do sálu, jak se zpráva o Isidar Mithrim rozšířila. Brzy se jich u stolů tísnily stovky, v širokém kruhu kolem Eragona a Safiry. Orik přivolal hudebníky, kteří se usídlili v rohu a stáhli zelené sametové potahy ze svých nástrojů. Zanedlouho se davem rozezněly líbezné melodie harf, louten a stříbrných fléten.
Uběhlo mnoho hodin, než se hluk a rozruch začal pomalu utišovat. Když se tak stalo, Orik znovu vylezl na stůl. Stál tam s nohama doširoka rozkročenýma, aby udržel rovnováhu, a se džbánkem v ruce, čapku pobitou železnými pláty měl nakřivo a vykřikl: „Slyšte! Slyšte! Nakonec jsme slavili, jak se sluší. Urgalové jsou pryč, Stín je mrtvý a my jsme vyhráli!“ Všichni trpaslíci souhlasně zabušili do stolů. Byla to dobrá řeč - krátká a k věci. Ale Orik ještě neskončil. „Na Eragona a Safiru!“ zakřičel a pozvedl korbel. To také mělo odezvu jaksepatří.
Eragon se postavil a uklonil se, což vyvolalo další jásot. Safira se postavila vedle něj na zadní a stočila si přední nohu přes hrudník, aby tak napodobila jeho pohyb. Zapotácela se však a trpaslíci, kteří vytušili nebezpečí, se rozprchli kolem. Stihli to tak tak. Safira s hlasitým žuchnutím spadla na záda a rozplácla se na hodovní stůl.
Eragonovi zády projela palčivá bolest a on se zhroutil v bezvědomí u jejího ocasu.

Rekviem

Vstávej, Knurlhiem! Teď nemůžeš spát! Potřebují nás u brány - bez nás nezačnou.“ Eragon se přinutil otevřít oči a hned si uvědomil bolest hlavy a rozlámané tělo. Ležel na studeném kamenném stole. „Cože?“ Zašklebil se, když ucítil odpornou pachuť na jazyku.
Orik se zatahal za hnědý plnovous. „Ažihadovo procesí. Musíme tam být!“
„To nemyslím. Jak jsi mě to nazval?“ Ještě byli v hodovní síni, ale už byla prázdná, až na něj, Orika a Safiru, která ležela na boku mezi dvěma stoly. Pohnula se, zvedla hlavu a rozhlédla se kolem zakalenýma očima.
„Kamenná hlavo! Řekl jsem ti Kamenná hlavo, protože se tě pokouším vzbudit už skoro hodinu.“
Eragon se zvedl a sklouzl ze stolu. Hlavou mu probleskovaly vzpomínky z předchozí noci. Safiro, jak ti je? zeptal se, když k ní klopýtal.
Otočila hlavu, rudý jazyk jí kmital přes zuby sem a tam jako kočce, která snědla něco odporného. Jsem celá… Aspoň myslím. Levé křídlo je nějaké divné; myslím, že právě na něj jsem dopadla. A v hlavě mám tisíc žhavých šípů.
„Nezranil se někdo, když spadla?“ zeptal se Eragon znepokojeně.
Trpaslík se od srdce rozchechtal. „Jenom ti, kdo spadli ze židle, jak se hrozně smáli. Drak, který se opil a klaněl se! Jsem si jistý, že se o tom budou zpívat písně celá desetiletí.“ Safira zavrtěla křídly a upjatě odvrátila pohled. „Usoudili jsme, že bude nejlepší nechat vás tady, protože jsme s tebou nemohli hnout, Safiro. Hrozně jsme tím naštvali kuchaře - bál se, že dostaneš ještě žízeň a nezůstane jen u těch čtyř sudů jeho nejlepší medoviny, které jsi už vypila.“

A ty jsi mě hubovala za pití! Kdybych vypil čtyři sudy, byl bych mrtvý!
Proto taky nejsi drak.
Orik strčil Eragonovi do náruče ranec oblečení. „Tady, vem si to na sebe. Hodí se to na pohřeb lépe než to, co právě máš. Ale pospěš si, není času nazbyt.“ Eragon se nasoukal do šatů - volnější bílé košile s tkanicemi u manžet a červené vesty zdobené zlatými prýmky a výšivkou, tmavých kalhot a naleštěných černých bot, které klapaly po podlaze. Navrch si vzal rozevlátou pláštěnku, která se zapínala pod krkem lesklou broží. Namísto k obvyklému koženému pásku si připevnil Zar'roc ke zdobenému opasku.
Opláchl si obličej vodou a pokusil se uhladit si vlasy. Pak hnal Orik jeho i Safiru ze síně směrem k Tronjheimské jižní bráně. „Musíme vyrazit odtamtud,“ vysvětloval, zatímco se překvapivou rychlostí pohyboval na svých podsaditých nohou, „protože tam procesí s Ažihadovým tělem zastavilo před třemi dny. Cesta do hrobu nesmí být narušena, jinak jeho duch nedojde odpočinku.“
Podivný zvyk, poznamenala Safira.
Eragon přitakal a všiml si mírné nejistoty v její chůzi. V Carvahallu byli lidé pochováváni obvykle na farmě nebo - pokud žili ve vesnici - na malém hřbitově. Jediný obyčej, který pohřeb doprovázel, byl přednes veršů z vybraných balad - pak se konala pohřební hostina pro příbuzné a přátele. Zvládneš celý pohřeb? zeptal se, když se Safira znovu zapotácela.
Krátce se ušklíbla. Pohřeb i Nasuadino jmenování, ale potom se potřebuji vyspat. Čert vem medovinu!
Eragon se vrátil ke svému rozhovoru s Orikem a zeptal se: „Kde bude Ažihad pochován?“
Orik zpomalil a vážně pohlédl na Eragona. „Klany se kvůli tomu dostaly do sporu. Když zemře trpaslík, věříme, že musí být uzavřen do kamene, jinak se nikdy nesetká se svými předky… Je to složité a nezasvěcenému nesmím říct víc… Ale snažíme se za každou cenu zajistit takový pohřeb. Hanba padne na rodinu nebo klan, který dovolí, aby některý z jeho příslušníků nalezl poslední spočinutí v podřadnějším prostředí.“
„Pod Farthen Dûrem je komnata, která je domovem všech knurlan, všech trpaslíků, kteří tu zemřeli. Tam odnesou i Ažihada. Nemůže být uložen s námi, protože je to člověk, ale byl tam pro něj připraven posvátný přístěnek. Tam ho budou moci Vardenové navštěvovat, aniž by znesvěcovali naše posvátné jeskyně, a Ažihadovi se dostane úcty, kterou si zaslouží.“
„Váš král toho pro Vardeny mnoho udělal,“ poznamenal Eragon.
„Někteří si myslí, že až příliš.“
Před mohutnou branou - vytaženou skrytými řetězy, aby vpustila denní světlo proudící do Farthen Dûru - našli pečlivě seřazený zástup. Ažihad ležel vpředu, chladný a bledý na bílých mramorových márách, nesených šesti muži v černém brnění. Na hlavě měl helmu posázenou drahokamy. Ruce měl sepjaté pod klíční kostí a svíral v nich slonovinovou rukojeť svého obnaženého meče, který vyčníval zpod štítu, zakrývajícího jeho hruď a nohy. Končetiny měl obtěžkané stříbrným brněním, které se blýskalo jako měsíční paprsky.
Těsně za tělem stála Nasuada - stála zpříma v pláštěnce ze sobolí kůže, její vážnou tvář zdobily slzy. Hrothgar v tmavých šatech stál z boku; pak Arya; Rada starších, všichni s přiměřeně zkroušenými výrazy; a nakonec zástup smutečních hostů, který se táhl míli od Tronjheimu.
Každé dveře a stejně tak průchod čtyřpatrové chodby, která vedla do hlavní síně Tronjheimu, vzdálené půl míle odsud, byly otevřené a přecpané lidmi i trpaslíky. Mezi šedými řadami tváří se pohupovaly dlouhé gobelíny, které se zachvěly stovkami vzdechů a šepotu, když se objevila Safira s Eragonem.
Jörmundur na ně kývl, aby se k němu přidali. Obezřetně, aby nenarušili uskupení, se Eragon se Safirou prodrali zástupem na místo po jeho boku a vysloužili si tak nesouhlasný pohled od Sabrae. Orik si šel stoupnout vedle Hrothgara.
Společně čekali, i když Eragon nevěděl nač.
Všechny lucerny byly napůl zavřené a chladné pološero dodávalo události nadpozemskou atmosféru. Nikdo se nepohnul, všichni kolem jako by ani nedýchali, na kratičký okamžik Eragonovi připadalo, že jsou to sochy zmrzlé na věčnost. Z már se nesl obláček kouře z kadidla, vinul se k zamlženému stropu a šířil vůni cedru a jalovce. To byl jediný pohyb v sále.
Hluboko v Tronjheimu naléhavě zaduněl buben. Bum. Zvučný hluboký tón jim rezonoval v kostech, rozeznívál celé město-horu a rozléhal se jako zvuk obrovského kamenného zvonu.
Udělali krok vpřed.
Bum. Druhým tónem se další, hlubší buben spojil s tím prvním, každý úder se neúprosně nesl chodbou. Síla zvuku poháněla zúčastněné dál majestátním krokem. Zvuk dával každému jejich kroku důležitost, smysl a vážnost, odpovídající této události. V takové atmosféře nemohla přetrvat žádná myšlenka, jen silné emoce, které bubny zkušeně vyvolávaly, slzy a hořkosladká příchuť zároveň,
Bum.
Když chodba skončila, Ažihadovi nosiči zastavili mezi onyxovými sloupy, dříve než vklouzli do hlavního sálu. Tam si Eragon všiml, že trpaslíci ještě víc zvážněli při pohledu na Isidar Mithrim.
Bum.
Prošli křišťálovým pohřebištěm. Uprostřed obrovské místnosti ležel kruh úlomků čnějících do výšky a obklopoval vykládané kladivo a pěticípé hvězdy. Mnohé kusy byly větší než Safira. Záblesky hvězdného safíru se stále třpytily v úlomcích a na některých byly vidět okvětní plátky vytesané růže.
Bum.
Nosiči pokračovali neměnným tempem dál mezi nesčetnými ostrými úlomky. Pak procesí zahnulo a sestupovalo širokým schodištěm do chodeb v podzemí. Účastníci procházeli mnoha jeskyněmi, míjeli kamenné boudy, kde se

trpasličí děti držely svých matek a zíraly s očima dokořán.
Bum.
S posledním vystupňovaným úderem zastavili pod žebrovými stalaktity, které se větvily nad obrovskými katakombami lemovanými výklenky. V každém tom výklenku ležela hrobka s vyrytým jménem a znakem klanu. Byly zde pochovány tisíce trpaslíků - stovky tisíc. Jediné světlo vycházelo z řídce rozmístěných červených luceren, které v šeru jen tlumeně zářily.
Po chvíli nosiči vykročili do malé místnosti připojené k hlavní síni. Uprostřed, na vyvýšeném podstavci, byla veliká podzemní hrobka, otevřená do čekající temnoty. Na víku bylo vyryto runami:

Nechť všichni, knurlan, lidé a elfové,
Pamatují tohoto muže.
Byl ušlechtilý, silný a moudrý.
Guntera Arúna

Když se smuteční hosté shromáždili kolem, Ažihad byl spuštěn do hrobky a ti, kdo ho znali osobně, mohli přistoupit k poslednímu rozloučení. Eragon se Safirou byli pátí v řadě, za Aryou. Jak stoupali po mramorových schodech, aby pohlédli na tělo, Eragona se zmocnil zdrcující pocit smutku a jeho sklíčenost se násobila tím, že vnímal tento pohřeb nejen jako Ažihadův, ale zároveň i jako Murtaghův.
Eragon se zastavil vedle hrobky a pohlédl dolů na Ažihada. Vypadal teď mnohem klidnější a pokojnější než kdy během života, jako by smrt rozpoznala jeho velikost a za odměnu ho zbavila všech pozůstatků světských starostí. Eragon znal Ažihada jen krátce, ale za tu dobu se ho naučil uznávat nejen jako osobnost, ale také za to, co ztělesňoval: osvobození od krutovlády. Ažihad byl také první, kdo poskytl bezpečné útočiště jemu a Safiře od chvíle, kdy opustili údolí Palancar.
S bolestí se Eragon pokusil přemýšlet o největším uznání, které by mohl mrtvému vůdci projevit. Nakonec zašeptal sevřeným hrdlem: „Budou si tě pamatovat, Ažihade. To přísahám. Odpočívej v pokoji s vědomím, že Nasuada bude pokračovat v tvém díle a že Království bude přemoženo díky tomu, čeho jsi dosáhl.“ Když se Safira zlehka dotkla jeho paže, Eragon spolu s ní ustoupil od podstavce a nechal Jörmundura, aby zaujal jeho místo.
Poté, co všichni vzdali poslední hold, se Nasuada sklonila nad Ažihadem, dotkla se otcovy ruky a chytila ji s něžnou naléhavostí. Vydala bolestný sten a začala zpívat zvláštním, naříkavým hlasem, až zaplnila jeskyni svým bědováním. Nakonec přišlo dvanáct trpaslíků, kteří zasunuli mramorovou desku přes Ažihadovu tvář. A byl pryč.

Věrnost

Eragon krátce zívl a jen tak tak si stačil zakrýt rukou ústa.
Mezitím lidé proudili do podzemního amfiteátru. Prostornou arénou se nesla změť hlasů hovořících o pohřbu, který právě skončil.
Eragon seděl v nejnižší řadě na úrovni pódia. Byli s ním Orik,
Arya, Hrothgar a Rada starších. Safira stála na řadě schodů stoupajících prostředkem hlediště. Orik se naklonil a poznamenal: „Už od dob Korgana jsme tu volili všechny své krále. Je příhodné, že Vardenové to udělají také tak.“
To se ještě uvidí, pomyslel si Eragon, jestli předání moci proběhne pokojně. Protřel si oči, aby setřel čerstvé slzy; po smutečním obřadu ještě cítil pohnutí.
Pozůstatky zármutku a současná úzkost mu svíraly žaludek. Dělala mu starosti jeho vlastní úloha v nadcházejících událostech. I kdyby všechno proběhlo dobře, on a Safira si teď nadělají mocné nepřátele. Ruka mu sklouzla na Zar'roc a sevřela jílec.
Trvalo několik minut, než se amfiteátr zaplnil. Potom Jörmundur vystoupil na pódium. „Lidé Vardenští, naposledy jsme tu stáli před patnácti lety, když zemřel Deynor. Jeho nástupce Ažihad vykonal proti Království a Galbatorixovi víc než kdokoli před ním. Vyhrál nesčetné bitvy proti mocnějším silám. Skoro zabil Durzu a zanechal škrábanec na jeho čepeli. A co víc, uvítal Eragona a Safiru v Tronjheimu. Nicméně i tak musí být zvolen nový vůdce, takový, který nám přinese ještě větší slávu.“
Někdo vysoko nad ním vykřikl: „Stínovrah!“
Eragon se snažil nereagovat - a byl rád, že Jörmundur ani nehnul brvou. Řekl: „Možná v příštích letech, ale nyní má jiné úkoly a povinnosti. Ne, Rada starších se domnívá, že by to měl být někdo, kdo rozumí našim potřebám a požadavkům, někdo, kdo žil a trpěl spolu s námi. Někdo, kdo odmítl utéct, dokonce i když hrozila bitva.“
V tu chvíli Eragon vycítil, jak to zašumělo mezi posluchači, kteří se už dovtípili. To jméno se ozývalo šeptem z tisíce hrdel a vyslovil ho i sám Jörmundur: „Nasuada.“ Poté, co to vyslovil, s úklonou ustoupil stranou.
Další na řadě byla Arya. Přelétla pohledem nedočkavé publikum a pak řekla: „Elfové dnes večer vzdali hold Ažihadovi… A jménem královny Islanzadí přijímám Nasuadino nástupnictví a nabízím jí stejnou podporu a přátelství, jaké jsme poskytovali jejímu otci. Ať nad ní hvězdy bdí.“
Hrothgar vyšel na pódium a chraplavě prohlásil: „Také já podporuji Nasuadu a spolu se mnou i všechny klany.“ Ustoupil stranou.
Ted byla řada na Eragonovi. Stanul před davem a prohlásil: „I my stojíme za Nasuadou.“ Safira souhlasně zavrčela.
Když byly sliby vysloveny, Rada starších se postavila do řady po obou stranách pódia, s Jörmundurem v čele.
Nasuada hrdě přistoupila a poklekla před ním, šaty jí splývaly jako havraní mračna. Jörmundur zvýšil hlas a řekl: „Právem dědictví a nástupnictví jsme vybrali Nasuadu. Díky zásluhám jejího otce a požehnání jí rovných jsme vybrali

Nasuadu. A teď se vás ptám: Vybrali jsme dobře?“
Řev byl ohlušující. „Ano“
Jörmundur přikývl. „Pak z moci přiznané této radě předáváme výsady a odpovědnost propůjčenou Ažihadovi jeho jedinému potomkovi, Nasuadě.“ Zlehka položil Nasuadě na čelo kroužek stříbra. Pak ji vzal za ruku, pomohl jí vstát a pronesl: „Ať žije náš nový vůdce!“
Deset minut Vardenové i trpaslíci jásali a sálem se rozléhalo souhlasné burácení a výkřiky. Když jásot ustal, Sabrae kývla na Eragona a zašeptala: „Teď je čas, abys splnil svůj slib.“
V tu chvíli jako by pro Eragona všechno utichlo. Jeho nervozita také ustoupila, potlačená velikostí okamžiku. Nadechl se, aby sebral odvahu, a pak spolu se Safiiou vyrazili k Jörmundurovi a Nasuadě. Každý krok jako by trval věčnost. Jak šli, pohlédl na Sabrae, Elesari, Umérta a Falberda - a vnímal jejich nepřirozené úsměvy, samolibé uspokojení a u Sabrae dokonce neskrývané opovržení. Za členy rady stála Arya. Přikývla, aby ho povzbudila.
Zanedlouho změníme dějiny, řekla Safira. Vrháme se z útesu, aniž bychom věděli, jak je voda dole hluboká. No, ale bude to překrásný let!
S letmým pohledem na Nasuadinu vyrovnanou tvář se Eragon uklonil a poklekl. Vytáhl Zar'roc z pochvy, položil si meč naplocho na ruce, potom ho pozvedl, jako by ho chtěl nabídnout Jörmundurovi. Na okamžik meč setrval mezi Jörmundurem a Nasuadou, jako by balancoval na tenké hraně mezi dvěma osudy. Eragon cítil, jak zalapal po dechu - taková snadná volba a může ovlivnit celý jeho život. A víc než život - draka, krále, Království!
Pak znovu popadl dech, a když se po chvíli uklidnil, otočil se tváří k Nasuadě. „Z nejhlubší úcty… a s vědomím obtíží, jimž musíš čelit… já, Eragon, první Jezdec Vardenů, Stínovrah a Argetlam, ti dávám svůj meč a svou věrnost, Nasuado.“
Vardenové i trpaslíci jen ohromeně zírali. Ve stejném okamžiku Rada starších rázem přešla od vítězoslavné škodolibé radosti k vzteklé bezmocnosti. Jejich pohledy plály silou a nenávistí těch, kdo byli oklamáni. Dokonce ani Elesari nedokázala skrýt rozhořčení uhlazeným chováním. Pouze Jörmundur - který sebou jen kratičce překvapeně trhl - vypadal, že přijal toto oznámení vyrovnaně.
Nasuada se usmála a uchopila Zar'roc, položila špičku meče Eragonovi na čelo, stejně jako předtím. „Cením si toho, že ses rozhodl sloužit mi, Jezdče Eragone. Přijímám tvou věrnost, stejně jako ty přijímáš všechny povinnosti, které jsou spojeny s tímto postavením. Povstaň jako můj poddaný a vezmi si svůj meč.“
Eragon udělal, co mu řekla, zasunul Zar'roc zpět do pochvy a pak spolu se Safirou ustoupil. Se souhlasnými výkřiky dav povstal, trpaslíci dupali do rytmu okovanými botami, zatímco bojovníci z řad lidí bouchali meči o štíty.
Nasuada se otočila k řečnickému pultu, chytila se ho po obou stranách a pohlédla vzhůru ke všem divákům v amfiteátru. Usmívala se na ně a z tváře jí sálala čistá radost. „Lidé Vardenští!“
Dav utichl.
„Stejně jako můj otec i já dávám svůj život vám a naší věci. Nikdy nepřestanu bojovat, dokud urgalové nevyhynou, Galbatorix nezemře a Alagaësie nebude opět svobodná!“
Další jásot a potlesk.
„Proto vám říkám, teď je čas se připravit. Tady ve Farthen Dûru - po nekonečných bojích - jsme vyhráli naši největší bitvu. Teď je však na nás, abychom útok oplatili. Galbatorix je oslabený, protože ztratil mnoho vojáků, a už nikdy nebudeme mít takovou příležitost.“
„Proto říkám znovu, teď je čas se připravit, abychom mohli znovu zvítězit!“
Po dalších proslovech různých osobností - včetně stále nasupeného Falberda - se amfiteátr začal vyprazdňovat. Když se Eragon chystal k odchodu, Orik ho chytil za paži a zastavil ho. Trpaslík měl vykulené oči. „Eragone, tohle všechno jsi naplánoval dopředu?“
Eragon krátce zvážil, zda je moudré mu to říkat, a potom přikývl. „Ano.“
Orik vydechl a zavrtěl hlavou. „To byl troufalý tah. Umožnil jsi Nasuadě získat hned na začátku silnou pozici. Přesto to bylo nebezpečné, pokud se dá soudit podle reakcí Rady starších. Arya s tím souhlasila?“
„Souhlasila, že je to nutné.“
Trpaslík si ho zamyšleně prohlížel. „Jsem si jistý, že to nutné bylo, ale tím jsi pozměnil rovnováhu sil, Eragone. Díky tomuto činu tě už nebude nikdo dál podceňovat… Měj se na pozoru před zvětralým kamením. Dnes sis udělal několik mocných nepřátel.“ Poplácal Eragona po boku a šel dál.
Safira se za ním dívala a po chvíli řekla: Měli bychom se připravit, Že opustíme Farthen Dur. Rada lační po odplatě. Čím dřív budeme z jejich dosahu, tím lip.

Čarodějnice, had a svitek

Toho večera, když se Eragon po koupeli vracel do svého pokoje, zaskočilo ho, že na něj v chodbě čeká vysoká žena. Měla tmavé vlasy, nápadně modré oči a pokřivená ústa. Zápěstí jí zdobil zlatý náramek ve tvaru syčícího hada. Eragon zadoufal, že za ním nepřišla pro radu tak jako mnozí Vardenové.
„Argetlame.“ Uklonila se ladně.
V odpověď jí pokynul hlavou. „Mohu ti nějak pomoci?“
„To doufám. Jsem Trianna, čarodějnice, členka Du Vrangr Gata.“
„Skutečně? Čarodějnice?“ zeptal se se zájmem.
„A bitevní mág, špión a cokoli dalšího, co zrovna Vardenové považují za nutné. Není tady mnoho kouzelníků, takže každý z nás má nakonec několik rolí.“ Usmála se a odkryla tak pravidelné bílé zuby. „Proto jsem dnes přišla. Byli

bychom poctěni, kdyby ses ujal naší skupiny. Jsi jediný, kdo může nahradit Dvojčata.“
Skoro si ani neuvědomil, že se rovněž usmál. Byla tak přátelská a okouzlující, že jen nerad řekl ne. „To bohužel nemůžu, brzy se Safirou odjíždíme z Tronjheimu. Kromě toho, musel bych se stejně nejdříve poradit s Nasuadou.“ A už se nechci zaplétat do dalšího politikaření… zvlášť ne tam, kde bývala vůdci Dvojčata.
Trianna skousla ret. „To mě mrzí, že to říkáš.“ Přistoupila o krok blíž. „Možná můžeme společně strávit nějaký čas, než budeš muset odjet. Ukážu ti, jak můžeš přivolat a ovládat duchy… Bylo by to poučné pro nás oba.“
Eragon ucítil, jak zrudnul ve tváři. „Vážím si té nabídky, ale v tuto chvíli mám skutečně moc práce.“
V Trianniných očích se zableskla jiskřička hněvu, pak ale zmizela tak rychle, že zauvažoval, zda ji vůbec viděl. Zlehka si povzdechla: „Chápu.“
Znělo to tak zklamaně - a vypadala tak nešťastně -, že se Eragon cítil provinile, že ji odmítl. Ničemu to neuškodí, když s ní pár minut promluvím, řekl si. „Zajímalo by mě, jak ses naučila kouzlit?“
Trianna se rozzářila. „Moje matka byla léčitelkou v Surdě. Měla určitou moc a naučila mě starému umění. Samozřejmě v ničem nejsem zdaleka tak silná jako Jezdec. Nikdo z Du Vrangr Gata by sám nedokázal porazit Durzu, tak jako ty. Byl to hrdinský skutek.“
Eragon rozpačitě šoupal botami po zemi. „Nepřežil bych to, nebýt Arye.“
„Jsi příliš skromný, Argetlame,“ pokárala ho. „Byl jsi to ty, kdo zasadil poslední ránu. Měl bys být pyšný na to, co jsi dokázal. Je to čin hodný samotného Vraela.“ Naklonila se k němu. Zrychlil se mu tep, když ucítil její parfém, silný a pižmový, se špetkou cizokrajného koření. „Slyšel jsi písně, které o tobě složili? Vardenové je zpívají každou noc kolem svých ohňů. Říkají, že jsi přišel, abys vzal Galbatorixovi trůn!“
„Ne,“ řekl Eragon pohotově a úsečně. To byla fáma, kterou by nikdy nesnesl. „Oni by ho mohli převzít, já ne. Ať už bude můj osud jakýkoli, rozhodně mi nejde o vládu.“
„A to je od tebe moudré. Co jiného je král než muž svázaný svými povinnostmi? To by byla ubohá odměna pro posledního svobodného Jezdce a jeho draka. Ne, zasloužíš si jít, kam chceš, a dělat, co chceš, a tím utvářet budoucnost Alagaësie.“ Odmlčela se. „Máš v Království ještě někoho z rodiny?“
Cože? „Jenom bratrance.“
„Takže nejsi zasnoubený?“
Otázka ho zaskočila nepřipraveného. Nikdy předtím se ho na to nikdo nezeptal. „Ne, nejsem zasnoubený.“
„Určitě musí existovat někdo, na kom ti záleží.“ Přistoupila o další krůček blíž a její opentlený rukáv se mu otřel o paži. „V Carvahallu jsem neměl nikoho blízkého,“ koktal, „a od té doby jsem jenom cestoval.“
Trianna se trochu odtáhla, potom zvedla zápěstí tak, že se hadí náramek ocitl ve výši očí. „Líbí se ti?“ zeptala se.
Eragon zamrkal a přikývl, ačkoli ho poněkud vyváděl z rovnováhy. „Říkám mu Lorga. Je to můj důvěrný přítel a ochránce.“ Naklonila se dopředu, foukla na náramek a zamumlala: „Sé orúm thornessa hávr sharjalví lífs.“
Se suchým zašustěním had obživl. Eragon okouzleně sledoval, jak se zvíře kroutilo kolem Trianniny paže, pak se zvedlo a upřelo uhrančivé rubínové oči na něj, zatímco tenounký jazyk mu kmital dovnitř a ven. Jeho oči jako by se zvětšovaly, až bylo každé tak velké jako Eragonova pěst. Měl pocit, jako kdyby se řítil do jejich ohnivých hloubek; nedokázal odvrátit pohled, ať se snažil sebevíc.
Čarodějnice vydala jediný krátký povel a had okamžitě ztuhl a vrátil se do původní polohy. Se znaveným povzdechem se Trianna opřela o stěnu. „Málokdo rozumí tomu, co my kouzelníci děláme. Ale chtěla jsem, abys věděl, že jsou tu další jako ty a že ti pomůžeme, pokud budeme moci.“
Eragon bez rozmyslu položil ruku na její. Ještě nikdy se nepokusil takto přiblížit k ženě, ale vnitřní nutkání bylo naléhavé, vybízelo ho, aby využil příležitosti. Pociťoval hrůzu i radost zároveň. „Jestli chceš, můžeme se jít společně najíst. Nedaleko odtud je kuchyně.“
Dala svou druhou ruku na tu jeho, prsty hladké a chladivé, tak odlišné od těch drsných stisků, na které byl zvyklý. „To bych ráda. Budeme. ..“ Trianna zavrávorala, jak se za ní rozlétly dveře. Čarodějnice se prudce otočila a vyjekla, když zjistila, že hledí tváří v tvář Safiře.
Safira zůstala nehybně stát, pouze jeden ret se jí pomalu zvedal, aby odkryl řadu členitých zubů. Pak zavrčela. Byl to podivuhodný rachot - prosycený pohrdáním a hrozbou, který stoupal a klesal chodbou déle než minutu. Naslouchat mu bylo jako snášet prudkou, děsuplnou tirádu.
Eragon na Safiru celou dobu nevěřícně hleděl.
Když to skončilo, Trianna oběma rukama pevně svírala své dlouhé šaty a tvář měla bílou a vyděšenou. Spěšně se uklonila Safiře a pak se otočila a rychle utekla. Safira dělala jakoby nic, zvedla nohu a začala si olizovat dráp. Ty dveře se skoro nedaly otevřít, odfrkla si.
Eragon se už nedokázal ovládnout. Proč jsi to udělala? vybuchl. Neměla jsi důvod se do toho plést!
Potřeboval jsi moji pomoc, pokračovala s ledovým klidem.
Kdybych potřeboval tvou pomoc, zavolal bych!
Nekřič tu na mě, odsekla a scvakla čelisti. Cítil, že to v ní vře stejně jako v něm. Nenechám tě odběhnout s cuchtou, která se zajímá víc o Eragona Jezdce než o tebe jako o člověka.
Nebyla to žádná cuchta, zařval Eragon. Zoufale bouchl do zdi. Já jsem muž, Safiro, ne poustevník. Nemůžeš čekat, že si nebudu všímat… všímat žen jenom proto, že jsem tím, čím jsem. A určitě o tom nemáš co rozhodovat. Aspoň jsem si s ní mohl hezky popovídat, konečně by to bylo jednou něco jiného než tragédie, které poslední dobou řešíme. Jsi v mojí hlavě dost na to, abys věděla, jak se cítím. Proč jsi mě nenechala být? Co na tom bylo tak strašného?
Nerozumíš tomu. Odmítla mu pohlédnout do očí.
Nerozumím! Zabráníš snad tomu, abych se kdy oženil a měl děti? A co rodina?
Eragone. Nakonec na něj přece jen upřela jedno obrovské oko. Jsme důvěrně propojeni.

To rozhodně!
A pokud budeš usilovat o vztah, s mým požehnáním nebo bez něj a… vytvoříš si s někým… pouto, ovlivní to i mé pocity. Měl bys to vědět. Takže - a varuji tě jenom jednou - bud opatrný, koho si vybereš, protože se to týká nás obou.
Krátce zauvažoval nad jejími slovy. Nicméně naše pouto funguje oboustranně. Pokud ty někoho nenávidíš, také mě to ovlivní… Chápu tvoje obavy. Takže to nebyla pouhá žárlivost?
Znovu si olízla dráp. Možná trochu.
Tentokrát zavrčel Eragon. Protáhl se kolem ní do pokoje, popadl Zar'roc a odkráčel. Meč si připásal za chůze.
Celé hodiny se vyhýbal ostatním a procházel se Tronjheimem. To, co se přihodilo, ho bolelo, ačkoli nemohl popřít pravdivost Safiřiných slov. Ze všech věcí, které spolu sdíleli, tahle byla tou nejchoulostivější a současně tou, na níž se nejméně shodli. Té noci - poprvé od doby, co byl zajat v Gil'eadu - spal jinde než Safira, v jedněch z trpasličích kasáren.
Eragon se vrátil do jejich společného pokoje až druhý den ráno. V nevyslovené shodě se vyhnuli hovoru o tom, co se přihodilo; další hádka by byla nesmyslná, když ani jeden z nich nehodlal ustoupit. Navíc se jim oběma nesmírně ulevilo, že jsou zase spolu, a nechtěli znovu riskovat své přátelství.
Zrovna se chystali poobědvat a Safira se užuž zakusovala do krvavé kýty, když přiběhl Jarša. Jako předtím i tentokrát hleděl na Safiru s očima dokořán a sledoval každý její pohyb, zatímco okusovala konec stehenní kosti. „Ano?“ zeptal se Eragon a otíral si při tom bradu a uvažoval, zda pro něj poslala Rada starších. Od pohřbu o nich neslyšel.
Jarša se odvrátil od Safiry na dost dlouho, aby stačil říct: „Nasuada s vámi chce mluvit, pane. Čeká v Ažihadově pracovně.“
Pane! Eragon se skoro rozesmál. Ještě před nedávném on sám oslovoval lidi pane a ne naopak. Pohlédl na Safiru. „Jsi hotová, nebo máme pár minut počkat?“
Zakoulela očima, strčila si zbytek masa do tlamy a s hlasitým křupnutím rozkousla kost. Hotovo.
„Výborně,“ řekl Eragon a postavil se. „Můžeš jít, Jaršo. Cestu známe.“
Trvalo jim skoro půl hodiny, než přes rozlehlé město-horu dorazili do pracovny. Jako za Ažihadovy vlády byly dveře střeženy, ale místo dvou mužů před nimi teď stál celý oddíl bojem ostřílených vojáků, kteří se měli na pozoru před sebemenším náznakem nebezpečí. Bylo zřejmé, že by byli ochotni se obětovat, aby ochránili svou novou vůdkyni před přepadením nebo útokem. Ačkoli nemohli Eragona a Safiru nepoznat, zatarasili jim cestu a upozornili Nasuadu na návštěvníky. Teprve pak oběma umožnili vstoupit.
Eragon okamžitě zaznamenal změnu: váza s květinami v pracovně. Malé nachové květy byly nenápadné, ale zaplavily vzduch teplou vůní, která - aspoň Eragonovi - připomněla letní čerstvě nasbírané maliny a pokosené louky zlátnoucí ve slunečních paprscích. Nadechl se a ocenil šikovnost, s jakou Nasuada prosazovala svou osobitost, aniž by popírala Ažihadovu památku.
Seděla za masivním stolem, stále zahalená ve smuteční černé. Když se Eragon posadil a Safira vedle něj, řekla: „Eragone.“ Bylo to prosté oslovení, ani přátelské, ani nevlídné. Nakrátko se odvrátila, pak se ale na něj zahleděla tvrdým a odhodlaným pohledem. „Několik posledních dní jsem strávila hodnocením současné situace Vardenů. Výsledky jsou skličující. Jsme chudí, předlužení, máme málo zásob a z Království k nám přichází jen málo nováčků. Hodlám to změnit.“
„Trpaslíci už nás dál živit nemohou, protože letošní úroda byla slabá a oni sami utrpěli velké ztráty. Vzhledem k tomu jsem rozhodla, že se Vardenové přestěhují do Surdy. Bude to obtížné, ale věřím, že je to nezbytné pro naše bezpečí. Jakmile se dostaneme do Surdy, konečně budeme dost blízko, abychom mohli na Království zaútočit přímo.“
Dokonce i Safira se překvapeně zavrtěla. Bude to neskutečná práce! řekl Eragon. Mohlo by to trvat měsíce, než se přepraví všechen majetek do Surdy, a to ani nemluvím o samotných lidech. A po cestě jim hrozí neustále útoky.
„Domníval jsem se, že se král Orrin neodváží otevřeně postavit Galbatorixovi,“ namítl.
Nasuada se pevně usmála. „Jeho postoj se změnil poté, co jsme porazili urgaly. Poskytne nám útočiště a stravu a bude bojovat po našem boku. Mnoho Vardenů už v Surdě je, hlavně ženy a děti, které nemohly nebo nechtěly bojovat. Ti nám také pomohou, jinak jim odejmu naše jméno.“
„Jak se ti podařilo dohodnout se s králem Orrinem tak rychle?“ zeptal se Eragon.
„Trpaslíci používají soustavu zrcadel a luceren, pomocí nichž předávají zprávy svými tunely. Dokáží odsud poslat zprávu na západní okraj Beorských hor za necelý den. Kurýři ji pak odvezou do Aberonu, hlavního města Surdy. I při této rychlosti je to však stále ještě příliš pomalý způsob, když na nás Galbatorix pošle armádu urgalů a my se to dozvíme sotva den předem. Než odejdeme, mám v úmyslu zavést mnohem účinnější způsob dorozumívání mezi Du Vrangr Gata a Hrothgarovými kouzelníky.“
Nasuada otevřela zásuvku stolu a vytáhla tlustý svitek. „Vardenové opustí Farthen Dur do měsíce. Hrothgar přislíbil, že nám zajistí bezpečný průchod podzemními chodbami. Mimo to poslal vojáky do Orthíadu, aby odstranili poslední zbytky urgalů a zaslepili chodby, takže touto cestou už asi nikdo nebude moci trpaslíky napadnout. A protože ani tohle nemusí být dostatečná záruka pro přežití Vardenů, chtěla bych tě poprosit o laskavost.“
Eragon přikývl. Očekával nějakou prosbu nebo příkaz. Proč by si je jinak zavolala. „Udělám, co mi přikážeš.“
„Možná.“ Její oči na okamžik přelétly na Safiru. „Každopádně tohle není příkaz a chci, aby sis to pečlivě promyslel, než odpovíš. Abychom sjednotili Vardeny, ráda bych po celém Království rozšířila zprávu, že nový Jezdec - jménem Eragon Stínovrah - a jeho drak Safira se přidali na naši stranu. Chtěla bych mít ovšem předtím tvé svolení.“
Je to příliš nebezpečné, namítla Safira.
Zprávy o tom, že tu jsme, se stejně do Království dostanou, upozornil Eragon. Vardenové se budou chtít pochlubit svým vítězstvím a Durzovou smrtí. A protože se to stane i bez našeho svolení, měli bychom souhlasit, Že takto pomůžeme.
Zlehka si odfrkla. Mám obavy z Galbatorixe. Zatím jsme jasně neřekli, na čí straně stojíme.

Naše činy to řekly za nás.
Ano, ale dokonce ani když jsi v Tronjheimu bojoval s Durzou, nepokoušel se tě zabít. Pokud otevřeně vyjádříme svůj odpor vůči Království, Galbatorix příště nebude tak shovívavý. Kdo ví, jakou armádu nebo pletichy si přichystal, zatímco se nás snažil zmocnit? Dokud zůstaneme navenek nestranní, nebude vědět, co má udělat.
Čas nestrannosti pominul, trval na svém Eragon. Bojovali jsme s urgaly, zabili Durzu a přísahali věrnost vůdci Vardenů. Žádná nestrannost už neexistuje. Ne, pokud dovolíš, přistoupím na její návrh.
Dlouho mlčela, pak sklonila hlavu. Jak si přeješ.
Položil jí ruku na bok a opět se začal věnovat Nasuadě: „Udělej, co uznáš za vhodné. Pokud takto nejlépe pomůžeme Vardenům, ať je potvém."
„Děkuji. Vím, že žádám hodně. Teď předpokládám, že odcestuješ do Ellesméry a dokončíš svůj výcvik, jak už jsme se o tom bavili před pohřbem."
„S Aryou?"
„Samozřejmě. Od chvíle, kdy byla zajata, se elfové odmítli spojit jak s lidmi, tak s trpaslíky. Arya je jediná bytost, která je může přesvědčit, aby vystoupili z ústraní."
„Nemůže jim prostřednictvím kouzel dát nějak vědět, že se zachránila?"
„Bohužel ne. Když se elfové po pádu Jezdců stáhli do Du Weldenvarden, vytvořili pomocí kouzel kolem lesa bariéry, které zabrání, aby do něj jakákoli myšlenka, věc nebo bytost pronikla tajemnými prostředky. Ale opačným směrem to možné je, pokud jsem dobře porozuměla Aryinu vysvětlení. Takže dokud Arya osobně nenavštíví Du Weldenvarden, královna Islanzadí se nedozví, že je naživu, ani že tu jsi ty se Safirou a ani o všech těch nesčetných událostech, které se přihodily Vardenům v posledních měsících." Nasuada mu podala svitek opatřený voskovou pečetí. „Tohle je dopis pro královnu Islanzadí, ve kterém popisuji situaci Vardenů a své plány. Střež ho s nasazením života; v nesprávných rukou by způsobil obrovské škody. Doufám, že po tom všem, co se stalo, k nám bude Islanzadí shovívavá a obnoví diplomatické vazby. Její pomoc by mohla rozhodnout o vítězství, či porážce. Arya to ví a přislíbila, že bude prosazovat naši věc. Ale chtěla jsem, abys o této situaci věděl také a mohl ku prospěchu věci využít každou příležitost, která se ti naskytne."
Eragon si strčil svitek za vestu. „Kdy odjíždíme?"
„Zítra ráno… pokud jste si už něco nenaplánovali."
„Ne."
„Dobrá." Sepjala ruce. „Měl bys vědět, že s vámi bude cestovat ještě někdo." Tázavě na ni pohlédl. „Král Hrothgar trval na tom, že v zájmu spravedlnosti by měl být tvému výcviku přítomen zástupce trpaslíků, protože jejich rasy se to také dotýká. Takže s tebou posílá Orika."
Eragona to nejprve podrážděilo. Safira mohla odletět s ním a Aryou do Du Weldenvarden, čímž by ušetřili týdny zdlouhavého cestování. Nicméně tři cestující už byli na Safiřina bedra přece jen příliš. Orikova přítomnost je donutí putovat po zemi.
Když to ale Eragon znovu promýšlel, ocenil moudrost Hrothgarovy žádosti. Pro Eragona a Safiru bylo důležité zachovat zdání nestrannosti svého jednání vůči různým národům. Usmál se: „No dobrá, sice nás to zpomalí, ale připouštím, že si musíme usmířit Hrothgara. Abych řekl pravdu, jsem rád, že Orik pojede s námi. Cestovat přes Alagaësii pouze s Aryou pro mě byla poněkud znepokojivá vyhlídka. Ona je…"
Nasuada se také usmála. „Je jiná."
„Ano." Znovu zvážněl. „Skutečně máš v úmyslu zaútočit na Království? Sama jsi řekla, že Vardenové jsou oslabení. Nezdá se, že je to nejmoudřejší postup. Kdybychom počkali…"
„Kdybychom počkali," řekla tvrdě, „Galbatorix jen posílí svou moc. Tohle je poprvé od doby, co byl zavražděn Morzan, kdy máme aspoň nepatrnou příležitost zastihnout ho nepřipraveného. Neměl důvod se obávat, že bychom mohli porazit urgaly - což se nám podařilo díky tobě -, takže nebude připravovat Království na invazi."
Invazi! zvolala Safira. A jak hodlá zabít Galbatorixe, až vyletí pornocí kouzel srovnat její armádu se zemí?
Nasuada jen zavrtěla hlavou, když Eragon zopakoval Safiřinu námitku. „Z toho, co o něm víme, nebude bojovat, dokud nebude v ohrožení samotný Uru'baen. Galbatorixovi nebude záležet na tom, jestli zničíme půlku Království, dokud nepřijdeme až k němu. Proč by se tím měl vzrušovat? Myslí si, že pokud se k němu dokážeme dostat, naše oddíly budou oslabené a vyčerpané, takže pro něj bude o to snazší nás pobít."
„Stále jsi neodpověděla Safiře," podotkl Eragon.
„To proto, že to ještě nedokážu. Tohle bude dlouhé válečné tažení. Na jeho konci bys mohl být dostatečně mocný, abys porazil Galbatorixe, nebo se k nám možná přidají elfové… jejich kouzelníci jsou nejsilnější v Alagaësii. Ať se stane cokoli, nemůžeme si dovolit to odkládat. Teď je čas zariskovat a odvážit se udělat to, co by od nás nikdo nečekal. Vardenové už žili v ústraní příliš dlouho - musíme buď napadnout Galbatorixe, nebo se podvolit a zemřít."
To, co Nasuada navrhovala, Eragona znepokojilo. Bylo tu tolik úskalí a neznámých nebezpečí, že bylo skoro absurdní zvažovat takový podnik. On tady ovšem nebyl proto, aby rozhodoval, a s tím se smířil. Ani se o tom nechtěl dál dohadovat. Teď musíme důvěřovat jejímu úsudku.
„Ale co ty, Nasuado? Budeš v bezpečí, až odejdeme? Musím pamatovat na svou přísahu. Teď je mou povinností zajistit, abys ty sama zanedlouho neměla pohřeb."
Sevřela rty a ukázala na dveře a vojáky za nimi. „Nemusíš se bát, chrání mě dobře." Pak sklopila pohled. „Připouštím, že… mimo jiné jdeme do Surdy také proto, že se s Orrinem známe už dlouho a on mi poskytne ochranu. Nemohu zde otálet, když ty i Arya budete pryč a Rada starších je stále u moci. Nepřijmou mě za svého vůdce, dokud nade vší pochybnost neprokážu, že Vardenům velím já, ne oni."
Potom jako by načerpala nové vnitřní síly, narovnala se v ramenou a zvedla bradu, takže byla znovu chladná a

odměřená. „Teď jdi, Eragone. Připrav si koně, naber zásoby a za úsvitu čekej u severní brány.“
Respektoval její návrat k formálnosti, hluboce se uklonil a pak se Safirou odešli.
Po večeři se šli Eragon se Safirou proletět. Plachtili vysoko nad Tronjheimem, kde rampouchy nejrůznějších délek visely ze stěn Farthen Dûru a utvářely podél nich obrovský bílý pás. Přestože do večera ještě zbývalo několik hodin, uvnitř hory už byla skoro tma.
Eragon zaklonil hlavu a vychutnával si proudění vzduchu po tváři. Chyběl mu vítr - vítr, který by se prohánìl trávou a posouval mraky, dokud by všechno nebylo rozcuchané a svěží. Vítr, který by přinesl déšť a bouře a šlehal stromy, až by se ohýbaly. Ostatně, chybí mi i stromy, pomyslel si. Farthen Dur je úžasné místo, ale bez jediné rostliny či zvířete, jako Ažihadova hrobka.
Safira souhlasila. Trpaslíci si asi myslí, že drahokamy nahradí květiny. Mlčela, zatímco světlo se dál pozvolna vytrácelo. Když se dost setmělo, takže Eragon jen stěží viděl, řekla: Je pozdě. Měli bychom se vrátit.
Dobrá.
Snášela se k zemi v obrovských ladných spirálách a přibližovala se k Tronjheimu, který zářil jako maják uprostřed Farthen Dûru. Ještě byli daleko od města-hory, když otočila hlavu k Eragonovi a řekla: Podívej.
Zahleděl se stejným směrem, ale jediné, co viděl, byla šedá, jednotvárná planina pod nimi. Co?
Místo odpovědi sklopila křídla a začala klouzat doleva, až klesla nad jednu ze silnic, které se rozbíhaly od Tronjheimu do čtyř světových stran. Jak přistávali, zahlédl na malém kopci poblíž bílou skvrnu. Ta skvrna se podivně kolébala v přítmí, jako plující svíčka, a teprve za chvíli se mu proměnila v Angelu ve světlé vlněné tunice.
Čarodějnice nesla proutěný koš, který měl skoro čtyři stopy v průměru a byl po okraj naplněný divokou směsicí hub, z nichž většinu Eragon neznal. Když k ní přicházel, mávl na ni a zeptal se: „Sbíráte muchomůrky?“
„Ahoj,“ smála se Angela a odložila své břímě. „Ach ne, muchomůrka je příliš omezující termín. Spíš prašivky.“ Rozprostřela je rukou. „Tohle je třepenitka svazčitá a tohle hnojník inkoustový, tady máme kalichovku a maličkou štítovku, to je červenohnědá penízovka, rudá špička a tamto je lakovka skvrnitá. Rozkošné, že?“ Postupně ukázala všechny druhy a skončila u houby s kloboukem postříkaným růžovými, levandulovými a žlutými kapičkami.
„A tamta?“ zeptal se a ukázal na houbu se zářivě modrou nohou, ohnivě oranžovými lupeny vespod a lesklým černým dvoustupňovým kloboukem.
Láskyplně na ni pohlédla. „Fricai Andlát, jak by řekli elfové. Ta noha znamená okamžitou smrt, kdežto klobouk může vyléčit většinu otrav. Z něj se získává nektar túnivor. Fricai Andlát roste jen v jeskyních v Du Weldenvarden a ve Farthen Dûru a tady by vyhynul, kdyby trpaslíci začali vyvážet svůj hnůj jinam.“
Eragon se otočil zpět ke kopci a teprve teď si všiml, co to ve skutečnosti je - kupa hnoje.
„Ahoj Safiro,“ řekla Angela a sáhla za něj, aby poplácala dračici po čenichu. Safira zamrkala a trhla ocasem. V tu chvíli se objevil Solembum a v tlamě pevně svíral bezvládnou krysu. Kočkodlak ani nezacukal vousky, usadil se na zemi a začal hlodavce okusovat. Jich tří si záměrně nevšímal.
„Takže,“ řekla Angela a odhrnula si pramen hustých vlasů, „odjíždíte do Ellesméry?“ Eragon přikývl. Neobtěžoval se ptát, jak to zjistila; zdálo se, že vždycky ví, co se děje. Když zůstával zticha, zakabonila se. „No, netvař se tak zasmušile. Nejdeš přece na popravu!“
„Já vím.“
„Tak se usměj, protože pokud to není tvoje poprava, měl bys být šťastný! Jsi stejně skleslý jako ta Solembumova krysa. Skleslý. Nádherné slovo, nemyslíš?“
To si vynutilo jeho úsměv a také Safira se pobaveně zasmála hrdelním smíchem. „Nejsem si jistý, jestli je to slovo tak nádherné, jak si myslíte, ale jinak váš názor chápu.“
„To mě těší, že to chápeš. Porozumění je důležité.“ S povytaženým obočím převrátila nehtem nějakou houbu, prohlížela si její lupeny na spodní straně klobouku a řekla: „Je to šťastná náhoda, že jsme se potkali dnes večer, když vy zítra odjíždíte a já… já budu doprovázet Vardeny do Surdy. Jak už jsem vám říkala kdysi, ráda jsem tam, kde se dějí velké věci, a teď je Surda tím místem.“
Eragon se zazubil ještě víc. „Nuže, to musí znamenat, že budeme mít bezpečnou cestu, jinak bys přece jela s námi.“
Angela pokrčila rameny a pak vážně dodala: „Buďte opatrní v Du Weldenvarden. To, že elfové neprojevují své city, ještě neznamená, že neznají hněv a vášně jako my ostatní smrtelníci. Můžou být smrtelně nebezpeční právě proto, že je skrývají, někdy po celé roky.“
„Byla jsi tam?“
„Za dávných časů.“
Po chvíli se zeptal: „Co si myslíš o Nasuadiných plánech?“ „Hmm… je odsouzena ke zkáze! Vy jste odsouzeni ke zkáze! Oni všichni jsou zatraceni!“ Zahihňala se, až se musela chytit za břicho, pak se náhle narovnala. „Všimni si, že neupřesňuji, o jaký druh zkázy jde, takže ať se stane cokoli, předpovídala jsem to. Jak moudré ode mě.“ Znovu zvedla košík a opřela si ho o bok. „Mám dojem, že se teď nějakou dobu neuvidíme, takže sbohem, hodně štěstí, vyvarujte se pečené kapusty, nejezte ušní maz a dívejte se na život z té lepší stránky!“ S radostným mrknutím odkráčela a zanechala Eragona zmateného a v rozpacích.
Po přiměřené odmlce Solembum sebral svou večeři a následoval ji, ještě důstojněji než prve.

Hrothgarův dar

Od úsvitu už uplynula půlhodina, když Eragon se Safirou dorazili k Tronjheimské severní bráně. Brána byla zvednutá jen natolik, aby Safira prošla, takže vklouzli dovnitř a pak čekali ve výklenku za branou, kde se nad nimi tyčily červené

jaspisové sloupy, zdobené rytinami divokých zvířat. Za nimi, na úplném kraji Tronjheimu, trůnili dva desetimetroví gryfové. Stejné dvojice střežily i ostatní brány města. Jinak bylo všude pusto a prázdno.
Eragon držel uzdu Sněžného bleska. Kůň byl vyhřebelcovaný, čerstvě podkovaný a osedlaný, jezdecké brašny byly plné věcí. Netrpělivě hrabal kopytem o zem; Eragon na něm nejel už více než týden.
Zanedlouho se přiloudal Orik s obrovským vakem na zádech a s rancem v náruči. „Žádný kůň?“ zeptal se poněkud překvapeně Eragon. To máme jít celou cestu do Du Weldenvarden pěšky?
Orik zabručel. „Budeme se zastavovat v Tarnagu, přímo na sever odsud. Odtamtud pojedeme na vorech po Az Ragni do Hedarthu, což je místo, kde se obchoduje s elfy. Až do Hedarthu nebudeme potřebovat koně, takže do té doby půjdu po svých.“
Se zařinčením položil ranec na zem, a když ho rozbalil, objevilo se Eragonovo brnění. Štít byl nově pomalovaný - dub teď stál přesně uprostřed - a všechny prohlubně a škrábance zmizely. Pod ním ležela dlouhá drátěná košile, i ta byla naleštěná a naolejovaná, až se ocel zářivě leskla. Nebylo vůbec znát, že Durza seknul Eragona do zad. Čapka, rukavice, chrániče, holenní brnění a helma byly opravené stejně dobře. „Naši největší kováři pracovali na tomto brnění,“ řekl Orik, „stejně jako na tom tvém, Safiro. Protože však nemůžeme vzít dračí brnění s sebou, předali jsme ho Vardenům a ti ho pohlídají, než se vrátíme.“
Prosím, poděkuj mu za mě, řekla Safira.
Eragon jí rád vyhověl, pak si přivázal holenní brnění a chrániče a ostatní věci začal ukládat do brašen. Nakonec sáhl po helmě, ale zjistil, že ji drží Orik. Trpaslík si pohrával v rukou s touto částí brnění a posléze řekl: „Nenasazuj si ji tak rychle, Eragone. Nejdřív si musíš vybrat.“
„Co si musím vybrat?“
Orik zvedl helmu a odkryl její nablýskané hledí, které, jak teď Eragon viděl, bylo změněné: do tvrdé oceli bylo vyryté kladivo a hvězdy Hrothgarova a Orikova klanu, Ingeitum. Orik se zachmuřil, vypadal potěšené a zároveň znepokojeně, a řekl slavnostním hlasem: „Můj král Hrothgar si přeje, abych ti předal tuto helmu na důkaz přátelství, které k tobě chová. A zároveň ti nabízí, že tě přijme za člena své vlastní rodiny, Durgrimst Ingeitum.“
Eragon zíral na helmu, ohromený tím, že by Hrothgar mohl udělat takové gesto. Znamená to, že bych se musel podrobit jeho vládě?… Pokud budu rozdávat svou oddanost a věrnost tímto tempem, zanedlouho budu úplně svázaný - neschopný udělat cokoli, aniž bych tím neporušil nějakou přísahu!
Nemusíš ji přijmout, poznamenala Safira.
A mám tak riskovat, že urazím Hroťhgara? Zase jsme v pasti.
Přesto - mohlo to být myšleno jako dar, další známka toho, ne jako past. Hádala bych, že nám tak chce poděkovat za moji nabídku obnovit Isidar Mithrim.
To Eragona nenapadlo, protože se příliš zaměřil na představu, jak by je mohl král trpaslíků využít. Pravda. Ale myslím, že je to také pokus napravit nerovnováhu sil, která vznikla, když jsem Nasuadě přísahal věrnost. Trpaslíci nemohli mít radost z takového vývoje událostí. Pohlédl zpět na Orika, který úzkostlivě čekal. „Jak často se tohle dělá?“
„Pro člověka? Nikdy. Hrothgar se přel s rodinami Ingeita celý den a noc, než souhlasili s tvým přijetím. Pokud svolíš, že poneseš náš znak, budeš mít stejná práva jako člen klanu. Můžeš navštěvovat naše rady a hlasovat o každé věci. A,“ velmi se zachmuřil, „pokud si to přeješ, budeš mít právo být pochován s našimi mrtvými.“
Teprve teď udělala na Eragona velikost Hrothgarova daru dojem. Trpaslíci mu nemohli nabídnout větší poctu. Svižným pohybem vzal helmu od Orika a posadil si ji na hlavu. „Je mi ctí stát se členem Durgrimst Ingeitum.“
Orik souhlasně přikývl a řekl: „Pak vezmi tento Knurlnien, Kamenné srdce, a vlož si ho do dlaní - ano, takhle. Teď musíš sebrat odvahu a propíchnout si žílu, abys potřísnil kámen krví. Pár kapek bude stačit… Na závěr po mně opakuj: Os il dom qirânu carn dur thargen, zeitmen, oen grimst vor formv edaris rak skilfz. Narho is belgond…“ Byl to dlouhý přednes a o to delší, že jej Orik vždy po několika větách přerušoval, aby je přeložil. Eragon si nakonec rychlým kouzlem zahojil zápěstí.
„Ať už o tomto počinu klany říkají cokoli,“ poznamenal Orik, „ty ses vždy choval čestně a uctivě. To nemohou opomíjet.“ Zazubil se. „Teď jsme ze stejného klanu, co? Jsi můj nevlastní bratr! Za normálnějších okolností by ti Hrothgar daroval helmu osobně a konal by se dlouhý obřad, abychom oslavili tvé zasvěcení do Durgrimst Ingeitum, ale události probíhají příliš rychle, než abychom mohli otálet. Přesto se neboj, že to bereme na lehkou váhu! Tvé přijetí bude oslaveno s patřičnými obřady, až se ty a Safira znovu vrátíte do Farthen Dûru. Budete hodovat a tancovat a ty budeš muset podepsat spoustu papírů, abys oficiálně stvrdil své nové postavení.“
„Budu se na ten den těšit,“ řekl Eragon, dosud ještě zcela zabraný do zvažování četných možných důsledků své příslušnosti k Durgrimst Ingeitum.
Orik se opřel o sloup, shodil ze zad svůj vak a vytáhl sekeru, kterou začal točit mezi dlaněmi. Po několika minutách se předklonil a nahlédl zpátky do Tronjheimu. „Barzůl knurlar! Kde jsou? Arya říkala, že tady bude včas. Cha! Elfské pojetí času je kapánek opožděné.“
„Jednal jsi s nimi často?“ využil Eragon příležitosti a dřepl si. Safira vše se zájmem pozorovala.
Trpaslík se najednou rozesmál. „Ne. Jen s Aryou, a to ještě málokdy, protože hodně cestovala. Za sedmdesát let jsem se o ní nic nedozvěděl, až na jednu věc: Na elfa nesmíš spěchat. Pokoušet se o to je jako tlouct do pilníku - možná se zlomí, ale nikdy se neohne.“
„Nejsou trpaslíci úplně stejní?“
„Ach, ale kámen se může změnit, když má dost času.“ Orik si povzdechl a zavrtěl hlavou. „Ze všech ras se elfové mění nejméně, což je jeden z důvodů, proč se mi k nim nechce.“
„Ale vždyť se setkáme s královnou Islanzadí, uvidíme Ellesméru a kdoví co ještě? Kdy naposledy pozvali trpaslíka do Du Weldenvarden?“

Orik se na něj zamračil. „To není tak důležité. V Tronjheimu a našich dalších městech zůstávají naléhavé úkoly, a já se přesto musím plahočit přes Alagaësii, abych vtipkoval a seděl a tloustl, zatímco tebe budou vyučovat. Mohlo by to trvat roky!“
Roky! … Přesto, pokud je to nutné k tomu, abych porazil Stíny a ra'zaky, udělám to.
Safira se dotkla jeho mysli: Pochybuji, že nám Nasuada dovolí zůstat v Ellesméře déle než pár měsíců. Podle toho, co říkala, nás bude pěkně brzo potřebovat.
„Konečně!“ řekl Orik a vstal.
Blížila se Nasuada - trepky se jí míhaly pod šaty jako myšky jukající z díry - s Jörmundurem a Aryou, která nesla stejný vak jako Orik. Na sobě měla černé šaty z kůže, v nichž ji Eragon viděl poprvé, a meč.
V tu chvíli ho napadlo, že Arya s Nasuadou by možná nesouhlasily s tím, že se přidal k Ingeitu. Zaplavil ho pocit viny a úzkost, když si uvědomil, že bylo jeho povinností nejdřív se poradit s Nasuadou. A s Aryou. Zděsil se při vzpomínce na to, jak byla rozzuřená po jeho prvním setkání s Radou starších.
Když se před ním tedy Nasuada zastavila, provinile odvrátil pohled. Ale ona jen podotkla: „Přijal jsi.“ Její hlas byl vlídný a umírněný.
Přikývl, stále s pohledem zabodnutým do země.
„Byla jsem zvědavá, jestli to uděláš. Teď nad tebou mají zas všechny tři rasy kontrolu. Trpaslíci mohou požadovat tvou věrnost, protože jsi členem Durgrimst Ingeitum; elfové tě budou cvičit a utvářet - a jejich vliv bude možná nejsilnější, protože jste se Safirou vázáni jejich kouzlem; a přísahal jsi poslušnost i mně, člověku… Možná je to tak nejlepší, že se dělíme o tvou oddanost.“ Na jeho překvapený pohled odpověděla podivným úsměvem, pak mu do dlaní vtiskla malý váček s mincemi a ukročila zpět.
Jörmundur natáhl ruku a Eragon s ní potřásl, ačkoli se stále cítil tak trochu omráčený. „Přeji ti příjemnou cestu, Eragone. Opatruj se.“
„Pojďte,“ řekla Arya a proklouzla kolem nich do temnoty Farthen Dûru. „Je čas vyrazit. Aiedail už vyšla a máme před sebou dlouhou cestu.“
„Ano,“ souhlasil Orik. Z postranní kapsy vaku vytáhl červenou lucernu.
Nasuada si je ještě jednou prohlédla. „Výborně. Eragone a Safiro, máte požehnání Vardenů stejně jako moje. Přeji vám bezpečnou cestu. Pamatujte, že nesete tíhu našich nadějí a očekávání, zhostěte se toho se ctí.“
„Uděláme, co bude v našich silách,“ slíbil Eragon.
Pevně sevřel uzdu Sněžného bleska a vyrazil za Aryou, která už byla několik metrů napřed. Následoval ho Orik a za ním Safira. Když dračice procházela kolem Nasuady, Eragon viděl, jak se zastavila a zlehka jí olízla tvář. Pak natáhla krok, aby je dohnala.
Jak pokračovali po cestě na sever, brána za nimi se zmenšovala a zmenšovala, až z ní byla jen světlá tečka - se dvěma osamělými siluetami Nasuady a Jörmundura, kteří je stále pozorovali.
Když nakonec dospěli k úpatí Farthen Dûru, obrovské, deset metrů vysoké dveře už byly otevřené. Tři trpasličí strážní se uklonili a ustoupili z průchodu. Dveřmi vedla chodba odpovídajících rozměrů, prvních dvacet metrů lemovaná sloupy a lucernami. Dál už byla prázdná a tichá jako hrobka.
Vypadala přesně jako západní vchod do Farthen Dûru, ale Eragon věděl, že tato chodba je jiná. Místo aby se prokousávala míli širokým úpatím hory a vynořila se na jeho vnější straně, vedla pod horami do Tarnagu, města trpaslíků.
„Tudy,“ řekl Orik a zvedl lucernu.
On a Arya už překročili práh, ale Eragon se najednou zdráhal. I když se tmy nebál, nebyl nadšený z toho, že celá cesta do Tarnagu má probíhat v trvalé temnotě. A jakmile vstoupí do pustého tunelu, znovu se vrhne do neznáma a vymění život, na nějž si zvykl mezi Vardeny, za nejistý osud.
Copak je? zeptala se Safira.
Nic.
Nadechl se, vykročil kupředu a podvolil se hoře, která ho pohltila do svých hlubin.

S VERVOU

Tři dny po příjezdu ra'zaků už Roran nervózně přecházel sem a tam po stezce na okraji svého tábořiště v Dračích horách. Od Albriechovy návštěvy nic nového neslyšel, ani z pozorování Carvahallu nic nezjistil. Letmo pohlédl na vzdálené stany, v nichž spali vojáci, a pokračoval v chůzi.
V poledne si dal malý, studený oběd. Když si utíral ústa hřbetem ruky, uvažoval: Jak dlouho hodlají ra'zakové čekat? Pokud to měla být zkouška trpělivosti, byl odhodlaný vyhrát.
Pro ukrácení dlouhé chvíle se cvičil v lukostřelbě na tlející kládě, dokud se mu šíp nerozletěl na kusy o kámen, který uvízl v kmeni. Potom už neměl na práci nic jiného než zase začít pochodovat sem a tam po pusté stezce, která se táhla od balvanu k místu, kde spal.
Stále ještě se procházel, když v lese pod sebou zaslechl kroky. Rychle popadl luk, skryl se a vyčkával. Brzy se mu však ulevilo, když zahlédl Baldorovu tvář. Roran na něj zamával.
Jakmile se posadili, Roran se zeptal: „Proč nikdo nepřišel dřív?“
„Nemohli jsme,“ řekl Baldor a otřel si pot z čela. „Vojáci nás ostražitě hlídají. Tohle byla první příležitost, kdy jsem se mohl dostat z vesnice. A taky u tebe nemůžu zůstat dlouho.“ Pohlédl k vrcholku nad nimi a zachvěl se. „Jsi odvážnější než já, že tu vydržíš. Neměl jsi nějaké potíže s vlky, medvědy nebo divokými kočkami?“
„Ne, kdepak, nic takového. Víte něco nového od vojáků?“

„Jeden z nich se dnes v noci před Mornem vychloubal, že jejich oddíl byl pro tento úkol pečlivě vybrán.“ Roran se zamračil. „Nejsou zrovna tiší… Alespoň tři z nich se každou noc opijí. Hned první noc jich několik rozmlátilo Mornovu společenskou místnost.“
„Zaplatili za škodu?“ :
„To víš, že ne.“
Roran poposedl a znovu pohlédl dolů k vesnici. „Pořád nemůžu uvěřit, že by Království vynaložilo takové úsilí jen proto, aby mě zajalo. Co by ze mě měli? Co si myslí, že jim můžu dát?“
Baldor pohlédl stejným směrem. „Ra'zakové se dnes vyptávali Katriny. Někdo jim řekl, že vy dva jste si blízcí, a ra'zakové vyzvídali, jestli neví, kam jsi šel.“ Roran znovu pohlédl do Baldorovy upřímné tváře. „Je v pořádku?“
„Tu by ti dva jen tak nevystrašili,“ uklidnil ho Baldor. Další větu pronesl opatrně a váhavě. „Možná bys měl zvážit, jestli by ses neměl vrátit.“
„To se raději oběsím, ale je taky!“ vyskočil Roran a nervózně vykročil po své obvyklé trase. „Jak to můžeš říct, když víš, jak umučili mého otce?“
Baldor ho chytil za paži a řekl: „Co myslíš, že se stane, jestli se budeš dál skrývat a vojáci to nevzdají a neodejdou? Jistě je napadne, že jsme lhali, abychom ti pomohli utéct. Království zrádcům neodpouští.“
Roran setřásl Baldorovu ruku. Prudce se otočil, chvíli podupával nohou, pak se nečekaně posadil. Pokud se neukážu, rďzakové budou dávat vinu lidem, které mají po ruce. Kdybych se je pokusil odlákat pryč… Roran nebyl takový dobrodruh, aby utekl třiceti mužům a ještě ra'za-kům. Eragon by to dokázal, ale já ne. Přesto, pokud se situace nezmění, mohla to být jeho jediná šance.
Pohlédl na Baldora. „Nechci, aby někdo trpěl místo mě. Ještě počkám, a jestli začnou být ra'zakové netrpěliví a budou někoho ohrožovat… tak potom zkusím vymyslet něco jiného.“
„Celkem vzato, je to nepříjemná situace,“ poznamenal Baldor.
„Ale já ji hodlám přežít.“
Brzy nato Baldor odešel a zanechal Rorana samotného s jeho myšlenkami, pochodujícího po nekonečné stezce. Šel míli za mílí, až ve svém zahloubání vydřel brázdu v zemi. Potom padl mrazivý soumrak
a on si sundal boty - z obavy, aby si je neprodřel - a dál pokračoval
bosky.
Právě když vyšel dorůstající měsíc a v paprscích chladného světla rozesel do noci nehybné stíny, Roran si všiml nějakého rozruchu dole v Carvahallu. Desítky luceren se pohupovaly potemnělou vesnicí a čas od času se ztrácely za domy. Žluté tečky se nakonec shromáždily uprostřed Carvahallu jako mračno světlušek a pak živelně postupovaly na kraj vesnice, kde narazily na jednolitou řadu pochodní vojenského tábora.
Dvě hodiny Roran pozoroval, jak nepřátelské strany čelí jedna druhé - znepokojené lucerny bezmocně bloumaly kolem lhostejných pochodní. Nakonec se plápolavé skupiny rozptýlily a trousily se zpátky do stanů a domů.
Když se nic dalšího zajímavého nepřihodilo, Roran si rozbalil přikrývku a vklouzl pod deku.
Celý příští den panoval v Carvahallu nezvyklý rozruch. Postavy kráčely mezi domy a dokonce, což Rorana překvapilo, vyjížděly do údolí Palancar k nejrůznějším farmám. V poledne viděl dva muže, jak vstupují do vojenského tábora a skoro na hodinu zmizeli ve stanu ra'zaků.
Roran byl tak zabraný do sledování dění ve vesnici, že se celý den sotva pohnul.
Zrovna večeřel, když se konečně znovu objevil Baldor. „Máš hlad?“ zeptal se Roran a mávl na něj.
Baldor zavrtěl hlavou a posadil se s vyčerpaným výrazem ve tváři. Pod očima se mu udělaly tmavé kruhy, vypadal pobledle a rysy měl ztrhané. „Quimby je mrtvý.“
Roranova miska se zařinčením dopadla na zem. Zaklel, když si otíral studené dušené maso z nohy, a pak se zeptal: „Jak se to stalo?“
„Pár vojáků začalo včera v noci obtěžovat Taru.“ Tara byla Mornova žena. „Ani si jich moc nevšímala do chvíle, kdy se muži začali přít, koho dalšího obslouží. Byl tam i Quimby - zkontrolovat sud, který se podle Morna zkroutil - a pokusil se je rozehnat.“ Roran přikývl. To byl celý Quimby; vždycky se vměšoval do cizích záležitostí, aby se ujistil, že se všichni chovají správně. „Jenže nějaký voják po něm hodil džbánek a zasáhl ho do spánku. Byl na místě mrtvý.“
Roran hleděl do země s rukama v bok a usilovně se snažil popadnout dech. Cítil se, jako by mu ho Baldor vyrazil. To není možné… Quimby, mrtvý? Farmář a zčásti i sládek patřil k tomuto kraji stejně jako hory obklopující Carvahall; neodmyslitelná postava, která utvářela řád ve vesnici. „Budou ti muži potrestáni?“
Baldor zvedl ruku. „Hned potom, co Quimby zemřel, ra'zakové ukradli jeho tělo z hostince a odvlekli ho do svého stanu. Dnes v noci jsme tam šli a pokoušeli se dostat je zpátky, ale odmítli s námi mluvit.“
„Viděl jsem.“
Baldor zavrčel a promnul si tvář. „Otec a Loring se dnes znovu sešli s ra'zaky a dokázali je přesvědčit, aby nám tělo vydali. Ale ti vojáci neponesou žádné následky.“ Odmlčel se. „Už jsem byl na odchodu, když předávali Quimbyho. Víš, co jeho žena dostala? Kosti.“
„Kosti?!“
„Každá z nich byla dohladka okousaná - byly vidět i otisky zubů - a většina z nich byla rozlomená a měla vysátý morek.“
Roranovi se udělalo zle od žaludku a zmocnila se ho nesmírná hrůza z Quimbyho osudu. Bylo dobře známo, že duše člověka nikdy nedojde klidu, dokud jeho tělo nebude řádně pohřbeno. Rorana pobouřilo to znesvěcení nebožtíka a zeptal se: „Kdo ho teda snědl?“
„Vojáci byli zděšeni stejně jako my. Museli to být ra'zakové.“
„Proč? Jak jste k tomu došli?“

„Myslím," řekl Baldor pomalu, „že ra'zakové nejsou lidé. Tys je nikdy neviděl zblízka, ale jejich dech zapáchá a pořád si zakrývají obličej černou šálou. Mají hrbatá a pokroucená záda, a když spolu mluví, vydávají podivné klapavé zvuky. Zdá se, že se jich bojí dokonce i jejich muži."
„Když to nejsou lidé, tak co by to mohlo být za bytosti?" vyzvídal Roran. „Nejsou to urgalové."
„Kdo ví?"
K Roranovu zhnusení se přidal strach - strach z nadpřirozena. Viděl, že se odráží i v Baldorově tváři, když mladík sepjal ruce. Přese všechny příběhy o Galbatorixových zločinech to byl stejně šok, mít královo zlo zahnízděné mezi svými domovy. Jako by se Roran vrátil o několik staletí nazpět při pomyšlení, že se zapletl se silami, které dosud znal jen z písní a příběhů.
„Něco bychom s tím měli udělat," hlesl.
Během noci se oteplilo, a tak se odpoledne údolí Palancar tetelilo a pařilo v nečekaném jarním horku. Pod čistým modrým nebem vypadal Carvahall pokojně, přesto Roran cítil trpkou zlost, která se zmocnila jeho obyvatel se zákeřnou silou. To ticho bylo jako prostěradlo napnuté ve větru.
Přes napjatou atmosféru se za celý den nic neudálo; Roran strávil většinu dne hřebelcováním Horstovy kobyly. Nakonec se uložil ke spánku a díval se vzhůru mezi vysokými borovicemi na hvězdný závoj zdobící noční oblohu. Zdály se být tak blízko, až měl pocit, že se řítí mezi nimi a padá do té nejčernější prázdnoty.
Měsíc právě zapadal, když se Roran probudil a bolelo ho v krku od kouře. Zakašlal a posadil se. Chvíli mrkal, protože mu slzely oči a pálily ho. Vinou štiplavých výparů se skoro nedalo dýchat.
Popadl přikrývky a osedlal vyplašenou klisnu, pak ji pobídl do kopce v naději, že tam najde čistý vzduch. Brzy začalo být zřejmé, že kouř stoupá s ním, takže zahnul a po vrstevnici si razil dál cestu lesem.
Po několika minutách jízdy temnou nocí se konečně dostali ven z lesa a vyjeli na skalní převis, pročištěný čerstvým větrem. Roran se několikrát zhluboka nadechl a potom přelétl očima údolí, aby našel oheň. Zahlédl ho okamžitě. Carvahallská sýpka se bělala v záři rozbouřených plamenů a její drahocenný obsah se proměňoval v gejzír jantarových smítek. Roran se zachvěl, když pozoroval, jak oheň pohlcuje potravu pro celou vesnici. Chtělo se mu křičet a utíkat lesem, aby pomohl hasit, a přesto se nepřinutil vzdát se vlastní bezpečnosti.
Teď přistála rozžhavená jiskra na Delwinově domě. Během pár vteřin na doškové střeše propukl oheň.
Roran zaklel a rval si vlasy, po tvářích mu stékaly slzy. Tohle byl přesně ten důvod, proč se za špatné zacházení s ohněm v Carvahallu věšelo. Byla to nehoda? Nebo to podpálili vojáci? Trestají ra'zakové vesničany za to, že mě chrání?… Jsem za tohle nějak zodpovědný?
Další přišel na řadu Fiskův dům. Roran mohl v hrůze jen odvrátit tvář a nenávidět se za zbabělost.
Za úsvitu byly všechny ohně uhašené, nebo samy dohořely. Jen vyložené štěstí a bezvětrná noc zachránily zbytek Carvahallu před úplnou zkázou.
Roran čekal, dokud nebylo po všem, a poté se vrátil na své staré tábořiště a uložil se k odpočinku. Od rána až do večera nebyl schopen vnímat okolní svět jinak než prostřednictvím děsivých snů.
Když se z nich nakonec probral, netrpělivě očekával hosta. Byl si jistý, že se někdo objeví. Tentokrát to byl Albriech. Dorazil za soumraku s chmurným, vyčerpaným výrazem. „Půjdeš se mnou," oznámil mu.
Roran ztuhl. „Proč?" Rozhodli se, že mě vydají? Pokud by Roran byl příčinou toho ohně, chápal by, že vesničané chtějí, aby odešel. Dokonce by souhlasil s tím, že je to nezbytné. Byl by nesmysl očekávat, že se celý Carvahall kvůli němu obětuje. Přesto to neznamenalo, že dovolí, aby ho jen tak vydali ra'zakům. Po tom, co ty dvě nestvůry udělaly Quimbymu, by Roran bojoval do posledního dechu, aby se nestal jejich vězněm.
„Protože," řekl Albriech a sevřel čelistní svaly, „to byli vojáci, kdo zapálil oheň. Morn jim zakázal vstup do hospody, ale oni se přesto opili svým vlastním pivem. Jeden z nich cestou do postele upustil pochodeň u sýpky."
„Je někdo zraněný?" zeptal se Roran.
„Pár popálenin. Gertruda si s nimi poradila. Pokusili jsme se vyjednávat s ra'zaky. S pohrdáním zamítli žádost, aby nám Království nahradilo ztráty a viník byl potrestán. Dokonce odmítli omezit pohyb vojáků mimo stany."
„Tak proč se mám vracet?"
Albriech se přidušeně zasmál. „Měli bychom se do toho společně obout. Potřebujeme tvoji pomoc, abychom… přemístili ra'zaky."
„Vy byste to pro mě udělali?"
„Neriskujeme život jenom kvůli tobě. Tohle se teď týká celé vesnice. Aspoň sejdi dolů, promluv si s otcem a ostatními a vyslechni jejich nápady… Myslím, že se rád dostaneš z těchhle prokletých hor."
Roran dlouho a pečlivě zvažoval Albriechův návrh, ale pak se přece jen rozhodl ho doprovodit. Bud se vrátím, nebo uteču; a utéct můžu kdykoli později. Přivedl kobylu, přivázal své brašny k sedlu a následoval Albriecha do údolí. Postupovali čím dál pomaleji, jak se blížili ke Carvahallu a museli se skrývat za stromy a houštím. Nakonec Albriech proklouzl za sudem s dešťovou vodou a zkontroloval, zda jsou ulice prázdné, a pak dal Roranovi znamení. Společně se plížili ze stínu do stínu a měli se neustále na pozoru před královými sluhy. U Horstovy kovárny Albriech otevřel jedny z dvoukřídlých dveří přesně jen tolik, aby mohl Roran s kobylou neslyšně vejít dovnitř.
Duna byla osvětlena jedinou svící, vrhající mihotavou záři na kruh obličejů vystupujících z temnoty, které se kolem ní shromáždily. Byl tam Horst, jemuž hustý plnovous trčel do světla, obklopený zamračenými tvářemi Delwina, Gedrika a Loringa. Zbytek skupiny tvořili mladší muži: Baldor, Loringovi tři synové, Parr a Quimbyho syn Nolfavrell, kterému bylo teprve třináct.
Všichni se otočili, aby pohlédli na Rorana, který přerušil jejich jednání. Horst řekl: „No, zvládl jsi to. Nepostihla tě v Dračích horách žádná pohroma?"
„Měl jsem štěstí."

„Tak můžeme pokračovat.“
„V čem vlastně?“ zeptal se Roran a uvázal kobylu ke kovadlině.
Loring, jehož pergamenová tvář byla zvrásněná spoustou záhybů a hlubokých vrásek, mu odpověděl: „Zkusili jsme to po dobrém s těmi ra'zaky… těmi vetřelci.“ Odmlčel se, zatímco jeho tělem chvíli cloumal záchvat nepříjemného, sípavého kašle. „Odmítli však jednat rozumně. Ohrožovali nás všechny bez známky slitování nebo výčitek svědomí.“ Zachrchlal, pak prohlásil s klidnou rozhodností: „Oni… musejí… odejít. Takoví tvorové…“
„Ne,“ řekl Roran. „Ne tvorové. Znesvětitelé.“
Obličeje přítomných se ještě víc zachmuřily a souhlasně pokývaly. Delwin navázal na předchozí debatu: „Jde o to, že v sázce jsou životy nás všech. Kdyby se ten oheň šířil dál, desítky lidí by zemřely a ti, kdo by se zachránili, by stejně přišli o všechno. Proto jsme se dohodli, že vyženeme ra'zaky z Carvahallu. Přidáš se k nám?“
Roran zaváhal. „Co když se vrátí nebo pošlou pro posily? Nedokážeme porazit celé Království.“
„Ne, to nedokážeme,“ řekl vážně Horst a zamračil se, „ale ani nemůžeme mlčky stát a dovolit vojákům, aby nás zabíjeli a ničili náš majetek. Člověk si to nenechá líbit donekonečna, jednou se musí pomstít.“
Loring se zasmál, pohodil hlavou dozadu, až mu zlatavý plamen osvítil pahýly zubů. „Nejdřív se opevníme,“ zašeptal s rozkoší, „a potom budeme bojovat. Budou litovat, že kdy pohlédli těma svýma shnilýma očima na Carvahall! Cha chá!“

Odveta

Když Roran s plánem souhlasil, Horst začal rozdávat lopaty, vidle, cepy - cokoli, čím by se dali vojáci a ra'zakové vyhnat pryč z vesnice.
Roran zvedl krumpáč, pak ho však odložil stranou. Ačkoli ho nikdy moc nezajímaly Bromový příběhy, jeden z nich, „Gerandova píseň“, se mu pokaždé líbil. Vyprávěl o Gerandovi, největším bojovníkovi své doby, který se vzdal meče kvůli ženě a farmě. Ale nebylo mu přáno žít v míru, protože závistivý šlechtic vyvolal krevní mstu proti Gerandově rodině a to přinutilo Geranda znovu zabíjet. Jenže už nebojoval s mečem, ale s obyčejným kladivem.
Roran přešel ke zdi a sundal z ní kladivo střední velikosti, s jednou stranou zakulacenou a s dlouhou násadou. Přehodil si ho z ruky do ruky, pak zamířil k Horstovi a zeptal se: „Můžu si půjčit tohle?“
Horst pohlédl z nástroje na Rorana. „Používej ho s rozvahou.“ Potom se obrátil ke zbytku skupiny: „Poslouchejte. Chceme je vyděsit, ne pobít. Polámejte pár kostí, jestli chcete, ale nenechte se strhnout hněvem. Ať už se rozhodnete dělat cokoli, nezkoušejte se jim postavit a bojovat. Přestože si připadáte stateční nebo silní, pamatujte, že to jsou vycvičení válečníci.“
Když byli konečně všichni vyzbrojeni, opustili kovárnu a prokličkovali Carvahallem až k okraji tábora ra'zaků. Vojáci už zalehli, kromě čtyř hlídek, které střežily hranice šedých stanů. Koně ra'zaků stáli uvázaní u doutnajícího ohně. Horst potichu vydal pokyny, poslal Albriecha a Delwina přepadnout dva hlídače a Parra s Roranem druhé dva.
Roran zatajil dech a plížil se k nic netušícímu vojákovi. Srdce se mu rozbušilo, jak mu tělem projel nečekaný příliv energie. Rozechvělý nedočkavostí se skryl za roh domu a čekal na Horstovo znamení. Čekej.
Čekej.
Najednou Horst s výkřikem vyskočil z úkrytu a zahájil útok mezi stany. Roran se vrhnul kupředu, máchl kladivem a zasáhl hlídače do ramene, až to nepěkně zapraskalo.
Muž zanaříkal a upustil halapartnu. Zavrávoral, když ho Roran zasáhl ještě do žeber a do zad. Když Roran znovu pozvedl kladivo, muž ustupoval a volal o pomoc.
Roran ho pronásledoval a nesouvisle křičel. Kopl do boku plátěného stanu, pošlapal všechno, co bylo uvnitř, a pak prudce udeřil do vršku helmy, která se vynořila z vedlejšího stanu. Kov zacinkal jako zvon. Roran si sotva všiml, jak se kolem mihl Loring - stařec se chechtal a houkal do noci, když popichoval vojáky vidlemi. Všude byl zmatek a bojující muži.
Roran se otočil a uviděl vojáka, který se pokoušel napnout luk. Pospíchal k němu, udeřil kladivem do zadní části luku a rozlomil dřevo vedví. Voják utekl.
Ra'zakové se vymotali ze stanu s hrozivým víškotem a mečem v ruce. Než ti dva strašáci stačili zaútočit, Baldor odvázal jejich koně a poslal je cvalem proti nim. Ra'zakové se rozdělili, pak se znovu spojili a vzápětí je smetl houf vojáků, kteří se dali na úprk.
Najednou bylo po všem.
Roran chvíli ztěžka oddechoval a v ruce stále svíral kladivo. Pak si opatrně razil cestu mezi zmuchlanými hromadami stanů a přikrývek k Horstovi. Kovář se zubil pod vousy. „To byla nejlepší rvačka, jakou jsem za poslední roky zažil.“
Carvahall za nimi obživl - lidé se probouzeli a dozvídali se, co se udalo. Roran pozoroval, jak se za zavřenými okny rozsvěcejí lampy, pak se však otočil, když uslyšel tichý vzlykot.
Ten chlapec, Nolfavrell, klečel u těla mrtvého vojáka a soustavně ho bodal do prsou a při tom mu po bradě stékaly slzy. Gedrik s Albriechem k němu přispěchali a odtáhli ho od mrtvoly.
„Neměl sem vůbec chodit,“ prohlásil Roran.
Horst pokrčil rameny. „Bylo to jeho právo.“
Každopádně tím, že jsme zabili jednoho z jejich mužů, budeme mít ještě větší potíže se těch znesvětitelů zbavit. „Měli bychom zatarasit hlavní cestu a prostory mezi domy, aby nás nezaskočili nepřipravené.“ Roran se rozhlížel, jestli někdo není zraněný, a spatřil, že Delwin utržil dlouhou řeznou ránu na předloktí. Farmář už si ji obvázal pruhem utrženým ze zničené košile.
Horst několika povely rozdělil úkoly celé skupině. Albriecha a Baldora poslal, aby vytáhli Quimbyho povoz z kovárny,

a Loringovy syny a Parra pro cokoli, čím by se dala vesnice zabezpečit.
Už když mluvil, se lidé shromažďovali na kraji pole a užasle zírali na zbytky tábora ra'zaků i na mrtvého vojáka. „Co se stalo?“ zvolal Fisk.
Loring přicupital a pohlédl truhláři do očí. „Co se stalo? Já ti povím, co se stalo. Rozprášili jsme ty hnojníky… Vykopali jsme je odtud a vypráskali jsme je jako psy!“
„To jsem ráda.“ Silný hlas patřil Birgit, ženě s kaštanovými vlasy, která si tiskla Nolfavrella k prsům a nevšímala si krve, od níž měl umatlanou tvář. „Za smrt mého muže si zaslouží zemřít jako zbabělci.“
Vesničané souhlasně zamručeli, ale potom promluvil Than: „Zbláznil ses, Horste? I kdybys zahnal ra'zaky s jejich vojáky, Galbatorix sem pošle ještě více mužů. Království se nikdy nevzdá, dokud nedostanou Rorana.“
„Měli bychom ho vydat,“ zavrčel Sloun.
Horst zvedl ruce. „Souhlasím, nikdo nemá větší cenu než celý Carvahall. Ale pokud se zřekneme Rorana, skutečně si myslíš, že Galbatorix nechá bez povšimnutí to, že jsme se vzbouřili? V jeho očích nejsme o nic lepší než Vardenové.“
„Tak proč jste na ně zaútočili?“ dožadoval se odpovědi Than. „Kdo ti dal právo učinit takové rozhodnutí? Všechny jsi nás odsoudil k záhubě!“
Tentokrát odpověděla Birgit. „Nechal bys je, aby ti zabili ženu?“ Přitiskla ruce na obě tváře svého syna a ukázala Thanovi krvavé dlaně. „Nechal bys nás upálit…? Kde je tvoje mužnost, lamači kamene?“
Than sklopil oči, protože nedokázal čelit jejímu neúprosnému pohledu.
„Spálili mou farmu,“ řekl Roran, „sežrali Quimbyho a skoro zničili Carvahall. Takové zločiny nemohou zůstat bez trestu. Jsme snad vyplašení králíci, abychom se přikrčili a smířili se svým osudem? Ne! Máme právo se bránit.“ Umlkl, když se objevili Albriech s Baldorem, táhnoucí po cestě povoz. „Můžeme si promluvit později. Teď se musíme připravit. Kdo nám pomůže?“
Dobrovolně se nabídlo zhruba přes čtyřicet mužů a společně se pustili do obtížného úkolu opevnit Carvahall. Roran pracoval bez ustání, stloukal ploty z latí mezi domy, nakupil sudy plné kamení jako provizorní stěny a tahal přes hlavní cestu klády, které zahradili dvěma vozy překlopenými na bok. Jak Roran pobíhal od jedné činnosti ke druhé, Katrina si na něj počíhala v uličce. Sevřela ho v náručí a pak řekla: „Jsem ráda, že jsi zpátky a že se ti nic nestalo.“
Letmo ji políbil. „Katrino… musím si s tebou promluvit, jakmile skončíme.“ Nejistě se usmála, ale s jiskřičkou naděje.
„Měla jsi pravdu; bylo ode mě hloupé to odkládat. Každý okamžik, který strávíme spolu, je vzácný a já nehodlám promarnit čas, který máme k dispozici, když nás mohou tak snadno rozdělit vrtochy osudu.“
Roran zrovna šplíchal vodu na došky Kiseltova domu, aby je vojáci nemohli podpálit, když Parr vykřikl: „Ra'zakové!“
Roran upustil kbelík a utíkal k vozům, kde si nechal kladivo. Popadl zbraň a uviděl, že v dáli na cestě, skoro z dostřelu šípů, sedí na koni osamocený ra'zak. Osvěcovala ho pochodeň, kterou držel v levé ruce, zatímco pravou měl zapařenou dozadu, jako by se chystal něco hodit.
Roran se zasmál. „Bude po nás vrhat kamení? Je moc daleko, než aby se trefil dokonce i do…“ Zarazil se, když ra'zak máchl rukou a skleněná lahvička hravě překonala vzdálenost mezi nimi a roztříštila se o vůz po jeho pravici. O vteřinu později se ozval hrozivý výbuch a vůz vyletěl do vzduchu, až tlak horkého vzduchu prudce odhodil Rorana na zeď. Napůl omráčený spadl na ruce a na kolena a lapal po dechu. Přes hučení v uších zaslechl klapot blížících se koní. Přinutil se vstát a dívat se směrem za zvukem a vzápětí jen tak tak uskočil stranou, když dvě černé nestvůry pronikly do Carvahallu mezerou mezi hořícími vozy.
Ra'zakové přitáhli uzdu koním, zableskly se meče a začali sekat do lidí roztroušených kolem. Roran viděl zemřít tři muže, pak se k ra'zakům dostal Horst s Loringem a tlačili je zpátky vidlemi. Než se vesničané stačili vzpamatovat, vojáci se nahrnuli mezerou v zátarasu dovnitř a nemilosrdně zabíjeli všechny ve svém dosahu.
Roran věděl, že je musí nějak zastavit, jinak obsadí Carvahall. Skočil před jednoho vojáka a udeřil ho do obličeje kladivem, takže nestačil ani zareagovat a bez hlesu se zhroutil. Když viděl, že se k němu řítí další, pokoušel se strhnout štít z bezvládné paže mrtvoly. Na poslední chvíli se mu to podařilo a odrazil první útok.
Ustupoval směrem k ra'zakům, odvrátil ránu mečem, pak se ohnal kladivem a zespoda zasáhl protivníkovu bradu a srazil ho k zemi. „Ke mně!“ vykřikl Roran. „Braňte svoje domovy!“ Ukročil před další ránou, zatímco pět mužů se ho snažilo obklíčit. „Ke mně!“
Baldor zareagoval na jeho volání jako první, po něm Albriech. O pár vteřin později se k němu přidali Loringovi synové, následovaní dvěma desítkami dalších. Z postranních ulic ženy s dětmi zasypávaly vojáky kamením. „Zůstaňte pohromadě,“ zavelel Roran, který se nevzdával. „Je nás víc.“
Vojáci zaváhali, když řada vesničanů před nimi dál houstla. S více než stovkou mužů za zády Roran pomalu postupoval kupředu.
„Do útoku, vy hlupáci,“ křičel ra'zak, zatímco uhýbal Loringovým vidlím.
K Roranovi vzduchem svištěl jediný šíp. Zachytil ho štítem a za smál se. Ra'zakové teď byli na úrovni vojáků a zuřivě sečeli. Zpod inkoustově černých kapuci se zabodávali do vesničanů pohledem. Roran měl najednou pocit, jako by otupěl a neměl ani sílu se pohnout; bylo těžké dokonce i přemýšlet. Jako by mu vysílení na místě spoutalo paže a nohy.
Pak za sebou Roran uslyšel, jak Birgit hrubě vykřikla. O vteřinu později mu nad hlavou prosvištěl kámen a narazil do ra'zaka, který stál vepředu. Trhnul sebou nadpřirozenou rychlostí a vyhnul se střele. Tohle rozptýlení, i když drobné, uvolnilo Roranovu mysl z uspávajícího vlivu. Bylo to kouzlo? zauvažoval.
Upustil štít, popadl kladivo oběma rukama a zvedl ho vysoko nad hlavu - přesně jako Horst, když tepal kov. Roran si stoupl na špičky, celé tělo zaklonil dozadu a pak s pořádným huch máchl rukama dolů. Kladivo se rychle točilo vzduchem, potom se odrazilo od ra'zakova štítu a nechalo po sobě hrozivou promáčklinu.
Tyhle dva útoky stačily rozptýlit poslední zbytky podivné síly ra'zaků. Když vesničané zařvali a dali se na pochod vpřed, černí jezdci přiskočili k sobě, škubli uzdou a otočili se.

„Na ússstup,“ vrčeli, když projížděli kolem vojáků. Válečníci odění v karmínově rudé podrážděně vycouvali z Carvahallu a bodali do každého, kdo se příliš přiblížil. Teprve až daleko od hořících vozů se odvážili obrátit k vesnici zády.
Roran si povzdechl a sebral kladivo, ohmatal si škrábance na boku a na zádech, kterými narazil do zdi. Sklopil hlavu, když spatřil, že výbuch zabil Parra. Zemřelo dalších devět mužů. V tichu noci už začaly naříkat jejich manželky a matky. Jak se tady mohlo něco takového stát? „Všichni sem!“ křikl Baldor.
Roran zamrkal a klopýtal doprostřed silnice, kde Baldor stál. Jen dvacet metrů od nich seděl na koni Ra'zak, přikrčený jako brouk. Netvor namířil prstem na Rorana a zasyčel: „Ty… sssmrdíš jako tvůj bratraneccc. V tom ssse my nemýlíme.“
„Co chcete?“ zakřičel. „Proč jste tady?“
Ra'zak se zachechtal odporným smíchem, který připomínal bzučení hmyzu. „Chceme… informaci.“ Ohlédl se přes rameno, kde zmizel jeho společník, a pak zavolal: „Vydejte nám Rorana a budete prodáni do otroccctví. Chraňte ho a my vás sssežereme všechny. Až přijdeme příště, chcccceme vaši odpověď. Ujissstěte se, že je to ta sssprávná.“

AZ SWELDN RAK ANHUIN

Do chodby se otevřenými dveřmi náhle rozlilo světlo. Eragon sebou trhnul, po tak dlouhé době v podzemí ho na denním světle bolely oči. Vedle něj zasyčela Safira a povytáhla krk, aby se mohla lépe rozhlédnout po okolí.
Trvalo jim celé dva dny, než prošli podzemní chodbou z Farthen Dûru, i když Eragonovi to připadalo delší vinou nekonečného šera všude kolem a ticha, které padlo na jejich skupinu. Pokud si vzpomínal, vyměnili si během cesty jen pár slov.
Eragon doufal, že se během společného putování dozví o Arye něco víc, ale jediné informace, které získal, byly výsledkem prostého pozorování. Nikdy předtím s ní nevečeřel a udivilo ho, že si nese vlastní jídlo a její maso. Když se jí na to zeptal, řekla mu: „Ani ty už nikdy nepozřeš zvířecí maso, až skončíš s výcvikem, a pokud ano, bude to jen při výjímečných příležitostech.“
„Proč bych se měl vzdávat masa?“ ušklíbl se.
„Nedokážu to vysvětlit slovy, ale porozumíš mi, až dorazíme do Ellesméry.“
To všechno teď pustil z hlavy, protože nedočkavě pospíchal k prahu, aby co nejdřív spatřil jejich cíl. Ocitl se na žulovém výběžku, dobrých padesát metrů nad purpurově zbarveným jezerem, jež se třpytilo ve vycházejícím slunci. Stejně jako u Kósthamérny i tady voda sahala od jedné hory ke druhé a vyplňovala konec údolí. Ze vzdálenější strany jezera vytékala na sever Az Ragni, která se klikatila mezi vrcholky, dokud se kdesi v dálce neztratila ve východních pláních.
Napravo byly hory holé a vedlo po nich několik stezek, ale po levé ruce… po levici bylo město trpaslíků Tamag. Tady trpaslíci přetvořili zdánlivě nedotknutelné Beory v řadu teras. Na nižších terasách se nacházely hlavně farmy - vypadaly jako tmavé pruhy země čekající na dobu sázení - poseté přikrčenými usedlostmi, které byly nejspíš celé postavené z kamene. Nad těmito prázdnými plochami vyrůstala patro za patrem řada spletitých, do sebe zasazených budov, vrcholících obří zlato-bílou kopulí. Na první pohled to působilo, jako by celé město bylo pouhou řadou schodů vedoucích ke kopuli. Klenba se leskla jako naleštěný měsíční kámen, mléčně bílá krůpěj vytékající z šedé břidlice na vrcholu pyramidy.
Orik vytušil Eragonovu otázku a řekl: „To je Celbedeil, největší svatyně mezi našimi chrámy a domov Durgrimst Quan - klanu, jehož členové působí jako služebníci a poslové bohů.“
Vládnou Tamagu? zeptala se Safira. Eragon dotaz zopakoval.
„Ne,“ pravila Arya kráčející za nimi. „Ačkoli Quan je silný, je jich málo, přestože vládnou nad posmrtným životem… a zlatem. Ve skutečnosti ovládají Tarnag Ragni Hefthyn, Strážci řeky. Během našeho pobytu tady budeme pobývat u jejich vůdce Undina.“
Když následovali elfku od výběžku a dál křivolakým lesem, který pokrýval horu, Orik zašeptal Eragonovi: „Nevšímej si jí. Dohaduje se s klanem Quan už celé roky. Pokaždé, když navštíví Tarnag a mluví s někým z nich, zuří tak, že by vyděsila i Kulla.“
„Arya?“
Orik zarputile přikývl. „Vím o tom jen málo, ale slyšel jsem, že důrazně nesouhlasí s valnou většinou toho, co klan dělá. Elfové zřejmě neschvalují, když si někdo mumlá o pomoc do větru“
S pohledem upřeným na Aryina záda Eragon uvažoval, zda jsou Orikova slova pravdivá a čemu asi sama Arya věří. Zhluboka se nadechl a odehnal ty myšlenky pryč. Byl šťastný, že je zase ve volné krajině, kde může cítit mech a kapradí a stromy a kde ho slunce pálí do tváří a včely spolu s dalším hmyzem poletují sem a tam.
Pěšina je dovedla dolů k okraji jezera, odkud se zase zvedala k Tarnagu a jeho otevřeným bránám. „Jak se vám podařilo utajit Tarnag před Galbatorixem?“ zeptal se Eragon. „Farthen Dur, to chápu, ale tohle… Nikdy jsem neviděl nic podobného.“
Orik se potichu zasmál. „Utajili? To by určitě nešlo. To ne, ale po pádu Jezdců jsme byli donuceni opustit všechna nadzemní města a stáhnout se do svých chodeb, abychom unikli Galbatorixovi a Křivopříseżníkům. Často létávali Beorskými horami a zabíjeli každého, na koho narazili.“
„Myslel jsem, že trpaslíci vždycky žili pod zemí.“
Orik se pořádně zamračil. „Proč bychom měli? Možná jsme spřízněni s kamenem, ale máme rádi otevřenou přírodu stejně jako elfové nebo lidé. Přesto je to teprve patnáct let, od Morzanovy smrti, co jsme se odvážili vrátit do Tarnagu a dalších prastarých obydlí. Galbatorixova moc je možná nadpřirozená, ale ani on sám by nenapadl celé město.

Samozřejmě, on a jeho drak by nám mohli přivodit spoustu potíží, kdyby chtěli, ale v současné době zřídka opouštějí Uru'baen, dokonce se nevydávají ani na krátké výlety. Kdyby sem chtěl Galbatorix přivést své vojsko, musel by napřed dobýt Buragh nebo Farthen Dur."
Což se mu skoro podařilo, poznamenala Safira.
Eragon vylezl na malý pahorek a vtom sebou překvapeně škubl, když se z podrostu na cestu vyřítilo nějaké zvíře. Střapaté stvoření vypadalo jako horská koza z Dračích hor, jen bylo o třetinu větší a mělo obrovské žebrované rohy, které se mu kroutily kolem tváří; vedle nich nevypadaly urgalí rohy o nic větší než vlaštovčí hnízdo. Ještě podivnější bylo sedlo přivázané přes kozí hřbet, na němž byl pevně usazený trpaslík s napůl napjatým lukem mířícím do vzduchu.
„Hert durgrimst? Fild rastn?" vykřikl neznámý trpaslík.
„Orik Thrifkz menthiv oen Hrethcarach Eragon rak Durgrimst Ingeitum," odpověděl Orik. „Wharn, az vanyali-carharug Arya. Né oc Undinz grimstbelardn." Koza ostražitě sledovala Safiru. Eragon si všiml, že má zářivé a inteligentní oči, ačkoli její tvář se zasmušilým výrazem a bradkou pokrytou jinovatkou působila poněkud komicky. Připomínala mu Hrothgara a skoro se rozesmál při pomyšlení, jak moc trpasličí rysy to zvíře má.
„Azt jok jordn rast," přišla odpověď.
Zdánlivě bez jakéhokoli jezdcova povelu koza najednou vyskočila kupředu a překonala takovou vzdálenost, že to na chvíli vypadalo, že umí létat. Pak trpaslík i jeho oř zmizeli mezi stromy.
„Co to bylo?" zeptal se užasle Eragon.
Orik znovu pokračoval v chůzi. „Feldunost je jedno z pěti druhů zvířat, která žijí pouze v těchto horách. Po každém z nich je pojmenovaný nějaký klan. Nicméně Durgrimst Feldunost je možná tím nejudatnějším a nejváženějším z nich."
„A proč?"
„Jsme odkázáni na feldunosty kvůli mléku, vlně a masu. Bez jejich produktů bychom nemohli žít v Beorských horách. Když nás Galbatorix a jeho zrádní Jezdci zastrašovali, byl to Durgrimst Feldunost, kdo riskoval život, aby se staral o stáda a pole - a dělají to doposud. Proto jsme všichni jejich dlužníky."
„Všichni trpaslíci jezdí na feldunostech?" Eragon se při tom neobvyklém slově zakoktal.
„Jenom v horách. Feldunosti jsou otužilí a spolehliví, ale lépe se hodí do skal než do otevřených plání."
Safira šťouchla do Eragona nosem, až vyplašila Sněžného bleska. To by byl pěkný zážitek, ulovit si jednoho; lepší než cokoli, co jsem v Dračích horách nebo vůbec kdy zažila. Pokud budu mít v Tarnagu čas…
Ne, řekl. Nemůžeme si dovolit urazit trpaslíky.
Podrážděně si odfrkla. Mohla bych je nejdřív požádat o dovolení.
Nakonec pěšina, která se tak dlouho skrývala pod tmavými větvemi, vyústila na obrovské mýtině obklopující Tarnag. Na polích se už začaly sbíhat skupiny přihlížejících, když vtom se z města vyřítilo sedm feldunostů s postroji zdobenými drahokamy. Jejich jezdci drželi kopí s vlaječkou, která ve větru práskala jako bičík, zavěšenou na špici. Vůdce trpaslíků přitáhl uzdu svému podivnému zvířeti a pravil: „Vítej ve městě Tarnag, vážený cizinče. Z otho Undina a Gannela já Thorv, syn Brokka, ti v míru nabízím přístřeší v našem sídle." V hlase mu zaskřípal drsný místní přízvuk, který se vůbec nepodobal tomu Orikovu.
„A z Hrothgarovy otho my z Ingeitum přijímáme tvou pohostinnost," odpověděl Orik.
„Stejně jako já jménem Islanzadí," dodala Arya.
Thorv vypadal spokojeně, pokynul svým spolujezdcům, ti pobídli feldunosty a obklopili hosty. Trpaslíci zamávali vlaječkami a vedli je do Tarnagu branami města.
Dvojitá vnější zeď byla čtyřicet stop široká a vytvářela stinnou chodbu vedoucí k první z mnoha usedlostí, které obklopovaly Tarnag. Dalších pět pater - každé bylo chráněno opevněnou branou - vedlo mezi poli a pak do samotného města.
Na rozdíl od silných hradeb Tarnagu byly budovy uvnitř, ač také z kamene, postaveny s takovou důmyslností, že působily ladně a prosvětleně. Domy a obchody byly zdobené nápadnými plastikami, obvykle ve tvaru zvířat. Ale ještě pozoruhodnější byl kámen sám o sobě: kameny byly pokryté jasnými barvami v průsvitných vrstvách, od zářivě červené po nejjemnější zelenou. A po celém městě byly rozvěšené proslulé lucerny bez plamene, jejichž pestrobarevné záblesky zvěstovaly dlouhá šera a noci v Beorských horách.
Tarnag se lišil od Tronjheimu také tím, že byl vybudován trpaslíkům na míru, bez ohledu na lidské, elfské nebo dračí návštěvníky. V nejlepším případě byly dveře pět stop vysoké, ale často spíš jen čtyři a půl. Eragon byl průměrně vysoký muž, ale teď si připadal jako obr, kterého přenesli na pódium loutkového divadla.
Ulice byly široké a přecpané. Trpaslíci z různých klanů pospíchali za svými záležitostmi, nebo stáli a dohadovali se před obchody či uvnitř domů. Mnozí byli odění v podivných krojích, jako třeba skupina divoce vyhlížejících černovlasých trpaslíků, kteří měli stříbrné helmy ukované do podoby vlčích hlav.
Eragon si nejvíc prohlížel trpasličí ženy, protože v Tronjheimu je téměř nezahlédl. Byly mohutnější a podsaditější než muži, ale oči se jim třpytily a vlasy se jim leskly a v jemných rukou něžně chovaly maličké děti. Nenosily žádné tretky, až na malé složité brože z železa a kamene.
Trpaslíci se otáčeli za pronikavým zvukem kopyt feldunostů a prohlíželi si nově příchozí. Nejásali, jak Eragon očekával, ale spíš se uklonili a zamumlali: „Stínovrah." Když uviděli kladivo a hvězdy na Eragonově helmě, obdiv vystřídalo leknutí a v mnoha případech i pobouření. Několik rozzlobenějších trpaslíků se srotilo kolem feldunostů, přejíždělo pohledem od zvířat k Eragonovi a vykřikovalo nadávky.
Eragon ucítil mravenčení vzadu na krku. Přijmout mě za vlastního nejspíš nebylo zrovna to nejpopulárnější rozhodnutí, které mohl Hrothgar udělat.
To tedy ne, souhlasila Safira. Možná si tak posílil svou moc nad tebou, ale za, tu cenu, že si znepřátelil mnoho trpaslíků… Raději bychom se měli ztratit z dohledu, než poteče krev.

Thorv a ostatní strážci pokračovali vpřed, nevšímali si davu a proráželi si cestu přes dalších sedm pater, dokud je od Celbedeilu neoddělovala jediná brána. Pak Thorv zabočil doleva, k velikému sídlu přilepenému na stěnu hory, jehož brána byla zpředu chráněna opevněnou dvouvěží.
Jak se přiblížili k usedlosti, mezi domy se vyrojila skupina ozbrojených trpaslíků, kteří utvořili širokou řadu a zatarasili ulici. Tváře měli zakryté dlouhými rudými rouškami, které jim splývaly přes ramena.
Strážci s neoblomným výrazem okamžitě přitáhli uzdu feldunostům. „Co se děje?“ zeptal se Eragon Orika, ale trpaslík jen zavrtěl hlavou a vykročil vpřed s rukou položenou na sekeře.
„Etzil nithgech!“ vykřikl trpaslík s rouškou a zvedl pěst. „Formv Hrethcarach… formv Jurgencarmeitder nos eta goroth bahst Tarnag, dur encesti rak kythn! Jok is warrev az barzulegur dur durgrimst, Az Sweldn rak Anhuin, môgh tor rak Jurgenvren? Né udim etal os rast knurlag. Knurlag ana…“ A řval čím dál vztekleji celou dlouhou minutu.
„Vrron!“ přerušil ho Thorv a pak se oba trpaslíci začali hádat. Navzdory ostré výměně názorů Eragon cítil, že Thorv si toho druhého trpaslíka váží.
Eragon se posunul ke straně, aby lépe viděl přes Thorvova feldunosta, a zahalený trpaslík najednou zmlkl a s výrazem zděšení zabodl pohled do Eragonovy helmy.
„Knurlag qana qirânu Durgrimst Ingeitum!“ zaječel. „Qarzul Hrothgar oen volfild…“
„Jok is frekk durgrimstvren?“ přerušil ho Orik klidně a vytasil sekeru. Eragon znepokojeně pohlédl na Aryu, ale ta byla příliš soustředěná na probíhající spor, než aby si ho všimla. Potajmu sklouzl rukou dolů a chytil drátěnou rukojeť Zar'rocu.
Cizí trpaslík upřeně hleděl na Orika, potom z kapsy vytáhl železný prsten. Vyškubl si z bradky tři vousy, ovinul je kolem prstenu a s tupým cinknutím ho odhodil na ulici a ještě za ním plivl. Pak trpaslíci zahalení v červeném beze slova odpochodovali.
Thorv, Orik a další bojovníci sebou trhli, když prsten poskočil po žulovém chodníku. Zdálo se, že dokonce i Aryu to vyvedlo z míry. Dva z mladších trpaslíků zbledli, sáhli po mečích, ale pak je zase pustili, když Thorv zakřičel: „Eta!“
Jejich reakce znepokojila Eragona víc než chraptivá hádka předtím. Když Orik vykročil kupředu, sebral prsten a uložil ho do měšce, Eragon se zeptal: „Co to znamená?“
„Znamená to, že máš nepřátele,“ odvětil Thorv.
Pospíchali branou na široké nádvoří, kde byly přichystané tři hodovní stoly, zdobené lucernami a praporky. Před stoly stála skupina trpaslíků, z nichž nejvýznamnější byl patrně ten s šedým plnovousem zahalený ve vlčí kožešině. Roztáhl paže se slovy: „Vítejte v Tarnagu, domově Durgrimst Ragni Hefthyn. Slyšeli jsme o tobě tolik chvály, Eragone Stínovrahu. Jsem Undin, syn Derůnda a vůdce klanu.“
Další trpaslík pokročil vpřed. Měl ramena a hruď válečníka a přivřené černé oči, které nespouštěl z Eragonovy tváře. „A já jsem Gannel, syn Orma Krvavé sekery a vůdce Durgrimst Quan.“
„Je to čest, být vašimi hosty,“ řekl Eragon a sklonil hlavu. Cítil, jak Safíru podráždilo, že si jí nevšímají. Trpělivost, zamumlal v duchu a přinutil se k úsměvu.
Odfrkla si.
Vůdci klanů postupně přivítali Aryu s Orikem, ale jejich pohostinnost pohasla, když Orik beze slova natáhl ruku s železným prstenem na dlani.
Undin vykulil oči a opatrně zvedl prsten, který držel štítivě mezi palcem a ukazovákem, jako by to byl jedovatý had.
„Kdo ti to dal?“
„Byl to Az Sweldn rak Anhuin. A nedal ho mně, ale Eragonovi.“
Po tváři jim přelétly obavy a Eragonovi se vrátila předchozí zlá předtucha. Viděl mnohé osamocené trpaslíky, jak se bez váhání postavili celé skupině Kullů. Ten prsten musí být symbolem něčeho opravdu hrozného, když jsou z něj tak vyděšení.
Undin se zamračil, chvíli naslouchal mumlání svých rádců a pak řekl: „O téhle věci se musíme poradit. Stínovrahu, na tvou počest jsme přichystali hostinu. Pokud dovolíš, moji sluhové tě dovedou do tvého pokoje, a jakmile se osvěžíš po cestě, můžeme začít.“
„Jistě.“ Eragon podal uzdu Sněžného bleska čekajícímu trpaslíkovi a následoval průvodce do domu. Když procházel dveřmi, ohlédl se znovu za Aryou a Orikem, kteří chvátali pryč s vůdci klanů a vzrušeně si šuškali. Nebudu pryč dlouho, slíbil Safíře.
Po tom, co se cestou krčil v chodbách pro trpaslíky, se mu ulevilo, že jeho pokoj je dost prostorný, aby se v něm mohl normálně postavit. Sluha se uklonil a řekl: „Vrátím se, až Grimstborith Undin bude připraven.“
Když trpaslík odešel, Eragon se zastavil a zhluboka se nadechl, vděčný za to ticho. Setkání se zahalenými trpaslíky mu leželo v hlavě a nedokázal se kvůli němu uvolnit. Aspoň nebudeme v Tarnagu dlouho. Už kvůli tomuhle nás tu nebudou zdržovat.
Eragon si stáhl rukavice a přešel k mramorovému umyvadlu položenému na podlaze vedle nízké postele. Strčil ruce do vody, ale okamžitě je vytáhl s bezděčným výkřikem. Byla skoro vařící. Musí to být nějaký jejich zvyk, uvědomil si. Počkal, dokud se voda trochu nezchladila, pak si smočil tvář a krk a omyl je dočista, zatímco se mu horká voda vypařovala z kůže.
Když se osvěžil, svlékl si krátké kalhoty a tuniku a vystrojil se do šatů, které měl na Ažihadově pohřbu. Dotkl se Zar'rocu, ale nakonec usoudil, že by to urazilo Undinovu společnost, a připnul si místo něj lovecký nůž.
Ještě vylovil z vaku Nasuadin svitek, který měl doručit Islanzadí, potěžkal ho v ruce a uvažoval, kam ho schovat. Dopis byl příliš důležitý, než aby ho nechal jen tak někde ležet bez dozoru. Nedokázal vymyslet lepší místo, a tak si zasunul svitek do rukávu. Tam bude v bezpečí, pokud nebudu muset bojovat, ale v takovém případě budu mít jiné problémy.
Konečně dorazil sluha, aby dovedl Eragona na hostinu. Bylo asi půl hodiny po poledni, ale slunce už zmizelo za

vysokými horami a Tarnag se ponořil do šera. Když Eragon vyšel ven, ohromila ho proměna města. S předčasným nástupem noci se teprve teď projevila skutečná síla luceren, které zalévaly ulice čistým nehybným světlem a díky nimž celé údolí zářilo.
Undin a další trpaslíci se shromáždili na nádvoří spolu se Safirou, která se usadila do čela stolu. Zdálo se, že nikdo nemá zájem něco namítat proti její volbě.
Stalo se něco? zeptal se Eragon a pospíchal k ní.
Undin povolal další vojáky a pak zavřel bránu na závoru.
Očekává útok?
Přinejmenším se ho obává.
„Eragone, sedni si prosím ke mně," řekl Undin a ukázal na židli po své pravici. Vůdce klanu s Eragonem se usadili a zbytek společnosti spěšně následoval jejich příkladu.
Eragon byl rád, když se Orik ocitl vedle něj a Arya seděla přímo naproti přes stůl, přestože oba vypadali sklesle. Než se stačil Orika zeptat na ten prsten, Undin plácl do stolu a zakřičel: „Ignh az voth!"
Z domu se vyrojili sluhové s tácy z tepaného zlata vysoko naloženými masem, koláči a ovocem. Rozdělili se do tří zástupů - jeden pro každý stůl - a obřadně jídlo rozložili.
Měli před sebou spoustu lákavých pokrmů: polévky a dušené maso plněné různými hlízami, pečenou zvěřinu, dlouhé horké bochníky chleba z kynutého těsta a řady medových koláčků pokapaných malinovou marmeládou. Na vrstvě vařené zeleniny ležel vykostěný pstruh obložený petrželí a ze strany marinovaný úhoř, který jako by nešťastně koukal na kotlík sýra v naději, že se mu nějak podaří vyklouznout zpátky do řeky. Na každém stole seděla labuť, obklopená hejnem nadívaných koroptví, hus a kachen.
A všude byly houby: grilované jako šťavnaté proužky, položené na vršku hlavy ptáka jako čepec nebo vykrojené do tvaru hradu uprostřed příkopu plného omáčky. Byla tu k vidění neuvěřitelná rozmanitost, od boubelatých bílých hub velikosti Eragonovy pěsti přes takové, které by mohl považovat za zkroucenou kůru, až po lahodné muchomůrky, úhledně nakrájené na plátky, aby byla vidět jejich modrá dužina.
Pak přinesli hlavní chod: obřího pečeného kance, politého lesklou omáčkou. Eragon si aspoň myslel, že je to divočák; mrtvé zvíře bylo velké jako Sněžný blesk a muselo ho nést šest trpaslíků. Kly mělo delší než jeho předloktí a rypák široký jako jeho hlava. A ta vůně, ta předčila všechny ostatní svou pronikavostí a silou, až mu slzely oči.
„Nagra," zašeptal Orik. „Obří kanec. Undin tě dnes večer skutečně poctil, Eragone. Nagry se odvažují lovit jen ti nejudatnější trpaslíci a tato lahůdka se podává pouze tomu, kdo vyniká velkou neohrožeností. Zároveň je to myslím známka toho, že tě Undin bude podporovat proti Durgrimst Nagra."
Eragon se k němu naklonil, aby je nikdo neslyšel. „Takže tohle je další zvíře, které žije jenom v Beorských horách? Která jsou ta ostatní?"
„Lesní vlci dost velcí na to, aby ulovili nagru, a dostatečně mrštní, aby chytili feldunosta. Pak zde žijí jeskynní medvědi - urzhadn; elfové jim říkají beorn a dali podle nich jméno těmto horám, ačkoli my sami je tak nenazýváme. Jméno těchto hor je naše tajemství, které nesdílíme s žádnou rasou. A…"
„Smer voth," zavelel Undin a usmál se na své hosty. Sluhové okamžitě vytáhli malé zahnuté nože a začali ořezávat kousky nagry, které rozdávali na všechny talíře - kromě toho Aryina. Připravili též velký kus pro Safiru. Undin se znovu usmál, vzal dýku a odřízl si kousek masa.
Eragon také sáhl po noži, ale Orik ho chytil za paži. „Počkej." Undin pomalu kousal, koulel při tom očima a přehnaně přikyvoval, pak polkl a zvolal: „Ilf gauhnith!"
„Už můžeš," řekl Orik a obrátil se k jídlu, zatímco kolem stolů propukla zábava. Eragon nikdy nejedl nic takového, jako byl ten kanec. Bylo to šťavnaté, měkké a nezvykle kořeněné, jako by maso bylo naložené v medu a jablečném víně, což ještě podtrhovala máta používaná k ochucení vepřového. Zajímalo by mě, jak dokázali uvařit něco tak obrovského.
Velmi pomalu, poznamenala Saíira, zatímco okusovala svou porci nagry.
Mezi sousty mu Orik vysvětloval: „Je to zvyk z dob, kdy mezi klany bujelo travičství: hostitel ochutná jídlo jako první a prohlásí ho za bezpečné pro své hosty."
Během hostiny Eragon rozděloval svůj čas mezi ochutnávku spousty jídel a rozhovor s Orikem, Aryou a dalšími trpaslíky sedícími u stolu. Hodiny ubíhaly, ale hostina byla tak velká, že už bylo pozdní odpoledne, když se podával poslední chod, snědlo se poslední sousto a vypil se poslední pohár. Poté, co služebnictvo odneslo nádobí, Undin se obrátil k Eragonovi a poznamenal: „Chutnalo ti, že?"
„Bylo to vynikající."
Undin přikývl. „Jsem rád, že jsi to ocenil. Včera jsem nechal vynést stoly ven, aby drak mohl stolovat s námi." Po celou dobu, co hovořil, nespouštěl z Eragona oči.
Eragon se uvnitř zatvrdil. Ať to byl úmysl, anebo ne, Undin se choval k Safiře, jako by byla jen nějaké zvíře. Eragon se chtěl zeptat na zahalené trpaslíky, až bude příhodná chvíle, ale teď - protože měl chuť vyvést Undina z míry - řekl: „Safira a já ti děkujeme." A dodal: „Pane, proč po nás hodili ten prsten?"
Po nádvoří se rozhostilo trapné ticho. Koutkem oka Eragon viděl Orika, jak sebou trhl. Arya se ale usmála, jako by pochopila, proč to udělal.
Undin odložil dýku a hluboce se zamračil. „Knurlagn, s nimiž jste se setkali, jsou příslušníci nešťastného klanu. Před pádem Jezdců patřili mezi nejstarší a nejbohatší rodiny v našem království. Jejich zkázu však zpečetily dvě osudové chyby: žili na západním okraji Beorských hor a jejich největší bojovníci se dobrovolně nabídli do služeb Vraelovi."
Do Undinova hlasu pronikl vztek. „Galbatorix a jeho prokletí Křivopřísežníci je vyvraždili ve vašem městě Uru'baen. Pak přiletěli k nám a řadu z nich zabili i zde. Z celého jejich klanu přežila jen Grimstcarvlorss Anhûn a její strážci. Anhûn brzy zemřela žalem a její muži se pojmenovali Az Sweldn rak Anhûn, Anhûniny slzy; také si zakryli tváře, aby nikdy

nezapomněli na svou těžkou ztrátu a touhu po odplatě.“
Eragona pálily tváře studem, jak se snažil zachovat nezaujatý výraz. „Takže,“ pokračoval Undin a jeho zamračený pohled sjel po cukroví, „během deseti let obnovili svůj klan, vyčkávali a toužili po odplatě. A teď najednou přijdeš ty a neseš na čele Hrothgarův znak. To je pro ně vrcholná urážka, bez ohledu na tvé zásluhy ve Farthen Dûru. A ten prsten je symbolem nejvyššího protestu. Znamená to, že Durgrimst Az Sweldn rak Anhûin ti bude odporovat ze všech sil a ve všech záležitostech. Neoblomně stojí proti tobě a prohlásili se za tvé nepřátele na život a na smrt.“
„Hodlají mě zabít?“ zeptal se Eragon strnule.
Undin na okamžik zaváhal, když vrhl letmý pohled na Gannela, pak zavrtěl hlavou a chraplavě se zasmál - možná hlasitěji, než se hodilo. „Ne, Stínovrahu! Dokonce se ani neopováží zranit hosta. Je to zakázané. Jenom chtějí, abys odešel pryč, pryč, pryč.“ Přesto se tomu Eragon stále podivoval. Pak Undin uzavřel: „Prosím, už o těchto nepříjemných záležitostech nemluvme. Gannel a já jsme ti nabídli jídlo a medovinu na důkaz přátelství, to je snad důležitější, ne?“
Kněz cosi souhlasně zamumlal.
„Velmi to oceňuji,“ prohlásil nakonec Eragon.
Safira na něj pohlédla vážnýma očima a řekla: Bojí se, Eragone. Jsou vystrašení a rozzlobení, že byli donuceni přijmout pomoc Jezdce.
Ano. Možná budou bojovat s námi, ale ne za nás.

Celbedeil

Eragon vyšel do potemnělého rána, neboť tady v horách ještě nesvítilo slunce, a poslouchal, jak vůdce klanu hovoří s Orikem řečí trpaslíků. Když se Eragon přiblížil, Undin se zarazil a pak řekl: „Ach, Stínovrahu. Spal jsi dobře?“
„Ano.“
„Výborně.“ Pak ukázal na Orika. „Zvažovali jsme tvůj odjezd. Doufal jsem, že s námi budeš moci strávit nějaký čas, ale za současných okolností bude zřejmě nejlepší, když se hned zítra brzy ráno vydáte znovu na cestu; tou dobou nebude v ulicích skoro nikdo, kdo by tě mohl obtěžovat. Zásoby a doprovod se už připravují. Na Hrothgarův příkaz vás budou do Cerisu doprovázet moje stráže. Zvýšil jsem jejich počet ze tří na sedm.“
„A mezitím?“
Undin v kožichu pokrčil rameny. „Měl jsem v úmyslu ukázat ti krásy Tarnagu, ale teď by bylo nerozumné, aby ses procházel po městě. Grimstborith Gannel tě na dnešní den zve do Celbedeilu. Tedy pokud máš chuť. S ním budeš v bezpečí.“ Jako by vůdce klanu zapomněl na své dřívější tvrzení, že Az Sweldn rak Anhuin by hostovi neublížili.
„Děkuji ti, to bych rád.“ Při odchodu z haly si vzal Eragon Orika na chvíli stranou a zeptal se: „Jak vážná je ve skutečnosti ta krevní msta? Musím znát pravdu.“
Orikovi se očividně nechtělo odpovídat: „V minulosti se mnohdy stávalo, ze krevní msty trvaly po několik generací. Vyvraždily se kvůli nim celé rodiny. Bylo to od Az Sweldn rak Anhuin unáhlené vyvolávat minulost; taková věc se nestala od poslední války klanů… Dokud však neodvolají svou přísahu, musíš se mít na pozoru před jejich zradami, ať už to bude trvat rok nebo století. Je mi líto, že ti přátelství s Hrothgarem přivodilo takové problémy, Eragone. Ale nejsi sám. Durgrimst Ingeitum stojí za tebou.“
Jakmile byl Eragon venku, pospíchal za Safirou, která strávila noc na nádvoří stočená v klubíčku. Bude ti vadit, když navštívím Celbedeil?
Jdi, jestli chceš. Ale vezmi si Zar'roc. Poslechl její radu a také si zastrčil Nasuadin svitek do tuniky.
Když se přiblížil k bránám ohrazeného pozemku usedlosti, pět trpaslíků odsunulo stranou nahrubo otesané trámy, pak se kolem něj shlukli s rukama položenýma na topůrkách seker a jílcích mečů a bedlivě zkoumali ulici. V doprovodu stráží se vracel včerejší cestou ke vstupu do nejvyššího poschodí Tarnagu, který byl uzavřen závorou.
Eragon se zachvěl. Město působilo opuštěně. Dveře byly zavřené, okna zabedněná okenicemi a těch pár chodců plaše odvracelo tváře a zahýbalo do uliček, aby kolem něj nemuseli projít. Bojí se, aby je se mnou neviděli, uvědomil si. Možná vědí, že Az Sweldn rak Anhuin se pomstí každému, kdo mi pomůže. Nemohl se dočkat, až se dostane z nechráněné ulice, a tak honem zvedl ruku a chystal se zaklepat. Než to však stačil provést, dveře se se skřípotem otevřely a v nich se mu ukláněl trpaslík v černých šatech. Eragon si utáhl opasek s mečem, vešel dovnitř a zanechal strážce venku.
První, co na něj zapůsobilo, byly barvy. Kolem Celbedeilu postaveném na pilířích se prostíral jasně zelený trávník jako pokrývka přehozená přes souměrný kopec, který podpíral svatyni. Starobylé zdi zakrývaly husté provazce břečťanu, na jehož špičatých listech se ještě třpytila rosa. Dominantou toho všeho však byly hory, vzpínající se až k nebesům, jimž vévodila obrovská bílá kopule se zlatým žebrovím.
Potom Eragona zaplavily vůně. Květiny spolu s kadidlem vytvářely vůni tak nadpozemskou, až měl pocit, že by mu sama o sobě stačila k životu. Jako poslední jej zaujal zvuk. Přestože se po mozaikových chodnících a prostorných pozemcích procházely skupinky kněží, Eragon dokázal rozeznat jediný zvuk: tiché mávání křídel havrana, který mu letěl nad hlavou.
Trpaslík se znovu uklonil a vykročil po hlavní cestě k Celbedeilu. Když procházeli pod jeho okapy, Eragon mohl jen žasnout nad bohatstvím a krásou, kterou viděl všude kolem. Stěny byly posázené drahokamy všech barev a tvarů, zatímco kamenné stropy, zdi a podlahy byly vroubené žilkami červeného zlata. Vše bylo dokresleno perletí a stříbrem a občas prošli i kolem zástěny vyřezané z nefritu.
Svatyně však nebyla vyzdobena žádnými látkami. Místo nich trpaslíci vytesali mnoho soch, které většinou znázorňovaly nestvůry a božstva při vzájemných soubojích.

Když vystoupali několik poschodí, vešli dveřmi pokrytými měděnkou a zdobenými spletitými ornamenty do holé místnosti s dřevěnou podlahou. Na stěnách visela brnění a na policích ležely meče podobné tomu, jaký měla Angela v bitvě ve Farthen Dûru.
Gannel tu právě bojoval se třemi mladšími trpaslíky. Vůdce klanu měl šaty vyhrnuté nad stehna, aby se mohl volně pohybovat, a ve tváři nelítostný zamračený výraz. Dřevěná násada se mu otáčela v ruce a odrážela tupé čepele, které proti němu vyrážely jako podráždění sršni.
Dva trpaslíci se vrhli na Gannela, ten se po nich ohnal a za rachotu dřeva a kovu je poslal k zemi. Eragon se usmál, když Gannel po nádherné sérii úderů odzbrojil posledního protivníka.
Nakonec si vůdce klanu Eragona všiml, propustil ostatní trpaslíky a odložil zbraň na polici. Eragon chtěl vědět: „Dokážou všichni členové tvého klanu zacházet s mečem tak zdatně? Taková dovednost působí zrovna u kněze dost neobvykle."
Gannel na něj krátce pohlédl. „Musíme se umět bránit, že? Po téhle zemi se prohání spousta nepřátel."
Eragon přikývl. „Tyhle meče jsou jedinečné. Nikdy jsem takové neviděl, až na jediný, který při bitvě ve Farthen Dûru používala stará bylinkářka."
Trpaslík nasál vzduch, pak ho se syčením procedil ven mezi zuby. „Angela." Zatvářil se kysele. „Vyhrála tu zbraň nad jedním z kněží v hádankové soutěži. Byl to odporný trik, protože my jsme jediní, kdo může používat huthvírn. Ona a Arya…" Pokrčil rameny a přešel k malému stolku, kde naplnil dva džbánky pivem a jeden z nich podal Eragonovi.
„Dnes jsem tě sem pozval na Hrothgarovu žádost. Řekl mi, že pokud přijmeš jeho nabídku stát se Ingeitum, mám tě seznámit s tradicemi trpaslíků."
Eragon mlčky usrkl piva a pozoroval, jak na Gannelovo široké čelo dopadá světlo a jeho kostnaté rysy mu vrhají stíny do tváře.
Vůdce klanu pokračoval: „Nikdy předtím jsme neučili cizího člověka naši tajnou víru a ani ty o ní nesmíš mluvit s lidmi nebo elfy. Bez těchto znalostí bys ale nemohl pochopit, co to znamená být knurla. Ted jsi Ingeitum: naše krev, naše rasa, naše čest. Rozumíš?"
„Ano."
„Pojď." S pivem v ruce Gannel odvedl Eragona z výcvikové místnosti a vedl ho pěti velikými chodbami, až zastavil v klenutém průchodu do potemnělé komnaty zamlžené kadidlem. Naproti nim stála podsaditá socha vyrůstající těžkopádně z podlahy až ke stropu. Na pochmurnou tvář trpaslíka vysekaného nahrubo z hnědé žuly dopadalo jen slabé světlo.
„Kdo je to?" zeptal se Eragon, kterého hrozivý vzhled sochy poněkud vystrašil.
„Guntera, Král bohů. Je to válečník a učenec. Je však také vrtkavý ve svých náladách, a tak za slunovratu, před setbou a při úmrtích a narozeních pálíme oběti, abychom si zajistili jeho náklonnost." Gannel stočil ruku do podivného posunku a poklonil se soše. „To k němu se modlíme před bitvou, protože on stvořil tuto zemi z kostí obra a dává světu jeho řád. Všechny říše jsou Gunterovy."
Pak Gannel poučil Eragona, jak Krále bohů patřičně uctívat, vysvětlil mu gesta a slova, která se pro to užívají. Objasnil mu význam kadidla, symbolu života a štěstí, a věnoval dlouhé minuty legendám o Gunterovi: jak se bůh za úsvitu hvězd narodil ve své konečné podobě vlčice, jak zápasil s nestvůrami a obry a vybojoval nad nimi pro své příbuzenstvo Alagaësii, a jak si vzal Kílf, bohyni řek a moře, za družku.
Pak přešli k soše Kílf, která byla s nesmírnou pečlivostí vytesaná z bledě modrého kamene. Vlasy jí splývaly v průzračných vlnkách, stáčely se jí po šíji dolů a lemovaly veselé ametystové oči. V dlaních držela leknín a kus porézní skály, kterou Eragon neznal.
„Co je to?" zeptal se a ukázal na kámen.
„Koral vytažený hluboko ze dna moře, které omývá Beory."
„Koral?"
Gannel si lokl piva a řekl: „Naši potápěči ho našli, když hledali perly. Ve slané vodě zřejmě jisté kameny rostou jako rostliny."
Eragon užasle hleděl na koral. Nikdy ho nenapadlo, že by obiázky a balvany mohly být živé, ale tady byl důkaz, že k tomu potřebují jen vodu a sůl. Tím se nakonec vysvětlovalo, proč se na jejich polích v údolí Palancar kameny znovu a znovu objevovaly, dokonce i poté, kdy půdu každé jaro dočista pročesali. Ty kameny rosily! Pokračovali k Ururovi, pánu vzduchu a nebe, a jeho bratru Morgothalovi, bohu ohně. U karmínové sochy Morgothala mu kněz vyprávěl, že bratři milovali jeden druhého natolik, že ani jeden z nich nedokázal žít odděleně. Proto je během dne Morgothalův planoucí palác na nebi a jiskry z jeho výhně se objevují na obloze každou noc. A také mu líčil, jak Urur bratra vytrvale živil, aby nezemřel.
Nakonec zbývali poslední dva bohové: Sindri - matka země -a Helzvog.
Helzvogova socha se lišila od ostatních. Nahý bůh se skláněl nad hroudou šedého křemene velikosti trpaslíka a hladil ho konečkem ukazováku. Jeho mohutné svaly na zádech prozrazovaly nadlidské vypětí, přesto se však tvářil nesmírně láskyplně, jako by před ním ležela novorozeně.
Gannelův hlas poklesl do tichého chrapotu: „Guntera je sice Králem bohů, ale naše srdce patří Helzvogovi. Byl to on, kdo vycítil, že poté, co byli přemoženi obři, je potřeba zemi obydlet. Ostatní bohové nesouhlasili, jenže Helzvog si jich nevšímal a tajně stvořil z jádra hory prvního trpaslíka."
„Když ostatní bohové zjistili, co udělal, začali žárlit a Guntera si stvořil elfy, aby vládli Alagaësii. Pak Sindri z hlíny vytvořila lidi a Urúr a Morgothal spojili své dovednosti a vypustili na zemi draky. Jenom Kílf se ovládla. A tak na svět přišly první rasy."
Eragon vstřebával Gannelova slova, líbila se mu upřímnost vůdce klanu, ale stále nedokázal potlačit prostou otázku:

Jak to ví? Vycítil ovšem, že by nebylo vhodné ji položit, a tak jenom poslouchal a přikyvoval.
„Tohle," řekl Gannel a dopil zbytek piva, „souvisí s naším nejdůležitějším obřadem, o kterém, jak vím, s tebou Orik už hovořil… Všichni trpaslíci musejí být pohřbeni v kameni, jinak se naše duše nikdy nepřidají k Helzvogovi v jeho sídle. Nejsme stvořeni ze země, vzduchu, nebo ohně, nýbrž z kamene. A jelikož patříš k Ingeitum, je tvou povinností zajistit náležité místo odpočinku pro každého trpaslíka, který by mohl zemřít v tvé blízkosti. Pokud to neučiníš a důvodem nebude zranění či boj s nepřáteli, Hrothgar tě vyhostí a žádný trpaslík se k tobě až do smrti nepřihlásí." Gannel vypjal hruď a tvrdě na Eragona pohlédl. „Musíš se toho naučit ještě mnohem víc, ale když budeš ctít zvyky, které jsem ti dnes vylíčil, povedeš si dobře."
„Budu je zachovávat," řekl Eragon.
Gannel vypadal spokojeně a odvedl ho od soch nahoru po točitém schodišti. Když stoupali, vůdce klanu zasunul ruku do záhybu svého šatu a vytáhl prostý náhrdelník, řetízek provléknutý násadou miniaturního kladiva a podal ho Eragonovi.
„Tohle je další laskavost, o niž mě Hrothgar požádal," vysvětlil Gannel. „Má obavy, že si Galbatorix mohl vytáhnout tvůj obraz z mysli Durzy, ra'zaků nebo řady vojáků, kteří se s tebou setkali po celém Království."
„Proč bych se toho měl bát?"
„Protože pak tě Galbatorix může nazírat. Možná už to i udělal."
Eragona zamrazilo v boku od zlé předtuchy. Na to jsem vůbec nepomyslel, vyčítal si.
„Tento náhrdelník, budeš-li ho mít kolem krku, zabrání každému, aby nazíral tebe nebo tvého draka. Sám jsem do něj vložil kouzlo, a tak by měl odolat i té nejsilnější mysli. Ale musím tě varovat: když se kouzlo aktivuje, náhrdelník bude odčerpávat tvou sílu, dokud ho nesundáš nebo dokud nebezpečí nepomine."
„Co když budu spát? Může náhrdelník spotřebovat všechnu mou energii dřív, než si to uvědomím?"
„Ne. Probudí tě."
Eragon převaloval kladívko mezi prsty. Bylo obtížné odvrátit jakékoli kouzlo, tím spíš Galbatorixovo. Pokud je Gannel tak vynikající kouzelník, jaká další kouzla se mohou skrývat v jeho dárku? Všiml si řady run vyřezaných na rukojeti kladiva. Stálo na nich Astim Hefthyn. Byli právě na vrcholu schodiště, když se zeptal: „Proč píšou trpaslíci stejným písmem jako lidé?"
Poprvé od chvíle, kdy se setkali, se Gannel zasmál, jeho hlas zahřměl svatyní a mohutná ramena se mu otřásala. „Je to přesně naopak; lidé píší naším písmem. Když se tvoji předci vylodili v Alagaësii, byli stejně negramotní jako králíci. Brzy ale převzali naši abecedu a přizpůsobili ji svému jazyku. Některá vaše slova dokonce pocházejí od nás."
Eragon si navlékl náhrdelník přes hlavu a schoval si ho pod tuniku. Zastavili u dveří a Gannel jimi vedl Eragona do kulatého ochozu přímo pod kopulí. Průchod vedl kolem Celbedeilu a umožňoval výhled otevřenými průsmyky hor za Tarnagem, a také na terasovité město daleko pod nimi.
Eragon krajině sotva věnoval pozornost, protože výpravná malba na vnitřní stěně ochozu ztvárňovala příběh, který začínal Helzvogovým stvořením trpaslíků. Postavy a předměty byly plastické, což dodávalo obrazu spolu se sytými, zářivými barvami a propracovanými detaily mimořádný náboj.
Eragon byl ohromen: „Jak je to uděláno?"
„Každý výjev je vyřezaný do malých mramorových destiček, které se pokryjí glazurou, vypálí a pak se sesadí dohromady."
„Nebylo by jednodušší použít obvyklou malbu?"
„To by bylo," potvrdil Gannel, „jenomže by se nezachovala po celá staletí - dokonce tisíciletí - beze změny. Glazura nikdy nevybledne ani neztratí lesk, na rozdíl od olejové malby. Tato první část byla vytesaná jen deset let po objevení Farthen Dûru, dávno předtím, než vůbec elfové přišli do Alagaësie."
Kněz uchopil Eragona za paži a vedl ho podél obrazu. Každým krokem míjeli nesčetné roky dějin. Eragon zjišťoval, že trpaslíci kdysi byli kočovníky na nekonečných pláních, dokud země nezačala být tak horká a pustá, že se museli přesunout na jih k Beorským horám. Tak musela vzniknout poušť Hada-rak, uvědomil si s ohromením.
Jak postupovali dál podél nástěnných výjevů a mířili do zadní části Celbedeilu, byl svědkem dalších historických událostí, od ochočení feldunostů po vytesání Isidar Mithrim, od prvního setkání trpaslíků s elfy až po korunovaci každého nového krále trpaslíků. Často se tu objevovali draci, vraždící nebo chrlící oheň. Pro Eragona nebylo snadné potlačit u těchto scén nesouhlasné poznámky.
Jeho krok se zpomalil, když se dostal až k výjevům, o nichž byl přesvědčen, že je uvidí: k válce mezi elfy a draky. Tady trpaslíci věnovali obrovský prostor zkáze, do níž tyto dvě rasy Alagaësii uvrhly. Eragon se zachvěl hrůzou při pohledu na to, jak se draci a elfové vzájemně zabíjejí. Bitvy pokračovaly na dalších metrech fresky a každý nový výjev byl o něco krvavější, dokud se tma nerozptýlila a neobjevil se obraz mladého elfa, klečícího na okraji skály s bílým dračím vejcem v ruce.
„Je to…?" zašeptal Eragon.
„Ano, to je Eragon, první Jezdec. Je to jeho věrná podobizna, neboť on sám seděl modelem."
Eragon se přiblížil k obrazu a zkoumavě si prohlížel tvář svého jmenovce. Vždycky jsem si ho představoval staršího. Elf měl sešikmené oči, skobovitý nos a úzkou bradu, což mu dodávalo divoký vzhled. Byla to úplně cizí tvář, naprosto odlišná od té jeho… a přesto… to, jak vysoko a rovně držel ramena, Eragonovi připomnělo, jak se cítil, když našel Safiřino vejce. Nejsme tak odlišní, ty a já, pomyslel si a dotkl se chladné glazury. A až se mé uši začnou podobat tvým, budeme skutečnými bratry napříč časem… Zajímalo by mě, zda bys schvaloval mé činy. Uvědomoval si, že udělali přinejmenším jednu totožnou volbu: oba si ponechali vejce.
Zaslechl, jak se otevřely a zavřely dveře, a ohlédl se. Uviděl Aryu, která se k nim blížila ze vzdálenějšího konce ochozu. Přelétla stěnu stejným nic neříkajícím výrazem, jaký použila tehdy před Radou starších. Ať byly její současné pocity

jakékoli, vycítil, že jí tahle situace není po chuti.
Arya sklonila hlavu. „Grimstborith.“
„Aryo.“
„Učíš Eragona vaši mytologii?“
Gannel se nevýrazně usmál. „Každý by měl rozumět víře společnosti, k níž patří.“
„Přesto porozumění neznamená víru.“ Dotkla se sloupu klenuté chodby. „Ani to neznamená, že ti, kdo šíří takovou víru, to dělají pro něco víc než… materiální zisk.“
„Chceš snad popřít oběti, které můj klan přináší, aby poskytl útěchu svým bratřím?“
„Nic nepopírám, jenom si říkám, kolik dobra by se dalo vykonat, kdybyste svoje bohatství rozdělili mezi potřebné a hladovějící, nebo kdybyste aspoň nakoupili zásoby pro Vardeny. Místo toho jste z něj udělali pomník vašich toužebných přání.“
„Dost!“ Trpaslík zaťal pěsti a celý zbrunátněl. „Bez nás by úroda v době sucha vadla. Řeky a jezera by se rozvodnily. Stáda by rodila jednooké nestvůry. Samotná nebesa by se hněvem bohů otřásala!“ Arya se usmála. „Jenom naše modlitby a služby brání tomu, aby se to stalo. Nebýt Helzvoga, kde…“
Eragon brzy ztratil nit sporu. Nerozuměl Aryině nejasné kritice Durgrimst Quan, ale pochytil z Gannelových odpovědí, že Arya se nějak nepřímo snaží naznačit, že bohové trpaslíků neexistují, a že zpochybňuje duševní schopnosti každého trpaslíka, který vstoupil do chrámu, a poukazuje na to, co považuje za mezery v jejich úvahách - to vše milým a zdvořilým způsobem.
Po chvíli Arya zvedla ruku, zarazila Gannela a řekla: „To je ten rozdíl mezi námi, Grimstborith. Zasvětil jsi život domnělé pravdě, kterou nemůžeš dokázat. Takže se musíme sjednotit na tom, že se nelze dohodnout.“ Pak se obrátila k Eragonovi. „Az Sweldn rak Anhuin pobouřili obyvatele Tarnagu proti tobě. Undin i já si myslíme, že by pro tebe bylo nejlepší, kdybys až do odjezdu zůstal v jeho domě.“
Eragon zaváhal. Chtěl vidět z Celbedeilu víc, ale pokud hrozí nějaké potíže, pak je jeho místo po Safiřině boku. Uklonil se Gannelovi a požádal, aby ho omluvil. „Ty se nemusíš omlouvat, Stínovrahu,“ řekl vůdce klanu. Pohlédl na Aryu. „Dělej, co musíš, s Gunterovým požehnáním.“
Eragon s Aryou společně odešli z chrámu a obklopeni tuctem vojáků běželi městem. Eragon cestou slyšel výkřiky rozzuřeného davu z nižší terasy. Od blízké střechy se odrazil kámen. Jeho pohled upoutal tmavý sloup kouře, který stoupal z okraje města.
Jakmile dorazili do usedlosti, Eragon pospíchal do svého pokoje. Tam si navlékl drátěnou košili; připevnil si holenní brnění a na předloktí chrániče, nasadil si na hlavu koženou čapku, na ni helmu a popadl štít. Sebral svůj vak a jezdecké brašny, utíkal zpátky na nádvoří, kde se konečně posadil a opřel se o Safiřinu pravou přední nohu.
Tarnag je jako rozhrabané mraveniště, poznamenala.
Doufejme, že nás ti mravenci nepokoušou.
Zanedlouho se k nim přidala Arya a skupina padesáti po zuby ozbrojených trpaslíků, kteří se usadili uprostřed nádvoří. Trpaslíci nezúčastněně čekali, potichu bručeli a sledovali zatarasenou bránu a horu, jež se tyčila nad nimi.
„Bojí se,“ řekla Arya, když si sedala vedle Eragona, „že by nám dav mohl zabránit dostat se k vorům.“
„Safira s námi může vždycky uletět.“
„I se Sněžným bleskem? A Undinovými strážci? Ne, pokud nás trpaslíci zastaví, budeme muset počkat, až jejich zuřivost odezní.“ Prohlížela si tmavnoucí nebe. „Je mrzuté, že se ti podařilo urazit tolik trpaslíků, ale možná to bylo nevyhnutelné. Klany se mezi sebou vždycky svářily; co se jednomu líbí, druhého rozzlobí.“
Dotkl se okraje brnění. „Teď lituji, že jsem přijal Hrothgarovu nabídku.“
„Ech, ano. Ale myslím, že stejně jako s Nasuadou nebylo jiné řešení. Není to tvoje vina. Ta chyba, pokud k nějaké došlo, byla především Hrothgarova, že vůbec přišel s takovým návrhem. Musel si být velmi dobře vědom, co tím způsobí.“
Na několik minut se rozhostilo ticho. Několik trpaslíků pochodovalo kolem nádvoří, aby si protáhli nohy. Nakonec se Eragon zeptal: „Máš v Du Weldenvarden nějakou rodinu?“
Trvalo dlouho, než Arya odpověděla. „Nikoho blízkého.“
„Proč… jak to?“
Opět zaváhala. „Nelíbilo se jim, že jsem se rozhodla stát se královniným poslem a velvyslancem; připadalo jim to nevhodné. Když jsem nehleděla na jejich námitky a nechala si vytetovat yawë na rameno, což znamená, že jsem se zasvětila vyššímu blahu své rasy - totéž vyjadřuje i prsten, který máš od Broma -, moje rodina se mě zřekla.“
„Ale to bylo před víc než sedmdesáti lety,“ namítl.
Arya odvrátila pohled a zakryla si tvář clonou vlasů. Eragon se pokusil představit si, jaké to pro ni muselo být - vyloučená z vlastní rodiny a nucená žít mezi dvěma naprosto odlišnými rasami. Není divu, že je tak uzavřená do sebe, uvědomil si. „Žijí ještě někde mimo Du Weldenvarden další elfové?“
Stále se zakrytou tváří odpověděla: „Z Ellesméry nás vyslali celkem tři. Fäolin a Glenwing vždy cestovali se mnou, když jsme převáželi Safiřino vejce mezi Du Weldenvarden a Tronjheimem. Jenom já jsem však přežila Durzovo přepadení.“
„Jací byli ti dva?“
„Hrdí bojovníci. Glenwing si rád v duchu povídal s ptáky. Často zůstával v lese obklopen hejnem zpěvných ptáků a poslouchal jejich hudbu celé hodiny. Všechno si dobře zapamatoval a potom nám zpíval ty nejkrásnější melodie.“
„A Fäolin?“ Tentokrát Arya odmítla odpovědět, pouze pevněji sevřela luk v rukou. Eragon se nenechal odradit a otevřel další téma. „Proč tak moc nesnášíš Gannela?“
Nečekaně na něj pohlédla a jemnými prsty se dotkla jeho tváře. Eragon sebou cukl překvapením. „To je debata na jindy,“ uzavřela. Potom vstala a mlčky přešla na druhý konec nádvoří.

Eragon zmateně hleděl na její záda. Nechápu to, řekl a opřel se Safiře o břicho. Ta si pobaveně odfrkla, pak se stočila a okamžitě usnula.
Jak se v údolí sešeřilo, Eragon se usilovně snažil zůstat vzhůru. Stáhl si Gannelův náhrdelník a několikrát ho prověřil kouzlem, ale našel jen knězovo ochranné zaklínadlo. Vzdal to, schoval náhrdelník pod tuniku, přetáhl si přes sebe štít a usadil se, aby tak přečkal noc.
Při prvním náznaku svítání - ačkoli samo údolí leželo ještě ve stínu a zůstane tak skoro do poledne - Eragon vzbudil Safiru. Trpaslíci už byli vzhůru, zaměstnaní balením zbraní, aby se mohli proplížit Tarnagem v naprosté tichosti. Undin dokonce přiměl Eragona, aby ovázal hadříky kolem Safiřiných drápů a kopyt Sněžného bleska, aby se i oni mohli pohybovat co nejtišeji.
Jakmile bylo všechno připraveno, Undin s vojáky se shromáždili kolem Eragona, Safiry a Arye. Opatrně jim otevřeli brány - z naolejovaných pantů nevyšla ani hláska - a vyrazili k jezeru.
Tarnag vypadal i nadále opuštěně, prázdné tiché ulice lemovaly domy, jejichž nic netušící obyvatelé ještě spali. A těch pár trpaslíků, které potkali, na ně mlčky hledělo, než se vytratili jako přízraky noci.
U brány každého z pater jim stráž dala beze slova znamení, aby prošli. Brzy zanechali budovy za sebou a ocitli se na cestě přes pustá pole ve spodní části Tarnagu. Záhy dorazili ke kamenné přístavní hrázi, za níž uviděli nehybnou šedou vodu.
Dva široké vory přivázané k molu už na ně čekaly. Tři trpaslíci dřepěli na prvním voru, čtyři na druhém. Když spatřili Undina, vstali.
Eragon pomohl trpaslíkům spoutat Sněžnému bleskoví nohy, zavázat mu oči a nakonec ho přimět, aby se, ač nerad, nechal odvést na druhý vor, kde ho vkleče přivázali. Mezitím Safira vklouzla z hráze do jezera. Bezstarostně brázdila vodu a nad hladinou jí koukala jen hlava. Undin chytil Eragona za paži. „Tady se rozloučíme. Máš mé nejlepší muže; budou tě chránit, dokud nedorazíte do Du Weldenvarden.“ Eragon se mu pokusil poděkovat, ale Undin zavrtěl hlavou. „Ne, není třeba být vděčný. Je to má povinnost. Stydím se jen, že tvůj pobyt byl poznamenán nenávistí Az Sweldn rak Anhuin.“
Eragon se uklonil a pak s Orikem i Aryou nastoupil na první vor. Na břehu rozmotali uvazovací lana a trpaslíci se odstrčili od břehu dlouhými tyčemi. Právě začínalo svítat, když oba vory vyrazily k ústí Az Ragni a mezi nimi plavala Safira.

Démanty noci

Království znesvětilo můj domov.
To si pomyslel Roran, když naslouchal zmučeným nářkům mužů zraněných během předchozí noci v bitvě s ra'zaky a vojáky. Chvěl se strachem a zlostí a zmocnil se ho horečnatý záchvat, který mu rozpaloval tváře a krátil mu dech. A byl smutný, tak smutný, jako by skutky ra'zaků zničily nevinnost míst jeho dětství.
Když Roran odešel od léčitelky Gertrudy, která ošetřovala raněné, pokračoval k Horstovu domu a prohlížel narychlo vytvořené zátarasy, vyplňující mezery mezi budovami: prkna, sudy, hromady kamení a roztříštěné kostry dvou vozů, zničených výbušninou ra'zaků. Všechno vypadalo tak žalostně křehce.
Těch pár lidí, které cestou potkal, mělo skelný pohled, z něhož vyčetl šok, zármutek a vyčerpání. Roran byl také unavený, víc než si kdy pamatoval. Nespal od předminulé noci a paže a záda ho bolely od boje.
Vešel do Horstova domu a uviděl stát Elain u otevřených dveří do jídelny, kde poslouchala jakousi zanícenou debatu. Mávla na něj.
Poté, co překazili protiútok ra'zaků, se přední členové Carvahallu sešli, aby rozhodli, co by měla vesnice udělat a zda by Horst a jeho pomocníci měli být potrestáni za to, že rozpoutali otevřený konflikt. Skupina rokovala už od rána.
Roran nakoukl do místnosti. Kolem dlouhého stolu seděli Birgit, Loring, Sloun, Gedrik, Delwin, Fisk, Morn a pár dalších. Horst předsedal v čele stolu.
„…a já říkám, že to bylo hloupé a lehkomyslné!“ zvolal Kiselt, který se vzepřel na kostnatých loktech. „Neměli jste žádný důvod ohrozit…“
Morn mávl rukou. „Tohle už jsme probírali. Jestli se to, co se udělalo, mělo udělat, je teď vedlejší. Já s tím souhlasím - Quimby byl můj přítel stejně jako každého z vás a třesu se při pomyšlení, co by tyhle nestvůry udělaly s Roranem - ale… ale teď chci vědět, jak se můžeme dostat z téhle nepříjemné situace.“
„Snadno, zabijeme vojáky,“ vykřikl Sloun.
„A co pak? Budou posílat další muže, dokud se neutopíme v moři červených tunik. Dokonce i kdybychom vydali Rorana, nebude to k ničemu; slyšel jsi, co ra'zakové řekli - zabijí nás, pokud budeme chránit Rorana, a zotročí, pokud to neuděláme. Možná to cítíš jinak, ale já sám bych raději zemřel než žít jako otrok.“ Morn zavrtěl hlavou a ústa se mu pevně sevřela do rovné linky. „Tohle nemůžeme přežít.“
Fisk se naklonil kupředu. „Mohli bychom odejít.“
„Není kam,“ odsekl Kiselt. „Za zády máme Dračí hory, vojáci zatarasili silnici a za nimi je zbytek Království.“
„Všechno je to tvoje chyba,“ vykřikl Than a zabodl roztřesený prst do Horsta. „Kvůli tobě spálí naše domy a zavraždí naše děti. Kvůli tobě!“
Horst se postavil tak prudce, že se jeho židle převrátila a spadla na zem. „Kde je tvoje čest, člověče? Necháš je, aby nás snědli, a budeš tomu klidně přihlížet?“
„Ano, pokud to jinak znamená sebevraždu.“ Than se zabodával pohledem do všech kolem stolu a pak vyskočil, když uviděl Rorana. Tvář měl zkřivenou čirým, nefalšovaným děsem.

Potom si Rorana všiml i Gedrik a mávl na něj, ať jde dovnitř. „Pojď, pojď, čekáme na tebe."
Roran spojil ruce v kříži, zatímco ho sledovaly desítky tvrdých očí. „Jak můžu pomoct?"
„Myslím," řekl Gedrik, „že jsme se všichni shodli, že ničemu nepomůže, když tě v tuhle chvíli vydáme Království. Jestli bychom to udělali, kdyby byla jiná situace, teď není důležité. Jediná věc, kterou můžeme udělat okamžitě, je připravit se na další útok. Horst vyrobí bodáky - a další zbraně, pokud bude mít čas - a Fisk svolil, že sestrojí štíty. Jeho tesařská dílna naštěstí neshořela. A je potřeba, aby někdo dohlédl na naše zátarasy. Rádi bychom, abys to byl ty. Budeš mít spoustu pomocníků."
Roran přikývl. „Udělám, co bude v mých silách."
Vedle Morna se postavila Tara a tyčila se nad svým manželem. Byla to robustní žena s prošedivělými černými vlasy a silnýma rukama, které byly právě tak schopné zakroutit krkem kuřeti jako odtrhnout od sebe dva rváče. Řekla: „To tedy udělej, Rorane, jinak nás čekají další pohřby." Pak se obrátila k Horstovi. „Než budeme pokračovat, jsou tu muži, kteří musejí být pochováni. A jsou tu děti, které bychom měli poslat do bezpečí, třeba na Cawleyho farmu v zátoce Nost. Ty bys také měla jít, Elain."
„Neopustím Horsta," řekla klidně Elain.
Taru to dopálilo. „Tohle není místo pro ženu v pátém měsíci těhotenství. Přijdeš o to dítě, když tu budeš takhle pobíhat."
„Mnohem víc mi uškodí strachovat se v nevědomosti než zůstat tady. Porodila jsem dva syny; zůstanu a vím, že ty tu zůstaneš také, stejně jako každá další žena v Carvahallu."
Horst obešel stůl a s láskyplným výrazem chytil Elain za ruku. „Ani bych tě nechtěl nikde jinde než po svém boku. Ale děti by měly jít. Cawley se o ně dobře postará, ale musíme se ujistit, že cesta k jeho farmě je volná."
„A ještě něco," zasípal Loring, „nikdo z nás, ani jeden zatracený člověk, nesmí nic mít s rodinami dole v údolí, kromě Cawleyho samozřejmě. Oni nám nemůžou nijak pomoci a my nechceme, aby ti znesvětitelé obtěžovali i je."
Všichni s tím naprosto souhlasili, pak schůze skončila a přítomní se postupně rozešli po Carvahallu. Zanedlouho se však zase sešli - spolu s většinou obyvatel vesnice - na malém hřbitově za Gertrudiným domem. Deset těl ovázaných bílou látkou bylo uloženo do hrobů, snítka bolehlavu na každé z vychladlých hrudí a stříbrný amulet kolem každého krku. Gertruda stála vepředu a jmenovala padlé muže: „Parr, Wyglif, Ged, Bardrik, Farold, Hal, Garner, Kelby, Melkolf a Albem." Položila jim přes oči černé oblázky, pak zvedla ruce, obrátila tvář k nebi a začala pět žalozpěvy. Slzy jí vytékaly koutky zavřených očí, její hlas stoupal a klesal ve starobylých verších, sténala a naříkala spolu s celou vesnicí. Zpívala o zemi, noci a věčném utrpení lidstva, jemuž nikdo neunikne.
Když utichl poslední truchlivý tón, členové rodiny chvalořečili skutky a vlastnosti těch, které ztratili. A potom byla těla pohřbena.
Jak Roran poslouchal, jeho pohled padl na bezejmennou mohylu, kde byli pohřbeni tři vojáci. Jednoho zabil Nolfavrell a dva já. Stále cítil niterný třes svalů a kostí, když se lámou… křupají… drtí pod jeho kladivem. Zvedl se mu žaludek a měl co dělat, aby nezačal zvracet před celou vesnicí. Já jsem ten, kdo je zničil. Roran nikdy nechtěl nikoho zabít, a přesto vzal víc životů než kdokoli jiný v Carvahallu. Jako by teď měl čelo poznamenané krví.
Odešel, jakmile to šlo - dokonce se ani nezastavil, aby promluvil s Katrinou, a vystoupal na místo, odkud si mohl prohlédnout celý Carvahall a zvážit, jak ho nejlépe ochránit. Domy byly bohužel příliš daleko od sebe, aby utvořily obrannou hranici jen tím, že by se opevnily prostory mezi budovami. Stejně si nemyslel, že by to byl dobrý nápad, aby vojáci bojovali přímo za okny vesničanů a na jejich zahradách. Reka Anora nás chrání ze severní strany, ale zbytek Carvahallu bychom neubránili ani před malým dítětem… Co se dá postavit za pár hodin, aby vznikla dostatečně odolná překážka?
Doběhl doprostřed vesnice a zavolal: „Potřebuji každého, kdo má čas pomoci s kácením stromů!" Po minutě se z domů a ulic začali trousit muži. „Pojďte, ať je nás víc! Všichni musíme pomoci!" Roran čekal, zatímco skupina kolem něj se rozrůstala.
Jeden z Loringových synů, Darmmen, se k němu protlačil. „Jaký máš plán?"
Roran zvýšil hlas, aby všichni slyšeli. „Potřebujeme opevnění kolem Carvahallu, čím pevnější, tím lepší. Počítám, že když seženeme nějaké velké stromy, položíme je a zaostříme větve, ra'zakové se sem jen tak nedostanou."
„Kolik stromů myslíš, že bude potřeba?" zeptal se Orval.
Roran zauvažoval a snažil se odhadnout obvod Carvahallu. „Nejmíň padesát. Možná šedesát, aby to bylo důkladné."
Muži zakleli a začali se dohadovat. „Počkejte!" Roran spočítal lidi v houfu. Došel ke čtyřiceti osmi. „Pokud každý z vás do hodiny porazí strom, budeme skoro hotovi. Zvládnete to?"
‚Za koho nás máš?" odsekl Orval. „Naposledy jsem strom kácel hodinu, když mi bylo deset!"
Pak promluvil Darmmen: „Co takhle ostružiní? Mohli bychom ho omotat přes stromy. Sotvakdo dokáže prolézt sítí trnitých šlahounů."
Roran se zazubil. „To je výborný nápad. A vy, kteří máte syny, ať zatím zapřáhnou koně, abychom mohli odtáhnout stromy do vesnice." Muži souhlasili a rozprchli se po Carvahallu, aby sehnali potřebné sekery a pily. Roran zastavil Darmmena a požádal ho: „Dohlédni, aby stromy měly větve po celém kmeni, jinak to nebude fungovat."
„Kde budeš ty?" zeptal se Darmmen.
„Budu ještě pracovat na další obranné linii." Pak Roran utíkal do Quimbyho domu, kde našel Birgit, jak horečně zabedňuje okna.
„Ano?" řekla a pohlédla na něj.
Rychle jí vysvětlil svůj plán se stromy. „Chtěl bych vykopat příkop uvnitř kruhu ze stromů, abychom zpomalili každého, kdo se přes ně dostane. Mohli bychom dokonce na dno zatlouct špičaté kůly a…"
„Co chceš, Rorane?"

„Byl bych rád, kdybys dala dohromady všechny ženy a děti a každého, koho seženeš, aby šli kopat. Je toho příliš mnoho, co je třeba udělat, než abych to zvládl sám, a nemáme moc…“ Roran jí pohlédl Přímo do očí. „Prosím.“
Birgit se zamračila. „Proč o to žádáš zrovna mě?“
„Protože stejně jako já nenávidíš ra'zaky a vím, že uděláš všechno, abys je zastavila.“
„Ano,“ zašeptala Birgit, pak rychle spráskla ruce. „Výborně, jak si přeješ. Ale já nikdy nezapomenu, Rorane, že jsi to byl ty a tvá rodina, kdo zapříčinil smrt mého muže.“ A odkráčela dřív, než stačil cokoli odpovědět.
Přijal její odpor s klidem; s ohledem na její ztrátu se to dalo čekat. Měl opravdu štěstí, že nerozpoutala krevní mstu.
Rychle se oklepal a utíkal k místu, kde hlavní cesta vstupovala do Carvahallu. To bylo nejslabší místo vesnice a muselo se zatarasit dvojnásob. Už nemůžeme dovolit, aby ra'zakové znovu vyhodili zátaras do vzduchu a vjeli dovnitř.
Roran si přizval Baldora a společně začali hloubit příkop přes cestu. „Brzy budu muset jít,“ upozornil ho Baldor mezi údery krumpáče. „Táta mě potřebuje v kovárně.“
Roran zabručel na souhlas, ani nezvedl hlavu. Jak pracoval, znovu jej zaplavily vzpomínky na umírající vojáky: jak se dívali, když je zasáhl, a na ten pocit, ten příšerný pocit, když praštil do těla, jako by to byl ztrouchnivělý pařez. Zastavil se, protože se mu dělalo špatně od žaludku, a pozoroval zmatek po celém Carvahallu, jak se lidé připravovali na další útok.
Když Baldor odešel, Roran sám dokončil výkop do výšky stehen a pak šel do Fiskovy dílny. S tesařovým svolením si nechal odtáhnout koňmi pět klád ze zásob vysušeného dřeva zpátky k hlavní silnici. Tam je zasadil do výkopu, takže neproniknutelně zatarasily vstup do Carvahallu.
Když utěsňoval zeminu kolem klád, přiklusal k němu Darmmen. „Už máme ty stromy. Právě teď je dávají na místo.“
Roran ho doprovodil k severnímu okraji Carvahallu, kde se dvanáct mužů potýkalo se čtyřmi bujnými zelenými borovicemi, aby je nastavili do správné polohy, zatímco skupina tažných koní se pod bičíkem vzrostlého chlapce vracela do podhůří. „Většina z nás pomáhá dostat ty stromy sem. Ostatní se nechali inspirovat. Když jsem odcházel, vypadali, že jsou odhodlaní pokácet zbytek lesa.“
„Dobře, nějaké dřevo navíc určitě využijeme.“
Darmmen ukázal na hromadu hustého ostružiní, která ležela na okraji Kiseltových polí. „Nařezal jsem je kolem Anory. Použij je podle svého uvážení. Já jdu pro další.“
Roran ho poplácal po rameni a obrátil se k východní straně Carvahallu, kde se v prachu lopotila dlouhá klikatá řada žen, dětí a mužů. Šel k nim a našel Birgit, jak vydává rozkazy jako generál a roznáší mezi kopáče vodu. Příkop už byl pět stop široký a dvě stopy hluboký. Když se Birgit zastavila, aby si oddechla, prohodil: „Obdivuhodná práce.“
Odhrnula si pramen vlasů, ale dívala se stranou. „Začali jsme tím, že jsme zorali půdu. Pak se lip kope.“
„Nemáš lopatu, kterou bych mohl použít?“ zeptal se. Birgit ukázala na hromadu nářadí na druhém konci příkopu. Když k ní Roran kráčel, zahlédl uprostřed řady pohupujících se zad měděný záblesk Katrininých vlasů. Vedle ní do měkké jílovité hlíny kopal Sloun se zuřivou, posedlou energií, jako by se pokoušel roztrhnout zemský plášť, odloupat z něj jílovkou kůži a odkrýt svalovou hmotu pod ní. Oči měl divoké a zuby vyceněné v křečovité grimase, přestože měl na rtech skvrny prachu a špíny.
Roran se při pohledu na jeho výraz zachvěl a pospíchal dál s odvrácenou tváří, aby se vyhnul jeho očím podlitým krví. Popadl lopatu a okamžitě ji zabořil do hlíny a snažil se v zápalu tělesné námahy zapomenout na své starosti.
Den pokračoval neustávajícím shonem, bez přestávek na jídlo nebo odpočinek. Výkop se prodlužoval a prohluboval, dokud neobíhal dvě třetiny vesnice a nesahal až k břehům řeky Anory. Všechna vykopaná zemina byla nakupena na vnitřní okraj výkopu, aby ho nikdo nemohl přeskočit… a aby bylo složitější vylézt z něj ven.
Hradbu ze stromů dokončili brzy odpoledne. Roran pak přestal kopat, aby pomohl naostřit neskutečné množství větví, které se proplétaly a křížily, a připevnit na ně sítě z ostružiní. Tu a tam museli odtáhnout strom, aby farmáři jako Ivor mohli ještě nahnat svůj dobytek do bezpečí Carvahallu.
Večer bylo opevnění silnější a rozsáhlejší, než by se Roran kdy odvážil doufat, ačkoli bylo ještě potřeba pár hodin, aby dokončili práci k jeho spokojenosti.
Posadil se na zem, zakousl se do kusu kynutého chleba a hleděl na hvězdy, otupený vyčerpáním. Někdo mu položil ruku na rameno, a když vzhlédl, uviděl Albriecha. „Tady máš.“ Albriech mu podal drsný štít - vyrobený z pořezaných prken spojených kolíčky - a šest stop dlouhé kopí. Roran je s vděčností přijal. Albriech rozdával kopí a štíty každému, koho potkal.
Roran vstal, vzal si své kladivo z Horstova domu a takto vyzbrojen se vydal k vjezdu do vesnice na hlavní cestě, kde hlídkoval Baldor a dva další. „Vzbuďte mě, až si budete potřebovat odpočinout,“ řekl Roran a lehl si na měkký trávník pod okapy nedalekého domu. Rozložil si zbraně tak, aby je našel i potmě, a nedočkavě zavřel oči.
„Rorane.“
Šepot přicházel zprava. „Katrino?“ Nemotorně se posadil a zamrkal do otevřené lucerny, jejíž světlo mu dopadalo na stehno. „Co tady děláš?“
„Chtěla jsem tě vidět.“ Její oči, obrovské a tajemné na bledé tváři, se slévaly s nočními stíny. Vzala ho za ruku a vedla ho k opuštěné verandě, daleko z doslechu Baldora a dalších hlídačů. Tam mu položila ruce na tváře a něžně ho políbila, ale on byl příliš unavený a utrápený, než aby reagoval na její láskyplné projevy. Odtáhla se a prohlížela si ho. „Co je špatně, Rorane?“
Hořce se zasmál. „Co je špatně? Celý svět je špatně; je tak pokřivený jako rám obrazu přitlučeného obráceně.“ Přimáčkl si pěst na břicho. „A já jsem špatný. Pokaždé, když odpočívám, vidím ty vojáky krvácet pod mým kladivem. Muže, které jsem zabil, Katrino. A jejich oči… ty jejich oči! Věděli, že zemřou a že s tím nemůžou nic udělat.“ Třásl se ve tmě. „Věděli to… já jsem to věděl… a přesto jsem to musel udělat. Nedalo se to…“ Zradil ho hlas a ucítil, jak mu po tvářích stékají horké slzy.

Katrina přivinula jeho hlavu na svou hruď a Roran plakal, otřesený z posledních několika dní. Plakal pro Gera a Eragona; oplakával Parra, Quimbyho i další mrtvé; plakal pro sebe; a oplakával osud Carvahallu. Vzlykal, dokud jeho pocity neodezněly a nezanechaly ho tak suchého a prázdného jako slupku starého ječmene.
Potom se přinutil zhluboka nadechnout, pohlédl na Katrinu a uviděl její vlastní slzy. Otřel jí je palcem, jako démanty noci. „Katrino… má lásko.“ Řekl to znovu a vychutnával si ta slova. „Má lásko. Nemám ti co dát, kromě své lásky. Přesto… musím se zeptat. Vezmeš si mě?“
V tlumeném světle lucerny uviděl, jak jí po tváři přelétl pocit ryzího štěstí i údivu. Pak zaváhala a objevilo se znepokojení a pochybnosti. Bylo špatné, že ji požádal o ruku, nebo aby ona nabídku přijala bez Slounova svolení. Ale Roranovi už to bylo jedno; musel to vědět teď, zda on a Katrina stráví svůj život společně.
Pak potichu řekla: „Ano, Rorane, vezmu.“

Temná mračna

Té noci pršelo. Několik vrstev nalitých mraků, které přikrývaly údolí Palancar, přiléhalo k okolním horám a naplňovalo vzduch těžkou, chladnou mlhou. Roran sledoval z domu, jak provazce šedé vody bubnují do listí stromů, jak se výkop kolem Carvahallu plní blátem a jak déšť nenechavými prsty máčí doškové střechy a plní okapy. Všechno bylo šmouhaté, zamlžené a skryté za neustávajícím přívalem vody.
Dopoledne se bouřka zmírnila, ačkoli stále hustě mrholilo. Roranovi rychle provlhly vlasy a šaty, když držel hlídku u zátarasu na hlavní cestě. Dřepl si u vztyčených klád, otřepal si plášť, přitáhl si kapuci víc do tváře a snažil se nevnímat chlad.
Navzdory počasí Roran pookřál a jásal radostí, že Katrina přijala jeho nabídku. Jsou zasnoubeni! Cítil, jako by chybějící kousek světa zapadl na své místo, jako by dostal sebedůvěru nezranitelného válečníka. Co znamenají vojáci, ra'zakové nebo samotné Království ve srovnání s láskou, jako je ta jejich? Nejsou ničím než troudem v plamenech.
Přestože se cítil nesmírně šťastný, v duchu se plně soustředil na to, co se teď stalo nejdůležitějším hlavolamem jeho života: jak zajistit, aby Katrina přežila Galbatorixův hněv. Od probuzení nemyslel na nic jiného. Nejlepší by bylo, kdyby Katrina odešla ke Cawleymu, usoudil, zatímco hleděl po zamlžené cestě, ale ona nikdy nebude chtít odejít. .. pokud jí to neřekne Sloun. Možná bych ho dokázal přesvědčit; jsem si jistý, že ji chce dostat do bezpečí stejně tak jako já.
Když zvažoval, jak by bylo nejlepší s řezníkem jednat, mraky znovu zhoustly a déšť zahájil další útok na vesnici. Kaluže kolem Rorana ožily, když kulky deště bubnovaly na jejich hladinu a odrážely se zpátky jako vyplašení koníci.
Roran dostal hlad, a tak předal hlídku Larnemu - Loringovu nejmladšímu synovi - a šel si sehnat něco k obědu. Přebíhal při tom od jednoho přístřešku k druhému. Za jedním rohem najednou uviděl Albriecha na verandě domu v prudké hádce se skupinou mužů.
Ridley křičel: „.. .jsi zaslepený - půjdeš podle topolů a nikdo tě neuvidí! Máš popletený mozek.“
„Zkus to, jestli chceš,“ odsekl mu Albriech.
„Zkusím!“
„Pak mi povíš, jaké to je dostat šípem.“
„Možná nejsme tak nemotorní jako ty,“ odfrkl si Than.
Albriech zavrčel a otočil se k němu. „Tvoje slova jsou stejně děravá jako tvůj mozek. Nejsem tak hloupý, abych vsadil život své rodiny na úkryt z několika listů, které jsem nikdy předtím neviděl.“ Than vykulil oči a na tváři mu naskákaly temně rudé fleky. „Co?“ vysmíval se Albriech. „Nemáš jazyk?“
Than zařval a praštil Albriecha pěstí do tváře. Albriech se zasmál. „Jsi slabý jako ženská.“ Pak popadl Thana za rameno a shodil ho z verandy do bláta, kde zůstal ležet omráčený na boku.
Roran vyskočil s kopím v ruce vedle Albriecha a zabránil Ridleymu a ostatním, aby na něj vztáhli ruku. „Dost,“ křikl rozzuřeně Roran. „Máme jiné nepřátele. Můžeme svolat shromáždění a soudci rozhodnou, kdo koho má odškodnit. Ale do té doby přece nemůžeme bojovat mezi sebou.“
„To se ti snadno řekne,“ odplivl si Ridley. „Ty nemáš ženu ani děti.“ Pak pomohl Thanovi na nohy a odešel se skupinou mužů.
Roran ostře pohlédl na Albriecha a na fialovou modřinu, která se mu vybarvovala pod pravým okem. „Jak to začalo?“ zeptal se.
.Já…“ Albriech se zarazil a sáhl si na čelist. „Šel jsem na průzkum s Darmmenem. Ra'zakové rozmístili vojáky po kopcích kolem. Vidí přes Anoru a nahoru a dolů do údolí. Jeden nebo dva z nás by možná, možná, byli schopni proplížit se nepozorovaně kolem nich. Nikdy však nedostaneme děti ke Cawleymu, aniž bychom museli zabít vojáky. Ale to bychom pak mohli rovnou říct ra'zakům, kam jdeme.“
Rorana zachvátil strach a ten pocit ho zaplavoval jako jed, který mu proudil přes srdce a cévy do celého těla. Co mám dělat? I když se mu dělalo nevolno z neblahého tušení, chytil Albriecha kolem ramen. „No tak; měla by se na tebe podívat Gertruda.“
„Ne,“ řekl Albriech a setřásl ho. „Má naléhavější případy, než jsem já.“ Nadechl se, než vyrazil - jako by se měl potopit do jezera -, a odvlekl se lijákem směrem ke kovárně.
Roran se za ním chvíli díval, zavrtěl hlavou a vešel dovnitř. Našel tu Elain, jak sedí na podlaze se skupinou dětí a pomocí pilníků a brousků ostří hromadu kovových hrotů. Roran dal Elain rukou znamení, a když pak byli ve vedlejším pokoji, řekl jí, co se právě přihodilo.
Elain hrubě zaklela - vylekalo ho to, protože ji nikdy neslyšel používat takový slovník - a pak se zeptala: „Má Than důvod vyhlásit krevní mstu?“

„Možná," připustil Roran. „Oba pohanili jeden druhého, ale Albriechovy urážky byly silnější.. .Ovšem Than udeřil jako první. Vy sami byste mohli vyhlásit nepřátelství."
„Nesmysl," řekla rázně Elain a ovinula si šál kolem ramenou. „Tohle je spor, který musejí rozhodnout soudci. Pokud budeme muset zaplatit pokutu, tak ať, hlavně když se vyhneme krveprolití." Namířila si to hlavním vchodem ven s dokončeným kopím v ruce.
S hlavou plnou starostí Roran vypátral v kuchyni chleba a maso a pak pomáhal dětem brousit hroty kopí. Když přišla jedna z matek jménem Felda, přenechal jí děti a prodíral se zpátky Carvahallem k hlavní silnici.
Roran se v blátě posadil na paty a sledoval, jak zpod mraků vyrazil paprsek slunečního světla a osvítil šňůry deště, takže každá kapka se blýskala jako křišťál. Užasle to pozoroval a nevšímal si vody, která mu stékala po obličeji. Trhlina mezi mraky se rozšiřovala, dokud římsa těžkých kupovitých mračen nevisela nad západními třemi čtvrtinami údolí Palancar, zatímco naproti už byl pruh čistě modrého nebe. Díky těžkým mrakům a úhlu slunce byla najednou deštěm zmáčená krajina na jedné straně třpytivě osvícená a na druhé vymalovaná tmavými stíny, což dodávalo polím, keřům, stromům a horám ty nejpozoruhodnější barvy. Jako by se celý svět proměnil v plastiku z naleštěného kovu.
Právě v tu chvíli Roran maně zahlédl pohyb a pohlédl dolů na cestu, kde stál najednou voják v brnění. Muž ohromeně zíral na nové carvahallské opevnění, pak se otočil a opět zmizel ve zlatavém oparu.
„Vojáci!" zakřičel Roran a vyskočil na nohy. Kéž by tu měl svůj luk, který si nechal v domě, aby ho ochránil před nečasem. Jedinou útěchou mu bylo, že vojáci budou mít ještě větší potíže udržet své zbraně suché.
Muži i ženy vyběhli z domů, shromáždili se podél výkopu a nakukovali skrze stěnu překrývajících se borovic. Dlouhé větve byly pokryté krůpějemi vody, průsvitnými jako naleštěné drahokamy, které odrážely řadu úzkostlivých očí.
Roran se ocitl vedle Slouna. Řezník držel v levé ruce jeden z Fiskových dřevěných štítů a v pravé sekáček zahnutý jako půlměsíc. Opasek měl ověšený nejméně tuctem velkých nožů, nabroušených jako břitva. Vyměnili si s Roranem rázné přikývnutí a pak se znovu zaměřili na místo, kde zmizel voják.
Ani ne o minutu později z mlhy zasyčel nelidský hlas ra'zaka: „Tím, že nadále bráníte Carvahall, jssste dali najevo sssvou volbu a zpečetili jste sssvou zkázu. Zemřete!"
Loring odpověděl: „Ukažte ty svoje červí ksichty, vy zbabělý, kozonohý potvory s hadíma očima! Rozmlátíme vám palice a hodíme vás prasatům!"
Proti nim se vyřítil tmavý obrys a ozval se tlumený svistot oštěpu, který se zabodl do dveří kousíček od Gedrikovy levé paže.
„Kryjte se!" vykřikl Horst zprostředka řady. Roran zaklekl za štít a díval se uzounkou škvírou mezi dvěma prkny. Vzápětí řada kopí prosvištěla přes zátaras stromů a zasypala krčící se vesničany.
Odněkud z mlhy se ozval zoufalý výkřik.
Roranovi se s bolestným záchvěvem rozbušilo srdce. Byl zadýchaný, i když se nehýbal, a ruce se mu potily. Zaslechl ze severní strany slabý zvuk tříštícího se skla… a pak ohlušující ránu výbuchu a praskajícího dřeva.
Otočil se a uháněli se Slounem na okraj Carvahallu, kde našli skupinu šesti vojáků, jak odtahují rozbité zbytky stromů. Za nimi seděli ra'zakové na černých koních, bledí jako přízraky v třpytivých kapkách deště. Roran ani nezpomalil a rovnou se s kopím vrhl na prvního muže. Ten odklonil jeho první i druhý úder zdviženou paží, pak ho ale Roran zasáhl do boku, a když se zapotácel, přidal mu druhou ránu do krku.
Sloun zařval jako rozzuřené zvíře, mrštil sekáčkem a rozštípl jednomu z mužů helmu i lebku. Dva vojáci se na něj vrhli s vytasenými meči. Sloun ukročil stranou, teď už se smál, a odrazil jejich útok štítem. Jeden voják se ohnal tak silně, že mu čepel uvízla v okraji štítu. Řezník si ho přitáhl a zabodl mu do oka nůž na porcování masa ze svého opasku. Pak vytáhl druhý sekáček a s posedlým úšklebkem protivníka obcházel. „Mám tě podříznout a vykuchat?" zeptal se a skoro si poskočil s hrozivým, krvelačným veselím.
Roran přišel o kopí v boji s dalšími dvěma muži, jimž musel čelit. Jen tak tak stačil včas vytáhnout kladivo, aby zastavil meč, který mu málem usekl nohu. Voják, který Roranovi kopí vyškubl, mu s ním teď zamířil na prsa a hodil je po něm. Roran pustil kladivo, chytil násadu kopí ve vzduchu - to ho udivilo stejně jako vojáky -, obrátil je a poslal skrz brnění a mezi žebra muže, který ho před okamžikem mrštil. Tím zůstal beze zbraně a byl donucen ustupovat před zbývajícím útočníkem. Klopýtl přes tělo, v pádu se řízl do lýtka o meč a odkulil se právě včas, aby se vyhnul jeho obouruční ráně. Horečnatě šmátral v bahně kolem sebe po něčem, čemkoliv, co by mohl použít jako zbraň. Prsty přejel přes nějakou rukojeť, vyškubl ji z bláta, sekl vojáka do ruky, ve které držel meč, a uřízl mu palec.
Muž beze slova zíral na lesknoucí se pahýl a pak řekl: „To mám z toho, že nepoužívám štít."
„Jo," souhlasil Roran a setnul mu hlavu.
Poslední voják zpanikařil a utekl směrem k ra'zakům, kteří celou scénu nezúčastněně pozorovali. Sloun uprchlíka zasypával přívalem urážek a sprostých nadávek. Když voják konečně pronikl ven, Roran se záchvěvem hrůzy sledoval, jak se obě černé postavy sehnuly z koní na stranu a zkroucenýma rukama popadly muže za krkem. Nemilosrdné prsty se sevřely, voják zoufale zařval a chvíli se chvěl v křeči, pak bezvládně klesl. Jeden z ra'zaků si položil tělo za sedlo, obrátili koně a odjeli.
Roran se zachvěl a pohlédl na Slouna, který si čistil nože. „Bojoval jsi dobře." Nikdy by ho ani nenapadlo, že se v řezníkovi může vzít taková dravost.
Sloun řekl tichým hlasem: „Nikdy nedostanou Katrinu. Nikdy, i kdybych je musel všechny stáhnout z kůže nebo bojovat proti tisíci urgalů a navrch i proti králi. Strhnul bych samotné nebe a nechal Království utopit ve vlastní krvi, než aby jí někdo jen škrábnutím ublížil." Pak sevřel ústa, zasunul si poslední nůž do opasku a začal tahat tři polámané stromy zpátky na svoje místo.
Mezitím Roran odkulil mrtvé vojáky rozšlapaným blátem pryč od opevnění. Ted už jsem jich zabil pět. Když skončil, narovnal se a zmateně se rozhlédl kolem, protože jediné, co slyšel, bylo ticho a šumění deště. Proč nám nikdo nepřišel

na pomoc?
Zatímco uvažoval, co dalšího by se mohlo přihodit, vrátil se se Slounem na místo prvního útoku. Dva vojáci viseli bezvládně na obroušených větvích stromového zátarasu, ale to nebylo to, co upoutalo jejich pozornost. Horst a další vesničané klečeli v kruhu kolem malého tělíčka. Roran zalapal po dechu. Byl to Elmund, Delwinův syn. Desetiletý chlapec byl zasažen kopím do boku. Jeho rodiče seděli v blátě vedle něj, jejich tváře bez výrazu byly jako vytesané z kamene.
Něco se musí stát, pomyslel si Roran, když padl na kolena a opřel se o kopí. Jen málo dětí přežije prvních pět nebo Šest let života. Ale ztratit svého prvorozeného syna ted, když všechno nasvědčovalo tomu, že vyroste do výšky a síly, aby zaujal v Carvahallu otcovo místo - to stačí, aby to člověka zdrtilo. Katrina… děti… všechny je musíme ochránit.
Ale kde…? Kde…? Kde…? Kde?

PO SVIŽNÉ ŘECE

První den poté, co opustili Tarnag, se Eragon snažil naučit jména Undinových strážců. Byli to Ama, Tríhga, Hedin, Ekksvar, Srrgnien - což Eragonovi připadalo nevyslovitelné, ačkoli to prý znamenalo Vlčí srdce - Duthmér a Thorv. Každý vor měl uprostřed malou kajutu. Eragon ale raději trávil čas tím, že seděl na krajních kládách a pozoroval Beorské hory, jak ubíhají kolem. Ledňáčci a kavky poletovali kolem čisté řeky, zatímco modré volavky stály jako na chůdách na bažinatých březích, posetých skvrnami světla, které na zem dopadalo mezi větvemi lísek, buků a vrb. Čas od času z trsu kapradí zaskřehotal skokan.
Když se Orik usadil vedle něj, Eragon řekl: „To je nádhera.“
„To je.“ Trpaslík si tiše zapálil dýmku, pak se opřel a potáhnul si.
Eragon poslouchal vrzání dřeva a lana, když Trítiga řídil vor dlouhým pádlem na zádi. „Oriku, můžeš mi říct, proč se Brom přidal k Vardenům? Vím o něm tak málo. Většinu života jsem si myslel, že je to obyčejný vesnický vypravěč.“
„On se k Vardenům nikdy nepřidal; pomáhal je založit.“ Orik se odmlčel, aby odklepal popel do vody. „Když se Galbatorix stal králem, Brom byl kromě Křivopřísežníků jediný Jezdec, který zůstal naživu.“
„Ale on nebyl Jezdec, v té době už ne. Jeho draka zabili v boji o Doru Araebu.“
„No, měl výcvik Jezdce. Brom byl první, kdo sjednotil přátele a spojence Jezdců, kteří byli vytlačeni do vyhnanství. Byl to on, kdo přesvědčil Hrothgara, aby nechal žít Vardeny ve Farthen Dûru, a kdo zajistil pomoc elfů.“
Chvíli mlčeli. „Proč se Brom vzdal vůdcovství?“ zeptal se Eragon.
Orik se zašklebil. „Možná o ně nikdy nestál. Bylo to předtím, než mě Hrothgar přijal za svého, takže jsem Broma v Tronjheimu vídal jen zřídka… Pořád byl pryč a bojoval s Křivopřísežníky, nebo byl zapletený do různých vzpour.“
„Tvoji rodiče jsou mrtví?“
„Ano. Zemřeli na neštovice, když jsem byl mladý, a Hrothgar byl tak laskav, že mě uvítal ve svém sídle, a poněvadž on sám nemá žádné děti, učinil mě svým dědicem.“
Eragon pomyslel na svou helmu označenou symbolem Ingeitum. Ke mně byl Hrothgar také laskavý.
Když přišel odpolední soumrak, trpaslíci pověsili kulatou lucernu do každého rohu vorů. Lucerny byly červené, což, jak si Eragon pamatoval, bylo proto, aby si zachovali noční vidění. Stál vedle Arye a zkoumal čiré, nehybné hloubky luceren. „Víš, jak se vyrábějí?“ zeptal se.
„Je to kouzlo, které jsme kdysi dávno dali trpaslíkům. Užívají ho s nesmírnou zručností.“
Eragon zvedl ruku a poškrábal se na bradě, na tvářích a letmo se dotkl rašícího strniště. „Mohla bys mě v průběhu naší cesty naučit nějaká další kouzla?“
Pohlédla na něj a i přesto, že se klády vlnily, udržovala dokonalou rovnováhu. „To není můj úkol. Čeká na tebe učitel.“
„Tak mi řekni aspoň tohle,“ začal. „Co znamená jméno mého meče?“
Aryin hlas byl velmi tichý. „Znamená utrpěnu a to meč opravdu znamenal, dokud jsi ho nepřevzal.“
Eragon pohlédl na Zar'roc s odporem. Čím víc se toho o své zbrani dozvídal, tím zločinnější mu připadala, jako by meč uměl způsobovat neštěstí z vlastní vůle. Nejenže s ním Morzan zabíjel Jezdce, ale samotné jméno Zar'roc je zlé. Nebýt toho, že mu ho dal Brom a že se nikdy neztupil a nedal se zlomit, Eragon by Zar'roc v tu chvíli nejradši zahodil do řeky.
Než se setmělo ještě víc, Eragon připlaval k Safiře, aby si udělali vzdušný výlet. Letěli společně poprvé od doby, co opustili Tronjheim, a vystoupali vysoko nad Az Ragni, kde byl vzduch řídký a voda pod nimi vypadala jako purpurový pruh v dálce.
Bez sedla Eragon pevně svíral Safiru koleny a cítil, jak mu tvrdé šupiny zase odírají jizvy z jejich prvního letu.
Když se Safira naklonila doleva a stoupala po vzestupném vzdušném proudu, spatřil, jak z úbočí hory pod nimi vystřelily tři hnědé tečky a prudce stoupají. Nejdřív je Eragon považoval za sokoly, ale jak se blížili, uvědomil si, že tahle zvířata jsou přes pět metrů dlouhá, mají protáhlé ocasy a tuhá křídla. Vlastně vypadali jako draci, akorát měli menší tělo než Safira, útlejší a hadovitější. Také se jim neleskly šupiny, namísto toho měli zelené a hnědé skvrny.
Eragon je vzrušeně ukázal Safiře. Mohli by to být draci? zeptal se.
To nevím. Letěla blíž, aby si neznámé tvory prohlédla. Točili se ve spirále kolem nich a zřejmě byli ze Safiry zmatení. Pak vystřelili směrem k ní, ale na poslední chvíli zasyčeli a proletěli jí těsně nad hlavou.
Eragon se usmál a pokusil se dotknout jejich mysli. Když to udělal, ti tři se zalekli a spustili vřískot, chřtány měli rozevřené jako hladoví hadi. Jejich pronikavý nářek byl skutečný, ale zároveň jej intenzivně cítil i v mysli. Projel Eragonem zuřivou silou, jako by se ho snažil zneschopnit. Safira to také ucítila. Zvířata nepřestávala vřískat a zaútočila ostrými drápy.
Drž se, varovala ho Safira. Přitáhla levé křídlo a zpola se otočila, vyhnula se dvěma letcům, pak rychle zamávala křídly a

vznesla se nad dalšího. Eragon se zatím zuřivě snažil zastavit ten výškot. Na okamžik si vyčistil mysl a sáhl po kouzle.
Nezabíjej je, řekla Safira. Tohle si chci zkusit.
Ačkoli zvířata byla hbitější než Safira, její výhoda byla v mohutnosti a síle. Jedno z nich se na ni střemhlav vrhlo. Obrátila se břichem vzhůru - takže padala po zádech - a nakopla tvora do hrudi.
Křik zeslábl, když se její zraněný nepřítel stáhl.
Safira znovu roztáhla křídla, stočila se doprava nahoru, takže se ocitla čelem k dalším dvěma podivným tvorům, kteří k ní mířili. Prohnula krk, Eragon uslyšel hluboké zadunění mezi jejími žebry a pak jí z tlamy vyšlehl proud plamene. Žhavě modrá světelná záře zaplavila Safiřinu hlavu, probleskovala jejími šupinami připomínajícími drahokamy, až se celá nádherně rozzářila a vypadala, jako by se rozsvítila zevnitř.
Dvě dračí zvířata zaskřehotala hrůzou a uhnula každé na jednu stranu. Duševní útok ustal, jak prchala pryč a klesala zpátky k úbočí hory. Skoro jsi mě shodila, řekl Eragon a uvolnil ztuhlé paže z jejího krku.
Samolibě na něj pohlédla. Skoro, ne úplně.
To je pravda, zasmál se.
Zrudlí vzrušením z vítězství se vrátili k vorům. Když Safira přistála mezi dvěma obrovskými vlnami, Orik vykřikl: „Jste zranění?“
„Ne,“ zavolal Eragon. Ledová voda mu vířila kolem nohou, když Safira plavala k boku voru. „Tohle byl další druh typický pro Beory?“
Orik ho vytáhl na vor. „Říkáme jim fanghur. Nejsou tak inteligentní jako draci a nedokážou chrlit oheň, ale přesto jsou to mocní nepřátelé.“
„To jsme už zjistili.“ Eragon si masíroval spánky ve snaze zmírnit bolest hlavy, kterou mu přivodil útok fanghurů. „Jenže na Safiru nestačili.“
Jak jinak, řekla.
„Takhle loví,“ vysvětlil Orik. „Používají mysl k tomu, aby znehybnili kořist, a pak ji zabijí.“
Safira švihla ocasem a postříkala Eragona vodou. To je dobrý nápad. Možná to zkusím, až půjdu příště lovit.
Přikývl. Mohlo by se to hodit i v boji.
Arya přišla na okraj voru. „Jsem ráda, že jste je nezabili. Fanghurové jsou dost vzácní, takže těchhle tří by určitě bylo škoda.“
„Přesto zvládnou zahubit dost kusů z našich stád,“ zabručel Thorv zevnitř kajuty. Trpaslík vypochodoval k Eragonovi, nedůtklivě přežvykoval pod zkroucenými prstýnky plnovousu. „Dokud jsme ještě v Beorských horách, už nelétej, Stínovrahu. Zajistit vám bezpečí je dost obtížné, i když se nepouštíte do bojů se vzdušnými zmijemi.“
„Zůstaneme na zemi, dokud nedorazíme k pláním,“ slíbil Eragon.
„Dobrá.“
Když zastavili na noc, trpaslíci uvázali vory k osikám u ústí potůčku. Ama rozdělal oheň, zatímco Eragon pomáhal Ekksvarovi vytáhnout Sněžného bleska na břeh. Přivázali hřebce na místě, kde byl pruh trávy.
Thorv dohlédl na stavbu šesti velkých stanů. Hedin nasbíral dříví na otop, aby ho bylo dost až do rána, a Duthmér nanosil zásoby z druhého voru a chystal večeři. Arya se ujala hlídky na kraji tábora, kde se k ní brzy přidal Ekksvar, Ama a Tríhga, kteří dokončili své úkoly.
Eragon už neměl co dělat, a tak si dřepl u ohně s Orikem a Šrrgnienem. Když si Srrgnien stáhl rukavice a přidržel zjizvené ruce nad plameny, Eragon si všiml, že z každého z trpaslíkových kloubů, až na palec, vystupuje naleštěný ocelový bodec, asi čtvrt palce dlouhý.
„Co to je?“ zeptal se.
Srrgnien pohlédl na Orika a zasmál se. „To jsou mé Ascudgamln… moje ocelové pěsti.“ Vsedě se otočil a udeřil pěstí do kmene osiky. V kůře zůstaly čtyři souměrné díry. Srrgnien se znovu zasmál. „Hodí se, když chceš do něčeho praštit, co?“
To vzbudilo Eragonovu zvědavost a závist. „Jak se vyrábějí? Mám na mysli, jak se ty hroty připevní k tvým rukám?“
Srrgnien zaváhal a hledal ta správná slova. „Léčitel tě uvrhne do hlubokého spánku, abys necítil žádnou bolest. Pak se do tvých kloubů - vyvrtá, že? - vyvrtá otvor…“ Zarazil se a rychle něco řekl Orikovi v jazyce trpaslíků.
„Do každého otvoru se zapustí kovový krček,“ vysvětlil Orik. „Pomocí kouzla se upevní na místě, a když se bojovník plně uzdraví, mohou se do důlků nasazovat různě veliké bodce.“
„Ano, podívej,“ řekl Srrgnien a zazubil se. Pak sevřel hřeb nad levým ukazováčkem, opatrně ho vykroutil z kloubu a podal ho Eragonovi.
Eragon se usmál, když převaloval ostrý kousek oceli v dlani. „Taky by mi nevadilo mít ‚ocelové pěsti'.“ Vrátil bodec Šrrgnienovi.
„Je to nebezpečný zákrok,“ varoval ho Orik. „Jen málo knurlan si nechává dát Ascudgamln, protože můžeš snadno ztratit cit v rukou, když vrták projde příliš hluboko.“ Zvedl pěst a ukázal ji Eragonovi. „Naše kosti jsou navíc silnější než vaše. U lidí by to nemuselo fungovat.“
„Budu na to pamatovat.“ Eragon přikývl, ale přesto si nemohl nepředstavovat, jaké by to bylo bojovat s Ascudgamln, moci beztrestně uhodit do čehokoli, včetně urgala v brnění. Ta myšlenka se mu zamlouvala.
Po jídle Eragon odešel do svého stanu. Oheň dával dostatek světla, takže viděl obrys Safíry schoulené venku, jako by její siluetu vystřihli z černého papíru a přilepili ke stěně stanu.
Eragon seděl s přikrývkou přetaženou přes nohy a zíral na svůj klín. Byl unavený, ale ještě se mu úplně spát nechtělo. Myšlenky mu samovolně zabloudily ke vzpomínkám na domov. Říkal si, jak se asi vede Roranovi, Horstovi a všem ostatním v Carvahallu a jestli je počasí v údolí Palancar dost teplé pro farmáře, aby začli sázet. Náhle se ho zmocnila touha a smutek.

Vytáhl z ruksaku dřevěnou misku a naplnil ji po okraj vodou z vaku. Pak se soustředil na představu Rorana a zašeptal: „Draumr kópa.“
Jako vždy voda zčernala, než se opět vyjasnila a ukázala to, co nazíral. Eragon viděl Rorana, jak sedí sám v ložnici ozářené svíčkou, podle ní poznal Horstův dům. Roran musel zanechat práce v Therinsfordu, uvědomil si. Jeho bratranec objímal kolena sepjatýma rukama a hleděl na vzdálenou stěnu s výrazem, z něhož Eragon s jistotou poznal, že se potýká s nějakým obtížným problémem. Přesto se Roran zdál být v pořádku, i když trochu vyčerpaný, což Eragona potěšilo. Po minutě ukončil kouzlo a hladina vody se vyčistila.
S klidem v duši Eragon vyprázdnil misku, pak si lehl a přetáhl si přikrývku až pod bradu. Zavřel oči a ponořil se do teplého přítmí, které odděluje vědomí od spánku, kde se skutečnost přizpůsobuje Představám a kolébá se ve víru myšlenek a kde bují květy tvořivosti, neboť tady nejsou žádné hranice a všechno je možné.
Brzy na něj přišla dřímota. Většinu času spal klidně, ale těsně před Probuzením vystřídal obvyklé noční přeludy obraz tak jasný a živý jako kterýkoli bdělý zážitek. Viděl zachmuřené nebe s černým a rudým kouřem. Vrány a orli kroužili vysoko nad sprškou šípů, které létaly z jedné strany na druhou ve velké bitvě. Nějaký muž s promáčknutou helmou a brněním od krve sebou házel v hustém blátě - tvář měl zakrytou za zdviženou paží - Eragon uviděl ruku v brnění. Rytířská rukavice byla tak blízko, že zakryla půlku světa nablýskanou ocelí. Jako neúprosný stroj se palec a poslední tři prsty zkroutily v pěst a nechaly ukazovák namířený na zhrouceného muže se vší autoritou samotného osudu. Když Eragon vylezl ze stanu, obraz mu stále přetrvával v mysli. Našel Safiru kousek od tábora, jak okousává cosi chlupatého. Když jí řekl, co viděl, zastavila se uprostřed sousta, pak pohodila krkem a spolkla kus masa.
Když se to stalo naposled, řekla, tak se z toho vyklubala pravdivá předpověď událostí na jiném místě. Myslíš, že někde v Alagaësii právě probíhá bitva?
Kopl do spadlé větve. Nejsem si jistý… Brom říkal, že můžeš nazírat jen lidi, místa a věci, které jsi už někdy viděl. Já jsem tohle místo nikdy neviděl Ale ani Aryu jsem předtím neviděl, když se mi o ní poprvé zdálo v Teirmu.
Možná ti to vysvětlí Togira Ikonoka.
Během příprav k odjezdu působili trpaslíci mnohem uvolněněji, jelikož už byli dostatečně daleko od Tarnagu. Když se začali odstrkovat tyčí po Az Ragni, Ekksvar, který kormidloval vor se Sněžným bleskem, začal vykřikovat drsným basem:

Dolů po divokém proudu,
Který se řine z Kílfiných žil,
Jedem na dřevěném voru
Pro domov, klan, náš cíl.
Pod nebeskou klenbou a orlím zrakem,
Přes lesy a kotliny s divými zvířaty,
Jedeme na voru s krvavým znakem.
Pro železo, zlato a démanty.
Silný stisk zvoníkům, vousatým čumilům,
A v bitvě opatruj můj kámen,
Protože opouštím mých otců dům
Pro pustou zemi na druhé straně.

Ostatní trpaslíci se přidali k Ekksvarovi a v dalších verších už přešli do své řeči. Hluboký rytmus jejich hlasů doprovázel Eragona, který teď opatrně přecházel na příď voru, kde seděla Arya se zkříženýma nohama.
„Měl jsem… vidění, když jsem spal,“ řekl Eragon. Arya na něj se zájmem pohlédla a on jí vylíčil, co viděl. „Pokud je to nazírání, pak…“
„Není to nazírání,“ řekla Arya. Mluvila rozvážně a pomalu, jako by chtěla předejít nějakému nedorozumění. „Dlouho jsem přemýšlela o tom, jak jsi mě mohl vidět uvězněnou v Gil'eadu, a věřím, že když jsem ležela v bezvědomí, můj duch hledal pomoc, ať už by přišla odkudkoli.“
„Ale proč tedy u mě?“
Arya kývla směrem, kde se Safira vlnila ve vodě. „Zvykla jsem si na Safiřinu přítomnost, když jsem patnáct let střežila její vejce. Asi jsem se snažila spojit s něčím, co se mi zdálo známé, když jsem se dotkla tvých snů.“
„Jsi opravdu tak silná, aby ses dokázala z Gil'eadu spojit s někým v Teirmu? Zvlášť když jsi byla omámená drogou?“
Arye přes rty přelétl úsměv. „Mohla bych stát u samotných bran Vroengardu, a přesto s tebou mluvit stejně zřetelně jako teď.“ Odmlčela se. „Pokud jsi mě v Teirmu nenazíral, tak ani tenhle nový sen nebyl nazírání. Musí to být nějaká zlá předtucha. Je známo, že se objevovaly u všech citlivých ras, ale zvláště u kouzelníků.“
Eragon sevřel pletivo kolem balíku zásob, když se vor náhle naklonil na stranu. „Pokud k tomu, co jsem viděl, dojde, jak potom můžeme změnit něco, co se teprve stane? Záleží vůbec na našich volbách? Co když se zrovna teď vrhnu z voru a utopím se?“
„Ah ty to neuděláš.“ Arya ponořila levý ukazováček do řeky a hleděla na jedinou kapku, která jí ulpěla na kůži. „Kdysi dávno elf jménem Maerzadí měl předtuchu, že omylem zabije svého syna v bitvě. Než aby se toho dožil, raději spáchal sebevraždu, zachránil syna a zároveň ukázal, že budoucnost není neměnná. Ale když se zabiješ jen tak, můžeš udělat jen málo, abys změnil svůj osud; nikdy nevíš, jaké volby tě dovedou k tomu konkrétnímu okamžiku, který jsi viděl.“
Trhla rukou a kapka se roztříštila o kládu mezi nimi. „Víme, že je možné vyvolat informaci z budoucnosti - věštci často umějí vycítit cesty, jakými se může život jednotlivce ubírat. Nebyli jsme ale schopni zdokonalit tento postup natolik, aby sis mohl vybírat, co, kde nebo v jaké době chceš vidět.“

Eragonovi připadalo celé pojetí předávání informací v čase silně znepokojivé. Vyvolávalo příliš mnoho otázek o podstatě skutečnosti. Pokud osud skutečně existuje, jediná věc, kterou mohu udělat, je užívat si přítomnost a žít co nejpočestněji. Přesto se mu na mysl vtírala jedna otázka: „Co mi ale může zabránit, abych nazíral jednu ze svých vzpomínek? V nich jsem viděl všechno… Takže bych měl být schopen nazírat je kouzlem."
Arya na něj letmo pohlédla. „Pokud si ceníš vlastního života, nikdy se o to nepokoušej. Před mnoha lety několik našich zaklínačů zasvětilo život snaze přemoci tajemství času. Když se pokusili vyvolat minulost, podařilo se jim vytvořit jen zastřený obraz v zrcadle, než kouzlo spotřebovalo veškerou jejich energii a zabilo je. Žádné podobné pokusy už proto neděláme. Někteří tvrdí, že by kouzlo fungovalo, kdyby se k němu spojilo víc kouzelníků, ale nikdo není ochoten přistoupit na takové riziko, a tak tahle domněnka zůstává neprověřená. Dokonce i kdyby někdo dokázal nazírat minulost, byl by z toho jen omezený užitek. A abys nazíral budoucnost, musel bys přesně vědět, co se stane a kde a kdy, čímž to celé pozbývá smysl."
„Takže je to záhada, jak mohou mít lidé ve spánku předtuchy, jak mohou nevědomky dokázat něco, co překonalo schopnosti největších mudrců. Předtuchy mohou být spojeny se samotnou podstatou a jádrem kouzla… Nebo možná fungují podobně jako dračí vzpomínky po předcích. Nevíme. Řada cest kouzlení ještě nebyla probádána." Postavila se jediným plavným pohybem. „Dávej pozor, aby ses v nich neztratil."

Unášeni proudem

Celé dopoledne se údolí postupně rozšiřovalo, zatímco se vory blížily k prozářenému průsmyku mezi horami. V poledne konečně dorazili k okraji hor a ze stínu uviděli sluncem zalitou travnatou step, která se na severu vytrácela v dáli.
Pak je proud donesl za namrzlé útesy a skalní stěny ustoupily a odhalily obrovské nebe a rovný obzor.
Téměř vzápětí se vzduch ohřál. Az Ragni se tu stáčela na východ, kde protékala mezi úpatími horského pásma na jedné straně a pláněmi na druhé.
Obrovské otevřené prostranství jako by trpaslíky zneklidňovalo. Bručeli si mezi sebou a toužebně se ohlíželi po rozsáhlé proláklině za sebou.
Pro Eragona bylo sluneční světlo povzbuzující. Bylo totiž předtím těžké cítit se vůbec vzhůru, když tři čtvrtiny dne trávili v šeru. Za jeho vorem Safira vystřelila z vody a vyletěla vzhůru přes prérii, dokud z ní nezbyla jen blikající tečka na blankytné klenbě nad nimi.
Co vidíš? zeptal se.
Vidím ohromná stáda gazel na severu a na východě. Na západě je poušť Hadarak. To je všechno.
Nikdo jiný? Žádní urgalové, otrokáři ani kočovníci?
Jsme tu sami.
Toho večera Thorv zvolil pro tábořiště malou zátoku. Zatímco Duthmér připravoval večeři, Eragon uklidil prostor vedle svého stanu, pak vytasil Zar'roc a zaujal vyčkávací postoj, který ho naučil Brom, když spolu poprvé bojovali. Eragon věděl, že ve srovnání s elfy je v nevýhodě, a neměl v úmyslu přijet do Ellesméry nerozcvičený.
Nesmírně pomalu udělal Zar'rocem kruh kolem své hlavy a přitáhl si ho zpátky oběma rukama, jako by rozštípl helmu nepřítele. Na vteřinu v té pozici setrval. Udržoval své pohyby pod naprostou kontrolou, otočil se doprava - stočil hrot Zar'rocu, aby odvrátil pomyslný úder - a pak se zastavil se strnulými pažemi.
Koutkem oka Eragon zahlédl, že ho Orik, Arya a Thorv pozorují. Nevšímal si jich a soustředil se pouze na rubínovou čepel ve svých rukou; držel ji, jako by to byl had, který se může vysmeknout z jeho sevření a kousnout ho do paže.
Znovu se otočil a zahájil sérii postojů, přecházel z jednoho do druhého s ukázněnou lehkostí a postupně zvyšoval rychlost. Myšlenkami už nebyl v zastíněné zátoce, ale obklopený chumlem zuřivých urgalů a Kullů. Přikrčil se a sekl, odvrátil úder, vrátil ránu, uskočil stranou a bodal ve víru dění. Bojoval automaticky jako ve Farthen Důru, ani nepomyslel na vlastní bezpečí a dál zasahoval a sráželpomyslné nepřátele.
Otočil Zar'rocem dokola, aby si přehodil rukojeť z jedné dlaně do druhé, pak ale upustil meč, když mu záda přeťala palčivá, nesnesitelná bolest. Zapotácel se a padl k zemi. Slyšel, jak nad ním vzrušeně hovoří Arya s trpaslíky, viděl však jen mlhavý pás červených jiskřiček, přehozený přes svět jako krvavý závoj. Neexistoval jiný pocit než bolest. Zatemnila mu myšlenky a rozum a zanechala pouze divoké zvíře, které volalo po úlevě.
Když se Eragon vzpamatoval natolik, aby vnímal své okolí, zjistil, že ho uložili do stanu a pevně zabalili do přikrývek. Arya seděla vedle něj a Safira měla hlavu prostrčenou vchodem dovnitř.
Byl jsem dlouho v bezvědomí? zeptal se Eragon.
Chvilku. Nakonec jsi trochu spal Zkusila jsem tě vytáhnout z tvého těla do svého a ochránit tě tak před bolestí, ale nedalo se nic dělat, když jsi byl v bezvědomí.
Eragon přikývl a zavřel oči. Celé jeho tělo pulsovalo. Zhluboka se nadechl, pohlédl na Aryu a potichu se zeptal: „Jak mohu trénovat? Jak mohu bojovat nebo kouzlit…? Jsem troska." Tvář mu za tu chvíli, co mluvil, ztěžkla.
Odpověděla stejně potichu: „Můžeš sedět a pozorovat. Můžeš poslouchat. Můžeš číst. A můžeš se učit."
Navzdory těmto slovům zaslechl v jejím hlase náznak nejistoty, nebo dokonce strachu. Překulil se na bok, aby se vyhnul jejímu pohledu. Styděl se před ní, že je tak bezmocný. „Jak mi to Stín mohl udělat?"
„Nemám odpovědi, Eragone. Nejsem ani nejmoudřejší, ani nejsilnější z elfů. Všichni děláme, co můžeme, a tobě to nikdo nemůže mít za zlé. Možná čas vyléčí tvou ránu." Arya přitiskla prsty na jeho čelo a zamumlala: „Sé mor'ranr ono finna," a odešla ze stanu.
Eragon se posadil a trhnul sebou, když napnul rozbolavělé zádové svaly. Zíral na své ruce, ale nevnímal je. Zajímalo by mě, jestli Murtagha jeho jizva někdy bolela tak, jako mě ta moje.

To nevím, řekla Safira.
Následovalo mrtvé ticho. Pak řekl: Bojím se.
Proč?
Protože… Zaváhal. Protože nic, co udělám, nezabrání dalšímu záchvatu. Nevím, kdy nebo kde se to stane, ale vím, že je to nevyhnutelné. Takže čekám a v každém okamžiku se bojím, že když zvednu něco moc těžkého nebo se špatně protáhnu, bolest se vrátí. Vlastní tělo se stalo mým nepřítelem.
Safira zabručela hluboko v hrdle. Také nemám žádné odpovědi. Život je jak bolest, tak radost. Pokud tohle je cena, kterou musíš zaplatit za ty chvíle, které tě těší, je to příliš?
Ano, odsekl. Stáhl si přikrývky, protlačil se kolem ní a doklopýtal do středu tábora, kde Arya a trpaslíci seděli kolem ohně. „Zbylo nějaké jídlo?“ zeptal se Eragon.
Duthmér beze slova naplnil misku a podal mu ji. S uctivým výrazem se Thorv zeptal: „Už je ti lépe, Stínovrahu?“ Zdálo se, že to, co viděli, v něm a ostatních trpaslících vzbudilo úctu.
„Je mi dobře.“
„Neseš těžké břímě, Stínovrahu.“
Eragon se zachmuřil a odešel na okraj stanů, kde se usadil ve tmě. Poblíž cítil Safiru, ale nechala ho o samotě. Zaklel si pro sebe a s tupou zlostí nabodl maso od Duthméra.
Právě když si kousl, ozval se vedle něj Orik: „Neměl by ses k nim tak chovat.“
Eragon pohlédl na Orikovu zastíněnou tvář. „Cože?“
„Thorv a jeho muži byli vysláni, aby tebe a Safiru chránili. Zemřou pro tebe, bude-li to třeba, a spoléhají na tebe, že by ses postaral o jejich posvátný pohřeb. Na to bys měl pamatovat.“
Eragon spolkl jedovatou odpověď a zahleděl se na černou hladinu řeky - stále v pohybu, nikdy se nezastavující - ve snaze uklidnit silné emoce. „Máš pravdu. Nechal jsem se unést.“
Orikovi se zaleskly zuby ve tmě, když se usmál. „Každý velitel musí dostat takovouhle lekci. Do mě to vtloukl Hrothgar poté, co jsem hodil botu po trpaslíkovi, který nechal halapartnu na místě, kde na ni mohl někdo šlápnout.“
„Trefil ses?“
„Zlomil jsem mu nos,“ zachechtal se Orik.
Proti své vůli se Eragon také zasmál. „Budu si pamatovat, že to nemám dělat.“ Držel misku oběma rukama, aby si je zahřál.
Eragon zaslechl zařinčení kovu, jak Orik něco vytáhl z váčku. „Tady,“ řekl trpaslík a pustil Eragonovi do dlaně změť propletených zlatých kroužků. „Je to hlavolam, který používáme, abychom si procvičili svou bystrost a důvtip. Je tam osm kroužků. Jestliže je správně uspořádáš, utvoří jediný prsten. Přišel mi vhod, když jsem měl starosti a potřeboval jsem se rozptýlit.“
„Děkuji,“ zamumlal Eragon. Lesklý zauzlenec vzbudil jeho zvědavost.
„Pokud ho dokážeš složit, můžeš si ho nechat.“
Když se Eragon vrátil do stanu, lehl si na břicho a zkoumal kroužky v tlumeném světle ohně, které sem pronikalo vstupním otvorem. Čtyři kroužky procházely dalšími čtyřmi. Každý byl na spodní straně hladký a na vrchu, kde se proplétal s dalšími kousky, nerovnoměrně pokroucený.
Eragon vyzkoušel několik uspořádání, ale brzy ho otrávila prostá skutečnost: zdálo se nemožné dostat dvě sady kroužků do souběžné polohy tak, aby ležely rovně na sobě.
Rébus ho nicméně zaměstnal natolik, že na chvíli zapomněl na hrůzu, kterou právě prožil.
Eragon se probudil těsně před svítáním. Promnul si rozespalé oči, vyšel ze stanu a protáhl se. V chladném ranním vzduchu mu šla pára od úst. Kývl na Šrrgniena, který držel hlídku u ohně, pak vykročil k řece a omyl si tvář. Vylekaně zamrkal, když zjistil, jak je voda studená.
Jedinou myšlenkou našel Safiru, připásal si Zar'roc a zamířil za ní mezi buky, které lemovaly Az Ragni. Zanedlouho měl Eragon ruce a tvář mokré od rosy, protože se cestou musel prodírat vlhkými kravinami divokých třešní. S námahou se protlačil sítí větví a vyklouzl na tiché pláně. Před ním vyrůstal do výšky oblý kopec. Na jeho vrcholku - jako dvě starověké sochy - stály Safira s Aryou. Hleděly na východ, kde se rozžhavené slunce šplhalo na nebe a prozářilo jantarovou prérii.
Pohled na dvě osvícené postavy na kopci Eragonovi připomněl, jak Safira pozorovala východ slunce ze sloupku jeho postele jen několik hodin potom, co se vylíhla. Byla jako jestřáb nebo sokol se svýma tvrdýma, třpytivýma očima pod kostnatými hřebínky, se štíhlým krkem a silou, kterou prozrazoval každý rys jejího těla. Byla to lovkyně, obdařená vší divokou krásou, kterou ten výraz vyjadřuje. Aryiny zkosené rysy a panteří elegance dokonale ladily s dračicí vedle ní. Nepanoval mezi nimi žádný nesoulad, když stály zalité prvními paprsky úsvitu.
Eragon pocítil záchvěv úžasu a radosti. Právě sem jako Jezdec patřil. Měl to štěstí, že ze všech míst v Alagaësii byl spojen s tímhle. Ten zázrak mu vehnal slzy do očí a do tváře úsměv divokého jásotu, který rozehnal všechny jeho pochybnosti a obavy v přívalu čistých emocí.
Stále s úsměvem vystoupal na horu a zaujal místo vedle Safiry a dál společně sledovali přicházející den. Arya na něj pohlédla. Když se jí Eragon zadíval do očí, cosi v něm se zhouplo. Zčervenal, aniž by tušil proč, a pocítil náhlé sprznění, pocit, že ona mu rozumí lépe než kdokoli jiný kromě Safiry. Vlastní reakce ho zmátla, neboť takto na něj dosud nikdo nezapůsobil.
Jediné, co Eragon dokázal dělat po zbytek dne, bylo připomínat si ten okamžik. Pokaždé se pousmál a žaludek se mu rozechvěl směsicí zvláštních pocitů, které nedokázal pojmenovat. Strávil většinu času opřený o kajutu voru, hrál si s Orikovým hlavolamem a pozoroval měnící se krajinu.
Kolem poledne minuli ústí údolí a do Az Ragni se vmísila další řeka, která zdvojnásobila její velikost a rychlost, takže

břehy byly nakonec víc než míli od sebe. Trpaslíci se teď jen museli snažit, aby neúprosný proud nevyhodil vory na břeh, a také se vyhýbat stromům, které tu a tam proplouvaly kolem.
Míli poté, co se řeky spojily, se Az Ragni stočila na sever a tekla kolem osamoceného vrcholku zahaleného v mracích, stojícího stranou od hlavního pásma Beorských hor; připomínal obří strážní věž, kterou jako by někdo vystavěl pro noční hlídky nad pláněmi.
Jakmile trpaslíci horu spatřili, poklonili se jí. Orik řekl Eragonovi: „To je Hrdý Moldun, poslední skutečná hora, kterou na této cestě uvidíme."
Když vory zakotvily na noc, Eragon uviděl, že Orik rozbalil podlouhlou černou schránku vykládanou perletí, rubíny a klikatými stříbrnými drátky. Rozepnul přezku, zvedl víčko a odkryl nenapjatý luk uložený v červeném sametu. Zahnuté okraje luku byly ebenové a utvářely tmavé pozadí pro složité vzory rév, květin, zvířat a písma, vyrobené z nejkvalitnějšího zlata. Byla to tak přepychová zbraň, že Eragon zauvažoval, jestli se ji někdo vůbec odváží použít.
Orik napjal tětivu luku - byl skoro stejně tak vysoký jako on sám, ale přesto ne větší než dětský luk podle Eragonových měřítek - odložil krabičku a řekl: „Jdu sehnat nějaké čerstvé maso. Za hodinu jsem zpátky." S tím zmizel v houští. Thorv nesouhlasně zabručel, ale ani se nepohnul, aby ho zadržel.
Orik dostál svému slovu a vrátil se s párkem dlouhokrkých hus. Našel jsem jich celé hejno, usazené na stromě," řekl a hodil ptáky Duthmérovi.
Když Orik opět sáhl po vykládané schránce, Eragon se zeptal: Z jakého druhu dřeva je ten luk vyrobený?"
„Dřeva?" zasmál se Orik a potřásl hlavou. „Takhle krátký luk nikdy nevyrobíš ze dřeva, abys s ním dostřelil dál než dvacet metrů. Buď se ti zlomí, nebo po několika střelách praskne tětiva. Ne, tohle je luk z urgalího rohu!"
Eragon na něj nedůvěřivě pohlédl, přesvědčený, že se ho trpaslík snaží napálit. „Roh není dost poddajný nebo pružný, aby se z něj dal vyrobit luk."
„Pche," zasmál se bodře Orik, „to proto, že nevíš, jak s ním máš správně zacházet. Nejdřív jsme se to naučili s rohy feldunostů, ale stejně dobře to funguje i s urgalími. Dělá se to tak, že rozřízneš roh po délce na dvě půlky, pak se ořízne vnější vrstva, dokud nemá tu správnou tloušťku. Tenhle pruh se vyvaří a tím narovná, obrousí se do konečného tvaru a připevní se k vypouklé straně jasanového klacku pomocí speciálního lepidla, vyrobeného z rybích šupin a kůže z tlamiček pstruhů. Potom se zadní část klacku pokryje několika vrstvami šlach; ty dodávají luku jeho švih. Posledním krokem je výzdoba. Celý postup může trvat i deset let."
„Nikdy jsem neslyšel o luku, který by byl vyroben tímto způsobem," řekl Eragon. Jeho luk se teď ve srovnání s Orikovou zbraní nezdál být víc než nahrubo ohnutá větev. „Jak daleko dostřelí?"
„Podívej se sám," řekl Orik a podával mu ho. Eragon ho vzal s velikou opatrností ze strachu, aby nepoškrábal barvu. Orik vytáhl z toulce šíp a podal mu ho. „Ale dlužíš mi jeden šíp."
Eragon zasadil šíp do tětivy, zamířil přes Az Ragni a napjal tětivu. Napjatý luk byl dlouhý jen asi půl metru, ale zaskočilo ho, že je podstatně těžší než jeho vlastní; stěží dokázal udržet tětivu. Vypustil šíp a ten udělal drnic a zmizel, aby se za okamžik objevil vysoko nad řekou. Eragon užasle sledoval, jak šíp přistál ve sprše vody v půli Az Ri.
Okamžitě sáhl za zábrany své mysli, zaplavila ho síla kouzla a řekl: „Gath sem oro un lam iet." Za několik vteřin šíp přiletěl zpátky a přistál mu na roztažené dlani. „A tady," oznámil trpaslíkovi, „je šíp, který ti dlužím."
Orik se plácl pěstí do prsou a přijal šíp i luk s očividným potěšením. „Nádhera! Teď mám pořád svoje dva tucty. Jinak bych musel čekat, až mi Hrothgar zas doplní zásobník." Obratně odepnul tětivu, uložil luk a krabici zabalil do měkkých hadříků, aby se nepoškrábala.
Eragon si všiml, že je Arya pozoruje. Zeptal se jí: „Elfové také používají luky z rohů? Jste tak silní, že i kdyby pro vás vyrobili dostatečně tlustý luk ze dřeva, rozletěl by se při prvním použití na kusy."
„Naše luky vyvoláváme zpěvem ze stromů, které nerostou," pronesla a odešla.
Několik dní pluli mezi loukami jarní trávy, zatímco Beorské hory zvolna bledly a proměňovaly se v bílý mlhavý závoj v dálce za nimi. Na březích se často pásla obrovská stáda gazel a malé červené zvěře, která je pozorovala průzračnýma očima.
Teď, když už Fanghur nebyl hrozbou, Eragon letěl skoro pořád se Safirou. Byla to jejich první příležitost od doby před Gil'eadem, kdy spolu mohli strávit tolik času ve vzduchu, a plně ji využívali. Eragon také uvítal možnost uniknout z paluby voru, kde se cítil v takové blízkosti Arye nesvůj a neklidný.

Arya svit-koná

Eragon a jeho společníci pokračovali po Az Ragni až do místa, kde se vlévala do řeky Edda, která se pak odkláněla na východ neznámo kam. Před soutokem řek navštívili obchodní základnu trpaslíků Hedarth, kde vyměnili vory za osly. Trpaslíci vzhledem ke svému vzrůstu nikdy nepoužívali koně.
Arya odmítla zvíře, které jí nabídli, a řekla: „Nevrátím se do země svých předků na zádech osla."
Thorv se zamračil. „Jak s námi udržíš tempo?"
„Poběžím." Skutečně utíkala a předehnala Sněžného bleska i osly, takže na ně pokaždé vsedě čekala u dalšího kopce nebo houští. Když zastavili na noc, nedala navzdory námaze najevo žádnou známku únavy, ale ani chuť prohodit víc než pár slov. S každým krokem jako by byla čím dál napjatější.
Z Hedarthu putovali na sever podél řeky Eddy k místu, kde se vlévala do jezera Eldor.
Za tři dny uviděli Du Weldenvarden. Les nejdřív vypadal jako zamlžený hřeben na obzoru, pak se však rychle rozrostl ve smaragdově zelené moře starých dubů, buků a javorů. Ze Safiřina hřbetu Eragon viděl, že pásmo lesů sahá až k obzoru jak na sever, tak na západ, a věděl, že se rozprostírají daleko za horizontem a táhnou se po celé délce Alagaësie.

Stíny pod klenutými větvemi stromů mu připadaly tajemné a lákavé, ale stejně tak i nebezpečné, protože tam žijí elfové. Skrytá někde ve strakatém srdci Du Weldenvarden leží Ellesméra, kde dokončí svůj výcvik, Osilon a další elfská města, která od dob pádu Jezdců navštívilo jen málo cizinců. Eragon cítil, že tyto lesy jsou pro smrtelníky nebezpečným místem, protože jsou určitě plné podivných kouzel a zvláštních stvoření.
Jako by to byl jiný svět, poznamenal. Dvojice motýlů se spirálovitě točila kolem sebe, když stoupali z temného nitra lesa.
Doufám, řekla Safira, že tam mezi stromy pro mě bude dost místa na cestách, které elfové užívají Nemůžu celou dobu letět.
Určitě v dobách Jezdců existovaly způsoby, jak se přizpůsobit drakům.
Hmm.
Té noci, právě když si Eragon začal hledat přikrývky, se po jeho boku objevila Arya jako duch, který se zhmotnil ze vzduchu. Překvapeně vyskočil; nikdy nechápal, jak se může pohybovat tak potichu. Než se stačil zeptat, co chce, její mysl se dotkla té jeho a řekla: Pojď co nejtišeji za mnou.
Ten dotek ho zaskočil stejně jako její přání. Sdíleli myšlenky během útěku do Farthen Dûru - byl to jediný způsob, jak mohl Eragon s Aryou komunikovat v hlubokém bezvědomí, které si sama navodila -, ale od jejího uzdravení se nikdy znovu nepokusil dotknout se její mysli. Byl to nesmírně osobní zážitek. Kdykoli vstoupil do vědomí druhého člověka, měl pocit, jako by se část jeho obnažené mysli otírala o podobnou mysl toho druhého. Připadalo mu to drzé a neslušné, vstoupit do něčího soukromí bez pozvání, a také by tím zradil Aryinu důvěru, jakkoli byla mizivá. Eragon se rovněž bál, že takové spojení by odhalilo jeho nové a zmatené city, a vůbec netoužil, aby se mu za ně vysmála.
Následoval ji, když vyklouzla z kruhu stanů, opatrně se vyhnuli Tríhgovi, který držel první hlídku, a odešli z doslechu trpaslíků. Safira ho uvnitř jeho mysli celou cestu ostražitě sledovala, připravená vyrazit a stanout mu po boku, bude-li to třeba.
Arya se usadila na kmeni porostlém lišejníky a objala si kolena pažemi, aniž by na něj pohlédla. Jsou určité věci, které musíš vědět dřív, než dorazíme do Cerisu a Ellesméry, abys vinou nevědomosti nezostudil mě nebo sebe.“
„Jako například?“ Zvědavě se skrčil naproti ní.
Arya zaváhala. „Za ty roky, co jsem vyslancem Islanzadí, jsem vypozorovala, že lidé a trpaslíci jsou si docela podobní. Sdílíte řadu stejných přesvědčení a vášní. Nejeden člověk žil bez potíží mezi trpaslíky, protože chápal jejich kulturu, stejně jako oni rozumějí vaší. Milujete, toužíte, nenávidíte, bojujete a tvoříte v podstatě stejným způsobem. Tvé přátelství s Orikem a přijetí do Durgrimst Ingeitum jsou toho příkladem.“ Eragon přikývl, ačkoli jemu se rozdíly mezi nimi zdály mnohem větší. „Elfové však nejsou jako ostatní rasy.“
„Mluvíš, jako bys nebyla jednou z nich,“ řekl a zopakoval tak její vlastní slova z Farthen Dûru.
„Já jsem žila s Vardeny dostatečně dlouho, abych si zvykla na jejich tradice,“ odvětila Arya odměřeně.
„Ach… Takže tím chceš říct, že elfové nemají stejné city jako trpaslíci a lidé? Tomu můžu těžko uvěřit. Všechny živé bytosti mají tytéž základní potřeby a touhy.“
„Tak jsem to nemyslela!“ Eragon se zalekl, pak se zamračil a prohlížel si ji. Nebylo u ní obvyklé, aby byla tak příkrá.
Arya zavřela oči, přitiskla si prsty na spánky a dlouze se nadechla. „Protože elfové mají tak dlouhý život, považují zdvořilost za nejvyšší společenskou ctnost. Nemůžeš si dovolit někoho pohoršit, když zloba může trvat desítky nebo stovky let. Vybrané chování je jediný způsob, jak zabránit, aby se takové nepřátelství nehromadilo. Ne vždy se to vydaří, ale přísně dodržujeme své zvyklosti, protože nás ochraňují před krajnostmi. Nadto se nám nerodí mnoho dětí, proto je životně důležité, abychom se vyhnuli neshodám mezi sebou. Kdybychom měli stejnou zločinnost jako vy nebo trpaslíci, brzy bychom vymřeli.“
„Existuje náležitý způsob, jak pozdravit strážné v Cerisu, jisté vzorce chování a forma, které musíš dodržovat, až budeš představen královně Islanzadí, a stovka různých způsobů, jak zdravit ty kolem sebe, Pokud není lepší rovnou zůstat ztticha.“
„Se všemi těmi zvyky,“ odvážil se říci Eragon, „to budí dojem, že musí být jednodušší někoho urazit.“
Po rtech jí přelétl úsměv. „Možná. Víš stejně dobře jako já, že tě budou hodnotit podle nejpřísnějších měřítek. Pokud uděláš chybu, elfové si budou myslet, že jsi to udělal naschvál. A bude ještě horší, pokud zjistí, že jsi to udělal z nevědomosti. Daleko lepší bývá, když si o tobě myslí, že jsi neomalený a schopný než neomalený a neschopný. Naše politika se mění v cyklech, které jsou sotva patrné a velice dlouhé. Co vidíš nebo slyšíš od jednoho elfa jeden den, může být jen drobným tahem ve strategii, jejíž kořeny sahají tisíce let nazpět, a možná nebude mít žádný vliv na to, jak se ten elf zachová zítra. Je to hra, kterou všichni hrajeme, ale jen málo z nás ji řídí; hra, do níž zanedlouho vstoupíš.“
„Ted“ možná chápeš, proč říkám, že elfové nejsou jako ostatní rasy. Trpaslíci jsou také dlouhověcí, přesto mají více potomků než my a nesdílejí naše sebeovládání nebo naši zálibu v intrikách. A lidé…“ Nechala svůj hlas utichnout do taktního mlčení.
„Lidé,“ řekl Eragon, „dělají, co mohou, s tím, čím byli obdařeni.“
„I tak se to dá říct.“
„Proč tohle všechno neřekneš také Orikovi? Zůstane v Ellesméře se mnou.“
Do jejího hlasu se vkradla hořkost. „Už je trochu obeznámen s našimi pravidly chování. Přesto jako Jezdec uděláš dobře, když se budeš jevit jako lépe vzdělaný než on.“
Přijal její výtku bez námitek. „Co se musím naučit?“
A tak Eragona a jeho prostřednictvím i Safiru začala Arya učit elfským zdvořilostním způsobům. Nejdřív vysvětlila, že když jeden elf potká druhého, zastaví se a položí si první dva prsty na rty, aby tak ukázali, že „během našeho rozhovoru nezkreslíme pravdu“. Pak následuje věta Atra estemí ono thelduin, na niž jeden odpoví Atra du evarínya ono varda.
„A,“ doplnila dále Arya, „pokud máš být zvláště oficiální, následuje třetí odpověď: Un atra morranr lífa unin hjarta onr,

což znamená A nechť je mír v tvém srdci. Tyto výroky byly přejaty z požehnání, které nám dával drak při završení smlouvy mezi elfy a draky. Je to:
Atra esterní ono thelduin,
Mor'ranr lífa unin hjarta onr,
Un du evarínya ono vardy.
Nebo také:
Nechť nad tebou vládne štěstí,
nechť je mír v tvém srdci
a hvězdy nad tebou bdí.“
„Jak víte, kdo má promluvit jako první?“
‚Když zdravíš někoho s vyšším postavením nebo chceš vzdát čest méně důležitému, pak mluvíš první. Když zdravíš někoho s nižším postavením, než je tvoje, mluvíš jako poslední. Ale pokud si nejsi jistý svou pozicí, dej protějšku příležitost promluvit, a pokud mlčí, promluv první. Takové je pravidlo.“
Vztahuje se to i na mě? zeptala se Safira.
Arya vytrhla ze země suchý lístek a rozdrtila ho mezi prsty. Tábor za ní potemněl, protože trpaslíci zahrnuli oheň a zmírnili plameny vrstvou hlíny, aby uhlíky vydržely do rána. „Když jsi drak, není v naší kultuře nikdo výše postavený než ty. Dokonce ani královna by si nad tebou nenárokovala autoritu. Můžeš dělat a říkat, co se ti zachce. Nevyžadujeme, aby byli draci vázáni našimi zákony.“
Pak Eragonovi ukázala, jak zkroutit pravou ruku a položit si ji přes hrudní kost ve zvláštním posunku. „Tohle,“ řekla, „použiješ, když potkáš Islanzadí. Tím dáváš najevo, že jí nabízíš svou věrnost a poslušnost.“
„Je to závazné, jako má přísaha věrnosti Nasuadě?“
„Ne, pouze zdvořilost, a navíc jen malá.“
Eragon se usilovně snažil zapamatovat si nejrůznější způsoby oslovování, kterým je Arya učila. Pozdravy se lišily podle mužů a žen, dospělých a dětí, chlapců a dívek, stejně jako podle postavení a významnosti. Byl to děsivý seznam, ale takový, o němž Eragon věděl, že se ho musí bezchybně naučit zpaměti.
Když vstřebal všechno, co mohl, Arya se postavila a oprášila si ruce. „Pokud to nepozapomeneš, povedeš si dostatečně dobře.“ Otočila se k odchodu.
„Počkej,“ řekl Eragon. Natáhl za ní ruku, aby ji zastavil, pak ale ucukl, než si stačila všimnout jeho troufalosti. Ohlédla se přes rameno s tázavým pohledem a jemu se sevřel žaludek, jak se pokoušel najít vhodný způsob, aby dobře formuloval své myšlenky. Ač se snažil sebevíc, zmohl se pouze na: „Jsi v pořádku, Aryo…? Vypadáš rozrušená a nesvá od té doby, co jsme opustili Hedarth.“
Aryina tvář ztvrdla do bezvýrazné masky a on sebou v duchu trhl, neboť mu došlo, že zvolil nesprávný způsob. Přesto nedokázal pochopit, proč se jí ta otázka tak dotkla.
„Až budeme v Du Weldenvarden,“ oznámila mu úsečně, „předpokládám, že se mnou nebudeš mluvit takovým důvěrným způsobem, leda by sis přál někoho pohoršit.“ A odkráčela.
Utíkej za ní! zvolala Safira.
Cože?
Nemůžeme si dovolit, aby se na tebe zlobila. Jdi se omluvit.
Vzedmula se v něm hrdost. Ne! To byla její chyba, ne moje.
Jdi se omluvit, Eragone, nebo ti naplním stan mršinami! To nebyla planá hrozba.
Jak to mám udělat?
Safira vteřinu zapřemýšlela, pak mu řekla, co má udělat. Bez reptání vyskočil na nohy, doběhl Aryu a skočil před ni, čímž ji přinutil zastavit. Pohlédla na něj s povýšeným výrazem.
Dotkl se prsty svých rtů a řekl: „Arya svit-kona.“ Použil tak zdvořilostní výraz pro velmi moudrou ženu, který se právě naučil. „Nechal jsem se unést, a proto žádám tvé odpuštění. Safira a já jsme jen měli obavy o tvé blaho. Po tom všem, co jsi pro nás udělala, by pro nás bylo to nejmenší nabídnout ti na oplátku naši pomoc, kdybys ji potřebovala.“
Nakonec se Arya nechala obměkčit a řekla: „Vážím si vašeho zájmu. A také jsem se nechala unést.“ Sklopila pohled. V šeru byly obrysy jejích údů a trupu bolestně napjaté. „Ptáš se, co mě trápí, Eragone? Opravdu to chceš vědět? Pak ti to tedy řeknu.“ Její hlas byl měkký jako chmýří poletující ve větru. „Bojím se.“
Eragon byl tak ohromený, že se nezmohl na odpověď. A ona vykročila pryč a zanechala ho samotného uprostřed noci.

Ceris

Čtvrtého dne ráno Eragon jel vedle Šrrgniena a trpaslík se ho zeptal: „Tak mi řekni, mají lidé skutečně deset prstů na nohou, jak se říká? Protože, abych byl upřímný, dosud jsem nikdy necestoval za naše hranice.“
„Samozřejmě máme deset prstů!“ řekl Eragon udiveně. Posunul se v sedle Sněžného bleska, zvedl nohu, sundal si pravou botu a ponožku a zavrtěl prsty na nohou před Šrrgnienovýma ohromenýma očima. „Vy ne?“
Srrgnien zavrtěl hlavou. „Ne, my máme na každé noze sedm prstů. Tak nás Helzvog stvořil. Pět je příliš málo a šestka je špatné číslo, ale sedm… sedm je to pravé.“ Znovu pohlédl na Eragonovu nohu, pak popohnal vpřed svého osla a začal živě mluvit s Amou a Hedinem, kteří mu nakonec podali několik stříbrných mincí.
Myslím, řekl si Eragon, jak si natahoval botu zpátky, že jsem byl jen předmětem sázky. Z nějakého důvodu to Safiře připadalo nesmírně zábavné.
Sešeřilo se a vyšel měsíc v úplňku, když se Edda ještě víc přiblížila okraji Du Weldenvarden. Jeli po úzké pěšině mezi

spletitými dříny a růžovými keři v plném květu, které naplňovaly večerní vzduch čerstvou vůní.
V Eragonovi narůstalo dychtivé očekávání, když hleděl do tmavého lesa a věděl, že už vstoupili do elfského panství a jsou blízko Censu. Předklonil se v sedle Sněžného bleska a uzdu měl pevně přitaženou mezi rukama. Safiřino vzrušení bylo stejně velké jako jeho; držela se jim nad hlavou a netrpělivostí švihala ocasem sem a tam.
Eragon měl pocit, jako by zabloudili do snu. Jako by to vůbec nebylo skutečné, řekl.
Ano. Tady stále vládnou pradávné legendy.
Nakonec došli na malou louku mezi řekou a lesem. „Zastavte tady," řekla Arya potichu. Šla dopředu, dokud nestála sama uprostřed bujné trávy, a pak zakřičela ve starověkém jazyce: „Vyjděte, moji bratři! Nemáte se čeho bát. To jsem já, Arya z Ellesméry. Moji společníci jsou přátelé a spojenci; nechtějí nám ublížit." Přidala ještě pár slov, jimž Eragon nerozuměl.
Několik minut byla slyšet jen řeka proudící za nimi, dokud se zpod nehybných listů neozvala elfština, tak živá a rychlá, že Eragon nezachytil ani slovo. Arya odpověděla: „Ano."
Na okraji lesa to zašustilo a objevili se tam dva elfové a další dva zlehka vyběhli po větvích pokrouceného dubu. Ti na zemi nesli dlouhé oštěpy s bílými bodci, zatímco druhá dvojice měla luky. Pod splývavými plášti sepnutými na rameni slonovinovou broží měli všichni tuniky v barvě mechu a kůry. Jeden měl dlouhé černé vlasy jako Arya, ostatní stříbrné jako měsíční svit.
Elfové seskočili ze stromu a přivítali Aryu, smáli se čistými, ryzími hlasy. Chytili se za ruce a tancovali kolem ní v kruhu jako děti a radostně zpívali a točili se v trávě.
Eragon je užasle pozoroval. Arya mu nikdy nedala důvod myslet si, že elfové se rádi smějí - ani že to vůbec umí. Byl to úžasný zvuk, jako flétny a harfy zvonivě hrající radostnou melodii. Chtěl by ji poslouchat navěky.
Pak se Safira snesla nad řeku a usadila se vedle Eragona. S jejím příchodem elfové poplašně vykřikli a namířili na ni zbraně. Arya rychle promluvila uklidňujícím hlasem, nejdřív kývla na Safiru, pak na Eragona. Když se odmlčela, aby se nadechla, Eragon si stáhl rukavici z pravé ruky a nastavil dlaň tak, aby gedwëy ignasia odrazila měsíční světlo. Potom řekl jako kdysi dávno Arye: „Eka fricai un Sur'tugal." Jsem Jezdec a přítel. Pamatoval si na ponaučení ze včerejška, dotkl se rtů a dodal: „Atra esterní ono thelduin."
Elfové spustili zbraně a jejich podlouhlé tváře se rozzářily blaženou radostí. Přitiskli si ukazováky na rty, uklonili se Safire i jemu a zadrmolili odpověď ve starověkém jazyce.
Pak se postavili, ukázali na trpaslíky a zasmáli se, jako by to byl nějaký soukromý vtip. Zamířili zpátky do lesa, zamávali na ně a zavolali: „Pojďte, pojďte!"
Eragon následoval Aryu se Safirou a trpaslíky, kteří si reptali mezi sebou. Když procházeli mezi stromy, klenba nad hlavou je skryla do sametové tmy, až na místa, kde měsíční světlo probleskovalo skulinami v plášti překrývajících se listů. Eragon slyšel, jak elfové šeptají a smějí se všude kolem, ačkoli je neviděl. Občas zavolali, kudy se má jít, když on nebo trpaslíci bloudili.
Nedaleko před nimi mezi stromy prosvítal oheň, který vrhal stíny poskakující jako duchové po zalesněné zemi. Když Eragon vstoupil do kruhu světla, uviděl tři malé chatky seskupené kolem kořenů rozložitého dubu. Vysoko na stromě byla zastřešená plošina, kde mohl hlídač sledovat řeku a les. Mezi dvěma chatkami byla přivázaná tyč: visely z ní svazky sušících se rostlin.
Čtyři elfové zmizeli v chatkách, pak se vrátili s náručemi plnými ovoce a zeleniny - ale žádným masem - a začali připravovat jídlo pro své hosty. Pobroukávali si při práci a přeskakovali od jednoho popěvku k druhému, jak se jim zlíbilo. Když se Orik zeptal na jejich jména, tmavovlasý elf ukázal na sebe a řekl: „Já jsem Lifaen z Domu Rílvenar. A moji společníci jsou Edurna, Celdin a Narí."
Eragon se posadil vedle Safiry, vděčný za možnost odpočinout si a pozorovat elfy. Ačkoli všichni čtyři byli muži, jejich tváře se podobaly Arynině - měli jemné rty, úzké nosy a velké zkosené oči, které jim zářily pod výrazným čelem. Zbytek těla ladil s obličejem: úzká ramena a štíhlé dlouhé končetiny. Každý z nich byl krásnější a ušlechtilejší než kterýkoli člověk, kterého kdy Eragon viděl, i když nadpozemským, cizokrajným způsobem.
Kdo by si kdy pomyslel, že někdy navštívím říši elfů? zeptal se Eragon sebe. Zazubil se a opřel se o roh chatky. Teplo ohně ho uspávalo, s ním seděla Safira, která z elfů nespouštěla rozzářené oči.
V téhle rase je víc kouzel, poznamenala nakonec, než mezi lidmi nebo trpaslíky. Nevypadají, jako by vzešli ze země nebo kamene, ale spíš z jiné říše, napůl uvnitř, napůl venku, jako odrazy, které jsou vidět na vodě.
Rozhodně jsou půvabní, řekl. Elfové se pohybovali jako tanečníci, každý jejich pohyb byl uhlazený a mrštný.
Brom říkal Eragonovi, že je neslušné, aby někdo mluvil v myšlenkách s drakem Jezdce bez jeho svolení. Elfové přísně dodržovali tento zvyk a vyslovovali nahlas své poznámky k Safíře, která jim pak odpověděla přímo. Safira se obvykle zdráhala dotýkat myšlenek lidí a trpaslíků a dovolila Eragonovi předat její slova, protože jen málo příslušníků těchto ras se naučilo střežit vlastní mysl. Také by to byl zbytečný přepych, využívat tak důvěrný způsob spojení pro běžné výměny názorů. Elfové však v tomto ohledu neměli žádné zábrany; uvítali Safiru ve svojí mysli a těšili se z její přítomnosti.
Konečně bylo jídlo hotovo a podávalo se na vyřezávaných talířích, které na dotek připomínaly kost, i když mezi okraji zdobenými květinami a révami byla znát léta dřeva. Eragon také dostal pohár angreštového vína - vyrobený ze stejného neobvyklého materiálu - s vyřezaným drakem omotaným kolem jeho nožky.
Během jídla Lifaen vytáhl sadu rákosových píšťal a začal hrát plynoucí melodii. Prsty mu hbitě přeskakovaly z dírky na dírku. Brzy nejvyšší stříbrovlasý elf, Narí, zvýšil hlas a zazpíval:

Óóó!
Den už končí; hvězdy svítí;

Měsíc bílý; voní kvítí! ?
Směj se trápení a směj se nepříteli,
Dítě Menoy je v bezpečí, jak jsme chtěli.
Dítě lesa ztratili jsme v boji;
Lesní dcera tváří v tvář životu stojí!
Svobodná od strachu a od plamene
Jezdce hrozným stínům vezme!
Zas draci stoupají uprostřed dění,
A my pomstíme jejich utrpení!
Ostré meče a silné paže jsou tu stále,
Dozrál pro ně čas konečně zabít krále!
Óóó!
Vítr je vlahý; řeky jsou hluboké;
Ptáci už spí; stromy jsou vysoké!
Směj se trápení a směj se nepříteli,
přišel čas, abychom z pomsty radost měli!

Když Narí skončil, Eragon uvolnil zatajený dech. Nikdy předtím neslyšel takový hlas; měl pocit, jako by elf odhalil vlastní nitro, samotnou svou duši. „To bylo překrásné, Narívodhr."
„Ještě to není ono, Argetlame," namítl Narí. „Ale přesto ti děkuji."
Thorv zabručel. „Velmi hezké, mistře elfe. Přesto se musíme věnovat podstatnějším věcem, než je přednes veršů. Máme doprovázet Eragona dál?"
„Ne," řekla Arya rychle a přitáhla k sobě pohled ostatních elfů. „Ráno se můžete vrátit domů. My už zajistíme, aby Eragon dorazil do Ellesméry."
Thorv sklonil hlavu. „Pak jsme splnili svůj úkol."
Eragon ležel na lůžku, jež mu elfové přichystali, a napínal uši, aby zachytil Aryin hlas, který se nesl z jedné chatky. Ačkoli používala mnoho jemu neznámých slov ze starověkého jazyka, vyvodil, že vysvětluje jejich hostitelům, jak přišla o Safiřino vejce, a události od té doby. Když skončila, následovalo dlouhé ticho a posléze jeden elf řekl: „To je dobře, že ses vrátila, Aryo Dróttningu. Islanzadí to vážně zarmoutilo, když tě zajali a vejce bylo ukradeno a navíc zrovna urgaly! Byla - a je - hrozně smutná."
„Tiše, Edurno… tiše," huboval ho další. „Dvergar jsou malí, ale mají ostrý sluch, a jsem si jistý, že tohle nahlásí Hrothgarovi."
Pak jejich hlasy potichly a Eragon už nerozeznal nic z šelestu slov, která se smísila s šepotem listí, zatímco usínal a elfská píseň se mu ve snech donekonečna opakovala.
Když se Eragon probudil, vzduch byl prosycený vůní květin a on spatřil sluncem zalité lesy Du Weldenvarden. Nad hlavou se mu skláněla pestrobarevná paleta šumících listů, podpíraných silnými kmeny, které se nořily do suché, holé země. Ve všudypřítomném zeleném stínu přežíval jen mech, lišejníky a pár nízkých keříků. Nedostatek podrostu umožňoval, že mezi stromy bylo dobře vidět na velkou dálku a dalo se volně procházet sem a tam pod strakatou střechou.
Eragon vstal a našel Thorva a jeho stráže sbalené a připravené k odchodu. Orikův osel by přivázaný za tím Ekksvarovým. Eragon přistoupil k Thorvovi a řekl: „Děkuji vám všem za to, jak jste chránili mě a Safiru. Prosím, vzkažte naše díky i Undinovi."
Thorv přitiskl pěst na prsa. „Předám tvůj vzkaz." Pak zaváhal a pohlédl za sebe k chatkám. „Elfové jsou podivná rasa, plná světla a tmy. Ráno s tebou pijí, večer tě bodnou do zad. Zůstávej zády ke zdi, Stínovrahu. Jsou nestálí, velmi nestálí."
„Budu na to pamatovat."
„Hmm." Thorv mávl k řece. „Hodlají plout loďkami po jezeře Eldor. Co uděláš se svým koněm? Mohli bychom ho vzít s sebou zpět do Tarnagu a odtamtud do Tronjheimu."
„Loďkami!" zvolal Eragon s hrůzou. Měl přece v plánu vzít s sebou Sněžného bleska do Ellesméry, protože bylo pohodlné mít k dispozici koně, kdykoli je Safira pryč, nebo na místech příliš stísněných pro její rozměry. Dotkl se řídkého strniště na své bradě. „To je laskavá nabídka. Zajistíte, že bude o Sněžného bleska dobře postaráno? Nesnesl bych, kdyby se mu mělo něco stát."
„Na mou čest," přislíbil Thorv, „až se vrátíš, najdeš ho dobře živeného a udržovaného."
Eragon přivedl Sněžného bleska a předal hřebce, jeho sedlo a výbavu pro hřebelcování na starost Thorvovi. Popřál každému z bojovníků sbohem a pak on, Safira a Orik pozorovali trpaslíky, jak odjíždějí zpátky cestou, kterou sem přijeli. Po návratu do chatek Eragon a zbytek jeho výpravy následoval elfy do houští na břeh Eddy. Tam byly po dvou stranách balvanu zakotvené dvě bílé kánoe s révami ovinutými podél boků.
Eragon nasedl na bližší loďku a uložil si ruksak pod nohy. Ohromilo ho, jak lehké to plavidlo je; dokázal by ho zvednout jednou rukou. Ještě neuvěřitelnější bylo, že trupy vypadaly, jako by byly vyrobené z plátů březové kůry spojených v jednolitý celek. Zvědavě se dotkl boku. Kůra byla tvrdá a pevná jako natažený pergamen a chladná od vody. Zaťukal na ni prstem. Vláknitá skořápka se rozezněla jako tlumený buben.
„Všechny vaše lodě jsou takhle vyrobeny?" zeptal se.
„Všechny, až na ty největší," odpověděl Narí, který se usadil na přídi Eragonovy lodi. „Pro ty vyvoláme zpěvem prvotřídní cedr a dub do správného tvaru."

Než se Eragon stačil zeptat, jak to myslel, Orik přistoupil do jejich kánoe, zatímco Arya a Lifaen si zabrali tu druhou. Arya se obrátila k Edurnovi a Celdinovi, kteří stáli na břehu, a řekla: „Hlídejte tuhle cestu, aby nás nikdo nemohl sledovat, a nikomu o nás neříkejte. Královna se to musí dozvědět jako první. Pošlu vám posily, jakmile dorazíme do Silthrimu."
„Arya Dróttningu."
„Ať hvězdy nad vámi bdí!" odpověděla.
Narí a Lifaen se naklonili dopředu a vytáhli z vnitřku lodi třímetrové špičaté tyče a začali postrkovat lodě proti proudu. Safira vklouzla znovu do vody a vyrazila za nimi korytem řeky, dokud je nedohonila. Když se na ni Eragon podíval, líně přivřela oči, pak se ponořila a řeka se plynule zavřela přes její ostnatý hřbet. Elfové se zasmáli, když to udělala, a složili jí mnoho poklon za její velikost a sílu.
Po hodině dopluli k jezeru Eldor, posetému malými, klikatými vlnami. Ptáci a mouchy se hemžili u hradby stromů lemujících západní břeh, zatímco východní pobřeží pokračovalo pláněmi. Na té straně se Potulovaly stovky kusů zvěře. Jakmile unikli proudu řeky, Narí a Lifaen odložili tyče a rozdali pádla s lopatkami z listů. Orik a Arya už věděli, jak kormidlovat loď, ale Eragonovi musel Narí postup nejprve vysvětlit. „Zatočíme vždy na tu stranu, na kterou budeš pádlovat ty," řekl elf. „Takže když já budu pádlovat vpravo a Orik vlevo, pak ty musíš pádlovat jednou na jednu stranu a pak na druhou, jinak budeme měnit směr." Na denním světle se Narího vlasy třpytily jako ten nejkvalitnější stříbrný drát, každý pramen jako zářivý provázek.
Eragon brzy kormidlování ovládal, a jakmile přivykl opakujícím se pohybům, jeho mysl se uvolnila pro denní snění. A tak plul po chladivém jezeře, ztracený v neskutečných světech za svýma očima. Když přestal pádlovat, aby si mohly jeho paže odpočinout, znovu z opasku vytáhl Orikův spletitý prsten a marně se snažil uspořádat nepoddajné zlaté kroužky do správného tvaru.
Narí si všiml, co dělá. „Můžu se na ten prsten podívat?"
Eragon ho podal elfovi, který se odvrátil zády. Na pár okamžiků Eragon s Orikem řídili kánoi sami, protože se Narí zabral do spletených kroužků. Pak Narí s radostným výkřikem zvedl ruku a složený prsten se mu zableskl na prostředníčku. „To je opravdu rozkošný rébus," pochvaloval si Narí. Stáhl si prsten a zatřásl jím, aby ho Eragonovi vrátil v původním stavu.
„Jak jsi to udělal?" dožadoval se závistivě Eragon, zdrcený, že Narí dokázal složit hlavolam tak snadno. „Počkej… Neříkej mi to. Chci na to přijít sám."
„Samozřejmě," prohodil Narí s úsměvem.

Rány minulosti

Tři a půl dne obyvatelé Carvahallu rokovali o posledním útoku, tragické smrti mladého Elmunda a o tom, co by se dalo udělat, aby unikli hrozící záhubě. V každé místnosti každého domu zuřily debaty plné hořkého hněvu. V jediném okamžiku se postavil přítel proti příteli, muž proti ženě, děti proti rodičům, aby se za chvíli zase usmířili v zoufalé snaze najít způsob, jak přežít.
Někteří tvrdili, že Carvahall je odsouzen ke zkáze tak jako tak, a že by proto mohli zabít ra'zaky a zbývající vojáky, aby aspoň pomstili své mrtvé. Další se domnívali, že pokud je Carvahall skutečně ztracen, pak jediným logickým krokem je vzdát se a věřit v královo milosrdenství, byť by to znamenalo mučení a smrt pro Rorana a otroctví pro všechny ostatní. Jiní zas nestranili ani jednomu názoru, ale spíš propadli podrážděnému vzteku na každého, kdo podle nich neštěstí zapříčinil. Mnozí hledali úlevu od panického strachu v korbelu piva. Sami ra'zakové si očividně uvědomovali, že s jedenácti zabitými vojáky už nemají dostatek sil napadnout Carvahall, a spokojili se tedy s tím, že přesunuli svůj tábor o kus níž k silnici a rozestavili po údolí Palancar hlídky. „Jestli chcete vědět, co si myslím, tak čekají na ty všivé oddíly z Ceunonu nebo z Gil'eadu," řekl Loring na jedné schůzce. Roran naslouchal rozličným názorům, ale sám se zdržel komentáře a mlčky zvažoval různé návrhy. Všechny se zdály být příliš riskantní.
Roran zatím neoznámil Slounovi, že se s Katrinou zasnoubili. Věděl že nemá smysl to dál odkládat, ale bál se, jak řezník zareaguje, až se dozví, že on s Katrinou porušili tradici a tím podkopali jeho autoritu. Kromě toho tu byla spousta práce, která odváděla jeho pozornost; byl přesvědčený, že v tuhle chvíli má za úkol především posílit opevnění kolem Carvahallu.
Získat pomoc druhých bylo snazší, než Roran čekal. Po posledním boji byli vesničané mnohem ochotnější mu naslouchat a poslechnout ho - tedy ti, kdo ho nevinili ze svých nesnází. Nově nabytá autorita ho mátla, dokud si neuvědomil, že je důsledkem úžasu, úcty a možná dokonce strachu, které ve vesničanech vyvolalo to, že zabil vojáky. Říkali mu Kladivo. Roran Kladivo.
To přízvisko ho těšilo.
Na údolí se snášela noc a on stál opřený se zavřenýma očima v rohu Horstovy jídelny. Od mužů a žen usazených kolem svící osvětleného stolu se k němu nesl hovor. Kiselt právě vykládal, jak jsou na tom v Carvahallu se zásobami.
„Nebudeme hladovět," uzavřel, „ale pokud se brzy nezačneme zase starat o pole a stáda, můžeme si před zimou rovnou sami podříznout hrdla. Byl by to ten laskavější osud."
Horst se zachmuřil. „Hloupost!"
„Ať je to hloupost, nebo ne," řekla Gertruda, „pochybuji, že budeme mít šanci to zjistit. Když vojáci přišli, bylo nás deset na jednoho. Ztratili jedenáct mužů; my jsme jich ztratili dvanáct a o dalších devět zraněných se starám. Co se stane, Horste, až jich bude deset na každého z nás?"
„Zachováme se tak, aby měli trubadúři důvod připomínat naše jména," odpověděl zostra Horst. Gertruda smutně

zavrtěla hlavou.
Loring bouchl pěstí do stolu. „A já říkám, že jsme na řadě s útokem, dříve než budou mít početní převahu. Potřebujeme jen pár mužů, štítů a kopí a můžeme tu nákazu vyhubit. Dalo by se to udělat ještě dneska večer!“
Roran se neklidně zavrtěl. Tohle všechno už slyšel a stejně jako předtím i tentokrát Loringův návrh rozpoutal bouřlivé dohady, do nichž se zapojila celá skupina. Po hodině se spor stále nehýbal z místa, ani nepadl žádný nový návrh, až na Thanův nápad, že Gedrik by si měl vydělat svou vlastní kůži, což málem skončilo pěstním soubojem, se konečně rozhovor zklidnil.
Roran dopajdal ke stolu tak rychle jak mu zraněné lýtko dovolovalo. „Chtěl bych něco říct.“ Bylo to pro něj stejné, jako by stoupl na dlouhý trn a pak ho bez zaváhání a strachu z bolesti rychle vytáhl ven; musel to udělat a čím dřív, tím lip. Všechny pohledy - tvrdé, něžné, zlostné, přívětivé, lhostejné i zvědavé - se k němu obrátily a Roran se zhluboka nadechl. „Nerozhodnost nás zabije stejně jistě jako meč nebo šíp.“ Orval obrátil oči v sloup, ale ostatní ho stále poslouchali. „Nevím, jestli bychom měli zaútočit, nebo utéct…“
„Kam?“ odfrknul si Kiselt.
„…ale vím jedno: musíme před nebezpečím ochránit děti, matky a slabé. Ra'zakové nás odřízli od Cawleyho a ostatních farem dole v údolí. A co má být? Známe zdejší krajinu lépe než kdokoli jiný v Alagaësii a existuje jedno místo… místo, kde naši milovaní budou v bezpečí: Dračí hory.“
Roran sebou trhl, když se na něj sesypaly pobouřené reakce. Sloun byl nejhlasitější a křičel: „Raději budu viset, než bych vkročil do těch prokletých hor!“
„Rorane,“ řekl Horst, který překřičel vřavu. „Právě ty bys měl vědět nejlépe, jak jsou Dračí hory nebezpečné - tam přece Eragon našel ten kámen, který sem přivedl ra'zaky! V horách je zima a hemží se to tam vlky, medvědy a dalšími nestvůrami. Proč se o nich vůbec zmiňovat?“
Abych zachránil Katrinu! chtělo se vykřiknout Roranovi. Místo toho však pokračoval: „Protože i když si ra'zakové přivolají na pomoc stovky vojáků, neodváží se vstoupit do Dračích hor. Ne po tom, co tam Galbatorix přišel o půlku armády.“
„To už je dávno,“ řekl pochybovačně Morn.
Roran se toho chytil. „A příběhy o horách získávaly od té doby ve vyprávěních stále děsivější podobu! K vrcholu vodopádů Igualda vede stezka. Jediné, co musíme udělat, je vyslat děti a ostatní tam nahoru. Zůstanou jen na okraji hor, ale přesto budou v bezpečí. Pokud bude Carvahall dobyt, počkají, až vojáci odejdou, a pak se uchýlí do Therinsfordu.“
„Je to příliš nebezpečné,“ zavrčel Sloun. Řezník sevřel okraj stolu tak pevně, že mu zbělely konečky prstů. „Zima, šelmy. Žádný rozumný člověk by tam neposlal svou rodinu.“
„Ale…“ Roran zaváhal, vyvedený z rovnováhy Slounovou odpovědí. Věděl sice, že řezník nenávidí Dračí hory víc než kdokoli jiný - jeho žena se totiž zřítila ze skal poblíž vodopádů Igualda, doufal však, že Slounova vášnivá touha ochránit Katrinu bude dost silná, aby přemohla jeho odpor. Uvědomil si, že musí Slouna přemluvit stejně jako kohokoli jiného. Smířlivým tónem řekl: „Není to tak zlé. Na kopcích už taje sníh. V horách teď není větší zima než tady dole před několika měsíci. A pochybuji, že by vlci a medvědi obtěžovali tak velkou skupinu.“
Sloun se ušklíbl, vycenil zuby a zakroutil hlavou. „V Dračích horách nenajdeš nic než smrt.“
Zdálo se, že ostatní s ním souhlasí, což jenom posílilo Roranovo odhodlání, neboť byl přesvědčený, že pokud je nedokáže získat na svou stranu, Katrina zemře. Přelétl pohledem po dlouhém zástupu tváří a hledal mezi nimi oporu. „Delwine, vím, že je ode mě kruté to vyslovit, ale kdyby Elmund nebyl v Carvahallu, ještě by žil. Ty budeš určitě souhlasit s tím, že jde o správnou věc! Máš možnost ušetřit jiným rodičům trápení, které sám prožíváš.“
Nikdo neodpověděl. „A Birgit!“ Roran se k ní naklonil a svíral přitom opěradla židlí, aby nespadl. „Chceš, aby Nolfavrell dopadl jako jeho otec? Musí odejít. Cožpak nevidíš, že to je jediná možnost, jak mu zajistit bezpečí… ?“
Ačkoli se Roran snažil přemoci dojetí, cítil, jak se mu do očí hrnou slzy. „Už kvůli těm dětem!“ vykřikl rozzlobeně.
V místnosti bylo stále ticho, Roran zíral do stolu a snažil se ovládnout. První se pohnul Delwin. „Nikdy neopustím Carvahall, dokud tady budou vrahové mého syna. Přesto,“ odmlčel se a pomalu pokračoval s bolestí v hlase, „nemůžu popřít pravdivost tvých slov; děti musíme ochránit.“
„Já to tvrdím už od začátku,“ prohlásila Tara.
Pak se přidal Baldor: „Roran má pravdu. Nesmíme se nechat zaslepit strachem. Většina z nás někdy v životě vylezla na vrcholek vodopadů. Je to celkem bezpečné.“
„I já,“ přidala se nakonec Birgit, „s tím musím souhlasit.“
Horst přikývl. „Raději bych to nedělal, ale vzhledem k okolnostem myslím, že nemáme jinou možnost.“ Po chvíli se i další muži a ženy začali neochotně přidávat k Roranovu návrhu.
„Nesmysl!“ vybuchl Sloun. Postavil se a vyčítavě ukázal prstem na Rorana. „Kde vezmou dostatek jídla, aby přečkali celé týdny? Tolik ho neunesou. Jak se zahřejí? Kdyby zapálili ohně, uvidí je! Jak, jak, jak? Když neumřou hlady, zmrznou. Když nezmrznou, sežerou je šelmy. Když je nesežerou… Kdo ví? Můžou spadnout ze skály!“
Roran roztáhl ruce. „Když pomůžeme všichni, budou mít spoustu jídla. S ohněm nebude problém, když půjdou dál do lesa, což by stejně museli, protože přímo vedle vodopádů není dost místa pro táboření.“
„Výmluvy! Výmysly!“
„Co tedy máme dělat, Sloune?“ zeptal se Morn a zvědavě ho pozoroval.
Sloun se hořce zasmál. „Tohle ne.“
„Tak co?“
„To je jedno. Ale tohle je špatná volba.“
„Nemusíš se k nám přidat,“ poznamenal Horst.

„To taky neudělám," řekl řezník. „Jestli chcete, tak to udělejte, ale já ani nikdo z mé krve nevstoupíme do Dračích hor, dokud budu mít morek v kostech." Pak popadl čapku a při odchodu vrhl nenávistný pohled na Rorana, který jej však vlídně opětoval.
Roran byl přesvědčený, že Sloun svou umíněnou tvrdohlavostí Katrinu ohrožuje. Pokud nedokáže přijmout Dračí hory jako vhodné útočiště, usoudil, pak se stal mým nepřítelem a já musím vzít věci do vlastních rukou.
Horst se opřel o předloktí a propletl silné prsty. „Takže… Jestli hodláme přijmout Roranův plán, co všechno bude potřeba připravit?" Skupina si vyměnila opatrné pohledy a postupně začala projednávat přípravy.
Roran vyčkával, dokud se nepřesvědčil, že dosáhl svého cíle, a pak vyklouzl z jídelny. Pospíchal setmělou vesnicí a pátral po Slounovi podél vnitřního obvodu stromového zátarasu. Nakonec ho zahlédl shrbeného pod loučí se štítem opřeným o kolena. Rychle se otočil na patě a utíkal do Slounova obchodu, kde vběhl do kuchyně v zadní části domu. Katrina zrovna prostírala stůl. Zarazila se a užasle na něj hleděla. „Rorane! Co tady děláš? Řekl jsi to otci?"
„Ne." Přišel blíž, chytil ji za paži a vychutnával si ten dotek. Už to, že s ní byl v jedné místnosti, ho naplňovalo radostí. „Mám na tebe jednu velikou prosbu. Bylo rozhodnuto, že pošleme děti a pár dalších do Dračích hor nad vodopády Igualda." Katrina zalapala po dechu. „Chci, abys šla s nimi."
S vylekaným výrazem se vymanila z jeho sevření a přistoupila ke krbu, kde se schoulená zahleděla do rozžhavených uhlíků. Dlouho neodpovídala. Teprve po chvíli se ozvala: „Otec mi po matčině smrti zakázal přiblížit se k vodopádům. Za posledních deset let jsem byla nejdál u Albemovy farmy; blíž jsem se k Dračím horám nedostala." Zachvěla se a její hlas začal znít trochu vyčítavě. „Jak můžeš chtít, abych opustila jak tebe, tak otce? Tohle je můj domov stejně jako tvůj. A proč bych měla odejít, když Elain, Tara a Birgit zůstanou?"
„Katrino, prosím." Váhavě jí položil ruce na ramena. „Ra'zakové si sem přišli pro mě a já nedopustím, aby ti kvůli tomu ublížili. Dokud jsi v nebezpečí, nemohu se soustředit na to, co je teď nejvíc potřeba: na obranu Carvahallu."
„Nemůžeš chtít, abych utekla jako zbabělec!" Zvedla bradu. „Styděla bych se postavit před ostatní ženy z Carvahallu a nazývat se tvojí manželkou."
„Zbabělec? Hlídat a bránit děti v Dračích horách - na tom není nic zbabělého. A vůbec - větší odvahu vyžaduje vstoupit do hor než zůstat tady."
„Co je to za noční můru?" zašeptala Katrina. Oči se jí leskly a ústa měla pevně sevřená. „Muž, který se má stát mým manželem, už mě nechce po svém boku."
Zavrtěl hlavou. „To není pravda. Já…"
„To je pravda. Co když tě zabijí, až budu pryč?"
„Neříkej takové -"
‚Ne! Je jen mizivá naděje, že Carvahall přežije, a jestli musíme zemřít, raději zemřu společně s tebou, než abych se krčila v Dračích horách bez těch, na kterých mi záleží. Ať se ti, kdo mají děti, postarají o sebe sami. Stejně jako já." Po tváři se jí skoulela slza.
Rorana zaplavila vděčnost a údiv nad silou její bezmezné lásky. Pohlédl jí hluboko do očí. „Chtěl jsem, abys odešla právě proto, že tě miluji. Vím, jak se cítíš. Vím, že tohle je ta nejtěžší oběť, kterou bychom mohli oba dát, a já tě teď o ni žádám."
Katrina se zachvěla, celé tělo jí ztuhlo a bílýma rukama sevřela svou mušelínovou šerpu. „Pokud to udělám," řekla roztřeseným hlasem, „musíš mi slíbit, tady a teď, že nic podobného už po mně nikdy nebudeš žádat. Musíš mi slíbit, že i kdybychom se postavili samotnému Galbatorixovi a jen jeden z nás mohl utéct, nebudeš po mně chtít, abych odešla."
Roran na ni bezmocně pohlédl. „To slíbit nemůžu."
„Tak jak můžeš očekávat, že udělám to, co bys ty sám nikdy neudělal?" vykřikla. „Toto je má cena a zlato, šperky ani hezká slovíčka nenahradí tvůj slib. Jestli ti na mně nezáleží natolik, abys sám něco obětoval, Rorane Kladivo, pak odejdi a už tě nikdy nechci vidět!"
Nemůžu ji ztratit. I když cítil nesnesitelnou bolest, sklonil hlavu a řekl: „Máš mé slovo."
Katrina přikývla, klesla do židle - záda měla strnulá a vzpřímená - a osušila si slzy o manžetu rukávu. Tiše hlesla: „Otec mě bude nenávidět, jestli odejdu."
„Jak mu to řekneš?"
„Neřeknu," řekla vzdorovitě. „Nikdy by nedovolil, abych vstoupila do Dračích hor. Přesto se neodváží jít si tam pro mě; bojí se jich víc než samotné smrti."
„Možná se bude bát víc, že tě ztratí."
„Uvidíme. Pokud - až - přijde čas se vrátit… Očekávám však, že si s ním do té doby promluvíš o našem zasnoubení. Aby měl dostatek času se s tím smířit."
Roran se přistihl, jak souhlasně přikyvuje, a říkal si při tom, že budou mít štěstí, jestli se věci vyřeší tak snadno.

Rány současnosti

Roran se probudil za úsvitu. Ležel na zádech, upřeně hleděl na vybílený strop a poslouchal pomalý sípot vlastního dechu. Po chvíli se skulil z postele, oblékl se a šel do kuchyně, kde si vzal pořádný kus chleba, namazal ho měkkým sýrem a vykročil na přední verandu, aby se najedl a pokochal východem slunce.
Jeho poklid brzy narušil houf divočících dětí, který se prohnal zahradou vedlejšího domu a vesele pokřikoval při hře na honěnou; za nimi spěchalo několik dospělých, odhodlaných pochytat své svěřence. Roran sledoval, jak hlučná skupinka zmizela za rohem, potom si strčil zbytek chleba do úst a vrátil se do kuchyně, ve které se mezitím objevili zbývající členové domácnosti.

Elain ho pozdravila. „Dobré ráno, Rorane.“ Pak rozevřela okenice a pohlédla k obloze. „Vypadá to, že možná bude zase pršet.“
„Čím víc, tím lip,“ prohlásil Horst. „Aspoň nebudeme tolik vidět, až polezeme po úbočí Narnmoru.“
„My?“ zeptal se Roran. Posadil se ke stolu vedle Albriecha, který si mnul rozespalé oči.
Horst přikývl. „Sloun měl pravdu s jídlem a zásobami; musíme jim pomoci donést je nahoru k vodopádům, jinak jim nebudou stačit.“
„Zůstane dole někdo, kdo bude střežit Carvahall?“
„Samozřejmě, že ano.“
Když se nasnídali, Roran pomohl Baldorovi s Albriechem zabalit jídlo, přikrývky a další zásoby do tří velikých ranců, které si přehodili přes rameno a vlekli se s nimi k severnímu okraji vesnice. Rorana bolelo lýtko, ale dalo se to snést. Po cestě potkali tři bratry, Darmmena, Larna a Hamunda, s podobným nákladem na zádech.
Přímo u příkopu, který se táhl kolem domů, Roran a jeho společníci narazili na velké shromáždění dětí, rodičů a prarodičů, plně zaměstnaných přípravami na cestu. Několik rodin dobrovolně nabídlo své osly, aby nesli zásoby a menší děti; neklidná zvířata byla uvázaná v řadě a hýkala, což ještě přispívalo k všeobecnému zmatku.
Roran odložil ranec na zem a přelétl očima skupinu. Viděl Svarta - Ivorova strýce, který byl ve svých skoro šedesáti letech nejstarším mužem v Carvahallu - usazeného na balíku šatstva, jak špičkou bílého plnovousu škádlí nemluvně; Nolfavrella, na něhož dozírala Birgit; Feldu, Nollu, Kalitu a řadu dalších matek s ustaranými výrazy; a spoustu dalších nerozhodně vypadajících mužů a žen. V davu také zahlédl Katrinu. Vzhlédla od uzlu, který zavazovala na ruksaku, usmála se na něj a pak se vrátila k práci.
Jelikož stěhování zjevně nikdo neřídil, Roran se snažil vnést do zmatku trochu řádu a dohlížel na přípravy a balení různých zásob. Zjistil nedostatek vaků na vodu, ale když požádal o další, nakonec mu jich třináct přebývalo. Vinou podobných zdržení uběhly časné ranní hodiny jako voda.
Když s Loringem zjistili, že budou třeba náhradní boty, zarazil se, neboť si všiml, že na kraji uličky stojí Sloun. Řezník sledoval rušné dění před sebou. Do vrásek kolem zamračených úst se mu vloudil výraz opovržení. Pohrdavý úšklebek ale ztvrdl do nevěřícného vzteku, jakmile spatřil Katrinu, která si zrovna dávala na záda svůj ruksak, což vyloučilo jakoukoli domněnku, že tady jenom pomáhá. Uprostřed čela mu naběhla žíla.
Roran pospíchal ke Katrině, ale Sloun ho předběhl. Popadl vršek jejího ruksaku, prudce jím zatřásl a vykřikl: „Kdo tě k tomu přinutil? Katrina prohodila něco o dětech a pokusila se vyprostit, ale Sloun trhnul ruksakem tak, až jí zkroutil ruce a popruhy jí sklouzly z ramenou, a nakonec ho hodil na zem, takže se obsah rozsypal. Sloun stále křičel, chytil Katrinu za paži a táhl ji pryč. Zapřela se patami a bránila se, až jí měděné vlasy vířily kolem tváře jako písečná bouře.
Roran se plný vzteku vrhl na Slouna a odtrhl ho od Katriny. Praštil řezníka do prsou a ten udělal několik klopýtavých kroků vzad. „Nech ji! To já chtěl, aby šla.“
Sloun zabodl do Rorana nenávistný pohled a zavrčel: „Na to nemáš právo!“
„Mám na to plné právo.“ Roran pohlédl na kroužek přihlížejících, kteří se shromáždili kolem, a pak řekl tak, aby to každý slyšel: „Katrina a já jsme se zasnoubili a já nedovolím, aby s mou budoucí ženou někdo takto zacházel!“ Poprvé za ten den vesničané naprosto utichli; dokonce i osli zmlkli.
Na Slounově tváři se objevilo překvapení a hluboká nezhojitelná bolest, spolu se záblekem slz. Na okamžik ho Roranovi bylo líto; pak se ale v řezníkově obličeji vystřídala řada stále křečovitějších výrazů, dokud nebyl rudý jako řípa. Pak zaklel a zavrčel: „Ty falešný srabe! Jak ses mi mohl dívat do očí a mluvit se mnou jako čestný muž, zatímco se ucházíš o mou dceru bez mého svolení? Jednal jsem s tebou v dobré víře a teď zjistím, že mi vykrádáš dům za zády.“
„Doufal jsem, že to budu moci udělat řádným způsobem,“ řekl Roran, „ale události se proti mně spikly. Nikdy jsem neměl v úmyslu způsobit ti zármutek. I když se to všechno neseběhlo tak, jak bychom si oba přáli, přesto chci tvé požehnání, jestli mi je dáš.“
„Raději bych měl za syna vepře prolezlého červy než tebe! Nemáš farmu. Nemáš rodinu. A nebudeš mít nic s mojí dcerou!“ Řezník znovu zaklel. „A ona nebude mít nic s Dračími horami!“
Sloun se natáhl po Katrině, ale Roran se mu postavil do cesty a tvář měl stejně tvrdou jako zaťaté pěsti. Stáli těsně u sebe, zírali si přímo do očí a chvěli se pod tíhou emocí. Slounovy zarudlé oči plály šíleným ohněm.
„Katrino, pojď sem!“ nařídil Sloun.
Roran ustoupil od Slouna, takže všichni tři stáli v jakémsi trojúhelníku, a pohlédl na Katrinu. Po tvářích jí stékaly slzy, když přelétla pohledem mezi jím a otcem. Udělala krok vpřed, pak zaváhala dlouhým, mučivým výkřikem si vjela rukama do vlasů v záchvatu nerozhodnosti.
Katrino!“ zakřičel Sloun s náznakem strachu v hlase.
„Katrino,“ zašeptal Roran.
Jak uslyšela jeho hlas, slzy ustaly a ona se postavila zpříma s vyrovnaným výrazem ve tváři. Řekla: „Je mi to líto, otče, ale rozhodla jsem se provdat za Rorana,“ a stoupla si vedle něj.
Sloun zbledl jako stěna. Skousl si ret tak silně, že mu na něm vyskočila kapička rubínové krve. „Nemůžeš mě opustit! Jsi moje dcera!“ Vrhnul se k ní s napřaženýma rukama. V tom okamžiku Roran zařval, udeřil řezníka vší silou a před celou vesnicí ho srazil na zem.
Sloun pomalu vstal, tvář a krk měl zrudlé ponížením. Když znovu pohlédl na Katrinu, jako by se scvrkl a zmenšoval se, až Roranovi připadalo, že se dívá pouze na jeho přízrak. Zašeptal: „Tak je to vždycky; ti, kdo jsou tvému srdci nejbližší, ti způsobí největší bolest…“ Pak křikl: „Ty ode mě nedostaneš žádné věno, zmije, ani dědictví po matce,“ a s hořkým pláčem se otočil a utekl do svého krámu.
Katrina se opřela o Rorana a on jí ovinul paži kolem pasu. Společně se drželi jeden druhého, zatímco lidé se shlukli kolem nich, aby jim projevili soustrast, dali radu, pogratulovali nebo vyjádřili nesouhlas s jejich jednáním. Přes všechen

rozruch však Roran nevnímal nic než ženu, kterou držel v náručí a která držela jeho.
V tu chvíli přichvátala Elain - tak rychle, jak jí jen těhotenství dovolovalo. „Ach, ubohé dítě!“ vykřikla, objala Katrinu a odtáhla ji Roranovi z náruče. „Je pravda, že jste zasnoubeni?“ Katrina přikývla a usmála se, pak propukla v hysterický pláč na Elainine rameni. „No tak, no tak.“ Elain něžně kolébala Katrinu, hladila ji a snažila se ji utišit, ale marně - pokaždé když si Roran myslel, že už se vzchopí, začala opět plakat s novou naléhavostí. Nakonec Elain pohlédla přes Katrinino třesoucí se rameno a řekla: „Vezmu ji s sebou domů.“
..Přijdu za vámi.“
..Ne, nepřijdeš,“ pravila rozhodně Elain. „Potřebuje čas, aby se uklidnila, a ty máš spoustu práce. Chceš moji radu?“
Roran mlčky Přikývl. „Do večera se k ní nepřibližuj. Slibuji, že tou dobou už bude svěží jako rybička. Může se k ostatním přidat zítra.“ Elain ani nečekala na jeho odpověď a odvedla vzlykající Katrinu pryč od hradby stromů.
Roran stál s rukama bezvládně svěšenýma podél těla a cítil se otupělý a bezmocný. Co jsme to udělali? Litoval, že neprozradil Slounovi jejich zasnoubení dřív. Litoval, že on a Sloun nebudou moci společně ochraňovat Katrinu před Královstvím. A litoval toho, že Katrina byla nucena vzdát se pro něj své jediné rodiny. Teď byl dvojnásob zodpovědný za její blaho. Neměli jinou volbu než se vzít. Příšerně jsem to zkomplikoval. Povzdechl si, zaťal pěsti a škubl sebou, když natáhl odřené klouby.
„Jak je ti?“ zeptal se Baldor, který k němu přistoupil. ?
Roran se přinutil usmát. „Nedopadlo to přesně tak, jak jsem doufal. Sloun je jako pomatený, když jde o Dračí hory.“
„A o Katrinu.“
„To taky. Já…“ Roran zmlkl, když se před nimi zastavil Loring.
„To byla zatracená hloupost, cos udělal!“ zavrčel švec a nakrčil nos.
Pak vysunul bradu, zazubil se a odkryl pahýlovité zbytky zubů. „Ale doufám, že ty a to děvče budete moc šťastní.“
Zavrtěl hlavou. „No, budeš to potřebovat, Kladivo!“
„My všichni to budeme potřebovat,“ vyštěkl Than, který je zrovna míjel.
Loring mávl rukou. „Pche, to je bručoun. Poslouchej, Rorane. Žiju v Carvahallu spoustu, spoustu let a ze zkušenosti vím, že je lepší, když se tohle všechno stalo teď, než kdybychom byli všichni v teplíčku a pohodlí.“
Baldor přikývl, ale Roran se zeptal: „A proč?“
„Copak to není jasné? Za normálních okolností by tebe a Katrinu nejméně příštích devět měsíců pomlouvali.“ Loring si významně poklepal ze strany na nos. „Ech, ale takhle se na vás brzy zapomene mezi vším ostatním, co se tady děje, a potom byste vy dva mohli mít dokonce snad i klid.“
Roran se zamračil. „Raději bych se nechal pomlouvat, než aby se tu utábořili ti znesvětitelé.“
To my všichni. Přesto je to něco, za co byste měli být vděční, a vůbec: my všichni potřebujeme něco, za co bychom byli vděční -hlavně když jsme ženatí!“ Loring se zachechtal a ukázal na Rorana. Teď jsi úplně zrudnul, hochu!“
Roran něco zabručel a začal sbírat Katrininy věci ze země. Při tom ho vyrušovaly řeči všech, kdo zrovna procházeli kolem, a nikdo z nich ho zrovna neuklidnil. „Kecy,“ zamumlal si pro sebe po jedné zvláště zlé poznámce.
Třebaže se výprava do Dračích hor vzhledem k neobvyklé scéně, jíž byli vesničané svědky, zpozdila, bylo jen krátce po poledni, když zástup lidí a oslů začal stoupat po holé stezce vytesané do stěny hory Narnmor k vrcholu vodopádů Igualda. Byl to strmý výstup a muselo se jít pomalu kvůli dětem a velkému nákladu, který každý nesl.
Roran strávil většinu času v závěsu za Thanovou ženou Kalitou a jejími pěti dětmi. Nevadilo mu to, protože tak mohl šetřit své zraněné lýtko a důkladně si promyslet poslední události. Střet se Slounem ho znepokojoval. Aspoň, utěšoval se, Katrina už nezůstane dlouho v Carvahallu. Roran byl totiž v hloubi duše přesvědčen, že vesnice bude brzy dobyta. Bylo to sice kruté, ale nevyhnutelné poznání.
Když už měli za sebou tři čtvrtiny cesty k vrcholu, zastavil k odpočinku, opřel se o strom a kochal se výhledem na údolí Palancar. Snažil se vypátrat tábor ra'zaků - který byl, jak věděl, nalevo od Anory u jižní části cesty - nezahlédl však ani obláček kouře.
Roran uslyšel hukot vodopádů Igualda dlouho předtím, než je uviděl. Vynořily se jako obrovská sněžná hříva, která se vlnila a řítila ze skalnatého vrcholu Narnmoru na dno údolí půl míle pod ním. Silný proud se pod poryvy větru stáčel několika směry.
Když Roran prošel kolem břidlicové římsy, kde Anora padala vzduchem, pokračoval dolů roklí zarostlou ostružiním, až konečně dorazil na rozlehlou mýtinu, na jedné straně chráněnou hromadou balvanů. Ti kdo byli v čele skupiny, se už mezitím pustili do stavby tábora. Lesem se rozléhal křik a volání dětí. Roran si sundal ranec, odvázal z vršku sekeru a spolu s několika dalšími muži šel odstraňovat podrost z tábořiště. Jakmile s tím skončili, dali se do kácení stromů, aby tábor ohradili. Všude byla cítit vůně borovicové mízy. Roran pracoval rychle, dřevěné třísky létaly vzduchem současně s jeho rytmickými údery.
Když bylo opevnění hotové, v táboře už stálo sedmnáct plátěných stanů, plápolaly tu čtyři ohýnky na vaření a všichni včetně oslů se tvářili zachmuřeně. Nikomu se nechtělo odejít a nikomu se nechtělo zůstat.
Roran si zkoumavě prohlížel hlouček starců a chlapců, kteří svírali kopí, a pomyslel si: Příliš zkušení a příliš nezkušení. Dědové vědí, jak se vypořádat s medvědy a jim podobnými, ale budou jejich vnuci mít sílu to skutečně udělat? Pak si všiml tvrdého lesku v očích žen a pochopil, že zatímco drží miminko nebo ošetřují odřenou paži, jejich vlastní štíty a kopí jsou vždy po ruce. Roran se usmál. Možná… možná ještě máme naději.
Uviděl Nolfavrella, jak sedí sám na kládě, zahleděný zpátky do údolí Palancar, a stoupl si k němu. Chlapec se na něj vážně zadíval. „Už odcházíš?“ zeptal se. Roran přikývl, ohromený jeho vyrovnaností a odhodláním. „Viď, že uděláš všecko pro to, abys zabil ra'zaky a pomstil mého tátu? Udělal bych to sám, jenže máma říká, že musím hlídat bratry a sestry.“
„Sám ti donesu jejich hlavy, jestli je dostanu,“ slíbil Roran.

Chlapci se třásla brada. „To je dobře!“
„Nolfavrelle…“ Roran se odmlčel, když hledal ta správná slova. „Jsi tady jediný, kromě mě, kdo zabil člověka. To neznamená, že jsi lepší, nebo horší než kdokoli jiný; ale můžu se na tebe spolehnout, že budeš dobře bojovat, kdyby vás napadli. Až sem zítra přijde Katrina, ohlídáš ji, aby se jí nic nestalo?“
Nolfavrellova hruď se dmula pýchou. „Budu ji chránit na každém kroku!“ Pak na něj s lítostí pohlédl. „Teda… když se nebudu muset starat o…“
Roran pochopil. „Jistě, tvoje rodina je na prvním místě. Ale možná by Katrina mohla bydlet ve stanu s tvými bratry a sestrami.“
„Ano,“ řekl Nolfavrell pomalu. „Ano, to by myslím šlo. Můžeš se na mě spolehnout.“
„Díky“ Roran ho poplácal po rameni. Mohl požádat někoho staršího nebo zdatnějšího, ovšem dospělí byli příliš zabraní do vlastních starostí, než aby pamatovali na Katrinu. Nolfavrell bude mít příležitost a odvahu zajistit, aby byla v bezpečí. Může mě zastoupit, zatímco budeme odloučení. Roran se napřímil, když přicházela Birgit.
Pohlédla na něj s odhodláním a řekla: „Pojď, je čas.“ Pak objala svého syna a pokračovala k vodopádům s Roranem a dalšími vesničany, kteří se vraceli do Carvahallu. Za nimi se všichni v malém tábořišti shromáždili u pokácených stromů a nešťastně vyhlíželi skrz dřevěné mříže.

Tvář nepřítele

Roran pokračoval v práci po zbytek dne a hluboko uvnitř jej tížila pustota Carvahallu. Jako by mu vytrhli část jeho já a ukryli je někde v Dračích horách. Kromě toho - bez dětí mu teď vesnice připadala jako ozbrojený tábor. Z té změny jako by každý zvážněl a ponořil se do sebe.
Když slunce konečně zapadlo mezi ostré štíty Dračích hor, Roran vylezl do kopce k Horstovu domu. Zastavil před vstupními dveřmi a položil ruku na kulatou kliku. Pak ale zaváhal a zůstal tam stát, neschopen vstoupit. Proč jsem vyplašený jako před bojem?
Nakonec od předních dveří přešel k postrannímu vchodu, jímž vklouzl do kuchyně. Ke své nelibosti tam našel Elain, jak sedí na jedné straně stolu, plete a hovoří při tom s Katrinou, která sedí naproti ní. Obě se k němu otočily a Roran vyhrkl: „Jsi… jsi v pořádku?“
Katrina vstala a šla k němu. „Je mi dobře.“ Zlehka se usmála. „Byl to jen hrozný otřes, když otec… když…“ Na okamžik svěsila hlavu.. „Elain na mě byla úžasně milá. Slíbila, že můžu strávit noc v Baldorově pokoji.“
„Jsem rád, že už ti je lip,“ řekl Roran. Sevřel ji v náručí a snažil se vložit do toho prostého objetí všechnu svou lásku a úctu.
Elain si sbalila pletení. „Tak pojď. Slunce už zapadlo a je čas, abys šla do postele, Katrino.“
Roran neochotně nechal Katrinu jít, ta ho políbila na tvář a řekla: „Uvidíme se ráno.“
Vyrazil za ní, ale zastavil se, když Elain řekla kousavým tónem: „Rorane.“ Její jemná tvář teď byla tvrdá a přísná.
„Ano?“
Elain počkala, až uslyšeli vrznutí dveří, které znamenalo, že Katrina je z doslechu. „Doufám, žes myslel vážně slib, který jsi dal té dívce, protože jestli ne, svolám shromáždění a do týdne tě nechám vyhostit.“
Rorana to zarazilo. „Samozřejmě jsem to myslel vážně, miluju ji.“ Katrina se právě kvůli tobě vzdala všeho, co měla a na čem jí záleželo.“ Elain na něj upřela vážný pohled. „Viděla jsem muže, kteří rozhazovali své city mladým dívkám jako zrní kuřatům. Ty dívky toužily a plakaly a věřily, že jsou výjimečné, ale pro takové muže znamenaly jen bezvýznamné pobavení. Ty jsi byl vždycky čestný, Rorane, ale chtíč dokáže změnit dokonce i tu nejcitlivější osobnost v dychtivé děcko nebo v prohnanou, podlou lišku. Jsi jedním z nich? Protože Katrina nepotřebuje hlupáka, podvodníka, a dokonce ani pouhou lásku; ze všeho nejvíc potřebuje muže, který ji zaopatří. Pokud ji opustíš, bude tou nejubožejší osobou v Carvahallu, nucenou žít na úkor přátel; byla by naším prvním a jediným žebrákem. A na mou duši, to já nedopustím.“
„Ani já ne,“ namítl Roran. „Musel bych být bezcitný, nebo ještě něco horšího, abych to udělal.“
Elain pohodila bradou. „Přesně tak. Nezapomeň, že si hodláš vzít ženu, která přišla jak o věno, tak o dědictví po matce. Chápeš, co pro Katrinu znamená přijít o dědictví po matce? Nemá žádné stříbro, žádné prádlo, žádné krajky ani další věci potřebné pro dobrý chod domácnosti. Takové věci jsou to jediné, co my ženy máme, a matky je v Alagaësii předávají dcerám od počátku věků. Ty určují naše postavení. Žena bez dědictví je jako… je jako…“
„Je jako muž bez farmy nebo bez obchodu,“ řekl Roran.
„Správně. Bylo od Slouna kruté odepřít Katrině její dědictví, ale s tím už se teď nedá nic dělat. Ty ani ona nemáte žádné peníze ani zdroj obživy. Život je dost těžký i bez dalších utrpení. Ty budeš začínat od nuly, tedy z ničeho. Děsí tě ta vyhlídka nebo se ti zdá dokonce nesnesitelná? Tak se tě znovu ptám - a nelži, nebo toho budete vy dva litovat po zbytek života - postaráš se o ni bez zloby či nevole?“
„Ano.“
Elain si povzdechla a naplnila dva hliněné hrnky jablečným moštem ze džbánku pověšeného mezi trámy. Podala jeden Roranovi a sama se posadila zpět ke stolu. „Pak ti radím udělat všechno na světě pro to, abys Katrině vynahradil domov i dědictví, aby ona sama a dcery, které možná budete mít, mohly bez hanby stanout mezi carvahallskými manželkami.“
Roran usrkl chladný mošt. „Jestli se toho dožijeme.“
„Ano.“ Odhrnula si pramen světlých vlasů z čela a potřásla hlavou. „Vybral sis těžkou cestu, Rorane.“
„Musel jsem se ujistit, že Katrina z Carvahallu odejde.“

Elain povytáhla obočí. „Tak proto. No, o tom se nebudu přít, ale proč jsi proboha nepromluvil se Slounem o vašem zasnoubení už dřív? Když Horst žádal otce o mou ruku, dal mé rodině dvanáct ovcí, prasnici a osm párů svícnů z tepaného železa, přestože v tu chvíli nevěděl, jestli budou moji rodiče souhlasit. Tak se to má dělat. Určitě jsi mohl vymyslet lepší strategii než uhodit nastávajícího tchána před celou vesnicí.“
Roran se trpce zasmál. „To jsem mohl, ale kvůli útokům nikdy nenastal ten správný čas.“
„Ra'zakové nezaútočili už šest dní.“
Zakabonil se. „Ne, ale… bylo to… No, já nevím!“ Se zuřivou bezmocí uhodil pěstí do stolu.
Elain odložila hrnek a sevřela drobounké ruce kolem těch jeho. „Pokud dokážeš napravit roztržku mezi tebou a Slounem teď, dříve než se nahromadí léta zloby, tvůj život s Katrinou bude mnohem, mnohem snazší. Zítra ráno bys měl za ním zajít a požádat ho o odpuštění.“
„Nebudu prosit! Jeho ne.“
„Rorane, poslouchej mě. Mít klid v rodině stojí za měsíc odprošování. Vím to ze zkušenosti; svár nepůsobí nic jiného než trápení.“
„Sloun nenávidí Dračí hory. Nechce se mnou nic mít.“
„Přesto se o to musíš pokusit,“ trvala Elain na svém. „Dokonce i kdyby odmítl tvou omluvu, aspoň tě nikdo nebude moci vinit, žes to nezkusil. Jestli miluješ Katrinu, pak spolkni svou hrdost a udělej pro ni to, co je správné. Nedovol, aby trpěla za tvou chybu.“ Elain dopila mošt, cínovým kloboučkem zhasla svíce a nechala Rorana sedět samotného potmě.
Uběhlo několik minut, než se Roran dokázal pohnout. Natáhl paži a hledal po hmatu dveře. Přešel na schody a celou dobu při tom přejížděl konečky prstů po vyřezávaných stěnách, aby nespadl. Ve svém pokoji se svlékl a po břiše skočil na postel.
Objal rukama vlnou vycpaný polštář a poslouchal tlumené noční zvuky, nesoucí se domem; škrábání myši v podkroví a její občasné zapištění, nářek dřevěných trámů, které v noci chladnou, šepot a hlazení větru v okenním rámu a… a šelest trepek v chodbě před jeho pokojem.
Pozoroval, jak se západka nad klikou vyhákla, pak se dveře s nesouhlasným zaskřípáním pootevřely a zastavily se. Dovnitř vklouzla temná postava, dveře se zavřely a on ucítil husté vlasy, které se mu otřely o tvář spolu se rty jemnými jako růžové okvětní lístky. Roran si povzdechl.
Katrino.
Rorana vytrhla ze spánku hlasitá rána.
Do tváře mu zářilo prudké světlo a on se usilovně snažil nabýt vědomí, jako potápěč zoufale se pokoušející vyplavat na hladinu. Otevřel oči a uviděl ve dveřích díru po výbuchu. Trhlinou se nahrnulo dovnitř šest vojáků a hned za nimi ra'zakové, kteří jako by naplnili pokoj svou děsivou přítomností. Přitiskli Roranovi ke krku meč. Katrina vedle něj vykřikla a přetáhla si přikrývku přes sebe.
»Vssstávej,“ nařídil ra'zak. Roran se opatrně postavil. Měl pocit, jako by mu mělo srdce každou chvíli vybuchnout v hrudi. „Sssvažte mu ruccce a seberte ho.“
Jak se voják přiblížil s nachystanými pouty k Roranovi, Katrina znovu křikla a skočila po mužích, zuřivě je kousala a škrábala. Ostrými nehty jim rozdrásala tváře a zanechala na nich potůčky krve, které klející vojáky na čas zaslepily.
Roran klesl na jedno koleno, sebral z podlahy své kladivo, pak se pevně postavil, roztočil kladivo kolem hlavy a zařval jako medvěd.
Vojáci se na něj vrhli ve snaze přemoci ho čistě početní převahou, ale marně: Katrina byla v nebezpečí a on byl nepřemožitelný. Štíty popraskaly pod jeho údery, lehká brnění a drátěné košile se roztrhaly pod ranami nemilosrdné zbraně a přilby se promáčkly. Dva muži byli zraněni a tři padli, aby už nikdy nevstali.
Řinkot kovu a křik probudil celý dům; Roran nejasně slyšel Horsta a jeho syny, jak křičí v chodbě. Ra'zakové na sebe zasyčeli, potom vyrazili a nadlidskou silou chytili Katrinu. Zvedli ji do vzduchu a prchali i s ní z místnosti.
„Rorane!“ zakřičela zoufale.
Roran posbíral všechny síly a prohnal se kolem dvou zbývajících mužů. Vyklopýtal do chodby, kde uviděl ra'zaky vylézat z okna. Vyběhl za nimi a uhodil druhého ra'zaka, právě když se chystal slézt z okenní římsy. Ra'zak se vymrštil nahoru, chytil ho za zápěstí a s požitkem zacvrlikal, až Roranovi do tváře zavanul smrdutý dech: „Jo! Tebe my chcceme!“
Roran se snažil vykroutit, jenomže ra'zak nepovolil. Volnou rukou tedy udeřil netvora do hlavy a ramenou - byly tvrdé jako ze železa. V zoufalství a vzteku popadl okraj ra'zakovy kapuce a strhl ji dozadu, aby mu odkryl tvář.
Zařvala na něj ohavná holohlavá zrůda. Jeho lesknoucí se černá kůže vypadala jako krovky brouka. Oči bez víček byly velké jako jeho pěst a zářily jako koule z leštěného hematitu; neměly duhovky ani zornice. Místo nosu, úst a brady se do ostré špičky rýsoval tlustý zahnutý zobák, který klapal a odkrýval hrubý rudý jazyk.
Roran vykřikl, zapřel se patami o strany okenního rámu a snažil se bestii vykroutit, ale ra'zak ho neúprosně táhl z domu. Dole na zemi viděl Katrinu, jak stále křičí a brání se.
Právě když se Roranovi podlomila kolena, objevil se po jeho boku Horst a ovinul mu svalnatou paži kolem hrudi a udržel ho na místě. „Doneste někdo kopí!“ houkl kovář. Zavrčel, na krku mu napětím pulsovaly žíly. „Nenecháme se přemoci od tohohle zloducha!“
Ra'zak sebou naposled škubl, a když poznal, že Rorana s sebou nestáhne, natáhl ještě hlavu a zasyčel: „Jsssi náššš!“
Závratnou rychlostí se vrhnul vpřed a Roran zařval bolestí, když mu ra'zakův zobák prořízl přední část svalu na pravém rameni. V tutéž chvíli mu zapraskalo zápěstí. Se zlomyslným kdákavým smíchem ho ra'zak pustil a spadl po zádech do tmy.
Horst s Roranem se v chodbě opřeli jeden o druhého. „Mají Katrinu.“ zasténal Roran. Viděl rozmazaně a chvílemi se mu

zatemnilo před očima, když se vzepřel o levou paži - ta pravá mu bezvládně visela podél těla. Albriech s Baldorem vyšli zakrvácení z jeho pokoje. Za nimi ležely jen mrtvoly. Už jsem jich zabil osm. Roran si znovu vzal kladivo a potácel se chodbou, kde se mu do cesty postavila Elain v bílé noční košili.
Pohlédla na něj vykulenýma očima, potom ho starostlivě vzala za paži a posadila ho na dřevěnou truhlu přisunutou ke zdi. „Musíš jít okamžitě ke Gertrudě."
„Ale…"
„Omdlíš, jestli se tohle krvácení nezastaví."
Pohlédl na svůj pravý bok; byl nasáklý krví. „Musíme zachránit Katrinu, než…" - zaťal zuby, když ho zaplavila bolest - „než jí něco udělají."
„Má pravdu; nemůžeme čekat," řekl Horst, který se vynořil nad ním. „Ovaž mu to, jak nejlíp umíš, a pak hned půjdeme."
Elain sešpulila rty a pospíchala k prádelníku. Vrátila se s několika hadříky, které Roranovi pevně ovázala kolem roztrženého ramene a pohmožděného zápěstí. Mezitím Albriech s Baldorem sesbírali brnění a zbraně vojáků. Horst se spokojil s kopím.
Elain položila ruce Horstovi na prsa a řekla: „Buďte opatrní." Pak pohlédla na své syny. „Vy všichni."
„Dáme si pozor, mami," slíbil Albriech. Přinutila se k úsměvu a Políbila je na tvář.
Vyšli z domu a běželi na kraj Carvahallu, kde zjistili, že zátaras ze stromů je odtažený a hlídač Byrda zabitý. Baldor si klekl, prohlédl mrtvé tělo a řekl přiškrceným hlasem: „Bodli ho zezadu." Roran ho slyšel jak mu krev pulsovala v uších. Se závratí se opřel o dům a z těžka oddechoval.
„Holá! Kde jste kdo?"
Ze svých stanovišť po obvodu Carvahallu se seběhli ostatní strážci a s lucernami se shromáždili kolem zavražděného souseda. Horst potichu vysvětlil, co se stalo a jak unesli Katrinu. „Kdo nám pomůže?" zeptal se. Po krátké debatě pět mužů souhlasilo, že se k nim přidá; zbytek zůstane hlídat u trhliny v opevnění a vzbudí vesničany.
Roran se odrazil od domu a šel v čele skupiny, která proklouzla mezi poli a mířila dál údolím k táboru ra'zaků. Každý krok pro něj znamenal muka, ale na tom mu teď nezáleželo; na ničem nezáleželo kromě Katriny. Jednou klopýtl a Horst ho beze slova zachytil.
Půl míle od Carvahallu Ivor zahlédl hlídku na kopci, což je přinutilo pokračovat velkou oklikou. Po necelé čtvrt míli spatřili načervenalou zář pochodní. Roran dal zdravou paží pokyn, aby zpomalili, pak začal kličkovat a plazit se spletitou trávou, až vyplašil zajíce. Muži ho následovali a postupně se propracovávali k okraji houštiny orobinců, kde Roran zastavil a rozhrnul zástěnu stonků, aby mohl pozorovat skupinu vojáků.
Kde je?
Vojáci nyní vypadali úplně jinak, než když se tu ukázali poprvé: byli podráždění a vyčerpaní, zbraně měli poškrábané a brnění pomačkaná. Většina z nich měla obvazy, pokryté skvrnami zaschlé krve. Muži stáli v hloučku a přes nízký oheň hleděli na dva ra'zaky zahalené v kapucích.
Jeden muž křičel: „…víc než polovinu z nás zabila banda zdegenerovaných krys se zakrnělým mozkem, co nerozeznají kopí od halapartny a nenajdou špičku meče, ani když ho mají zapíchnutý v břiše. A to jenom proto, že vy nemáte ani ponětí, co má takový oddíl dělat! Je mi jedno, jestli vám sám Galbatorix leští boty, ale my už nehneme prstem, dokud nebudeme mít pořádného velitele." Muži přikývli. „Zkrátka člověka."
„Ssskutečně?" zeptal se sladce ra'zak.
„Už toho máme dost a nenecháme si rozkazovat od hrbáčů, jako jste vy, s tím vaším neustálým cvakáním a pískáním - je nám z vás na blití! A nevím, co jste udělali se Sardsonem, ale pokud zůstanete další noc, zabodneme do vás ocel a zjistíme, jestli krvácíte jako my. Můžete nám tady nechat tu dívku, bude -"
Muž nedostal šanci pokračovat, protože větší ra'zak přeskočil oheň a přistál mu na ramenou jako obří vrána. Voják vykřikl a zhroutil se vod jeho vahou. Pokusil se vytasit meč, ale ra'zak ho dvakrát klovl do krku skrytým zobákem a on utichl.
Máme bojovat proti tomuhle!" ozval se za Roranem Ivor.
Vojáci zůstali v šoku stát jako přikovaní, když dva ra'zakové chlemtali krev z krku nehybného těla. Pak černé stvůry vstaly, promnuly si zkroucené ruce, jako by si je myly, a zasyčely: „Ano. Půjdeme. Zzzů-ssstaňte, jestli chcccete; posssily tu budou zzza pár dní." Ra'zakové prudce zaklonili hlavy a rozvřískali se. Kvílení bylo čím dál pronikavější, až se dostalo za hranice lidského vnímání.
Roran také pohlédl vzhůru. Nejdřív nic neviděl, ale potom se ho zmocnila nepojmenovatelná hrůza, když se vysoko nad Dračími horami objevily dva ostnaté stíny, které překryly hvězdy. Rychle se blížily, byly čím dál větší a větší, až nakonec zahalily půlku oblohy. Krajinou zavál zlověstný sirný zápach, z něhož se Roranovi chtělo kašlat a zvedal se mu žaludek.
Vojáci trpěli stejně jako on; nocí se rozléhaly jejich kletby, zatímco si tiskli rukávy a šátky přes nos.
Nad nimi se stíny zastavily, začaly klesat dolů a uzavřely tábor pod klenbou hrozivé tmy. Chabé pochodně zablikaly a skoro zhasly, stále však poskytovaly dostatek světla, aby odkryly dvě nestvůry, které přistávaly mezi stany.
Měly holá těla - jako právě narozené myši - s šedou kůží těsně přetaženou přes napnutou hruď a břicho. Tvarem těla se podobaly vyhladovělému psovi, ovšem na zadních nohou měly dost svalů na to, aby rozdrtily balvan. Zezadu na vytáhlých hlavách jim vystupoval úzký hřeben, vpředu zas dlouhý, rovný, ebenově černý zobák k nabodávaní kořisti a chladné, vypouklé oči, stejné jako oči ra'zaků. Z ramenů a zad jim vyrůstala obří křídla, jež se těžce opírala do vzduchu.
Vojáci se vrhli k zemi, krčili se a zakrývali si před nestvůrami tváře. Z těch tvorů vyzařovala děsivá, neznámá inteligence, budící dojem rasy mnohem starší a mocnější, než jsou lidé. Roran náhle pocítil strach, že se mu jeho úkol nezdaří. Za ním Horst šeptem nabádal muže, aby zůstali skrytí na místě, jinak bude po nich.
Ra'zakové se uklonili zvířatům, pak vklouzli do stanu a vrátili se s Katrinou - svázanou provazy - a vedli Slouna. Řezník

šel volně.
Roran sledoval celý výjev a nedokázal pochopit, jak zajali Slouna. Jeho dům není nikde poblíž Horstova. Pak mu to došlo. „On nás zradil," řekl užasle Roran. Pomalu sevřel rukojeť kladiva, když ho zaplavilo trpké prozření a šok. „Zabil Byrdu a nás zradil!" Po tváři mu stékaly slzy hořkého hněvu.
„Rorane," zamumlal Horst, který se krčil vedle něj. „Teď nemůžeme zaútočit; povraždili by nás. Rorane… slyší? mě?"
Roran slyšel jen šepot v dálce, zatímco pozoroval menšího ra'zaka, jak vyskočil jedné nestvůře na ramena a chytil Katrinu, kterou mu druhý ra'zak hodil nahoru. Sloun teď vypadal rozčilený a vyděšený. Začal se s ra'zakem dohadovat, kroutil hlavou a ukazoval na zem. Nakonec ho ra'zak uhodil přes ústa a Sloun omdlel. Větší ra'zak nasedl na druhé zvíře s řezníkem přehozeným přes rameno a zasyčel: „Vrátíme ssse, jakmile to bude bezpečné. Jessstli zabijete toho chlapccce, vaše životy jsssou ztraceny." Pak obří zvířata napjala silná stehna a vyskočila k nebi, kde se znovu proměnila ve stíny na hvězdném poli.
Roran se nezmohl na slovo, uvnitř cítil jen mučivou prázdnotu. Byl naprosto zdrcen. Jediné, co mu zbylo, bylo zabít vojáky. Postavil se tedy a zvedl kladivo, aby zaútočil, ale jakmile udělal krok vpřed, ucítil v hlavě i rameni bodavou bolest, země se rozplynula ve výbuchu světla a on se zhroutil v bezvědomí.

ŠÍP DO SRDCE

Od chvíle, kdy opustili základnu Ceris, byl každý den mlhavým snem horkých odpolední, strávených pádlováním po jezeře Eldor a později po řece Gaeně. Všude kolem bublala voda mezi hradbami zelených borovic, zatímco proud je nesl stále hlouběji do lesů Du Weldenvarden.
Eragonovi bylo cestování s elfy příjemné. Narí a Lifaen se věčně usmívali, smáli se a zpívali písně, zejména když byla poblíž Safira. V její přítomnosti se zřídkakdy dívali někam jinam nebo mluvili o něčem jiném než o ní.
Elfové ovšem nejsou lidé, ač se jim svým vzhledem podobají. Pohybují se příliš rychle a příliš zlehka na bytosti z masa a kostí. V řeči se ti dva vyjadřovali velice nepřímo a používali průpovídky, které Eragona jenom mátly. Mezi výbuchy veselí Lifaen s Narím celé hodiny mlčeli, pozorovali okolí a ve tváři měli výraz poklidného úžasu. Když se s nimi Eragon nebo Orik pokusili promluvit během jejich rozjímání, dostalo se jim jen jedno - či dvouslovné odpovědi.
Eragon teď musel ocenit, jak přímá a otevřená je ve srovnání s nimi Arya. Vlastně mu připadalo, že se cítí nesvá ve společnosti Lifaena a Narího, jako by si už nebyla jistá, jak se má chovat mezi svými.
Lifaen se ohlédl přes rameno z přídě kánoe a řekl: „Řekni mi, Eragone-finiarel… O čem zpívají tví lidé v dnešních temných dobách? Pamatuji si výpravné básně a balady, které jsem slyšel v Ilireji - ságy o vašich pyšných králích a knížatech -, ale to bylo velmi, velmi dávno a ty vzpomínky už jsou v mojí mysli jako zvadlé květy. Jaká nová díla stvořil tvůj lid?" Eragon se zamračil a snažil se vybavit si názvy příběhů, které deklamoval Brom. Když je Lifaen uslyšel, zarmouceně zavrtěl hlavou a řekl: „Tolik se toho vytratilo. Žádné dvorské balady se nedochovaly a - pokud mluvíš pravdu - ani většina vaší historie nebo uměleckých děl, až na ty smyšlené zkazky, které nechal Galbatorix vzkvétat."
„Brom nám jednou vyprávěl o pádu Jezdců," řekl Eragon nejistě. V mysli mu proběhl obraz jelena přeskakujícího trouchnivějící kládu, který viděl Safiřinýma očima. Právě byla na lovu.
„Ach, odvážný muž." Lifaen chvíli mlčky pádloval. „I my zpíváme o Pádu… ale jen výjimečně. Většina z nás žila, když Vrael odešel na věčnost, a stále truchlíme pro naše spálená města - rudé lilie v Ěwayěně, křišťál v Luthivffe - a pro naše vyvražděné rodiny. Čas nemůže zmírnit bolest těch ran, ani kdyby utekl milión let a samo slunce pohaslo a zanechalo svět ponořený ve věčné tmě."
Orik na zádi zabručel. „Stejné je to s trpaslíky. Pamatuj, elfe, že nám Galbatorix vzal celý jeden klan."
„A my jsme ztratili krále Evandara."
„O tom jsem nikdy neslyšel," podivil se Eragon.
Lifaen přikývl, když vedl loď kolem potopené skály. „Jen málokdo to dnes ví. Brom ti o tom měl vyprávět; byl u toho, když nám zasadili osudovou ránu. Před Vraelovou smrtí se elfové postavili Galbatorixovi na pláních Ilirey, v posledním pokusu ho porazit. Tam Evandar…
„Kde je Ilirea?" zeptal se Eragon.
„To je Uru'baen, chlapče," řekl Orik. „Bývalo to elfské město."
Lifaen se nenechal vyrušením vyvést z míry a pokračoval: „Jak říkáš, Ilirea bývala jedním z našich měst. Opustili jsme ho, když jsme bojovali s draky a pak, o staletí později, ho přijali lidé za své hlavní město - poté, co král Palancar odešel do vyhnanství."
Eragon ho zarazil: „Král Palancar? Kdo to byl? To po něm dostalo údolí Palancar své jméno?"
Tentokrát se k němu otočil elf a pobaveně na něj pohlédl. tolik otázek, kolik je listí na stromě, Argetlame."
„Brom si myslel totéž."
Lifaen se usmál, potom se odmlčel, jako by si třídil myšlenky. „Když tví předci před osmi sty lety přišli do Alagaësie, potulovali se po celém území a hledali vhodné místo k životu. Nakonec se usídlili v údolí Palancar - ačkoli tehdy se mu tak neříkalo - bylo to totiž jedno z mála míst, která se dala dobře bránit a která jsme neobsadili ani my ani trpaslíci. Tam váš král, Palancar, začal budovat mocný stát. Protože chtěl rozšířit své území, vyhlásil nám válku, třebaže jsme mu nedali jedinou záminku. Třikrát zaútočil a třikrát jsme zvítězili. Naše síla vyděsila Palancarovy šlechtice a spolu se svými poddanými žádali mír. Král však nedbal jejich přání. Posléze za námi šlechtici přišli s dohodou, kterou jsme podepsali bez králova vědomí."
„S naší pomocí se zmocnili Palancara a vyhostili ho, ale on, jeho rodina a jejich poddaní odmítli údolí opustit. Jelikož jsme nijak netoužili je vyvraždit, postavili jsme věž Ristvak'baen, takže Jezdci mohli Palancara střežit a zajistit, aby se už

v Alagaësii nikdy nedostal k moci a ani nemohl někoho jiného napadnout.“
„Zanedlouho však Palancara zavraždil jeden z jeho synů, kterému se nechtělo čekat, až příroda odvede svou práci. Další rodinná politika už potom sestávala výhradně z vražd, zrad a dalších nepravostí, jejichž vinou se Palancarův rod stal stínem své někdejší vznešenosti. Přesto jeho potomci nikdy neodešli a královská krev stále koluje v žilách obyvatel Therinsfordu a Carvahallu.“
„Už to chápu,“ přikývl Eragon.
Lifaen povytáhl jedno černé obočí. „Skutečně? Má to větší význam, než si možná myslíš. Právě tato událost přesvědčila Anurina, který byl vůdcem Jezdců ještě před Vraelem, aby dovolil lidem stát se Jezdci a předešel tak podobným sporům.“
Orik se zachechtal. „To muselo způsobit pořádné dohady.“
„Nebylo to populární rozhodnutí,“ připustil Lifaen. „Někteří dokonce dodnes zpochybňují jeho moudrost. Přivodilo to takové neshody mezi Anurinem a královnou Dellanir, že Anurin vystoupil z naší vlády a založil na Vroengardu Jezdce jako nezávislou skupinu.“
„Ale když byli Jezdci odděleni od vaší vlády, jak pak mohli udržovat mír a plnit svoje poslání?“ zeptal se Eragon.
„To nemohli,“ řekl Lifaen. „Rozhodně ne do té doby, dokud královna Dellanir nepochopila moudrost rozhodnutí o nezávislosti Jezdců na králích a vládcích a znovu jim nezpřístupnila Du Weldenvarden. Přesto ji nikdy netěšilo, že něčí moc by mohla nahradit tu její.“
Eragon se zamračil. „Vždyť tak to přece mělo být, anebo ne?“
„Ano… i ne. Úkolem Jezdců bylo zabránit selhání různých vlád a ras, jenže - kdo pak hlídal hlídače? V tom byl ten problém, který nakonec vedl k Pádu. Neexistoval nikdo, kdo by mohl rozpoznat trhliny uvnitř vlastního řádu Jezdců, protože tím nebyl nikdo pověřen, a tak se rozpadli.“
Eragon zanořil pádlo do vody - nejdřív na jedné straně loďky a pak na druhé - a uvažoval při tom o Lifaenových slovech. Jak zabíral šikmo proti proudu, pádlo se mu třepotalo v rukou. „Kdo nastoupil po Dellanir?“
„Evandar. Převzal trůn před pěti sty lety - když se ho Dellanir vzdala, aby se mohla věnovat studiu tajemství kouzel - a zůstal na něm až do smrti. Teď nám vládne jeho družka, Islanzadí.“
„To je…“ Eragon zůstal sedět s otevřenými ústy. Chtěl říct nemožné, ale pak si uvědomil, jak směšně by jeho výrok vyzněl. Místo toho se zeptal: „Jsou elfové nesmrtelní?“
Lifaen řekl tlumeným hlasem: „Kdysi jsme byli jako vy - oslniví, pomíjivý a prchaví jako ranní rosa. Dnes se naše životy táhnou nekonečné roky. Ano, jsme nesmrtelní, přestože stále můžeme podlehnout tělesným zraněním.“
„Vy jste se stali nesmrtelnými? Jak?“ Elfovi se to nechtělo rozvádět, byť se Eragon dožadoval podrobností. Nakonec se Eragon zeptal: „Jak stará je Arya?“
Lifaen k němu otočil třpytivé oči a prohlížel si Eragona se znepokojivou vnímavostí. „Arya? Proč tě to zajímá?“
„Já…“ Eragon znejistěl, poněvadž si najednou nebyl jistý elfovými úmysly. Jeho city k Arye komplikovalo to, že se jednalo o elfku a navíc mnohem starší, než byl sám, ať už byla stará jakkoli. Musí mě považovat za dítě. „Nevím,“ řekl upřímně. „Ale zachránila mně i Safiře život, a rád bych se proto o ní dozvěděl víc.“
„Stydím se,“ řekl Lifaen a pečlivě zvažoval každé slovo, „že jsem se ptal na takovou věc. V naší rase je neslušné strkat nos do cizích věcí .. Jenom musím říct - a věřím, že Orik se mnou souhlasí -, že uděláš dobře, když budeš střežit své srdce, Argetlame. Teď není vhodná chvíle o něj přijít, a ani by se v tomto případě nedostalo do správných rukou.“
„Tak tak,“ zabručel Orik.
Eragona polilo horko a do tváří se mu nahrnula krev, jako by se v něm rozpouštěl horký lůj. Než stačil odpovědět něco jedovatého, Safira vstoupila do jeho mysli a řekla: A teď je čas, abys střežil i svůj jazyk - Myslí to dobře. Neuraz je. Zhluboka se nadechl a snažil se nechat své rozpaky odeznít. Ty s nimi souhlasíš?
Věřím, Eragone, že jsi plný lásky a hledáš tu, která bude opětovat tvé city. Za to se nemusíš stydět.
Usilovně se snažil strávit její slova a nakonec řekl: Vrátíš se brzy?
Už jsem na cestě.
Když znovu obrátil pozornost ke svému okolí, zjistil, že elf i trpaslík ho bedlivě pozorují. „Chápu tvé obavy… přesto bych chtěl odpověď na svou otázku.“
Lifaen krátce zaváhal. „Arya je poměrně mladá. Narodila se rok před zkázou Jezdců.“
Sto! Ačkoli Eragon očekával podobné číslo, zaskočilo ho to. Skryl překvapení za bezvýraznou tvář a přemýšlel. Mohla by mít prapravnoučata starší, než jsem já! Přemítal o té věci několik minut a pak pokračoval: „Zmínil ses, že lidé objevili Alagaësii před osmi sty lety. Ale Brom říkal, že jsme přišli tři sta let po nástupu Jezdců, což bylo před několika tisíci let.“
„Dva tisíce sedm set a čtyři roky, podle našich propočtů,“ prohlásil.
„Brom měl pravdu, pokud považuješ jedinou loď s dvaceti válníky za příchod lidí do Alagaësie. Vylodili se na jihu, kde je dnes Dauth, Setkali se s námi, když byli na průzkumu, a vyměnili si s námi dary, ale potom zase odpluli a další lidi jsme neviděli skoro dva tisíce let dokud král Palancar nepřijel se svým konvojem. Tou dobou už na nás lidé dočista zapomněli a zbyly jim jen prostinké pohádky o chlupatých mužích z hor, kterými v noci strašili děti. Pche!“
„Víš, odkud pocházel Palancar?“ zeptal se Eragon.
Orik se zamračil a zamyšleně si okusoval špičku kníru. Pak zakroutil hlavou. „Naše dějiny říkají jen to, že jeho vlast byla daleko na jihu, za Beorami, a že ji opustil kvůli válkám a hladomoru.“
Eragona ta myšlenka zjevně vzrušovala: „Takže tam někde se můžou nacházet země, které by nám mohly pomoci proti Galbatorixovi.“
„Možná,“ řekl Orik. „Ale bylo by obtížné je najít, dokonce i na dračím hřbetě, a navíc pochybuji, že bys mluvil stejnou řečí. A vůbec - kdo by nám chtěl pomoci? Vardenové nemají příliš co nabídnout jiné zemi a je dost obtížné dostat

vojsko z Farthen Dûru k Uru'baenu, natožpak přivést armádu ze vzdálenosti stovek, ne-li tisíců mil.“
„Kromě toho bychom tě tady postrádali,“ řekl Lifaen Eragonovi.
„Přesto…“ Eragon se zarazil, když přes řeku vyletěla Safira, následovaná rozzuřeným houfem vrabců a kosů, odhodlaných vyhnat ji ze svého hnízdiště. V tutéž chvíli propuklo pištění a švitoření houfů veverek, skrytých ve větvích.
Lifaen se rozzářil a vykřikl: „Není nádherná? Podívejte, jak se jí od šupin odráží světlo! Žádný poklad světa se nevyrovná tomuto pohledu.“ Podobné výkřiky se nesly přes řeku od Naríh.
„Zatraceně nesnesitelné, takové to je,“ zamumlal si Orik pod vousy. Eragon skryl úsměv, přestože s trpaslíkem souhlasil. Elfy podle všeho nikdy neomrzelo Safiru vychvalovat.
Na pár komplimentech není nic tak špatného, podotkla Safira. Přistála s ohromným šplouchnutím a ponořila hlavu, aby unikla střemhlav letícímu vrabci.
Samozřejmě, že ne, opáčil Eragon.
Safira ho sledovala zpod vody. To měla být jízlivá poznámka?
Zachechtal se a přešel to mlčením. Potom pohlédl na druhou loďku a pozoroval Aryu, jak pádluje s dokonale vzpřímenými zády a nevyzpytatelnou tváří, zahalená skvrnitým světlem, probleskujícím mezi stromy obrostlými mechem. Vypadala tak zasmušile, že si přál ji těšit - „Lifaene,“ zeptal se potichu, aby je Orik neslyšel, „proč je tak.. nešťastná? Ty a -“
Lifaenovi ztuhla ramena pod červenohnědou tunikou a zašeptal tak potichu, že to Eragon sotva zaslechl: „Jsme poctěni, že můžeme sloužit Arye Dróttningu. Trpěla pro náš lid víc, než si dokážeš představit. Máme nesmírnou radost z toho, co dokázala se Safirou, a ve snech pláčeme pro její oběť… a její ztrátu. Přesto jsou její zármutky jen její a nemohu je prozradit bez jejího svolení.“
Eragon seděl u ohýnku a hladil kousek mechu, který působil na dotek jako kožíšek králíka, když uslyšel nějaký rozruch hlouběji v lese. Vyměnil si pohledy se Safirou a Orikem a vyplížil se za zvukem; cestou vytasil Zar'roc.
Zastavil na okraji malé rokle a podíval se přes ni na druhou stranu, kde sebou v pámelníkovém keři házel sokol se zlomeným křídlem. Dravec ztuhl, když ho spatřil, pak otevřel zobák a pronikavě zaskřehotal.
Jaký hrozný osud, nemoci létat, řekla Safira.
Když přišla Arya, chvíli sokola sledovala, poté natáhla tětivu a neomylným šípem mu prostřelila srdce. Nejdřív si Eragon myslel, že to udělala kvůli jídlu, ale ona se ani nehnula, aby si došla pro ptáka nebo svůj šíp.
„Proč?“ zeptal se.
Arya s tvrdým výrazem uvolnila tětivu. „Byl příliš zraněný, než abych ho dokázala uzdravit, a stejně by dnes v noci nebo zítra zemřel. Tak je to přirozené. Ušetřila jsem mu hodiny trápení.“
Safira sklonila hlavu a dotkla se čenichem Aryina ramene, pak se vrátila do tábořiště a ocasem přitom odírala kůru ze stromů. Když vyrazil za ní, ucítil, jak ho Orik zatahal za rukáv, a tak se sehnul a slyšel trpaslíka který mu polohlasné řekl: „Nikdy nežádej elfy o pomoc; mohli by usoudit, že se budeš cítit lip mrtvý, co?“

Vzývání Dagshelgru

Přestože byl Eragon z předchozího dne ještě unavený, donutil se vstát před svítáním ve snaze přistihnout aspoň jednoho z elfů spícího. Přišlo mu zábavné objevovat, kdy elfové vstávají - nebo jestli vůbec spí. Ještě nikdy je totiž neviděl se zavřenýma očima. Ani dnešek nebyl výjimkou.
„Dobré ráno,“ ozvali se nad ním Narí a Lifaen. Eragon zaklonil hlavu a viděl, že oba stojí na větvi sosny, víc než padesát stop nad ním. Přeskakovali z větve na větev s kočičí ladností, až doskákali na zem vedle něj.
„Drželi jsme hlídku,“ vysvětlil Lifaen.
„Proč?“
Arya vykročila zpoza stromu a vysvětlovala: „Kvůli mým obavám. Du Weldenvarden mají mnoho tajemství a nebezpečí, zvláště pro Jezdce. Žijeme tu tisíce let a stará zaklínadla ještě přetrvávají na nečekaných místech; kouzla prostupují vzduch, vodu a zemi. Na některých místech působí i na zvířata. Někdy se lesem potulují podivná stvoření a ne všechna jsou přívětivá.“
„Jsou…“ Eragon se zarazil, když mu zabrněla gedwëy ignasia. Stříbrné kladivo na náhrdelníku od Gannela se mu rozpálilo na hrudi a on ucítil, jak mu kouzlo amuletu ubírá sílu.
Někdo se ho pokouší nazírat.
Je to Galbatorix? zauvažoval vylekaně. Sevřel náhrdelník a vytáhl ho zpod tuniky, připravený strhnout si ho, kdyby měl příliš zeslábnout. Z druhé strany tábora k němu přispěchala Safira, která ho podpořila vlastními zásobami energie.
O chvíli později horko z přívěsku začalo ustupovat, až zůstal nakonec chladný na Eragonově kůži. Pohazoval si s ním ještě chvíli na dlani pak ho zastrčil zpátky pod oděv. Safira podotkla: Naši nepřátelé nás hledají
Nepřátelé? Nemohl to být někdo z Du Vrangr Gatal.
Myslím, že Hrothgar řekl Nusnadě, že nařídil Gannelovi, aby pro tebe očaroval tenhle náhrdelník… Možná s tím nápadem dokonce přišla jako první ona sama.
Arya se zamračila, když jí Eragon vysvětlil, co se přihodilo. „Teď je ještě důležitější, abychom rychle dorazili do Ellesméry a tvůj výcvik mohl pokračovat. Události v Alagaësii nabraly spád a já mám obavu, že nebudeš mít dostatek času na učení.“
Eragon se o tom chtěl bavit dál, ale ve shonu, v jakém opouštěli tábor, propásl příležitost. Jakmile byly kánoe naložené a oheň udusaný, dál si razili cestu proti proudu Gaeny.

Byli na vodě sotva hodinu, když si Eragon všiml, že řeka je čím dál širší a hlubší. O pár minut později narazili na vodopád, jehož burácení se neslo po lesích Du Weldenvarden. Byl asi sto stop vysoký a stékal dolů po kamenné stěně s převisem, kvůli němuž se na něj nedalo vylézt. „Jak se přes něj dostaneme?“ Když to říkal, už cítil chladivou spršku ve tváři.
Lifaen ukázal na levý břeh kousek od vodopádu, kde byla vyšlapaná cestička vedoucí nahoru do strmého hřebene. „Musíme přenést kánoe a zásoby míli a půl, než se řeka zase uklidní.“
Všech pět odvázalo rance zaklíněné mezi sedátky kánoí a rozdělili zásoby na hromady, které si napěchovali do vaků.
„Fuj,“ řekl Eragon, když zvedl svůj náklad. Byl dvakrát tak těžký než ten, co obvykle nesl, když cestovali pěšky.
Mohla bych vám to přenést proti proudu… všechno, nabídla mu Safira, která dolezla na bahnitý břeh a otřásla se, aby se usušila.
Když Eragon zopakoval její návrh, Lifaen vypadal zděšeně. „Ani ve snu by nás nenapadlo použít draka jako soumara. Bylo by to pro tebe potupné, Safiro - i pro Eragona jako Šur'tugala - a jako hostitelé bychom byli zahanbeni.“
Safira si odfrkla, až jí z nozder vyrazil sloup plamene a odpařil vodu na hladině, takže se proměnila v oblak páry.
Nesmysl. Natáhla se za Eragona jednou šupinatou nohou, zahákla drápy skrz ramenní popruhy zavazadel a vznesla se nad jejich hlavy. Chyť mě, když to dokážeš! Výbuch průzračného smíchu jako drozdí trylkování prolomil ticho. Eragon se užasle otočil a pohlédl na Aryu. Bylo to poprvé, co ji slyšel se smát; zamiloval si ten zvuk. Usmála se na Lifaena.
„Musíš se ještě hodně učit, jestli si troufáš říkat drakovi, co může nebo nemůže dělat.“
„Ale ta potupa…“
„Není to potupa, pokud to Safira dělá z vlastní vůle,“ trvala na svém Arya. „Teď pojďme, ať neztratíme příliš času.“
Eragon zadoufal, že mu zátěž nevyvolá tu hroznou bolest v zádech, zvedl s Lifaenem jejich kánoi a usadil si ji na ramena. Byl nucen spoléhat na elfa, který ho vedl, poněvadž stěží viděl půdu pod nohama. O hodinu později došli na vrchol hřebene a pokračovali dál za nebezpečné zpěněné vody do míst, kde Gaena byla znovu klidná a bez peřejí. Safira tu na ně už čekala; bavila se na mělčině chytáním ryb a zabodávala trojúhelníkovou hlavu do vody jako volavka.
Arya na ni zavolala a řekla jí i Eragonovi: „Za dalším ohybem leží jezero Ardwen a na jeho západním břehu je Sílthrim, jedno z našich největších měst. Za ním nás od Ellesméry oddělují další rozsáhlé lesy. Poblíž Sílhrimu narazíme na mnoho elfů. Přesto nechci, aby někoho z vás viděli dřív, než promluvíte s královnou Islanzadí.
Proč? zeptala se Safira, která tak tlumočila i Eragonovy myšlenky - Arya jim odpověděla svým melodickým hlasem:
„Vaše přítomnost znamená pro naše království obrovské a hluboké změny a takové změny jsou nebezpečné, pokud se s nimi nezachází opatrně. Královna musí být první, kdo se s vámi setká. Pouze ona má pravomoc a moudrost dohlížet na tento proces.“
„Mluvíš o ní s uznáním,“ poznamenal Eragon. Při jeho slovech se Narí s Lifaenem zastavili a zkoumavě pozorovali Aryu. Po její tváři se rozlil neutrální výraz, pak se hrdě napřímila.
„Vede nás dobře… Eragone, vím, že sis vzal z Tronjheimu plášť s kapucí. Dokud nebudeme dost daleko od možných pozorovatelů, mohl by sis ji prosím obléknout a zakrýt si hlavu, aby nikdo podle tvých zakulacených uší nepoznal, že jsi člověk?“ Přikývl. „A Safiro, ty se musíš během dne skrývat a dohonit nás v noci. Ažihad mi vyprávěl, že přesně tak jste to dělali v Království.“
A každý takový okamžik jsem nenáviděla, zavrčela. Jde jenom o dnešek a zítřek. Pak už budeme dost daleko od Sílthrimu, abychom se nemuseli obávat, že na někoho narazíme,“ slíbila Arya.
Safira obrátila azurově modré oči k Eragonovi. Když jsme utíkali z Království, přísahala jsem, že vždy zůstanu dostatečně nablízku, abych tě mohla chránit. Pokaždé, když jsem se odloučila, stalo se něco zlého: Yazuak, Daret, Dras-Leona, otrokáři.
V Teirmu se nic nepřihodilo.
Víš dobře, co mám na mysli! Zvlášť nerada tě opouštím ve chvíli, kdy se kvůli zraněným zádům nemůžeš bránit.
Věřím, že Arya a ostatní mě ochrání. Ty si to nemyslíš?
Safira zaváhala. Arye věřím. Otočila se a vylezla na břeh, kde chvíli poseděla, a pak se zase vrátila. Dobrá. Oznámila svůj souhlas Arye a dodala: Ale nebudu čekat déle než do zítřejší noci, i kdybyste tou dobou byli uprostřed Sílthrimu.
„Chápu,“ řekla Arya. „Přesto budeš muset být opatrná, když budeš létat po setmění, protože elfové vidí zřetelně stále, pokud není nejčernější noc. Kdyby tě náhodou zahlédli, mohli by na tebe zaútočit kouzlem.“
Nádhera, poznamenala jízlivě Safira.
Zatímco Orik a elfové znovu nakládali lodě, Eragon se Safirou zkoumali potemnělý les a hledali vhodný úkryt. Rozhodli se pro suchou dolinu lemovanou zvětralými skalami a pokrytou vrstvou borovicového jehličí, které bylo pod nohama příjemně měkké. Safira se schoulila na zemi a pokývala hlavou. Teď jdi. Budu v pořádku.
Eragon ji objal kolem krku - opatrně, aby se vyhnul jejím ostrým ostnům - a pak neochotně odešel a ještě dlouho se ohlížel zpátky, než opět vyrazili na cestu, si nasadil kapuci.
Když zahlédli jezero Ardwen, vzduch se ani nepohnul a na rozlehlé vodní ploše, nezčeřené a klidné, se věrně zrcadlily stromy i mraky. Ten obraz byl tak dokonalý, že měl Eragon pocit, jako by se díval oknem na jiný svět a že kdyby pokračovali dál, kánoe budou donekonečna padat do odrážejícího se nebe. Při tom pomyšlení se zachvěl.
V mlhavé dálce se podél obou břehů rychle míhalo mnoho loděk z březové kůry, poháněných neskutečnou silou elfů.
Eragon sklonil hlavu a stáhl si okraj kapuce, aby se ujistil, že má zakrytou tvář.
Jeho spojení se Safirou bylo stále slabší, jak se od sebe vzdalovali, dokud je nespojovala jen jedna křehká myšlenka.
Večer už necítil její přítomnost vůbec, dokonce ani když napínal mysl sebevíc. Du Weldenvarden náhle působily daleko opuštěnějším a více skličujícím dojmem.
Jakmile se ještě trochu sešeřilo, rozzářil se míli před nimi shluk bílých světel, umístěných v nejrůznějších výškách mezi stromy. Záblesky planuly stříbrným třpytem měsíce v úplňku a v temné noci vyvolávaly atmosféru záhad a tajemství.

„To je Sílthrim," řekl Lifaen.
Se slabým šplouchánímje v protějším směru minula tmavá loď, jejíž kormidelník je mumlavě pozdravil „Kvetha Fricai". Arya připlula se svou kánoí vedle Eragonovy. „Na noc tu zastavíme."
Utábořili se na úbočí jezera, kde země už byla dostatečně suchá, aby se na ní dalo spát. Zběsilé houfy komárů donutily Aryu očarovat místo ochranným kouzlem, aby se mohli navečeřet alespoň v částečném pohodlí.
Potom všech pět sedělo kolem ohně a hledělo do zlatých plamenů. Eragon si opřel hlavu o strom a pozoroval meteor, který proletěl přes oblohu. Víčka už mu klesala, když vtom se lesy ze Sílthrimu začal nést ženský hlas, slabý šelest, jenž ho lechtal v uších jako jemné pírko. Zamračil se a narovnal, aby lépe uslyšel nejasný šepot.
Jako proužek kouře, který houstne, když se rozhořívá právě zapálený oheň, ten hlas postupně sílil, dokud les nevzdychal škádlivou, kolísavou melodií, která stoupala a klesala s divokou nevázaností. K tajemné písni se přidaly další hlasy, obohacující původní motiv stovkou variací. Samotný vzduch jako by se tetelil tkanivem vášnivé hudby. Euforické tóny vysílaly záchvěvy radostné nálady a mrazily Eragona v zádech; úplně mu zastřely smysly a vtahovaly ho do sametové noci. Neodbytně se vracející melodie ho přiměla, aby vyskočil na nohy. Byl připravený uhánět lesem, dokud nenajde zdroj těch hlasů,a toužil tancovat mezi stromy a mechem, zkrátka udělat cokoli, aby se mohl přidat k elfským radovánkám. Než se však stačil pohnout, Arya ho chytila za paži a prudce ho obrátila k sobě čelem.
„Eragone! Prober se!" Marně se snažil vymanit z jejího sevření. ‚Eyddr eyreya onr!" Vyprázdni si sluch! Najednou všechno utichlo, jako by ohluchl. Přestal se bránit, rozhlédl se kolem a uvažoval, co se to přihodilo. Na druhé straně ohně Lifaen a Narí neslyšně zápasili s Orikem.
Eragon pozoroval pohyb Aryiných úst, když promluvila, a pak se mu s cvaknutím vrátil sluch, tu hudbu však už neslyšel. „Co…?" zeptal se omámeně.
„Nechte mě být," zavrčel Orik. Lifaen a Narí zvedli ruce a ustoupili.
„Promiň, Oriku-vodhr," řekl Lifaen.
Arya hleděla k Sílthrimu. „Špatně jsem spočítala dny; nechtěla jsem být někde poblíž města během Dagshelgru. Naše radovánky a oslavy jsou pro smrtelníky nebezpečné. Zpíváme ve starověkém jazyce a slova spřádají kouzla vášní a toužení, kterým je těžké odolávat, dokonce i pro nás."
Narí se neposedně zavrtěl. „Měli bychom být v lese."
„Měli," souhlasila Arya, „ale splníme svůj úkol a počkáme."
Eragon si celý otřesený sedl blíž k ohni a zatoužil po Safiře; byl si jistý, že ona by dokázala ochránit jeho mysl před vlivem takové hudby. „Jaký je účel Dagshelgru?" zeptal se.
Arya si k němu sedla na zem a zkřížila nohy. „Udržet les zdravý a úrodný. Každé jaro zpíváme stromům, zpíváme rostlinám a zpíváme zvířatům. Bez nás by Du Weldenvarden žily jen polovičním životem." Jako by chtěli potvrdit její slova - ptáci, zvěř, zrzavé i šedé veverky, pruhovaní jezevci, lišky, králíci, vlci, žáby, ropuchy, želvy a všechna ostatní zvířata poblíž vylezla z úkrytů a začala se zběsile točit kolem s kňučením a křikem. „Hledají protějšky svého druhu," vysvětlila Arya. „Po celých Du Weldenvarden, v každém z našich měst, elfové zpívají tuto píseň. Čím víc elfů se toho účastní, tím silnější je kouzlo a tím větší hojnost bude v lesích Du Weldenvarden tento rok."
Eragon ucukl rukou, když se mu kolem stehna prokutálela trojice ježků. Po celém lese se rozléhaly nejrůznější zvuky. Vstoupil jsem do pohádkové říše, pomyslel si a objal si rukama paže.
Orik přešel kolem ohně a zvýšeným hlasem se snažil překřičet povyk. „Na můj plnovous a mou sekeru, nenechám se proti své vůli ovládat kouzly. Jestli se to stane ještě jednou, Aryo, přísahám na Helzvogův kamenný opasek, že se vrátím do Farthen Dûru a ty se budeš muset vypořádat s hněvem Durgrimst Ingeitum."
„Neměla jsem v úmyslu, abyste zažili Dagshelgr," řekla Arya. „Omlouvám se za svou chybu. I když vás ale ochráním před tímto kouzlem, v Du Weldenvarden kouzlům stejně neuniknete; prostupují vším."
„Pokud nepošpiní mou mysl." Orik zakroutil hlavou a dotkl se rukojeti sekery, zatímco sledoval tajemná stvoření, která se šinula v přítmí z dosahu světla ohně.
Té noci nikdo z nich nespal. Eragon s Orikem zůstali vzhůru kvůli úděsnému rámusu a zvířatům, která jim narážela do stanů, elfové proto, že stále slyšeli tu omamnou píseň. Lifaen a Narí neustále přecházeli v nekonečném kruhu, zatímco Arya hleděla k Sílthrimu s dychtivým výrazem a její průsvitná zlatohnědá pleť byla napjatá přes ostré lícní kosti.
Po čtyřech hodinách hlučné zábavy, zvuků a pohybu se z oblohy střemhlav snesla Safira, s podivným jiskřením v očích. Chvěla se, prohýbala krk a těžce oddechovala mezi rozevřenými čelistmi. Ten les, řekla, je plný života. 1 já jsem plná života. Krev mi vře jako nikdy předtím. Je rozpálená jako ta tvoje, když pomyslíš na Aryu. Já… to chápu!
Eragon jí položil ruku na hřbet a ucítil třes, který trýznil její tělo; boky se jí chvěly, jak si broukala spolu s hudbou. Přichytila se země slonovinovými drápy, svaly se jí stahovaly a napínaly v úsilí zůstat na místě. Koneček ocasu jí cukal, jako by se měla na někoho vrhnout.
Arya se přidala k Eragonovi a postavila se k Safiře z druhé strany. Také ona položila ruku na její hřbet a tak ti tři stáli a hleděli do temnoty, spojeni v živém řetězci.
Když začalo svítat, Eragon si hned všiml, že všem stromům teď na konci větví vyrašily pupeny světle zelených jehlic. Sehnul se a prohlížel si pámelníky u svých nohou; každá rostlina, malá nebo velká, během noci povyrostla. Les se tetelil ve vyzrálých barvách; všechno bylo bujné, svěží a čisté. Vzduch voněl, jako by právě zapršelo.
Safira se vedle Eragona zachvěla a řekla: Ta horečka ustoupila; zase jsem to já. Věci, které jsem cítila… Jako by se svět znovu zrodil a já ho pomáhala utvářet ohněm ve svých útrobách.
Jak je ti? Tam uvnitř, myslím.
Potřebuji nějaký čas, než pochopím, co jsem zažila.
Jelikož hudba ustala, Arya zrušila své kouzlo nad Eragonem a Orikem. Pak řekla: „Lifaene. Narí. Jděte do Sílthrimu a sežeňte pro nás pět koní. Nemůžeme jít celou cestu do Ellesméry pěšky. Také upozorněte kapitánku Damítu, že Ceris

potřebuje posily.“
Narí se uklonil. „A co máme říct, když se zeptá, proč jsme opustili své stanoviště?“
„Řekněte jí, že to, v co kdysi doufala - a čeho se obávala -, se stalo; že wyrm se kousl do ocasu. Bude rozumět.“
Oba elfové vyrazili do Sílthrimu, hned jak vyložili zásoby z lodí. O tři hodiny později Eragon uslyšel zapraskání větvičky, a když zvedl hlavu, viděl je, jak se vracejí lesem na vznešených bílých hřebcích a vedou čtyři další podobné koně. Nádherná zvířata se pohybovala mezi stromy s podivnou tajuplností a srst se jim třpytila ve smaragdovém soumraku. Žádné z nich nemělo sedlo ani postroj.
„Blothr, blóthr,“ zamumlal Lifaen, jeho oř zastavil a hrabal do země tmavými kopyty.
„Jsou všichni vaši koně tak ušlechtilí jako tito?“ zeptal se Eragon. Opatrně se k jednomu přiblížil, ohromený jeho krásou. Zvířata byla o pár dlaní vyšší než poníci, a proto se s nimi dalo tak snadno jet stiným porostem stromů. Zdálo se, že Safiry se nebojí.
„Ne všichni,“ zasmál se Narí a odhodil si stříbrné vlasy z čela, „ale většina. Šlechtíme je po staletí.“
„Jak se na nich jezdí?“
Arya řekla: „Elfský kůň reaguje okamžitě na povely ve starověkém jazyce; řekni mu, že si přeješ jet, a on tě ponese. Přesto ho netýrej ranami nebo hrubými slovy, protože to nejsou naši otroci, ale přátelé a společníci. Ponesou tě, jenom pokud s tím souhlasí; jezdit na nich je ohromnou výsadou. Dokázala jsem zachránit Safiřino vejce před Durzou jedině díky našim koním, kteří vycítili, že něco je v nepořádku, a zastavili nás, abychom nevjeli do pasti… Nenechají tě spadnout, pokud si to nepřeješ, a jsou naučení vybrat tu nejbezpečnější a nejrychlejší cestu přes zrádné oblasti. Feldunosti trpaslíků jsou také takoví.“
„To souhlasím,“ zabručel Orik. „Feldunost s tebou dokáže vyběhnout na skálu a zas dolů bez jediného škobrtnutí. Ale jak povezeme jídlo a další věci bez sedel? Nepojedu na koni s plným batohem na zádech.“
Lifaen hodil Orikovi k nohám hromádku kožených brašen a ukázal na šestého koně. „To ani nemusíš.“
Trvalo jim půl hodiny, než naskládali zásoby do brašen a vytvořili z nich na hřbetu koně jakýsi pahorek. Potom Narí řekl Eragonovi a Orikovi slova, která mají používat, aby řídili koně ve správném směru. „Gángafram, abyste jeli dopředu, blothr, abyste zastavili, hlaupa, když potřebujete běžet, a gánga aptr pro couvání. Můžete mu dávat i přesnější pokyny, pokud znáte lépe starověký jazyk.“ Dovedl Eragona ke koni a řekl: „Tohle je Folkvír. Natáhni ruku.“
Eragon to udělal a hřebec si odfrknul, až se mu rozšířily nozdry. Folkvír nejprve očichal Eragonovu dlaň, pak se jí dotkl čenichem a dovolil Eragonovi, aby ho pohladil po silné šíji. „Dobrá,“ řekl Narí a vypadalo to, že je spokojený. Elf nechal Orika udělat totéž s dalším koněm.
Když Eragon nasedal na Folkvíra, Safira se k němu kus přiblížila. Vzhlédl k ní a všiml si, že neklid z noci ji ještě neopustil. Ještě jeden den, řekl.
Eragone.. Odmlčela se. O něčem jsem přemýšlela, když jsem byla pod vlivem elfského kouzla, o něčem, čemu jsem vždycky přikládala malý význam ale teď to ve mně narůstá jako hora černých obav: Každá bytost, bez ohledu na to, jak je krásná, nebo obludná, má partnera svého vlastního druhu. Ale já nemám nikoho. Zachvěla se a zavřela oči. V tomto směru jsem osamělá.
Její slova Eragonovi připomněla, že je jí sotva osm měsíců. Většinou se její mládí tak neprojevovalo - díky vlivu jejích vrozených instinktů a vzpomínek -, ale v téhle oblasti byla dokonce ještě nezkušenější než on sám, s jeho chabými náznaky romantických dobrodružství v Carvahallu a Tronjheimu. Probudila se v něm lítost, ale potlačil ji dřív, než mohla proniknout jejich duševním spojením.
Safira by tím citem jen opovrhovala: stejně to nemohlo vyřešit její trápení, a ani by se kvůli tomu necítila lépe. Místo toho řekl: Galbatorix má ještě dvě dračí vejce. Při našem prvním slyšení u Hrothgara ses zmínila, že bys je ráda zachránila. Kdybychom dokázali…
Safira si trpce odfrkla. Mohlo by to trvat roky, a dokonce i kdybychom získali ta vejce, nemám žádnou záruku, že se vylíhnou ani že to budou samci. Osud odsoudil mou rasu k vyhynutí. Zoufale mrskla ocasem, až zlomila v půli mladý stromek. Zdálo se, že má na krajíčku.
Co na to mám říct? zeptal se, znepokojený jejím trápením. Nemůžeš se vzdávat naděje. Ještě máš šanci nalézt druha, ale musíš být trpělivá. Kdyby ani Galbatorixova vejce nepomohla, určitě musejí žít nějací draci i jinde ve světě, stejně jako lidé, elfové a urgalové. Jakmile splníme své závazky, pomůžu ti je hledat. Dobrá?
Dobrá, popotáhla. Zaklonila hlavu a vypustila oblak bílého kouře, který se rozptýlil mezi větvemi nad její hlavou. Už bych měla vědět, že není nejlepší nechat se unášet emocemi.
Nesmysl. Musela bys být z kamene, aby ses takhle necítila. Je to naprosto normální… Ale slib mi, že se tím nebudeš zabývat, když budeš sama.
Upřela na něj jedno obrovské safírové oko. Nebudu. Uvnitř ho to hřálo, když ucítil její vděčnost za svou útěchu a přátelství. Položil jí ruku na drsnou tvář a chvíli ji tam podržel. Maličký, zamumlala. Uvidíme se později.
Eragon ji nerad opouštěl v takovém rozpoložení. Neochotně vjel s Orikem a elfy do lesa a zamířili na západ do nitra Du Weldenvarden. Po hodině, kterou strávil hloubáním nad Safiřinou neutěšenou situací, se o tom zmínil Arye.
Nepatrné vrásky zkrabatily Aryino čelo, když se zachmuřila. „To je jeden z Galbatorixových největších zločinů. Nevím, jestli existuje nějaké řešení, ale můžeme doufat. Musíme doufat.“

Borové město

Eragon už byl v Du Weldenvarden tak dlouho, že začal toužit po pasekách, polích nebo dokonce nějaké hoře namísto nekonečných kmenů stromů a skrovného lesního podrostu. Jeho výlety se Safirou mu nijak neulevily, protože jim

odhalily jen kopce trnité zeleně, které se táhly do nekonečné dálky jako vlny zeleného moře.
Častokrát byly větve nad hlavou tak husté, že se nedalo říct, ze které strany vychází a na kterou zapadá slunce. Kvůli větvoví a jednotvárné krajině se Eragon naprosto nedokázal orientovat, ačkoli mu Arya nebo Lifaen mnohokrát ukazovali směr podle kompasu. Věděl, že nebýt elfů, mohl by bloudit v Du Weldenvarden po zbytek života, aniž by kdy našel cestu ven.
Když pršelo, mraky a klenba stromů je zahalily temnotou, jako by byli pohřbeni hluboko pod zemí. Déšť se sbíral na černých borovicových jehlicích a nahromaděná voda pak skapávala až dolů a z výšky sta stop jim padala na hlavu jako tisíce malých vodopádků. V takových chvílích Arya pomocí kouzla vytvořila zelenou svítící kouli, terá jí zářila na pravé ruce a poskytovala v tomto rozlehlém lese jediné světlo. Zastavovali a krčili se pod stromy, dokud se bouře neztišila, ale dokonce i pak je voda skrytá v nesčetných větvích při sebemenším závanu větru sprchovala kapičkami ještě dlouhé hodiny.
Dál, hlouběji do nitra Du Weldenvarden, stromy byly čím silnější a vyšší a zároveň dál od sebe, aby se přizpůsobily narůstání rozpětí větví. Holé hnědé kmeny, které se tyčily do klenutého žebroví z větví, při pohledu zdola rozmazaného a zahaleného stínem byly přes dvě stě stop vysoké - zkrátka vyšší než kterýkoli strom v Dračích horách nebo Beorech. Eragon odkrokoval obvod jednoho stromu a vyšlo mu sedmnáct stop.
Zmínil se o tom Arye, ta přikývla a řekla: „To znamená, že už jsme blízko Ellesméry.“ Natáhla ruku a zlehka ji položila na zkroucený kořen vedle sebe, jako by se s nevýslovnou něhou dotýkala ramene přítele nebo milence. „Tyto stromy patří mezi nejstarší živé bytosti v Alagaësii. Elfové je milují od chvíle, kdy poprvé spatřili Du Weldenvarden, a dělají, co je v jejich silách, aby jim pomáhali dobře růst.“ Zaprášenými smaragdovými větvemi pronikl nepatrný paprsek světla a vykreslil její paži i tvář zlatavým leskem, oslnivě zářícím ve srovnání s temným okolím. „Cestovali jsme spolu daleko, Eragone, ale teď vstoupíš do mého světa. Našlapuj opatrně, protože země a vzduch jsou plné vzpomínek a nic není takové, jaké se to jeví… Dnes se Safirou nelétejte, neboť už jsme aktivovali jisté hlídky, které chrání Ellesméru. Nebylo by rozumné sejít z cesty.“
Eragon sklonil hlavu a ustoupil k Safiře, která ležela stočená na mechovém lůžku a bavila se tím, že vypouštěla obláčky kouře z nozder a pozorovala, jak se rozplývají ve vzduchu. Zničehonic řekla: Tady je pro mě na zemi spousta místa. Nebudu s tím mít potíže.
Dobře. Nasedl na Folkvíra a následoval Orika a elfy dál prázdným, tichým lesem. Safira šla vedle něj. Spolu s bílými koňmi zářila v ponurém položeru.
Eragon se na chvíli zastavil a jen se tiše kochal, uchvácený vznešenou krásou kolem. Všechno vyvolávalo dojem dávných časů, jako by se pod střapatými jehlicemi po tisíc let nic nezměnilo a ani se nikdy nezmění. Vypadalo to, jako by samotný čas upadl do dřímoty, ze které nikdy neprocitne.
Pozdě odpoledne se přítmí najednou rozestoupilo a odhalilo elfa, který stál před nimi v kuželu oslnivého světla, pronikajícího skulinou v klenbě stromů a mraků. Na sobě měl splývavý oděv a na čele stříbrný kroužek. Jeho tvář byla stará, vznešená a vyrovnaná.
„Eragone,“ pronesla tiše Arya. „Ukaž mu svou dlaň a prsten.
Eragon odhalil pravou ruku, zvedl ji a ukázal nejdřív Bromův prsten a pak gedwëy ignasia. Elf se usmál, zavřel oči a roztáhl paže a gesta vyjadřujícího vřelé uvítání. V tomto postoji zůstal nehybně stát.
„Cesta je volná,“ řekla Arya. Na tichý povel se její hřebec pohnul kupředu. Projeli kolem elfa - jako voda, která se rozestupuje kolem omletého balvanu -, a když ho všichni minuli, napřímil se, sepjal ruce a zmizel spolu se světlem, které ho předtím prozařovalo.
Kdo to byl? zeptala se Safira.
Arya řekla: „Gilderien Moudrý, princ z rodu Miolandra, držitel Bílého plamene Vándilu a strážce Ellesméry od dob Du Fyrn Skulblaka, naší války s draky. Nikdo nemůže vstoupit do města, pokud k tomu nedá svolení.“
Když ujeli asi čtvrt míle, les zřídnul a v klenbě stromů se objevily trhliny, které jim do cesty vpouštěly mihotavé sluneční světlo. Pak projeli pod dvěma stromy s podivnými výrůstky, které se opíraly o sebe, a zastavili na okraji louky. Země byla posetá hustými pásy květin. Od růžových růží po zvonky a lilie; jarní pomíjivá nádhera byla nakupena všude kolem jako hromádky rubínů, safírů a opálů. Jejich omamné vůně přitahovaly hejna čmeláků. Napravo za řadou keřů ševelil potok a kolem skály se honila dvojice veverek.
Nejdřív Eragonovi připadalo, že by tu mohla nocovat lesní zvěř. Ale když se rozhlížel dál, začal rozeznávat cestičky skryté mezi křovinami a stromy; objevoval teplé tlumené světlo na místech, kde by normálně byly kaštanově hnědé stíny; podivné vzorce ve tvaru větviček, větví a květin, které byly tak rafinované, že si jich člověk skoro nevšiml - přesto to byly náznaky, že to, co vidí, není tak úplně přirozené. Zamrkal a prozřel, jako by mu před oči najednou jistili čočky, které všechno ukáží ve správném tvaru. Tohle jsou pěšiny, ano. A tohle jsou květiny, to také věděl. Ale to, co původně považoval za hloučky pokroucených stromů s jakýmisi boulemi, ve skutečnosti jsou nádherné budovy, které vyrůstaly přímo z borovic.
Jeden strom byl vyboulený hned u kořene a vyrůstal z něj dvoupatrový dům. Obě podlaží měla tvar šestiúhelníku, přičemž vyšší úroveň měla o polovinu menší rozlohu než ta spodní, což dodávalo domu terasovitý vzhled. Střechy a stěny byly vyrobené z propletených plátů dřeva tvořících šest tlustých hřebenů. Okapy lemoval mech a žlutý lišejník, který visel i přes okna zdobená drahokamy a zasazená do každé stěny. Místo hlavního vchodu byla vidět jen tajemná černá silueta, součást klenutého průchodu zdobeného vyřezávanými symboly.
Další dům, vklíněný mezi třemi borovicemi, které s ním byly propojené řadou zahnutých větví, vyrůstal do pěti světlých a vzdušných pater. Vedle něj stál altánek spletený z vrby a modřínu, ověšený lucernami bez plamene, jež vypadaly jako součást stromů.
Každá jedinečná budova zkrášlovala své okolí a přesně do něj zapadala a prolínala se se zbytkem lesa, takže se nedalo

říct, kde končí elfské umění a kde začíná příroda. Obojí bylo dokonale vyvážené. Elfové se nepokoušeli ovládnout své prostředí, ale rozhodli se přijmout svět takový, jaký je, a přizpůsobit se mu.
Posléze se začali ukazovat i obyvatelé Ellesméry - nejdřív Eragon zahlédl koutkem oka jen záblesk pohybu, jako když se na stromě pohne jehlice ve větru. Pak letmo zahlédl ruce, bledé tváře, nohu v sandálu, zdviženou paži. Elfové jeden po druhém opatrně vystupovali ven, mandlové oči upřené na Safiru, Aryu a Eragona.
Ženy měly vlasy rozpuštěné. Splývaly jim po zádech ve stříbrných a černých vlnách lemovaných čerstvými květy jako zahradní vodopád. Všechny byly jemné a nadpozemsky krásné, což neodpovídalo jejich nezdolné síle; Eragonovi připadaly dokonalé. Muži byli stejně hezcí, měli vysoké lícní kosti, jemně modelované nosy a těžká víčka. Všichni byli oblečeni v prostých tunikách zelené nebo hnědé barvy, lemovaných tmavě oranžovou, červenohnědou a zlatou.
Skutečně Půvabný lid, pomyslel si Eragon. Dotkl se rtů na pozdrav. Všichni elfové se uklonili současně, usmáli se a jejich radostné trylky se začaly rozléhat po okolí, jak z nich prýštilo nespoutané štěstí.
Uprostřed hloučku zazpívala žena:
Gala O Wyrda brunhvitr,
Abr Berundal vandr-fódhr,
Burthro laufsbládar ekar undir,
Eom koná dauthleikr…

Eragon si přitiskl ruce přes uši ze strachu, že tahle melodie bude zaklínadlo jako ta, kterou slyšel v Sílthrimu, ale Arya zavrtěla hlavou a ruce mu odtáhla. „Tohle není kouzlo.“ Pak promluvila ke koni a řekla: „Gánga.“ Hřebec zařehtal a odklusal. „I vy propusťte svoje hřebce. Už je dál nebudeme potřebovat a oni si zaslouží odpočinek v našich stájích.“
Zatímco melodie sílila, Arya pokračovala po dlážděném chodníku, vykládaném kousky zeleného turmalínu, který se stáčel mezi keři, stromy a domy a nakonec vedl přes potok. Elfové za chůze tancovali kolem nich, nadšeně pobíhali sem a tam, smáli se a příležitostně vyskočili na větev a přeběhli jim nad hlavami. Také vychvalovali Safiru jmény jako „Dlouhý dráp“, „Dcera vzduchu a ohně“ a „Silná“.
Eragon se usmál, byl potěšený a okouzlený. Tady bych dokázal žít, pomyslel si s pocitem vnitřního míru. Skrytý stranou v Du Weldenvarden, venku a uvnitř zároveň, v bezpečí před zbytkem světa… Ano, Ellesméra se mu opravdu moc líbila, víc než kterékoli z trpasličích měst. Ukázal na obydlí umístěné uvnitř borovice a zeptal se Arye: „Jak se to staví?“
„Zpíváme lesu ve starověkém jazyce a dáváme mu svou sílu, aby rostl do tvaru, který si přejeme. Vytváříme tak všechny naše budovy a nástroje.“
Chodník končil u sítě kořenů, které tvořily schody. Stoupaly ke dveřím zasazeným do stěny z mladých stromků. Eragonovi se rozbušilo srdce, když se dveře jakoby samy od sebe otevřely a odhalily stromovou síň. Stovky větví se ve výšce spojovaly dohromady a tvořily strop připomínající plástev. Uvnitř stálo podél každé stěny dvanáct židlí.
Na nich sedělo čtyřiadvacet elfských šlechticů a šlechtičen. Byli krásní a vznešení, měli hladké tváře nepoznamenána věkem a dychtivé oči, které se třpytily vzrušením. Předklonili se, sevřeli opěrky židlí a hleděli na Eragonovu skupinu s neskrývaným úžasem a nadějí. Na rozdíl od ostatních elfů měli u pasu připnuté meče s rukojeťmi posázenými beryly a granáty a na hlavách ozdobné čelenky.
Na čestném místě stál bílý stan, který se klenul nad trůnem ze spletitých kořenů. Na něm seděla královna Islanzadí. Byla krásná jako podzimní západ slunce, vznešená a hrdá, měla tmavé obočí sešikmené jako pozvednutá křídla, rty jasné a rudé jako cesmínové bobule a vlasy černé jak půlnoc, svázané diamantovým diadémem. Na sobě měla karmínovou tuniku a kolem jejích boků se vinul pás vykládaný zlatem. V prohlubni krku měla sepnutou sametovou pláštěnku, která jí v měkkých záhybech splývala na zem. I přes svou majestátnost působila křehce, jako by skrývala obrovskou bolest.
Po její levici byla zahnutá tyč, jakési bidýlko, na kterém seděl zářivě bílý havran, který netrpělivě přešlapoval z nohy na nohu. Natáhl hlavu a prohlížel si Eragona zvláštním, důvtipným pohledem, potom dlouze, hluboce zakrákal a zakřičel: „Wyrdai“ Eragon se zachvěl pod silou toho jediného chraplavého slova.
Když vstoupili do haly a blížili se ke královně, dveře se za nimi zase zavřely. Arya poklekla na podlahu pokrytou mechem a uklonila se jako první, pak Eragon, Orik, Lifaen a Narí. Dokonce i Safira - která se nikdy nikomu neuklonila, ani Ažihadovi nebo Hrothgarovi - sklonila hlavu.
Islanzadí vstala a sestoupila z trůnu; pláštěnka se vlnila za ní. Zastavila se před Aryou, položila jí roztřesené ruce na ramena a pravila pronikavým melodickým hlasem: „Povstaň.“ Arya to udělala a královna si pak nesmírně soustředěně prohlížela její tvář, jako by se snažila rozluštit nějaký složitý text.
Nakonec Islanzadí vykřikla, objala Aryu a řekla: „Ach, má dcero, tolik jsem ti ublížila!“

Královna islanzadí

Eragon klečel před královnou elfů a jejími rádci v nádherné komnatě vytvořené z kmenů živých stromů uprostřed téměř mýtické země, ale nyní se mu hlavou honila jediná ohromující novinka: Arya je princezna! Svým způsobem se to k ní dobře hodilo - vždycky jednala tak pánovitě, ale on této skutečnosti hořce litoval, neboť to mezi ně stavělo další přehradu, i kdyby odboural všechny ostatní. V ústech měl najednou pachuť popela. Vzpomněl si na Angelinu věštbu, že bude milovat ženu ze vznešeného rodu… a na její varování, že nedokáže říct, zda to skončí dobře, nebo špatně.
Ucítil i Safiřino překvapení a pak její pobavení. Řekla: Zdá se, že jsme cestovali v přítomnosti člena královské rodiny, aniž bychom to věděli.

Proč nám to neřekla?
Možná by kvůli tomu byla ve větším nebezpečí.
„Islanzadí Dróttning," pronesla Arya formálně.
Královna se odtáhla, jako by dostala žihadlo, a pak zopakovala ve starověkém jazyce: „Ach, má dcero, tolik jsem ti ublížila." Zakryla si tvář - „Od chvíle, cos zmizela, jsem skoro nespala ani nejedla. Pronásledoval mě tvůj osud a měla jsem strach, že už tě nikdy neuvidím. Zříci se tě byla ta největší chyba, jakou jsem kdy udělala… Můžeš mi odpustit?"
Shromáždění elfové se zavrtěli úžasem.
Aryina odpověď dlouho nepřicházela, ale nakonec řekla: „Sedmdesát let jsem žila a milovala, bojovala a zabíjela, aniž bych s tebou promluvila matko. Naše životy jsou dlouhé, ale ani tak to není krátká doba."
Islanzadí se napřímila a zvedla bradu. Celá se zachvěla. „Nemohu vymazat minulost, Aryo, ač bych si to moc přála."
„Ani já nemohu zapomenout, co jsem přestála."
„To bys ani neměla." Islanzadí stiskla ruce své dcery. „Aryo, miluji tě. Jsi má jediná rodina. Jdi, jestli musíš, ale pokud se mě nechceš zříci, nejvíc ze všeho si přeji se s tebou usmířit."
Jeden hrozivý okamžik se zdálo, že Arya neodpoví, nebo hůř, že odmítne matčinu nabídku. Eragon viděl, jak zaváhala a rychle se rozhlédla po ostatních. Poté sklopila zrak a řekla: „Ne, matko. Nemohla bych odejít." Islanzadí se nejistě usmála a znovu ji objala. Tentokrát Arya její objetí opětovala a mezi shromážděnými elfy se rozzářily úsměvy.
Bílý havran poskočil na svém stojánku a zakrákal: „A od té doby na dveřích stojí, co stalo se heslem rodiny mojí: Milujme se a budme jen svoji!"
„Pšššt, Blagdene," řekla Islanzadí havranovi. „Nech si své veršovánky pro sebe." Královna se uvolnila, obrátila se k Eragonovi a Safiře. „Musíte mě omluvit, že jsem byla nezdvořilá a nevšímala jsem si vás, naši nejváženější hosté."
Eragon se dotkl rtů a pak položil pravou ruku na prsa, jak ho to Arya učila. „Islanzadí Drottning. Atra esterní ono thelduin." Nepochyboval o tom, že má promluvit jako první.
Islanzadíny tmavé oči se rozšířily. „Atra du evarínya ono varda."
„Un atra moťranr lífa unin hjarta onr," odpověděl Eragon a dokončil tak obyčej. Bylo vidět, že elfové jsou zaskočeni tím, jak dobře zná jejich zvyklosti. V mysli uslyšel Safiru, jak zopakovala pozdrav královně.
Když skončila, Islanzadí se zeptala: „Draku, jak se jmenuješ?"
Safira.
Královně přelétl po tváři výraz, jako by si na něco vzpomněla, ale nechala to bez poznámky. „Vítej v Ellesméře, Safiro. A jak se jmenuješ ty, Jezdče?"
„Eragon Stínovrah, Vaše veličenstvo." Tentokrát uslyšel, jak to za ním mezi elfy nepokojně zašumělo; dokonce i Islanzadí vypadala vyplašeně.
„Nosíš mocné jméno," řekla tiše, „takové, jaké jen zřídka propůjčujeme našim dětem… Vítej v Ellesméře, Eragone Stínovrahu. Dlouho jsme na tebe čekali." Přešla k Orikovi, uvítala ho a pak se vrátila k trůnu a přehodila si sametový plášť přes paži. „Z tvé přítomnosti tady, Eragone tak brzy po zmizení Safiřina vejce, podle prstenu na tvé ruce a meče u tvého boku předpokládám, že Brom je mrtvý a že tvůj výcvik s ním nebyl dokončen. Ráda bych slyšela celý tvůj příběh, včetně toho, jak zemřel Brom a jak ses potkal s mou dcerou nebo ona s tebou, ať už to bylo jakkoli. Pak si poslechnu vyprávění o tvém poslání zde, trpaslíku, a o tvých dobrodružstvích, Aryo, od přepadení v Du Weldenvarden."
Eragon svoje zážitky vyprávěl již dříve, takže nebylo těžké vylíčit je teď královně. U těch událostí, kde jeho paměť klopýtala, zase dokázala přesný popis poskytnout Safira. Několikrát prostě přenechal řeč jí. Když skončili, Eragon vytáhl z vaku Nasuadin svitek a podal ho Islanzadí.
Uchopila pergamen, zlomila červenou voskovou pečeť a po přečtení dopisu si povzdechla a krátce zavřela oči. „Teď vidím skutečnou hloubku své pošetilosti. Můj zármutek by skončil o tolik dřív, kdybych nestáhla naše bojovníky a brala na vědomí Ažihadovy posly poté, co byla Arya přepadena. Nikdy jsem neměla vinit Vardeny z její smrti. Na to, jak jsem stará, jsem stále příliš bláhová…"
Následovalo dlouhé ticho, protože nikdo se neopovážil souhlasit ani odporovat. Eragon sebral odvahu a řekl: „Teď, když se Arya vrátila živá a zdravá, budeš ochotná pomáhat Vardenům jako předtím? Nasuada jinak nemůže uspět a já jsem se zasvětil její věci."
„Má rozepře s Vardeny je prach ve větru," řekla Islanzadí. „Neměj obavy; budeme jim pomáhat jako kdysi a ještě víc, kvůli tobě a jejich vítězství nad urgaly." Naklonila se dopředu na předloktí. „Dáš mi Bromův prsten, Eragone?" Bez zaváhání si ho stáhl z prstu a nabídl jej královně, která mu ho hubenými prsty sebrala z dlaně. „Neměl jsi jej nosit Eragone, protože nebyl určený pro tebe. Ovšem za pomoc, kterou jsi poskytl Vardenům a mé rodině, tě teď jmenuji Přítelem elfů a věnuji ti tento prsten, Arén, aby všichni elfové, ať přijdeš kamkoli věděli, že ti mají věřit a pomoci."
Eragon jí poděkoval, nasadil si prsten zpátky na prst a dobře si při tom uvědomoval zkoumavý, pátravý pohled, který na něj královna upírala. Měl pocit, jako by věděla všechno, co by mohl říct nebo udělat. Po chvíli řekla: „Zprávy, jako jsou ty tvoje, jsme v Du Weldenvarden neslyšeli mnoho let. Jsme zvyklí na pomalejší způsob života, než je tomu v jiných částech Alagaësie, a znepokojuje mě, že se toho tolik událo tak rychle, aniž bych se o tom vůbec doslechla."
„A co můj výcvik?" Eragon se kradmo podíval na elfy sedící podél stěn a zauvažoval, jestli by některý z nich mohl být Togira Ikonoka, tajemná bytost, která mu vstoupila do mysli a osvobodila ho od Durzova neblahého vlivu po bitvě o Farthen Dur - a která ho také povzbuzovala, aby odcestoval do Ellesméry.
„Začne, protože čas se naplnil. Přesto se obávám, že tvůj výcvik bude zbytečný, pokud budou přetrvávat tvé neduhy. Dokud nedokážeš překonat Stínovo kouzlo, nebudeš víc než loutka. Můžeš být užitečný i tak, ale pouze jako odraz naděje, kterou jsme živili více než sto let." Třebaže Islanzadí mluvila bez výčitek, její slova zasáhla Eragona jako rány kyjem. Věděl, že má pravdu. „Neviním tě z toho a bolí mě vyslovit nahlas takové věci, ale musíš chápat závažnost svého postižení… Je mi to líto."

Pak Islanzadí oslovila Orika: „Je to už dlouho, co někdo z tvojí rasy vkročil do našich síní, trpaslíku. Eragon-finiarel vysvětlil tvou přítomnost, ale nechceš ještě něco dodat?“
„Pouze pozdravy od svého krále Hrothgara a prosbu, v tuto chvíli už zbytečnou, abys obnovila spojení s Vardeny. Mimo to jsem zde proto, abych dohlédl, že dohoda, kterou Brom dojednal mezi vámi a lidmi, bude dodržena.“
„Držíme své sliby, ať je proneseme v tomto nebo ve starověkém jazyce. Přijímám Hrothgarovy pozdravy a posílám mu své.“ Nakonec Islanzadí pohlédla na Aryu - což podle Eragona toužila udělat od chvíle, kdy se tu objevili - a zeptala se: „Tak, dcero, co potkalo tebe?“
Arya začala mluvit pomalým monotónním hlasem, nejdřív o tom, jak ji zajali, a potom o dlouhém věznění a mučení v Gil'eadu. Safira s Eragonem úmyslně vynechali podrobnosti o jejím týrání, ale zdálo se, že Arya sama nemá potíže vylíčit, čemu všemu byla vystavena. Její strohé, nezaujaté popisy probudily v Eragonovi stejný vztek jako tehdy, když poprvé viděl její rány. Elfové poslouchali v tichosti celé Aryino vyprávění, ale svírali své meče a tváře jim ztvrdly chladným hněvem. Islanzadí se po tváři skutálela jediná slza.
Potom se jeden elfský šlechtic vymrštil ze židle a přešel před královnu po mechovém trávníku mezi židlemi. „Vím, že mluvím za nás všechny, Aryo Drottningu, když řeknu, že mé srdce plane zármutkem pro tvé utrpení. Je to neomluvitelný zločin, není tu žádná polehčující okolnost ani náprava a Galbatorix za to musí být potrestán. Také jsme tvými dlužníky, že jsi před Stínem utajila polohu našich měst. Jen málokdo z nás by mu dokázal odolávat tak dlouho.“
„Děkuji, Däthedře-vor.“
Teď promluvila Islanzadí a její hlas se mezi stromy rozezněl jako zvon. „Dost. Už jsme mluvili o zlých věcech příliš dlouho a naši hosté jsou unavení. Nenechám si tuto chvíli zkazit tím, že budu prodlévat u minulých bolestí.“ Tvář se jí rozzářila překrásným úsměvem. „Má dcera se vrátila, objevil se drak se svým Jezdcem a my budeme oslavovat, jak se patří!“ Postavila se, vysoká a vznešená v červené tunice, a zatleskala. V tu chvíli se na židle a stan sesypaly stovky lilií a růží, které se objevily dvacet stop nad jejich hlavami, nesly se dolů jako pestrobarevné vločky a zaplavily vzduch opojnou vůní.
Nepoužila starověký jazyk, poznamenal Eragon.
Všiml si, že zatímco ostatní byli zabraní do květin, Islanzadí se něžně dotkla Aryina ramene a pronesla tak potichu, že to skoro nebylo slyšet: „Nikdy bys tolik netrpěla, kdyby ses řídila mojí radou. Měla jsem pravdu, když jsem byla proti tvému rozhodnutí přijmout yawë.“
„Bylo to mé rozhodnutí.“
Královna se odmlčela, pak přikývla a natáhla paži. „Blagdene.“ Havran zatřepotal křídly, vzlétl z bidýlka a přistál ji na levém rameni. Celé shromáždění se uklonilo, když Islanzadí prošla na konec síně, otevřela dveře stovkám elfů venku a učinila před nimi krátké prohlášní ve starověkém jazyce, jemuž Eragon nerozuměl. Elfové propukli v jásot a začali radostně pobíhat kolem.
„Co říkala?“ pošeptal Eragon k Narímu.
Narí se usmál. „Aby otevřeli nejlepší sudy a zapálili ohně na vaření, protože dnes nás čeká noc hodování a zpěvu. Pojď!“ Popadl Eragona za ruku a táhl ho za královnou, která kličkovala mezi střapatými borovicemi a ostrůvky chladného kapradí. Zatímco byli uvnitř, slunce kleslo nízko k obzoru a zalilo les jantarovým světlem, které ulpívalo na stromech a rostlinách jako vrstva třpytivého oleje.
Uvědomuješ si doufám, řekla Safira, že král Evandar, o kterém se Ufaen zmiňoval, musí být Aryin otec?
Eragon málem zakopl. Máš pravdu… A to znamená, že ho zabil buď Galbatorix, nebo Křivopřísežníci.
Všechno souvisí se vším.
Zastavili na vrcholku nízkého kopce, kde skupina elfů připravila dlouhý hodovní stůl a židle. Všude kolem nich les ožil činorodostí elfů. Když se přiblížil večer, po celé Ellesméře se vesele rozzářily ohně a jeden z nich plál i u jejich stolu.
Někdo podal Eragonovi číši vyrobenou ze stejného zvláštního dřeva, jaké viděl v Cerisu. Napil se z poháru průzračného likéru a zalapal po dechu, protože ho pálil v krku. Chutnalo to jako svařené jablečné víno smíchané s medovinou. Z nápoje se mu rozbrněly konečky prstů a uší a on získal báječný pocit jasného, ostrého vnímání. „Co je to?“ zeptal se Narího.
Narí se zasmál. „Faelnirv. Lisujeme ho z rozmačkaných bezinek a spředených měsíčních paprsků. Je-li to nutné, silný muž s ním vydrží cestovat tři dny bez jakékoli jiné potravy.“
Safiro, tohle musíš ochutnat. Přičichla k poháru, pak otevřela tlamu a dovolila mu, aby jí zbytek faelnirvu nalil do krku. Pak vykulila oči a škubla ocasem.
No, to je pohoštění. Máš ještě?
Než Eragon stačil odpovědět, ztěžka k nim dodusal Orik. „Dcera královny,“ bručel a zakroutil při tom hlavou. „Kéž bych to mohl říct Hrothgarovi a Nasuadě. Určitě by to rádi věděli.“
Islanzadí se usadila na židli s vysokým opěradlem a znovu zatleskala. Ze středu města přišel kvartet elfů s hudebními nástroji. Dva nesli harfy z třešňového dřeva, třetí sadu rákosových píšťal a čtvrtá - elfka - měla jen svůj hlas, který ihned rozezněla, až se jim v uších roztančila rozverná píseň.
Eragon zachytil asi jen každé třetí slovo, ale nad tím, čemu rozuměl se musel usmát. Byl to příběh o jelenovi, který se nemohl napít z rybníka, protože ho neustále obtěžovala neodbytná straka.
Zatímco poslouchal, bloumal pohledem, až spočinul na děvčátku, které se plížilo za královnou. Když se na ni podíval lépe, zjistil, že nemá stříbrné vlasy jako většina elfů, ale úplně bílé a střapaté, a že její tvář je vrásčitá a pomačkaná jako seschlé jablko. Nebyla to elfka ani trpaslík, a dokonce - jak Eragon vycítil - ani člověk. Usmála se na něj a odkryla řady ostrých zoubků.
Když zpěvačka skončila a ticho vyplnily píšťaly a loutny, Eragon zjistil, že se k němu blíží stovky elfů, kteří si přáli seznámit se s ním a zřejmě ještě daleko více se Safirou.

Elfové se představovali s mírnou úklonou a dotekem na rty prvním a prostředním prstem, na což Eragon odpovídal obdobně, spolu s nekonečným opakováním jejich pozdravu ve starověkém jazyce. Zdvořile se Eragona vyptávali na jeho hrdinské činy, ale většinu rozmluvy si vyhradili pro Safíru. Nejdřív byl Eragon ochotný nechat Safíru mluvit, neboť to bylo první místo, kde se všichni chtěli bavit právě s ní. Brzy ho však začalo rozčilovat, že si ho nevšímají; zvykl si, že lidé poslouchají, když mluví. Smutně se usmál, poněkud rozladěný tím, že od svého pobytu mezi Vardeny začal být tak závislý na pozornosti ostatních, ale nakonec se přiměl k tomu, aby se uvolnil a také si užíval oslavu.
Zanedlouho se loukou začala šířit vůně jídla a objevili se elfové s podnosy přetékajícími nejrůznějšími lahůdkami. Vedle bochníků teplého chleba a hromady malých, kulatých medových koláčků se pokrmy skládaly výhradně z ovoce, zeleniny a drobných plodů. Přepadaly drobné bobule; byly úplně ve všem: od borůvkové polévky přes malinovou omáčku po ostružinové želé. Mísa nakrájených jablek pokapaných sirupem a posypaných divokými jahodami stála vedle houbového koláče plněného špenátem, tymiánem a rybízem.
Nebylo tu žádné maso, dokonce ani ryby nebo drůbež, což Eragonovi stále vrtalo hlavou. V Carvahallu a kdekoli jinde v Království bylo maso symbolem vysokého postavení a bohatství. Čím víc zlata máte tím častěji si můžete dovolit biftek nebo telecí. Dokonce i nižší šlechta jedla maso při každém stolování. Kdyby to dělali jinak, budili by dojem, že mají prázdné truhlice. Elfové však tento životní postoj neschvalovali, byť se těšili velké hojnosti a snadno mohli lovit pomocí kouzel.
Elfové se nahrnuli ke stolu s nadšením, které Eragona překvapilo. Brzy byli všichni usazeni: Islanzadí v čele stolu s havranem Blagdenem; Dáthedr po její levici; Arya s Eragonem po její pravé ruce; Orik naproti nim; a pak zbytek elfů včetně Naríhо a Lifaena. Na druhém konci stolu nebyla žádná židle, pouze obrovský vyřezávaný talíř pro Safíru.
Jak hostina pokračovala, změť hovoru a veselí se Eragonovi začínala slévat. Byl oslavou tak zaujat, že ztratil pojem o čase a uvědomoval si jenom smích, ze všech stran znějící neznámá slova a hřejivý pocit, který mu v žaludku zanechal faelnirv. Podvědomě vnímal jemnou hudbu harf, jejich vzdychání a šumění, jež ho příjemně rozechvívalo. Příležitostně jeho pozornost odvedl líný pohled přimhouřených očí ženy-děvčátka, který na něj upírala se soustředěnou silou, dokonce i když jedla.
Během přestávky v rozhovoru se Eragon otočil k Arye, která doposud řekla jen pár slov. Neřekl nic, jen se na ni díval a přemýšlel o tom, kým skutečně je.
Arya se pohnula. „Dokonce ani Ažihad to nevěděl."
„Co?"
„Mimo Du Weldenvarden jsem nikomu neřekla, kdo jsem. Brom to věděl - poprvé jsme se setkali tady -, ale na mou žádost to uchoval v tajnosti."
Eragon uvažoval, zda mu to vysvětluje z pocitu povinnosti, nebo protože se cítí provinile, že oklamala jeho a Safíru.
„Brom mi jednou řekl, že to, co elfové neřeknou, je často důležitější než to, co řeknou."
„Dobře nám rozuměl."
„Přesto, proč jsi to tajila? Stalo by se něco, kdyby to někdo věděl?"
Tentokrát Arya zaváhala. „Když jsem odjela z Ellesméry, nijak jsem netoužila, aby mi někdo připomínal mé postavení. Ani se to nezdálo být podstatné pro mé poslání u Vardenů a trpaslíků. Kdo jsem, nemělo co dělat s tím, kým jsem se stala…." Pohlédla letmo na královnu.
„Mně a Safíře jsi to říct mohla."
Zdálo se, že Aryu jeho výtka urazila. „Neměla jsem důvod se domnívat, že se můj vztah s Islanzadí zlepšil, a kdybych ti to řekla, stejně by to nic nezměnilo. Moje myšlenky patří mně, Eragone." Začervenal se, když pochopil, co tím chtěla říct: Proč by se měla ona - diplomat, princezna a elíka, starší než jeho otec i děd, ač to byli kdokoli - svěřovat jemu, šestnáctiletému chlapci?
„Aspoň," zamumlal, „že ses udobřila s matkou."
Podivně se usmála. „Měla jsem na výběr?"
V tom okamžiku Blagden seskočil Islanzadí z ramene, vykračoval si prostředkem stolu a pohupoval hlavou ze strany na stranu v posměšné úkloně. Zastavil před Safirou, chraplavě si odkašlal a pak zakrákal:
„Draci, stejně jako sudy,
Mají břicho, to se ví!
Draci, stejně jako džbány,
Mají hrdlo, to se ví!
Jenže zatímco ti dva,
Nesou jen mok ze zlata,
Ten třetí žere zvířata!"

Elfové ztuhli se zahanbeným výrazem a čekali na Safiřinu reakci.
V dlouhém tichu dračice vzhlédla od kdoulového koláče a vypustila oblak kouře který Blagdena zahalil. A taky mrňavý ptáky, pronesla tak, že to nikomu neuniklo - Elfové se nakonec zasmáli, Blagden klopýtal zpátky, rozhořčeně krákoral a mával křídly, aby rozptýlil kouř kolem sebe.
„Musím se omluvit za Blagdenovy troufalé verše," řekla Islanzadí „Vždycky měl ostrý jazyk, i když jsme se ho snažili krotit."
Omluva se přijímá, pravila Safira klidně a vrátila se ke svému koláči
„Odkud pochází?" zeptal se Eragon, dychtivý vrátit se s Aryou k přívětivějšímu tónu, ale byl také upřímně zvědavý.
„Blagden," řekla Arya, „kdysi zachránil mému otci život. Když Evandar jednou bojoval s urgalem, zakopl a ztratil meč. Než urgal stačil udeřit, přiletěl k němu havran a vykloval mu oči. Nikdo neví, proč to ten pták udělal, ale Evandar díky

tomu znovu získal rovnováhu, a vyhrál tak bitvu. Můj otec byl vždy velkorysý, a proto poděkoval havranovi tím, že mu kouzlem věnoval důvtip a dlouhý život. To kouzlo mělo ovšem dva vedlejší účinky, které nezamýšlel: Blagdenovi zbělelo peří a získal schopnost předpovídat jisté události.“
„Vidí do budoucnosti?“ zeptal se polekaně Eragon.
„Vidí? To ne. Ale možná cítí, co se má stát. Každopádně vždycky mluví v hádankách, z nichž většina nemá žádný hlubší smysl. Jen si pamatuj, že pokud za tebou někdy Blagden přijde a řekne ti něco, co není vtip nebo slovní hříčka, uděláš dobře, když si vezmeš jeho slova k srdci.“
Když hostina skončila, Islanzadí se postavila - a způsobila tím pěkný rozruch kolem stolu, protože každý se spěšně snažil udělat totéž - a prohlásila: „Je pozdě, už jsem unavená a vrátím se do svého akánu. Pojďte se mnou, Safiro a Eragone, a já vám ukážu, kde můžete dnes v noci spát.“ Královna jednou rukou pokynula Arye a odešla od stolu. Arya ji následovala.
Když Eragon procházel se Safirou kolem stolu, zastavil se u ženy - děvčátka, zaujatý jejíma divokýma očima. Svým zjevem mu někoho připomínala, ty oči, střapaté vlasy a bílé tesáky. „Jsi kočkodlak, vid?“ Jednou mrkla a potom vycenila zuby v nebezpečném úsměvu. „Potkal jsem jednoho, Solembuma, v Teirmu a ve Farthen Dûru.“
Zeširoka se usmála. „Ano. Ten je dobrý. Mě lidé nudí, ale jemu připadá zábavné cestovat s čarodějnicí Angelou.“ Pak její pohled přeskočil na Safiru a chraplavě napůl zavrčela, napůl zavrněla jako projev uznání.
Jak se jmenuješ? zeptala se Safira.
Jména jsou v Du Weldenvarden mocná, draku, to tedy jsou. Mezi elfy mě znají jako Hlídače, jako Mrštnou tlapku a Snovou společnici, ale ty mi můžeš říkat Maud.“ Pohodila trčící bílou čupřinou. „Měli byste raději dohnat královnu, dětičky; není shovívavá k hlupákům a opozdilcům.“
„Bylo mi potěšením, Maud,“ řekl Eragon. Uklonil se a i Safira svěsila hlavu. Eragon pohlédl na Orika, zauvažoval, kde asi trpaslíka ubytují, a vyrazil za Islanzadí.
Dostihli královnu, právě když dorazila ke kořenům stromu. Kmen byl zvrásněný drobným schodištěm, které se točilo vzhůru k řadě kruhových pokojů zavěšených v koruně stromu na trsu větví.
Islanzadí ladně zvedla ruku a ukázala na orlí hnízdo. „Ty budeš muset létat jedině zvenčí, Safiro. Naše schody při svém růstu nepamatovaly na draky.“ Pak promluvila k Eragonovi: „Tady přebýval vůdce Jezdců, když byl zrovna v Ellesméře. Teď jeho obydlí dávám k dispozici tobě, protože jsi právoplatným následníkem toho titulu… Je to tvé dědictví.“ Než jí Eragon stačil poděkovat, protáhla se hbitě kolem něj a odešla spolu s Aryou, za níž ještě dlouho upřeně hleděl, dokud nezmizela hluboko ve městě.
Podíváme se, jaké ubytování nám připravili? zeptala se Safira. Vyskočila do vzduchu a v těsném kruhu plachtila kolem stromu a udržovala rovnováhu špičkou jednoho křídla svěšeného kolmo k zemi.
Když Eragon udělal první krok, zjistil, že Islanzadí mluvila pravdu; schody byly součástí stromu. Kůra pod jeho nohama byla hladká a plochá od mnoha procházejících elfů, ale stále to byla součást kmenu stejně jako jemné pokroucené zábradlí se zahnutým madlem, které mu klouzalo pod pravou rukou. Jelikož byly schody vytvořené pro zdatné elfy, stoupaly strměji, než byl Eragon zvyklý, a brzy ho začala pálit lýtka i stehna. Když dorazil na vrcholek a vylezl poklopem v podlaze do jednoho z pokojů, oddechl si tak ztěžka, že si musel opřít ruce o kolena a předklonit se, aby se vydýchal. Jakmile se trochu vzpamatoval, narovnal se a rozhlédl se kolem sebe. Stál v kruhové předsíni s podstavcem uprostřed, z něhož spirálovitě vystupovala plastika dvou bledých rukou a předloktí, které se proplétaly bez jediného doteku. Z předsíně vedly troje síťované dveře - jedny do strohé jídelny, do které by se vešlo nanejvýš deset lidí; další do komory s prázdnou prohlubní v podlaze, jejíž účel Eragon prozatím neodhalil; a poslední do ložnice s vyhlídkou na rozlehlé lesy Du Weldenvarden.
Eragon vzal z háčku u stropu lucernu, vstoupil do ložnice a vytvořil tak spoustu stínů, které se míhaly a poskakovaly jako ztřeštění tanečníci. Ve vnější zdi byl otvor ve tvaru kapky, dostatečně velký, aby se jím mohl protáhnout drak. Uvnitř místnosti stála postel, z níž viděl na nebe a měsíc; potom tu byl krb ze šedého dřeva, které bylo na dotek tvrdé a chladné jako ocel, jako by je někdo stlačil do nevídané hustoty; a jakási vana s nízkým rámem zasazená do podlahy a vystlaná měkkými přikrývkami, kde mohla spát Safira.
Právě v tu chvíli se snesla dolů a přistála na okraji otvoru, šupiny se jí třpytily jako souhvězdí modrých hvězd. Na les za ní dopadaly poslední paprsky světla, které postříkaly rozmanité hřebeny a kopce zamlženým jantarem, v němž se jehlice blýskaly jako horké železo a odrážely světlo zpátky k fialovému obzoru. Z takové výšky město vypadalo jako řada trhlin v rozsáhlé klenbě, ostrůvky klidu v nepokojném oceánu. Teprve teď viděli skutečnou rozlohu Ellesméry; táhla se několik mil na západ a na sever.
Pokud takhle Vrael normálně žil, vážím si Jezdců ještě víc, řekl Eragon. Je to mnohem prostší, než jsem čekal. Celá budova se lehce zhoupla v závanu větru, jako by mu tak chtěla odpovědět.
Safira očuchala své přikrývky. Ještě jsme neviděli Vroengard, upozornila ho, ale cítil, že s ním jinak souhlasí.
Když Eragon zavřel síťové dveře do ložnice, uviděl v rohu něco, čeho si při první prohlídce nevšiml; točité schodiště, které končilo tmavým dřevěným komínem. Nesl lucernu před sebou a opatrně stoupal schod za schodem. Asi po dvaceti stopách se vynořil v pracovně vybavené psacím stolem - s brky, inkoustem a papírem, ale žádným pergamenem - a dalším měkkým pelechem pro draka. Vzdálenější zeď měla také otvor, jímž se dalo proletět dovnitř.
Safiro, pojď se podívat na tohle.
Kudy? zeptala se.
Venkem. Eragon sebou trhl, když uslyšel praskání kůry, jak Safira lezla ven z ložnice a pak nahoru po stěně do pracovny. Spokojená? zeptal se, jakmile dorazila. Safira na něj vrhla letmý pohled, ale pak si dál prohlížela stěny a nábytek.
Nechápu, řekla, jak máš zůstat v teple, když jsou pokoje otevřené přírodním živlům?

To nevím. Eragon zkoumal stěny po obou stranách otvoru, přejížděl rukama přes abstraktní vzory, které vystoupily na povrch stromů díky elfským písním. Zarazil se, když najednou ucítil svislou lištu zapuštěnou do kůry. Zatáhl za ni a z vnitřku zdi se odvinula průsvitná membrána. Přetáhl ji přes vchod a na druhé straně našel další lištu, kam upevnil lem látky. Jakmile byla membrána zatažena, vzduch zhoustl a znatelně se oteplil. Tady máš odpověd, řekl. Pustil látku a ta sebou zamrskala a navinula se zpátky.
Když se vrátili do ložnice, Eragon si vybalil, zatímco Safira se stočila na svém stupínku. Pečlivě si srovnal štít, chrániče, holenní brnění, čapku a helmu, potom si svlékl tuniku a sundal drátěnou košili s koženými zády. Posadil se s holou hrudí na postel a prohlížel si naolejované spoje brnění, zaujatý jejich podobností se Safiřinými šupinami.
Zvládli jsme to, řekl znaveně.
Dlouhá cesta… ale ano, zvládli. Měli jsme štěstí, že se nám po cestě nepřihodilo nic špatného.
Přikývl. Teď zjistíme, jestli to stálo za to. Někdy si říkám, jestli bychom nebyli užitečnější u Vardenů.
Eragone! víš že potřebujeme další výcvik. Brom by to tak chtěl. Navíc Ellesméra a Isknzadí jistě stály za to, abychom tu cestu vykonali a viděli je.
Možná. Nakonec se zeptal: Jaký máš z toho všeho dojem?
Safira trochu roztáhla čelisti a odkryla zuby - Nevím. Elfové mají ještě víc tajemství, než měl Brom, a dokážou pomocí kouzel dělat pro mě dosud nevídané věci. Netuším jaké metody používají, aby jejich stromy vyrostly do takových tvarů, ani kde Islanzadí vzala ty květiny. To je nad mé chápání.
Eragonovi se ulevilo, že není jediný, kdo se cítí ohromený. A Aryal ?
Co je s ní?
Však víš, kdo opravdu je.
Ona se nezměnila, to jen ty se teď na ni díváš jinak. Safira se zachechtala hrdelním smíchem, což znělo, jako by se jí tam o sebe drtily kameny, a položila si hlavu na přední nohy.
Hvězdy teď zářily na obloze a Ellesmérou se neslo tlumené houkání sov. Celý svět byl klidný a tichý a podřimoval v jasné noci.
Eragon zalezl pod hebké pokrývky a natáhl se, aby zhasl lucernu. Pak se zarazil s rukou jen nepatrný kousek od západky. Tady byl v elfském hlavním městě, přes sto stop ve vzduchu a ležel na posteli, ve které spával Vrael.
Ta představa pro něj byla příliš.
Vykulil se z postele, popadl jednou rukou lucernu, druhou Zar'roc a překvapil Safiru, když vylezl na stupínek a přitulil se jí k horkému boku. Zabroukala a poté, co zhasl světlo a zavřel oči, spustila přes něj své sametové křídlo. Společně spali v Ellesméře dlouhým a hlubokým spánkem.

Ohromující setkání

Eragon se probudil za svítání dobře odpočatý. Zaťukal Safiře na žebra a ona zvedla křídlo. Projel si vlasy rukou, přešel k otvoru pokoje a opřel se ramenem o drsnou kůru na jedné straně. Pod ním se třpytil les jako pole diamantů, jak milióny kapiček rosy na každém stromě odrážely ranní světlo.
Polekaně uskočil, když kolem něj střemhlav proletěla Safira, stočila se jako vývrtka směrem ke korunám stromů, pak prudce vyrazila nahoru a s radostným řevem kroužila po nebi. Dobré ráno, maličký. Usmál se, šťastný, že ona je šťastná.
Otevřel zástěnu jejich ložnice a našel dva tácy s jídlem - většinou ovoce -, které jim nad ránem položili k prahu. Vedle podnosů byl ranec oblečení s přišpendleným vzkazem na papíru. Eragon měl potíže rozluštit rozvolněné písmo, protože nečetl už déle než měsíc a zapomněl některá písmena, ale nakonec porozuměl, co v něm stojí:
Vítejte, Safiro Bjartskular a Eragone Stínovrahu.
Bellaen z rodu Miolandra, se stydím a omlouvám tobě, Safiro, za toto nedostatečné jídlo. Elfové neloví a v Ellesméře není žádné maso, ani v žádném z našich měst. Pokud chceš, můžeš to dělat tak, jak byli zvyklí lidé v dávných dobách, a ulovit si cokoli v Du Weldenvarden. Jen tě prosím, aby sis mrtvou kořist nechávala v lese, aby se zdejší vzduch ani voda nepotřísnily krví. Eagone ty šaty jsou tvoje. Utkala je Niduena z domu Islanzadíaje to Dar pro tebe.

Nechť nad vámi vládne Mstí,
Nechť je mír ve vašich srdcích,
Ať hvězdy nad vámi bdí
Bellaen du Hljódhr

Když Eragon Safiře přetlumočil vzkaz, řekla: Nevadí, po včerejší hostině nebudu muset nějakou dobu jíst. Přesto vzápětí schramstla několik kousků kořeněného pečiva. Jenom abych neurazila, podotkla na vysvětlenou.
Když se Eragon nasnídal, položil ranec oblečení na postel a opatrně ho rozbalil. Našel tam dvě dlouhé červenohnědé tuniky lemované ostružinově zelenou, krémové kamaše, aby si do nich zabalil lýtka, a tři páry ponožek tak měkkých, že mu připadaly skoro tekuté, když si je přetáhl přes ruku. Látka kvalitou překonávala tkalcovskou práci žen z Carvahallu, stejně jako šaty od trpaslíků, které měl právě na sobě.
Eragon byl za nové oblečení vděčný. Jeho tunika a krátké kalhoty byly žalostně obnošené, protože byly během dlouhé cesty z Farthen Dûru vystaveny dešti a slunci. Svlékl se, natáhl si jednu z přepychových tunik a zkoumal hebkou látku. Právě si zavázal boty, když někdo zaklepal na plátěný vstup do ložnice. „Dále," řekl a sáhl po Zar'rocu.
Objevila se hlava trpaslíka a pak pomalu vstoupil Orik a opatrně zkoušel podlahu pod nohama. Pohlédl ke stropu a

dramaticky zvolal. „Dejte mi místo tohohle ptačího hnízda nějakou jeskyni.“ Po krátké odmlce pokračoval: „Jakou jste měli noc, Eragone? Safiro?“
„Docela dobrou. A ty?“
„Spal jsem jako kámen.“ Trpaslík se zachechtal vlastnímu vtipu, pak mu brada zmizela v plnovousu a dotkl se prsty své sekery. „Vydím, že už jste po snídani, a tak vás poprosím, abyste šli se mnou - Arya, královna a spousta dalších elfů na vás čekají dole pod stromem.“ Upřel na Eragona netrpělivý pohled. „Děje se něco, o čem nám neřekli. Nejsem si jistý, co ti chtějí, ale je to důležité. Islanza je nervózní jako vlk zahnaný do kouta… Myslel jsem, že bude dobré, když tě budu předem varovat.“
Eragon mu poděkoval, potom spolu sestoupali po schodech, zatím se Safira lehce snesla k zemi. Tam na ně už čekala Islanzadí oděná v plášti z načepýrených labutích per, která vypadala jako zimní sníh navršený na hrudi kardinála. Uvítala je a řekla: „Pojďte za mnou.“
Vydala se se skupinou na okraj Ellesméry, kde se nacházelo jen několik staveb a zřídka používané cestičky byly sotva patrné. Na úpatí zalesněného kopečku Islanzadí zastavila a pronesla hrozivě: „Teď dávejte dobrý pozor. Než půjdeme dál, vy tři musíte přísahat ve starověkém jazyce, že nikdy nikomu cizímu neřeknete o tom, co za chvíli uvidíte - ne bez svolení mého, mojí dcery nebo kohokoli, kdo by po nás nastoupil na trůn.“
„Proč bych si měl zacpávat ústa roubíkem?“ dožadoval se Orik vysvětlení.
Skutečně, proč? zeptala se Safira. Nevěříš nám?
„To není otázka důvěry, ale bezpečí. Musíme tuto věc střežit za každou cenu - je to naše největší výhoda proti Galbatorixovi. Když budete vázáni starověkým jazykem, nikdy dobrovolně neprozradíte naše tajemství. Ty jsi přišel dohlédnout na Eragonův výcvik, Oriku-vodhr. Pokud mi nedáš své slovo, můžeš se rovnou vrátit do Farthen Dûru.“
Nakonec Orik řekl: „Věřím, že nechceš trpaslíkům ani Vardenům nijak uškodit, jinak bych nikdy nesouhlasil. A na čest tvého domu a rodu sázím, že nejde o trik, kterým nás oklameš. Sděl mi tedy, co mám říci.“
Zatímco královna učila Orika správně vyslovit přísahu, Eragon se zeptal Safiry: Mám to udělat?
Copak máš na výběr? Eragon si vzpomněl, že Arya včera reagovala stejně, a začal tušit, co tím myslela: královna neponechává nikomu volný prostor.
Když Orik skončil, Islanzadí netrpělivě pohlédla na Eragona. Zaváhal, pak pronesl přísahu a po něm Safira. „Děkuji,“ řekla Islanzadí. „Teď můžeme pokračovat.“
Na vrcholku kopce bylo místo stromů několik metrů dlouhé políčko červeného jetele, sahající k okraji kamenného útesu, který pokračoval asi tři míle na obě strany a klesal tisíc stop do lesů pod nimi které se táhly až k obzoru, kde splývaly s oblohou. Bylo to, jako by stáli na kraji světa a hleděli přes nekonečné hvozdy.
Tohle místo znám, uvědomil si Eragon a vzpomněl si na své vidění, v němž hovořil s Togirou Ikonokou.
Bum. Vzduch se zachvěl silným otřesem. Bum. Z další tupé rány se Eragonovi rozdrkotaly zuby. Bum. Přitiskl si ruce k uším, aby je ochránil před bodavou bolestí. Elfové stáli bez hnutí. Bum. Jetel se ohnul pod náhlým poryvem větru. Bum. Zpod okraje skály vystoupal obrovský zlatý drak s Jezdcem na hřbetu.

Přesvědčení

Roran hleděl bezmyšlenkovitě na Horsta. Byli v Baldorově pokoji. Roran seděl na posteli a poslouchal, jak kovář říká: „Co jsi čekal, že udělám? Nemohli jsme zaútočit, když jsi omdlel. Kromě toho nebyli nijak odhodlaní bojovat. Nemůžeš jim to mít za zlé. Když jsem uviděl ty nestvůry, skoro jsem si ukousl jazyk.“ Horst potřásl divokou hřívou vlasů. „Stali jsme se součástí jedné ze starých legend, Rorane, a ani trochu se mi to nelíbí.“ Roran měl stále kamennou tvář. „Heleď se, můžeš zabít vojáky, jestli chceš, ale nejdřív musíš znovu nabýt sil. Budeš mít spoustu dobrovolníků; lidé ti v boji důvěřují, zvlášť potom, cos tady včera v noci přemohl vojáky.“ Když Roran stále mlčel, Horst si povzdechl. Poplácal ho po zdravém rameni, odešel z pokoje a zavřel za sebou dveře.
Roran se ani nepohnul. Dosud mu v životě skutečně záleželo na třech věcech: rodině, domově v údolí Palancar a Katrině. O rodinu Přišel loňský rok. Jeho farma je rozbouraná a spálená, i když půda zůstala, což bylo jediné, na čem mohl stavět. Ale teď byla pryč i Katrina.
Tolik neštěstí v tak krátkém čase způsobilo, že se cítil úplně bezradný. Přes vlezný knedlík v krku mu unikl přidušený vzlyk. Stál před dilematem, které zasahovalo samotnou jeho podstatu: Katrinu mohl najít, jedině kdyby opustil údolí Palancar a nějak pronásledoval ra'zaky - Jenomže on nemůže opustit Carvahall a nechat ho napospas Království, a ani na Katrinu nedokáže zapomenout.
Mé srdce, nebo můj domov, pomyslel si hořce. Jedno bez druhého stejně nemá cenu. Kdyby zabil vojáky, jen by tím zabránil ra'zakům - a s nimi možná i Katrině - v návratu. Další krveprolití by bylo stejně zbytečné, protože pokud jsou vojenské posily už blízko, jejich příchod bude jistojistě znamenat zánik Carvahallu.
Zatnul zuby, když mu obvázaným ramenem projela pronikavá bolest. Zavřel oči. Doufám, že Slouna sežerou jako Quimbyho. Žádný osud by nemohl být dost strašný pro takového zrádce. Roran ho proklel těmi nejhoršími nadávkami, které znal.
Dokonce i kdybych mohl opustit Carvahall, jak bych ra'zaky našel? Kdo ví, kde žijí? Kdo by se opovážil vyzradit mi něco o Galbatorixových služebnících? Zachvátilo ho zoufalství nad neřešitelnou situací. Představil si sám sebe v jednom z velkých měst Království, jak marně hledá mezi špinavými budovami a davy cizích lidí stopu, letmý pohled, vůni svojí lásky.
Bylo to beznadějné.Schoulil se, po tvářích se mu kutálely slzy a úpěl v návalech bolesti a strachu. Kolébal se sem a tam, lhostejný ke všemu a deptaný pocitem naprosté marnosti.
Trvalo snad celou věčnost, než se Roranův nářek zmírnil ve slabé popotahování. Otřel si oči a donutil se zhluboka,

roztřeseně nadechnout. Trhnul sebou - jako by měl plíce naplněné skleněnými střepy. Musím přemýšlet, řekl si pak. Opřel se o zeď a - obrovskou silou vůle - začal postupně potlačovat rozbouřené pocity a podřizovat je jediné věci, která ho mohla zachránit před šílenstvím: rozumu. Krk a ramena se mu třásly vypětím.
Když se Roran konečně přece jen trochu vzchopil, pečlivě si uspořádal všechny myšlenky, jako mistr, který si připravuje nástroje do úhledných řad. Když vezmu v úvahu vše, co vím, musím nalézt nějaké řešení; je třeba být jen dostatečně vynalézavý.
Stopovat ra'zaky ve vzduchu nedokáže. To bylo jasné. Někdo by mu musel říct, kde je najde, a ze všech lidí, kterých by se mohl zeptat, by pravděpodobně nejvíc věděli Vardenové. Ty by ale hledal těžko jako ra'zaky a nemůže plýtvat časem kvůli dalšímu pátrání. Ačkoli -.. Slabý hlásek v mysli mu připomněl zvěsti, které slyšel. Od lovců kožešin a kupců: že Surda tajně podporuje Vardeny.
Surda. Ta země leží na jižní hranici Království, nebo tak mu to aspoň říkali a on tomu musel věřit, protože mapu Alagaësie nikdy neviděl. V ideálním případě by se tam na koni dostal za několik týdnů a možná ještě později, kdyby se musel vyhýbat vojákům. Samozřejmě, že nejrychlejší by bylo plavit se na jih podél pobřeží, ale to by znamenalo dopravit se k řece Toark a pak do Teirmu, aby sehnal loď. To by také trvalo příliš dlouho. A ještě by ho mohli chytit vojáci.
„Kdyby, možná, asi," bručel a opakovaně při tom zatínal levou pěst. Na sever od Teirmu znal jediný přístav, Nardu, jenže aby se tam dostal, musel by překonat Dračí hory - a to bylo něco neslýchaného, dokonce i mezi lovci kožešin.
Roran potichu zaklel. Celé je to nesmyslné. Měl bych se snažit zachránit Carvahall, ne ho opustit. Tragické podle něj bylo, že už je v podstatě rozhodnuto o osudu celé vesnice. V koutcích očí se mu zaleskly slzy. Všichni, kdo zůstanou… Co… co kdyby všichni z Carvahallu odešli se mnou do Nardy a potom do Surdy? Splnil by si tak obě svoje touhy zároveň.
Smělost toho nápadu ho omráčila.
Bylo to kacířství, rouhání, myslet si, že by dokázal přesvědčit farmáře a kupce, aby opustili svá pole a obchody… Ale přesto… co jiného jim jinak zbývá než otroctví, nebo smrt? Vardenové jsou jediní, kdo by poskytl útočiště uprchlíkům z Království, a Roran si byl jistý, že by vzbouřenci rádi získali celou vesnici dobrovolníků, zvlášť takových, kteří se osvědčili v boji. Kdyby se mu podařilo dostat vesničany k Vardenům, snáz by si získal jejich důvěru, takže by mu prozradili ukryt ra'zaků. A možná by mi i dokázali vysvětlit, proč mě Galbatorix tak zoufale touží zajmout.
Přesto - pokud by měl být tenhle plán úspěšný, musel by se uskutečnit dřív, než do Carvahallu dorazí další oddíly, takže by měli jen pár dní - jestli vůbec - na přípravu odjezdu nějakých tří set osob. Na tak obtížnou organizaci se ani neodvážil pomyslet.
Roran věděl, že pouhé rozumové argumenty k odchodu nikoho nepřesvědčí; vyžaduje to spasitelský zápal, aby zapůsobil na city lidí aby hluboko v srdcích pocítili nutnost vzdát se vnějších symbolů vlastní identity a života. A nestačí ani vzbudit v nich pouhý strach -protože věděl, že strach často lidi v nebezpečí nutí bránit se o to víc. Spíš by je měl přesvědčit, že takové jednání má hluboký smysl, že je to osudové rozhodnutí a že přidat se k Vardenům a vzepřít se Galbatorixově tyranii je ta nejšlechetnější věc na světě.
Vyžadovalo to nadšení, které by planulo navzdory strádání a bolesti a které by nemohla uhasit ani smrt.
Roran v duchu viděl Katrinu, jak před ním stojí, bledá a přízračná, s vážnýma jantarovýma očima. Vzpomínal na její teplou kůži, kořeněnou vůni jejích vlasů a jaké to je, dotýkat se jí pod rouškou noci. Pak za ní v dlouhé řadě uviděl svou rodinu, přátele a všechny ty, které v Carvahallu znal - mrtvé i živé. Nebýt Eragona… a mě… ra'zakové by sem nikdy nepřišli. Musím zachránit vesnici před Královstvím a musím také osvobodit Katrinu od těch znesvětitelů.
Roran se zvedl z postele - poháněný silou své vize - tak prudce, že ho zraněné rameno začalo nesnesitelně bolet a pálit. Zapotácel se a opřel se o zeď. Budu vůbec moci ještě někdy opravdu používat svou pravou paži? Čekal, až bolest odezní. Když se to stále nelepšilo, zatnul zuby, s námahou se postavil a vypochodoval z pokoje.
Elain v chodbě skládala ručníky. Užasle vykřikla. „Rorane! Co to…"
„Pojď," zabručel a pokračoval dál.
S ustaraným výrazem se ve dveřích objevil Baldor. „Rorane, neměl by ses takhle procházet. Ztratil jsi spoustu krve. Pomůžu…"
„Pojď."
Roran slyšel, že ho následují, a sestupoval po točitém schodišti směrem k domovním dveřím, kde právě hovořil Horst s Albriechem. S údivem na něj pohlédli.
„Pojďte."
Nevšímal si zmatených otázek, otevřel dveře a vykročil do podvečerního soumraku. Nad hlavou mu plula mohutná mračna protkána zlatem a purpurem.
V čele malé skupinky Roran s námahou dorazil až na kraj Carvahallu, a kdykoli někoho potkal, zopakoval svůj strohý dvouslabičný rozkaz - Pak vyrval z mazlavého bláta pochodeň připevněnou na tyči, obešel vesnici dokola a vrátil se stejnou cestou zpátky na náves. Tam zapíchl tyč mezi chodidla, zvedl levou paži a vykřikl: „POJĎTE!"
Jeho hlas se rozléhal vesnicí. Volal dál, zatímco lidé proudili z domů, postraních uliček a začali se kolem něj shromažďovat. Mnozí byli zvědaví z některých vyzařoval soucit, z jiných ohromení nebo vztek. Znovu a znovu se Roranův povel nesl údolím. Dorazil Loring, za ním jeho synové. Z opačné strany přišla Birgit, Delwin a Fisk se svou ženou Isoldou. Morn s Tarou společně opustili hostinec a přidali se ke srocení diváků.
Když před ním stála už většina Carvahallu, Roran utichl a sevřel levou pěst, až se mu nehty zarývaly do dlaně. Katrino. Zvedl ruku, rozevřel ji a ukázal všem rudé kapky, které mu stékaly po paži. „Tohle," řekl, „je moje bolest. Dobře se podívejte, protože bude i vaše, pokud nepřekonáme ten prokletý zlovolný osud, který nás sužuje. Vaši přátelé a rodiny skončí v poutech, odsouzení k otroctví v cizích zemích, nebo je povraždí před vašima očima nemilosrdné meče vojáků.

Galbatorix zasype naši půdu solí, aby zůstala navždy ležet ladem. Tohle jsem viděl. To vím.“ Přecházel se zamračenou tváří sem a tam jako vlk v kleci a pokyvoval hlavou. Podařilo se mu získat jejich pozornost. Teď v nich musí ještě rozdmýchat stejný zápal, jaký cítí on sám.
„Otce mi ti znesvětitelé zabili. Můj bratranec, se kterým jsme byli jako bratři, uprchl. Farmu mi srovnali se zemí. A moji nastávající unesl vlastní otec, který zavraždil Byrdu a zradil nás všechny! Quimbyho snědli, sýpka shořela spolu s Fiskovým a Delwinovým domem. Parr, Wyglif, Ged, Bardrik, Farold, Hal, Garner, Kelby, Melkolř, Alem a Elmund: ti všichni byli zavražděni. Mnozí jste zraněni jako já, že ani nemůžete dál živit své rodiny. Není to dost, že se po celý život celý den lopotíme a bojujeme s rozmary přírody, abychom získali ze země své živobytí? Nestačí, že jsme nuceni platit Galbatorixovi daně? Copak Ještě musíme snášet tohle nesmyslné týrání? Roran se zasmál jako šílenec, zavyl směrem k nebi a slyšel bláznovství ve vlastním hlase. V davu se nikdo ani nepohnul.
„Ted konečně znám skutečnou podstatu Království a Galbatorixe je to zhoubná sněť našeho světa. Zničil Jezdce a největší mír a blahobyt, který jsme kdy měli. Jeho služebníci jsou páchnoucí démoni zrození v nějakém pradávném pekle. Ale spokojí se Galbatorix s tím, že nás drtí svým podpatkem? Ne! On se snaží zamořit celou Alagaësii, zadusit nás pláštěm bídy. Naše děti a jejich potomci budou navždy žít ve stínu jeho temnoty, poníženi na otroky, červy, havěť, kterou on bude moci mučit pro vlastní potěšení. Pokud…“
Roran pohlédl do široce otevřených očí vesničanů, vědom si toho, že teď jsou zcela v jeho moci. Nikdy se nikdo neopovážil vyslovit to co nyní on. Nechal svůj hlas zachraptět hluboko v hrdle: „Pokud nebudeme mít odvahu se zlu postavit.“
„Bojovali jsme s vojáky a ra'zaky, ale to bude bezvýznamné, pokud zemřeme osamělí a zapomenutí - nebo se necháme odvézt jako otroci. Nemůžeme tady zůstat a já Galbatorixovi nedovolím, aby zničil všechno, pro co má smysl žít. Raději bych si nechal vypíchnout oči a useknout ruce než ho vidět zvítězit! Já jsem se rozhodl bojovat! Rozhodl jsem se vystoupit z vlastního hrobu a nechat své nepřátele, ať se v něm pochovají sami!“
„Rozhodl jsem se opustit Carvahall.“
„Přejdu Dračí hory a odjedu lodí z Nardy dolů do Surdy, kde se přidám k Vardenům, kteří už desetiletí bojují, aby nás osvobodili od útlaku.“ Vesničané byli jako omráčení. „Ale já nechci jít sám. Pojďte se mnou. Pojďte se mnou a chopte se šance vydobýt si pro sebe lepší život. Odhoďte pouta, která vás tu svazují.“ Roran ukazoval na své posluchače, mířil prstem postupně na každého z nich. „Jaká jména budou za sto let plynout ze rtů básníků a trubadúrů? Horst… Bofit… Kiselt… Than; budou vyprávět naše hrdinské příběhy. Budou zpívat Píseň o Carvahallu, protože jsme byli jediná vesnice, která mela dost odvahy, aby se vzepřela Království.“
Roranovy oči se zalily slzami, když s hrdostí pokračoval. „Co by mohlo být ušlechtilejšího než zbavit Alagaësii Galbatorixe, a tedy jeho dalšího zneuctívání této země? Už nebudeme žít ve strachu, že nám zničí farmy nebo že nás zabijí či snědí. Obilí, které sklidíme, bude patřit nám, a když bude nějaké navíc, můžeme je poslat jako dar spravedlivému králi. Řeky a potoky budou plné zlata. Budeme v bezpečí, sytí a šťastní! Je to náš osud.“
Roran pohlédl na svou ruku a pomalu sevřel prsty přes krvácející rány. Stál shrbený nad zraněnou paží - ukřižovaný stovkami pohledů - a čekal odezvu na svou řeč. Žádná sice nepřicházela, ale bylo mu jasné, že si přejí, aby pokračoval; že chtějí slyšet víc o cíli a budoucnosti, které zde vylíčil.
Katrino.
Už se pomalu stmívalo, když se Roran narovnal a znovu promluvil. Nic neskrýval, jen se snažil, aby správně pochopili jeho myšlenky a pocity a aby také dokázali sdílet vizi, která ho poháněla. „Náš život v Carvahallu se chýlí ke konci. Musíme vykročit kupředu a všichni se přidat k Vardenům, pokud my a naše děti máme žít svobodně.“ V jeho hlase se střídal vztek s laskavostí, ale vždy mluvil vroucně a přesvědčivě, čímž udržoval pozornost posluchačů.
Když vyjádřil vše, co měl na srdci, pohlédl zpříma do tváří přátel a sousedů a řekl: „Do dvou dnů vyrážím. Pojďte se mnou, jestli chcete, ale já půjdu tak jako tak.“ Pak svěsil hlavu a vystoupil ze světla pochodně.
Nad hlavou jim za clonou mraků zářil ubývající měsíc. Carvahallem zavanul lehký větřík. Železná korouhev zaskřípala na střeše, jak se otočila po větru.
Z davu si cestu na světlo prorazila Birgit, v rukou svírala záhyby svých šatů, aby neklopýtla. Se zasmušilým výrazem si upravila šál. „Dnes jsme viděli…“ Zarazila se, potřásla hlavou a rozpačitě se zasmála - „Je pro mě těžké mluvit po Roranovi. Jeho plán se mi nelíbí, ale věřím, že je nutný; mé důvody jsou však jiné: chci dopadnout ra'zaky a pomstít manželovu smrt. Proto s ním půjdu. A vezmu s sebou i své děti.“ I ona pak vystoupila ze světla pochodně.
Delwin předstoupil se svou ženou Lennou, se kterou se celou dobu drželi kolem pasu. Lenna pohlédla na Birgit a řekla: „Rozumím tvým pohnutkám, sestro. My také chceme odplatu, ale víc než to chceme, aby i naše zbývající děti byly v bezpečí. Proto také jdeme s vámi.“ Několik žen, jejichž muži byli zavražděni, rovněž vystoupilo z davu a přidalo se k ní.
Vesničané si vzrušeně vyměňovali názory, pak ale utichli a znehybněli. Zdálo se, že už se nikdo další k tomu nehodlá vyjádřit; bylo to příliš obtížné. Roran to chápal. Dokonce i on sám se ještě snažil strávit dosah toho, co tady zaznělo.
Nakonec Horst vykročil k pochodni a zahleděl se ustaranou tváří do plamene. „Už bychom neměli dál mluvit… Všichni potřebujeme čas, abychom si to dobře promysleli. Každý se musí rozhodnout sám za sebe. Zítra… zítra je také den a ráno je moudřejší večera.“ Potřásl hlavou a zvedl pochodeň, potom ji obrátil a uhasil o zem. V měsíčním světle se všichni rozešli do svých domovů.
Roran se přidal k Albriechovi s Baldorem, kteří šli za svými rodiči v dostatečném odstupu, aby jim poskytli soukromí k rozhovoru. Žádný z bratrů na něj nepohlédl. Rorana znepokojovalo, že se k jeho projevu nijak nevyjadřují, a tak se zeptal: „Myslíte, že půjde i někdo další? Byl jsem dost přesvědčivý?“
Albriech vyštěkl smíchy. „Dost přesvědčivý?!“
„Rorane,“ řekl Baldor podivným hlasem, „dnes v noci bys dokázal přesvědčit urgala, aby se stal farmářem.“
„To snad ne!“

„Když jsi skončil, byl jsem připraven popadnout kopí a uhánět za tebou do Dračích hor. A nebyl bych sám. Otázka tedy nezní, kdo půjde, ale kdo nepůjde. To, jak jsi mluvil… nikdy předtím jsem nic takového neslyšel.“
Roran se zamračil. Jeho cílem bylo přesvědčit lidi pro věc, aby přistoupili na jeho plán, ne jen aby se rozhodli jej následovat. Ale když to nejde jinak, pomyslel si a pokrčil rameny. Přesto ho ta vyhlídka zaskočila. Dříve by ho to zneklidnilo mnohem víc, ale dnes byl prostě vděčný za cokoli, co mu pomůže vysvobodit Katrinu a zachránit vesničany.
Baldor se naklonil k bratrovi. „Otec přijde o většinu svých nástrojů.“ Albriech. vážně přikývl.
Roran věděl, že kováři si sami vyráběli veškeré potřebné nástroje. Ty pak tvořily dědictví, které se předávalo z otce na syna nebo z mistra na tovaryše. Jedním z měřítek kovářova bohatství a zručnosti bylo odjakživa množství nástrojů, které měl. Vzdát se jich bude pro Horsta… Bude to pro něj stejně těžké jako pro kohokoli jiného, pomyslel si Roran. Jenom litoval, že kvůli tomu připraví Albriecha s Baldorem o jejich právoplatné dědictví.
Když dorazili domů, Roran se vrátil do Baldorova pokoje a ulehl do postele. Skrz stěny stále slyšel tlumený hovor Horsta a Elain. Usnul s představou, že podobné rozhovory probíhají po celém Carvahallu a rozhodují o jeho - a jejich - osudu.

Odezva

Následujícího rána Roran vykoukl z okna a uviděl dvanáct mužů, jak odcházejí z Carvahallu směrem k vodopádům Igualda. Zívl a dobelhal se po schodech dolů do kuchyně.
Horst seděl sám u stolu a točil si v rukou džbánkem piva. „Dobré ráno,“ řekl.
Roran něco zabručel, utrhl si patku chleba z bochníku na kuchyňském stole a posadil se na protější konec stolu. Jak jedl, všiml si, že Horst má oči podlité krví a rozcuchaný plnovous. Kovář byl zřejmě vzhůru celou noc. „Víš, proč ta skupina jde nahoru k…?“
„Musejí si promluvit se svými rodinami,“ přerušil ho Horst. „Vyrážejí do Dračích hor už od svítání.“ S hlasitým bouchnutím odložil džbánek na stůl. „Nemáš ponětí, cos způsobil, Rorane, když jsi nás požádal, abychom odešli. Celá vesnice je na nohou. Zatlačils nás do kouta s jediným řešením: tím tvým. Někteří lidé tě za to nenávidí. Samozřejmě značná část z nich tě nenáviděla už předtím za to, že jsi nám tohle všechno způsobil.“
Chléb se v Roranových ústech proměnil v piliny, jak jím projela vlna hněvu. To Eragon přinesl ten kámen, ne já. „A ti ostatní?“
Horst si usrkl piva a ušklíbl se. „Ostatní tě zbožňují. Nikdy mě nenapadlo, že se dožiju dne, kdy Gerův syn svými slovy pohne mojím srdcem, ale ty jsi to dokázal, chlapče, tys to dokázal.“ Mávl rukou kolem sebe. „Tohle všechno? Vybudoval jsem to pro Elain a své syny. Trvalo mi sedm let, než jsem to dokončil! Vidíš ten trám nade dveřmi tamhle vpravo? Zlomil jsem si tři prsty, než jsem ho tam usadil a víš co? Toho všeho se vzdám kvůli tomu, cos řekl včera v noci.“
Roran mlčel; přesně tohle chtěl. Opustit Carvahall byla správná věc a jelikož se pro tuto cestu sám rozhodl, neviděl důvod trápit se pocity viny či lítosti. Je rozhodnuto. Přijmu výsledek bez námitek, bez ohledu na to, jak hrozný může být, protože jedině únik nás může ochránit před mocí Království.
„Ale“ řekl Horst, opřel se o předloktí a zabodl do něj planoucí černé oči, „jen si pamatuj, že pokud skutečnost bude vypadat jinak než vzdušné zámky, které jsi vykouzlil, budou tu dluhy, které budeš muset splatit. Pokud dáš lidem naději a pak jim ji zase vezmeš, zničí tě za to.“
Z toho si teď Roran nedělal hlavu. Pokud se dostaneme do Surdy, rebelové nás přivítají jako hrdiny. Pokud se tam nedostaneme, smrtí všechny dluhy splatíme. Když bylo zřejmé, že kovář skončil, Roran se zeptal: „Kde je Elain?“
Horst se při změně tématu zamračil. „Venku.“ Postavil se a narovnal si tuniku přes široká ramena. „Musím jít vyklidit kovárnu a rozhodnout se, které nástroje vezmu s sebou. Ten zbytek schovám nebo zničím. Království nebude těžit z mojí práce.“
„Pomůžu ti.“ Roran odtáhl židli.
„Ne,“ řekl Horst nevrle. „Tohle je úkol, který mohu dělat jen s Albriechem a Baldorem. Ta kovárna byla celý můj život a jejich taky. Stejně bys nám s tou tvojí paží moc nepomohl. Zůstaň tady. Elain tvou pomoc využije.“
Když kovář odešel, Roran otevřel postranní dveře a našel Elain, jak hovoří s Gertrudou u veliké hromady dříví na otop, které Horst schraňoval po celý rok. Léčitelka přešla k Roranovi a položila mu ruku na čelo. „Ach, bála jsem se, že bys po včerejším rozrušení mohl dostat horečku. Tvá rodina se uzdravuje mimořádně rychle. Ani jsem nevěřila svým očím, když Eragon začal chodit dva dny potom, co jsi sedřel nohy do krve.“ Roran ztuhl při zmínce o svém bratranci, zdalo se, že si toho nevšimla. „Podíváme se, jak to vypadá s tvým zraněním, ano?“
Roran sklonil hlavu, aby mu Gertruda mohla sáhnout za krk a rozvázat uzlík plátěného závěsu. Když byl dole, opatrně spustil pravé předloktí - které měl znehybnělé v dlaze - a narovnal paži. Gertruda vklouzla prsty pod obklad přitisknutý k ráně a stáhla ho.
„A jéje,“ ulevila si.
Vzduchem se začal linout silný hnilobný zápach. Roran zatnul zuby, protože se mu zvedl žaludek, a pak pohlédl dolů. Kůže pod obkladem zbělela a zmokvala a vypadala jako obří mateřské znaménko připomínající červa. Samotné kousnutí mu sešili, když byl v bezvědomí takže byla vidět jen klikatá růžová čára pokrytá zaschlou krví vpředu na rameni. Vinou otoku a zánětu se mu však zkroucené nitě z ovčích střívek zařízly hluboko do masa a z rány se pomalu ronily kapičky čiré tekutiny.
Gertruda zamlaskala, když si to prohlížela, potom mu obvazy opět zavázala a podívala se mu do očí. „Daří se ti celkem

dobře, ale tkáň může být napadená gangrénou. Ještě to nedokážu říct s určitostí. Pokud se to stane, budeme ti muset rameno vypalovat.“
Roran přikývl. „Budu mít paži v pořádku, až se zahojí?“
„Pokud sval správně sroste. Taky záleží na tom, jak ji chceš používat.“
„Budu moci bojovat?“
„Jestli chceš bojovat,“ řekla pomalu Gertruda, „navrhuju ti, aby ses naučil používat levou ruku.“ Poplácala ho po tváři a pak odspěchala zpátky do své chatrče.
Moje ruka. Roran zíral na zavázanou končetinu, jako by už nebyla jeho. Do té chvíle si neuvědomil, jak úzce spojuje svůj pocit identity s tělesným zdravím. Zranění těla mu způsobilo i zranění duše a naopak. Roran byl na své tělo pyšný a vidět ho zohavené mu způsobilo otřes, zejména proto, že poškození bylo trvalé. Dokonce i kdyby mohl paži znovu používat, vždy bude poznamenána širokou jizvou jako připomínkou jeho zranění.
Elain ho vzala za zdravou ruku a odvedla ho zpátky do domu, kde rozdrobila mátu do konvice a postavila ji na kamna, aby se vařila voda. „Ty ji skutečně miluješ, viď?“
Cože?“ Vylekaně na ni pohlédl.
Elain si položila ruku na břicho. „Katrinu.“ Usmála se. „Nejsem hloupá, vím, co jsi pro ni udělal, a jsem na tebe pyšná. Ne každý muž by zašel tak daleko.“
„Na tom nesejde, jestli se mi nepodaří ji osvobodit.“ Konvice začala hlasitě pískat. „Ty to dokážeš, tím jsem si jistá - tak nebo onak.“ Elain nalila čaj. „Raději bychom se měli začít chystat na cestu. Nejdřív si projdu kuchyň. Mohl bys zatím dojít nahoru a přinést mi všechny šaty, lůžkoviny a cokoli dalšího, co se podle tebe může hodit?“
„Kam to mám nosit?“ zeptal se Roran.
„Dávej to do jídelny.“
Jelikož hory byly příliš strmé a les pro vozy příliš hustý, Roran si uvědomil, že budou muset připravit zásoby podle toho, co jsou schopni unést nebo naskládat na dva Horstovy koně; jeden z nich bude přitom muset být naložen tak, aby na něm Elain mohla případně jet, kdykoli by ji cesta začala jako těhotnou příliš zmáhat.
Celou záležitost ztěžovala skutečnost, že některé rodiny v Carvahallu neměly dost zvířat ani pro zásoby, natožpak pro děti, starce a nemocné, kteří nebudou schopni udržet tempo chůze. Každý se bude muset podělit o to, co má. Přesto tu byla otázka - s kým? Stále nevěděli, kdo další, kromě Birgit a Delwina, pojede.
Jakmile tedy Elain dokončila balení nezbytností - hlavně jídla a věcí na přenocování -, poslala Rorana zjistit, zda někdo nepotřebuje místo navíc, a pokud ne, zda by mohla naopak nějaké využít, neboť tu byla spousta méně důležitých věcí, které si chtěla vzít, kdyby je měla kam dát.
Navzdory tomu, že lidé chvátali po ulicích sem a tam, v Carvahallu se rozhostilo nepřirozené ticho, nezvyklý klid, který neodpovídal ranímu dění probíhajícímu uvnitř domů. Téměř každý mlčel a chodil se svěšenou hlavou, ponořený do vlastních myšlenek. Když Roran přišel k Orvalovu domu, musel bušit klepadlem skoro minutu než farmář otevřel dveře.
„Ach, to jsi ty, Kladivo.“ Orval vyšel na verandu. „Promiň, že jsem tě nechal tak dlouho čekat, ale měl jsem nějakou práci. Jak ti můžu pomoct?“ Poklepával si o dlaň dlouhou černou dýmkou, pak ji začal nervózně válet mezi prsty. Uvnitř domu Roran zaslechl, jak někdo postrkuje po podlaze židle a řinkot hrnců a pánví.
Roran rychle tlumočil Elaininu nabídku a žádost. Orval se zadíval přimhouřenýma očima k nebi. „Počítám, že svoje věci uvezu. Poptej se kolem, a pokud budeš stále ještě potřebovat nějaké místo, mám pár volů, kteří by mohli ještě něco unést.“
„Takže vyjdete?“
Orval se ošíval, celý nesvůj. „No, to bych neřekl. My se jen… připravujeme pro případ dalšího útoku.“
„Ach tak.“ Roran se rozpačitě rozloučil a vydal se dál ke Kiseltovu domu. Brzy zjistil, že nikdo není ochotný prozradit, jestli se opravdu rozhodl odejít - i přes očividné známky příprav.
A všichni jednali s Roranem s nečekanou podřízeností, která ho znepokojovala. Projevovala se v drobných náznacích; byla to snaha o soustrast s jeho neštěstím, uctivé ticho, kdykoli mluvil, a souhlasné mumlání, když něco prohlásil. Jako by jeho nedávné skutky zvýšily jeho význam, tak nějak zastrašovaly lidi, které znal od dětství, a oddalovaly ho od nich.
Jsem ocejchovaný, pomyslel si Roran, když se belhal blátem dál. Pak zastavil na okraji louže a sehnul se, aby si prohlédl svůj odraz, zvědavý, zda dokáže rozeznat, čím je tak jiný.
Uviděl muže v roztrhaných, krví potřísněných šatech, s hrbatými zády a pokroucenou paží přivázanou k hrudi. Krk a tváře mu zakrýval narůstající plnovous, zatímco vlasy měl zcuchané do zamotaných provazců, které se mu kroutily kolem hlavy jako nějaká svatozář. Nejděsivější ze všeho však byly jeho oči, jež se propadaly hluboko do očních důlků a dodávaly mu strašidelný zjev. Uvnitř dvou prolíklin vřel jeho pohled jako roztavená ocel - plný zoufalství, hněvu a nutkavé touhy.
Roranovi se objevil na tváři úšklebek, s nímž působil jeho obličej ještě děsivěji. Ale jemu se to líbilo. Hodilo se to k jeho pocitům. Postupně začínal chápat, proč dokázal přesvědčit vesničany. Vycenil zuby a přemýšlel jak tuto podobu využít. Mohu ji využít, abych zničil ra'zaky.
Zvedl hlavu a bloumal ulicí, spokojený sám se sebou. Právě v tu hvíli se k němu přiblížil Than a sevřel mu vřelým stiskem levé předloktí. „Kladivo! Ani nevíš, jak rád tě vidím.“
„Skutečně?“ Rorana napadlo, jestli se náhodou celý svět přes noc nepřevrátil vzhůru nohama.
Than rázně přikývl. „Od té chvíle, co jsme zaútočili na vojáky, mi všechno připadalo beznadějné. Nerad to přiznávám, ale bylo to tak. Pořád mi bušilo srdce, jako kdyby mi hrozilo, že se zřítím do studny; ruce se mi třásly; cítil jsem se hrozně špatně. Myslel jsem, že mě někdo přiotrávil! Bylo to horší než smrt. Ale to, co jsi včera řekl, mě okamžitě vyléčilo a dovolilo mi znovu najít nějaký smysl v životě! Já… já ani nedokážu vysvětlit tu hrůzu, před kterou jsi mě

uchránil. Jsem tvým dlužníkem. Pokud budeš něco chtít nebo potřebovat, prostě mi řekni a já ti pomůžu.“
Rorana to dojalo, také sevřel farmářovo předloktí a řekl: „Děkuji ti, Thane, děkuji.“ Than se slzami v očích sklonil hlavu a pak pustil Rorana a nechal ho stát s jeho myšlenkami uprostřed ulice.
Co jsem to způsobil?

Odchod

Když Roran vešel do Mornovy hospody, hned ho udeřil do nosu hustý, zakouřený vzduch. Zastavil pod urgalskými rohy zavěšenými nade dveřmi a snažil se přivyknout přítmí. „Haló?“ zavolal pak.
Dveře od zadních místností se rozlétly a dovnitř vběhla Tara s Mornem v patách. Oba podrážděně pohlédli na Rorana. Tara si dala mohutné ruce v bok a zeptala se: „Co tady chceš?“
Roran ji chvíli pozoroval a snažil se určit příčinu její nevraživosti. „Už jste se rozhodli, jestli se mnou půjdete do Dračích hor?“
„Do toho ti nic není,“ odsekla Tara.
Ale je! Přesto se ovládl a místo toho řekl: „Ač už jsou vaše úmysly jakékoli, kdybyste se přece jen rozhodli jít, Elain by ráda věděla, jestli nemáte ve svých zavazadlech místo pro pár dalších věcí, nebo jestli vy sami nepotřebujete něco vzít. Má…“
„Něco vzít!“ vybuchl Morn. Mávl ke stěně za barem, která byla obložená dubovými sudy. „Mám ve sláme zabalených dvanáct sudů nejčistšího zimního piva, které jsem posledních pět měsíců udržoval ve správné teplotě. Byla to Quimbyho poslední série! Co mám s nimi dělat? Nebo se sudy ležáku a černého piva? Pokud je tu nechám, vojáci ho do týdne vypijí, nebo propíchají sudy a vylijí pivo na zem, kde si na něm pochutnají jedině larvy a červi. Ach jo -.“ Morn se posadil, sepjal dlaně a zavrtěl hlavou. „Dvanáct let práce - Od chvíle, co otec zemřel, jsem vedl hostinec stejně jako on, nepřetržitě. A pak jste vy s Eragonem museli způsobit tyhle potíže -.“ Zarazil se, ztěžka oddechoval a otřel si pomačkanou tvář okrajem rukávu.
„No tak,“ konejšila ho Tara. Ovinula paži kolem Morna a zabodla prst do Rorana. „Kdo ti dovolil převrátit Carvahall vzhůru nohama těmi svými vznešenými řečmi? Pokud půjdeme, jak si bude dál můj ubohý manžel vydělávat na živobytí? Nemůže si vzít živnost s sebou jako Horst nebo Gedrik. Nemůže dřepět na prázdném poli a obdělávat ho jako ty! To nejde! Všichni odejdou a my budeme hladovět. Nebo se přidáme a stejně budeme hladovět. Tys nás přivedl na mizinu!“
Roran přelétl z její zrudlé rozčilené tváře na tu Mornovu, plnou úzkosti, pak se otočil a otevřel dveře. Na prahu se ještě zastavil a pronesl vyrovnaným hlasem: „Vždycky jsem vás považoval za své přátele. Nechci, aby vás Království zavraždilo.“ Vykročil ven, přitáhl si vestu těsněji k tělu a odkráčel z hostince ponořený v úvahách.
U Fiskovy studny zastavil, aby se napil, a všiml si, že se vedle něj objevila Birgit. Pozorovala ho, jak se jednou rukou snaží točit klikou, pak mu ji vzala, vytáhla nahoru vědro s vodou a podala mu je, aniž by se napila. Usrkl chladivou tekutinu a pak řekl: „Jsem rád, že jdeš s námi.“ Podal jí džber zpátky.
Birgit ho pozorovala. „Znám sílu, která tě žene, Rorane, protože stejná pohání i mě; my oba si přejeme najít ra'zaky. Přesto - až to uděláme, chci od tebe odstupné za Quimbyho smrt. Nikdy na to nezapomeň.“ Strčila plný kbelík zpátky do studny a nechala ho volně spadnout, až se klika divoce roztočila. Vzápětí se studnou rozeznělo šplouchnutí.
Roran se usmál, když ji pozoroval, jak odchází. Byl jejím prohlášením spíš potěšený než znepokojený; věděl, že i kdyby všichni ostatní z Carvahallu ztratili své odhodlání, nebo zemřeli, Birgit mu přesto pomůže vypátrat ra'zaky. - Ovšem potom - jestli bude nějaké potom - bude muset zaplatit její cenu, nebo ji zabít. To byl jediný způsob, jak řešit takovou věc.
Navečer se Horst se syny vrátil do domu a přinesl dva malé balíky omotané voskovým plátnem. „Je to všechno?“ zeptala se Elain. Horst odměřeně přikývl, položil balíky na kuchyňský stůl a rozvázal je tak, že ukázal čtyři kladiva, troje kleště, svěrák, středně velké dmychado a třílibrovou kovadlinu.
Když se jich všech pět usadilo k večeři, Albriech s Baldorem probírali, jak se různí lidé potajmu připravují. Roran napjatě poslouchal a snažil se zapamatovat si, kdo komu půjčil osla, kdo nejevil žádné známky příprav a kdo by mohl potřebovat ke svému odchodu pomoc.
„Největší problém,“ řekl Baldor, „je jídlo. Můžeme nést jen určité množství a bude obtížné ulovit toho v Dračích horách dost, abychom uživili dvě stě nebo tři sta lidí.“
„Hmm.“ Horst měl ústa plná fazolí, a tak zakýval prstem a pak polkl. „Ne, na lov nemůžeme spoléhat. Musíme si vzít s sebou svá stáda. Společně vlastníme dostatek ovcí a koz, abychom mohli krmit spoustu lidí měsíc nebo i déle.“
Roran pozvedl nůž. „A co vlci?“
„Spis se bojím, aby se nám zvířata nezatoulala po lese,“ odpověděl Horst. „Uhlídat je bude fuška.“
Následující den Roran pomáhal, kde mohl, málo mluvil a snažil se, aby lidé viděli, jak pracuje pro blaho celé vesnice. Až pozdě večer se svalil do postele, úplně vyčerpaný, ale plný naděje.
Nadcházející úsvit pronikl Roranovi do snů a vzbudil ho s pocitem významného očekávání. Vstal a sešel po špičkách dolů, pak vyšel ven a hleděl do zamlžených hor, pohlcených ranním tichem. Od úst mu šla sice pára, ale bylo mu teplo, protože jeho srdce tlouklo úzkostí a nedočkavostí.
Po tiché snídani Horst přistavil koně před dům, kde na ně Roran pomáhal Albriechovi a Baldorovi naložit jezdecké brašny a další rance zásob. Pak se Roran chopil vlastního ruksaku a zasyčel bolestí když se mu kožený ramenní popruh přitiskl na ránu.
Horst zavřel dveře domu. Jeho prsty se na okamžik zdržely na ocelové klice, pak vzal Elain za ruku a řekl: „Pojďme.“

Když procházeli Carvahallem, Roran uviděl zasmušilé rodiny jak se shromažďují u svých domů s hromadami věcí a naříkajícím do kapesníků. Viděl ovce a psy s brašnami přivázanými na zádech, uplakané děti na oslech a primitivní sáně zapřažené za koně s bedýnkami třesoucích se kuřat zavěšenými na každém boku. Viděl plody svého úspěchu a nevěděl, jestli se má radovat, nebo plakat.
Zastavili u severního okraje Carvahallu a čekali, až uvidí, kdo všechno s nimi jde. Uběhla minuta a pak se z konce vesnice začala blížit Birgit doprovázená Nolfavrellem a jeho mladšími sourozenci. Birgit pozdravila Horsta s Elain a postavila se poblíž nich.
Za zátarasem stromů se objevil Ridley s rodinou a hnal přes sto ovcí z východní strany údolí. „Usoudil jsem, že bude lepší odvést je z Carvahallu," překřikoval Ridley mečení zvírat.
„Správná úvaha!" odpověděl Horst.
Další přišel Delwin, Lenna a jejich pět dětí; Orval se svou rodinou; Loring se syny; Kalita a Than, který se na Rorana zeširoka usmál; a pak Kiseltův rod. Ženy, jež nedávno ovdověly, se shromáždily kolem Birgit. Než slunce vyčistilo vrcholky hor, většina vesnice se shromáždila k odchodu. Ale ne celá.
Ještě chyběl Morn, Tkra a několik dalších, když tu se objevil Ivor a neměl žádné zásoby. „Zůstáváš," poznamenal Roran. Uhnul se houfu podrážděných koz, které se Gertruda pokoušela zkrotit.
„Jó," řekl Ivor a protáhl slovo do znaveného doznání. Zachvěl se, zkřížil kostnaté paže, aby se zahřál, pak pohlédl ke stoupajícímu slunci a nastavil hlavu jasným paprskům. „Svart odmítl odejít. Cha! Bylo mu to hodně proti srsti, především nechtěl do Dračích hor. Někdo na něj musí dohlédnout a já nemám děti, takže…" Pokrčil rameny. „Stejně pochybuju, že bych dokázal odejít ze své farmy."
„Co budeš dělat, když přijdou vojáci?"
„Ukážu jim rvačku, na jakou nezapomenou."
Roran se chraplavě zasmál a poplácal Ivora po rameni; oba se snažili neudělat žádnou narážku na předpokládaný osud, který čekal každého, kdo zůstane.
Hubený muž ve středním věku, Ethlbert, napochodoval ke kraji shromáždění a vykřikl: „Všichni jste blázni!" Dav se k němu otočil s hrozivým zašuměním. „Byl jsem ztícha a nevyjadřoval jsem se k tomuhle bláznovství, ale já nehodlám následovat ukecaného šílence! Kdybyste nebyli zaslepeni jeho slovy, viděli byste, že vás vede do záhuby! Tedy já nejdu! Risknu to a pokusím se proklouznout kolem vojáků a najít útočiště v Therinsfordu. Přinejmenším jsou to naši lidé a ne barbaři, které najdete v Surdě." Odplivl si na zem, pak se otočil a odkráčel.
Roran se obával, že by Ethlbert mohl přesvědčit ostatní, aby si to rozmysleli. Přejel očima houf lidí a ulevilo se mu, když nezaregistroval víc než neklidné mručení. Přesto nechtěl zahálet a dát lidem šanci, aby změnili názor. Zeptal se Horsta pod vousy: „Jak dlouho budeme čekat?"
„Albriechu, ty a Baldor oběhnete co nejrychleji vesnici a zjistíte, jestli ještě někdo nejde. Jinak můžeme vyrazit." Bratři se rozeběhli do různých směrů.
O půl hodiny později se Baldor vrátil s Fiskem, Isoldou a jejich půjčeným koněm. Isolda nechala svého muže na místě a spěchala k Horstovi. Rukama odháněla každého, kdo jí přišel do cesty, a nedbala toho, že jí většina vlasů vyklouzla z drdolu a trčela v legračních chomáčích. Zastavila a ztěžka sípala. „Je mi tak líto, že jdeme pozdě, ale Fisk měl problémy zavřít krám. Nedokázal se rozhodnout, které hoblíky nebo dláta si vzít." Zasmála se pronikavým, skoro hysterickým tónem. „Bylo to jako pozorovat kočku, která je obklopená myšmi a snaží se rozhodnout, kterou bude lovit. Nejdřív tuhle, pak zas tuhle."
Horstovi zacukaly rty v jízlivém úsměvu. „Dokonale tomu rozumím."
Roran napínal oči, zda neuvidí Albriecha, ale marně. Zatnul zuby. „Kde je?"
Horst mu poklepal na rameno. „Přímo támhle, aspoň doutam." Albriech se blížil mezi domy se třemi sudy piva přivázanými na zádech a ukřivděným výrazem, který byl dostatečně komický na to, aby se mu Baldor a pár dalších zasmálo. Po boku šel Albriechovi Morn a z druhé strany Tara, kteří se klátili pod tíhou velikánských ruksaků a vlekli za sebou osla a dvě kozy. Roran užasle sledoval zvířata, která byla také naložená dalšími sudy.
„Nevydrží ani míli," řekl Roran, kterého rozhněvala jejich pošetilost. „A nemají dost jídla. Čekají, že je budeme živit, nebo…" Horst ho přerušil s potlačovaným smíchem.
„Já bych si s jídlem nedělal starosti. Mornovo pivo bude dobré pro naši morálku a to má větší cenu než pár jídel navíc. Uvidíš."
Jakmile se Albriech zbavil sudů, Roran se zeptal obou bratrů: „Jsou tu všichni?" Když odpověděli souhlasně, Roran zaklel a zaťatými pěstmi se udeřil do stehen. Kromě Ivora se další tři rodiny rozhodly zůstat v údolí Palancar: Ethlbertova, Parrova a Knuteova. Nemohu je nutit, aby odešli. Povzdechl si. „Dobrá. Nemá smysl dál čekat."
Mezi vesničany to vzrušeně zašumělo; dlouho očekávaný okamžik konečně nastal. Horst a pět dalších mužů odtáhlo stranou ochrannou stěnu z kmenů, pak položili prkna přes výkop, aby lidé a zvířata mohli přejít.
Horst zamával. „Myslím, že ty bys měl jít první, Rorane." „Počkejte!" Fisk se hnal dopředu a s očividnou pýchou podal Roranovi černou, šest stop dlouhou hůl z hlohového dřeva, již na vrchu zdobila vystupující změť leštěných kořenů a která se dole zužovala do kuželovitého bodce z modré oceli. „Vyrobil jsem ji dnes v noci," řekl truhlář. „Myslel jsem, že bys ji mohl potřebovat."
Roran přejel levou rukou po dřevě a obdivoval se jeho hladkosti. „Nemohl bych si přát nic lepšího. Je to mistrovské dílo… Děkuji." Fisk se zazubil a ustoupil. Roran si uvědomoval, že ho celý dav sleduje, když se díval k horám a vodopádům Igualda. Zraněné rameno mu cukalo pod koženým popruhem. Za ním zůstaly ostatky jeho otce a všechno, co v životě znal. Před ním se k bledému nebi do výšky tyčily ostré vrcholky, kteří stály v cestě jemu a jeho touhám. Ale on se nevzdá. A nebude se vracet zpátky.
Katrino.

Roran zvedl bradu a vykročil kupředu. Hůl klepala o tvrdá prkna, když přecházel výkop. Pak vyšel z Carvahallu a vedl vesničany do divočiny.

Na skále tel'naeír

Ve vzduchu před Eragonem se vznášel drak zářící jako planoucí slunce. Všemi, kteří se shlukli podél skály Teťnaeír, cloumaly poryvy větru od jeho mohutných křídel. Drak vypadal jako v jednom ohni, když úsvit rozzářil jeho zlaté šupiny a zasypal zemi a stromy blýskavými odlesky světla. Byl mnohem větší než Safira, dost velký na to, aby mohl být starý několik set let, a úměrně tomu byl silnější jeho krk, nohy a ocas. Na jeho hřbetě seděl Jezdec v oslnivě bílém rouchu, skvícím se na pozadí třpytivých šupin.
Eragon padl na kolena s tváří obrácenou vzhůru. Nejsem sám… Zaplavily ho úžas a úleva. Už nebude muset sám plnit závazky vůči Vardenům a sám bojovat proti Galbatorixovi. Tady stojí jeden z dávných ochránců vzkříšený z hlubin času, aby ho vedl, živoucí symbol a odkaz legend, se kterými vyrůstal. Tady je jeho učitel. Tady je legenda.
Když se drak chystal k přistání, Eragon zalapal po dechu; jeho levá přední noha byla odseknuta nějakou děsivou ránou, která zanechala jen bezmocný bílý pahýl namísto kdysi mohutné končetiny. Oči se mu zalily slzami.
Poté, co drak přistál v jetelovém poli a složil křídla, vrchol kopce zasáhla smršť suchých větviček a listí. Jezdec opatrně sesedl z draka na straně, kde byla jeho zdravá přední noha, a pak přistoupil k Eragonovi se sepjatýma rukama. Byl to elf se stříbrnými vlasy, velice starý i když se to projevovalo pouze výrazem obrovského soucitu a srnu v jeho tváři.
„Osthato Chetowä," řekl Eragon. „Truchlící mudrci… Přišel jsem, jak si mě žádal." Pak sebou trhnul, neboť si vzpomněl na elfské způsoby a dotkl se rtů. „Atra esterní ono thelduin." Stařec se usmál. Vzal Eragona za ramena a pomohl mu vstát. Hleděl na něj s takovou laskavostí, s jakou se Eragon dosud nikdy nesetkal - nekonečné hloubky elfových očí ho pohlcovaly. „Mé pravé jméno je Oromis, Eragone Stínovrahu."
„Tys to věděl," zašeptala Islanzadí s dotčeným výrazem, který se rychle proměnil v bouři hněvu. „Věděl jsi o Eragonově existenci, a přesto jsi mi to neřekl? Proč jsi mě oklamal, Šur'tugal?"
Oromis spustil oči z Eragona a pohlédl na královnu. „Mlčel jsem, protože nebylo jisté, zda se Eragon nebo Arya dožijí příjezdu do Ellesméry; nechtěl jsem ti dávat křehkou naději, která se mohla zhroutit každým okamžikem."
Islanzadí se prudce otočila, až pláštěnka z labutích pírek zavlála jako křídla. „Neměl jsi právo tajit přede mnou takovou skutečnost! Mohla jsem vyslat bojovníky, aby ochránili Aryu, Eragona a Safiru ve Farthen Dûru a doprovodili je bezpečné až sem."
Oromis se smutně usmál. „Nic jsem ti neskrýval, Islanzadí, jen to, co ses sama rozhodla nevidět. Kdybys nazírala zemi tak, jak je tvou povinností, poznala bys sama zdroj zmatku, který zachvátil Alagaësii, a zjistila pravdu o Arye a Eragonovi. Že bys ve svém zármutku mohla zapomenout na Vardeny a trpaslíky, je pochopitelné, ale na Broma? Vinr Álfakyn? Posledního Přítele elfů? Byla jsi zaslepená vůči okolnímu světu, Islanzadí, a nedbalá na svém trůnu. Nemohl jsem riskovat, že tě vystavím další ztrátě a tím tě doženu ještě dál."
Zlost Islanzadí náhle opadla, její tvář zbledla a ramena poklesla. »Kořím se ti," zašeptala pokorně.
O Eragona se opřel mrak horkého, vlhkého vzduchu, když se zlatý drak pohnul aby si ho prohlédl lesklýma, jiskřivýma očima. Rád tě Eragone Stínovrahu. Jsem Glaedr. Jeho hlas - protože to byl samec - burácel a otřásal Eragonovou myslí jako hučení rské laviny.
Jediné, co Eragon dokázal udělat, bylo dotknout se rtů a říci: „Je mi ctí."
Pak Glaedr přesunul pozornost na Safiru. Zůstala dokonale klidná a krk držela napjatý a půvabně prohnutý, když jí Glaedr očichal tvář a okraj křídla. Eragon si všiml, jak se Safiře v bezděčném třesu chvějí zaťaté svaly na nohou. Jsi cítit lidmi, řekl Glaedr, a o své rase víš jen to, co tě naučily tvé instinkty, ale máš srdce skutečného draka.
Během tichého rozhovoru se Orik představil Oromisovi. „No tedy v něco podobného bych se ani neopovážil doufat! V těchto temných dobách jsi milé překvapení, Jezdče." Poplácal se pěstí na srdce. „Jestli to není příliš troufalé, požádám tě jménem svého krále a klanu o laskavost, jak bylo zvykem mezi našimi rasami."
Oromis přikývl. „Rád ti ji splním, pokud to bude v mých silách."
„Pak mi tedy řekni: Proč jsi se po všechny ty roky skrýval? Velmi jsme tě potřebovali, Argetlame."
„Ach," řekl Oromis. „Tento svět je plný strastí a jednou z největších je neschopnost pomoci těm, kteří to potřebují. Nemohl jsem riskovat, že opustím toto útočiště, protože kdybych zemřel dřív, než se vylíhne jedno z Galbatorixových vajec, pak by tu nezbyl nikdo, kdo by předal naše tajemství novému Jezdci. Potom by bylo ještě těžší porazit Galbatorixe."
„To byl ten důvod?" vyhrknul Orik. „To jsou slova zbabělce! Vejce se přece nemusela vylíhnout nikdy."
Mezi všemi se rozhostilo mrtvé ticho, až na slabé zavrčení, které uniklo Glaedrovi mezi zuby. „Kdybys nebyl mým hostem," řekla Islanzadí a pohlédla přísně na Orika, „za tuhle urážku bych tě sama srazila k zemi."
Oromis roztáhl ruce. „Ne, nejsem uražený. Je to trefná odpověď. Pochop ale, Oriku, že Glaedr a já nemůžeme bojovat. Glaedr má své postižení a já své," dotkl se ze strany své hlavy, „jsem také zmrzačený. Křivopřísežníci ve mně cosi zlomili, když mě věznili, a třebaže mohu vyučovat a učit se, už nedokážu ovládat kouzla, až na ta jednodušší zaříkadla. Energie mi uniká, ať se snažím sebevíc. V bitvě bych byl víc než zbytečný, byl bych slabina a přítěž, ten, koho mohou snadno zajmout a použít proti vám. Takže jsem se přesunul z Galbatorixova dosahu pro dobro mnohých, i když jsem si snažně přál otevřeně se mu postavit."
„Zdravý mrzák," zamumlal Eragon.
„Odpusť mi," řekl Orik a zdálo se, že ho to mrzí.
„To není důležité." Oromis položil Eragonovi ruku na rameno. „Islanzadí Drottningu, dovolíš?"

„Jdi," řekla znaveně. „Jdi a buď připraven."
Glaedr se přikrčil u země a Oromis mrštně vylezl po zdravé noze do sedla na jeho hřbetu. „Pojďte, Eragone a Safiro. Musíme toho hodně probrat." Zlatý drak seskočil ze skály, vznesl se a zakroužil nad hlavami přihlížejících po vzestupném proudu.
Eragon a Orik si s vážnými výrazy ve tvářích podali ruce. „Dělej svému klanu čest," řekl trpaslík.
Když Eragon nasedal na Safiru, měl pocit, jako by se měl vydat na dlouhou cestu a že by měl říci sbohem těm, které tu za sebou nechává. Místo toho jen pohlédl na Aryu a usmál se; nijak neskrýval svůj údiv a radost. Napůl se zamračila a po tváři jí přelétl znepokojený výraz, ale to už byl pryč, vtažený do nebe Safiřiným nadšeným letem.
Draci letěli společně několik mil na sever podél bílé skály a doprovázel je pouze zvuk jejich křídel. Safira letěla bok po boku s Glaedrem. Její nadšení prostupovalo do Eragonovy mysli a zesilovalo tak jeho vlastní pocity.
Přistáli na další mýtině na okraji skalního převisu, za nímž se stěna holého kamene řítila kolmo k zemi. Ze svahu vedla pěšina k zápraží malé chatrče vyrostlé mezi kmeny čtyř stromů, z nichž jeden se klonil přes potok pramenící z tajuplných hlubin lesa. Byla tak malá, že by se drak dovnitř rozhodně nevešel; naopak by chatrč snadno schoval pod křídlo.
„Vítejte v mém domě," pravil Oromis, když s neobvyklou lehkostí sesedal na zem. „Žiji tady na okraji skály Tel'naeír, protože zde mohu přemýšlet a v klidu studovat. Mje mysl lépe pracuje, když jsem daleko od Ellesméry a jejího rušného života."
Zmizel uvnitř chatrče, pak se vrátil se dvěma stoličkami a džbány průzračné chladné vody pro sebe a pro Eragona.
Eragon se napil a kochal se nekonečným výhledem na Du Weldenvarden ve snaze skrýt údiv a nervozitu, zatímco vyčkával, až elf promluví. Jsem tu s dalším Jezdcem! Vedle něj se krčila Safira s očima upřenýma na Glaedra a pomalu při tom hnětla hlínu mezi drápy.
Přestávka v jejich rozhovoru se prodlužovala víc a víc. Uběhlo deset minut… půl hodiny… pak hodina. Dospělo to tak daleko, že začal měřit uplynulý čas podle postupujícího slunce. Nejdřív mu hlavou vířily otázky a myšlenky, ale ty nakonec odezněly do tichého odevzdání. Užíval si jen prostou radost z krásného dne.
Teprve pak Oromis promluvil: „Chápeš význam trpělivosti. To je dobře."
Eragonovi chvíli trvalo, než se vzpamatoval. „Nevystopuješ zvěř, pokud spěcháš."
Oromis odložil džbán. „Velká pravda. Ukaž mi svoje ruce. Zjistil jsem, že o člověku mnohé vypovídají." Eragon si stáhl rukavice a dovolil elfovi, aby ho chytil za zápěstí tenkými, suchými prsty. Prohlížel si Eragonovy mozoly, potom řekl: „Oprav mě, jestli se mýlím. Pracoval jsi s kosou a pluhem častěji než s mečem, ačkoli jsi navyklý na luk."
„Ano."
„A jen málo jsi psal nebo kreslil, možná vůbec ne."
„Brom mě v Teirmu naučil písmena."
„Hmm. Kromě manuální práce se zdá zřejmé, že máš sklon být lehkomyslný a nedbáš na vlastní bezpečnost."
„Proč si to myslíš?, Oromisi-elda?" zeptal se Eragon a použil při tom nejuctivější a nejformálnější oslovení, na které si vzpomněl.
„Ne elda" opravil ho Oromis. „Můžeš mi říkat Mistře v tomto jazyce nebo Ebútil ve starověkém jazyce, nic víc. Stejný titul budeš používat i pro Glaedra. My jsme vaši učitelé; vy jste naši žáci; a ty se budeš chovat s náležitou úctou a podřízeností." Oromis mluvil vlídně, ale s autoritou toho, kdo očekává naprostou poslušnost.
„Ano, Mistře Oromisi."
„Stejně jako ty, Safiro."
Eragon cítil, jak těžké je pro Safiru tolik potlačit svou hrdost, a nakonec řekla: Ano, Mistře.
Oromis přikývl. „Tak. Kdokoli s takovou sbírkou jizev měl buď nesmírnou smůlu, nebo bojuje jako šílenec či záměrně vyhledává nebezpečí. Bojuješ jako šílenec?"
„Ne." Ani nevypadáš na smolaře; spíš naopak. Tím nám zbývá jediné vysvětlení. Pokud si nemyslíš něco jiného…"
Eragon v myšlenkách proběhl své zážitky doma a na cestách a snažil se popsat svoje záměry. „Spíš bych řekl, že když se zasvětím určitému úkolu nebo cestě, jdu za tím bez ohledu na cenu… Zvláště když je v nebezpečí někdo, koho miluji." Pohlédl na Safiru.
„A bereš na sebe náročné úkoly?"
„Mám rád výzvy."
„Takže cítíš potřebu vystavovat se nebezpečí, aby sis vyzkoušel svoje schopnosti."
„Rád překonávám výzvy, ale zažil jsem už dost utrpení na to, abych věděl, že je hloupost dělat věci složitější, než jsou. To je rozhodně jediné, co mohu udělat, abych přežil."
„Přesto ses rozhodl pronásledovat ra'zaky, i když by bylo snazší zůstat v údolí Palancar. A přišel jsi sem."
„To bylo správné… Mistře."
Několik minut nikdo z nich nepromluvil. Eragon se snažil uhodnout, na co elf myslí, ale nedokázal z jeho bezvýrazné tváře vyčíst žádné sdělení. Nakonec se Oromis pohnul. „Nedostal jsi v Tarnagu nějaký dárek, Eragone? Šperk, brnění nebo třeba jen minci?"
„Ano." Eragon sáhl do tuniky a vytáhl náhrdelník s maličkým stříbrným kladívkem. „Tohle pro mě vyrobil Gannel na Hrothgarův příkaz, aby zabránil komukoli nazírat Safiru nebo mě. Báli se, že by Galbatorix mohl zjistit, jak vypadám… Jak jsi to poznal?"
„Protože," řekl Oromis „pak už jsem tě nedokázal najít."
„Někdo se mě pokoušel nazírat asi před týdnem poblíž Sílthrimu. Byl jsi to ty?"
Oromis zavrtěl hlavou. „Potom, co jsem poprvé nazíral tebe a Aryu, jsem už nepotřeboval používat takovou hrubou metodu, abych tě našel. Mohl jsem se pokusit dotknout se tvojí mysli, jako jsem to udělal, když jsi byl zraněný ve Farthen Dûru." Zvedl amulet, zamumlal několik vět ve starověkém jazyce a pak ho zas pustil. „Nejsou v něm žádná další

zaklínadla, která bych dokázal odhalit. Měj ho pořád u sebe - je to cenný dárek.“ Opřel dlaně konečky prstů o sebe, nehty měl kulaté a světlé jako rybí šupiny a zahleděl se stříškou, kterou vytvořily, k bílému horizontu. „Proč jsi tady, Eragone?“
„Abych dokončil svůj výcvik.“
„A co myslíš, že to obnáší?“
Eragon se znepokojeně zavrtěl. „Naučit se víc o kouzlení a bojování. Brom mě nestačil naučit všechno, co znal.“
„Kouzla, šerm a další dovednosti jsou zbytečné, pokud nevíš, jak a kdy je použít. To tě naučím já. Ale Galbatorix nám názorně předvedl, že moc bez mravního vedení je ta nejnebezpečnější síla na světě. Můj hlavní úkol tedy je, Eragone a Safiro, pomoci vám pochopit, jaké zásady vás řídí, abyste nedělali správné volby pro špatné důvody. Musíte lépe poznat sami sebe, kdo jste a co dokážete. Proto jste tady.“
Kdy začneme? zeptala se Safiia.
Oromis se nadechl k odpovědi, když tu najednou ztuhl a upustil džbánek. Tvář mu zbrunátněla a prsty se mu zkroutily do zahnutých drápů, které se mu zasekly do šatů jako háky. Změna byla děsivá a okamžitá. Eragon sebou stačil sotva pohnout, než se elf znovu uvolnil, ačkoli celé jeho tělo teď napovídalo, jak je vyčerpaný.
Eragon se znepokojeně odvážil zeptat: „Jsi v pořádku?“
Oromis povytáhl koutek úst v náznaku pobavení. „Méně, než bych si přál. My elfové se považujeme za nesmrtelné, ale ani tak nedokážeme uniknout jistým neduhům těla, které svedeme pomocí naší znalosti kouzel nejvýš tak oddálit. Ne, nedělej si starosti… není to nakažlivé, ale ani se toho nedokážu zbavit.“ Povzdechl si. „Desítky let jsem se obklopoval stovkami malých, slabých zaklínadel a ta navrstvená jedno na druhém vytvářejí kouzlo, které je nad moje síly. Jsem tu proto, abych mohl žít dostatečně dlouho, být svědkem vzkříšení posledních draků a abych mohl podpořit vzkříšení Jezdců ze hrůzy dané našimi chybami.“
„Kdy…“
Oromis povytáhl příkré obočí. „Kdy zemřu? Nějaký čas ještě mám - ale je ho žalostně málo, hlavně jestli se Vardenové rozhodnou zavolat si tě na pomoc. Kvůli tomu - abych odpověděl na tvou otázku Safiro - začneme s výukou okamžitě a budeme se učit rychleji, než kterýkoli Jezdec učil nebo bude učit, protože musím zhustit desetiletí vědomostí do několika měsíců a týdnů.“
„Ty víš,“ řekl Eragon a přemáhal rozpaky a stud, které mu rozpalovaly tváře, „o mé… mé vlastní nemohoucnosti.“ Poslední slovo ze sebe vypotil a nenáviděl jeho zvuk. „Jsem stejně zmrzačený jako ty.“
Oromisův upřený pohled změkl soucitem, ačkoli jeho hlas byl stále pevný. „Eragone, jsi mrzák, jen pokud se za něj považuješ. Chápu, jak se cítíš, ale musíš věřit ve zlepšení, protože záporný postoj k životu je vážnější postižení než tělesná vada. Mluvím z vlastní zkušenosti. Sebelítost neposlouží tobě ani Safiře. Já a další zaklínači budeme tvé onemocnění zkoumat, abychom zjistili, zda je nedokážeme nějak zmírnit, ale mezitím musí tvůj výcvik normálně pokračovat.“
Eragonovi se sevřely vnitřnosti a ucítil pachuť žluče, když zvažoval všechny možné dopady. Oromis mě jistě nebude nutit snášet to trápení znovu! „Ta bolest je nesnesitelná,“ řekl zoufale. „Zabije mě. Já…“
„Ne, Eragone. Nezabije tě. To o tvém prokletí vím. My oba však máme své povinnosti; ty vůči Vardenům a já vůči tobě. Nemůžeme se jim vyhýbat jenom kvůli obyčejné bolesti. Riskovali bychom tím mnohem víc a nemůžeme si dovolit neuspět.“ Jediné, na co se Eragon zmohl, bylo zakroutit hlavou, neboť hrozilo, že se ho zmocní panika - Snažil se popřít Oromisova slova, ale jejich pravdivost byla zjevná. „Eragone. Musíš své břímě přijmout dobrovolně. Copak neznáš něco nebo někoho, kvůli komu stojí za to se obětovat?“
Pomyslel na Safiru, ale tohle všechno nedělal pro ní. Dokonce ani pro Aryu. Co ho tedy pohání? Když přísahal Nasuadě, udělal to pro dobro Rorana a dalších lidí Království. Ale znamenají pro něj tolik, aby podstupoval bolest?
Ano, usoudil. Ano, znamenají, protože jsem jediný,
Měl možnost jim pomoci a protože dokud oni nebudou osvobozeni od Galbatorixova stínu, nebudu volný ani já. A protože tohle je jediný smysl mého života. Co jiného bych dělal? Zachvěl se, když pohnul rty, aby vyslovil osudnou větu: „Přijímám to kvůli všem, za které bojuji: rasy Alagaësie - všech ras -, který byl a je sužován Galbatorixovou krutostí. Bez ohledu na bolest přísahám, že se budu učit pilněji než kterýkoli žák, kterého jsi měl přede mnou.“
Oromis vážně přikývl. „O nic menšího tě nežádám.“ Na okamžik pohlédl na Glaedra a pak řekl: „Postav se a svlékni si tuniku. Ať vidím, jak jsi rostlý.“
Počkej, řekla Safira. Brom věděl o tvojí přítomnosti zde, Mistře? Eragon se zarazil, zaskočený tou možností.
„Samozřejmě,“ řekl Oromis. „Jako chlapec byl mým žákem v Ilireji. Jsem rád, že jsi mu připravila náležitý pohřeb, protože měl těžký život a jen málokdo k němu byl laskavý. Doufám, že došel klidu, než odešel na věčnost.“
Eragon se pomalu zamračil. „Znal jsi i Morzana?“
„Byl mým učněm před Bromem.“
„A Galbatorixe?“
„Byl jsem jedním ze Starších, kteří mu odmítli dát dalšího draka, když byl jeho první zabit, ale nikdy jsem neměl tu smůlu, abych ho učil. Dal si záležet na tom, aby osobně dostihl a zabil každého ze svých učitelů.“
Eragon se chtěl vyptávat dál, ale věděl, že bude lepší počkat, takže se postavil a rozvázal si vršek tuniky. Zdá se, řekla Safira, že se nikdy nedozvíme všechna Bromová tajemství. Zachvěl se, když si v chladném vzduchu stáhl tuniku, pak se narovnal a vypjal hruď.
Oromis ho obešel dokola a s užaslým výkřikem se zarazil, když uviděl jizvu, kterou měl Eragon přes celá záda.
„Nenabídla ti Arya nebo některý z vardenských léčitelů, že ti ten šrám odstraní? Neměl bys ho mít.
„Arya mi to nabídla, ale…“ Eragon zmlkl, neschopen ovládnout pocity. Nakonec jen řekl: „Teď je mojí součástí, stejně jako k Mutaghovi patří jeho jizva.“

„Murtaghova jizva?“
„Murtagh byl podobně zohavený. Přišel k ní jako dítě, když po něm jeho otec Morzan hodil Zar'roc.“
Oromis na něj dlouho vážně hleděl, než přikývl a pokračoval: „Jsi osvalený a nejsi tak shrbený jako většina šermířů. Používáš obě dobře ruce stejně snadno?“
„Ne úplně, ale musel jsem se naučit bojovat levou rukou, když jsem si u Teirmu zlomil zápěstí.“
„Dobře. To nám ušetří nějaký čas. Sepni ruce za zády a zvedni je co možná nejvýš.“ Eragon to udělal, ale při té pozici ho bolelo v ramenou a stěží se mu podařilo ruce spojit. „Teď se předkloň s propnutými koleny. Rukama se zkus dotknout země.“ Tohle bylo pro Eragona ještě těžší; skončil sehnutý jako hrbáč, paže mu bezvládně visely vedle hlavy a podkolenní šlachy ho píchaly a pálily. Prsty měl přitom stále devět nebo deset palců nad zemí. „Aspoň se umíš protáhnout, aniž by ses zranil. V to jsem ani nedoufal. Můžeš provádět řadu protahovacích cvičení, aniž by ses přepínal. Dobře.“
Pak se Oromis obrátil k Safíře: „Rád bych poznal i tvoje schopnosti, draku.“ Nechal ji udělat mnoho složitých postojů, ve kterých musela zkroutit každou nohu do neuvěřitelných poloh, a celé to vyvrcholilo řadou leteckých akrobacií - takových, jaké Eragon ještě nikdy neviděl. Jen pár úkolů bylo nad její síly, jako třeba udělat smyčku dozadu a při tom provést ve vzduchu vývrtku.
Když přistála, byl to Glaedr, kdo řekl: Obávám se, že jsme naše Jezdce rozmazlovali. Kdyby se jejich mládata musela v divočině postarat sama o sebe - stejně jako ty a jako naši předci -, pak by možná dosáhli tvých schopností.
„Ne,“ řekl Oromis, „Safira by byla mimořádný letec, i kdyby ji vychovávali ve Vroengardu s využitím zavedených metod. Viděl jsem tak málo draků s takovým talentem pro létání.“ Safira zamrkala, pak zavrtěla křídly a věnovala se čištění jednoho ze svých drápů tak, aby si zakryla hlavu. „Ještě máš určitý prostor ke zlepšení, jako my všichni, ale malý, velmi malý.“ Elf se znovu posadil s dokonale rovnými zády. Příští čtyři hodiny, podle Eragonova odhadu, Oromis zkoumal jeho Safiřiny znalosti ve všech možnžch směrech - od botaniky přes tesařinu a hutnictví až po lékařství, ačkoli se hlavně zaměřoval na to jak ovládají historii a starověký jazyk. Dotazování Eragona těšilo, protože mu to připomnělo, jak se ho Brom vyptával během jejich dlouhých cest do Teirmu a Dras-Leony.
Když si udělali přestávku na oběd, Oromis pozval Eragona do svého domu; draky nechali venku. Elfovy pokoje byly prázdné, až na několik nezbytností potřebných pro stravování, hygienu a duchovní život. Celé dvě stěny byly poseté přihrádkami, v nichž byly zasunuty stovky svitků. Vedle stolu visela zlatá pochva meče - stejné barvy jako Glaedrovy šupiny - a meč odpovídající velikosti s Čepelí v barvě duhového bronzu.
Na vnitřní straně dveří, zasazených hluboko do dřeva, visela plochá tabulka jednu píď vysoká a dvě široká. Zobrazovala překrásné vznešené město vystavěné při strmé horské stěně, ve kterém se odráželo načervenalé světlo vycházejícího úplňku. Obrázek byl tak věrný a dokonale podrobný, že si Eragon nejdřív myslel, že je to kouzelné okno; teprve když poznal, že je obraz opravdu nehybný, dokázal uvěřit, že jde o umělecké dílo.
„Kde to je?“ zeptal se.
Oromisovy půvabné rysy se na okamžik stáhly žalem. „Uděláš dobře, když si zapamatuješ tu krajinu, Eragone, protože tam leží zdroj tvého trápení. Vidíš to, co kdysi bývalo naše město Ilirea. Bylo spáleno a opuštěno během Du Fyrn Skulblaka, pak se stalo hlavním městem Království Broddring a dnes na jeho místě stojí podlé město Uru'baen. Udělal jsem tuto fairth té noci, kdy jsme odtamtud byli nuceni před příchodem Galbatorixe uprchnout.“
„Ty jsi namaloval tuhle… fairth?“
„Ne, nic takového. Fairth je obrázek zachycený pomocí kouzla na čtverci vyleštěné břidlice, na níž jsou dopředu připravené vrstvy barev. Krajina na těch dveřích je přesně taková, jak na mě Ilirea působila v okamžiku, kdy jsem vyslovil zaklínadlo.“
„A,“ řekl Eragon, neschopen zastavit příliv otázek, „co bylo království Broddring?“
Oromis překvapením vyvalil oči. „Ty to nevíš?“ Eragon zavrtěl vou. „Jak můžeš něco takového nevědět? Vzhledem k okolnostem a strachu, že Galbatorix bude sužovat tvůj lid, bych pochopil, že jsi byl vychovávaný v temnotě a neznal jsi své dědictví. Ale nemohu uvěřit,
že by byl Brom při tvé výuce tak nedbalý a neřekl ti věci, které zná i nejmenší elf nebo trpaslík. Děti Vardenů by mi dokázaly říct o minulosti víc.“
Brom se víc staral o to, abych zůstal naživu, než aby mě učil o lidech kteří už jsou mrtví,“ odvětil Eragon stroze.
Na to Oromis odpověděl mlčením. Nakonec řekl: „Odpust! mi. Nechtěl jsem zpochybňovat Bromův úsudek, jenom jsem nesmírně netrpělivý; máme tak málo času a každá taková věc, kterou ještě neznáš, omezuje množství toho, co můžeš zvládnout během zdejšího pobytu.“ Otevřel řadu skříní skrytých v zakřivené stěně, vytáhl kus chleba a misky s ovocem, které vyrovnal na stůl. Než začal jíst, na okamžik nad jídlem setrval se zavřenýma očima. „Království Broddring byla před pádem Jezdců země lidí. Když Galbatorix zabil Vraela, letěl s Křivopřísežníky do Ilirey, sesadil krále Angrenosta a sám převzal trůn a funkci. Království Broddring pak tvořilo jádro Galbatorixova dobytého území. Přidal ke svému území Vroengard a další země na východě a na jihu a vytvořil tak království, které znáš. Království Broddring vlastně stále existuje, přesto pochybuji, že v tomto okamžiku znamená víc než jen jméno na královských dekretech.“
Eragon se bál obtěžovat elfa dalšími otázkami, ale jeho tvář ho musela prozradit, protože Oromis řekl: „Připomínáš mi Broma, když jsem si ho vybral za učně. Byl mladší než ty, sotva desetiletý, ale stejné tak zvědavý. Za rok jsem snad od něj neslyšel nic jiného než jak, co, kdy a hlavně proč. Nestyď se zeptat, když ti něco leží na srdci.“
„Chtěl bych toho tolik vědět,“ zašeptal Eragon. „Kdo jsi? Odkud jsi? Odkud pocházíš… Odkud pochází Brom? Jaký byl Morzan? Jak, co, kdy, proč? A chci vědět všecnno o Vroengardu a Jezdcích. Možná pak bude moje vlastní cesta jasnější.“
Znovu se mezi nimi rozhostilo ticho, když Oromis přepečlivě rozebíral ostružinu na jednotlivé dužnaté kuličky. Když mezi jeho tmavě rudými rty zmizel poslední dílek, promnul si ruce - „nablýskal si dlaně,“ jak říkával Gero - a prohlásil:

„Pak o mně věz toto: narodil jsem se před několika stoletími v našem městě Luthivíra, které se rozkládalo v lesích u jezera Tüdosten. Ve dvaceti jsem jako všechny děti předstoupil před vejce, která draci dali Jezdcům, a vylíhl se pro mě Glaedr. Byli jsme vycvičeni jako Jezdci a skoro sto let jsme cestovali po celé zemi a vykonávali Vraelovu vůli. Nakonec přišel den, kdy se považovalo za přiměřené, abychom odešli do výslužby a předávali zkušenosti další generaci, takže jsme odešli do Ilirey a učili nové Jezdce, jednoho nebo dva současně, dokud nás Galbatorix nezničil.“
„A Brom?“
„Brom pocházel z rodiny iluminátorů v Kuastě. Jeho matka se jmenovala Nelda a otec Holkomb. Kuasta je tak odříznutá Dračími horami od zbytku Alagaësie, že se stala velmi svérázným místem, plným podivných zvyků a pověr. Když byl Brom v Ilireji teprve krátce, klepával třikrát na zárubně dveří, než vstoupil nebo vyšel z místnosti. Studenti z řad lidí si ho kvůli tomu dobírali, dokud to spolu s několika dalšími svými zvyky nepřestal dělat.“
„Morzan byl můj největší nezdar. Brom ho zbožňoval. Vždy stál na jeho straně, nikdy mu neodporoval a nikdy nedoufal, že by jej mohl předčit v kterémkoli riskantním podniku. A Morzan, jak musím bohužel přiznat - neboť bylo v mých silách tomu zabránit -, si toho byl vědom a Bromový oddanosti nejrůznějšími způsoby zneužíval. Začal být tak pyšný a krutý, že jsem zvažoval možnost odloučit ho od Broma. Ale bohužel než jsem to stačil udělat, Morzan pomohl Galbatorixovi ukrást dračí mládě, Šruikana, aby Galbatorixovi nahradili toho, o něhož přišel, a při tom zabil drakova původního Jezdce. Morzan s Galbatorixem pak společně uprchlí a zpečetili náš osud.“
„Nemůžeš pochopit, jakým způsobem Morzanova zrada zasáhla Broma, dokud nepochopíš hloubku Bromový lásky k němu. A když se Galbatorix nakonec projevil a Křivopřísežníci zabili Bromova draka, Brom soustředil veškerý svůj hněv a veškerou bolest na toho, kdo byl podle něj odpovědný za zničení celého jeho světa: na Morzana.“
Oromis se s vážnou tváří odmlčel. „Víš, proč ztráta draka nebo Jezdce obvykle zabije toho druhého, který přežil?“
„Dokážu si to představit,“ řekl Eragon. To pomyšlení mu nahánělo strach.
„Samotná bolest je dost velký šok - i když to nemusí být vždy rozhodující, co způsobí skutečnou újmu, je pocit, že část tvojí mysli, tvého já, umírá. Když se to stalo Bromoví, obávám se, že se z toho nějakou dobu pomátl. Když jsem byl zajat a utekl jsem, vzal jsem ho sebou do Ellesméry, aby byl v bezpečí, ale odmítl tu zůstat a místo toho táhl s naším vojskem na ilirejské pláně, kde byl zabit král Evandar.“
Ten zmatek, který potom nastal, byl nepopsatelný. Galbatorix měl dost co dělat, aby upevnil svou moc, trpaslíci se stáhli, jihozápad byl plný konfliktů, protože lidé se bouřili a bojovali za ustavení Surdy, a my jsme právě ztratili krále. Brom, hnaný touhou po pomstě, se snažil využít zmatku pro svou věc. Posbíral řadu těch, kteří byli posláni do vyhnanství, osvobodil některé, kteří byli uvěznění, a tak vznikli Vardenové. Pár let stál v jejich čele a pak vedení předal, aby měl volnost a mohl dosáhnout toho, co si přál nejvíc - Morzanovy zkázy. Brom osobně zabil tři Křivopřísežníky, včetně Morzana, a byl zodpovědný za smrt pěti dalších. Zřídka byl ve svém životě šťastný, ale byl to dobrý Jezdec a dobrý muž a já jsem poctěn, že jsem ho znal.“
„Nikdy jsem jeho jméno neslyšel v souvislosti se smrtí Křivopřísežníků,“ namítl Eragon.
„Galbatorix nechtěl přiznat, že stále žije někdo, kdo dokáže přemoci jeho přisluhovače. Značná část jeho moci spočívá ve zdánlivé nezranitelnosti.“
Eragon byl znovu donucen poopravit si svoji představu o Bromoví - od vesnického vypravěče, za něhož ho Eragon nejdřív považoval, přes válečníka a kouzelníka, který s ním cestoval, přes Jezdce, jímž se nakonec ukázal být, a teď po buřiče, vůdce vzbouřenců a vraha. Bylo obtížné představit si jej ve všech těchto rolích. Jako bych ho snad ani neznal. Kéž bychom bývali měli šanci aspoň jednou si o tom všem promluvit. „Byl to dobrý muž,“ souhlasil Eragon.
Vyhlédl jedním ze zvláštních kruhových oken, která vedla k okraji sídla a pouštěla do pokoje odpolední žár. Pozoroval Safiru a to, jak se chová před Glaedrem - zdálo se mu, že je nesmělá a ostýchavá. V jedné chvíli se točila dokola, aby prozkoumala nějakou část paseky, za okamžik zas vrtěla křídly, dělala malé krůčky k většímu drakovi a kývala při tom hlavou ze strany na stranu; špička ocasu jí neustále pocukávala, jako by se měla vrhnout na kořist. Připomínala Eragonovi kotě, které se pokouší nalákat starého kocoura, aby si s ním hrál. Ale Glaedr zůstával vůči tomu naprosto lhostejný.
Safiro, řekl. Odpověděla mu jen rozrušeným záblekem myšlenek sotva ho brala na vědomí. Safiro, odpověz mi.
Co je?
Vím, že jsi rozrušená, ale nedělej ze sebe blázna.
Ty jsi ze sebe udělal blázna už mockrát, odsekla.
Její odpověď byla tak nečekaná, že ho ohromila. Byl to druh neformální kruté poznámky, kterou lidé často dělají, ale kterou by nikdy nečekal od ní. Nakonec se přemohl a řekl: To ještě neznamená, že ho ze sebe musíš dělat i ty. Odfrkla si a uzavřela svou mysl, ačkoli stále cítil vlákno emocí, které je spojovalo.
Eragon se vrátil v myšlenkách do pokoje a zjistil, že se na něj upírají Oromisovy šedé oči. Elfův vnímavý pohled Eragona ujistil, že Oromis pochopil, co se přihodilo. Eragon se nuceně usmál a mávl směrem k Safiře. „I když jsme spojení, nikdy nedokážu předpovědět, co udělá. Čím víc ji znám, tím víc si uvědomuji, jak jsme rozdílní.“
Pak Oromis pronesl první věc, kterou Eragon považoval za opravdu moudrou: „Ti, které milujeme, jsou nám často nejméně podobní. Elf se odmlčel. „Je velmi mladá, stejně jako ty. Mně a Glaedrovi trvalo desítky let, než jsme začali plně rozumět jeden druhému. Jezdcovo pouto s drakem je jako kterýkoli jiný vztah - vyvíjí se. Důvěřuješ ji?“
„Celým svým životem.“
„A ona důvěřuje tobě?“
„Ano.“
„Pak se jí podvol. Byl jsi vychováván jako sirotek. Ona byla vychována ve víře, že je poslední duševně zdravý jedinec své rasy. A teď s ukázalo, že to není pravda. Nebuď překvapený, jestli bude několik měsíců trvat, než přestane dotírat na Glaedra a obrátí se zpátky k tobě.“

Eragon si koulel borůvkou mezi palcem a ukazováčkem; chuť k jídlu se rozplynula. „Proč elfové nejedí maso?“
„Proč bychom měli?“ Oromis zvedl jahodu a točil s ní tak, aby se světlo odráželo od dolíčkovaté slupky a osvětlovalo maličké chloupky, které plod pokrývaly. „Všechno, co potřebujeme nebo chceme, si vyzpíváme z rostlin, včetně jídla. Bylo by barbarské způsobovat zvířatům utrpení, abychom mohli mít na stole další chody… Zanedlouho ti naše volba bude dávat mnohem větší smysl.“
Eragon se zamračil. Vždycky jedl maso a nečekal, že v Ellesméře bude žít výhradně o ovoci a zelenině. „Nechybí vám jeho chuť?“
„Nemůže ti chybět něco, co jsi nikdy neochutnal.“
„Ale co Glaedr? Tomu přece nestačí napást se na louce.“
„Ne, ale ani on zbytečně nezpůsobuje bolest. S tím, co jsme dostali do vínku, každý děláme, co můžeme. S tím, kým ses narodil, nic nenaděláš.“
„A Islanzadí? Její pláštěnka je vyrobena z labutích per.“ ?
„Uvolněných per sbíraných po řadu let. Kvůli jejímu oděvu nezemřel jediný pták.“
Dojedli a Eragon pomohl Oromisovi vydrhnout nádobí pískem. Když ho elf naskládal zpět do skříně, zeptal se: „Koupal ses dnes ráno?“ Ta otázka Eragona zaskočila, ale odpověděl že ne, nekoupal. „Prosím, udělej to tedy zítra a každý další den.“
„Každý den?! Na to je voda příliš studená. Dostanu zimnici.“
Oromis se potutelně pousmál. „Tak si ji ohřej.“
Tentokrát na něj Eragon pohlédl s nedůvěrou. „Nejsem dost silný, abych pomocí kouzla ohřál celý potok,“ namítl.
Domem zaburácel Oromisův smích. Glaedr venku otočil hlavu a nahlédl dovnitř. Pak se vrátil do původní pozice.
„Předpokládám, že už sis dnes v noci prohlédl svůj příbytek.“ Eragon přikývl. „A vyděl jsi malý pokoj s prohlubní v podlaze?“
„Myslel jsem, že by to mohlo být na praní šatů a prádla.“
„To je na praní tebe. V boční stěně nad dolíkem jsou skryté dvě hubice. Otevři je a můžeš se koupat v tak teplé vodě, jak si budeš přát. Také „ukázal na Eragonovu bradu, „pokud jsi můj žák, očekávám, že budeš stále hladce oholen, dokud ti nebude moci narůst plnovous - pokud ho budeš chtít -, a že nebudeš vypadat jako strom, kterému opadala půlka listí. Elfové se neholí, ale nechám ti břitvu se zrcadlem a poslat ti je.“
Eragon se otřepal po ráně, kterou utržila jeho hrdost, ale souhlasil. Vyšli znovu ven, načež Oromis pohlédl na Glaedra a drak řekl: Dohodli jsme se na učebním plánu pro Safiru i tebe.
Elf řekl: „Začnete….zítra hodinu po východu slunce, v čase Rudé lilie. V tu dobu se sem vratíte. A přines sedlo, které ti Brom vyrobil, Safiro,“ pokračoval Oromis. „Mezitím si dělejte, co chcete; Ellesméra skrývá pro cizince mnoho divů, pokud je chcete vidět.“
„Budu na to pamatovat,“ řekl Eragon a sklonil hlavu. „Než půjdu, Mistře, chci ti poděkovat, že jsi mi pomohl v Tronjheimu, když jsem zabil Durzu. Pochybuji, že bych přežil bez tvé podpory. Jsem tvým dlužníkem.“
My oba jsme tvými dlužníky, dodala Safira. Oromis se zlehka usmál a sklonil hlavu.

Tajný život mravenců

Hned jak byli Oromis s Glaedrem z dohledu, Safira řekla: Eragone, další drak! Dokážeš tomu uvěřit? Poplácal ji po rameni. To je skvělé. Z výšky nad Du Weldenvarden byl jedinou známkou osídlení lesa příležitostný obláček kouře, který stoupal z koruny stromu a brzy se rozplynul ve vzduchu. Nikdy jsem nečekala, že potkám dalšího draka kromě Sruikana. Snad ještě existovala možnost, že zachráníme vejce od Galbatorixe, to ano, ale dál moje naděje nesahaly. A teď tohle! Radostně se pod ním zavrtěla. Glaedr je úžasný, vid? Je tak starý a silný a jeho šupiny jsou tak zářivé. Musí být dvakrát nebo třikrát větší než já. Viděls jeho drápy? Ty jsou…
Pokračovala tímto způsobem několik dalších minut, když s obdivem vyprávěla o Glaedrových vlastnostech. Ale silnější než její slova byly rozbouřené pocity, které z ní Eragon cítil: dychtivost a nadšení smíšené s něčím, co dokázal nazvat jedině jako touha a zbožňování.
Eragon se pokusil říci Safiře, co se dozvěděl od Oromise - protože věděl, že nedávala pozor -, ale zjistil, že nedokáže změnit téma rozhovoru. Seděl potichu na jejím hřbetě, pod ním se vlnil smaragdově černý oceán a on se cítil jako ta nejosamělejší bytost na světě.
Když byli zpátky ve svém domě, Eragon se rozhodl, že nemá náladu na okružní prohlídku; byl příliš unavený z událostí dne a týdnů cestování. A Safira kyla víc než spokojená když mohla sedět na lůžku brebentit o Glaedrovi, zatímco on zkoumal taje elfské koupele.
Přišlo ráno a s ním balíček v papíru z cibulových slupek, ve kterém byla břitva a zrcadlo, přislíbené Oromisem. Čepel byla elfské výroby, takže nepotřebovala brousit ani obtahovat řemenem. Eragon ušklíbl, nejdřív se vykoupal v horké vodě, ze které stoupala pára, nazvedl zrcadlo a pohlédl si do tváře.
Vypadám starší. Starší a ztrhaný. Nejenom to - jeho rysy teď byli zkosenější a dodávaly mu asketický, ostříží zjev. Nebyl elf, ale ani by ho při pečlivém zkoumání nemohli považovat za čistokrevného člověka. Stáhl si vlasy dozadu a odhalil tak uši, které se teď zužovaly do malých špiček, dalšího důkazu toho, jak ho pouto se Safirou mění Dotkl se ucha a začal prsty prozkoumávat neznámý tvar.
Bylo pro něj těžké přijmout tuto tělesnou proměnu. Dokonce i když věděl, že se to stane, a i když občas tu vyhlídku vítal jako poslední potvrzení toho, že je Jezdec, naplňovalo ho to zmatkem. Měl vztek, že nemůže ovlivnit, jak bude jeho tělo vypadat, ale zároveň byl zvědavý na konečnou podobu celého procesu. Také si uvědomoval, že navíc prochází

ještě osobním, lidským dospíváním a s ním spojenými tajemstvími a nesnázemi. Kdy se konečné dozvím, kdo a co jsem?
Položil si okraj břitvy na tvář, jak to vídal dělat Gera, a táhl jí po kůži. Vousy se uvolnily, ale zůstaly stále dlouhé a drsné. Změnil úhel břitvy a zkusil to znovu, už trochu úspěšněji.
Přesto, když se dostal k bradě, břitva se mu smekla v ruce a prořízla mu kůži dlouhým řezem od koutku úst po spodní část čelisti. Zaskučel bolestí, upustil břitvu a přitiskl ruku na ránu, ze které mu po krku stékala krev. Mezi zaťatými zuby zavrčel kouzelná slova: „Waise heill.“ Bolest rychle ustoupila, když se rána zacelila, ačkoli srdce mu stále rychle tlouklo.
Eragone! vykřikla Safira. Strčila hlavu a krk do předsíně a Čenichem otevřela dveře do koupelny. Nozdry se jí rozšiřovaly, protoze cítila krev.
Přežiju to, ujistil ji.
Sledovala zkrvavenou vodu. Bud opatrnější. Byla bych raději, kdybys byl zarostlý jako línající zvíře, než aby ses podřízl kvůli dokonalému oholení.
To já taky. Můžeš jít, nic se mi nestalo.
Safira si odfrkla a neochotně vycouvala.
Eragon se posadil a zíral na břitvu. Nakonec zamumlal: „Tak takhle ne.“ Aby se uklidnil, zopakoval si slovní zásobu starověkého jazyka, bral potřebná slova a pak nechal splynout ze rtů zamýšlené zaklínaní. Z obličeje se mu snesl slabý obláček černého prášku, když se jeho trniště rozpadlo na prach a zanechalo jeho tváře dokonale hladké. Eragon pak spokojeně vykročil a osedlal Safiru, která se okamžitě vznesla do vzduchu a zamířila ke skále Tďnaeír.
Oromis si prohlédl Safiřino sedlo. Po každém proužku kůže přejel prsty, zastavoval na švech a uzlících a pak uznal, že jde o ucházející duo vzhledem k tomu, jak a kde bylo sestrojeno. „Brom byl vždycky zručný. Používej tohle sedlo, když budeš muset letět velmi rychle. Ale když budeš mít čas…“ Na okamžik zmizel v chatrči a vrátil se s pevným, tvarovaným sedlem zdobeným zlatými vzory podél sedátka a třmenů, „…používej tohle. Bylo vyrobeno ve Vroengardu a naplněno četnými kouzly, aby tě nikdy nezradilo v době, kdy to budeš nejméně potřebovat.“
Eragon se zapotácel pod tíhou sedla, když mu ho Oromis podal. Celkově mělo stejný tvar jako Bromovo a z každé strany visely řady řemínků, určené k upevnění nohou. Hluboké sedlo bylo vyřezané z kůže tak, aby mohl pohodlně létat celé hodiny; mohl na něm sedět zpříma, ale i ležet opřený o Safiřin krk. Popruhy také vedly kolem Safiřiny hrudi, kde se spojovaly s proužky a smyčkami, aby se daly prodlužovat a přizpůsobovat narůstající velikosti draka. Eragona upoutala řada širokých řemínků po stranách na vrchní části sedla. Zeptal se na jejich účel.
Glaedr zahučel: „Ty jsou na zápěstí a paže, aby tě nezabili jako vyplavou krysu, když Safira provede složitý manévr.“
Oromis pomohl Eragonovi uvolnit stávající sedlo. „Safiro, ty dnes půjdeš s Glaedrem a já budu s Eragonem pracovat tady.“
Jak si přeješ, řekla a vzrušeně zakokrhala. Glaedr zvedl ohromné zlaté tělo ze země, vznesl se k severu a Safira vyrazila v závěsu za ním. Oromis nedal Eragonovi dost času, aby uvažoval nad Safiřiným odchodem; hned ho odvedl na čtverec tvrdě udusané hlíny pod vrbou na vzdálenějším okraji mýtiny. Postavil se uvnitř čtverce naproti němu a řekl: „To, co ti teď ukážu, se jmenuje Rimgar nebo také Tanec hada a jeřába. Je to řada pozic, kterou jsme vyvinuli pro příprav našich válečníků k boji, ačkoli elfové ji dnes používají dál, aby si udr zeli zdraví a kondici. Rimgar se skládá ze čtyř úrovní, z nichž každ' je obtížnější než ta předchozí. Začneme tou první.“
Eragona se zmocnila zlá předtucha nadcházející bolesti, která ho obvykle téměř znehybnila. Zaťal pěsti a nahrbil ramena a jizva mu pulsovala na zádech, když hleděl mezi svá chodidla.
„Uvolni se,“ poradil mu Oromis. Eragon natáhl dlaně a nechal ruce bezvládně viset na konci strnulých paží. „Žádal jsem tě, aby ses uvolnil, Eragone. Nemůžeš dělat Rimgar, pokud jsi ztuhlý jako kus tvrdé kůže.“
„Ano, Mistře.“ Eragon se ušklíbl a neochotně povolil svaly a klouby, ačkoli v břiše měl stále stočený uzlíček napětí.
„Dej chodidla k sobě, paže podél boků a dívej se přímo před sebe. Teď se zhluboka nadechni, upaž a zvedej ruce nad hlavu, až se tvoje dlaně spojí… Ano, přesně tak. Vydechni a předkloň se co nejhlouběji dokážeš, polož dlaně na zem, znovu se nadechni… a odskoč nohama dozadu. Správně. Teď se nadechni a narovnej, pohlédni k nebi… vydechni a zvedej kyčle tak, dokud tvé tělo nebude se zemí tvořit trojúhelník. Nadechni se do zad… a vydechni. Nádech… a výdech. Nádech…“
K Eragonově naprosté úlevě se ukázalo, že pozice jsou dostatečně mírné, aby neroznítily bolest v jeho zádech, a přesto dost náročné, takže se mu čelo orosilo potem a musel ztěžka oddechovat. Zjistil však, že ztratil obavy a radostně se usmívá. Vyčerpání z něj vyprchalo a přecházel z jedné pozice do druhé - i když dosud nebyl dost ohebný - s větší energií a sebedůvěrou, než jakou pocítil od doby před bitvou ve Farthen Důru. Možná jsem se vyléčil!
Oromis prováděl Rimgar s ním a předváděl takovou sílu a plnost, že tím byl Eragon ohromen, zvláště když vzal v úvahu jeho věk. Elf se dokázal čelem dotknout špiček nohou. Během celého cvičení Oromis zůstával dokonale vyrovnaný, jako by se poklidně procházel po zahradní pěšince. Jeho pokyny byly mírnější a trpělivější než Broma přesto naprosto přesné. Nemohl si dovolit žádnou odchylku od správného provedení.
„Pojďme se omýt od potu,“ navrhl Oromis, když skončili. Zatímco šli k potoku u domu, rychle se svlékali. Eragon pokradmu pozoroval elfa, protože byl zvědavý, jak asi vypadá bez šatů. Oromis byl hubený, přesto měl dokonale vykreslené svaly, vzdouvající se s hlubokými vráskami. Na hrudi ani nohou neměl žádné chlupy, dokonce ani kolem třísel. Jeho tělo připadalo Eragonovi skoro nenormální, ve srovnání s muži, které vídal v Carvahallu - ačkoli mělo jistou rafinovanou ladnost, jako tělo divoké kočky.
Když se opláchli, Oromis zavedl Eragona hluboko do Du Weldenvarden k dolině, kde se tmavé stromy skláněly k sobě a zakrývaly nebe větvemi a závojem lišejníku. Nohy se jim bořily do mechu až po kotníky. Všude kolem bylo naprosté ticho.
Oromis ukázal na bílý pařez s rovným, oblýskaným povrchem, který stál uprostřed doliny a měl asi deset stop v

průměru, a řekl: „Posaď se tady.“ Eragon to udělal. „Teď si dej nohy křížem a zavři oči.“ Svět kolem něj potemněl. Zprava slyšel Oromise šeptat: „Otevři svou mysl, Eragone. Otevři mysl a naslouchej světu kolem, myšlenkám každé bytosti na této mýtině, od mravenců na stromech po červy v zemi. Poslouchej, dokud je všechny neuslyšíš a neporozumíš jejich poslání a povaze. Poslouchej, a když už nic nového neucítíš, přijď mi říct, co jsi zjistil.“ Pak utichl.
Eragon si nebyl jistý, zda už Oromis odešel. Váhavě snížil zábrany kolem svojí mysli, jako to dělal vždy, když se snažil spojit se Safirou na velkou dálku. Zpočátku ho obklopovala jenom prázdnota, ale pak se ve tmě začaly objevovat mírné záblesky světla a tepla, zesilovaly, dokud neseděl uprostřed galaxie vířících souhvězdí, kde každé světlo představovalo jeden život. Kdykoli se dotýkal myslí jiných bytostí, třeba Kadoka, Sněžného bleska nebo Solembuma, soustředil vždy na toho s kým chtěl hovořit. Ale tohle… tohle bylo, jako by stál hluchý uprostřed davu a najednou uslyšel příval rozhovorů, které probíhají všude kolem něj. Zničehonic se cítil hrozně zranitelný, naprosto otevřený. Kdokoli nebo cokoli by se mu teď mohlo vloudit do mysli a ovlád ho. Bezděčně strnul, stáhnul se zpátky do sebe a jeho vnímání dolin se rozplynulo. Eragon si vzpomněl na jednu z Oromisových lekcí zpomalil dýchání a soustředil se na pohyby hrudníku, dokud se mu neuvolnil natolik, aby znovu dokázal mysl otevřít.
Ze všech živých duší, které tu cítil, zdaleka nejvíc převažoval hmyz. Taková neuvěřitelná spousta ho ohromovala. Na stopě čtvereční mechu přebývaly desítky tisíc živých organismů, po celém zbytku malé doliny se jich hemžily milióny a další nevyčíslitelné množství za ní. Jejich počet vlastně Eragona děsil. Vždycky věděl, že lidí je málo a v Alagaësii jsou v menšině, ale nikdy si nepředstavoval, že je početně o tolik převyšují i brouci.
Protože mravenci byli jedním z mála druhů hmyzu, který Eragon znal, a Oromis se o nich prve zmínil, zaměřil svou pozornost na zástupy červených jedinců pochodujících po zemi a pak nahoru po stoncích divokých růžových keřů. To, co z nich cítil, nebyly ani tak myšlenky - jejich mozečky byly příliš jednoduché -, nýbrž naléhavé potřeby: potřeba nalézt jídlo a vyhnout se zranění, potřeba ochránit vlastní území, potřeba pářit se. Díky zkoumání mravenčích instinktů mohl začít dešifrovat pohnutky jejich chování.
Okouzlilo ho zjištění, že - až na pár jedinců, kteří byli na průzkumu za hranicemi své provincie - mravenci přesně vědí, kam jdou. Nebyl schopen zjistit, jaké mechanismy je vedou, ale drželi se jasně určených cest od domova k potravě a zase nazpátek. Zdroj jejich potravy znamenal pro Eragona další překvapení. Jak očekával, mravenci zabíjeli a vysávali další hmyz, ale většina jejich úsilí směřovala k pěstování… něčeho, co bylo roztroušené po růžovém keři. Ať už to byl jakýkoli organismus, bylo to tak malé, že to stěží dokázal vnímat. Ze všech sil se soustředil na rozpoznání těchto tvorečků, aby uspokojil svou zvědavost.
Odpověď byla tak snadná, že se nahlas zasmál, byly to mšice. Mravenci se chovali jako pastýři mšic, hnali je a také z nich vymačkávali stravu masírováním jejich bříšek. Eragon tomu dokázal stěží uvěřit, ale čím déle je pozoroval, byl přesvědčený, že se nemýlí.
Sledoval mravence až pod zem do jejich temného spletitého bludiště a pozoroval, jak se hbitě starají o jistého člena svého druhu, který je několikrát větší než obyčejný mravenec. Přesto nedokázal cítit mysl toho jedince; viděl jenom služebníky, kteří se rojí kolem něj, otáčejí ho a odnášejí podivná smítka, která vylučoval v pravidelných intervalech.
Po chvíli Eragon usoudil, že už o mravencích získal veškeré dostupné informace, a už se chtěl vrátit k sobě, když na mýtinu seskočila veverka. Její příchod byl pro něj jako světelný výbuch ve srovnání s projevy hmyzu. Zaplavila ho vlna nenadálých dojmů a pocitů zvířete. Očichával les jeho nosem, cítil kůru, která se mu propadala pod zahnutými drápky, a vzduch, který mu čepýřil zvednutou chocholku ocasu. Ve srovnání s mravencem veverka vyzařovala energii a byla nesporně inteligentní. Pak veverka přeskočila na další větev a ztratila se mu z vědomí.
Když Eragon otevřel oči, les mu připadal ještě tmavší a tišší než předtím. Zhluboka se nadechl, rozhlédl se a poprvé si uvědomil, kolik života je všude kolem. Protáhl si ztuhlé nohy a přešel k růžovému keři.
Sehnul se a zkoumal větve a malé větvičky. No jistě, mšice a jejich červení strážci, kteří se na ně lepí. A poblíž kořene rostliny byla hromádka borového jehličí, která značila vchod do mraveniště. Bylo to zvláštní vidět najednou vlastníma očima; navenek nic neprozrazovalo četné a sotva patrné vzájemné působení mezi organismy, kterého si teď byl vědom.
Ponořený v úvahách se Eragon vrátil na mýtinu a s každým krokem zauvažoval co mu teď asi praská pod nohama.
Když se vynořil z úkrytu stromů, byl překvapený jak je slunce už nízko. Musel jsem tam sedět nejméně tři hodiny.
Našel Oromise v chatrči, jak něco píše brkem z husího pera. Elf dopsla řádek, pak otřel hrot brku do sucha, uzavřel inkoust a zeptal se: „Tak co jsi slyšel, Eragone?“
Eragon se s ním nedočkavě začal dělit o své zážitky. Když je líčil slyšel, jak mu hlas stoupá nadšením nad detaily z mravenčího spole čenství. Vyprávěl o všem, co si jen dokázal vybavit, včetně nejobyčejnějších postřehů, pyšný na množství informací, které posbíral.
Když skončil, Oromis povytáhl obočí. „To je všechno?“
„Já…“ Eragon byl zdrcen, když pochopil, že mu nějak ušel smysl celého cvičení. „Ano, Ebrithil.“
„A co další živé bytosti na zemi a ve vzduchu? Dokážeš mi říct, co dělaly, zatímco tvoji mravenci pečovali o svá stáda?“
„Ne, Ebrithil.“
„A v tom je ta chyba. Musíš si uvědomovat všechny věci zároveň a ne se nechat zaslepit tím, že se soustředíš na jednotlivost. Tohle je základní lekce, a dokud ji nezvládneš, budeš rozjímat na pařezu hodinu každý den.“
„Jak poznám, že už jsem to zvládl?“
„Až dokážeš sledovat jednoho a přitom vědět o všech.“ Oromis pokynul Eragonovi, aby si přisedl k němu ke stolu, pak před něj položil čistý list papíru s brkem a lahvičkou inkoustu. „Dosud sis musel vystačit s neúplnou znalostí starověkého jazyka. Nikdo z nás sice nezná všechna slova tohoto jazyka, ale musíš dobře ovládat jeho pravopis a skladbu, aby ses nezabil kvůli špatně umístěnému slovesu nebo podobné chybičce. Nečekám, že budeš naším jazykem mluvit jako elf - to by ses možná nenaučil ani za celý život -, ale rozhodně očekávám, že získáš automatickou znalost. To znamená, že ho musíš umět užívat bez rozmýšlení.“

„Navíc se musíš naučit ve starověkém jazyce číst a psát. To ti pomůže nejen zapamatovat si slovíčka, ale je to základní dovednost, pokud potřebuješ sestavit obzvláště dlouhé zaklínadlo a nedůvěřuješ paměti, nebo když najdeš nějaké zaklínadlo zapsané a chceš ho použít.“
„Každá rasa vyvinula vlastní metodu psaní starověkého jazyka - trpaslíci používají runovou abecedu, stejně jako lidé. Přesto jsou to pouze náhražkové způsoby a neumožňují vyjádřit skutečné jemnosti, tak jako naše Liduen Kvaedhí, Poetické písmo. Liduen Kvae bylo navrženo tak, aby bylo co nejúhlednější, krásné a přesné. Skladá se ze čtyřiceti dvou různých tvarů, zastupujících rozličné zvuky. Tyto tvary se dají spojovat v nesmírné škále obrázkových znaků, které představují jak jednotlivá slova, tak celé věty. Symbol na tvém prstenu je jedním z takových znaků. Znak na Zar'rocu je další… Takže začneme: Jaké jsou základní samohlásky ve starověkém jazyce?“
„Cože?“
Eragonova neznalost základů starověkého jazyka se projevila téměř okamžitě. Když cestoval s Bromem, starý vypravěč se soustředil na to, aby se Eragon naučil zpaměti seznam slov, která by mohl potřebovat k přežití, a rovněž na zdokonalování jeho výslovnosti. V těchto dvou oblastech také vynikal, ale jinak nedokázal vysvětlit ani rozdíl mezi samohláskou a souhláskou. Pokud mezery v jeho vzdělání Oromise rozčilovaly, elf to nedal ani slůvkem nebo činem znát a vytrvale spolupracoval na jejich nápravě.
Během lekce Eragon poznamenal: „Pro kouzla jsem nikdy nepotřeboval mnoho slov; Brom tvrdil, že je to dar, když toho dokážu tolik udělat pouhým brisingr. Myslím, že nejvíc jsem toho namluvil ve starověkém jazyce, když jsem mluvil s Aryou v její mysli a pak když jsem žehnal sirotkovi ve Farthen Dûru.“
„Žehnal jsi dítěti ve starověkém jazyce?“ Oromis byl najednou ve střehu. „Pamatuješ si, jak jsi požehnání formuloval?“
„Ano.“
„Přednes mi ho.“ Eragon to udělal a Oromise zachvátil výraz čirého zděšení. Zvolal: „Použil jsi skölir. Jsi si jistý? Nebylo to sköliro?“
Eragon se zamračil. „Ne, skölir. Proč bych to tak neměl říct? Skölir znamená chráněn, …a nechť jsi chráněn před neštěstím. To je dobré požehnání.“
„To nebylo požehnání, ale prokletí.“ Oromis byl tak rozrušený, jak ho Eragon ještě nikdy neviděl „Přípona o tvoří trpný rod u sloves na r a i. Sköliro znamená chráněn, ale skölir znamená ochrana. To co jsi řekl, znamenalo: 'Nechť tě proovází štěstí a spokojenost a jso ochranou před neštěstím'. Místo abys ochránil tohle dítě před vrtochy osudu, odsoudil jsi dítě obětovat se pro ostatní a mírnit jejich neštěstí a utrpení, aby oni mohli žít v pokoji.“
„Ne, ne! To není možné!“ Eragon se zhrozil nad tou možností. Některá kouzla neurčuje jenom význam slov, ale také můj záměr, a já jsem neměl v úmyslu jí ublížit…“
„Nemůžeš popřít vlastní podstatu slova. Překroutit ji, to ano. Usměrnit, také. Ale ne převrátit jeho význam, aby znamenalo naprostý opak.“ Oromis přitiskl prsty k sobě a hleděl na stůl, se rty sevřenými do rovné bílé linky. „Věřím ti, že jsi neměl v úmyslu někomu uškodit, jinak bych tě odmítl dál učit. Jestli jsi byl upřímný a tvoje srdce bylo čisté, pak toto požehnání možná způsobí méně zla, než se obávám, ale i tak bude zdrojem větší bolesti, než by si mohl kdokoli z nás přát.“
Eragon se roztřásl, když si uvědomil, co provedl s životem toho dítěte. „Možná to nenapraví mou chybu,“ řekl, „ale třeba ji to zmírní; Safira označila to děvčátko na čele stejnou značkou, jako je gedwëy ignasia na mojí dlani.“
Poprvé ve svém životě Eragon zažil úžas elfa. Oromis vyvalil oči, otevřel ústa a sevřel opěradla své židle, až dřevo nesouhlasně zavrzalo. „Někdo, kdo nese znamení Jezdců, a přesto není Jezdec,“ zamumlal. „Za celé ty roky jsem nepotkal nikoho takového jako vás dva. Zdá se, že každé rozhodnutí, které uděláte, má daleko větší dosah, než by kdokoli předvídal. Měníte svět svými chvilkovými rozmary.“
„To je dobře, nebo špatně?“
„Ani jedno, ani druhé - prostě to tak je. Kde je teď to nemluvně?“
Eragonovi chvíli trvalo, než dokázal zklidnit myšlenky. „S Vardeny, buď ve Farthen Dûru, nebo v Surdě. Myslíš, že jí Safiřina značka pomůže?“
„To nevím,“ řekl Oromis. „Neexistuje žádný podobný případ, ze
kterého bychom se mohli poučit.“
„Musí existovat způsoby, jak odstranit to požehnání, zrušit to za klínadlo.“ Eragon skoro žadonil.
„Jsou. Ale aby byly co nejúčinnější, měl bys je použít ty, což ti odtud půjde asi dost těžko. Dokonce i za nejpříznivějších okolností budou pozůstatky tvého kouzla tu dívku navždy pronásledovat. Taková je sila starověkého jazyka.“ Odmlčel se. „Vidím, že chápeš situaci, takže to řeknu jenom jednou: neseš plnou odpovědnost za osud té dívky a kvůli tomu, cos jí udělal, je tvou povinností pomoci jí, jestli se ti k tomu někdy naskytne příležitost. Podle zákonů Jezdců ona je tvá ostuda, stejně jako kdybys ji zplodil mimo manželství, což je zas hanba mezi lidmi, pokud se dobře pamatuji.“
„Ano,“ zašeptal Eragon. „Rozumím.“ Rozumím, že jsem přinutil bezbranné nemluvně sledovat jistý osud, aniž bych mu v té věci dal volbu. Může být někdo skutečně dobrý, když nikdy nedostane příležitost zachovat se špatně? Udělal jsem z ní otrokyni. Také věděl, že kdyby jeho někdo takhle bez svolení spoutal, nenáviděl by svého žalářníka každou buňkou své bytosti.
„Tak o tom už nebudeme mluvit.“
„Ano, Ebrithil.“
Na konci toho dne byl Eragon stále otupělý, dokonce skleslý. Stěží zvedl oči, když vyšel ven, aby se setkal se Safirou a Glaedrem po jejich návratu. Stromy se zatřásly pod divokou vichřicí, kterou draci způsobili máváním svých křídel. Safira vypadala, že je na sebe pyšná; prohnula krk, poskakovala k Eragonovi a otevírala při tom pysky v divokém úsměvu. Pod Glaedrovou vahou zapraskal kámen, když starý drak otočil hlavu, upřel oko - veliké jako talíř - na Eragona a zeptal

se: Jaké je pravidlo tři pro vyhledávání klesajících proudů a pravidlo pět pro to, jak se jim vyhnout?
Eragona to vytrhlo z rozjímání, takže dokázal jen mlčky zamrkat. „Nevím.“
Pak se Oromis obrátil k Safiře a zeptal se: „Jaké živočichy chovají mravenci a jak z nich získávají potravu?“
To nevím. Prohlásila Safira. Znělo to skoro uraženě.
Oromisovi zajiskřil v oku záblesk hněvu a zkřížil paže, ačkoli jeho výraz zůstával navenekklidný „Po všem, co jste vy dva společně dokázali, bych si myslel, že už jste Se naučili nejzákladnější pravidlo Sur'tugalů: Sdílet všechno se svým partnerem. Usekli byste si pravou paži? Létali byste jenom s jedním křídlem? Nikdy. Tak proč opomíjíte pouto, které vás spojuje? Tím se zříkáte největšího daru a výhod nad kterýmkoli protivníkem. Ani spolu nemusíte hovořit v myšlen kách, stačí spojit svá vědomí, dokud nebudete jednat a myslet jak jeden. Očekávám, že oba budete znát, co se ten druhý učí.“
„Co naše soukromí?“ namítl Eragon.
„Soukromí?“ řekl Glaedr. Nech si své myšlenky pro sebe, až odtud odejdeš pokud ti to udělá radost, ale dokud vás učíme, nemáte žádné soukromí.
Eragon pohlédl na Safiru a cítil se ještě hůř než předtím. Vyhnula se jeho pohledu, pak dupla nohou a přímo na něj pohlédla. Co je?
Mají pravdu. Byli jsme lajdáci.
Není to moje chyba.
Neříkám, že je. Přesto vycítila jeho názor. Měl vztek, že plýtvala pozorností na Glaedra a že je to od sebe vzdaluje.
Polepšíme se, vid?
Jistě! odsekla.
Sehnula se, aby se Oromisovi s Glaedrem omluvila, ale přesto nechala ten úkol na Eragonovi. „Už vás nezklameme.“
„To doufám. Zítra si vás vyzkoušíme z toho, co se ten druhý naučil.“ Oromis mu ukázal kulatou dřevěnou věcičku, kterou měl položenou na dlani. „Pokud budeš dbát na to, abys je pravidelně natahoval, tohle zařízení tě bude budit každé ráno ve správnou dobu. Vrať se sem, jakmile se ráno vykoupeš a najíš.“
Když vzal Eragon věc do ruky, překvapilo ho, jak je těžká. Byla velká jako vlašský ořech, vyřezávaná hlubokými závity kolem knoflíku tepaného do podoby květu mechové růže. Zkusmo otočil knoflíkem a uslyšel trojí cvaknutí, když se skrytá západka posunula. „Děkuji,“ řekl.

Pod stromem menoa

Když se Eragon se Safirou rozloučili, letěli zpátky do svého zeleného domu se Safiřiným novým sedlem zavěšeným mezi předními nohama. Aniž by si to nějak uvědomovali, oba postupně otevřeli svoji mysl a jejich spojení samovolně zesílilo, ačkoli se vědomě nespojili s tím druhým. Eragonovy rozbouřené emoce musely být dost silné na to, aby je Safira tak jako tak vycítila, protože se zeptala: Tak co se stalo?
Znovu ucítil pulsující bolest v očních důlcích, když vysvětloval svůj hrozný zločin ve Farthen Dûru. Safiru to vyděsilo stejně jako jeho. Dodal: Tvůj dar té dívce možná pomůže, ale co jsem udělal já, to je neomluvitelné a pouze jí to ublíží.
Odpovědnost není jenom na tobě. Sdílím tvou znalost starověkého jazyka a nepoznala jsem tu chybu o nic víc než ty.
Když Eragon stále mlčel, dodala: Aspoň tě dneska nezlobila záda. Za to bud vděčný.
Zabručel, neochotný nechat se vytrhnout ze špatné nálady. A co úžasného ses ty naučila dnešního dne?
Jak poznat nebezpečné počasí a vyhnout se mu. Odmlčela se, očividně připravená podělit se s ním o nové poznatky, ale on byl příliš zabraný do starostí s nezdařeným požehnáním, než aby se dál vyptával. Na tak důvěrné spojení teď nedokázal ani pomyslet. Jelikož nepokračoval v tématu, Safira zmlkla a stáhla se do sebe.
Když Eragon dorazil zpátky do ložnice, našel u síťových dveří tác jídla jako předchozí noci. Donesl si jej do postele, která byla přestlaná čistými pokrývkami, usadil se k jídlu a proklínal nedostatek masa. Byl ještě rozbolavělý z Rimgaru, a tak se podepřel polštáři a právě si chtěl kousnout do prvního sousta, když se ozvalo tiché zaklepání u vchodu do pokoje. „Vstupte,“ zavrčel a napil se vody.
Eragon se skoro zakuckal, když dovnitř vstoupila Arya. Už na sobě neměla kožené šaty, které obvykle nosila, ale matně zelenou tuniku staženou v pase opaskem, zdobeným měsíčními kameny. Také si dnes sundala čelenku, kterou jindy mívala, a nechala si vlasy rozpuštěné a volně splývající na ramena. Přesto největší změna nespočívala v jejích šatech, ale v držení těla; tvrdé napětí, které charakterizovalo její chování od chvíle, kdy se s ní Eragon poprvé setkal, bylo pryč. Zřejmě se konečně uvolnila.
Nemotorně se postavil na nohy a všiml si, že ty její jsou bosé. „Aryo! Proč jsi přišla?“
Dvěma prsty se dotkla rtů a řekla: „Hodláš strávit další večer tady?“
„Já…“
„Už jsi v Ellesméře tři dny a ještě jsi neviděl naše město. Vím, že sis vždycky přál si je projít. Odlož tentokrát únavu a pojď se mnou.“ Neslyšně přešla k němu, sebrala Zar'roc, který mu ležel po boku, a kývla na něj.
Vstal z postele a následoval ji do předsíně, kde slezli poklopem a pak dolů po strmém schodišti, které se točilo kolem drsného kmene stromu. Mraky nad hlavou odrážely poslední sluneční paprsky, než se skryly ve stínu obzoru.
Eragonovi spadl na hlavu kousek kůry, a když se podíval vzhůru, uviděl Safiru, jak se vyklání z jejich ložnice a křečovitě při tom svírá dřevěný okraj drápy. Aniž by roztáhla křídla, vrhla se do vzduchu, seskočila asi sto stop na zem a přistála v oblaku prachu. „Už jdu -…“
„Jistě,“ řekla Arya, jako by ani nečekala nic jiného. Eragon se kabonil; chtěl s ní být o samotě, ale už věděl, že nemá cenu si stěžovat.

Šli pod stromy, kde se už soumrak zahnízdil uvnitř dutých kmenů, temných prasklin v balvanech a na spodní straně sukovitých okapů. Tu a tam - u kmene stromu nebo na konci větve - blikala lucerna jako drahokam a vrhala tlumené kužely světla na obě strany chodníku.
Elfové pracovali na rozmanitých úkolech ve světle nebo mimo dosah luceren, většinou jednotlivě, výjimečně ve dvojici. Několik elfů sedělo v korunách stromů a hrálo sladké melodie na rákosové píšťaly zatímco ostatní hleděli mírumilovně k nebi - napůl bdělí, napůl spící. Jeden elf seděl se zkříženýma nohama před hrnčířským kruhem, který se točil ve vyrovnaném rytmu, zatímco mu pod rukama vyrůstala útlá nádoba. Kočkodlačice Maud se krčila ve stínu vedle něj a pozorovala ho při práci. Oči jí stříbrně zazářily, když pohlédla na Eragona se Safírou. Elf se podíval jejich směrem a pokýval na ně, aniž by ustal v činnosti.
Mezi stromy Eragon zahlédl dalšího elfa - nedokázal říct, zda to byl muž, nebo žena - sedícího na kameni uprostřed potoka: pronášel zaklínadlo nad skleněnou koulí, kterou svíral v rukou. Povytáhl krk ve snaze získat lepší výhled, ale mezitím se mu výjev ztratil ve tmě.
„Co," zeptal se Eragon tichým hlasem, aby nikoho nerušil, „dělá většina elfů pro své živobytí nebo jako zaměstnání?"
Arya odpověděla také šeptem. „Naše schopnost kouzlení nám poskytuje tolik volna, kolik si ho přejeme. Nelovíme ani nehospodaříme a díky tomu trávíme naše dny činností, která nás baví, ať už je to cokoli. Je toho jen velmi málo, oč se musíme skutečně snažit."
Uličkou z modřínů ovinutých popínavými rostlinami vešli do uzavřeného atria domu vyrostlého z kruhu stromů. Střed atria tvořila stavba s otevřenými stěnami, která skrývala výheň a sbírku nástrojů, po nichž by nepochybně zatoužil i Horst.
Elfská žena držela pár malých kleští v hromádce rozžhavených uhlíků a pravou rukou obsluhovala měchy. Zázračnou rychlostí vytáhla kleště z ohně a odhalila tak kroužek doběla rozžhavené oceli sevřený v klepetech a protáhla kruh okrajem nedokončeného krunýře brnění zavěšeného přes kovadlinu, popadla kladivo a spojila otevřené konce kruhu dobře mířenou ranou, až odlétaly jiskry.
Teprve pak se k ní Arya přiblížila. „Atra esterní ono thelduin." Elfka se k nim otočila, krk a tváře měla zespodu osvícené krvavým světlem uhlíků. Ve tváři se jí objevil jemný vzor hlubokých vrásek - nejvýraznější projev stáří, jaký kdy Eragon u elfa viděl. Neodpověděla Arye, což věděl, že je nepřístojné a neslušné, zvláště když ji královnina dcera uctila tím, že promluvila jako první.
„Rhunon-elda, přivedla jsem ti nejnovějšího Jezdce, Eragona Stínovraha."
„Slyšela jsem, že jsi mrtvá," řekla Rhunön Arye. Na rozdíl od ostatních elfů mluvila skřehotavým, skomíravým hlasem. Připomněla Eragonovi starce v Carvahallu, který sedával na terasách před jejich domy, kouřil dýmku a vyprávěl příběhy.
Arya se usmála. „Kdy jsi naposledy vyšla z domu, Rhunon?"
„To bys měla vědět. Byl to ten Letní slunovrat, cos mě donutila navštívit."
„To už jsou tři roky."
„Skutečně?" Rhunon se zamračila, nahrnula uhlíky na hromádku a zakryla je víkem. „No a co? Společnost mě unavuje. Samé nesmyslné tlachání, které…" Pohlédla na Aryu. „Proč mluvíme tímhle špinavým jazykem? Předpokládám, že chceš, abych mu ukovala meč. Víš, že jsem přisahala, že už nikdy nevyrobím smrtící nástroj, když ten zrádce Jezdců způsobil s mým mečem takovou zkázu."
„Eragon už meč má," řekla Arya. Zvedla paži a ukázala kovářce Zar'roc.
Rhunon pohlédla na Zar'roc s užaslým výrazem, vzala jej, pohladila vínově červenou pochvu, dotkla se vyrytého černého symbolu, otřela kousek špíny z rukojeti, obtočila kolem ní prsty a vytasila meč se vší vážností bojovníka. Potom si jej prohlédla po celé délce ostří a prohnula čepel meče mezi rukama, až se Eragon bál, že by se mohl zlomit. Pak jediným pohybem máchla Zar'rocem kolem hlavy, zasáhla kleště na kovadlině a s hlasitým cinknutím je rozštípla napůl.
„Zar'roc," řekla Rhunon. „Ten si pamatuju." Pochovala zbraň jako matka své prvorozené dítě. „Stejně dokonalý jako toho dne, kdy jsem jej vyrobila." Otočila se zády, pohlédla vzhůru ke větvím, zatímco prsty sledovala záhyby kulatého zakončení rukojeti. „Celý život jsem strávila kováním mečů z rudy. Pak přišel on a zničil je. Stovky let námahy zničené v jediném okamžiku. Pokud vím, existují už jen čtyři ukázky mého umění. Jeho meč, Oromisův a dva další, střežené rodinami, kterým se podařilo zachránit je před Wyrdfell"
„Wyrdfell?" opovážil se Eragon zeptat Arye v myšlenkách.
To je elfské jméno pro Křivopřísežníky.
Rhunon se obrátila k Eragonovi. „A teď se ke mně vrací Zar'roc. Ze všech svých výtvorů bych u tohoto čekala nejméně, že jej budu znovu držet, krom toho jeho. Kde jsi přišel k Morzanovu meči?"
„Dal mi ho Brom."
„Brom?" Zvedla Zar'roc. „Brom… Pamatuji si Broma. Prosil mě, abych pro něj vyrobila meč jako náhradu za ten, který ztratil. Byla bych mu ráda pomohla, ale to už jsem předtím vyslovila svou přísahu. Odmítnutí ho nepochopitelně rozzlobilo. Oromis ho musel násilně uspat, jinak by snad neodešel."
Eragon se té informace se zájmem chytil. „Tvůj vlastnoruční výrobek mi dobře posloužil, Rhunon-elda. Už bych byl dávno mrtvý, nebýt Zar'rocu. Zabil jsem s ním Stína Durzu."
„Skutečně? Pak přece jen přinesl něco dobrého." Rhunon zasunula Zar'roc do pochvy, nepříliš ochotně mu ho vrátila a pak zaměřila svůj pohled na Safíru. „Ach. Těší mě, Skulblaka."
Mě také, Rhunön-elda.
Aniž by se obtěžovala žádat o svolení, Rhunon přistoupila k Safíře, poklepala na šupinu jedním z oblých nehtů a kroutila při tom hlavou ze strany na stranu ve snaze prohlédnout průsvitný křemen.
„Pěkná barva. Ne jako ti hnědí draci, celí kalní a tmaví. Přesně vzato Jezdcův meč by měl odpovídat zabarvení jeho

draka a z téhle modré by byla nádherná čepel…“ Zdálo se, že ta myšlenka z ní vysává všechnu energii. Vrátila se ke kovadlině a zírala na zničené kleště, jako by jí opustilo odhodlání uvést je do původního stavu.
Eragon cítil, že by nebylo dobré zakončit rozhovor takovou skličující poznámkou, ale nedokázal vymyslet žádný taktní způsob, jak změnit téma. Jeho pozornost upoutal třpytivý krunýř brnění; když si ho prohlížel, žasl nad tím, že je každý kousek svařený. Protože drobounké články tak rychle chladnou, obvykle se musejí svařit dřív než jsou připojeny k hlavní části brnění, takže to nejlepší brnění - třeba jako Eragonova drátěná košile - bylo složeno z článků, které byly střídavě svařené a snýtované. Tedy v tom případě, kdy kovář neměl elfskou rychlost a přesnost.
Eragon řekl: „Nikdy jsem neviděl brnění, jako je tohle, dokonce ani u trpaslíků. Jak můžeš mít trpělivost svařit každý článek? Proč prostě nepoužiješ kouzlo a neušetříš si práci?“
Stěží mohl předpokládat takovou vášnivou reakci, která Rhunon okamžitě probrala z netečnosti. Pohodila krátce zastřiženými vlasy a zvolala: „A okrást se tak o veškeré potěšení, které mi ta práce dává? Ano, já i kterýkoli jiný elf dokážeme použít kouzlo, abychom uspokojili své tužby - a někteří to dělají -, ale jaký je pak smysl života? Čím bys naplnil ty svůj čas? Řekni mi to.“
„To nevím,“ přiznal.
„Přece děláním toho, co nejvíc miluješ. Když můžeš získat cokoli tím, že vyslovíš pár slov, nebude ti už záležet na cíli, ale jen na cestě k němu. Vezmi si z toho ponaučení. Jednoho dne budeš stát před stejným rozhodováním, pokud budeš žít dost dlouho… Teď jdi pryč! Tenhle hovor už mě unavuje.“ S tím Rhunon odklopila víko výhně, našla si nové kleště a ponořila kroužek do uhlíků a při tom se soustředěnou náruživostí mačkala měchy.
„Rhunon-elda,“ řekla Arya, „pamatuj, že se pro tebe vrátím v předvečer Agaetí Blödhren.“ V odpověď se jí dostalo jenom zabručení.
Rytmické zvonění oceli o ocel, osamělé jako nářek umírajícího ptáka v noci, je doprovázelo zpátky dřínovou chodbičkou na pěšinu. Za sebou už viděli jen černou siluetu sehnutou nad žhavou září výhně.
„Ona vyrobila meče pro všechny Jezdce?“ vyzvídal Eragon. „Všechny do jednoho?“
„Nejen to. Ona je nejlepší kovář, jaký kdy žil. Říkala jsem si, že bude dobré - pro tebe i pro ni -, když vás seznámím.“
„Děkuji.“
Je pokaždé tak příkrá? zeptala se Safira.
Arya se zasmála. „Vždycky. Pro ni není nic důležitější než řemeslo a je proslulá svou netrpělivostí vůči každému, kdo se ji v tom plete. Přesto všichni její výstřednosti rádi snášejí, protože je neuvěřitelně zručná a schopná.“
Zatímco Arya hovořila, Eragon se snažil rozluštit význam Agaetí Blóáhren. Byl si docela jistý, že blódh znamená krev, a tudíž že Blödhren je krevní smlouva, ale nikdy neslyšel o agaetí.
„Oslava,“ vysvětlila mu Arya, když se zeptal. „Jednou za sto let konáme Oslavu Pokrevní přísahy, abychom vzdali čest naší smlouvě s draky. Oba máte štěstí, že jste tu zrovna teď, protože zanedlouho nastane…“ Její zkosené obočí se spojilo, když se zamračila. „Osud opravdu připravil nejpříznivější shodu okolností.“
Eragona překvapilo, že je vede hloub do Du Weldenvarden, po cestičkách zarostlých kopřivami a rybízovými keříky, až světla kolem nich zmizela a oni se ocitli v neklidné divočině. Ve tmě se Eragon musel spoléhat na Safiřino ostré noční vidění, aby se neztratil. Hrbolaté stromy byly čím dál širší, tísnily se blíž a blíž u sebe a zdálo se, že zanedlouho utvoří neprostupnou hradbu. Právě když to vypadalo, že už nebudou moci jít dál, les skončil a oni vyšli na paseku zalitou měsíčním světlem jasného srpku zářícího nízko na východní obloze.
Uprostřed mýtiny stála osamělá borovice. Nebyla vyšší než ostatní její družky, ale zato silnější než stovka obyčejných stromů spojených dohromady; okolní stromy vedle ní vypadaly jako nedochůdčata. Od silného kmene se rozbíhala spletitá síť kořenů, která pokrývala zemi žílami obalenými kůrou; díky nim to vypadalo, jako by celý les vyrůstal z toho stromu, jako by to bylo samotné srdce Du Weldenvarden. Strom vévodil lesu jako velkorysá hlava rodu, ochraňující jeho obyvatele pod úkrytem svých větví.
„Pohleď na strom Menoa,“ zašeptala Arya. „V jeho stínu slavíme Agaetí Blödhren.“
Eragona zamrazilo ho když uslyšel to jméno. Po tom, co mu Angela v Treimu věštila budoucnost, Solembum k němu přiběhl a řekl: Až přijde čas a budeš potřebovat zhraň, podívej se pod kořeny stromu Menoa. Pak když se všechno bude zdát ztracené a nebudeš mít dostatek sil, jdi ke skále Kuthain a vyslov své jméno, abys otevřel Pevnost duší.
Eragon si nedokázal predstavit jaký druh zbraně může by mohl být zahrabaný pod stromem ani jak by měl postupovat, aby ji našel.
Vidíš něco? Zeptal se Safiry.
Ne, ale pochybuji, že Solembumova slova začnou dávat smysl dřív než to budeš nutně potřebovat.
Eragon vyprávěl Arye o obou kočkodlakových radách, ačkoli stejně jako před Ažihadem a Islanzadí - zatajil plné znění Angeliny věštby. Jednak kvůli její povaze a také proto, že se bál, aby Arya nezjistila, jak mocná síla ho k ní přitahuje.
Když skončil, Arya řekla: „Kočkodlakové zřídka nabízejí pomoc a když už to udělají, neměl bys ji brát na lehkou váhu. Pokud vím, není tu skrytá žádná zbraň, dokonce ani v písni či legendě. Co se týče skály Kuthian… to jméno mi zní jako z napůl zapomenutého snu, známé, a přesto cizí. Už jsem ho někdy slyšela, ale nevybavím si kde.“
Jak se blížili ke stromu Menoa, Eragonovu pozornost upoutaly zástupy mravenců lezoucí po kořenech. Malé černé flíčky byly všechno, co z hmyzu viděl, ale předcházející Oromisův úkol zvýšil jeho citlivost vůči všemu živému kolem něj, a tak se dokázal v duchu naladit na jednoduché vědomí mravenců. Odložil zábrany a nechal mysl proudit ven, zlehka se dotkla Safiry a Arye a pak se rozprostírala dál, aby objevovala další život na pasece.
Nenadále narazil na cosi obrovského, na vnímající bytost tak silného vědomí, že vůbec nedosáhl hranic její duše. Dokonce i Oromisova duše, se kterou byl Eragon ve spojení ve Farthen Dûru, se zdála být zakrnělá ve srovnání s touto bytostí. Samotný vzduch jako by se chvěl energií a silou, která vyzařovala z… toho stromu?
Její zdroj byl nepochybný.

Rozvážné a neúprosné myšlenky stromu postupovaly v uměřeném tempu tak pomalém, jako když se ledovec sune přes žulu. Nevšim si Eragona, ani - jak si byl jistý - žádného dalšího jednotlivce. Soustředil se výhradně na věci, které rostou a vzkvétají v jasném slunečním světle, na lilie, pupalku dvouletou a hedvábný náprstník červený, vysokou žlutou hořčici, která rostla hned vedle plané jabloň s nachovými květy.
„Má ducha, vědomí!“ zvolal Eragon, celý vyplašený. „Tím… je inteligentní.“ Věděl, že Safira to cítí také; natáhla hlavu ke stromu Menoa, jako by naslouchala, a pak vyletěla k jedné z větví, která byla široká jako cesta z Carvahallu do Therinsfordu. Tam se posadila, ocas volně svěsila dolů a jeho špička se ladně pohupovala sem a tam. Byl to tak podivný pohled - drak sedící na stromě -, že se Eragon rozesmál.
„Samozřejmě, že má vědomí,“ řekla Arya. Její hlas byl v nočním vzduchu tichý a měkký. „Chceš slyšet příběh stromu Menoa?“
„To bych rád.“
Přes oblohu se mihl bílý záblesk jako náhlé zjevení a vedle Safiry se vynořil Blagden. Havranova úzká ramena a pokřivený krk mu dodávaly vzhled lakomce, který se vyhřívá v záři hroudy zlata. Havran zvedl bílou hlavu a zlověstně zakrákal: „Wyrck!“
„Stalo se to takhle. Kdysi, v dobách koření a vína, ještě před naší válkou s draky, žila žena jménem Linnéa. V té době ještě byli elfové smrtelníky jako kterákoli rasa stvořená z masa a kostí. Linnéa zestárla, aniž by kdy našla druha nebo měla děti, ani neměla potřebu je vyhledávat a raději se věnovala zpívání rostlinám a byla v tomto umění neobyčejně zdatná. Tak tomu bylo do chvíle, kdy k jejím dveřím přišel mladý muž a okouzlil ji slovy lásky. Jeho náklonnost probudila část její duše, o které dosud netušila, že existuje; probudil v ní touhu zažít věci, jichž se nevědomky vzdala. Nabídka druhé šance byla příliš lákavou příležitostí, než aby jí dokázala odolat. Zanechala své práce a zasvětila se mladíkovi a nějakou dobu spolu byli šťastni.“
„Ale ten mladík byl příliš mladý a začal toužit po družce, která by mu byla věkem bližší. Jednoho dne spatřil mladou dívku a dvořil se jí tak dlouho, až ji získal. A nějakou dobu byli i oni šťastni. Když Linnéa zjistila, že ji milenec zavrhl, cítila se tak ponížená a opuštěna, že ze zármutku zešílela. Ten mladík udělal tu nejhorší věc. Dal jí poznat chuť plného života a pak jí ho vzal stejně a bez rozmyslu, jako když kohout přeletí od jedné slípky k druhé. Linnéa ho i s tou ženou a ve své zlosti ho ubodala k smrti.“
„Věděla, že její čin byl špatný - Také věděla, že je vina za vraždu. Stejně by se nemohla vrátit ke starému životu, život pro ni ztratil smysl a tak šla k nejstaršímu stromu v Du Weldenvarden, přitiskla se k němu a zpívala píseň, kterou vrůstala do stromu; zřekla se veškeré sounáležitosti s vlastní rasou. Zpívala po tři dny a tři noci, a když skončila, stala se jednou z rostlin, které milovala. A od té doby po celá tisíciletí hlídá les.,, A tak vznikl strom Menoa.“
Když vyprávění skončilo, Arya s Eragonem seděli bok po boku dvanáct stop nad zemí na hraně obrovského kořene. Eragon se odrazil patami od stromu a uvažoval, zda ho Arya chtěla tím příběhem varovat, nebo zda to byl pouze nevinný kousek historie.
Jeho domněnky se změnily v jistotu, když se zeptala: „Myslíš, že ten mladík tu tragédii zavinil?“
„Myslím,“ řekl a věděl, že neopatrná odpověď by se mohla obrátit proti němu, „že to, co udělal, bylo kruté… a že Linnéa to přehnala. Oba byli vinni.“
Arya na něj upřeně hleděla, až musel odvrátit pohled. „Nehodili se jeden pro druhého.“
Eragon se odpovědi bránil, ale přestal. Měla pravdu. A zařídila to tak, aby to musel vyslovit nahlas, aby to musel říci jí.
„Možná,“ připustil.
Ticho mezi nimi houstlo jako písek kupící se do stěny, kterou ani jeden z nich nehodlal prolomit. Z okraje mýtiny sem doléhal pronikavý zpěv cikád. Nakonec řekl: „Mám-li být upřímný, asi bych měl s tebou souhlasit.“
„To ano.“ S nedbalou lehkostí se předklonila, zvedla tenkou větev, která spadla ze stromu Menoa, a začala splétat trsy jehlic do malého košíku.
Eragonovi se do tváře nahrnula horkost, když ji pozoroval. Doufal, že měsíc nesvítí tolik, aby odhalil, že mu na tvářích naskákaly rumence. „Kde… kde bydlíš? Máte s Islanzadí nějaký palác nebo hrad.?“
„Žijeme v domě Tialdarí; jsou to domy po předcích v západní části Ellesméry. Ráda bych ti svůj domov ukázala.“
„Jistě.“ Najednou se do Eragonových popletených myšlenek vetřela praktická otázka, která zahnala jeho rozpaky.
„Aryo, máš nějaké sourozence?“ Zavrtěla hlavou. „Pak jsi jediným dědicem elfského trůnu.“
„Samozřejmě. Proč se ptáš?“ Zdálo se, že ji jeho zvědavost vyvádí z míry.
„Nechápu, proč ti dovolili stát se vyslancem u Vardenů a trpaslíků a taky převážet Safiřino vejce až do Tronjheimu. Je to příliš nebezpečné pro princeznu, tím spíš pro nastávající královnu.“
„Chceš říct, že je to příliš nebezpečné pro lidskou ženu. Už jsem ti říkala, že já nejsem jednou z vašich bezmocných žen. Pro nás je nejvvšší královou nebo královninou povinností sloužit svému lidu, jakkoli a kdekoli je to možné. Pokud to znamená přijít při tom o život, my vítáme příležitost prokázat oddanost - jak říkají trpaslíci - domovu, klanu a našemu cíli. Kdybych zemřela při své službě, bude vybrán náhradní nástupce mezi ostatními rody. Dokonce ani teď by po mně nepožadovali, abych se stala královnou, jestliže by se mi ta vyhlídka příčila. Nevybíráme si vůdce, kteří nejsou ochotní oddat se celým srdcem svému závazku.“ Zaváhala, pak si přitáhla kolena k hrudi, objala je pažemi a opřela si o ně bradu. „Měla jsem mnoho let na to, abych si to vyjasnila během rozepře s matkou.“ Na chvíli se mýtinou rozléhal jenom zpěv cikád. Pak se zeptala: „Jak pokračuje tvé studium u Oromise?“
Eragon si odfrkl, když se mu s vlnou nepříjemných vzpomínek vrátila špatná nálada a zkazila mu potěšení z toho, že je s Aryou. Jediné, co si přál, bylo vlézt do postele, jít spát a zapomenout na ten den. „Oromis-elda,“ řekl a převaloval každé slovo v ústech, než ho vypustil, „je dost svědomitý.“
Trhnul sebou, když sevřela jeho paži nepříjemně silně. „Co se stalo?“
Pokusil se setřást její ruku. „Nic.“

„Cestovala jsem s tebou dost dlouho, takže poznám, kdy jsi šťastný, rozzlobený… nebo kdy tě něco bolí. Stalo se něco mezi tebou a Oromisiem? Pokud ano, musíš mi to říci, aby se to dalo co nejdříve napravit. Nebo jde o tvoje záda? Mohli bychom…“
„Netýká se to výcviku!“ Navzdory uražené pýše si Eragon všiml, že se asi opravdu upřímně zajímá, což ho potěšilo.
„Zeptej se Safiry. Ona ti to může říct.“
„Chci to slyšet od tebe,“ pravila klidně.
„Zaťal zuby až mu strnuly čelistní svaly - Tichým hlasem, ne než šeptem, nejprve vylíčil, jak neuspěl při rozjímání v dolině, a pak tu událost, která mu přiotrávila srdce jako zmije stočená v hrudi, jeho požehnání.
Arya pustila jeho paži a sevřela kořen stromu Menoa, jako by se potřebovala přidržet. „Barzůl.“ Trpasličí nadávka ho vylekala: nikdy předtím ji neslyšel nadávat a tohle slovo bylo obzvlášť trefné, protože znamenalo smůla nebo také proklatě. „Věděla jsem o tvém počinu ve Farthen Dûru, to určitě, ale nikdy jsem nemyslela… Nikdy mě ani nenapadlo, že by se taková věc mohla přihodit. Prosím o odpuštění Eragone, že jsem tě přinutila dnes v noci odejít z pokoje. Nerozuměla jsem tvým rozpakům. Určitě teď chceš být sám.“
„Ne,“ řekl. „Ne, jsem vděčný za společnost a věci, které jsi mi ukázala.“ Usmál se na ni a po chvíli mu jeho úsměv oplatila. Společně potichu seděli, tak malí při kořenech obrovského starobylého stromu, a pozorovali měsíc, jak se zvedá vysoko nad pokojný les, než se skryl za přicházející mraky. „Jen by mě zajímalo, co vyroste z toho dítěte.“
Vysoko nad nimi si Blagden čechral vybělené peří a zakřičel: „Wýrck!“

Labyrint opozice

Nasuada zkřížila paže, aniž by se obtěžovala skrývat svou netrpělivost, když si prohlížela dva muže před sebou. Ten napravo měl krk tak silný, že mu hlava vyčnívala dopředu téměř v pravém úhlu k ramenům, takže působil tvrdohlavým, zabedněným dojmem. Celý zjev dokreslovalo husté obočí spolu s dvěma výběžky rozcuchaných vlasů - skoro tak dlouhých, že by se daly přetáhnout přes oči - a masitými rty, které zůstávaly našpulené do růžové houby, dokonce i když mluvil. Přesto věděla, že není nejlepší soudit podle odpudivého zevnějšku. Bez ohledu na tupý vzhled měl muž jazyk nabroušený jako královský šašek.
Jediným osobitým rysem druhého muže byla jeho bledá kůže, která nechtěla ztmavnout pod surdským neúprosným sluncem, i když Vardenové už byli v hlavním městě Aberonu několik týdnů. Podle zabarvení pleti Nasuada hádala, že se narodil v severních částech Království, držel pletenou vlněnou čapku, kterou v neklidných rukou zkroutil do tvrdého provazce.
„Ty,“ řekla a ukázala na něj. „Ještě jednou mi pověz, kolik tvých kuřat zabil?“
„Třináct, paní.“
Nasuada znovu obrátila pozornost k ošklivci. „Nešťastné číslo, jak se říká mistře Hráči“. A to se potvrdilo i u tebe. Provinil ses krádeží a zničením cizího majetku, aniž bys nabídl náležité odškodné.“
„To jsem nikdy nepopíral.“
„Jenom by mě zajímalo, jak jsi mohl sníst třináct kuřat za čtyři dny. Jsi vůbec někdy sytý, Hráči?“
Žertovně se na ni zazubil a poškrábal se na tváři. Skřípání nezastřižených nehtů po strništi jí šlo dost na nervy a stálo ji silné sebezapření, aby ho neokřikla. „No, nechci být nezdvořilý, paní, ale naplnit můj žaludek by nebyl problém, kdybys nám dávala náležitě najíst za všechnu tu práci, kterou děláme. Jsem urostlý muž a potřebuju kousek masa do žaludku, když půl dne lámu kámen motykou. Dělal jsem co jsem mohl, abych odolal tomu pokušení, skutečně. Ale tři týdny s těmi malými příděly a dívat se, jak farmáři ženou kolem vypasený dobytek, o který by se nepodělili, ani kdyby jeden hladověl… No, připouštím, zlomilo mě to. Nedokážu se příliš ovládat, když jde o jídlo. Mám rád teplé jídlo a mám rád, když je ho hodně. A taky si nemyslím, že jsem jediný, kdo je ochoten pomoci si sám.“
A v tom je jádro celého problému, uvědomila si Nasuada. Vardenové si nemohou dovolit nasytit své členy, dokonce ani s pomocí Orrina, krále Surdy. Orrin jim otevřel státní pokladnu, ale odmítl se zachovat jako Galbatorix, který si při vojenských taženích přivlastňoval zásoby vesničanů a neplatil za ně. Ušlechtilý postoj, ale takový, který můj úkol jen ztěžuje. Přesto věděla, že takové jednání je právě to, čím se liší vláda Orrina, Hrothgara a Islanzadí od Galbatorixovy krutovlády. Bylo by snadné překročit tu propast, aniž by si toho člověk všiml.
„Chápu tvé důvody, mistře Hráči. Ačkoli Vardenové nemají svou zem a my se nezodpovídáme ničí autoritě než naší vlastní, nedává to tobě nebo komukoli jinému právo ignorovat zákonná pravidla ustanovená mými předchůdci nebo zákony zde, v Surdě. Proto ti nařizuji zaplatit měďák za každé kuře, které jsi ukradl.“
Hráč ji zaskočil, protože bez námitek souhlasil. „Jak si přeješ, paní,“ řekl.
„To je všechno?“ zvolal bledý muž. Teď ždímal svou čapku usilovněji. „To není spravedlivá cena. Kdybych je prodal na trhu,..“
Už se nedokázala ovládnout. „Ano! Dostal bys víc. Ale já náhodou vím, že mistr Hráč si nemůže dovolit zaplatit ti za kuřata, protože jsem ta, kdo mu dává plat! Stejně jako tobě. Zapomínáš, že kdybych se rozhodla odebrat ti tvou drůbež ve prospěch Vardenů, nedostal bys víc než měďák za kuře a to bys měl ještě štěstí. Rozumíme si?“ „
„On nemůže…“
„Rozumíme si?“
Po chvíli se bledý muž utišil a zamumlal: „Ano, paní.“ „Výborně. Můžete oba jít.“ S výrazem trpkého obdivu se Hráč dotkl čela a uklonil se Nasuadě, než vycouval z kamenné komnaty se svým rozmrzelým protivníkem. „Vy také,“ řekla strážím po obou stranách dveří.
Jakmile byli pryč, sesunula se do židle s vyčerpaným povzdechem a sáhla po vějíři; ovívala si jím tvář v bezvýsledné

snaze osušit krůpěje potu, které se jí nahromadily na čele. Neustálé horko z ní vysávalo sílu a jeho vinou byl i ten nejmenší úkol namáhavý.
Měla dojem, že by se cítila unavená, i kdyby byla zima. Přestože byla dobře obeznámená s nejskrytějšími tajemstvími Vardenů, přepravit všechny z Farthen Dûru přes Beorské hory a dostat je do Surdy a Aberonu dalo víc práce, než čekala. Zachvěla se, když vzpomněla na dlouhé, úmorné dny strávené v sedle. Naplánovat a uskutečnit jejich odjezd bylo neobyčejně náročné, stejně jako začlenit Vardeny do nového prostředí a mezitím současně připravovat útok na Království. Nemám tolik času, abych každý den řešila všechny tyhle problémy, zanaříkala.
Nakonec upustila vějíř, použila táhlo zvonku a přivolala služebnou Fariku. Vlajka zavěšená napravo od stolu z třešňového dřeva se zavlnila když se otevřely dveře skryté za ní. Farika vklouzla dovnitř a stanula se sklopeným pohledem vedle Nasuady. „Je tam ještě někdo?“ zeptala se Nasuada.
„Ne, paní.“
Snažila se nedat na sobě znát, jak se jí ulevilo. Jednou týdně konané slyšení, při němž rozhodovala o různých sporech mezi Vardeny. Každý, kdo měl dojem, že mu bylo ukřivděno, u ní mohl požádat o rozsudek. Nedokázala si představit obtížnější a nevděčnější práci. Jak často říkával její otec po vyjednávání s Hrothgarem - “Dobrý kompromis neuspokojí ani jednu stranu.“ A zdálo se, že tak to skutečně je.
Obrátila pozornost zpátky k právě projednané záležitosti a řekla Farice: „Chci tomu Hráči přidělit novou práci. Dej mu zaměstnání kde bude moci lépe využít svoji výmluvnost. Možná proviantní důstojník, hlavně aby to byla práce, kde dostane plný příděl jídla. Nechci ho tu znovu vidět kvůli krádeži.“
Farika přikývla a přešla ke stolu, kde si poznamenala Nasuadiny pokyny na pergamenový svitek. Už kvůli téhle dovednosti byla neocenitelná. „Kde ho najdu?“ zeptala se.
„Jedna z pracovních čet v kamenolomu.“
„Ano, paní. Ach, když jste byla zaneprázdněná, král Orrin pro vás poslal, zda byste se za ním nestavila v jeho laboratoři.“
„Co tam teď dělá, schovává se?“ Nasuada si navlhčila zápěstí a krk levandulovou vodou, pak si zkontrolovala vlasy v zrcadle z leštěného stříbra, které jí dal Orrin, a přitáhla si košili, dokud nebyly její rukávy dokonale uhlazené.
Spokojená s vlastním vzhledem pospíchala ze svých komnat s Farikou v patách. Slunce dnes tak zářilo, že v hradu Borromeo nebylo třeba svítit loučemi, za což byli všichni vděční kvůli teplu, které v už tak horkém podnebí vydávaly. Střílnami pro lučištníky dopadaly na vnitřní stěnu chodby paprsky světla a v pravidelných intervalech vytvářely ve vzduchu mřížky zlatého prachu. Nasuada vyhlédla jedním výklenkem směrem ke strážní věži v hradbách, kde právě třicet Orrinových oranžově oděných jezdců vyráželo na další z nepřetržitých okružních jízd krajinou kolem Aberonu.
Nebyli by příliš platní, kdyby se Galbatorix rozhodl na nás zaútočit, pomyslela si trpce. Před tímto nebezpečím je chránila jedině Galbatorixova pýcha a, jak doufala, jeho strach z Eragona. Všichni vůdci se obávají obsazení, ale sami útočníci se bojí dvojnásob hrozby kterou může představovat jediný odhodlaný jednotlivec. Nasuada věděla, že hraje nesmírně nebezpečnou hru s nejmocnějším šílencem v Alagaësii. Kdyby nesprávně zhodnotila, kam až ho může zatlačit, ona i Vardeni budou zničeni, stejně jako nepatrná naděje na ukončení Galbatorixovy nadvlády.
Čistá vůně hradu jí připomněla časy, kdy tu pobývala jako dítě, ještě za vlády Orrinova otce, krále Larkina. Tenkrát se s Orrinem moc nevídala. Byl o pět let starší než ona a už ho zaměstnávaly povinnosti prince. Přesto dnes často měla pocit, jako by ona byla ta starší.
U dveří do Orrinovy laboratoře musela zastavit a počkat, až jeho tělesná stráž, která vždy hlídala venku, ohlásí její příchod králi. Zanedlouho Orrinův zvučný hlas zahřímal směrem ke schodišti: „Slečno Nasuado! Jsem rád, že jste přišla. Musím vám něco ukázat.“
Když s Farikou vstupovala do laboratoře, v duchu sbírala síly. Ocitli se v labyrintu stolů plných neuvěřitelného množství destilačních přístrojů, kádinek a baněk, připomínajících husté skleněné křoví, které čeká na vhodnou příležitost zachytit jejich šaty na kteroukoli z nesčetných křehkých větviček. Nasuadě slzely oči z těžkého zápachu kovových výparů. Přizvedly si s Farikou lem šatů od země a zamířily do zadní části místnosti, kolem přesýpacích hodin a vah, tajemných knih vázaných v černé kovové vazbě, mezi astronomickými přístroji trpaslíků a hromádkami světélkujících krystalových hranolů, které vydávaly přerušované modré záblesky.
Orrina našli u mramorové lavičky, kde míchal v kelímku rtuť skleněnou trubičkou, která byla na jednom konci uzavřená, na druhém otevřená a musela měřit aspoň tři stopy, ačkoli byla jen čtvrt palce tlustá.
„Pane,“ řekla Nasuada a zůstala stát, jak se slušelo u osoby stejného postavení, zatímco Farika se uklonila. „Zdá se, že už jste se vzpamatoval po výbuchu z minulého týdne.“
Orrin se srdečně zasmál. „Naučil jsem se, že není moudré míchat fosfor s vodou v uzavřeném prostoru. Výsledek může být poněkud prudký.“
„Už se vám zcela vrátil sluch?“
„Ne úplně, ale…“ Zašklebil se jako chlapec, který dostal svou první dýku a zapálil úzkou tyčku o uhlíky z koše na oheň - nedokázala pochopit, jak může vydržet v tom nedýchatelném prostředí - a přenesl rozpálený klacík zpátky k lavičce, kde si s ním zapálil dýmku na pěchovanou tabákem.
„Nevěděla jsem, že kouříte.“
„To skutečně ne,“ přiznal se, „pouze jsem zjistil, že jelikož mi ušní bubínek ještě úplně nesrostl, mohu dělat toto…“
Potáhl si z dýmky nafoukl tváře a z levého ucha mu vyrazil proužek kouře jako had vylézající z doupěte a stáčel se mu podél hlavy. Bylo to tak nečekané že Nasuada vybuchla smíchy, a po chvíli se k ní přidal i Orrin, který při tom vypustil z úst oblak kouře. „Je to ten nejpodivnější pocit, co znám,“ svěřil se. „Šimrá to v uchu jako blázen.“
Nasuada opět zvážněla a zeptala se: „Je ještě něco, co jste se mnou chtěl probrat, pane?“
Luskl prsty. „Samozřejmě.“ Ponořil dlouhou skleněnou trubičku do kelímku, naplnil ji rtutí, pak přikryl otevřený konec

jedním prstem a celou věc jí ukázal. „Souhlasíte, že jediná látka v této trubici je rtuť?“
„Ano.“ Kvůli tomu mě chtěl vidět?!
„A co teď?“ Rychlým pohybem převrátil trubičku, sundal z ní prst a postavil ji otevřeným koncem do kelímku. Místo aby všechno vyteklo ven, jak Nasuada očekávala, rtuť v trubici spadla jen do poloviny, pak se zastavila a zůstala tak. Orrin ukázal na nezaplněnou část nad stojícím kovem. Zeptal se: „Co je v tomhle prostoru?“
„Musí to být vzduch,“ prohlásila Nasuada.
Orrin se zazubil a zavrtěl hlavou. „Kdyby to byla pravda, jak by se vzduch dostal kolem rtuti nebo prostoupil sklem? Vzduch se tu nemá kudy dostat dovnitř.“ Mávl na Fariku. „Co si myslíš ty, děvče?“
Farika zírala na trubici, pak pokrčila rameny a řekla: „Nemůže to být nic, pane.“
„Nu, a to si přesně myslím já, že to je: nic. Věřím, že jsem vyřešil jednu z nejstarších hádanek přírodní vědy vytvořením a prokázáním existence vakua! Úplně to vyvrací Vacherovy domněnky a znamená to, že Laddin byl skutečný génius. Ti mizerní elfové zřejmě mají vždycky pravdu.“
Nasuada se usilovně snažila zůstat přátelská, když se zeptala: „A k čemu je to užitečné?“
„Užitečné?“ Orrin na ni pohlédl s nelíčeným údivem. „K ničemu, samozřejmě. Aspoň ne k tomu, co mám na mysli. Přesto nám to pomůže pochopit mechanismus našeho světa, jak a proč se věci dějí. Je to úžasný objev. Kdo ví, k čemu dalšímu by to mohlo vést?“ Zatímco mluvil, vyprázdnil trubičku a opatrně ji položil do sametem vycpané krabičky, v níž byly podobné křehké nástroje. „Avšak možnost, která mě skutečně nadchla, je použití kouzla k vybádání tajů přírody. No, třeba včera mi Trianna jediným zaklínadlem pomohla objevit dva zcela nové plyny. Představte si, co bychom mohli zjistit, kdybychom systematicky využívali kouzel v oborech přírodní vědy. Zvažuji, že se sám naučím kouzlit, pokud pro to budu mít vlohy a pokud dokáži přesvědčit nějaké kouzelníky, aby mi prozradili své znalosti. Je škoda, že váš Dračí jezdec, Eragon, vás sem nedoprovázel; jsem si jistý, že on by mi mohl pomoci.“
Nasuada pohlédla na Fariku a řekla: „Počkej na mě venku.“ Žena se uklonila a pak odešla. Jakmile Nasuada uslyšela, že se dveře do laboratoře zavřely, obořila se na něj: „Orrine. Přišel jste o rozum?“
„Jak to myslíte?“
„Zatímco tady trávíte čas zamčený a provádíte nějaké nepochopitelné pokusy - při kterých ohrožujete své zdraví -, vaše země je na pokraji války. Na vaše rozhodnutí čeká spousta problémů a vy místo toho trčíte tady, vyfukujete kouř z uší a hrajete si se rtutí?“
Jeho tvář ztvrdla. „Jsem si dostatečně vědom svých povinností, Nasuado. Vy možná vedete Vardeny, ale já jsem pořád králem Surdy a udělala byste dobře, kdybyste na to pamatovala dřív, než zase buete mluvit tak nezdvořile. Nebo vám musím připomínat, že vaše utočiště tady záleží na mé neustávající dobré vůli?“
Veděla, že to je planá hrozba; mnoho Surdanů mělo mezi Vardeny příbuzné a naopak. Byli příliš těsně spjatí, než aby se jedni druhých dokázali zříci. Ne skutečný důvod, proč se Orrin urazil byla otázka pravomoci. Protože bylo skoro nemožné udržet velké skupiny ozbrojených válečníků v pohotovosti po tak dlouhou dobu - jak Nasuada zjistila, živit tolik zahálejících lidí byla zásobovací noční můra -, Vardenové začali přijímat práci, hospodařit a jinak se začleňovat do hostitelské země. Co ze mě nakonec bude? Vůdce neexistující arrnády? Orrinův generál nebo rádce? Její pozice byla ošidná. Pokud bude jednat příliš rychle nebo příliš podnikavě, Orrin to bude chápat jak hrozbu a obrátí se proti ní, zvláště teď, když ji zdobilo vítězství Vardenů ve Farthen Dûru. Ale pokud bude příliš dlouho vyčkávat ztratí příležitost využít Galbatorixovu krátkodobou slabost. Její jedinou výhodou v labyrintu opozice bylo to, že má velení nad jednou podstatnou součástí tohoto dějství hry: nad Eragonem a Safirou.
Řekla: „Nesnažím se podkopávat vaši vůdčí pozici, Orrine. To jsem nikdy neměla v úmyslu a omlouvám se, jestli to tak vypadalo.“ Rázně pokýval hlavou. Nebyla si jistá, jak má pokračovat, a křečovitě stiskla konečky prstů okraj lavičky. „Je tu jen… tolik věcí, které je třeba udělat. Pracuji ve dne v noci - stále mám vedle postele tabulku na poznámky - a přesto pořád něco nestíhám; mám pocit, jako bychom neustále balancovali na pokraji katastrofy.“
Orrin zvedl začernalou paličku a převaloval ji v dlaních v ustáleném hypnotizujícím rytmu. „Než jste sem přišli… Ne, tak to není správně. Než se váš Jezdec plně zhmotnil ze vzduchu jako Moratensis ze své fontány, čekal jsem, že prožiji svůj život tak jako přede mnou můj otec a děd. Tedy že budu odporovat Galbatorixovi v tajnosti. Musíte mě omluvit, jestli mi chvíli potrvá, než si zvyknu na novou skutečnost.“
Bylo v tom právě tolik kajícnosti, kolik mohla na oplátku čekat. „Chápu.“
Na kratičký okamžik se palička zastavila uprostřed své trasy. „Vy jste k moci přišla teprve nedávno, zatímco já vládnu již několik let. Mohu-li být tak troufalý, dám vám radu: zjistil jsem, že je pro mé duševní zdraví nezbytné jistou část dne věnovat pouze svým vlastním zájmům.“
„To si nemohu dovolit,“ namítla Nasuada. „Každý okamžik, který promarním, by mohl být osudný našim plánům na poražení Galbatorixe.“
Palička se znovu zastavila. „Děláte Vardenům medvědí službu, pokud se dobrovolně přetěžujete prací. Nikdo nemůže správně sloužit bez příležitostného klidu a odpočinku. Nemusí to být dlouhé přestávky, stačí pět nebo deset minut. Mohla byste se dokonce cvičit v lukostřelbě a pak byste stále sloužila svým cílům, i když jiným způsobem. Především proto jsem si nechal vybudovat tuto laboratoř. Proto vyfukuji kouř z uší a hraji si se rtutí, jak říkáte - abych po zbytek dne nekřičel zoufalstvím.“
Navzdory neochotě vnímat Orrina jinak než jako nezodpovědného povaleče musela Nasuada uznat pravdivost jeho slov. „Budu na vaši radu pamatovat.“
Něco z jeho lehkovážnosti se vrátilo, když se znovu usmál. „Nic jiného nežádám.“
Přešla k oknu, zatlačila na okenice, aby se víc otevřely, a pohlédla dolů do Aberonu, kde pokřikovali obchodníci s hbitými prsty, kteří vnucovali své zboží lehkověrným zákazníkům, ze západní silnice sem vanul hustý žlutý prach od povozů přijíždějících k městským bránám, vzduch se tetelil nad střechami z hliněných tašek a nesl vůni tabáku a kadidla

z mramorových chrámů a všude kolem byla pole, obklopující Aberon jako okvětní lístky.
Aniž se otočila, zeptala se: „Dostal jste kopie našich posledních zpráv z Království?“
„Dostal.“ Stoupl si vedle ní k oknu.
„Co si o nich myslíte?“
„Ze jsou příliš stručné a neúplné, než abychom si z nich udělali nějaký smysluplný závěr.“
„Přesto jsou to nejpřesnější informace, jaké máme k dispozici. Jaký na vás dělají dojem? Vycházejte ze známých skutečností, tak jako byste to dělal, kdyby šlo o jeden z vašich pokusů.“ Usmála se pro sebe. „Slibuji, že nebudu připisovat žádný význam tomu, co řeknete.“
Musela si na jeho odpověď chvíli počkat, a když konečně přišla, vyslovil ji s truchlivou tíhou proroctví soudného dne.
„Zvýšené daně, prázdné posádky, koně a voli zabavováni po celém Království… Galbatorix podle všeho sbírá síly a připravuje se na střet s námi, ačkoli nemohu říci, zda má v úmyslu zaútočit, nebo se bránit.“ Tváře jim zchladili mihotavé stíny, když kolem slunce proletělo mračno špačků. „Mou mysl tíží otázka jak dlouho mu potrvá, než se zmobilizuje. Protože to předurčí naše další kroky.“
„Týdny. Měsíce. Roky. Nedokážu předpovídat jeho činy.“
Přikývl. „Pokračují vaši špióni v rozšiřování zpráv o Eragonovi?“
„Je to čím dál nebezpečnější, ale ano. Doufám, že když zaplavíme města jako Dras-Leona pověstmi o Eragonově síle, tak až nakonec do toho města dorazíme a oni ho uvidí, přidají se k nám dobrovolně a my se tak vyhneme obléhání.“
„Válka bývá jen zřídka tak snadná.“
Nesnažila se mu odporovat. „A jak probíhají přípravy vašeho vojska? Vardenové jsou jako vždy přichystáni k boji.“
Orrin roztáhl ruce ve smířlivém gestu. „Je obtížné vyburcovat národ, Nasuado. Jsou tu šlechtici, které musím přesvědčit, aby se za mě postavili, musejí se vyrobit brnění a zbraně, shromáždit zásoby…“
„A jak mezitím uživím své lidi? Potřebujeme více půdy, než jste nám přidělil…“
„Dobrá, to vím,“ řekl.
„…a my ji dostaneme jedině tak, že vtrhneme do Království, pokud nechcete z Vardenů udělat trvalou součást Surdy. Pokud ano, budete muset najít domov pro tisíce lidí, které jsem přivedla z Farthen Dûru, což asi zrovna nepotěší vaše současné obyvatele. Ať bude vaše volba jakákoli, rozhodujte se rychle, protože se obávám, že jestli budete dál otálet, z Vardenů se stane nezkrotná horda.“ Snažila se, aby to nevyznělo jako hrozba.
Orrin tu výstrahu očividně neocenil. Zkroutil horní ret a řekl: „Váš otec nikdy nenechal své muže bez kontroly. Věřím, že vy to také nedovolíte, pokud hodláte zůstat v čele Vardenů. Co se týče našich příprav, nedokážeme to zvládnout v tak krátkém čase; budete prostě muset počkat, dokud nebudeme připraveni.“
Sevřela okenní parapet, až jí vystoupily žíly na zápěstích a nehty se jí zabořily do spár mezi kameny; přesto nedovolila, aby zlost nějak zabarvila tón jejího hlasu: „V tom případě půjčíte Vardenům další zlato na jídlo?“
„Ne. Dal jsem vám všechny peníze, které mohu uvolnit.“
„Co tedy máme jíst?“
„Navrhuji, abyste si peníze sehnali sami.“
Bez sebe zlostí na něj vrhla ten nejširší, nejzářivější úsměv - a hleděla na něj tak dlouho, až se začal neklidně ošívat - a pak se hluboce uklonila jako služka, aniž by při tom hnula brvou. „Tedy sbohem, pane. Doufám, že zbytek vašeho dne bude stejně příjemný jako náš rozhovor.“
Orrin zamumlal nějakou nesrozumitelnou odpověď, zatímco kvapně mířila ke dveřím laboratoře. Ve vzteklém spěchu Nasuada zachytila pravým rukávem za nefritovou láhev a převrhla ji. Kámen praskl a vystříkla žlutá tekutina, která jí pocákala rukáv a zmáčela sukni. Rozmrzele trhla zápěstím, ale nezastavila se.
Farika se k ní znovu připojila na schodišti a společně prošly bludištěm chodeb do Nasuadiných ložnic.

Na tenké niti

Nasuada rozrazila dveře do svých komnat, vykročila k pracovnímu stolu, tam klesla do židle a přestala vnímat okolí. Páteř měla tak strnulou, že se rameny ani nedotýkala opěradla. Neřešitelná situace, se kterou se museli Vardenové nějak vypořádat, jako by ji celou zmrazila. Stoupání a klesání její hrudi se zpomalovalo, až se konečně zklidnilo. Selhala jsem, bylo jediné, na co dokázala pomyslet.
„Paní, váš rukáv!“
Nasuadu to vytrhlo ze zamyšlení, pohlédla před sebe a uviděla, jak ji Farika bouchá prachovkou do pravé paže. Z vyšívaného rukávu stoupal obláček kouře. Nasuada vylekaně vyskočila ze židle, otáčela rukou a snažila se najít jeho zdroj. Rukáv a sukně se pomalu rozpadaly na bělavé pavučiny, které vypouštěly štiplavé výpary.
„Dostaň mě z toho,“ řekla.
Držela potřísněnou paži od těla a snažila se nehýbat, když jí Farika rozšněrovávala šaty. Služčiny prsty šmátraly po Nasuadiných zádech s horečným spěchem, neobratně rozvazovaly uzlíky a pak konečně povolily plátěný korzet, který věznil její trup. Jakmile šaty sklouzly, Nasuada vyškubla paže z rukávů a strhla ze sebe šaty.
Těžce oddechovala vedle stolu, oblečená jen v trepkách a lněné košili - Ulevilo se jí, že drahý opasek unikl škodě, ačkoli byl odporně načichlý.
„Spálilo vás to?“ zeptala se Farika. Nasuada zavrtěla hlavou, neschopná slova. Farika šťouchla do vrchních šatů špičkou boty - „Co je to za zlořád?“
„Jedna z Orrinových odporných sloučenin,“ zabručela Nasuada. „Rozlila jsem ji v jeho laboratoři.“ Zhluboka dýchala, aby se uklidnila a ohromeně zkoumala zničené šaty. Tkaly je ještě trpasličí ženy Durgrimst Ingeitum, dostala je jako dárek k posledním narozeninám a patřily k nejlepším kouskům jejího šatníku. Neměla je čím nahradit, ani si vzhledem k

finančním problémům Vardenů nemohla nechat ušít nové. Nějak se bez nich budu muset obejít.
Farika zavrtěla hlavou. „To je smůla, přijít o tak krásné šaty.“ Obešla stůl k šicímu košíku a vrátila se s rytými nůžkami. „Mohly bychom aspoň zachránit co nejvíc látky. Odstřihnu rozpadlé části a nechám je spálit.“
Nasuada se zachmuřila, přecházela po pokoji sem a tam a kypěla hněvem nad vlastní nemotorností a že jí přibyl další problém do už tak přeplněného seznamu starostí. „Co teď budu na královském dvoře nosit?“ zeptala se zoufale.
Nůžky se rázně zakously do měkké látky. „Snad vaše lněné šaty.“
„Jsou příliš neformální, než abych se v nich mohla ukázat před Orrinem a jeho šlechtou.“
„Dejte těmhle ještě šanci, paní. Jsem si jistá, že je dokážu spravit tak, aby se daly zase nosit. Až skončím, budou vypadat dvojnásob vznešeněji než předtím.“
„Ne, ne. Zní to sice dobře, ale tohle nepůjde. Jen se mi vysmějí. Už tak je dost těžké vzbudit jejich úctu, byť jsem náležitě oblečena, natož kdybych na sobě měla zalátané šaty, které upozorňují na naši chudobu.“
Starší žena upřela na Nasuadu přísný pohled. „Půjde to, pokud se nebudete omlouvat za svůj vzhled. Nejen to, ručím vám za to, že ostatní dámy budou tak posedlé vaší novou módou, že vás budou napodobovat. Jen počkejte a uvidíte.“
Přešla ke dveřím, prudce je otevřela a podala poničenou látku jednomu ze strážných venku. „Vaše paní si přeje tohle spálit. Udělejte to tajně a nechte si to pro sebe, jinak se budete zodpovídat.“ Strážný se uklonil.
Nasuada se musela usmát. „Co bych si bez tebe počala, Fariko?“ „Nějak byste si poradila, řekla bych.“
Když si Nasuada oblékla zelené lovecké šaty, které svou světlou sukní poskytovaly trochu úlevy v denním horku, rozhodla se, že dokonce i když nemá o Orrinovi zrovna to nejlepší mínění, vezme si k srdci jeho radu, poruší svůj pravidelný režim a místo všeho teď pomůže Farice rozpárat poničené šaty. Zjistila, že tahle rutinní práce je výborný způsob, jak v klidu rozjímat. Zatímco vytahovala nitky, bavila se s Farikou o obtížné situaci Vardenů v naději, že by snad mohla přijít na řešení, které Nasuadě uniklo.
Nakonec jediné, čím jí snad mohla Farika přispět, byl její výrok: „Zdá se, že většina věcí na tomto světě má své jádro v bohatství. Kdybychom měli dostatek peněz, mohli bychom si koupit Galbatorixe i s jeho černým trůnem. Možná bychom s jeho muži ani nemuseli bojovat.“
Skutečně jsem doufala, že někdo jiný za mně udělá mou práci? zeptala se Nasuada sama sebe. Dovedla jsem nás do téhle slepé uličky, a tak nás z ní musím zase vyvést.
Chtěla vypárat šev, natáhla paži a zachytila špičkou nože za lem paličkované krajky, takže ji rozřízla. Zírala na díru v krajce, na roztřepené konce vláken pergamenové barvy, která se kroutila po šatech jako červi, a ucítila, jak se jí z hrdla dere hysterický smích, i když se jí při tom v oku zaleskla slza. Copak její smůla nikdy neskončí?
Paličkovaná krajka byla nejcennější součástí šatů. I když na výrobu krajky byla třeba zručnost, její vzácnost a vysoká cena vyplývaly především z nesmírného množství času, který bylo třeba práci věnovat. Upaličkovat krajku trvalo tak dlouho, že pokud jste se dali do krajkového závoje, strávený čas se neměřil na týdny, ale na měsíce. Krajka se cenila víc než zlato nebo stříbro stejné váhy.
Přejela prsty přes pás nití a zastavila na trhlině, kterou před chvíli udělala. Udělat krajku nevyžaduje ani tolik energie jako spíš čas. Ona sama to dělala nerada. Energie… energie… V tu chvíli jí hlavou proletěl sled obrazů: Orrin, jak mluví o využití kouzla ve výzkumu; Triax, která řídí Du Vrangr Gata po smrti Dvojčat; ona sama hledící vzhůru do tváře jednoho z vardenských léčitelů, který jí vysvětloval pravidla kouzlení, když jí bylo jen pět nebo šest let. Nesourodé zážitky tvořily řetězec úvah, který byl tak fantastický a nepravděpodobný, že se nakonec zasmála.
Farika se na ní nechápavě podívala a čekala na vysvětlení. Nasuada hladce vstala, až jí šaty skoro sklouzly z klína na zem. „Okamžitě mi zavolej Triannu,“ řekla. „Nezajímá mě, co zrovna dělá; přiveď ji sem.“
Pleť kolem Faričiných očí se napjala, ale uklonila se a řekla: „Jak si přejete, paní.“ A odešla skrytými dveřmi pro služebnictvo.
„Děkuji,“ zašeptala Nasuada v už prázdném pokoji.
Chápala neochotu své služebné; také se necítila dobře, kdykoli měla jednat s kouzelníky. Vlastně věřila jenom Eragonovi, protože je Jezdec - ačkoli to není žádná záruka počestnosti, jak už předvedl Galbatorix - a kvůli jeho přísaze věrnosti, o které Nasuada věděla, že ji nikdy neporuší. Děsilo ji uvažovat o silách kouzelníků. Jen pomyšlení, že zdánlivě obyčejná osoba může zabít jediným slovem; proniknout člověku do mysli, když se jí zachce; podvádět, lhát a krást, aniž by ji někdo přistihl; i jinak téměř beztrestně vzdorovat společnosti…
Zrychlil se jí tep.
Jak můžete prosazovat právo, když má jistá část obyvatel mimořádné síly? Na té nejzákladnější úrovni není válka Vardenů proti Království nic víc než snaha spravedlivě potrestat muže, který zneužil kouzelnické schopnosti, a zabránit mu, aby páchal další zločiny. Všechna tahle bolest a hrůzy kvůli tomu, že dosud nikdo neměl sílu odporovat Galbatorixovi. Dokonce ani nezemře ve věku, kterého se dožívají normální smrtelníci!
I když neměla kouzla v lásce, věděla, že budou hrát klíčovou roli ve svržení Galbatorixe, a že dokud vítězství nebude jisté, nemůže si dovolit znepřátelit ty, kdo je ovládají. Až bude po všem, teprve pak může začít řešit problém, který představují.
Z myšlenek ji vytrhlo prudké zaklepání na dveře komnaty. Nasadila přátelský úsměv, opevnila si mysl, jak ji to učili, a řekla: „Vstupte!“ Bylo důležité, aby se chovala zdvořile po tom, co si nechala Triannu zavolat takovým neomaleným způsobem.
Dveře se otevřely a do pokoje vkráčela tmavovlasá čarodějnice; musela zřejmě spěchat, takže jí teď rozcuchané lokny trčely vzhůru a vypadala, jako by ji právě vytáhli z postele. Uklonila se po trpasličím způsobu a řekla: „Volala jste mě, paní?“
„Ano.“ Nasuada klesla do židle a pomalým pohledem přejela Triannu odshora dolů. Čarodějnice při Nasuadině prohlídce zvedla bradu. „Potřebuji to vědět: Jaké je nejdůležitější pravidlo kouzlení?“ začala Nasuada bez úvodu.

Trianna se zamračila, ale okamžitě odpověděla: „Že cokoli děláte pomocí kouzla, vyžaduje stejné množství energie, jako kdybyste to dělala jakýmkoli jiným způsobem.“
„A to, co dokážeš udělat, je omezeno jenom tvou vynalézavostí a znalostí starověkého jazyka?“
„Jsou tu i další omezení, ale obecně platí, že je to tak. Proč se na to ptáte, paní? Toto jsou základní principy kouzlení, které - ač nejsou všeobecně známé - jistě dobře znáte.“
„To ano. Chtěla jsem se ujistit, že jsem je správně pochopila.“ Aniž by se pohnula ze židle, sáhla Nasuada na zem a zvedla šaty tak, aby Trianna viděla poškozenou krajku. „Takže i za těchto omezení bys měla být schopna vymyslet zaklínadlo, které umožní vyrábět krajky pomocí kouzla.“
Tmavé rty čarodějnice zkřivil blahosklonný úsměv. „Du Vrangr Gata má důležitější povinnosti než spravovat tvoje šaty, paní. Náš um není tak obyčejný, abychom jím mrhali na prosté rozmary. Jsem si jistá, že tvoje švadleny a krejčí jsou schopni splnit tvé požadavky - Teď, pokud mě omluvíš, bych…“
„Mlč, ženo,“ řekla Nasuada stroze. Trianna úžasem oněměla uprostřed věty. „Vidím, že musím dát Du Vrangr Gata totéž ponaučení, jaké jsem dala Radě starších: možná jsem mladá, ale nejsem žádné dítě, abyste se ke mně chovali povýšeně. Ptám se na krajky, protože pokud ji dokážu vyrobit snadno a rychle pomocí kouzla, pak můžem zaopatřit Vardeny prodejem levných paličkovaných a šitých krajek po celém Království. Galbatorixovi vlastní lidé nám dají peníze, které potřebujeme k přežití.“
„Ale to je směšné,“ namítla Trianna. Dokonce i Farika vypadala nedůvěřivě. „Nemůžete zaplatit válku krajkami.“
Nasuada povytáhla obočí. „A proč ne? Ženy, které si jinak nemohou dovolit vlastní krajku, po té naší sáhnou. Bude ji chtít každá farmářská ženuška, která touží vypadat bohatší, než ve skutečnosti je. Dokonce i zámožní kupci a šlechtici nám dají své zlato, protože naše krajka bude jemnější než kterákoli na trhu, vyšívaná lidskýma rukama. Nashromáždíme možná větší jmění, než mají trpaslíci. Tedy pokud dokážete tak dobře kouzlit, abyste udělali to, co po vás chci.“
Trianna pohodila hlavou. „Pochybuješ o mých schopnostech?“
„Takže ujednáno!“
Trianna zaváhala, pak si vzala od Nasuady šaty a chvíli si prohlížela pruh krajky. Nakonec řekla: „Mělo by to jít, ale budu muset provést pár zkoušek, než si budu úplně jistá.“
„Udělej to okamžitě. Od této chvíle je to váš nejdůležitější úkol. A sežeňte si zkušenou krajkářku, aby vám poradila se vzory.“
„Ano, paní Nasuado.“
Nasuada zmírnila hlas. „Dobrá. Také chci, abys vybrala nejbystřejší členy Du Vrangr Gata a pracovala s nimi na vymýšlení dalších kouzelných technik, které pomohou Vardenům. To je vaše povinnost, ne má.“
„Ano, paní Nasuado.“
„Teď mě omluv. Zítra ráno mi podáš zprávu.“
„Ano, paní Nasuado.“
Nasuada spokojeně sledovala, jak čarodějnice odešla, pak zavřela oči a chvíli si užívala pocitu hrdosti na to, čeho právě dosáhla. Věděla, že žádný muž, dokonce ani její otec, by nevymyslel takové řešení. „To je můj příspěvek Vardenům,“ řekla si a přála si, aby se toho dožil Ažihad. Nahlas pak řekla: „Překvapuji tě, Fariko?“
„Vy vždycky, paní.“

Elva

„Paní… ? Potřebují vás, paní.“
„Cože?“ Nasuadě se nechtělo ani hnout, když otevřela oči a uviděla Jörmundura, který vešel do pokoje. Šlachovitý ostřílený voják si stáhl přílbu, zasunul si ji do ohbí pravé paže a vydal se k ní s levou rukou položenou na rukojeti meče.
Články jeho kroužkového brnění zacinkaly, když se uklonil. „Má paní.“
„Vítej, Jörmundure. Jak je dnes tvému synovi?“ Potěšilo ji, že přišel. Ze všech členů Rady starších on přijal její vůdcovství nejlépe a sloužil jí se stejnou houževnatou oddaností a odhodláním jako Ažihadovi. Kdyby všichni moji bojovníci byli jako on, nikdo by nás nezastavil.
„Jeho kašel už se utišil.“
„To ráda slyším. Tak co tě přivádí?“
Na Jörmundurově čele se objevily vrásky. Bezděčně si přejel volnou rukou po vlasech, které měl vzadu svázané do koňského ohonu, pak se ale přistihl a stáhl ruku zpátky k boku. „Kouzlo, a to nejpodivnější.“
„Cože?“
„Pamatuješ si na to nemluvně, kterému dal Eragon požehnání?“
„Ano.“ Nasuada je viděla jen jednou, ale dobře věděla, že od té doby kolují zveličené příběhy a že se Vardenové plni naděje dohadují čeho by mohla ta dívka dosáhnout, až vyroste. Nasuada byla v tom pragmatičtější. Ať už se z ní stane cokoli, nepřijde to dřív než za mnoho let, kdy už bude bitva s Galbatorixem dávno skončená.
„Požádali mě, abych tě k ní odvedl.“
„Požádali? Kdo? A proč?“
„Nějaký chlapec na cvičišti mi řekl, že bys jí měla navštívit. Říkal, že to pro tebe bude nesmírně zajímavé. Odmítl mi říci své jméno, ale vypadal jako kočkodlak té čarodějnice, když na sebe vezme lidskou podobu, a proto jsem myslel… No, myslel jsem, že bys to měla vědět.“ Jörmundur se zdál být v rozpacích. „Vyptával jsem se na to děvčátko svých mužů a slyšel jsem zvěsti… že je zvláštní.“

„V jakém ohledu?“
Pokrčil rameny. „Dost na to, abys udělala, co ti poradil ten kočkodlak.“
Nasuada se zamračila. Věděla ze starých příběhů, že nebrat kočkodlaka na vědomí je vrchol hlouposti a že to často vedlo k něčí záhubě. Přesto, jeho společnice - bylinkářka Angela - byla další čarodějnice, které Nasuada tak úplně nevěřila; byla příliš svobodomyslná a nevypočitatelná. „Kouzlo,“ řekla, jako by zaklela.
„Kouzlo,“ souhlasil Jörmundur, ačkoli on ho použil jako slovo vyslovované s posvátnou úctou.
„Dobře, pojďme navštívit to dítě. Je někde na hradě?“
„Orrin dal jí a její opatrovnici k dispozici pokoje na západní straně hradní věže.“
„Doveď mě tedy k ní.“
Nasuada si nadzdvihla sukně, nařídila Farice, aby odložila zbývající schůzky sjednané na tento den, a pak vyšla z komnat. Za sebou slyšela Jörmundura, jak luskl prsty a zavelel tak strážím, aby kolem ní vytvořili ochranné uskupení. O chvíli později jí stanul po boku a ukázal směr.
Uvnitř hradu Borromeo bylo tak horko, že si jeho obyvatelé připadali jako v obří peci na chléb. Vzduch se tetelil podél okenních parapetů jako tekuté sklo.
I když horko Nasuadě nebylo příjemné, věděla, že díky své snědé pleti je snáší lépe než většina lidí. Vysoké teploty nejhůře snášeli právě muži jako Jörmundur a jejich strážci, kteří museli být celý den oblečeni v brnění, dokonce i když byli rozestavěni venku pod neúprosným sluncem.
Nasuada si zblízka prohlížela pětici mužů, kterým vyrážel pot po odhalených místech kůže a jejichž dech byl ještě nepravidelnější. Poté, co přišli do Aberonu, mnoho Vardenů z horka omdlelo a dost z nich za hodinu nebo dvě zemřeli a ona nyní nehodlala přijít o další poddané tím, že je bude nutit překračovat jejich tělesné možnosti.
Když se jí zdálo, že už potřebují odpočinek, nabídla jim - i přes je. jich protesty - přestávku a požádala sluhy, aby jim donesli vodu „Nemohu vás nechat popadat jako kuželky.“
Museli zastavit ještě dvakrát, než došli na určené místo, k nevýrazným dveřím zasazeným do vnitřní zdi chodby. Na podlaze kolem se povalovaly drobné dárky.
Jörmundur zaklepal a zevnitř odpověděl roztřesený hlas: „Kdo je to?“
„Paní Nasuada se přišla podívat na dítě,“ řekl.
„Jste upřímného srdce a nezlomného odhodlání?“
Tentokrát odpověděla Nasuada: „Mé srdce je čisté a mé odhodlání je jako železo.“
„Pak překročte práh a buďte vítáni.“
Dveře se otevřely do průchodu osvětleného jedinou červenou trpasličí lucernou. Nikdo v něm však nestál. Nasuada tedy vykročila vpřed a spatřila, že stěny a strop jsou zahalené vrstvami tmavé látky, což dodávalo místu atmosféru připomínající jeskyni nebo nějaké doupě. K jejímu překvapení tu byl vzduch celkem chladný, skoro mrazivý, jako osvěžující sobotní noc. Žaludek se jí sevřel zlou předtuchou. Kouzlo!
V cestě jí stál černý síťový závěs. Odhrnula ho stranou a ocitla se v místnosti, která kdysi bývala obývacím pokojem. Nábytek byl pryč. až na řadu židlí přistavených k zahaleným stěnám. V důlku prověšené látky nad hlavou viselo několik přivřených trpasličích luceren, vrhajících tajuplné vícebarevné stíny do všech směrů.
Z temného kouta je sledovala sehnutá stařena, vedle ní stála bylinkářka Angela a kočkodlak, celý naježený. Uprostřed pokoje klečela bledá dívka, které mohly být podle Nasuady tak tři nebo čtyři roky. Dívka uzobávala z tácu, který měla položený v klíně. Všichni mlčeli.
Nasuada se zmateně zeptala: „Kde je dítě?“
Dívka zvedla hlavu.
Nasuada zalapala po dechu, když uviděla, jak jí na čele zazářila dračí značka, a pohlédla jí hluboko do fialových očí.
Dívka zkroutila ústa do děsivého, prohnaného úsměvu. „Jsem Elva.“
Nasuada bez rozmyslu ucukla a sevřela dýku, kterou nosila přivázanou k levému předloktí. Byl to dospělý hlas plný zralé zkušenosti a cynismu. Z úst malého dítěte zněl tak rouhavě…
„Neutíkej,“ řekla Elva. „Jsem tvůj přítel.“ Odložila tác stranou; stejně už byl prázdný. Pak zamumlala směrem ke staré ženě: „Další jídlo.“ Stařena odspěchala z pokoje a Elva poklepala na podlahu vedle sebe. „Prosím, posaď se. Čekám na tebe od chvíle, co jsem se naučila mluvit.“
Nasuada stále svírala v ruce dýku, ale usedla na kámen. „A to bylo kdy?“
„Minulý týden.“ Elva složila ruce do klína a upřela děsivé oči na Nasuadu, až ji přišpendlila svým nepřirozeně silným pohledem na místě. Nasuada měla dojem, jako by jí fialový bodec propíchl lebku, kroutil se jí uvnitř mysli a trhal na kusy její myšlenky a vzpomínky. Přemáhala touhu vykřiknout.
Elva se předklonila, natáhla ruku a dotkla se Nasuadiny tváře měkkou dlaní. „Víš, Ažihad nemohl vést Vardeny lépe než ty. Zvolila jsi správnou cestu. Tvé jméno budou chvalořečit po staletí za tvou odyahu a prozíravost, že jsi odvedla Vardeny do Surdy a zaútočila na Království, zatímco kdokoli jiný by to považoval za šílenství.“
Nasuada hleděla na dívku s otevřenými ústy, naprosto ohromená. Elvina slova - jako klíč pasující do zámku - dokonale popsala Nasuadiny základní obavy a pochybnosti, kvůli nimž se potila za bezesných nocí. Projela jí bezděčná vlna emocí jež posílily její pocit odvahy a vyrovnanosti, který od Ažihadovy smrti dosud nezažila. Z očí jí vytryskly slzy úlevy a stékaly jí po tváři. Bylo to, jako by Elva přesně věděla, co říct, aby ji utěšila.
Nasuada ji však za to nenáviděla.
Její euforie bojovala a nechutí k tomu, jak byl tento okamžik slabosti vyvolán a kým. Navíc nedůvěřovala dívčiným pohnutkám.
„Co jsi?“ dožadovala se.
„Jsem to, co ze mě udělal Eragon.“

„Dal ti požehnání.“
Strašné, prastaré oči na okamžik zmizely, když Elva zamrkala. „Nevěděl, co činí. Od té doby, co mě Eragon očaroval, kdykoli někoho vidím cítím všechno utrpení, které ho sužuje a které ho bude trápit. Když jsem byla menší, nemohla jsem s tím nic dělat. A tak jsem vyrostla.“
„Proč bys…“
„Kouzlo v mé krvi mě pudí k tomu, abych ochraňovala lidi před bolestí a trápením… bez ohledu na to, zda si při tom sama ublížím nebo zda chci nebo nechci pomoci.“ Její úsměv zhořkl. „Draze za to platím, když se tomu nutkání bráním.“
Když Nasuada uvažovala nad důsledky, uvědomila si, že Elvin znepokojivý vzhled musí být vedlejším produktem utrpení, kterému byla vystavena. Nasuada se zachvěla při myšlence, co ta dívka musí snášet. Muselo ji to rozpoltit, mít tak silné nutkání, a přesto se jím nemoci řídit. Navzdory svému nejlepšímu svědomí začala s Elvou trochu soucítit.
„Proč mi to říkáš?“
„Myslela jsem, že bys měla vědět, kdo a co jsem.“ Elva se odmlčela a oheň v jejím upřeném pohledu zesílil. „A že za tebe budu bojovat ze všech sil. Využívej mě, jako bys využila vraha - budu skrytá v temnotách a nemilosrdná.“
Zasmála se vysokým, mrazivým hlasem. „Vidím, že nechápeš proč. Řeknu ti to: protože pokud tahle válka neskončí, velmi brzy se z toho zblázním. Už tak je pro mě dost těžké vypořádat se s utrpením každodenního života, i když žádným válečným hrůzám nečelím. Využij mě, aby to skončilo, a já se postarám, aby tvůj život byl tak šťastný, jak si jen člověk může přát.“
V tu chvíli stařena docupitala zpátky do pokoje, sehnula se k Elvě a podala jí nový tác jídla. Nasuada pocítila její tělesnou úlevu, když Elva pohlédla na jídlo a vrhla se na skopovou kýtu a začala si cpát maso do úst oběma rukama. Hltala s vyhladovělostí vlka a nebrala při tom ohledy na vybrané chování. Když teď upírala fialové oci někam jinam a dračí značku měla zakrytou černou tmou, znovu vyvolala dojem nevinného dítěte.
Nasuada ještě chvíli počkala, dokud nebylo zřejmé, že už Elva řekla všechno, co chtěla. Pak - na pokyn Angely - doprovodila bylinkářku postranními dveřmi do vedlejší místnosti a nechala bledou dívku sedět samotnou uprostřed tmavého pokoje zastřeného látkami, jako hrozný plod zahnízděný v jeho děloze, čekající na správný okamžik, aby se vylíhnul.
Angela se ujistila, že jsou dveře zavřené, a zašeptala: „Pořád jenom jí a jí. Normální příděly jí naprosto nestačí. Mohla bys…“
„Dostane najíst. Můžeš být bez starosti.“ Nasuada se objala pažemi, jak se snažila vymýtit vzpomínku na ty obrovské, hrozivé oči.
„Děkuji.“
„Už se to někdy někomu stalo?“
Angela zavrtěla hlavou, až jí kudrnaté vlasy poskočily na ramenou. „Nikdy v celé historii kouzlení. Pokusila jsem se jí věštit budoucnost, ale je to zoufalý binec - hezké slovo, binec -, protože její život se prolíná s životy mnoha ostatních.“
„Je nebezpečná?“
„My všichni jsme nebezpeční.“
„Víš, co mám na mysli.“
Angela pokrčila rameny. „Je nebezpečnější než někteří a méně nebezpečná než jiní. Přesto je nejnebezpečnější sama sobě. Pokud potká někoho, kdo má být zraněn, a Eragonovo kouzlo ji zastihne nepřipravenou, pak zaujme místo onoho člověka odsouzeného ke zkáze. Proto většinu času zůstává uvnitř.“
„Jak daleko dopředu dokáže předpovídat události?“
„Nejvíc dvě nebo tři hodiny.“
Nasuada se opřela o zeď a uvažovala o nejnovějším problému ve svém životě. Elva by mohla být mocnou zbraní, kdyby ji správně využila. S její pomocí mohu rozeznat starosti a slabiny svých protivníků, stejně jako to co je těší a činí je přístupnějšími mým přáním. V naléhavém případě by dívka mohla sloužit jako neomylný strážce někoho z Vardanů jako je Eragon nebo Safiira, které je třeba ochraňovat. Nemůžeme ji nechat bez dohledu. Potřebuji někoho, kdo ji ohlídá. Někdo kdo rozumí kouzlům a je dost spokojený sám se sebou, aby dokázal odolávat Elvině vlivu… a komu mohu věřit, kdo je spolehlivý a čestný. Okamžitě vyloučila Triannu.
Nasuada pohlédla na Angelu. Ačkoli byla vůči bylinkářce ostražitá, věděla, že Angela pomáhá Vardenům s těmi nejožehavějšími a nejvýznamnějšími záležitostmi, například s léčbou Eragona, a nic za to nežádá. Nasuadu nenapadl nikdo jiný, kdo by měl čas, chuť a znalosti Elvu střežit.
„Chápu,“ řekla Nasuada, „že tohle je ode mě troufalé, protože nejsi pod mým velením a vím jen málo o tvém životě a povinnostech ale musím tě požádat o laskavost.“
„Pokračuj,“ pokynula jí rukou Angela.
Nasuada znejistěla, ale pak přešla přímo k věci. „Byla bys ochotná pro mě dohlížet na Elvu? Potřebuji, abys ji střežila jako oko v hlavě…“
„Samozřejmě! Klidně i jako dvě oči v hlavě. Využívám totiž příležitost, abych ji mohla zkoumat.“
„Budeš mi muset podávat zprávy,“ upozornila Nasuada.
„Holt všechno má své pro a proti. Nuže, dobrá, myslím, že to zvládnu.“
„Mám tedy tvé slovo?“
„Máš mé slovo.“
Nasuada s úlevou zaúpěla a klesla do nejbližší židle. „Ach, taková šlamastyka. Takový binec. Jako Eragonův velitel jsem zodpovědná za jeho skutky, ale nikdy by mě nenapadlo, že by udělal něco tak strašného. Je to skvrna na mojí cti stejně jako na jeho.“
Pokojem se rozlehlo několikeré ostré lupnutí, když si Angela zakřupala klouby. „Ano. Hodlám si s ním o tom promluvit,

jakmile se vrátí z Ellesméry.“
Její výraz byl tak nelítostný, že to Nasuadu vyděsilo. „Ale neubližuj mu. Potřebujeme ho.“
„Neublížím… ne trvale.“

Probuzení

Prudký poryv větru vytrhl Eragona ze spánku. Do pokoje mu vpadla nelítostná bouře, nadzvedala mu přikrývky, smetla spoustu věcí, které teď poletovaly vzduchem, a bouchala lucernami o zdi. Obloha se černala bouřkovými mraky.
Safira sledovala, jak Eragon s námahou vstal a snažil se udržet rovnováhu, protože strom se kolébal jako loď na moři. Sklonil hlavu a pomalu postupoval proti vichřici pokojem přitisknutý ke zdi, dokud se nedostal k slzovitému otvoru, jímž se zuřící živly hnaly dovnitř.
Vykoukl přes okraj houpající se podlahy na zem hluboko pod sebou. Jako by se kolébala sem a tam. Polkl a snažil se potlačit náhlou nevolnost.
Po hmatu našel okraj látkové membrány, kterou se dal otvor zakrýt. Chystal se přeskočit na druhou stranu otvoru, aby mohl membránu vytáhnout i tam. Kdyby sklouzl, nic by ho nezachránilo před pádem na kořeny stromu.
Počkej, zarazila ho Safira. Vycouvala z nízkého stupínku, kde spala, a natáhla ocas podél otvoru. takže mu posloužil jako zábradlí.
Eragon držel látku jen pravou rukou, což ho stálo veškeré síly, a pak se s pomocí Safiřiných ocasních ostnů přesunul na druhou stranu. Jakmile se tam dostal, chytil látku oběma rukama, stáhl ji dolů a upevnil okraj do drážky. Pokoj utichl. Membrána se vzdouvala pod tlakem běsnících živlů, ale zdálo s v drží pevně. Eragon do ní píchl prstem. Látka byla napjatá jako buk
To je úžasné, co elfové dokážou, řekl si.
Safira natáhla hlavu, přitiskla ji ke stropu a chvíli soustředěně naslouchala. Raději bys měl zavřít pracovnu, jinak se úplně zničí.
Když zamířil ke schodům, strom se najednou prudce otřásl a jemu se podlomila noha, takže tvrdě dopadl na jedno koleno.
„Zatraceně,“ zavrčel.
V pracovně se točily papíry a brky v divokém víru a poletovaly kolem jako nějaké bytosti. Zakryl si rukama obličej a vrhl se do té spouště. Když ho zasahovaly ostré hroty brků, připadal si, jako by po něm někdo házel kamení.
Ze všech sil se snažil zavřít velký průduch, tentokrát bez Safiřiny pomoci. V okamžiku, kdy se mu to podařilo, mu do zad vystřelila bolest - nekonečná, otupující bolest.
Vykřikl tak silně, že z toho ochraptěl. Před očima se mu červeně a žlutě zajiskřilo, zhroutil se na bok a pak už viděl jen tmu. Pod sebou uslyšel Safiru, jak zoufale vyje; schodiště pro ni bylo moc úzké a venku zuřil příliš silný vítr, takže se k němu nemohla dostat. Jejich spojení se vytratilo. Podvolil se přetrvávající temnotě, aby ulevil svému utrpení.
Když se Eragon probral, cítil v ústech trpkou pachuť. Nevěděl, jak dlouho už leží na podlaze, ale svaly na rukou i nohou ho bolely, jak byl zkroucený do těsného klubíčka. Bouře stále útočila na strom a zasypávala jej bubnujícím deštěm, který se mu sléval s duněním v jeho hlavě.
Safiro…?
Jsem tady. Dokážeš sejít dolů?
Zkusím to.
Byl příliš zesláblý, než aby se dokázal postavit na rozhoupané podlaze, a tak dolezl ke schodům a po jednom se sesouval dolů. Při každém nárazu sebou bolestí trhnul. V polovině schodiště narazil na Safiru, která strčila hlavu a krk co nejdál, až odírala dřevo.
Maličký. Vystřelila jazykem a chytila ho drsnou špičkou za ruku, smál se. Pak prohnula krk a pokusila se Eragona snést dolů, ale nešlo to.
Co se děje?
Uvízla jsem.
Nedokázal si pomoci; rozesmál se, i když to bolelo. Ta situace byla tak absurdní.
Zabručela a zabrala celým tělem, až se strom otřásal a Eragon upadl. Pak povolila a vyčerpaně oddechovala. No tak tam neseď a neškleb se jako pitomá liška. Pomoz mi!
Přemohl nutkání se znovu rozchechtat, položil jí nohu na čumák a zatlačil největší silou, jakou se odvážil, zatímco Safira se kroutila a vrtěla, aby se vyprostila.
Trvalo to nejméně deset minut, než se jí to povedlo. Teprve pak Eragon uviděl, jakou škodu na schodišti způsobila. Zaúpěl. Šupinami rozdrásala kůru a zničila jemné vzory vyrostlé ze dřeva.
Aj, řekla Safira.
Aspoň žes to udělala ty. Tobě to elfové možná prominou. Zpívali by ti trpasličí milostné balady ve dne v noci, kdybys je o to požádala.
Lehl si k Safiře na její stupínek, přitiskl se k měkkým šupinám na jejím břiše a poslouchal bouři, která kolem nich burácela. Široká membrána v otvoru do místnosti zprůsvitněla, kdykoli uhodila světelná klikatice blesku.
Kolik myslíš, že je hodin? Za pár hodin se máme sejít s Oromisem.
Kuš, spi a dej se dohromady, ti budu držet hlídku.
Poslechl ji na slovo, i když se strom stále nepříjemně houpal.

Proč bojuješ ?

Oromisův chronometr bzučel jako obří sršeň a řinčel Eragonovi v uších, dokud nevstal a nezastavil jej. Naražené koleno mu přes noc zfialovělo, byl celý rozlámaný z křečovitého záchvatu i z elfského tance hada a jeřába a tak byl ochraptělý, že spíš skřehotal než mluvil. Nejhorší však bylo nepříjemné tušení, že tohle nebylo naposledy, co ho Durzova rána sužovala. Z té představy se mu dělalo špatně a bralo mu to veškerou sílu i odhodlání.
Od posledního záchvatu uběhlo tolik týdnů, řekl, že jsem začal doufat, Že možná, možná, jsem už vyléčený… Nejspíš to bylo jen velké štěstí, že mě to tak dlouho nepotkalo.
Safira natáhla krk a otřela se mu o rameno. Víš, že na to nejsi sám, maličký. Udělám, co bude v mých silách, abych ti pomohla. Odpověděl jí chabým úsměvem. Pak mu olízla tvář a dodala: Měl by ses připravit k odchodu.
]á vím. Zíral na podlahu a nechtělo se mu vůbec hýbat; pak se však dobelhal do koupelny, kde se dočista vydrhnul a pomocí kouzla se oholil.
Právě se sušil, když vtom ucítil, jak se někdo dotkl jeho mysli. Bez rozmýšlení začal svou mysl opevňovat a soustředil se na palec levé nohy na úkor všeho ostatního. Pak uslyšel Oromisův hlas: Znamenité, ale né výtečné. Dnes si s sebou vezmi Zar'roc. Potom pocit cizí přítomnosti zmizel.
Eragon roztřeseně vydechl. Musím se mít víc na pozoru, řekl Safiře. Byl bych mu vydaný na milost a nemilost, kdyby to byl nepřítel.
Ne, když jsem poblíž.
Jakmile byl Eragon připravený, uvolnil membránu z drážky na sítě a nasedl na Safiru se Zar'rocem zasunutým v podpaždí.
Safira s prudkým závanem větru vyletěla a namířila ke skále Tel'efr. Z výšky viděli, jaké škody bouře nadělala v lesích Du Weldenarden. V Ellesméře sice žádné stromy nepopadaly, ale o kus dál, kde byly účinky elfských kouzel slabší, spatřili mnoho vyvrácených borovic. Zkřížené větve a stromy se v přetrvávajícím větru otíraly o sebe, skřípěly a sténaly. Ze stromů a květin se valila mračna hustého zlatého pylu.
Během letu si Eragon se Safirou vyměňovali vzpomínky z lekcí předchozího dne. Řekl jí, co všechno zjistil o mravencích a starověkém jazyce, a ona mu vykládala o klesavých vzdušných proudech a dalších nebezpečných druzích počasí a jak se jim vyhnout.
Když přistáli a Oromis se vyptával Eragona na Safiřinu výuku a Glaedr zkoušel Safiru z Eragonových lekcí, byli schopni odpovědět na každou otázku.
„Velmi dobře, Eragone-vodhr.“
Ano. Dobrá spolupráce, Bjartskular, dodal Glaedr směrem k Safiře.
Safira jako jindy letěla s Glaedrem pryč, zatímco Eragon zůstal na skále, ale tentokrát si dávali pozor, aby zůstali ve spojení a mohli si tak osvojit učební látku toho druhého.
Poté, co draci odletěli, Oromis poznamenal: „Tvůj hlas zní dnes hruběji, Eragone. Jsi nemocný?“
„Dnes nad ránem jsem opět cítil bolest v zádech.“
„Ach tak, to je mi líto.“ Pak pokýval prstem. „Počkej tady.“
Eragon sledoval, jak Oromis odkráčel do chatrče. Když vyšel ven, stříbrná hříva se mu vlnila ve větru a s bronzovým mečem v ruce vypadal divoce a bojovně. „Dnes“ řekl, „se vzdáme Rimgaru a místo toho zkřížíme meče, Naegling a Zar'roc. Vytas svůj meč a zajisti mu ostří jak tě učil tvůj první mistr.“
Nic si nepřál Eragon víc než odmítnout. Přesto neměl v úmyslu porišit svůj slib či před Oromisem ukázat nedostatečné odhodlání. Potlačil úzkost. To je to, co znamená být Jezdcem, pomyslel si.
Sáhl do svých rezerv a zaměřil mysl hluboko do svého nitra. Kouzlo se jej zmocnilo, ponořil se do něj a zaplavil ho prudký příval energie. „Gëuloth du knífr,“ řekl a mezi palcem a ukazovákem se mu rozzářila blikající modrá jiskřička, která mezi nimi přeskakovala, zatímco s ní pomalu přejížděl po hrozivém ostří Zar'rocu.
Jakmile se jejich meče střetly, Eragon věděl, že Oromis ho předčí stejně jako Durza nebo Arya. Eragon byl ukázkový šermíř, pokud šlo o lidskou rasu, ale nemohl se měřit s bojovníky, v jejichž krvi proudilo kouzlo. Ruku měl moc slabou a reakce příliš pomalé. Ani tak se však nepřestával snažit o vítězství. Dával do zápasu veškerý svůj um, přestože věděl, že je to marné. Oromis ho zkoušel ve všech možných ohledech, nutil ho využít celý jeho repertoár úderů, protiúderů a triků. Neměly však žádný účinek, nedokázal se elfa ani dotknout. Nakonec zkusil změnit způsob boje, což dokázalo vyvést z míry i nejtvrdší a nejzkušenější bojovníky. Ale získal tím jen šrám na stehně.
„Pohybuj nohama rychleji,“ vykřikl Oromis. „Kdo stojí jako sloup, ten v bitvě zemře. Zvítězí ten, kdo se ohýbá jako rákos!“ Elf byl v boji skvělý, dokonale při něm spojoval sebeovládání s nezkrotnou prudkostí. Skákal jako kočka, bodal jako volavka a uhýbal s ladností lasice.
Když zápasili už skoro dvacet minut, Oromis se náhle zapotácel a útlé rysy se mu stáhly do krátkého úšklebku. Eragon poznal příznaky Oromisovy tajemné choroby a ohnal se Zar'rocem. Bylo to podlé, ale Eragon byl tak zoufalý, že byl ochoten využít jakékoli šance, třeba nečestné, jen aby dosáhl toho, že Oromise alespoň jednou zasáhne.
Zar'roc ale v tomto souboji nikdy nezasáhl cíl. Jak se Eragon prohnul, přehnal to a příliš si natáhl záda.
Bolest ho zasáhla bez varování.
Poslední, co uslyšel, byl Safiřin výkřik: Eragone!
Ačkoli byl tentokrát záchvat nesmírně silný, Eragon zůstal při vědomí. Neuvědomoval si své okolí, pouze oheň, který spaloval tělo a prodlužoval každou vteřinu ve věčnost. Nejhorší ze všeho bylo, že nemohl udělat nic, čím by tu trýzeň ukončil; jen čekat…
…a čekat…

Eragon ležel ve studeném blátě a lapal po dechu. Zamrkal, když se mu opět zaostřil zrak, a uviděl Oromise, jak sedí na stoličce vedle něj. Zvedl se na kolena a se směsicí lítosti a odporu si prohlížel svou novou tuniku. Na jemné červenohnědé látce byly zaschlé koláče špíny, jak se v křečích válel po zemi. Bahno měl i ve vlasech.
Ucítil v duchu Safiru, která neklidně čekala, až si jí všimne. Takhle to přece nejde dál! řekla ustaraně. Zničí tě to.
Její obavy definitivně podkopaly zbytky Eragonovy duševní síly. Safira ještě nikdy neprojevila pochyby, že by něco nepřekonal, ani v Dras-Leoně, Gal'eadu nebo Farthen Dûru, ani při žádném jiném nebezpečí, se kterým se setkali. Její důvěra mu dodávala odvahu. Bez ní se skutečně bál.
Měla by ses soustředit na svou výuku, řekl.
Měla bych se soustředit na tebe.
Nech mě být! Odsekl jako raněné zvíře, které si chce v tichu a ve tmě lízat rány. Utichla a udržovala jen tolik z jejich spojení, aby mlhavě vnímal Glaedra, který ji právě učil o vrbovce, kterou může žvýkat pro lepší trávení.
Eragon si oddrolil bláto z vlasů, pak vyplivl kapičku krve. „Kousl jsem se do jazyka."
Oromis přikývl, jako by to čekal. „Potřebuješ se léčit?"
„Ne."
„Výborně. Ukliď si meč, pak se vykoupej, sedni si na pařez v dolině a naslouchej myšlenkám lesa. Poslouchej, a když už nic neuslyšíš, přijď mi říct, co jsi zjistil."
„Ano, Mistře."
Když se Eragon usadil na pařezu, zjistil, že rozjitřené myšlenky a pocitymu brání soustředit pozrnost, aby dokázal otevřít mysl a vnímat tvory v rokli. Ani se mu do toho nechtělo.
Poklidná atmosféra místa však postupně zmírnila jeho zlost, zmatek i tvrdošíjnost. Nebyl vyloženě šťastný, ale přineslo mu to jisté smíření s osudem. Je to můj životní úděl a raději bych si na něj měl uvyknout, protože se to v dohledné době asi jen tak nezlepší
Když uběhla asi čtvrthodina, jeho smysly se dostatečně zbystřily takže mohl pokračovat ve zkoumání zástupu červených mravenců které objevil předešlého dne. Také se snažil vnímat všechno ostatní co se dělo na mýtině, jak mu Oromis nakázal.
Měl však jen skromné úspěchy. Když se uvolnil a ponořil do přítomnosti všech okolních vědomí, hlavou mu vířily tisíce obrazů a pocitů a kupily se jeden přes druhý v rychlých záblescích zvuků a barev doteků a vůní, bolestí a slastí. Byl tou spoustou podnětů zaplavený. Jeho mysl se čistě ze zvyku upnula na určitý detail a všechno ostatní vypustila, dokud si chybu neuvědomil a nepřepojil ji zpátky do stavu nečinného vnímání. To se opakovalo každých pár vteřin.
I tak ale začal lépe chápat svět mravenců. Získal první vodítko ohledně jejich pohlaví, když vyvodil, že ten obří mravenec v nitru jejich podzemního doupěte klade vajíčka, přibližně jedno každou minutu, a proto to musí být samička.
A když následoval skupinu červených mravenců nahoru po stonku jejich růžového keře, získal živou ukázku nepřátel, kterým musejí čelit: nějaká věc vyrazila zpod listu a zabila jednoho z mravenců, na něž se Eragon napojil. Bylo pro něj obtížné přesně určit, co to bylo za stvoření, protože mravenci z něj zahlédli jen rychlé záblesky a navíc spoléhali víc na čich než na zrak. Kdyby to byli lidé, řekl by, že je napadla hrůzostrašná příšera velká jako drak, která má čelisti silné jako padací mříže v Teirmu a dokáže se pohybovat rychlostí blesku.
Mravenci vzápětí obklíčili netvora jako čeledíni, kteří se snaží chytit uprchlého koně. Vrhali se na něj naprosto beze strachu, kousali ho do tlustých nohou a vždy uskakovali jen okamžik předtím, než je mohla stisknout nelítostná železná klepeta. Další a další mravenci se přidávali k zápasu. Společně bojovali proti vetřelci, nikdy nezaváhali, ani když dva z nich byli chyceni a zabiti a několik jejich bratří spadlo ze stonku na zem pod nimi.
Byla to zoufalá bitva, kde ani jedna strana nechtěla ustoupit - že útěk, nebo vítězství zachrání bojovníky před hrozivou smrtí - on sledoval boj se strhujícím očekáváním, užaslý nad statečností a vytrvalostí mravenců, kteří pokračovali v boji navzdory zraněním, která by člověka zneschopnila. Jejich skutky byly dost hrdinské na to, aby o nich zpívali trubadúři po celé zemi.
Eragon byl tak zaujatý zápasem, že když mravenci nakonec získali převahu, radostí vykřikl tak hlasitě, až vyplašil ptáky z jejich hnízdišť mezi stromy.
Ze zvědavosti se soustředil zpět na své tělo a přešel k růžovému keři, aby se sám podíval na mrtvého netvora. Uviděl obyčejného hnědého pavouka s nohama křečovitě zkroucenýma, jak si ho mravenci nesou do doupěte jako kořist.
Úžasné.
Už chtěl odejít, ale pak si uvědomil, že opět zanedbal myriády dalšího hmyzu a zvířat na mýtině. Zavřel oči, prolétl duchem několik desítek bytostí a snažil se zapamatovat si co nejvíc zajímavých podrobností. Byla to chabá náhražka za tak dlouhé pozorování, ale měl hlad a už vyčerpal vyhrazenou hodinu.
Když se Eragon vrátil za Oromisem do chatrče, elf se ho zeptal: „Jak to šlo?"
„Mistře, mohl bych poslouchat ve dne v noci příštích dvacet let, a přesto nebudu znát všechno, co se děje v lese."
Oromis povytáhl obočí. „Udělal jsi pokrok." Když Eragon vylíčil, co dnes zažil, Oromis řekl: „Ale obávám se, že to ještě nestačí. Musíš se víc namáhat, Eragone. Vím, že to dokážeš. Jsi inteligentní a vytrvalý a máš předpoklady být velkým Jezdcem. Je to těžké, ale musíš se naučit odložit stranou starosti a soustředit se zcela na úkol, který máš před sebou - Najdi v sobě klid a odtud pak musí vycházet tvé jednání."
„Snažím se ze všech sil."
„Ne, to není ze všech sil. Poznáme tvé síly, až se projeví." Zahloubaně se odmlčel „Možná by pomohlo, kdybys studoval ještě s někým jiným s kým bys mohl soutěžit. Pak bychom možná viděli všechny tvé silné stránky… Budu o tom přemýšlet."
Oromis vytáhnul ze skříňky bochník čerstvě upečeného chleba, dřevěnu krabičku oříškového másla - elfové je používali místo skutečného másla - a dvě misky, které naplnil dušenou zeleninovou směsí z kotlíku zavěšeného nad

vrstvou uhlíků v rohovém krbu.
Eragon s nechutí pohlédl na dušenou zeleninu; z elfské stravy se mu dělalo zle. Toužil po mase, rybách nebo drůbeži, něčem vydatném do čeho by se mohl zakousnout - a ne po téhle nekonečné přehlídce kytek. „Mistře," zeptal se, aby se rozptýlil, „proč mě nutíš rozjímat? Je to proto, abych pochopil chování zvířat a hmyzu, nebo je v tom něco víc?"
„Nenapadá tě žádný další důvod?" Oromis si povzdechl, když Eragon zavrtěl hlavou. „A takhle je to s novými studenty vždy a zejména s těmi lidskými; jejich duch je cosi jako poslední sval, který procvičují nebo používají, takový, jehož si nejméně váží. Zeptej se jich na šerm a dokáží ti vyjmenovat každý úder, který se odehrál před měsícem, ale požádej je, aby vyřešili nějaký problém nebo sestavili souvislý výrok a… no, měl bych štěstí, kdyby se mi dostalo pro změnu něčeho víc než nechápavého pohledu. Stále jsi nováček ve světě gramarye - jak se kouzlo správně nazývá -, ale přesto musíš začít zvažovat jeho plný dosah."
„Jakto?"
„Představ si na okamžik, že jsi Galbatorix a máš pod svým velením všechny jeho nesmírné síly. Vardenové ti zničili urgalskou armádu s pomocí nového Dračího jezdce, kterého, jak víš, vyučoval - alespoň zčásti - jeden z tvých nejnebezpečnějších a nejnesmiřitelnějších nepřátel, Brom. Také víš, že se tví nepřátelé shromažďují v Surdě, odkud by tě mohli napadnout. Co bude za těchto předpokladů nejsnazší způsob, jak se vypořádat s těmito rozmanitými hrozbami, aniž bys musel sám vzlétnout a zúčastnit se bitvy?"
Eragon si míchal dušenou zeleninu, aby trochu vystydla, a při tom uvažoval nad otázkou. „Zdá se mi," řekl pomalu, „že nejsnazší by bylo vycvičit skupinu kouzelníků - ani by nemuseli být tak silní -, nechat je přísahat mi věrnost ve starověkém jazyce a pak bych je nechal proniknout do Surdy, aby sabotovali úsilí Vardenů, otrávili studny a zavraždili Nasuadu, krále Orrina a další klíčové členy vzbouřenců.
„A proč to Galbatorix ještě neudělal?"
„Protože dosud pro něj Surda měla jen zanedbatelný význam a protože Vardenové desítky let přebývali ve Farthen Dûru, kde mohli přezkoumat mysl každého nově příchozího, zda nepřichází se zlými úmysli což v Surdě dělat nemohou kvůli dlouhým hranicím a početnému obyvatelstvu."
„To jsou přesně mé závěry," řekl Oromis. „Pokud Galbatorix neopustí svůj brloh v Urû'baenu, největší nebezpečí, se kterým se pravděpodobně setkáš během vardenského válečného tažení, přijde od ostatních kouzelníků. Víš stejně dobře jako já, jak obtížné je bránit se proti kouzlu, zvláště když tvůj protivník přísahal ve starověkém jazyce, že tě zabije za každou cenu. Takový nepřítel se nepokusí tvoji mysl přemoci přímo, ale prostě tě očaruje zničujícím zaklínadlem, i když ty budeš moci těsně před svým zničením vyslat protiúder. Nepřítele ovšem nemůžeš porazit, pokud nevíš, kdo to je nebo kde je."
„Takže někdy se nemusíš zatěžovat tím, abys ovládl mysl protivníka?"
„Někdy ne, ale je to nebezpečí, kterému by ses měl vyhýbat." Oromis se odmlčel, aby snědl pár lžic dušené zeleniny.
„Teď přejdu k jádru věci: jak se budeš bránit proti neznámým nepřátelům, kteří dokážou překročit jakákoli ochranná opatření a umí zabít jediným slůvkem?"
„Nevím jak, leda…" Eragon se zarazil, pak se usmál. „Ledaže bych vnímal vědomí všech lidí kolem sebe. Pak bych dokázal vycítit, jestli mi chtějí ublížit."
Oromise zřejmě odpověď potěšila. „Přesně, Eragone-finiarel. A to je také odpověď na původní otázku. Meditace připravují tvého ducha, aby dokázal najít a využít i ty nejmenší trhlinky v duševním opevnění nepřátel."
„Ale jiný kouzelník pak pozná, že se dotýkám jeho mysli?"
„Ano, pozná, ale většina lidí ne. A co se týče kouzelníků, ti to budou vědět, budou se bát a ze strachu před tebou si obrní mysl -pravě podle toho je poznáš."
„Není to nebezpečné, ponechat své vědomí nestřežené? Kdyby tě v mysli napadl, snadno by tě přemohl."
„Je to méně nebezpečné než být slepý vůči světu kolem."
Eragon přikývl. Lžící chvíli poklepával v pravidelném rytmu o misku, ponořený do vlastních myšlenek, a nakonec řekl: „Nezdá se mi to správné."
„Co? Vyjádři se jasně."
„Co soukromí lidí? Brom mě učil, abych nikdy nepronikal do něčí mysli, pokud to nebude naprosto nutné… Je mi dost nepříjemné pomyšlení, že budu strkat nos do cizích věcí… do tajemství, která mají právo nechat si pro sebe." Zvedl hlavu. „Proč mi o tomhle Brom neřekl, když je to tak důležité? Proč mě v tom necvičil on sám?"
„Brom ti řekl," vysvětlil Oromis, „co bylo přiměřené okolnostem. Toulky v myslích ostatních tvorů mohou být návykové pro ty, kdo mají zákeřnou osobnost nebo touhu po moci. Neučili jsme to budoucí Jezdce - ačkoli i oni museli během výcviku meditovat jako ty -, dokud jsme nebyli přesvědčení, že jsou dost zralí, aby tomuto pokušení odolali."
Je to vměšování se do soukromí a zjistíš tak mnoho věcí, které jsi ani nechtěl vědět. Přesto je to nutné pro tvé dobro a dobro Vardenů. Mohu říct ze zkušenosti a ze zkušenosti ostatních Jezdců, že tohle, více než vše ostatní, ti pomůže pochopit pohnutky lidí. A porozumění vede ke vcítění a soucitu, dokonce i s tím nejpodlejším žebrákem v nejodpornějším městě Alagaësie."
Chvíli mlčeli, jedli a posléze se Oromis zeptal: „Řekni mi jedno: Co je nejdůležitější duchovní nástroj, který může člověk vlastnit?"
Byla to těžká otázka a Eragon ji určitou dobu zvažoval, než se odvážil odpovědět: „Odhodlání."
Oromis rozlomil dlouhými bílými prsty bochník napůl. „Rozumím, proč jsi došel k takovému závěru - odhodlání ti dobře sloužilo během tvých dobrodružství - ale ne. Měl jsem na mysli nástroj nejpotřebnější k tomu, abys v jakékoli situaci zvolil správný postup. Odhodlání je stejně běžné u mužů, kteří jsou zabednění a hloupí, jako mezi těmi, kdo mají bystrého ducha. Takže ne, odhodlání nemůže být to, co hledáme."
Tentokrát se Eragon k otázce postavil tak, jako by to byla hádanka. Spočítal její slova, potichu si je předříkával, zda se

nerýmují, a i jinak v nich hledal nějaký skrytý smysl. Potíž byla v tom, že nebyl víc než průměrný hádankář a v každoročním carvahallském hádankářském souboji se nikdy neumístil moc dobře. Přemýšlel příliš doslovně než aby vyřešil hádanky, které nikdy neslyšel, což byl výsledek Gerovy praktické výchovy.
„Moudrost," řekl nakonec. „Moudrost je ten nejdůležitější duchovní prostředek, který může člověk mít."
„Celkem dobrá odpověď, ale opět musím říci ne. Správná odpověď zní: bgíka. Nebo, abych to řekl jinak, schopnost uvažovat analyticky. Když se správně použije, může překonat jakýkoli nedostatek moudrosti, kterou člověk získá jen věkem a zkušenostmi."
Eragon se zamračil. „Ano, ale není dobré srdce důležitější než logika? Čistá logika tě může dovést k závěrům, které jsou eticky nesprávné, kdežto když jsi mravný a poctivý, máš zaručeno, že se nezachováš hanebně."
Oromisovy rty zkroutil úsměv tenounký jako břitva. „Zaměňuješ věci. Chtěl jsem jen vědět, co je nejužitečnější nástroj, který může někdo mít, bez ohledu na to, zda je ta osoba dobrá, nebo špatná. Souhlasím, že je důležité být čestný, ale také budu trvat na tom, že když se budeš muset rozhodnout, zda dáš muži ušlechtilou povahu, nebo ho naučíš jasně myslet, raději bys ho měl naučit jasně myslet. Příliš mnoho problémů tohoto světa způsobili muži s ušlechtilými motivy a zastřenou myslí."
„Dějiny nám poskytují řadu příkladů lidí, kteří byli přesvědčeni, že dělají správnou věc, a spáchali kvůli tomu hrozné zločiny. Měj na paměti, Eragone, že nikdo sám sebe nepokládá za zlosyna a málokdo dělá rozhodnutí, která by považoval za špatná. Té osobě se možná ta volba nelíbí, ale bude si za ní stát, protože i za těch nejhorších okolností věří, že to byla nejlepší možnost, jakou měla v té době k dispozici."
„Být dobrý člověk samo o sobě neznamená žádnou záruku správného jednání. Tím se vracíme k jediné ochraně, kterou máme proti kouzelníkům, podvodníkům a šílenství davů, a k našemu nejspolehlivějšímu vodítku v nejistých mělkých vodách života: jasnému a logickému myšlení. Logika tě nikdy nezradí, leda by sis neuvědomoval nebo záměrně ignoroval - následky svých činů."
„Pokud jsou elfové tak logicky založení," řekl Eragon, „pak se musíte vždycky všichni shodnout."
„Jen stěží," opáčil Oromis. „Jako každá rasa i my zastáváme celou řadu principů a v důsledku toho často i ve stejných situacích docházíme k rozdílným závěrům. K závěrům, a to bych měl možná dodat, které mají logické oprávnění z pohledu každé jednotlivé osoby. A byť bych si přál, aby to bylo jinak, ne všichni elfové patřičně vycvičili svou mysl."
„Jak mě chceš naučit téhle logice?"
Oromis se zeširoka usmál. „Nejstarší a nejúčinnější metodou: diskutováním. Dám ti otázku, ty pak odpovíš a budeš obhajovat své stanovisko." Počkal, než si Eragon znovu naplnil misku dušenou zeleninou. „Například, proč bojuješ proti Království?"
Nečekaná změna tématu zastihla Eragona nepřipraveného. Měl však pocit, že se Oromis právě dostal k předmětu, k němuž celou dobu směřoval. „Jak už jsem řekl předtím, abych pomohl těm, kdo trpí pod Galbatorixovou nadvládou, a v druhé řadě také kvůli osobní pomstě."
„Takže bojuješ z dobročinných důvodů?"
„Jak to myslíš?"
„Že bojuješ, abys pomohl lidem, kterým Galbatorix ublížil, a abys mu zabránil dál ubližovat."
„Přesně tak," řekl Eragon.
„Hmm, ale řekni mi tedy jedno, můj mladý Jezdče: Nezpůsobí tvá válka s Galbatorixem víc bolesti, než které zabrání? Většina obyvatelstva v Království žije obyčejným, plodným životem a královo lenství se jich nikdy nedotkne. Jak chceš omluvit svůj vpád do jejic země, to, že jim zničíš domovy a zabiješ jejich syny a dcery."
Eragon zíral s otevřenými ústy, že se ho Oromis vůbec ptá na takovou věc - Galbatorix je přece zlý. Byl také ohromený tím, že ho o tom nenapadala žádná jasná odpověď. Věděl, že je v právu, ale jak mohl dokázat? „Ty si nemyslíš, že by měl být Galbatorix svržen -?"
„O tom se teď nebavíme."
„Je musíš tomu věřit," trval si na svém Eragon. „Podívej, co udělal Jezdcům."
Oromis si namočil chléb do omáčky, znovu se dal do jídla a mlčky nechal Eragona zuřit. Když Oromis dojedl, složil ruce do klína a zeptal se: „Rozčílil jsem tě?"
„Ano, rozčílil."
„Chápu. Dobrá tedy, přemýšlej dál o té věci, dokud nenajdeš odpověď. Očekávám, že bude přesvědčivá."

Černý svlačec

Sklidili ze stolu a vynesli nádobí ven, kde ho vyčistili pískem. Oromis rozdrobil kolem domu zbytek chleba ptákům a pak se vrátil dovnitř.
Tam vytáhl brk a inkoust a znovu se dali do učení Liduen Kvaedhí, psané podoby starověkého jazyka, která byla daleko uhlazenější než lidské nebo trpasličí runové písmo. Eragon se ponořil do tajemných obrázkových znaků, vděčný za činnost, která nevyžadovala nic namáhavějšího než mechanické učení zpaměti.
Po několika hodinách, které strávili nad listy papíru, mu Oromis pokynul a řekl: „Stačí. Budeme pokračovat zítra."
Eragon se zaklonil a rozhýbával si ramena, zatímco Oromis z přihrádek na stěně vybral pět svitků. „Dva z nich jsou ve starověkém jazyce, tři ve tvé rodné řeči. Pomohou ti osvojit si obě abecedy a stejně tak ti poskytnou cenné informace, které by pro mě bylo únavné prezentovat."
„Prezentovat?"
Oromis s neomylnou přesností sáhl do přihrádek na zdi, odkud vytáhl silný šestý svitek a přidal ho na hromadu v

Eragonově náruči. „Tohle je slovník. Pochybuji, že to zvládneš, ale pokus se ho přečíst celý.
Když mu elf otevřel dveře, aby ho propustil, Eragon promluvil. „Mistře?“
„Ano, Eragone?“
„Kdy začneme pracovat s kouzly?“
Oromis se jednou paží opřel o zárubně dveří, jako by už nemohl stát. Pak si povzdechl a řekl: „Musíš důvěřovat tomu, jak vedu výcvik, Eragone. Přesto připouštím, že by ode mě bylo pošetilé dál to odkládat. Nuže, odlož si svitky na stůl a půjdeme zkoumat záhady gramarye.“
Oromis stál zády k Eragonovi na drnu před chatrčí a prohlížel si kalu Teťnaeír, chodidla měl od sebe na šíři ramen a ruce sepjaté v kříži - Aniž by se otočil, zeptal se: „Co je to kouzelnictví?“
„Usměrňování energie prostřednictvím starověkého jazyka.“
Chvíli bylo ticho, než Oromis odpověděl. „V zásadě máš pravdu a mnozí kouzelníci nikdy nepochopí víc než to. Přesto tvůj popis nevystihuje podstatu kouzla. Magie je umění myslet, ne síla nebo jazyk - už jsi poznal, že omezený slovník není při kouzelnictví překážkou. Stejně jako vše ostatní, co musíš ovládnout, i magie vyžaduje ukázněný rozum.“
„Brom obešel běžný výcvikový režim a nevšímal si jemností gramarye, aby zajistil, že budeš mít dovednosti potřebné k přežití. Já také musím tento režim trochu pozměnit, abych se zaměřil na dovednosti, které budeš pravděpodobně potřebovat v nadcházejících bitvách. Brom tě ale učil hrubé postupy magie, kdežto já tě naučím její jemnější použití; tajemství, která byla vyhrazena jen těm nejmoudřejším Jezdcům: jak někoho zabít, aniž by tě to stálo víc energie, než když pohneš prstem; jak okamžitě přenést věc z jednoho místa na druhé; zaklínadlo, díky němuž poznáš jedy v jídle a pití; jak nazírat, abys mohl poslouchat i vidět zároveň; jak načerpat energii z okolí, a taky jak si zachovat svou sílu; a jak všemožně a co nejvíce zvětšit své síly.“
„Tyto techniky jsou tak mocné a nebezpečné, že jsme s nimi nikdy neseznamovali Jezdce začátečníky, jako jsi ty, ale okolnosti si žádají, a Brom ti je prozradil a věřil, že je nezneužiješ.“ Oromis zvedl pravou ruku, dlaň měl prohnutou a pronesl: „Adurna!“
Eragon sledoval, jak se v potoce vedle chatrče stvořila koule z vody a nesla se vzduchem, dokud nepřistála mezi Oromisovými roztaženými prsty.
Potok byl ve stínu lesa tmavý a hnědý, ale koule, kterou z něj Oromis vzal, byla průzračná jako sklo. Uvnitř plavaly tečky mechu, hlíny a další drobné nečistoty. Oromis stále hleděl k obzoru a řekl: „Chytej.“ A hodil kouli vody přes rameno směrem k Eragonovi.
Eragon se ji pokusil chytit, ale jakmile se dotkl jejího povrchu voda ztratila soudržnost a rozstříkla se mu na prsou.
„Chyť ji pomocí kouzla,“ nabádal ho Oromis. Znovu zvolal: „Adurna!“ a koule vody se opět stvořila z hladiny potoka a skočila mu do dlaně jako vycvičený dravec, který poslouchá svého pána.
Tentokrát Oromis mrštil kouli bez varování, ale Eragon byl připravený. Řekl: „Reisa du adurna,“ a současně se po kouli natáhl. Zpomalila, až se zastavila na vlásek od jeho dlaně.
„Nešikovná volba slov,“ řekl Oromis, „přesto však použitelná.“ Eragon se zazubil a zašeptal: „Thrysta.“
Koule obrátila směr a řítila se do týla Oromisovy stříbrné hlavy. Nepřistála však tam, kde Eragon zamýšlel, ale místo toho proletěla kolem elfa, otočila se a ještě větší rychlostí letěla zpátky na Eragona. Vodní koule byla stejně tvrdá a pevná jako vyleštěný mramor, když zasáhla Eragona do hlavy, až to zadunělo. Rána ho srazila k zemi. Ležel omráčený v trávě a mrkal na rozechvělá světélka, která mu vířila před očima.
„Ano,“ řekl Oromis, „vhodnější by mohlo být letta nebo ícodthr.“ Nakonec se otočil, pohlédl na Eragona a s očividným úžasem povytáhl obočí. „Co to děláš? Vstaň. Nemůžeme se celý den povalovat.“
„Ano, Mistře,“ zasténal Eragon.
Když Eragon stál znovu na nohou, Oromis ho nechal ovládat vodu různými způsoby - tvarovat ji do složitých smyček, měnit barvu světla, které pohlcovala nebo odrážela, a zmrazit ji v jistém stanoveném sledu - z nichž žádný mu nedělal potíže.
Cvičení pokračovala tak dlouho, až se Eragonův počáteční zájem vytratil a nahradila ho netrpělivost a rozpaky. Nechtěl se Oromise dotknout, ale neviděl žádný smysl v tom, co elf dělá; jako by se vyhýbal všem zaklínadlům, která by vyžadovala použití většího než minimálního množství sil. Už jsem mu předvedl rozsah svých dovedností. Proč dál zkoušíme tyhle základy? Řekl: „Mistře, tohle všechno znám. Mohli bychom se posunout dál?“
Oromisovi ztuhly svaly na krku a ramena jako by měl náhle vytesané ze žuly; dokonce i elfův dech se na okamžik zastavil, než odpověděl. „Copak se nikdy nenaučíš úctě, Eragone-vodhr? Ať je tedy po tvém!“ Pak zamumlal čtyři slova ve starověkém jazyce hlasem tak hlubokým, že Eragon jejich význam nezachytil.
Eragon vyjekl, když ucítil, jak mu něco sevřelo nohy až ke koleni mačkalo a stahovalo mu to lýtka, takže nemohl udělat ani krok. Stehna a tělo měl sice volně pohyblivé, ale ten zbytek jako by mu zalili do malty.
„Osvoboď se,“ řekl Oromis.
Teď dostal Eragon úkol, před nímž ještě nikdy nestál: jak se bránit proti zaklínadlu někoho jiného. Mohl zpřetrhat neviditelná pouta pomocí dvou rozdílných metod. Nejúčinnější by bylo, kdyby věděl, jak ho Oromis znehybnil - jestli působí na jeho tělo přímo, nebo používá vnější zdroj. Potom by totiž mohl onu sílu přesměrovat nebo ji přinutit, aby se rozptýlila. Nebo měl možnost použít obecné, neurčité zaklínadlo, aby zabránil všemu, co Oromis dělá. Nevýhodou této taktiky bylo, že vedla k otevřenému silovému souboji mezi nimi. Jednou se to muselo stát, pomyslel si Eragon. Nedělal si však iluze, že by mohl elfa přemoci.
Sestavil potřebné spojení slov a řekl: „Losna kalfya iet.“ Uvolni má lýtka.
Vlna energie, která ho opustila, byla větší, než čekal; od mírné únavy z dnešních úkolů a útrap dospěl k pocitu, jako by od rána pochodoval obtížným terénem. Potom se tlak kolem jeho nohou uvolnil tak náhle, až se zapotácel.
Oromis zavrtěl hlavou. „Hloupé,“ řekl, „velmi hloupé. Kdybych využil větší úsilí na to, abych kouzlo udržel, zabil bych

tě. Nikdy nepoužívej nezvratná kouzla.“
„Nezvratná kouzla?“
„Nikdy je neformuluj tak, aby byly možné jen dva výsledky: úspěch, nebo smrt. Kdyby ti nepřítel uvěznil nohy a byl silnější než ty, pak bys bys ve snaze zlomit jeho kouzlo vyčerpal všechnu svou energii. Zemřel bys bez možnosti zastavit své úsilí v okamžiku, kdy si uvědomíš, že je zbytečné.
„Jak se tomu můžu vyhnout?“ zeptal se Eragon.
„Je bezpečnější formulovat kouzlo tak, aby to byl proces, který můžeš ukončit podle libosti. Neřekneš uvolni má lýtka, což je nezvratné kouzlo, ale třeba zmírni to kouzlo, které mi věznì lýtka. Trochu dlouhé, pravda ale pak se můžeš rozhodnout, nakolik chceš zaklínadlo protivníka oslabit a jestli je bezpečné jej odstranit úplně. Zkusíme to znovu.“
Eragonovy nohy znovu sevřel neúprosný tlak, jakmile Oromis vyslovil neslyšné zaklínadlo. Eragon byl tak unavený, že pochyboval, že bude schopen vyvinout větší odpor. Přesto sáhl po kouzle.
Než Eragonovi sklouzla starověká slova ze rtů, ucítil, jak se tíha která mu svazovala nohy, pozvolna zmenšuje. Lechtalo to a cítil se, jako by ho vytahovali z močálu plného studeného, kluzkého bahna. Pohlédl na Oromise a viděl, že elfova tvář je poznamenaná vzrušením, jako by držel něco drahocenného, oč nechce za žádnou cenu přijít. Na jednom z elfových spánků pulsovala žíla.
Když Eragonovy tajemné okovy zmizely, Oromis ucukl, jako by ho píchla vosa, a zůstal stát s pohledem upřeným na své ruce a ztěžka oddechoval. Zůstal tak možná minutu, pak se napřímil a odešel na samý okraj skály Tel'naeír, kde se jeho osamělá postava rýsovala proti bledému nebi.
V Eragonovi se vzedmula vlna lítosti a smutku - tytéž pocity, které se ho zmocnily, když poprvé uviděl Glaedrovu zmrzačenou nohu. Proklínal sám sebe za to, že se choval tak domýšlivě, tak lhostejně k Oromisovým slabinám, a za to, že víc nedůvěřoval elfovu úsudku. Nejsem jediný, kdo se musí vyrovnávat s dřívějšími zraněními. Eragon prve tak úplně nerozuměl tomu, co měl Oromis na mysli, když řekl, že kromě nejméně náročných zaklínadel už nedokáže kouzla ovládat. Teď chápal závažnost Oromisovy situace a bolest, kterou mu to muselo způsobovat, zejména když byl jako elf zvyklý na kouzla od narození.
Eragon šel k Oromisovi, poklekl, uklonil se po trpasličím způsobu a přitiskl potlučené čelo na zem. „Ebrithil, promiň.“
Elf nedal nijak najevo, že by ho slyšel.
Oba dva setrvávali bez hnutí, zatímco před nimi zapadalo slunce, ptáci zpívali večerní písně a vzduch byl čím dál tím chladnější a na severu se ozývaly zvláštní tlumené údery, jak vracející se Safira s Glaedrem mávali křídly.
Hlubokým, jakoby vzdáleným hlasem Oromis konečně promluvil: „Zítra začneme nanovo, s tímto i dalšími předměty.“
Eragon usoudil, i když jej viděl jen z boku, že Oromis má znovu svůj obvyklý odměřený výraz - „Souhlasíš s tím?“
„Ano, Mistře,“ řekl Eragon, vděčný za tu otázku. Myslím, že by bylo nejlepší, když se od nynějška budeš snažit mluvit pouze starověkým jazykem. Máme jen málo času a tohle je nejrychlejší způsob, jak se ho můžeš naučit.“
„I když budu mluvit se Safirou?“
„Dokonce i s ní.“
Eragon přešel do elfského jazyka a slavnostně slíbil: „Budu tedy bez ustání pracovat, dokud budu ve vašem jazyce nejenom myslet, ale i snít.“
„Pokud toho dosáhneš,“ odpověděl mu Oromis stejně vážným tónem, „naše věc ještě může uspět.“ Odmlčel se. „Místo abys ráno letěl přímo sem, půjdeš s elfem, kterého pro tebe pošlu. Vezme tě tam, kde se lid Ellesméry cvičí v šermu. Buď tam hodinu a pak pokračuj jako obvykle.“
„Nebudeš mě učit ty sám?“ zeptal se Eragon a cítil se nedoceněný.
„Nemám tě v tomto ohledu co naučit. Nikdy jsem nepotkal lepšího šermíře, než jsi ty. Neumím s mečem o moc víc než ty a to, co umím navíc, ti nemohu předat. Jediné, co potřebuješ, je udržovat si současnou úroveň dovedností.“
„Proč to nemohu dělat s tebou… Mistře?“
„Protože nechci začínat den útokem a střetem.“ Pohlédl na Eragona, pak se nechal obměkčit a dodal: „A protože bude dobré, když se seznámíš s dalšími, kteří zde žijí. Nejsem typický představitel své rasy. Ale dost už. Podívej, už se blíží.“
Dva draci zrovna plachtili přes ploochý kotouč slunce. První se zaduněním větru přiletěl Glaedr, zakrył nebe mohutným tělem, pak přistál na trávě a složil zlatá křídla. Po něm se snesla Safira, stejně rychle a hbitě jako vrabec vedle orla.
Stejně jako ráno jim Oromis s Glaedrem položili řadu otázek. Aby se ujistili, že Eragon a Safira dávali pozor při lekcích toho druhého. Nedávali sice pozor vždy, ale spoluprací a sdílením informací mezi sebou nakonec dokázali odpovědět na všechny otázky. Jediným kamenem úrazu pro ně byl cizí jazyk, jímž se teď měli dorozumívat.
Lepší, zaburácel posléze Glaedr. Mnohem lepší. Pak sklopil pohled k Eragonovi. Ty a já budeme muset brzy cvičit spolu.
„Samozřejmě, Skulblaka.“
Starý drak si odfrkl a sunul se k Oromisovi; napůl při tom napadal na přední nohu. Safira vyrazila vpřed, hryzla Glaedra do ocasu, škubla hlavou tak, jako by chtěla zlomit vaz zvířeti, a vyhodila přitom špičku ocasu do výšky. Ucukla, když se Glaedr otočil a chňapl jí po krku obřími tesáky.
Eragon sebou trhl a - příliš pozdě - zakryl si uši, aby si je ochránil před dračím řevem. Tempo a síla Glaedrovy odpovědi nasvědčovaly, že to dnes není poprvé, co ho Safira obtěžovala. Namísto výčitek svědomí však Eragon v její mysli objevil vášnivou rozpustilost - jako když má dítě novou hračku - a skoro slepou oddanost druhému drakovi.
„Ovládej se, Safiro!“ řekl Oromis. Safira poskočila dozadu a usadila se na zadních nohou, ale nic v jejím chování nenaznačovalo kajícnost. Eragon zamumlal nepřesvědčivou omluvu a Oromis mávl rukou: „Jděte pryč, oba dva.“
Eragon beze slova vyšplhal na Safiru. Musel ji vybízet, aby vzlétla, a potom ještě trvala na tom, že musí třikrát dokola proletět nad mýtinou, než ji přesvědčil, aby zamířila k Ellesméře.
Co tě to popadlo, žes ho kousla? dožadoval se odpovědi. Domníval se, že to ví, ale chtěl, aby mu to potvrdila.

Jen jsem si hrála.
Musela to být pravda, protože mluvili ve starověkém jazyce, přesto měl podezření, že je to jen část nějaké větší pravdy.
Ano? A jakou hru? Napnula se pod ním. Zapomínal na své povinnosti. Tím.. správné slovo. Nedokázal ho najít, a tak se uchýlil zpátky k rodné řeči. Tím, že Glaedra provokuješ, rozptyluješ jeho, Oromise i mě - a to, co musíme splnit. Dříve jsi nikdy nebyla tak lehkomyslná.
Nedělej, jako bys byl moje svědomí.
Zasmál se, takže na okamžik zapomněl, kde je, a skulil se na bok, až jí téměř sklouzl ze hřbetu. Oó, taková ironie po tom, cos mi říkala, jak se mám chovat. Já jsem tvé svědomí, Safiro, stejně jako ty moje. Měla jsi důvod mě trestat a napomínat v minulosti a já teď musím udělat to samé pro tebe: přestaň dotírat na Glaedra.
Mlčela.
Safiro?
Poslouchám tě.
To doufám.
Po minutě klidného letu řekla: Dva záchvaty za jeden den. Jak je ti?
Jsem celý rozbolavělý a není mi dobře. Ušklíbl se. Něco z toho mám z Rimgaru a bojování, ale většinou jde o dodatečné následky té bolesti. Je to jako jed, který mi oslabuje svaly a zatemňuje mysl. Jen doufám, že vydržím dostatečně dlouho při smyslech, abych dokončil výcvik. Jenže potom… Nevím, co budu dělat. V takovém stavu se nemůžu bít za Vardeny.
Nemysli na to, poradila mu. Nic s tím nenaděláš a budeš se jen cítit hůř. Žij přítomností, pamatuj si minulost a neboj se budoucnosti, protože ta neexistuje a ani nikdy existovat nebude. Je pouze teď.
Poplácal ji po hřbetě a s odevzdanou vděčností se usmál. Napravo od nich se nesl v proudu teplého vzduchu jestřáb, který se rozhlížel nad poničenými lesy a hledal známky chlupaté či opeřené kořisti. Eragon ho sledoval a hloubal nad otázkou, kterou mu Oromis předtím položil: Jak může ospravedlnit boj s Královstvím, když tím způsobí tolik zármutku a bolesti?
Mám odpověď, řekla Safira.
Jakou?
Že Galbatorix… Zaváhala, pak řekla: Ne, neřeknu ti to. Na tohle bys měl přijít sám.
Safiro! Bud rozumná.
To jsem. Pokud nevíš proč je správné to co děláme, mohl by ses rovnou vzdát Galbatorixovi. Bez ohledu na to, jak výmluvné byly jeho prosby, už od ní nedokázal nic vyzvědět, protože před ním uzavřela příslušnou část své mysli.
Když byli zpátky ve svém orlím hnízdě, Eragon snědl lehkou večeři, a právě když chtěl vytáhnout jeden z Oromisových svitků, vyrušilo ho zaklepání na síťové dveře.
„Vstupte," řekl a zadoufal, že se na něj zas jednou přišla podívat Arya.
Přišla.
Arya je oba pozdravila a pak řekla: „Myslela jsem, že bys rád navštívil dům Tialdarí a přilehlé zahrady, jelikož ses o to včera zajímal, tedy pokud nejsi příliš unavený." Měla na sobě volné červené šaty lemované a zdobené složitými vzory, vyšitými černou nití. Kombinace barev připomínala královnino roucho a zdůrazňovala nápadnou podobu dcery s matkou.
Eragon odsunul svitky stranou. „Bude mi potěšením."
Chce říct - bude nám potěšením, dodala Safira.
Zdálo se, že Aryu překvapilo, když promluvili starověkým jazykem, a tak jí Eragon vysvětlil Oromisovo nařízení.
„Výborný nápad," řekla Arya a přidala se k nim ve stejném jazyce. „A navíc je během vašeho pobytu v Ellesméře vhodnější mluvit naší řečí."
Když všichni tři sestoupali ze stromu, Arya je vedla na západ do neznámé čtvrti Ellesméry. Cestou potkali mnoho elfů, kteří se všichni zastavovali, aby se uklonili Safiře.
Eragon si znovu všiml, že tu nikde nevidí žádné elfské děti. Zmínil se o tom Arye a ta vysvětlovala: „Ano, máme málo dětí. V současnosti jsou v Ellesméře jen dvě, Dušan a Alanna. Opatrujeme děti nade vše, protože jsou tak vzácné. Mít dítě je největší pocta a odpovědnost, kterých se může živé bytosti dostat."
Nakonec přišli k žebrovanému lomenému oblouku - vyrostlému mezi dvěma stromy -, který sloužil jako vchod do uzavřeného dvora. - Stále ve starověkém jazyce Arya zazpívala:
„Vpusťte mě dovnitř,
kořeny stromu,
ustupte stranou,
nechť vejdu k vám domů."
Dvoukřídlá brána v klenutém průchodu se zatřásla, pak se otevřela a vypustila pět velikých oranžových motýlů, kteří třepotavě vzlétli k potemnělému nebi. Za klenutým vchodem se rozprostírala rozlehlá květinová zahrada vytvořená tak, aby vypadala jako zcela obyčejná louka. Jediný prvek, který prozradil zásah elfů, spočíval ve velké rozanitosti rostlin; mnoho druhů kvetlo mimo svou sezónu nebo pocházelo z teplejších či chladnějších oblastí a nikdy by zde nerozkvetlo bez elfských kouzel. Místo bylo osvětleno lucernami bez plamene v podobě drahokamů, které doplňovala souhvězdí kroužících svatojánských mušek.
Arya řekla Safiře: „Dávej pozor, abys ocasem neponičila záhony."
Pokračovali dál, přešli zahradu a dostali se ke stromořadí. Než se Eragon rozkoukal, stromů přibývalo, dokud nezhoustly do celistvé stěny. Pak se ocitl na prahu naleštěné dřevěné síně, aniž věděl jak.
Síň byla teplá a útulná - místo klidu, rozjímání a pohodlí. Její tvar určovaly kmeny stromů, které měly uvnitř oloupanou kůru, byly vyleštěné a namazané olejem, takže se dřevo blýskalo jako jantar. Pravidelné mezery mezi kmeny sloužily

jako okna. Vzduch byl prosycený vůní rozdrcených borových jehlic. V síni byla řada elfů, kteří se věnovali četbě a psaní a v jednom tmavém koutě hráli na rákosové píšťaly. Všichni se zarazili a sklonili hlavy, aby uctili Safiřinu přítomnost.
„Tady byste přebývali," řekla Arya, „kdybyste nebyli Jezdec a drak."
„To je nádhera," odpověděl Eragon.
Arya je zavedla na všechna místa, která byla přístupná pro draky. Každá další místnost přinášela nová překvapení; žádné dva pokoje nebyly stejné a každý našel nové způsoby, jak spojit les s vlastní stavbou. V jednom pokoji stékal po sukovité stěně stříbrný potok, který vedl přes podlahu stružkou z oblázků a zpátky ven pod širé nebe.
Další sál byl celý kromě podlahy pokrytý popínavými rostlinami, zahalený do listově zelené kožešiny zdobené trumpetkovitými květy v nejjemnějších odstínech růžové a bílé. Arya jim říkala réva Liani.
Vyděli mnoho velkých uměleckých děl, od fairth a maleb po sochy a zářivé mozaiky z barevného skla - vše zobrazující pokroucené tvary rostlin a zvířat.
V otevřeném pavilónu, spojeném s dalšími dvěma budovami krytými chodníčky, se s nimi nakrátko sešla Islanzadí. Vyptávala se na pokrok v Eragonově výcviku a stav jeho zad, on jí obojí vylíčil ve stručných, zdvořilých větách. Královnu to zřejmě uspokojilo, načež prohodila pár slov se Safirou a pak odešla.
Nakonec se vrátili do zahrady. Eragon šel vedle Arye - Safira se ploužila za nimi - okouzlený zvukem jejího hlasu, když mu vyprávěla o různých odrůdách květin, odkud pocházejí, jak se o ně pečuje a u mnohých také to, jak byly upraveny pomocí kouzla. Také je upozornila na květiny, které rozkvétají pouze v noci, jako třeba bílý durman.
„Která květina je tvá nejoblíbenější?" zeptal se.
Arya se usmála a doprovodila ho ke stromu u rybníčku lemovaného rákosem na kraji zahrady. Kolem nejnižších větví stromu se vinul svlačec se třemi uzavřenými sametově černými květy.
Arya na ně foukla a zašeptala: „Otevři se."
Korunní plátky zašelestily, jak se rozvíjely a roztahovaly inkoustová roucha, aby odhalily zásoby nektaru ve svém nitru. Z květů vytryskl maličký ohňostroj sytě modrých jiskřiček, které se rozptýlily kolem černých okvětních lístků jako stopy dne do noci.
„Není to ta nejdokonalejší a nejkrásnější květina?" zeptala se Arya.
Eragon na ni hleděl a dokonale si uvědomoval, jak jsou si blízko, a řekl: „Ano… je." Než ho stačila opustit kuráž, ještě dodal: „Stejně jako ty."
Eragone! zvolala Safira.
Arya na něj upřela oči a prohlížela si ho, dokud ho to nepřinutilo odvrátit pohled. Když se jí znovu opovážil pohlédnout do tváře, cítil se ponížený, když viděl, že se slabě usmívá, jako by ji jeho reakce pobavila. „Jsi příliš laskavý," zamumlala. Natáhla ruku, dotkla se okraje květu a pak pohlédla zpátky k němu. „Kdysi dávno, jednoho letního slunovratu, ji pro mě stvořil Fäolin."
Zašoupal nohama a odpověděl pár nesrozumitelných slov, dotčen a uražený, že nevzala jeho poklonu vážně. Nejraději by se v tu chvili stal neviditelným a dokonce zvažoval, že by se pokusil vyřknout zaklínadlo, které by mu to umožnilo. Nakonec vypjal ramena a řekl: „Prosím, odpusť nám, ale už je pozdě a my se musíme vrátit do našeho obydlí."
Její úsměv se rozšířil. „Samozřejmě, Eragone. Chápu." Doprovodila, je k hlavnímu klenutému průchodu, otevřela jim dveře a řekla: „Dobrou noc, Safiro. Dobrou noc, Eragone."
Dohrou noc, odpověděla Safira.
Navzdory svým rozpakům se Eragon nemohl nezeptat: „Uvidíme se zítra?"
Arya sklonila hlavu. „Myslím, že zítra budu mít hodně práce." Pak se dveře zavřely a odřízly ho od Arye.
Safira se přikrčila nízko k chodníčku a šťouchla Eragona do boku. Přestaň snít a nasedni si. Vyšplhal jí po levé přední noze, zaujal svou obvyklou pozici a pak sevřel osten na jejím krku před sebou, když nabrala výšku. Po několika máchnutích křídly řekla: Jak můžeš kritizovat mé chování vůči Glaedrovi a pak jít a udělat něco takového? Co sis myslel?
Víš, co k ní cítím, zabručel.
Pche! Pokud ty jsi mé svědomí a já tvoje, pak je mou povinností tě upozornit, když se chováš jako naivní floutek. Ty nepoužíváš logické myšlení, jak nás k tomu neustále Oromis vede. Co opravdu čekáš, že se stane mezi tebou a Aryou?
Ona je princezna!
A já jsem Jezdec.
Ona je elfka; ty jsi člověk!
Každým dnem se elfům podobám víc a víc.
Eragone, je jí víc než sto let!
Já budu žít stejně dlouho jako ona nebo kterýkoli elf.
Ach, ale ještě jsi toho tolik nezažil a v tom je ten problém. Nemůžeš dohnat tak propastný rozdíl. Ona je dospělá žena se stoletím zkušeností, zatímco ty…
Co -? Co jsem? zavrčel. Dítě? To si myslíš?
Ne, dítě ne. Ne po tom všem, co jsi viděl a udělal od doby, kdy jsme se spojili. Ale jsi mladý, dokonce i podle měřítek tvé krátkověké rasy - tím spíš podle trpaslíků, draků či elfů.
Ty taky.
Jeho ironická odpověď ji na minutu umlčela. Pak řekla: Jen se snažím tě chránit, Eragone. To je vše. Chci, abys byl šťastný, a obávám se, že jestli budeš nadále usilovat o Aryu.
Když už oba chtěli jít spát, uslyšeli, jak se v předsíni otevřel poklop a zacinkalo brnění, jak někdo vlezl dovnitř. Eragon se Zar'rocem v ruce prudce otevřel síťové dveře, připravený postavit se vetřelci

Ruka mu klesla, když na podlaze uviděl Orika. Trpaslík si dal po řádný doušek z lahve, kterou třímal v levé ruce, a pak zamžoural na Eragona. „U všech všudy, kde seš? Ach, támhle stojíš. Lámal jsem si hlavu, kde seš. Nemoh jsem tě najít, tak jsem myslel, že když je taková pěkná truchlivá noc, moh bych tě jít hledat… a ty jsi tady! O čem si teď budeme povídat, ty a já, když jsme spolu v tomhle rozkošném ptačím hnízdě?“
Eragon ho chytil za volnou paži a vytáhl ho nahoru, jako vždycky překvapený, jak je Orik těžký - jako maličký balvan. Když ho Eragon pustil, Orik zavrávoral ze strany na stranu a kymácel se tak, až hrozilo, že se svalí na podlahu.
„Pojď dál,“ řekl Eragon svým jazykem a zavřel poklop. „Tam venku bys nastydl.“
Orik zamrkal na Eragona vytřeštěnýma, hluboko zasazenýma očima. „Ještě ses neukázal v mém listnatém vyhnanství, to tedy ne. Zanechal jsi mě napospas elfům… a je to mizerná, pochmurná společnost, to tedy je.“
Eragon se na okamžik zastyděl a snažil se to zamaskovat neobratným úsměvem. Uprostřed všeho dění na trpaslíka skutečně zapomněl „Omlouvám se, že jsem tě nepřišel navštívit, Oriku, ale byl jsem zabraný do svého výcviku. Pojď, dej mi plášť.“ Když pomáhal trpaslíkovi z hnědého pláště, zeptal se: „Co to piješ?“
„Faelnirv,“ prohlásil Orik. „Nej…báječnější, lahodný nápoj. Nejlepší a nej…větší z elfských rozverných vynálezů; rošpovídá tě. Slova se ti linou z jazyka jako hejno bělic, jako hejna nedočkavých kolibříků, jako proudy kroutících se hadů.“ Odmlčel se, očividně ohromený jedinečnou velkolepostí vlastních přirovnání. Když ho Eragon pozval do ložnice, Orik lahví zasalutoval Safiře a řekl: „Zdravím, zube. Nechť tvé šupiny září jasně jako uhlíky Morgothalovy“
Zdravím, Oriku, řekla Safira a položila si hlavu na okraj postele. Co se to s tebou stalo? To vůbec nejsi ty. Eragon zopakoval její otázku.
„Co se to se mnou stalo?“ zopakoval Orik. Klesl do židle, kterou Egragon přisunul - nohy mu volně visely několik palců nad zemí a začal kroutit hlavou. „Červený klobouk, zelený klobouk, elfové tady a elfové tam. Topím se v elfštině a jejich proklaté zdvořilosti. Jsou tak bledí. A zamlklí. Ano, pane, ne, pane, ale víc z nich nedostanu.“ S žalostným výrazem pohlédl na Eragona. „Co tu mám dělat, zatímco ty se potloukáš někde na výcviku? Mám sedět s rukama v klíně, zatímco se měním v kámen a spojuji se s duchy svých předků; Řekni, ó prozíravý Jezdče.“
Nemáš žádné dovednosti nebo koníčky, kterými by ses mohl zabavit? zeptala se Safira.
„Ale ano,“ řekl Orik. „Podle soudu druhých jsem dost dobrý kovář. Ale proč bych měl vyrábět lesklé zbraně a brnění pro ty, kdo si jich neváží? Jsem tu zbytečný. Nepotřebný jako trojnohý feldunost.“
Eragon natáhl ruku po lahvi. „Můžu?“ Orik přelétl pohledem mezi ním a lahví, pak se ušklíbl a podal mu ji. Faelnirv byl studený jako led, a když stékal Eragonovi hrdlem, pálil a štípal. Zamrkal, když mu zaslzely oči. Poté, co si vychutnal druhý doušek, podal láhev zpátky Orikovi, který vypadal zklamaně, že na něj zbylo tak málo.
„A jakou nezbednost,“ zeptal se Orik, „jste vy dva dokázali vyčmuchat na Oromise a ty pastýřské lesy?“
Trpaslík se střídavě chechtal a naříkal, když mu Eragon líčil výcvik, nesprávně vyřčené požehnání ve Farthen Dûru, vyprávěl mu o stromu Menoa, bolavých zádech a všem dalším, co se udalo za posledních pár dní. Eragon zakončil tématem, které mu v té chvíli bylo nejdražší: Aryou. Povzbuzený likérem se vyznal z lásky k ní a popsal, jak přehlížela jeho dvoření.
Orik zahrozil prstem a řekl: „Skála pod tebou je nestálá, Eragone. Pokoušej osud. Arya…“ Zarazil se, pak zavrčel a dal si další hlt Faelnirvu. „Ach, na to je příliš pozdě. Kdo jsem, abych říkal, co je moudré?“
Safira už před nějakou cllvílí zavřela oči. Aniž by je otevřela, zeptala se: Jsi ženatý Oriku? Ta otázka Eragona zaskočila; nikdy se nezamýšlel nad tím, jaký je asi Orikův osobní život.
„Eta,“ řekl Orik. „Ačkoli jsem se zaslíbil půvabné Hvedře dceři Thorgerda Jednookého a Himinglady. Měli jsme se brát teď na jaře, jenže zaútočili urgalové a pak mě Hrothgar poslal na tenhle prokletý výlet.“
„Ona je také z Durgrimst Ingeitum?“ zeptal se Eragon.
„Samozřejmě!“ zařval Orik a bouchl pěstí do boku židle. „Myslíš snad, že bych se oženil do jiného klanu? Ona je vnučka mé tety Vardrún, Hrothgarovy sestřenice přes dvě kolena; má bílá, oblá lýtka hebká jako satén, tváře červené jako jablka a je to ta nejkrásnější trpasličí dívka, která kdy žila.“
Nepochybně, řekla Safira.
„Jsem si jistý, že ji zanedlouho zase uvidíš,“ řekl Eragon.
„Hmmm.“ Orik zamžoural na Eragona. „Věříš v obry? Vysoké obry, silné obry, mohutné obry s plnovousy a prsty jako lopaty?“
„Nikdy jsem je neviděl ani jsem o nich neslyšel,“ řekl Eragon, „až na pohádky. Pokud skutečně existují, rozhodně to není v Alagaësii.“
„Ach, ale ano, existují! Existují!“ zvolal Orik a mával při tom lahví kolem hlavy. „Řekni mi, ó Jezdče, kdybys měl potkat nějakého hrůzostrašného obra na zahradní cestičce, jak by ti říkal, když ne večeře?“
„Předpokládám, že Eragone.“
„Ne, ne. Nazýval by tě trpaslíkem, protože pro něj bys byl trpaslík.“ Orik se zařehtal a dloubl tvrdým loktem Eragona do žeber. „Už to chápeš? Lidé a elfové jsou obři. Je jich plná země, tady, tam a všude, dupou kolem svýma velkýma nohama a vrhají na nás nekonečné stíny.“ Dál se smál, houpal se na židli, dokud se nepřevrátila a on s tvrdým žuchnutím spadl na zem.
Eragon mu pomohl vstát a řekl: „Myslím, že bys tu raději měl zůstat přes noc. Nejsi ve stavu, kdy bys po tmě mohl jít dolů po těch schodech.“
Orik souhlasil s veselou lhostejností. Dovolil Eragonovi, aby mu sundal brnění a uložil ho na jednu stranu postele. Potom si Eragon povzdechl, zhasl světla a lehl si na svou polovinu.
Když usínal, slyšel trpaslíka, jak mumlá ze spaní: „...Hvedro….Hvedro…“

Podstata zla

Časné ráno přišlo nepříjemně brzy.
Eragona vyplašilo nenadálé bzučení chronometru, popadl lovecký nůž a vyskočil z postele v očekávání útoku. Ztěžka oddechoval, protože jeho tělo se bránilo náhlé činorodosti, unavené z posledních dvou dní.
Potlačil slzy a přetočil chronometr. Orik byl pryč; musel vyklouznout v časných ranních hodinách. Eragon zasténal a belhal se do koupele ke své každodenní očistě, jako stařec trpící revmatismem.
Čekali se Safirou u stromu deset minut, než za nimi přišel vážný, černovlasý elf. Uklonil se, dotkl se dvěma prsty rtů - což mu Eragon oplatil - a pak předstihl Eragona, když řekl: „Nechť nad tebou vládne štěstí.“
„Nechť hvězdy nad tebou bdí,“ odpověděl Eragon. „Posílá tě Oromis?“
Elf si ho nevšímal a promluvil k Safiře: „Rád tě poznávám, draku. Jsem Vanir z rodu Haldthin.“ Eragon se rozmrzele zakabonil.
Je mi ctí, Vanire.
Teprve pak se elf obrátil k Eragonovi: „Ukážu ti, kde můžeš trénovat šerm.“ Vyrazil a nečekal až ho Eragon dohoní.
Cvičiště bylo poseté elfy obou pohlaví, bojujících ve dvojicích i ve skupinách. Jejich mimořádné tělesné nadání vedlo k přívalu ran tak rychlých a hbitých, že zněly jako krupobití odrážející se od železného zvonu. Pod stromy lemujícími prostranství cvičili jednotliví elfové Rimgar s takovou ladností a pružností, která Eragonovi připadala nedosažitelná.
Každý na cvičišti se zastavil a obřadně se uklonil Safiře, potom Vanir vytasil úzký meč. „Když si zabezpečíš meč, Stříbrná ruko, může začít.“
Eragon s úzkostí sledoval nadlidské dovednosti ostatních. Proč tohle musím dělat? zeptal se. Jen mě to poníží.
Zvládneš to, povzbuzovala ho Safira, přesto však vycítil její obavu.
Dobrá.
Když si Eragon připravoval Zar'roc, ruce se mu třásly hrůzou. Místo, aby se vrhl do boje, zápolil s Vanirem z bezpečné vzdálenosti, uskakoval, vyhýbal se a dělal všechno možné, jen aby si nevyvolal další záchvat bolesti. Přes tyto úhybné manévry ho Vanir zasáhl čtyřikrát v rychlém sledu - jednou do žeber, pak do holeně a do obou ramen.
Vanirův počáteční výraz klidné netečnosti brzy přešel do otevřeného opovržení. Vyrazil kupředu, sklouzl svou čepelí po délce Zar'rocu a v téže chvíli jím otočil dokola, až Eragonovi překroutil zápěstí. Eragon si raději nechal Zar'roc vylétnout z ruky, než aby odolával elfově přesile.
Vanir položil Eragonovi meč na hrdlo a řekl: „Mrtev.“ Eragon setřásl meč a s námahou se vlekl pro Zar'roc. „Mrtev,“ řekl Vanir. „Jak si můžeš myslet, že porazíš Galbatorixe? Čekal jsem lepší výkon, dokonce i od lidského slabocha.“
„Tak proč se nepostavíš Galbatorixovi sám, místo aby ses schovával v Du Weldenvarden?“
Vanir ztuhl hněvem. „Protože,“ řekl chladně a povýšeně, „nejsem Jezdec. Ale kdybych jím byl, nebyl bych takový zbabělec jako ty.“
Nikdo na celém prostranství se v té chvíli nepohnul ani nepromluvil.
Eragon se zády k Vanirovi opřel o Zar'roc, pohlédl k nebi a bručeˇsi pro sebe. Nic neví. Je to jen další zkouška, kterou musím překonat.
„Řekl jsem zbabělec. Máš řídkou krev stejně jako celá tvá rasa. Myslím, že Safiru zmátly Galbatorixovy triky a špatně si vybrala Jezdce.“ Přihlížející elfové zalapali po Vaňkových slovech po dechu. Stáli si mezi sebou a dávali najevo otevřený nesouhlas s tím, jak hanebně porušil etiketu.
Eragon zatnul zuby. Dokázal ustát urážky namířené proti němu, ale ne proti Safiře. Už se pohnula, když v něm vytryskla potlačovaná zlost, zlost a bolest a on se prudce otočil, až špička Zar'rocu zasvištěla vzduchem.
Rána by Vanira zabila, kdyby ji na poslední chvíli neodrazil. Vypadal překvapený zuřivostí útoku. Eragon se už nešetřil a hnal Vanira do středu pole, bodal a sekal jako šílenec - odhodlaný elfa jakkoli zranit. Nakonec jej škrábl do boku dostatečně silně, aby krvácel, i když bylo ostří Zar'rocu ztupené.
V tom okamžiku se Eragonovi záda sevřela v záchvatu bolesti tak silné, že ji pociťoval všemi pěti smysly: jako ohlušující, burácející vodopád zvuků; kovovou pachuť, která mu pokryla jazyk; octový zápach v nose nutící k slzám; pulsování barev; a především jako pocit, že mu Durza právě rozsekl záda.
Viděl Vanira, jak nad ním stojí s posměšným úšklebkem. Napadlo ho, že Vanir je velmi mladý.
Po záchvatu si Eragon rukou utřel krev z úst, ukázal ji Vanirovi a zeptal se: „Dost řídká?“ Vanir se neuráčil odpovědět, ale raději zasunul meč do pochvy a odkráčel.
„Kam jdeš?“ chtěl vědět Eragon. „My dva jsme spolu ještě neskončili.“
„Nejsi ve stavu, abys mohl bojovat,“ posmíval se elf.
„Zkus to.“ Eragon byl možná horší šermíř než elfové, ale nechtěl jim dopřát to potěšení a připustit, že další zápas je nad jeho síly. Byl rozhodnutý získat si jejich respekt naprostou neústupností, když už ničím jiným.
Trval na tom, že vydrží celou hodinu, jak si přál Oromis. Když skončili Safira napochodovala k Vanirovi a dotkla se ho na hrudi špičkou jednoho ze svých slonovinových ostnů. Mrtev, řekla. Vanir zbledl. Ostatní elfové od něj odstoupili.
Když byli ve vzduchu, Safira řekla: Oromis měl pravdu.
V Čem?
Ze ze sebe vydáš víc, když máš protivníka.
U Oromisovy chatrče den pokračoval v obvyklém sledu: Safira měla výuku s Glaedrem, zatímco Eragon zůstal s Oromisem.
Eragon se zhrozil, když zjistil, že Oromis očekává, že nyní bude ještě cvičit Rimgar. Stálo ho to veškerou odvahu, aby uposlechl. Jak se ukázalo, obával se zbytečně, protože Tanec hada a jeřába byl dostatečně jemný, aby ho nezranil.
Cvičení společně s rozjímáním na odlehlé mýtině poskytlo Eragonovi první příležitost si od předchozího dne uspořádat

myšlenky a přemýšlet o otázce, kterou mu Oromis položil.
Pozoroval při tom červené mravence, jak napadli menší, cizí mraveniště, ovládli jeho obyvatele a ukradli jim zásoby. Na konci masakru zůstala naživu jenom hrstka protivníků, sama a bezvýznamná v rozlehlé a nevlídné pustině borových jehlic.
Jako draci v Alagaësii, pomyslel si Eragon. Jeho spojení s mravenci se vytratilo, když uvažoval o nešťastném osudu draků. Kousek po kousku se mu odkrývala odpověď na otázku, odpověď, se kterou by dokázal žít a věřit v ni.
Dokončil meditaci a vrátil se do chatrče. Tentokrát Oromis vypadal celkem spokojený s tím, čeho Eragon dosáhl.
Když Oromis podával polední jídlo, Eragon řekl: „Vím, proč stojí za to bojovat s Galbatorixem, ačkoli mohou zemřít tisíce lidí."
„Nuže?" Oromis se usadil. „Tak mi to řekni."
„Protože Galbatorix za posledních sto let už způsobil víc utrpení, než dokážeme my za jedinou generaci. A na rozdíl od obyčejného tyrana nemůžeme čekat, až zemře. Mohl by vládnout stovky let nebo tisíciletí a celou tu dobu by pronásledoval a týral lidi, pokud ho nezastavíme. Kdyby získal dost síly, mohl by vyrazit na trpaslíky a také na vás tady, v Du Weldenvarden, a zabít nebo zotročit obě rasy. A…" Eragon si podrbal zápěstí o okraj stolu, „.. protože získat ta dve vejce od Galbatorixe je jediný způsob, jak zachránit draky."
Přerušil ho pronikavý pískot Oromisovy čajové konvice, jejíž hlasitost se stupňovala, až Eragonovi zvonilo v uších. Oromis vstal vzal konvici ze závěsu nad ohněm a zalil vodou borůvkový čaj. Vrásky kolem očí se mu vyhladily. „Teď," řekl, „už to chápeš."
„Chápu, ale nemám z toho žádné potěšení."
„To bys mít ani neměl. Ale teď si konečně můžeme být jistí, že neuděláš ani krok stranou, když se budeš muset vyrovnávat s bezprávím a zvěrstvy, která Vardenové nevyhnutelně napáchají. Nemůžeme si dovolit, aby tě sžíraly nějaké pochybnosti ve chvíli, kdy tvoje rada a pozornost budou nejvíce potřeba." Oromis spojil konečky prstů a zahleděl se do temného zrcadla svého čaje a cosi si prohlížel ve vlastním ponurém odrazu. „Věříš, že Galbatorix je zlý?"
„Samozřejmě!"
„Myslíš si, že on sám se považuje za zlého?"
„Ne, o tom pochybuji."
Oromis si poklepával prsty o sebe. „Pak také věříš, že Durza byl špatný."
Útržkovité vzpomínky, které Eragon nasbíral o Durzovi, když s ním bojoval v Tronjheimu, se mu teď vrátily a připomněly mu, jak mladého Stína - tenkrát Carsaiba - zotročili duchové, které povolal, aby pomstil smrt svého učitele Haega. „On sám nebyl špatný, ale duchové, kteří ho ovládali, ano."
„A co urgalové?" zeptal se Oromis a usrkl si čaje. „Ti jsou zlí?"
Eragonovi zbělely klouby, jak sevřel lžíci. „Když pomyslím na smrt, vidím tvář urgala. Jsou horší než divá zvěř. Věci, které udělali…" Zakroutil hlavou, neschopen pokračovat.
„Eragone, jaký názor by sis utvořil o lidech, kdyby všechno, co bys o nich věděl, byly jen činy válečníků na bitevních polích?"
„To není…" Zhluboka se nadechl. „To je jiné. Urgalové si zaslouží být vyhlazeni, do jednoho."
„Dokonce i jejich ženy a děti? Ti, kteří ti nikdy neublížili a pravděpodobně ani nikdy neublíží? Ti nevinní? Zabil bys je a odsoudil tak celou rasu k záhubě?"
„Oni by nás nešetřili, kdyby měli tu možnost."
„Eragone!" vykřikl Oromis zostra. „Nikdy nechci znovu slyšet, že používáš tuhle výmluvu. To že by někdo jiný něco udělal, nebo neudělal vůbec neznamená, že by ses měl zachovat stejně. Je to ponižující, odporné a příznačné pro podřadnou mysl. Je ti to jasné?"
„Ano, Mistře."
Elf pozvedl džbánek ke rtům a napil se, zářivé oči měl po celou dobu upřené na Eragona. „Co vlastně víš o urgalech?"
„Znám jejich sílu, jejich slabiny a vím, jak je zabít. To je vše co potřebuji znát."
„Proč tedy nenávidí lidi a bojují proti nim? Co jejich dějiny a legendy, nebo způsob života?"
„Záleží na tom?"
Oromis si povzdechl. „Jen si pamatuj," řekl laskavě, „že v jistém okamžiku se tví nepřátelé mohou stát tvými spojenci. Takový už je život."
Eragon měl nutkání se přít, ale ubránil se mu. Kroužil čajem ve džbánku, až se v něm vytvořil černý vír s bílou pěnou uprostřed. „To proto Galbatorix nabral do armády urgaly?"
„Tohle není příklad, který bych si zrovna vybral, ale dobrá."
„Zdá se mi zvláštní, že se s nimi spřátelil. Byli to přece oni, kdo mu zabil draka. Podívej, co udělal nám Jezdcům, a to jsme ani nebyli zodpovědní za jeho ztrátu."
„Ach," řekl Oromis, „Galbatorix je možná šílený, ale stále je prohnaný jako liška. Hádám, že měl v úmyslu využít urgaly, aby zničili Vardeny a trpaslíky - a další, pokud by ve Farthen Dûru zvítězil -, a tak by se zbavil dvou nepřátel a zároveň oslabil urgaly natolik, aby je dokázal zničit sám, až se mu zachce."
Studium starověkého jazyka zabralo celé odpoledne, poté se věnovali procvičování magie. Většina Oromisových rad se týkala toho, jak správně ovládat různé formy energie, jako je světlo, teplo, elektřina, a dokonce zemská přitažlivost. Vysvětlil, že jelikož tyto síly spotřebovávají energii rychleji než jiné druhy kouzel, je bezpečnější nalézat je v přírodě a jen je usměrňovat pomocí gramarye než se je snažit stvořit z ničeho.
Oromis pak změnil téma a zeptal se: „Jak můžeš zabít pomocí kouzla?"
„Dělal jsem to mnoha způsoby," řekl Eragon. „Lovil jsem pomocí oblázku - hýbal jsem s ním a mířil pomocí kouzla - a také jsem použil slovo jierda, abych zlomil urgalům nohy a vaz. Jednou jsem slůvkem thrysta zastavil srdce protivníka."

„Existují daleko účinnější způsoby," prozradil mu Oromis. „Co je zapotřebí, abys zabil muže, Eragone? Probodnout mu hruď mečem? Zlomit mu vaz? Nechat ho vykrvácet? Stačí přetrhnout jedinou tepnu v mozku nebo poškodit určité nervy. S tím správným kouzlem bys mohl zničit celé vojsko."
„Na to jsem měl pomyslet ve Farthen Dûru," řekl Eragon, zklamaný sám sebou. Nejen ve Farthen Dûru, ale také když nás Kullové pronásledovali v poušti Hadarak. „A zase jsme u toho - proč mě tohle Brom nenaučil?"
„Protože nečekal, že v nejbližších měsících nebo letech budeš čelit armádě; to není nástroj, který by se poskytoval neprozkoušeným Jezdcům.
„Pokud je tak snadné zabít lidi, jaký to má smysl, abychom my nebo Galbatorix sbírali vojsko?"
„Stručně řečeno, je to taktika. Kouzelníci jsou tělesně zranitelní, když se dostanou do duševních soubojů. A tak potřebují vojáky, kteří by je ochraňovali. A vojáci naopak musejí být ochraňováni, alespoň zčásti, před útoky protivníkových kouzel, jinak by byli vyvražděni během několika minut. Když se tedy vojska postaví proti sobě, jejich kouzelníci jsou rozmístěni napříč celou armádou, blízko prvních linií, ale ne tak blízko, aby byli v nebezpečí. Kouzelníci na obou stranách otevřou mysl a pokoušejí se vycítit, zda někdo používá nebo se chystá použít kouzlo. Jelikož mohou být nepřátelé mimo dosah jejich mysli, také si kolem sebe a svých vojáků staví obrany, aby zastavili nebo zmírnili útoky prováděné na dálku, jako když mrštíš kámen ze vzdálenosti jedné míle."
„Rozhodně jeden muž nemůže porazit celou armádu," řekl Eragon.
„Ne sám, ale s dostatkem kouzelníků můžeš zajistit slušnou ochranu. Největší nebezpečí v takovém střetu je, že chytrý kouzelník může vymyslet mimořádný útok, který se dokáže vyhnout tvým obranám, aniž by je spustil. To samo o sobě může rozhodnout bitvu."
„Dále," řekl Oromis „musíš mít na paměti, že schopnost používat kouzla je mezi rasami nesmírně vzácná. My elfové nejsme žádnou výjimkou, ačkoli máme více zaklínačů než většina ras v důsledku kouzel, jimiž jsme se před staletími obklopili. Většina těch, kdo jsou obdařeni schopností kouzlit, má jen malé nebo nepatrné nadání, vlastně sotva škrábanec."
Eragon přikývl. S takovými kouzelníky se setkal u Vardenů. „Ale provést nějaký úkol stojí pořád to stejné množství energie."
„Energie ano, ale slabším kouzelníkům dá větší práci než tobě nebo mně, aby pocítili proud kouzla a pohroužili se do něj. Jen málo kouzelníků má dost síly na to, aby znamenali hrozbu pro celou armádu. A takoví obvykle tráví všechen čas v bitvě tím, že uhýbají svým protějškům, stopují je nebo s nimi bojují, což je z pohledu obyčejných vojáků štěstí, jinak by byli brzy všichni zabiti."
Eragon znepokojeně řekl: „Vardenové nemají moc kouzelníků."
„To je jeden z důvodů, proč jsi tak důležitý."
Uběhla chvíle, kdy Eragon uvažoval nad tím, co mu Oromis řekl. „Tyhle obrany z tebe odsávají energii jen tehdy, kdy jsou spuštěny?"
„Ano."
„Takže pokud máš dostatek času, můžeš si vytvořit bezpočet vrstev obran. Můžeš se stát…" Potýkal se se starověkým jazykem, jak se pokoušel se vyjádřit, „…nedotknutelným…? nedobytným…? nenapadnutelným pro jakýkoli útok kouzlem nebo zbraní."
„Obrany," řekl Oromis, „závisejí na síle tvého těla. Pokud vyžadují víc energie, než máš, zemřeš. Ať máš sebevíc obran, dokážeš vzdorovat útokům jen tak dlouho, dokud tvé tělo vydrží výdej energie.
„A Galbatorixova síla roste každým rokem… Jak je to možné?"
Byla to řečnická otázka, ale když Oromis mlčel a upíral mandlové oči na trojici vlaštovek, které se jim točily nad hlavou, Eragon si uvědomil, že elf přemýšlí, jak by mu nejlépe odpověděl. Ptáci se honili několik minut. Když odletěli z dohledu, Oromis řekl: „Teď se taková rozprava nehodí."
„Takže ty to víš?" zvolal užasle Eragon.
„Ano. Ale ta informace musí počkat na později. Nejsi na to pravený." Oromis pohlédl na Eragona, jako by čekal, že bude protestovat.
Eragon sklonil hlavu. „Jak si přeješ, Mistře." Nikdy tu informaci nedokáže z Oromise vydolovat, dokud elf sám nebude ochoten se o ní podělit, tak proč se o to snažit? Přesto uvažoval, co by mohlo být tak nebezpečné, že se mu to Oromis neodváží říct, a proč to elfové tají před Vardeny. Pak ho napadla jiná věc a zeptal se: „Pokud jsou bitvy s kouzelníky vedeny tak, jak říkáš, tak proč mě Ažihad nechal ve Farthen Dûru bojovat bez obranných kouzel? Ani jsem v té době nevěděl, že bych si měl nechat mysl otevřenou vůči nepřátelům. A proč Arya nezabila všechny urgaly, nebo aspoň většinu? Až na Durzu tam nebyli žádní kouzelníci, kteří by se jí mohli postavit, a on nemohl bránit své oddíly, když byl pod zemí."
„Ažihad nenechal Aryu nebo někoho z Du Vrangr Gata, aby kolem tebe vystavěli obrany?" zeptal se překvapeně Oromis.
„Ne, Mistře."
„A tak jsi bojoval?"
„Ano, Mistře."
Oromisovi se zastřely oči, uzavřel se do sebe a nehybně stál na trávníku. Pak promluvil bez varování: „Hovořil jsem s Aryou a ona tvrdí, že Dvojčata od Vardenů dostala za úkol posoudit tvé schopností. Řekli Ažihadovi, že jsi schopný používat všechna kouzla, včetně obran. Ažihad ani Arya v té věci nepochybovali o jejich úsudku."
„Ti falešní, plešatí, úlisní, zrádní psi," zaklel Eragon. „Chtěli mě nechat zabít!" Znovu se uchýlil k rodnému jazyku a dopřál si několik dalších kousavých nadávek.
„Nešpin tady vzduch," řekl Oromis mírně. „Nehodí se to k tobě… v každém případě mám dojem, že Dvojčata tě nechala

jít do bitvy nechráněného ne proto, abys byl zabit, ale aby tě Durza mohl zajmout.“
„Cože?“
“Jak jsi sám říkal, Ažihad měl podezření, že Vardenové byli zrazeni, Galbatorix začal s téměř dokonalou účinností pronásledovat spojence v království. Dvojčata věděla, kdo Vardenům pomáhá. Dvojčata tě nalákala do srdce Tronjheimu a tím tě oddělili od Safiry a dostali tě Durzovi na dosah. Bylo by logické, kdyby těmi zrádci byli právě oni.“
„Pokud byli zrádci,“ řekl Eragon, „teď už na tom nezáleží; jsou dávno mrtví.“
Oromis sklonil hlavu. „I tak, Arya říkala, že urgalové měli ve Farthen Dûru kouzelníky a že s mnohými z nich bojovala. Žádný z nich tě nenapadl?“
„Ne, Mistře.“
„Další důkaz, že ty a Safira jste byli ponecháni Durzovi, který vás měl zajmout a odvést ke Galbatorixovi. Léčka byla dobře nastražena.“
V další hodině Oromis Eragona naučil dvanáct způsobů zabíjení z nichž žádný nevyžadoval víc energie než zvednutí brku namočeného do inkoustu. Když se Eragon nazpaměť naučil to poslední, napadlo ho něco, čemu se musel ušklíbnout. „Ra'zakové nebudou mít šanci, až mi příště zkříží cestu.“
„Přesto si na ně musíš dávat pozor,“ varoval ho Oromis.
„Proč? Tři slova a je po nich.“
„Co jedí orlovci říční?“
Eragon zamrkal. „Samozřejmě ryby.“
„A pokud je nějaká ryba o trochu rychlejší a chytřejší než její bratři, dokázala by uniknout lovícímu orlovci?“
„O tom pochybuji,“ řekl Eragon. „Aspoň ne na dlouho.“
„Stejně jako orlovci jsou stvořeni jako nejlepší možní lovci ryb, vlci jsou uzpůsobeni, aby byli nejlepšími lovci laní a další vysoké zvěře, a každé zvíře je nadáno tím, co potřebuje. Podobně jsou ra'zakové uzpůsobeni k tomu, aby lovili lidi. Jsou to netvoři temnot, zběsilé noční můry, které jdou po tvojí rase.“
Eragonovi hrůzou zabrnělo v týle. „Co je to tedy za tvory?“
„Ani elf, ani člověk, ani trpaslík, ani drak, ani chlupaté, plovoucí nebo opeřené zvíře, ani plaz, ani hmyz, ani žádný další druh zvířat.
Eragon se nuceně zasmál. „Pak jsou to rostliny.“
„Ani to ne. Rozmnožují se kladením vajec, jako draci. Když se vylíhnou, mláďata - nebo kukly - vyrostou do černých schránek, podobou připomínají lidi. Je to komická napodobenina, ale né nepřesvědčivá, aby dovolila ra'zakům v klidu se přiblížit k lidem. Ve všem, v čem jsou lidé slabí, jsou ra'zakové silní. Dobře vidí za tmavé noci, umějí stopovat podle pachu jako vycvičený pes, skákat výš, rychleji se pohybovat. Avšak vadí jim ostré světlo a mají smrtelný strach z hluboké vody, protože neumějí plavat. Jejich největší zbraní je jejich zlý dech, který lidem zamlží mysl a mnohé zneschopní, ale na trpaslíky působí méně a elfové jsou proti němu zcela imunní.“
Eragon se zachvěl, když si vzpomněl, jak poprvé zahlédl ra'zaky v Carvahallu a jak nedokázal utéct, jakmile si ho všimli. „Bylo to jako sen, ve kterém jsem chtěl utéct, ale nemohl jsem se pohnout, ať jsem se snažil sebevíc.“
„To je výstižný popis,“ řekl Oromis. „Přestože ra'zakové nedokážou používat kouzla, neměl bys je podceňovat. Pokud vědí, že je pronásleduješ, neukážou se ti a budou se držet ve stínech, kde jsou silní, a budou plánovat přepadení, jako to udělali v Dras-Leoně. Dokonce i Bromovy zkušenosti ho před nimi nedokázaly uchránit. Přílišná sebejistota škodí, Eragone. Nikdy nebuď domýšlivý, jinak budeš nepozorný a tví nepřátelé zneužijí tvé slabosti.“
„Ano, Mistře.“
Oromis upřel na Eragona klidný pohled. „Ra'zakové zůstávají kuklami dvacet let, mezitím dospívají. Při prvním úplňku jejich dvacátého roku svléknou skořápku, roztáhnou křídla a stanou se z nich dospělí jedinci, připravení lovit všechna stvoření, nejenom lidi.“
„Pak ta zvířata ra'zaků, na kterých létají, jsou ve skutečnosti…“
„Ano, jejich rodiče.“

Obraz dokonalosti

Konečně už jsem pochopil povahu svých nepřátel, pomyslel si Eragon. Bál se ra'zaků od okamžiku, kdy se poprvé objevili v Carvahallu, nejenom kvůli jejich podlým skutkům, ale proto, že o nich věděl tak málo. Ve své nevědomosti přisuzoval ra'zakům víc schopností, než ve skutečnosti mají, a pohlížel na ně s téměř pověrčivou hrůzou. Skutečné noční můry. Ale teď, když Oromisovo vysvětlení odstranilo závoj tajemství, už mu nepřipadali tak hroziví. Jejich zranitelnost světlem a vodou posílila Eragonovo přesvědčení, že až se příště potkají, zničí tyto netvory, kteří zabili Gera a Broma.
„Jejich rodičům se také říká ra'zakové?“ zeptal se.
Oromis zavrtěl hlavou. „Nazýváme je lethrblaka. Zatímco jejich potomci jsou prohnaní, ale omezení, lethrblakové mají inteligenci draka. Nemilosrdného, krutého a zvráceného draka.“
„Odkud pocházejí?“
„Z jakési země, kterou tví předkové opustili. Možná to byly právě jejich útoky, co přinutilo krále Palancara se vystěhovat. Když jsme my Jezdci zjistili, že ra'zakové pustoší Alagaësii, dělali jsme, co se dalo, abychom je vyhubili. Bohužel jsme byli úspěšní jen zčásti. Dva lethrblakové unikli a právě oni a jejich kukly ti způsobili tolik zármutku. Když Galbatorix zabil Vraela, vypátral je a uzavřel s nimi dohodu - oni mu budou bezvýhradně sloužit a chránit jej a on jim na oplátku zaručí přísun jejich oblíbené potravy. Proto jim Galbatorix dovolil žít poblíž Dras-Leony, jednoho z největších

měst Království.
Eragon stiskl čelisti. „Mají za co platit.“ A také zaplatí pokud budu mít příležitost.
„To tedy mají,“ souhlasil Oromis. Vrátil se k chatrči, vkročil do zastíněného vchodu a pak se znovu objevil s několika břidlicovými tabulkami, které byly asi půl stopy široké a stopu dlouhé. Jednu dal Eragonovi. „Zanechme na čas takové nepříjemné téma. Myslel jsem, že by tě mohlo zajímat, jak se vyrábí fairth. Je to výborný způsob, jak soustředit své myšlenky. Břidlice je napuštěná dostatkem inkoustu, aby mohla vzniknout jakákoli kombinace barev. Musíš se pouze soustředit na obraz, který chceš zachytit, a pak říci: ‚Ať se obraz, který vidím okem svojí duše, otiskne na povrch této tabulky.'“ Zatímco si Eragon prohlížel břidlici hladkou jako jíl, Oromis mávl směrem k pasece. „Rozhlédni se kolem sebe, Eragone, a najdi si něco, co stojí za uchování.“
První věci, které Eragon zaznamenal, mu připadaly příliš samozřejmé, příliš obyčejné: žlutá lilie u jeho nohou, Oromisova zarostlá chatrč, bílý potok a samotná krajina. Nic z toho nebylo jedinečné. Nic by nedalo divákovi nahlédnout do podstaty věci, kterou fairth zachytí, nebo jejího tvůrce. Věci, které se mění a ztrácí, to je to, co stojí za to zachytit, pomyslel si. Jeho oko padlo na světle zelené výrůstky jarních výhonků na koncích větví a pak na hlubokou, úzkou ránu, brázdící kmen v místě, kde bouře zlomila silnou větev a strhla s sebou pás kůry. Rýhu potáhly průsvitné kapičky mízy, které zachycovaly a lámaly světlo.
Eragon se usadil vedle kmene tak, aby baculaté puchýře ztuhlé krve stromu vyčnívaly v obrysech a byly orámované shlukem lesklých jehlic. Pak si vryl výjev co nejlépe do paměti a vyslovil kouzlo.
Povrch šedé tabulky se projasnil, jak na ní rozkvétaly barevné vlny, mísily se a prolínaly, aby vytvořily žádané uskupení odstínů. Když se barvy konečně ustálily, Eragon hleděl na podivnou kopii toho co chtěl otisknout. Míza a jehlice byly vyobrazeny s jasnými, ostrými detaily, kdežto všechno ostatní bylo rozmazané a zakalené, jako by se na to díval přivřenýma očima. Bylo to hodně vzdálené od naprosto ostrého Oromisova obrazu Ilireje.
Oromis mu naznačil, aby mu tabulku podal. Chvíli si ji prohlížel a pak řekl: „Máš neobyčejný způsob myšlení, Eragone-finiarel. Většina lidí má obtíže dosáhnout patřičného soustředění, aby vytvořil rozeznatelný obraz. Ty naopak, jak se zdá, vnímáš skoro všechno na tom, co tě zajímá. Přesto je to úzký pohled. Potýkáš se se stejným problémem jako při rozjímání. Musíš se uvolnit, rozšířit záběr a nechat do sebe vstoupit všechno, aniž bys posuzoval, jestli to je, či není důležité.“ Oromis odložil obrázek stranou, vzal z trávy další prázdnou tabulku a podal ji Eragonovi. „Zkus to znovu a -“
„Sláva, Jezdci!“
Eragon se vylekaně otočil a uviděl Orika s Aryou, kteří se vynořili bok po boku z lesa. Trpaslík zvedl ruku na pozdrav. Jeho plnovous byl čerstvě přistřižený a spletený, vlasy stažené dozadu do uhlazeného koňského ohonu a na sobě měl novou červenohnědou tuniku - dar od elfů - vyšívanou zlatou nití. Jeho vzhled ani v náznaku nevypovídal o jeho včerejším rozpoložení.
Eragon, Oromis a Arya si vyměnili tradiční pozdravy a pak Oromis opustil starověký jazyk a zeptal se: „Čemu vděčíme za vaši návštěvu? Oba jste vítáni v mém obydlí, ale jak vidíte, jsem uprostřed práce s Eragonem a to je na prvním místě.“
„Omlouvám se, že vás vyrušujeme, Oromisi-elda,“ začala zdvořile Arya, „ale…“
„Je to moje vina,“ řekl Orik. Pohlédl na Eragona, než pokračoval: „Hrothgar mě sem poslal, abych se ujistil, že se Eragonovi dostane náležité výuky. Nepochybuji o tom, že se mu jí dostává, ale jsem povinen vidět jeho výcvik na vlastní oči, abych, až se vrátím do Tronjheimu, mohl dát svému králi pravdivou zprávu o všech událostech.“
Oromis řekl: „To, co Eragona učím, by neměl sdílet nikdo další - Tajemství Jezdců jsou určena pouze jemu.“
„Tomu rozumím. Přesto, žijeme v nejistých dobách; kámen, který kdysi býval pevný a nehybný, je dnes nestálý. Musíme se měnit, abychom přežili. Tolik toho závisí na Eragonovi, že my trpaslíci máme právo prověřit, že jeho výcvik pokračuje podle dohody. Pokládáš naši prosbu za nerozumnou?“
„Hezky řečeno, mistře trpaslíku,“ řekl Oromis. Poklepal prsty o sebe, a jako vždy se tvářil nevyzpytatelně. „Soudím tedy, že je to pro tebe věc povinnosti.“
„Povinnosti a cti.“
„A to ti nedovoluje, abys ustoupil?“
„Obávám se, že ne, Oromisi-elda,“ řekl Orik.
„Dobrá. Můžeš zůstat a sledovat průběh této lekce Budeš tak spokojen?“
Orik se zamračil. „Jste už u konce?“
„Právě jsme začali.“
„Pak ano, to bude stačit. Aspoň prozatím.“
Zatímco mluvili, Eragon se pokoušel pohlédnout Arye do očí, ale ona se soustředila jen na Oromise.
„…Eragone!“
Zamrkal, když ho Oromis vytrhl ze zasnění. „Ano, Mistře?“
„Nebloumej, Eragone. Chci, abys udělal další fairth. Měj mysl otevřenou, jak jsem tě prve nabádal.“
„Ano, Mistře.“ Eragon zvedl tabulku a ruce měl trochu zpocené při pomyšlení, že jsou s nimi Orik s Aryou, aby posoudili jeho výkon. Chtěl obstát dobře a tím prokázat, že Oromis je dobrý učitel. Ale ani tak se nedokázal soustředit na borové jehlice a mízu; Arya ho přitahovala jako magnet, přitahovala jeho pozornost zpátky k sobě, kdykoli pomyslel na něco jiného.
Nakonec poznal, že je marné té přitažlivosti odolávat. Utvořil si tedy v mysli její obraz - což mu trvalo pouhý okamžik, protože znal její rysy lépe než své vlastní - a vyslovil kouzlo ve starověkém jazyce a vložil do magického proudu veškerou svou lásku, úctu a obavy z ní.
Když spatřil výsledek, oněměl.
Fairth zobrazovala Aryinu hlavu a ramena proti tmavému, nejasnému pozadí. Zprava ji zalévala ohnivá záře a Arya

hleděla na diváka plnoucíma očima; nevypadala tak jako ve skutečnosti, ale tak, jak ji vídal on: jako tajemnou, exotickou a nejkrásnější ženu, jakou kdy viděl - Byl to obraz v mnohém nedokonalý, ale byla v něm taková síla a vášeň, až se Eragonovi sevřel žaludek. Takhle ji opravdu vidím? Ať ta žena byla kdokoli, byla tak moudrá, tak mocná a tak fascinující v by dokázala uchvátit naprostou většinu mužů. Z velké dálky uslyšel Safíru, která zašeptala: Bud opatrný.
„Co jsi vytvořil, Eragone?“ zeptal se Oromis.
„Já… já nevím.“ Eragon zaváhal, když Oromis natáhl ruku pro fairth, protože nechtěl, aby si jeho dílo prohlíželi ostatní, především ne Arya. Po strašlivě dlouhé odmlce Eragon povolil prsty a podal tabulku Oromisovi.
Elfův výraz ztvrdl, když pohlédl na fairth, pak zpátky na Eragona který se pod tíhou jeho pohledu zachvěl. Oromis beze slova podal tabulku Arye.
Vlasy jí zakryly tvář, když se nad tabulkou sklonila, ale Eragon viděl, jak jí na rukou vystoupily svaly a žíly, když ji sevřela. Doslova se jí třásla v rukou.
„Tak co je to?“ zeptal se Orik.
Arya zvedla fairth nad hlavu a mrštila jí o zem, až se roztříštila na tisíc kousků. Pak se hrdě vztyčila a důstojně prošla kolem Eragona, přes mýtinu a pokračovala dál do spletitých hlubin Du Weldenvarden.
Orik zvedl jeden úlomek břidlice. Byl prázdný. Když se tabulka rozbila, obraz zmizel. Zatahal se za vousy. „Za celá ta desetiletí, co Aryu znám, nikdy takhle nevybuchla. Nikdy. Co jsi udělal, Eragone?“
Eragon omámeně odpověděl: „Její portrét.“
Orik se zamračil, očividně zmatený. „Portrét? Proč by to -“
„Myslím, že by bylo nejlepší, kdybys teď odešel,“ řekl Oromis. „Lekce je v každém případě u konce. Vrať se zítra nebo pozítří, jestli chceš získat lepší představu o Eragonových pokrocích.“
Trpaslík pohlédl přimhouřenýma očima na Eragona, pak přikývl a otřel si hlínu z dlaní. „Ano, myslím, že to tak udělám. Děkuji za tvůj čas, Oromisi-elda. Vážím si toho.“ Když zamířil zpátky k lesu houkl na Eragona přes rameno: „Budu v hlavní síni domu Tia kdyby sis chtěl promluvit.“
Když byl Orik pryč, Oromis nadzvedl obrubu tuniky, poklekl a začal sbírat pozůstatky břidlicové tabulky. Eragon ho sledoval, neschopen se pohnout.
„Proč?“ zeptal se ve starověkém jazyce.
„Možná,“ řekl Oromis, „jsi Aryu vyděsil.“
„Vyděsil? Ji přece nevyděsí nikdy nic.“ Už když to Eragon vyslovil, věděl, že to není pravda. Ona jen skrývala své obavy lépe než většina ostatních. Klesl na jedno koleno, vzal kousek fairth a vtiskl ho Oromisovi do dlaně. „Proč bych ji tím měl děsit?“ zeptal se. „Prosím, odpověz.“
Oromis se postavil a přešel ke břehu potoka a naházel do něj úlomky břidlice, které se mu jako šedé vločky trousily mezi prsty. „Fairth ukazuje jenom to, co chceš, aby ukázala. Je možné na nich lhát, vytvořit nepravdivý obraz, ale udělat to vyžaduje mnohem větší dovednost, kterou ještě zdaleka nemůžeš mít. Arya to ví. A tudíž také ví, že tvoje fairth přesně zobrazovala tvoje city k ní.“
„Ale proč by ji to mělo děsit?“
Oromis se smutně usmál. „Protože to odhalilo hloubku tvého poblouznění.“ Přitiskl konečky prstů k sobě a vytvořil tak řadu oblouků. „Pojďme si tu situaci rozebrat, Eragone. I když jsi dost starý na to, aby tě mezi lidmi považovali za muže, v našich očích nejsi víc než dítě.“ Eragon se zamračil, když uslyšel ozvěnu Safiřiných slov z předešlé noci. „Normálně bych nesrovnával lidský věk s elfským, ale protože sdílíš naši dlouhověkost, musíme tě také posuzovat podle našich měřítek.“
„A jsi Jezdec. Spoléháme na to, že nám pomůžeš přemoci Galbatorixe; pro všechny v Alagaësii by to mohlo mít katastrofální důsledky, kdyby tě něco odvádělo od výcviku.“
„Takže,“ řekl Oromis, „jak měla Arya zareagovat na tvou fairth? Je Jasné, že ji vidíš v romantickém světle, přesto - i když nepochybuji, že tě má Arya ráda - svazek vás dvou je nemožný kvůli tvému mládí, kultuře, rase a povinnostem. A tvůj zájem staví Aryu do nepříjemné pozice. Neodváží se tí postavit ze strachu, že by tírn narušila tvůj výcvik. Ale jako královská dcera se tí ani nemůže vyhýbat a riskovat, že tím urazí Jezdce - zvláště takového, na kterém tolik záleží… Dokonce i kdybyste se k sobě hodili, Arya by tě v tom nepodpořila především proto, abys mohl věnovat všechnu energii blížícím se úkolům. Obětovala by vlastní štěstí pro vyšší dobro.“ Oromisův hlas zesílil: „Musíš chápat, Eragone, že zabít Galbatorixe je nyní to nejdůležitější, důležitější než kterákoli osoba na světě. Na ničem jiném nezáleží.“ Odmlčel se a s laskavým pohledem dodal: „Připadá ti za těchto okolností stále tak divné, že Aryu vyděsilo, že tvé city k ní by mohly ohrozit vše, oč jsme usilovali celá desetiletí?“
Eragon zavrtěl hlavou. Styděl se, že svým chováním způsobil Arye bolest, a byl zdrcený, jak lehkomyslně a dětinsky se choval. Mohl jsem těm nepříjemnostem zabránit, jen kdybych se lépe ovládal.
Oromis se dotkl jeho ramene a zavedl ho zpátky do chatrče. „Nemysli si, že s tebou nesoucítím, Eragone. Každý někdy zažije vášeň, jako je ta tvoje, je to součást dospívání. Také vím, jak těžké je pro tebe odpírat si obvyklé radosti života, ale je to nezbytné, pokud máme zvítězit.“
„Ano, Mistře.“
Seděli u kuchyňského stolu a Oromis začal Eragonovi rozkládat psací potřeby, aby se mohl cvičit v Liduen Kvaedhí.
„Bylo by nesmyslné, abych očekával, že zapomeneš na přitažlivost, kterou na tebe působí Arya, ale předpokládám, že příště už nedovolíš, aby to zasahovalo do naší výuky. Můžeš mi to slíbit?“
„Ano, Mistře. Slibuji.“
„A Arya? Co by bylo správné udělat s její nepříjemnou situací?“
Eragon zaváhal. „Nechci ztratit její přátelství.“
„Nechceš.“

„Proto… půjdu za ní, omluvím se a uklidním ji, že už jí nikdy nehodlám způsobit takové těžkosti.“ Bylo pro něj těžké to říct, ale když to udělal, pocítil úlevu, jako by ho přiznání vlastní chyby očistilo.
Oromis vypadal spokojeně. „Už tím samotným dokážeš, že jsi dospěl.“
Eragon přitlačil hladké listy papíru k desce stolu a narovnal se. Chvíli zíral na prázdný bílý prostor, pak ponořil brk do inkoustu a začal přepisovat řadu obrázkových znaků. Každá klikatá čára byla jako proužek noci na papíře, propast, do které se mohl vrhnout a poté zapomenout na své zmatené pocity.

Vyhlazovač

Následujícího rána šel Eragon hledat Aryu, aby se jí omluvil. Hledal víc než hodinu, ale bez úspěchu. Vypadalo to, jako by zmizela v některém z řady skrytých zákoutí v Ellesméře. Jednou ji letmo zahlédl, když zastavil u vchodu do domu Tialdarí, a zavolal na ni, ale než ji stačil dohonit, vytratila se mu. Vyhýbá se mi, uvědomil si nakonec.
Jak dny plynuly, Eragon se ponořil do Oromisova výcviku se zanícením, které starší Jezdec chválil, a oddal se plně studiu, aby zapudil myšlenky na Aryu.
Ve dne v noci se usilovně snažil zvládnout své lekce. Učil se zpaměti slova pro tvorbu, spojování a přivolávání; učil se pravá jména rostlin a zvířat; studoval úskalí proměn, jak si přizvat na pomoc vítr a moře a mnoho dalších dovedností potřebných k tomu, aby pochopil síly světa. V kouzlech, která pracovala s velkou energií - jako světlo, teplo a magnetismus - vynikal, neboť měl nadání takřka přesně posoudit kolik síly ten úkol vyžaduje a jestli nepřesahuje množství jeho vlastní energie.
Příležitostně se přišel podívat Orik, beze slova stál na okraji mýtiny zatímco Oromis vyučoval Eragona nebo zatímco se Eragon sám zaobíral nějakým obtížným kouzlem.
Oromis mu dával spoustu složitých úkolů. Eragon připravoval pokrmy pomocí kouzla, aby se naučil přesněji ovládat gramarye; jeho první pokusy vypadaly íako spálená břečka. Elf mu ukázal, jak zjišťovat a neutralizovat nejrůznější jedy, a od té doby musel Eragon pokaždé kontrolovat své jídlo, zda v něm není nějaký jed, který mu t am Oromis tajně přidal. Nejednou hladověl, když nemohl jed najít nebo ho nebyl schopen odstranit. A dvakrát mu bylo dokonce tak špatně že ho musel Oromis léčit. Oromis jej také nutil používat několik kouzel najednou, což vyžadovalo nesmírné soustředění, aby kouzla zůstala zaměřena na zamýšlené cíle a nepřesouvala se mezi věcmi, které měla zasáhnout.
Oromis věnoval dlouhé hodiny tomu, aby Eragona naučil naplnit věc energií tak, aby se buď uvolnila později, anebo aby dodala předmětu jisté vlastnosti. Řekl: „Takhle Rhunon očarovávala meče Jezdců, aby se nikdy nezlomily nebo neztupily; tak zpíváme rostlinám, aby vyrostly do tvaru, který si přejeme; tak se dá do krabičky naličit past, která se spustí, jakmile se otevře; tak my a trpaslíci vyrábíme erisdar, naše lucerny; a tak můžeš také léčit někoho, kdo je zraněný - abych vyjmenoval aspoň pár možností využití této techniky. Jsou to jedna z nejsilnějších kouzel, protože mohou dřímat tisíc nebo i více let a dají se jen těžko odhalit či odvrátit. Prostupují většinu Alagaësie, utvářejí krajinu a osud těch, kdo tu žijí.“
Eragon se zeptal: „Tato technika se asi dá využít i k tomu, abys pozměnil své vlastní tělo? Nebo je to příliš nebezpečné?“
Oromisovy rty se zkroutily do mírného úsměvu. „Bohužel, narazil jsi na největší elfskou slabinu: naši marnivost. Milujeme krásu ve všech podobách a snažíme se ztělesnit tento ideál v našem vzhledu. Proto jsme známí jako Půvabný lid. Každý elf vypadá přesně tak, jak si přeje vypadat. Když se elfové naučí kouzla pro růst a tvarování, často se rozhodnou upravit svůj vzhled, aby lépe odrážel jejich osobnost. Několika elfům nestačily pouhé estetické změny a změnili si i stavbu těla, aby se přizpůsobili různým prostředím, jak uvidíš během Oslav Pokrevní přísahy. Častokrát vypadají spíš jako zvíře nežli elf.“
„Přenášení takové síly do živé bytosti se však liší od přenášení síly do neživých předmětů. Jen málo materiálů se hodí pro skladování energie; většina jich buď dovolí energii vyprchávat, nebo se naopak tak nabije silou, že když se té věci dotkneš, projede tebou blesk -lepší materiály, které se k tomuto účelu hodí, jsou drahokamy - acháty a další méně vzácné kameny nejsou tak účinné jako diamant, ale postačí kterýkoli drahokam. Proto mají meče vždy drahokam zasazený v rukojeti. A proto také tvůj náhrdelník od trpaslíků, který je celý z kovu, musí vysávat tvou sílu, aby udržel své kouzlo, jelikož sám o sobě žádnou energii neudrží.“
Když nepracoval Eragon s Oromisem, doplňoval si vzdělání čtením mnoha svitků, které mu elf půjčoval, a brzy si bez této záliby nedokázal svůj život ani představit. Eragonova výchova - omezená na Gerův skrovný vliv - mu poskytla jen znalosti potřebné k obhospodařování farmy. Informace, které objevoval ve svitcích, se do něj vsakovaly jako déšť na vyprahlé pouště a hasily dříve nepoznanou žízeň. Hltal texty o zeměpisu, biologii, anatomii, filozofii a matematice, stejně jako paměti, životopisy a dějiny. Důležitější než pouhá fakta bylo zasvěcení do netradičních způsobů myšlení. Zpochybnily jeho názory a nutily ho přehodnocovat své domněnky o všem, od práv jednotlivce ve společnosti po to, co způsobuje, že se slunce pohybuje po obloze.
Všiml si, že řada svitků se týká urgalů a jejich kultury. Eragon si je přečetl, ale nezmiňoval se o nich a ani Oromis nezačal na toto téma hovořit.
Při studiu se Eragon dozvěděl mnoho o elfech, což bylo téma, jemuž se horlivě věnoval v naději, že mu to pomůže lépe porozumět Arye. S překvapením zjistil, že elfové nevyznávají sňatek, ale spíš si hledají druhy na určitou dobu, ať už je to den, nebo sto let. Děti byly vzácné a mít dítě elfové považovali za vrcholný příslib lásky. Také zjistil, že od doby, kdy se jejich rasy poprvé setkaly, existovala jen hrstka svazků mezi elfy a lidmi: zpravidla si lidští Jezdci našli vhodné družky mezi elfkami. Přesto to podle nepříliš srozumitelných záznamů vypadalo, že většina takových vztahů končila tragicky, buď spolu milenci nebyli schopní vyjít, nebo lidé zestárli a zemřeli, zatímco elfové stárnutí nepodléhali.

Kromě naučné literatury jej Oromis zásoboval opisy největších elfských písní, básní a eposů. Ty zapůsobily na Eragonovu obrazotvornost, neboť se doposud setkal jedině s příběhy, které Brom recitoval v Carvahallu. Vychutnával si epické básně jako dobře uvařené i'rli, těšil se z Gědova činu nebo Balady o Umhodanovi a dlouho nad nimi prodléval, aby měl co největší potěšení z těchto příběhů.
Safiřin vlastní výcvik také pokračoval rychlým tempem. Prostřednictvím jejich duchovního spojení Eragon sledoval, jak ji Glaed podrobuje výcvikovému režimu, který byl ve všech ohledech stejně náročný jako ten jeho. Cvičila zvedání balvanů, zatímco se vznášela nad zemí, stejně jako rychlý let, let střemhlav a další akrobacii. Aby zvýšil její odolnost, nechával ji Glaedr celé hodiny chrlit oheň na přírodní kamenný sloup, který se měla snažit roztavit. Nejdřív Safira dokázala udržet plameny jen pár minut, ale zanedlouho mocná pochodeň sálala z jejího chřtánu nepřetržitě více než půl hodiny a rozžhavila sloup doběla. Eragon se také poučil o dračích tradicích, jež Glaed Safiře předával, podrobnostech o dračím životě a dějinách, které doplnily její instinktivní znalosti. Mnohé z toho bylo pro Eragona nepochopitelné a měl podezření, že Safira před ním ještě leccos skrývá, různá tajemství, která draci sdíleli jen mezi sebou. Jedna z věcí, které porozuměl a které si Safira cenila, bylo jméno jejího otce, Iormúngr, a její matky, Vervady, což ve staré řeči znamenalo Bouřnice. Zatímco Iormúngr byl vázaný na Jezdce, Vervada byla divoká dračice, která snesla mnoho vajec, ale pouze jediné svěřila Jezdcům: Safiru. Oba draci zahynuli během Pádu.
Někdy Eragon se Safirou létávali s Oromisem a Glaedrem, nacvičovali vzdušný boj nebo navštěvovali rozpadající se zříceniny skryté v Du Weldenvarden. Jindy převrátili zavedený pořádek a Eragon doprovodil Glaedra, zatímco Safira zůstala na skále Tďnaeír s Oromisem. Každé ráno Eragon bojoval s Vanirem, což mu bez výjimky přivodilo jeden nebo víc záchvatů. Bylo to o to těžší, že elf se k němu i nadále choval s povýšenou blahosklonností. Bylo na něm znát rysy pohrdání, které - navenek - nikdy nepřekročilo hranice slušnosti a žádným popichováním se nikdy nenechal vyvést z míry. Eragon by Vanira za jeho chladné, strojené způsoby nenáviděl. Zdálo se, jako by ho elf chtěl urazit každým svým pohybem. A Vanirovi společníci, jak alespoň odhadoval, náleželi k mladší generaci elfů - s ním drželi skrytý odpor k Eragonovi, ačkoli nikdy nedávali najevo nic jiného než úctu k Safiře.
Jejich soupeření dosáhlo vrcholu, když ho Vanir porazil šestkrát za sebou a poté sklonil meč a řekl: „A zase mrtev, Stínovrahu. Pořád dokola. Přeješ si ještě pokračovat?“ Jeho tón naznačoval, že je to podle něj marné.
„Ano,“ odsekl Eragon. Už měl za sebou jeden záchvat a neměl náladu se hádat.
Přesto když se Vanir zeptal: „Ukoj moji zvědavost a řekni mi: Jak jsi mohl zabít Durzu, když jsi tak pomalý? Nemůžu pochopit, jak jsi to dokázal.“
Eragon cítil nutkání odpovědět: „Zaskočil jsem ho.“
„Odpusť; mělo mi dojít, že v tom byl nějaký podvod.“
Eragon se usilovně snažil neskřípat zuby, když utrousil: „Kdybych byl elf nebo ty člověk, nikdy by ses mi v šermu nevyrovnal.“
„Možná,“ řekl Vanir. Zaujal bojovou pozici a během tří vteřin a dvou úderů Eragona odzbrojil. „Ale nemyslím si to. Radím ti, aby ses nevychloubal před lepším šermířem, jinak by se mohl rozhodnout, že vytrestá tvou smělost.“
To už Eragon nevydržel a sáhl hluboko do svého nitra, napojil se na proud kouzla a vypustil zadržovanou energii spolu s jedním z dvanácti slůvek pro svázání, která se naučil, a vykřikl: „Malthinae!“, čímž Vanirovi spoutal nohy a ruce a udržel jeho čelisti sevřené, aby nemohl vyslovit protikouzlo. Elf vzteky vykulil oči.
Eragon řekl: „A ty by ses neměl vychloubat před někým, kdo je lepší v kouzlení než ty.“
Vanirovo obočí se spojilo, bez varování nebo zašeptání uhodila neviditelná síla Eragona do hrudi a odhodila ho třicet stop přes trávník. kde přistál na boku a vyrazil si dech. Ten zásah vyrušil Eragonovu kontrolu nad kouzlem osvobodil Vanira.
Jak to udělal?
Vanir se k němu přiblížil se slovy: „Ukazuje se tvoje nevědomost, člověče, nevíš o čem mluvíš. Když pomyslím, že jsi byl vybrán, abys byl nástupcem Vraela, že jsi dostal jeho příbytek, že se ti dostalo sloužit Truchlícímu mudrci…“
Zavrtěl hlavou. „Jsem znechucený že jsou takové dary propůjčeny někomu tak nehodnému. Dokonce ani nechápeš, co je kouzlo nebo jak funguje.“
Eragonův vztek se vrátil jako rudý příval. „Co jsem ti udělal?“ obořil se na něj. „Proč mnou tak opovrhuješ? Byl bys raději, kdyby neexistoval žádný Jezdec, který by se postavil Galbatorixovi?“
„Moje názory nejsou důležité.“
„S tím souhlasím, ale přesto je chci slyšet.“
„Naslouchání, jak napsal Nuala ve Shromáždění, je cestou k moudrosti, pouze je-li výsledkem vědomého rozhodnutí a ne mezerou ve vnímání.“
„Mluv zpříma, Vanire, a dej mi otevřenou odpověď!“
Vanir se chladně usmál. „Jak přikazuješ, ó Jezdče.“ Elf se k němu naklonil tak blízko, aby jen Eragon slyšel jeho sladký hlas, a řekl: „Celých osmdesát let po pádu Jezdců jsme neměli naději na vítězství. Přežili jsme jen díky tomu, že jsme se skrývali pomocí lstí a kouzel. To je ovšem jen dočasné opatření, protože Galbatorix nakonec bude dostatečně silný, aby na nás zaútočil a smetl naše obrany. Pak, dlouho potom, co jsme se smířili se svým osudem, Brom a Jeod zachránili Safiřino vejce a znovu se zrodila šance porazit toho ohavného tyrana. Představ si naši radost a oslavy. Věděli jsme, že máme-li odolat Galbatorixovi, nový Jezdec musí být silnější než kterýkoli z jeho předchůdců, dokonce mocnější než sám Vrael. A jak byla naše trpělivost odměněna? Dalším člověkem, jako je Galbatorix. A co hůř… mrzákem. Všechny jsi nás v okamžiku, kdy ses dotkl Safiřina vejce, odsoudil k záhubě, Eragone. Nečekej, že budeme mít radost z tvé přítomnosti.“
Vanir se dotkl rtu ukazováčkem a prostředníčkem, pak Eragona obešel a odkráčel ze cvičiště. Eragon zůstal stát jako přikovaný.
Má pravdu, pomyslel si. Nehodím se pro tenhle úkol. Kterýkoli Z těchto elfů, dokonce i Vanir, by byl lepší Jezdec než

já.
Safira zuřila a rozšířila spojení mezi nimi. Máš tak špatné mínění o mém úsudku, Eragone? Zapomínáš, že když jsem byla ve vejci, Arya mi ukázala jednoho každého z těchto elfů - stejně jako mnoho vardens a já je všechny odmítla. Nevybrala bych si za Jezdce někoho, kdo by nedokázal pornoci tvojí rase, mojí a elfům, protože naše osudy jsou propletené. Ty jsi byl ta správná osoba, na správném místě, ve správný čas. Tak na to nikdy nezapomínej.
I kdyby to byla pravda, řekl, platila předtím, než mě Durza zranil. Ted v naší budoucnosti nevidím nic než tmu a zlo. Nevzdám se, ale ztrácím naději, že bychom mohli zvítězit. Možná náš úkol není svrhnout Galbatorixe, ale připravit cestu pro dalšího Jezdce, kterého si vyberou zbývající vejce.
Na skále Tel'naeír Eragon našel Oromise u stolu v chatrči, jak černým inkoustem maluje krajinu na spodním okraji svitku, který právě popsal.
Eragon se uklonil a poklekl: „Mistře.“
Uplynulo čtvrt hodiny, než Oromis dokreslil trsy jehlic na pokrouceném jehličnatém stromě, odložil inkoust stranou, vyčistil si sobolí štětec vodou z hliněné misky a pak se obrátil k Eragonovi: „Proč jsi přišel tak brzy?“
„Omlouvám se, že tě ruším, ale Vanir v půlce souboje odešel z bojiště a já nevím, co mám dělat.“
„Proč Vanir odešel, Eragone-vodhr?“
Oromis seděl s rukama v klíně, zatímco mu Eragon líčil střet s elfem. Nakonec řekl: „Neměl jsem se přestat ovládat, ale stalo se a vypadal jsem o to hloupěji. Zklamal jsem tě, Mistře.“
„To ano,“ souhlasil Oromis. „Vanir tě možná vyprovokoval, ale to nebyl důvod oplácet mu stejným. Musíš lépe ovládat své emoce, Eragone. Mohlo by tě to stát život, pokud v bitvě dovolíš, aby vznětlivost ovlivnila tvůj úsudek. Navíc takové dětinské projevy nejsou k ničemu, jen dají za pravdu těm elfům, kteří jsou proti tobě. Naše mtriky jsou jemné a výbuchy vzteku v nich nemají místo.“
„Je mi to líto, Mistře. Už se to nestane.“
Zdálo se, že Oromis hodlá sedět a čekat do doby, kdy obvykle provádějí Rimgar, a Eragon se chopil příležitosti, aby se ho zeptal: „Jak mohl Vanir použít kouzlo, aniž by promluvil?“
„To udělal? Možná se mu nějaký další elf rozhodl pomoci.“
Eragon zavrtěl hlavou. „Během prvního dne v Ellesméře jsem také viděl Islanzadí, jak přivolala sprška květin pouhým zatleskáním A Vanir řekl, že nechápu, jak kouzlo funguje. Co tím myslel?“
„Už zase,“ řekl Oromis odevzdaně, „se sápeš po vědomostech, na které nejsi připraven. Avšak vzhledem k situaci ti je nemohu odepřít. Měj však na paměti toto: to, oč žádáš, jsme neučili Jezdce a ani naše kouzelníky, dokud nezvládli všechny ostatní stránky magie, protože tohle je tajemství skutečné podstaty kouzla a starověkého jazyka. Ti, kdo ho znají, mohou získat velkou moc, ano, ale za cenu hrozného nebezpečí.“ Na okamžik se odmlčel. „Jak je starověký jazyk spjat s kouzlem, Eragone-vodhr?“
„Slova starověkého jazyka mohou uvolnit energii nahromaděnou ve tvém těle a tak spustí kouzlo.“
„Aha. Ty tedy myslíš, že určité zvuky, určité chvění ve vzduchu nějak narazí do té energie? Zvuky, které by mohly být vydány náhodou kteroukoli bytostí nebo věcí?“
„Ano, Mistře.“
„Nezdá se ti to nesmyslné?“
Eragon byl z toho zmatený: „Nezáleží na tom, zda se mi to zdá nesmyslné, Mistře. Prostě to tak je. Měl bych považovat za nesmysl, že měsíc ubývá a roste nebo že se mění roční období nebo že ptáci odlétají v zimě na jih?“
„Samozřejmě, že ne. Ale jak by mohl pouhý zvuk dokázat tolik? Mohou jisté zvuky určité výšky a hlasitosti skutečně spustit reakce, které dovolují ovládat energii?“
„Ale ony to dělají.“
„Zvuk kouzlo nijak neovládá. Říci nějaké slovo nebo větu ve starověkém jazyce není to nejdůležitější, jde o to myslet si je v tomto jazyce.“ Oromis potřásl zápěstím a nad dlaní se mu objevil zlatý plamen, který vzápětí zmizel. „Pokud to ale není nezbytné, stále vyslovujeme kouzla nahlas, abychom zabránili tomu, že je naruší zbloudilé myšlenky. To hrozí i u těch nejzkušenějších kouzelníků.“
Dosah tohoto zjištění Eragona ohromil. Vzpomněl si, jak se málem utopil pod vodopádem u jezera Kóstha-mérna, kdy nemohl vyslovit louzlo kvůli vodě, která ho obklopovala. Kdybych tohle tenkrát věděl, mohl se zachránit sám, pomyslel si. „Mistře,“ řekl, „pokud zvuk neovlivňuje kouzlo, proč ho tedy ovlivní myšlenky?“
Tentokrát se Oromis usmál. „Jistě, proč? Musím zdůraznit, že my sami nejsme zdrojem kouzla. Magie může existovat sama o sobě, nezávisle na jakémkoli zaklínadle, jako třeba světýlka v bažinách u Aroughs, studna snění v Maniho jeskyních v Beorských horách a plující křišťál na Eoamu. Volná kouzla jako tato jsou zrádná, nevypočitatelná a často silnější než ta, která můžeme vyslovit.“
„Kdysi dávno, už je to věčnost, byla všechna kouzla taková. Používat je vyžadovalo jen schopnost vycítit kouzlo svojí myslí - což každý kouzelník musí ovládat - a touhu a sílu ho použít. Bez podpory starověkého jazyka kouzelníci nedokázali své nadání ovládat a v důsledku toho vypustili do země spoustu zla a zabili tisíce lidí. Časem zjistili, že když vyjádří svůj záměr slovy, jazyk jim pomůže usměrňovat myšlenky a vyhnout se tím draze zaplaceným chybám. Ale nebyl to vůbec jednoduchý způsob. Nakonec se přihodila tak strašná nehoda, že skoro zničila všechny živé bytosti na světě. Víme o té události z útržků rukopisů, které se dochovaly, ale kdo nebo co provedlo to osudové zaklínadlo, nám není známo. Rukopisy říkají, že potom rasa zvaná Šedý lid - ne elfové, protože tehdy jsme ještě byli mladá rasa - shromáždila své zdroje a uskutečnila kouzlo, možná největší, jaké bylo nebo kdy bude provedeno. Společně změnil Šedý lid samotnou podstatu kouzla. Změnili ho tak, aby jejich jazyk, starověký jazyk, mohl ovládat to, co kouzlo udělá… Opravdu dokázali omezit kouzlo tak, že když řekneš zapal dveře a náhodou pohlédneš na mě a pomyslíš na mě, kouzlo přesto zapálí dveře a ne mě. A dali starověkému jazyku jeho dva jedinečné rysy; schopnost zabránit těm, kdo

jím mluví, lhát, a schopnost označit skutečnou podstatu věcí. Jak to udělali, zůstává záhadou.“
„Rukopisy se rozcházejí v tom, co se s Šedým lidem stalo, když dokončili svou práci, ale kouzlo z nich patrně vysálo všechny síly a zbyli z nich jen jejich stíny. Vytratili se, možná se rozhodli žít ve svých městech, dokud se jejich kameny nerozpadly v prach, nebo si našli druhy mezi mladšími rasami a přešli do temnoty.“
„Pak ale,“ řekl Eragon, „je stále možné použít kouzlo bez starověkého jazyka.“
„Jak myslíš, že Safira chrlí oheň? A, jak jsi mi sám líčil, nepoužila žádná slova, když proměnila Bromovu hrobku v diamant, ani když žehnala tomu dítěti ve Farthen Dûru. Duše draků jsou jiné než ty naše; nepotřebují chránit před kouzlem. Nedokážou ho použít vědomě kromě chrlení ohně, ale když ten dar dostanou, jejich síla je nepřekonatelná… Vypadáš znepokojeně, Eragone. Proč?“
Eragon hleděl na své ruce. „Co to pro mě znamená, Mistře?“
„Znamená to, že se budeš dál učit starověký jazyk, neboť s ním můžeš vykonat mnohé, co by jinak bylo příliš složité nebo nebezpečné. Znamená to, že pokud tě zajmou a dají ti roubík, můžeš přesto použít kouzlo, kterým se osvobodíš, jak to udělal Vanir. Znamená to, že pokud tě zajmou a omámí drogami a nebudeš si moci vybavit starověký jazyk, ano, i tehdy můžeš použít zaklínadlo, ačkoli jen za těch nejzávažnějších okolností. A znamená to, že pokud budeš chtít použít kouzlo na něco, co nemá ve starověkém jazyce jméno, můžeš to udělat.“ Odmlčel se. „Ale dávej si pozor na pokušení zneužívat tyto možnosti. Dokonce i ti nejmoudřejší z nás se zdráhají zahrávat si s nimi ze strachu ze smrti nebo ještě něčeho horšího.“
Příští a každé další ráno, dokud byl Eragon v Ellesméře, bojoval s Vanirem, ale už nikdy neztratil znovu trpělivost, ať elf udělal nebo řekl cokoli.
A Eragonovi se už ani nechtělo plýtvat energií na jejich nepřátelství. Záda ho bolela čím dál častěji, takže se dostával na pokraj svých sil. Vyčerpávající záchvaty zvýšily jeho zranitelnost; činnosti, které mu dřív nedělaly potíže, jej teď často zanechaly zkrouceného v křečích na zemi. Dokonce i Rimgar mu je začal přivozovat, jak postupoval k náročnějším pozicím. Nebylo výjimečné, že přetrpěl tři nebo čtyři záchvaty za den.
Začal mít strhané rysy. Šoural se, pomalu a opatrně, jak se snažil šetřit síly. Začalo pro něj být obtížné jasně myslet nebo udržet pozornost při Oromisových lekcích a v jeho paměti se objevovaly mezery, které si nedokázal vysvětlit. Ve volném čase se vracel k Orikovu prstenovému hlavolamu, protože se raději soustředil na nepochopitelně rdené kroužky než na své postižení. Když s ním byla Safira, trvala tom, že ho ponese na hřbetě, a dělala, co mohla, aby se cítil pohodlně a šetřil si své síly.
Když se Eragon jednoho rána přitiskl k ostnu na jejím krku, řekl: Mám nové jméno pro bolest.
Jaké!
Vyhlazovač. Protože když tě něco bolí, nic jiného neexistuje. Ani myšlenka. Žádný pocit. Jenom touha utéct té bolesti. Když je dost silný, Vyhlazovač ti sebere všechno, co z nás dělá to, čím jsme, dokud z nás nezbudou stvoření horší než zvířata, stvoření s jedinou touhou a cílem: uniknout.
Pak je to výstižné jméno.
Rozkládám se, Safiro, jako starý kůň, který zoral příliš mnoho polí. Drž mě svojí myslí, nebo spadnu a zapomenu, kdo jsem.
Nikdy tě nepustím.
Zanedlouho potom Eragon utrpěl tři záchvaty během boje s Vanirem a pak dva další během Rimgaru. Když se uvolnil z křečovitého klubka, do kterého se v bolestech stočil, Oromis řekl: „Znovu, Eragone. Musíš si zdokonalit rovnováhu.“
Eragon zakroutil hlavou a polohlasně zabručel: „Ne.“ Zkřížil paže, skryl třes.
„Cože?“
„Ne.“
„Vstaň, Eragone, a zkus to znovu.“
„Ne! Udělej si ten postoj sám; já ho dělat nebudu.“
Oromis si klekl vedle něj a položil mu chladnou ruku na tvář. Držel ji tam a hleděl na něho s takovou laskavostí, že Eragon pochopil hloubku elfova soucitu s ním, a že kdyby to bylo možné, rád by převzal Eragonovu bolest na sebe, aby zmírnil jeho utrpení. „Nevzdávej se naděje,“ pravil Oromis. „To nikdy.“ Jako by z něj do Eragona proudila určitá síla. „My jsme Jezdci. Stojíme mezi světlem a tmou a udržujeme rovnováhu mezi nimi. Nevědomost, strach, nenávist - to jsou naši nepřátelé. Odmítni je ze všech sil, Eragone, nebo to s námi opravdu špatně skončí.“ Postavil se a natáhl k němu ruku. „Teď vstaň, Stínovrahu, a dokaž, že můžeš přemoci tělesné instinkty!“
Eragon se zhluboka nadechl, zvedal se na jedné ruce a vysílením přitom zamrkal. Dostal pod sebe nohy, na okamžik se zastavil, pak se narovnal do plné výšky a pohlédl Oromisovi do očí.
Elf souhlasně pokýval.
Eragon mlčel, dokud nedokončili Rimgar a šli se umýt do potoka. Pak elfa oslovil: „Mistře.“
„Ano, Eragone?“
„Proč musím snášet to utrpení? Mohl bys použít kouzlo, abys mi poskytl dovednosti, které potřebuji, abys tvaroval moje tělo, jak to děláte se stromy a rostlinami.“
„To bych mohl, ale kdybych to udělal, nechápal bys, jak jsi své tělo získal, své vlastní schopnosti ani jak si je udržet. Na cestě, kterou kráčíš, neexistují žádné zkratky, Eragone.“
Studená voda proudila Eragonovi po těle, když si lehl do potoka. Sklonil hlavu pod hladinu a držel se kamene, aby neuplaval. Ležel natažený na dně a připadal si jako šíp letící vodou.

Narda

Roran se opřel o jedno koleno, poškrábal se na čerstvém plnovousu a díval se dolů do Nardy. Městečko bylo tak temné a celistvé jako kůrka žitného chleba vtěsnaná do rozsedliny u pobřeží. Za ním se vínově červené moře třpytilo v posledních paprscích zapadajícího slunce. Vodní plocha ho okouzlovala; byla naprosto jiná než krajina, na kterou byl zvyklý. Dokázali jsme to.
Roran odešel z výběžku, vrátil se ke stanu a užíval si plné doušky slaného vzduchu. Tábořili vysoko v předhůří Dračích hor, aby se vyhnuli tomu, že je někdo odhalí a upozorní Království na jejich úkryt.
Když Roran kráčel mezi skupinkami vesničanů schoulených pod stromy, prohlížel si je se zármutkem a vřel v něm hněv. Po namáhavé cestě z údolí Palancar byli nemocní, pomlácení a vyčerpaní, tváře měli vyzáblé z nedostatku jídla a šaty potrhané. Skoro každý měl kolem zápěstí ovázané hadříky, aby během mrazivých nocí v horách zabránili omrzlinám. Týdny nošení těžkých zavazadel ohnuly kdysi hrdá ramena. Nejhorší pohled byl na děti - hubené a nepřirozeně tiché. Zasloužili by si něco lepšího, pomyslel si. Byl bych teď ve spárech ra'zaků, kdyby mě neochránili.
Přicházela za ním řada lidí, z nichž většina nechtěla víc než poplácat po rameni nebo slůvko útěchy. Někteří mu nabízeli kousky jídla, které odmítal, nebo když na tom trvali, dal je nekomu jinému. Ti, kdo zůstávali v povzdálí, ho pozorovali vytřeštěnýma, bledýma očima. Věděl, co o něm říkají - že je blázen, že ho ovládají duchové, dokonce ani ra'zakové by ho nedokázali porazit v boji.
Přejít Dračí hory bylo daleko obtížnější, než Roran čekal. Jediné cesty v lese byly stezky zvěře, které byly pro jejich skupinu příliš úzké strmé a klikaté. V důsledku toho si museli prosekávat cestu mezi stromy a podrostem, což byl náročný úkol, který všichni nenáviděli, mimo jiné proto, že je pak Království mohlo snadno vystopovat. Jedinou výhodou téhle situace bylo, že díky fyzické námaze se Roranovi vrátila původní síla do zraněného ramene, ačkoli měl stále problémy zvednout paži do některých poloh.
Těžké putování si také vybralo svou daň. Nenadálá bouře je uvěznila na holém průsmyku vysoko nad okrajem lesa. Tři lidé zmrzli ve sněhu: Hida, Brenna a Nesbit, všichni tři už docela staří. Té noci to bylo poprvé, co byl Roran přesvědčený, že celá vesnice zemře kvůli tomu, že šla s ním. Zanedlouho poté si jeden chlapec zlomil ruku při pádu a pak se Southwell utopil v ledovcové říčce. Vlci a medvědi jim pravidelně přepadali dobytek a vůbec si nevšímali strážných ohňů, které vesničané zapalovali, jakmile byli skryti před údolím Palancar a nenáviděnými Galbatorixovými vojáky. Hlad se jich držel jako neúnavný cizopasník, hlodal je v žaludku, pohlcoval jejich síly a vysával z nich vůli pokračovat.
A přesto přežili, prokázali tutéž zatvrzelost a mravní sílu, která udržela jejich předky v údolí Palancar navzdory hladu, válkám i moru. Lidem z Carvahallu možná velmi dlouho trvalo, než se k něčemu rozhodli, ale jakmile to udělali, nic je nemohlo zastrašit a odradit od jejich cesty.
Když teď dorazili k Nardě, tábořištěm se konečně šířil pocit naděje a úspěchu. Nikdo nevěděl, co bude dál, ale skutečnost, že se dostali tak daleko, jim dodávala odvahu.
Nebudeme v bezpečí, dokud docela neopustíme Království, pomysle sl Roran. A je mojí povinností zajistit, že nás nechytí. Stal jsem se zodpovědným za každého z nich… Byla to zodpovědnost, kterou přijal bezvýhradně, protože mu dovolovala ochránit vesničany před Galbatarixem a současně usilovat o záchranu Katriny. Už je to tak dlouho, co jí zajali. Může být ještě naživu? Zachvěl se a potlačil ty znepokojivé myšlenky - Čekalo by ho skutečné šílenství, kdyby sám sobě dovolil přemítat nad Katrininým osudem.
Za svítání Roran, Horst, Baldor, Loringovi tři synové a Gertruda vyrazili do Nardy. Sestoupali z úpatí hor k hlavní silnici do města a dávali si pozor, aby zůstali skryti, dokud se nevynoří na cestě. Tady v nížině Roranovi vzduch připadal hustý; měl pocit, jako by se pokoušel dýchat pod vodou.
Jak se blížili k bránám Nardy, Roran sevřel kladivo pověšené za opaskem. Vchod střežili dva vojáci. Prohlédli si skupinu nelítostným pohledem, zadívali se na jejich otrhané šaty, pak sklopili halapartny a zatarasili jim vstup.
„Odkud jste?“ zeptal se muž napravo. Nemohlo mu být víc než pětadvacet let, ale vlasy už měl čistě bílé.
Horst vypjal hruď, zkřížil paže a řekl: „Žijeme poblíž Teirmu, pokud vás to potěší.“
„Co vás sem přivádí?“
„Obchod. Poslali nás obchodníci, kteří chtějí nakupovat zboží přímo z Nardy, ne jak je obvyklé, prostřednictvím kupců.“
„Skutečně, he? Jaké zboží?“
Když Horst zaváhal, Gertruda řekla: „Mně jde o byliny a léky. Rostliny, které jsem odtud dostala, byly buď příliš staré, nebo plesnivé a zkažené. Potřebuji si obstarat čerstvou dodávku.“
„A já s mými bratry,“ řekl Darmmen, „jsme přišli vyjednávat s vašimi Ševci. Boty šité v severském stylu jsou v Dras-Leoně a Uru'baenu v oblibě.“ Ušklíbl se. „Aspoň byly, když jsme vyráželi.“
Horst přikývl s nově nabytou sebejistotou. „Ano. A já tu jsem, abych převzal kovářskou zásilku pro svého pána.“
„To tvrdíš ty. A co tamten? Co ten dělá?“ zeptal se voják a ukázal halapartnou na Rorana.
„Hrnčířské zboží,“ řekl Roran.
„Hrnčířské zboží?“
„Hrnčířské zboží.“
„A k čemu je to kladivo?“
„Jak myslíte, že se vyrábějí praskliny na glazuře lahve nebo džbánu? Ty se neudělají samy, víte? Musíte do nich bouchnout.“ Roran oplatil nedůvěřivý pohled bělovlasého muže nic neříkajícím výrazem a vyzval ho, aby zpochybnil jeho tvrzení.
Voják zabručel a znovu po nich přelétl pohledem. „Ať je to jak chce, podle mě nevypadáte jako obchodníci. Spíš jako vyhladovělé potulné kočky.“

„Měli jsme cestou nějaké potíže," řekla Gertruda.
„Tomu bych věřil. Pokud jste přijeli z Teirmu, kde jsou vaše koně?"
„Nechali jsme je v tábořišti," dodal Hamund. Ukázal na jih, přesně na opačnou stranu, než kde byl ve skutečnosti skrytý zbytek vesnice.
„Nemáte peníze, abyste se ubytovali ve městě, co?" S pohrdavým chechtotem zvedl voják halapartnu a mávl na svého společníka, aby udělal totéž. „Dobrá, můžete jít, ale nedělejte problémy, jinak vás dáme do klády nebo ještě něco horšího."
Jakmile byli za branami, Horst si přitáhl Rorana na kraj ulice a zavrčel mu do ucha: „To byla hloupost, vymýšlet si něco tak absurdního. Rozbíjet glazuru! Chceš bojovat? Nemůžeme…" Zarazil se, když ho Gertruda zatahala za rukáv.
„Podívejte," zamumlala bylinkářka.
Nalevo od vchodu stála šest stop široká vývěsní tabule s úzkou šindelovou stříškou, která měla chránit zažloutlý pergamen pod ní. Polovina tabule byla věnovaná úředním oznámením a vyhláškám. Na druhé půlce viselo několik plakátů s podobiznami různých zločinců. Největší z nich byla kresba Rorana bez plnovousu.
Roran se vyplašeně rozhlédl kolem, aby se ujistil, že nikdo na ulici není dost blízko, aby mohl porovnat jeho tvář s obrázkem, a pak se za měřil na plakát. Očekával sice, že je Království bude pronásledovat přesto to byl šok, vidět to černé na bílém. Galbatorix musí vynakládat nesmírné prostředky, aby nás chytil. Když byli v Dračích horách, snadno šlo zapomenout, že existuje nějaký svět mimo ně. „Vsadím se, že jsou plakáty s mou podobiznou přibité po celém Království." Zazubil se, potěšený, že se přestal holit a že se dohodli, že on i ostatní budou v Nardě používat falešná jména.
Na spodním okraji plakátu byla vypsaná odměna. Gero nikdy neučil Rorana s Eragonem číst, ale naučil je číslice, protože jak říkal: Musíte vědět, kolik máte, jakou to má cenu a kolik za to dostanete, byste se nenechali napálit nějakým falešným darebou." A tak si Roran mohl přečíst, že Království za něj nabídlo deset tisíc zlatek, což bylo dost na to, aby si někdo pohodlně žil pár desítek let. Jistým zvráceným způsobem ho výše odměny potěšila, neboť mu dodala pocit důležitosti.
Pak jeho pohled přelétl na další plakát v řadě.
Byl na něm Eragon.
Roranovi se sevřely útroby, jako by mu někdo dal ránu do břicha, a několik vteřin ani nedýchal. Je naživu!
Když počáteční úleva odezněla, vystřídal ji starý hněv za to, jakou úlohu Eragon hrál v Gerově smrti a ve zničení jejich farmy, spolu s palčivou touhou vědět, proč Království po Eragonovi pátrá. Musí to mít něco společného s tím modrým kamenem a první návštěvou ra'zaků v Carvahallu. Znovu si lámal hlavu, do jakých ďábelských intrik se to on a zbytek Carvahallu zapletli.
Místo odměny byly na Eragonově podobence dva řádky písmen. „Z jakého zločinu ho viní?" zeptal se Roran Gertrudy.
Kůže kolem Gertrudiných očí se zkrabatila, když mžourala na tabuli - „...Velezrada, vy oba. Stojí tu, že Galbatorix udělí titul hraběte komukoli, kdo zajme Eragona, ale že ti, kdo se o to pokusí, by měli být opatrní, protože je nesmírně nebezpečný."
Roran užasle zamrkal. „Eragon?" Připadalo mu to nepředstavitelné, dokud si neuvědomil, jak se on sám změnil za posledních pár týdnů, v našich žilách koluje stejná krev. Kdo ví, možná toho Eragon od té doby co odešel, provedl stejně jako já nebo ještě víc.
Baldor řekl hlubokým hlasem: „Pokud za zabití Galbatorixových zrůd a vzdorování ra'zakům získáváš cenu deset tisíc zlatek - což je věru dost -, čím sis zasloužil cenu hraběcího titulu?"
„Naštváním samotného krále," prohlásil Larn.
„To už stačí," řekl Horst. „Dávej si větší pozor na jazyk, Baldore jinak skončíme v želízech. A ty, Rorane, už na sebe nepřitahuj žádnou pozornost. S takovou odměnou budou lidé zaručeně bedlivě sledovat cizince, jestli některý z nich neodpovídá tvému popisu." Horst si pře jel rukou po vlasech, přitáhl si opasek a rozhodl: „Dobrá. Všichni máme co na práci. Sejdeme se tady v poledne a řekneme si, jak jsme uspěli."
S tím se jejich skupina rozdělila na tři části. Darmmen, Larn a Hamund společně vyrazili shánět jídlo pro vesničany - jednak aby uspokojili jejich současnou potřebu a jednak také na další cestu. Gertruda šla doplnit své zásoby bylin, mastí a tinktur, přesně jak řekla strážným. A Roran, Horst a Baldor scházeli městem do doků, kde si chtěli pronajmout loď, která by mohla vesničany přepravit do Surdy nebo alespoň do Teirmu.
Když dorazili k prošlapanému prkennému chodníku, který vedl podél pobřeží, Roran se zastavil a zahleděl se na nízko letící mraky a šedivý oceán posetý bílými hřbety vln. Nikdy si nemyslel, že by obzor mohl být tak dokonale rovný. Duté hřmění vody narážející do pilířů pod jeho nohama v něm vyvolávalo pocit, jako by stál na ploše obrovského bubnu. Zápach ryb - čerstvých, vykuchaných i hnijících - přebil všechny ostatní pachy.
Horst přelétl pohledem z Rorana k Baldorovi, který byl stejně uchvácený, a poznamenal: „To je výhled, co?"
„Jo," řekl Roran.
„Člověk si připadá dost malý, co?"
„Jo," řekl Baldor.
Horst přikývl. „Pamatuji si, že když jsem poprvé uviděl oceán, zapůsobilo to na mě podobně."
„Kdy to bylo?" zeptal se Roran. Kromě hejn racků kroužících nad zátokou si všiml podivného druhu ptáků usazených na přístavní hrázi. Měli neohrabané tělo s pruhovaným zobákem, položeným na prsou jako domýšlíví starci, bílou hlavu i krk a trup černý jako saze. Jeden z ptáků zvedl zobák a odhalil kožený vak pod ním.
„Kovář Bartram, který byl v Carvahallu přede mnou," řekl Horst, zemřel, když mi bylo patnáct, rok před koncem mého učení. Musel jsem si hledat jiného mistra, který by byl ochoten dokončit jeho výuku a tak jsem odcestoval do Ceunonu, který stojí na břehu Severního moře. Tam jsem potkal Keltona, nepříjemného starce, ale mistra svého oboru.

Souhlasil, že mě bude učit.“ Horst se zasmál. „Když jsme byli hotovi, nebyl jsem si jistý, jestli mu mám poděkovat, nebo ho proklínat.“
„Myslím, že poděkovat,“ řekl Baldor. „Jinak by sis nikdy nevzal matku.“
Roran se zachmuřil, když pozoroval nábřeží. „Není tu mnoho lodí,“ poznamenal. Dvě kotvily na jižním konci přístavu a třetí na protější straně mezi samými rybářskými bárkami a čluny. Z těch dvou na jihu měla jedna zlomený stěžeň. Roran neměl zkušenosti s loděmi, ale žádná mu nepřipadala dost velká, aby uvezla skoro tři sta cestujících.
Roran, Horst a Baldor obešli jednu po druhé a brzy zjistili, že jsou navíc všechny obsazené. Opravit loď se zlomeným stěžněm by trvalo měsíc nebo déle. Loď vedle ní, Vlnoběh, byla vybavená koženými plachtami a měla se pustit na sever ke zrádným ostrovům, kde rostou seithrovníky. A Albatros, poslední loď, právě přijela ze vzdáleného reinsteru, aby si tu nechala vyspravit a utěsnit všechny skuliny, než odjede se svým nákladem vlny.
Dělník z doku se Horstovým otázkám zasmál. „Přišli jste moc pozdě a taky moc brzy. Většina jarních lodí už tady byla a odjela před dvěma třemi týdny. Tak za měsíc začnou přijíždět ty, co se stáčejí na západ, a pak se vrátí lovci tuleňů a mrožů a dorazí i lodi z Teirmu a z zbytku Království, aby odvezly kůže, maso a olej. Pak byste možná měli šanci najmout si kapitána s prázdným nákladním prostorem. Mezitím je tady asi stejný provoz jako teď.“
Roran se zoufale zeptal: „Neexistuje žádný jiný způsob, jak odsud dostat zboží do Teirmu? Nemusí to být rychlé ani pohodlné.“
„No,“ zauvažoval ten chlapík a zvedal si na rameno bednu, „jestli to nemusí být rychle a jedetó jenom do Teirmu, pak byste mohli zkusit támhle Clovise.“ Ukázal na řadu přístřešků pro lodě, plovoucích mezi dvěma moly. „Má nějaké nákladní čluny, na které na podzim nakládá obilí. Po zbytek roku rybaří, jako skoro každý v Nardě“ Potom se zamračil. „Jaký druh zboží máte? Ovce už jsou ostříhané a sklizeň ještě není.“
„To a ono,“ řekl Horst. Hodil muži měďák.
Přístavní dělník si ho s mrknutím strčil do kapsy a šťouchl do něj. „Máte pravdu, pane. To a ono. Jasně. Vím, jak to chodí. Ale nikdo se nemusí bát starého Ulrika; ten ani nemukne. Tak na viděnou pane.“ S pískáním si odkráčel.
Jak se ukázalo, Clovis právě v docích nebyl. Vyptali se na cestu a trvalo jim půl hodiny, než došli k jeho domu na druhém konci Nardy, kde ho našli, jak sází cibulky kosatců podél cestičky ke vstupním dveřím. Byl to zavalitý muž s opálenými tvářemi a prošedivělým plnovousem. Další hodinu jim zabralo, než dokázali námořníkovi vysvětlit, že se navzdory ročnímu období skutečně zajímají o jeho nákladní čluny, a přiměli ho sejít do doků, aby jim ukázal tři stejné lodě, Šťastný zvon, Edelin a Rudého hrnce.
Každý člun byl sedmdesát pět stop dlouhý, dvacet stop široký a natřený rezavě červenou barvou. Otevřený nákladní prostor se dal zakrýt celtou, pro jedinou čtvercovou plachtu bylo možné vztyčit uprostřed stěžeň a na zádi paluby bylo několik kajut přimáčknutých k sobě.
„Mají hlubší ponor než vnitrozemské prámy,“ vysvětloval Clovis, „takže se nemusíte bát, že se v drsném počasí převrhnou, i když pořádné bouři je lepší se vyhnout. Nejsou to čluny určené pro otevřené moře. Měly by se držet na dohled od břehu. A teď je ta nejhorší doba, kdy by je měl člověk spouštět na vodu. Na mou čest, už měsíc tu máme každé odpoledne hromobití.“
„Máš posádku pro všechny tři?“ zeptal se Roran.
„No teď… víte, to je problém. Většina mužů, které zaměstnávám, odjela před pár týdny lovit tuleně, jak jsou zvyklí. Protože je potřebuju až po sklizni, mají po zbytek roku volno a mohou jít, kam se jim líbí… Jsem si jistý, že vy, vznešení pánové, rozumíte mojí situaci.“ Clovis se pokusil o úsměv, pak přelétl pohledem mezi Roranem, a Baldorem, jako by si nebyl jistý, ke komu má mluvit.
Roran se prošel po Edeline a hledal, jestli nemá nějaké závady. Vypadal starý, ale dřevo bylo v dobrém stavu a nátěr čerstvý. „Kdybychom nahradili chybějící muže v posádkách, kolik by stálo doplout do Teirmu se všemi třemi čluny?“
„Přijde na to,“ řekl Clovis. „Námořníci si vydělávají patnáct měďáků denně plus tolik dobrého jídla, kolik sní, a k tomu kapku whisky. Co si vydělají tvoji muži, je zase tvoje věc. Na mé výplatní listině nebudou. Obvykle taky najímáme strážce pro každý člun, ale ti jsou…“
„Ti jsou taky pryč na lovu, že?“ řekl Roran. „Zajistíme i stráže.“
Ohryzek na Clovisově opáleném krku poskočil, jak polkl. „To by bylo víc než rozumné… to tedy ano. Navíc si k platu posádky účtuju poplatek dvě stě zlatek a k tomu náhradu za jakoukoli škodu na člunech, kterou by tvoji muži způsobili, plus - jako vlastník a kapitán zároveň - dvanáct procent z celkového zisku z prodeje nákladu.“
„Naše cesta nepovede k žádnému zisku.“
Tahle informace očividně vyvedla Clovise z míry. Levým palcem si otřel důlek na bradě, začal něco říkat, pak se zarazil a nakonec dodal: „V takovém případě dalších čtyři sta zlatých za dokončení plavby. Co - mohu-li být tak smělý - si přejete převážet?“
Je z nás vyděšený, pomyslel si Roran. „Dobytek.“
„Budou to ovce, skot, koně, kozy, voli… ?“
„Naše stáda tvoří směsice zvířat.“
„A Proč je chcete dostat do Teirmu?“
„Máme své důvody.“ Roran se skoro usmál Clovisově zmatenosti. „Bylo by možné plout dál za Teirm?“
„Ale Teirm je nejzazší bod, to tedy je. Vody dál za ním neznám, ani by se mi nechtělo být déle pryč od ženy a dcery.“
„Kdy bys mohl být připravený?“
Clovis zaváhal a udělal dva krůčky vpřed. „Snad za pět nebo šest dní, Ne…ne, raději se domluvíme na týden; mám nějaké záležitosti, které musím před odjezdem vyřídit.“
„Připlatili bychom deset zlatek navíc, kdybychom mohli vyrazit pozítří.“
„Já ne…“

„Dvanáct zlatek.“
„Tedy pozítří,“ prohlásil slavnostně Clovis. „Každopádně budu ptí pravený.“
Roran přejel rukou po obrubě člunu, přikývl, a aniž by se na Clo vise ohlédl, řekl: „Mohl bych pohovořit minutku o samotě se svými společníky?“
„Jak si přejete, pane. Jen si dojdu na otočku něco zařídit v docích než budete hotovi.“ Clovis pospíchal ke dveřím. Právě když vycházel z boudy, zeptal se: „Promiňte, ale mohl byste mi ještě zopakovat svoje jméno? Obávám se, že jsem ho prve přeslechl, a ta má paměť…“
„Kladivo. Jmenuji se Kladivo.“
„Ach, samozřejmě. To je hezké jméno.“
Když se dveře zavřely, Horst s Baldorem zamířili k Roranovi. Baldor řekl: „Nemůžeme si ho dovolit najmout.“
„Nemůžeme si ho dovolit nenajmout“ odpověděl Roran. „Nemáme peníze, abychom ty čluny koupili, ani se je nechci učit řídit, když na tom závisejí životy nás všech. Bude rychlejší a bezpečnější zaplatit posádku.“
„Přesto je to příliš drahé,“ řekl Horst.
Roran zabubnoval prsty na okraj člunu. „Můžeme zaplatit Clovisův počáteční poplatek dvě stě zlatek. Ale jakmile dorazíme do Teirmu, navrhuji, abychom čluny buď ukradli a využili dovedností, které získáme během cesty, nebo Clovise a jeho muže drželi v zajetí do doby, než se nám podaří utéct jiným způsobem. Tak se vyhneme tomu, abychom zaplatili těch čtyři sta zlatek navíc, stejně jako mzdy námořníků.
„Nelíbí se mi okrást člověka, který odvede poctivou práci,“ řekl Horst. „Je mi to proti srsti.“
„Taky se mi to nelíbí, ale napadá tě nějaká jiná možnost?“
„Jak všechny dostaneš na čluny?“
„Clovis přistane pár kilometrů dál po pobřeží, z dohledu Nardy.
Horst si povzdechl. „Dobrá, uděláme to, ale mám z toho špatný pocit. Zavolej Clovise zpátky, Baldore, a uzavřeme s ním dohodu.
Toho večera se vesničané shromáždili kolem malého ohně krytého náspem, aby si vyslechli, co se událo v Nardě. Roran klečel na zemi, hleděl do rozechvělých uhlíků a poslouchal Gertrudu a tři bratry, kteří líčili své zážitky. Když mluvili o Roranových a Eragonových plakátech mezi posluchači to znepokojeně zašumělo. Hned jak Darmmen končil, vystřídal ho Horst a krátkými, stručnými větami vykládal o nedostatku vhodných lodí v Nardě, přístavním dělníkovi, který jim doporučil Clovise, a následné dohodě. Jakmile Horst zmínil slovo nákladní čluny, přehlušily ho hněvivé a nespokojené výkřiky vesničanů.
Loring se postavil před skupinu a zvedl ruce, aby si zjednal pozornost. „Čluny?“ rozlítil se švec. „Nákladní čluny? Nechceme žádné smradlavé čluny!“ Odplivl si a ostatní ho halasně podpořili.
„Buďte všichni ztichа!“ řekl Delwin. „Uslyší nás, jestli takhle budeme pokračovat.“ Když byl praskající oheň opět tím nejhlasitějším zvukem, pokračoval mírnějším hlasem: „Souhlasím s Loringem. Čluny jsou nepřijatelné. Jsou pomalé a zranitelné. A budeme namačkaní jeden na druhém, s naprostým nedostatkem soukromí a bez přístřeší kdoví jak dlouho. Horste, Elain je v šestém měsíci těhotenství. Nemůžeš čekat, že ona a další, kdo jsou nemocní a slabí, vydrží týdny bez přestávky sedět pod pražícím sluncem.“
„Můžeme nad nákladním prostorem natáhnout celty,“ odpověděl Horst. „Není to mnoho, ale ochrání nás to před sluncem a deštěm.“
Birgitin hlas překřičel tlumený hlahol v davu: „Mám jinou starost.“ Lidé jí ustoupili z cesty, když přešla k ohni. „Když spočteme dvě stě zlatek, která dáme Clovisovi, a peníze, co utratil Darmmen a jeho bratři, jsou to skoro všechny naše peníze. Na rozdíl od měšťanů naše bohatství nespočívá ve zlatě, ale ve zvířatech a majetku. O majetek jsme přišli a zbývá už jenom málo zvířat. I kdybychom ty čluny ukradli, jak si v Teirmu nakoupíme zásoby nebo zaplatíme plavbu dál na jih?“
„Důležité je,“ zaburácel Horst, „dostat se nejdřív do Teirmu. Jak tam budeme, pak si můžeme dělat starosti, co dál… Je možné, že se budeme muset uchýlit k tvrdším opatřením.“
Loringova kostnatá tvář se zkrabatila do spousty vrásek. „Co tím myslíš, tvrdší? Už jsme byli tvrdí víc než dost. Celý tenhle podnik je tvrdý. Nezajímá mě, co říkáš; já na ty proklaté čluny nenastoupím, ne po tom, co už jsme prožili v Dračích horách. Nákladní čluny jsou pro zrní nebo pro dobytek. Chceme loď s kajutami a lůžky, kde budeme moct pohodlně spát. Proč nepočkat další týden nebo víc a uvidíme, jestli nepřijede loď, na které si můžeme zaplatit plavbu? Komu to ublíží, co? Nebo proč ne…“ Pokračoval ve stížnostech dalších patnáct minut a nashromáždil horu námitek, než předal slovo Thanovi a Ridleymu, kteří jen rozváděli jeho argumenty.
Debata ustala, když se Roran postavil a napřímil, takže všichni kolem ztichli. Čekali bez dechu na další vizionářský proslov.
„Bud takhle, nebo pěšky,“ řekl jen.
A pak šel spát.

Kladivo dopadne

Měsíc plul vysoko mezi hvězdami, když Roran vyšel z provizorního stanu, který sdílel s Baldorem, a pokračoval až na okraj tábora, aby vystřídal Albriecha na hlídce. „Nic nového,“ zašeptal Albriech a vytratil se. Roran napjal tětivu luku a zapíchl do jílovité hlíny tři šípy husími brky nahoru, aby na ně snadno dosáhl, kdyby bylo potřeba. Pak se zachumlal do přikrývky a schoulil se u skalní stěny po levé straně, kde měl dobrý výhled dolů a přes temné úpatí hor.
Jak bylo jeho zvykem, Roran si rozdělil krajinu na pomyslné čtvrtiny a každou z nich vždy bedlivě sledoval celou

minutu, zda nezahlédne záblesk pohybu nebo náznak světla, které by mohly prozradit blížící se nepřátele. Jeho mysl se brzy začala toulat; s nejasnou logikou, jakou mají sny, se ubírala od tématu k tématu, což ho rozptylovalo od jeho úkolu. Kousl se do rtu, aby se přinutil lépe soustředit. V tak mírném počasí bylo obtížné zůstat vzhůru…
Roran byl jen rád, že si nevytáhl los na dvě hlídky před úsvitem, protože ty nedávaly člověku možnost později dohnat ztracený spánek a po celý zbytek dne se pak cítil unavený.
Najednou ucítil závan větru, který ho zašimral v uších, a mravenčení v předtuše něčeho zlého. Dotěrný dotek Rorana vyděsil, vymazal mu z mysli vše kromě přesvědčení, že on i zbytek vesničanů jsou ve smrtelném nebezpečí. Zachvěl se jako v zimnici, srdce se mu rozbušilo a musel odolávat nutkání vylézt z úkrytu a uprchnout. Co je to se mnou? Dokonce i zasadit šíp do zářezu vyžadovalo úsilí.
Na východě se od obzoru zčistajasna odlepil stín. Byl vidět jako černá skvrna mezi hvězdami, nesl se přes nebe jako roztrhaný závoj, dokud nezakryl měsíc, kde zůstal viset ve vzduchu. Vtom Roran uviděl průsvitná křídla jednoho ze zvířat ra'zaků.
Černé stvoření otevřelo zobák a vydalo dlouhý, pronikavý výkřik který ho přiměl zkřivit tvář bolestí. Bodal ho do ušních bubínků a nahradil naději a radost zoufalstvím. Krev mu tuhla v žilách. Vřískot probudil celý les. Ptáci a zvířata na míle kolem začali v panice kňučet a výt a k Roranově úleku se k nim připojily i zbytky jejich stáda.
Roran klopýtal od stromu ke stromu, vrátil se do tábořiště a šeptal každému, koho potkal: „Ra'zakové jsou tady. Buďte potichu a zůstaňte, kde jste.“ A viděl i další hlídky, jak míří k vyděšeným vesničanům se stejnou zprávou.
Fisk se vynořil ze stanu s kopím v ruce a zařval: „Utočí na nás? Co to vydává tenhle mizerný…“ Roran se na truhláře vrhl, aby ho umlčel, a přidušeně vykřikl, když dopadl na pravé rameno a rozbolelo ho staré zranění.
„Ra'zakové,“ zašeptal Roran Fiskovi.
Fisk utichl a polohlasem se zeptal: „Co mám dělat?“
„Pomoz mi utišit zvířata.“
Opatrně se spolu plížili tábořištěm k přilehlé louce, kde nocovaly kozy, ovce, osli a koně. Farmáři, kteří vlastnili většinu stád, spali se svými zvířaty a už byli vzhůru a snažili se je utišit. Roran byl vděčny za svou prozíravost, díky níž trval na tom, aby byla zvířata rozmístěna podél okraje louky, kde je stromy a křoví pomohou skrýt před očima nepřátel.
Když se pokoušel ukonejšit skupinu ovcí, pohlédl vzhůru k děsivému černému stínu, který stále zakrýval měsíc jako obří netopýr. K jeho zděšení se začal pohybovat směrem k jejich úkrytu. Jestli ta svůra ještě jednou zavříská, jsme ztraceni.
V době, kdy ra'zak kroužil nad nimi, už byla většina zvířat zticha, až na jednoho osla, který stále hlasitě hýkal. Roran bez zaváhání klesl na koleno zasadil šíp do tětivy a střelil osla mezi žebra. Zamířil přesně, zvíře neslyšně padlo k zemi.
I tak už bylo pozdě; hýkání upoutalo pozornost ra'zaka. Netvor otočil hlavu směrem k pasece, klesal k ní s nataženými drápy a před ním se nesl jeho smrdutý zápach.
Teď přišel čas ukázat, jestli dokážeme zabít noční můru, pomyslel si Roran. Fisk, který se krčil vedle něj v trávě, zvedl kopí, připravený jím mrštit, jakmile nestvůra bude na dostřel.
Právě když Roran napjal luk - ve snaze začít a současně ukončit bitvu dobře mířeným šípem -, vyrušil ho nějaký rozruch v lese.
Podrostem vyrazila početná skupina lesní zvěře a splašeně se hnala přes louku; v horečné touze uniknout ra'zakům si nevšímala vesničanů ani dobytka. Skoro minutu zvířata probíhala kolem Rorana, rozbrázdila jílovitou hlínu ostrými kopyty a odrážela měsíční světlo bledě orámovanýma očima. Přiblížila se natolik, že slyšel jejich tiché přerývané oddechování.
Tak velké množství zvěře nejspíš muselo vesničany skrýt, protože okřídlená nestvůra ještě jednou zakroužila nad loukou a pak se stočila k jihu a plachtila dál do Dračích hor, kde se spojila s černou nocí.
Roran a jeho společníci zůstali na místě dál jako přikovaní; krčili se jako štvaní králíci v obavách, že odchod ra'zaků by mohl být jen lstí, kterou je chtějí vylákat na otevřené prostranství, nebo že by druhá nestvůra mohla být někde poblíž. Čekali tak hodiny v napětí a s úzkostí, stěží se pohnuli, leda když napínali luk.
Třebaže měsíc už skoro zapadal, někde v dálce ještě zazněl vřískot ra'zaků, ze kterého mrazilo v kostech… a pak už nic.
Měli jsme štěstí, usoudil Roran, když se ráno probudil. Ale nemůžeme na něj spoléhat donekonečna.
Potom, co se objevili ra'zakové, nikdo z vesničanů neprotestoval proti cestování na člunech. Naopak už tolik toužili být pryč, že se řada z nich ptala Rorana, jestli by nebylo možné vyplout ihned namísto až dalšího dne.
„Kéž bychom mohli,“ řekl, „ale musí se toho ještě hodně připravit.“
Vzdal se snídaně a spolu s Horstem a skupinou dalších mužů vyrazil pěšky do Nardy. Věděl, že riskuje, že ho poznají, když je doprovází, ale jejich úkol byl příliš důležitý, než aby ho dokázal zanedbat. Navíc byl přesvědčený, že jeho současný vzhled je o dost jiný než jeho podobizna na vývěsce Království, takže by si ho nikdo s hledaným mužem neměl spojovat.
Neměli potíže projít do města, protože brány tentokrát střežila jiná skupina vojáků, a pokračovali do doků, kde předali dvě stě zlatek Clovisovi, který pilně dohlížel na skupinu mužů, připravujících čluny na moře.
„Děkuju, Kladivo,“ řekl a přivázal si měšec s mincemi k opasku. „Není nic, co by tak člověku rozjasnilo den, jako žluté zlato.“ Zavedl je k pracovnímu stolu a rozvinul mapu vod kolem Nardy, doplněnou popiskami o síle různých proudů; umístění skal, písčitých naplavenin a dalších nebezpečí; a údaje o naměřené hloubce, nasbírané za desetiletí. Clovis nakreslil prstem čáru z Nardy k malé zátoce přímo na jih od města a řekl: „Tady zastavíme pro váš dobytek. Proudy jsou v tomto ročním období mírné, ale přesto s nimi nechceme zápolit a to říkám rovnou, takže budeme muset vyrazit přesně po vrcholu přílivu.“
„Přílivu?“ podivil se Roran. „Nebylo by snazší počkat na odliv a nechat ho, aby nás odnesl na moře?“
Clovis si s jiskřičkou v oku poklepal na nos. „Ano, to by bylo, a také jsem tak zahájil mnohé plavby. Ale nechci mít

čluny vysunuté na pláži a nakládat vaše zvířata, zatímco přichází příliv, hrne se nám do zad a vytlačuje nás dál na břeh. Když to tak uděláme, není na tom nic nebezpečného, ale museli bychom okamžitě vyrazit, až voda začne ustupovat, jinak bychom zůstali zachycení vysoko na souši. Kdyby k něčemu takovému došlo, moře nám moc nepomůže, co říkáte.
Roran přikývl. Důvěřoval Clovisovým zkušenostem. „A kolik mužů budeš potřebovat, aby doplnili posádky?“
„No, dokázal jsem sehnat sedm chlapců - opravdu silných a všichni jsou dobří námořníci -, kteří souhlasili s tímto podnikem, i když je dost podivný. Většina z nich zrovna hleděla na dno džbánků, když jsem se o ně včera večer zajímal - propíjeli svůj plat z poslední cesty. Ráno však budou střízliví jako staré panny, to vám slibuji. Ale protože jsem jich víc než sedm nesehnal, potřeboval bych ještě čtyři.“
„Takže čtyři,“ řekl Roran. „Moji muži o mořeplavectví mnoho nevědí, ale jsou zdatní a ochotní se učit.“
Clovis zabručel: „Stejně obvykle beru na každou cestu pár nových hochů. Jestli budou poslouchat rozkazy, všecko půjde dobře; jinak dostanou kůlem do hlavy, to si pamatuj. Co se týče stráží, rád bych jich měl celkem devět - tři na každou loď. A budu raději, když to nebudou takoví zelenáči jako ti tvoji námořníci, nebo se nepohnu z doku ani za všechnu whisky světa.“
Roran se chmurně usmál. „Každý muž, který se mnou cestuje, se už mnohokrát osvědčil v boji.“
„A všichni se ti zodpovídají, co, mladý Kladivo?“ řekl Clovis. Poškrábal se na bradě a sledoval při tom Gedrika, Delwina a ostatní muže, kteří byli v Nardě poprvé. „Kolik vás je?“
„Dost.“
„Dost, říkáš. To jsem zvědav.“ Mávl rukou. „Nevšímej si mě; jazyk mi pospíchá míle před zdravým rozumem, nebo tak mi to aspoň říkával otec. Můj první důstojník, Torson, je teď u hokynáře, kde dohlíží na nákup zboží a vybavení. Chápu to správně, že máte krmivo pro svůj dobytek?“
„Mimo jiné.“
„Pak by bylo nejlepší ho přivézt. Můžeme ho naložit do nákladního prostoru, jakmile budou stěžně vzpřímené.“
Po zbytek dopoledne a odpoledne se Roran a vesničané, co jej doprovázeli, lopotili s dopravováním zásob, které obstarali Loringovi synové, nosili je ze skladu ve městě do bud s čluny.
Když se Roran plahočil přes lávku na Edeline a shodil pytel mouky námořníkovi čekajícímu v nákladním prostoru, Clovis poznamenal. „Většina tohohle tedy zrovna nevypadá na krmivo pro zvířata, Kladivo.“
„Ne, řekl Roran. „Ale potřebujeme to.“ Byl rád, že Clovis vycítil, že už se nemá dál vyptávat.
Jakmile složili poslední část nákladu, Clovis mávl na Rorana. „Teď můžete jít. Já s chlapci zařídím ten zbytek. Jen si pamatuj, že máš být v docích tři hodiny po svítání se všemi muži, které jsi mi slíbil, nebo nestihneme příliv.“
„Budeme tady.“
Když byli zpátky v předhůří Dračích hor, Roran pomohl Elain a ostatním připravit se na odchod. Netrvalo jim to dlouho, protože byli navyklí skládat tábor každé ráno. Pak vybral dvanáct mužů, kteří ho příští den měli doprovázet do Nardy. Všichni to byli dobří bojovníci, ale ty nejlepší, jako Horsta a Delwina, požádal, aby zůstali se zbytkem vesničanů pro případ, že by je našli vojáci nebo že by se vrátili ra'zakové.
Jakmile se setmělo, dvě skupiny se rozdělily. Roran se přikrčil na balvanu a sledoval Horsta, jak vede zástup lidí dolů úpatím hor směrem k zátoce, kde budou čekat na čluny.
Orval přišel k němu a zkřížil paže. „Myslíš, že budou v bezpečí, Kladivo?“ Byl napjatý jako tětiva a v hlase mu zaznívala úzkost.
Ačkoli měl Roran sám obavy, uklidnil ho: „Myslím, že ano. Vsadím se s tebou o sud vína, že budou ještě spát, až zítra přistaneme. Budeš moci vzbudit Nollu. To zní dobře, ne?“ Orval se usmál při zmínce o manželce a už o poznání klidnější přikývl.
Doufám, že mám pravdu. Roran zůstal přikrčený na balvanu, dokud temný zástup vesničanů nezmizel z dohledu.
Vstali hodinu před svítáním, když se nebe právě začínalo rozjasňovat a vlhký noční vzduch je mrazil do rukou. Roran si opláchl ruce vodou a pak se vyzbrojil lukem a toulcem, neodmyslitelným kladivem, jedním z Fiskových štítů a jedním z Horstových kopí. Ostatní udělali totéž, jen si vzali navíc meče získané během potyček v Carvahallu.
Utíkali z pahorkatých kopců tak rychle, jak se odvážili, a všech třináct mužů pochodovalo po cestě do Nardy a krátce nato dorazilo k hlavní bráně města. Rorana vyděsilo, když u vchodu spatřil tytéž dva vojáky, kteří jim prve dělali potíže. Vojáci jako předtím sklopili halapartny, aby jim zatarasili cestu. „Tentokrát je vás nějak víc,“ poznamenal bělovlasý voják. „A taky nejsou ti samí. Až na tebe.“ Zaměřil se na Rorana. „Myslíš si, že věřím, že to kopí a štít potřebuješ taky pro hrnčířinu?“ Ne. Najal si nás Clovis, abychom mu střežili čluny na cestě do Teirmu.“
„Vy? A žoldáci?“ Vojáci vybuchli smíchy. „Říkal jsi, že jste obchodníci.“
„Tohle je výnosnější.“
Bělovlasý voják se zamračil. „Lžeš. Kdysi jsem zkusil žít jako dobrodruh. Strávil jsem víc nocí hladový než sytý. Jak velká je vlastně ta tvoje společnost obchodníků? Včera sedm a dnes dvanáct - s tebou třináct. Zdá se mi příliš početná na takový dlouhý výlet.“ Přimhouřil oči, když si prohlížel Roranovu tvář. „Zdáš se mi povědomý. Jakže se jmenuješ, co?“
„Kladivo.“
„A není to náhodou Roran, co…“
Bělovlasý voják to nestačil dořící, protože Roran ho pohotově bodl kopím a zasáhl jej do krku. Vystříkla jasně červená krev. Roran uvolnil kopí, vytáhl kladivo a otočil se kolem osy a akorát stačil odrazit halapartnu druhého vojáka štítem. Pak se rozpřáhl kladivem a rozdrtil mužovu helmu.
Teď stál mezi dvěma mrtvolami a ztěžka oddechoval. Už jsem jich zabil deset.
Orval a další muži na něj omráčeně zírali. Roran nedokázal unést jejich pohledy, a tak se k nim otočil zády a ukázal na

stoku, která vedla pod silnicí. „Schovejte ty těla, než je někdo uvidí," nařídil stroze a tvrdě. Zatímco pospíchali, aby ho uposlechli, sledoval zábradlí na vršku hradeb, kde obvykle chodívaly hlídky. Naštěstí tam zrovna nikoho neviděl, ani na ulici za branou. Sehnul se, vytáhl kopí a otřel čepel dočista o trs trávy.
„Hotovo," řekl Mandel, když se vyšplhal ven ze škarpy. Navzdory plnovousu se mladík zdál být bledý jako stěna.
Roran přikývl, sebral odvahu a postavil se skupině čelem. „Poslouchejte. Půjdeme do doků rychlým, ale přiměřeným tempem. Nepoběžíme. Jestli zazní poplach - někdo totiž možná tu potyčku zaslechl dělejte, že jste překvapení a zvědaví, ale ne vystrašení. Ať udělate cokoli, nedejte lidem důvod, aby vás podezřívali. Záleží na tom životy vašich rodin a přátel. Jestli na nás zaútočí, vaší jedinou povinností je dohlédnout, aby byly čluny spuštěny na vodu. Na ničem jiném nezáleží. Je to jasné?"
„Ano, Kladivo," odpověděli.
„Tak pojďte za mnou."
Když kráčeli Nardou, Roran se cítil tak napjatý, že se bál, aby nepraskl a nerozprskl se na tisíc kousků. Co se to ze mě stalo? uvažoval. Těkal pohledem z muže na ženu, z dítěte na muže, z muže na psa, ve snaze rozpoznat možné nepřátele. Všechno kolem něj se mu zdálo nepřirozeně zářivé a plné detailů; připadalo mu, že vidí dokonce jednotlivá vlákna na šatech lidí.
Bez potíží však dorazili do doků. „Jste tady časně, Kladivo. To mám rád. Aspoň si budeme moci dát věci hezky do pořádku, než vyrazíme."
„Mohli bychom odjet hned?" zeptal se Roran.
„Už jsem ti to říkal. Musíme počkat, dokud nezačne příliv, a tak to taky uděláme." Clovis se pak zarazil, teprve teď si pořádně všiml těch třinácti a řekl: „Proč? Co se děje, Kladivo? Vy všichni vypadáte, jako byste spatřili ducha samotného starého Galbatorixe."
„Nic, co by nevyléčilo pár hodin na mořském vzduchu," řekl Roran. Ve svém nynějším rozpoložení se sice nedokázal usmát, ale nasadil aspoň přívětivější výraz, aby kapitána upokojil.
Zapískáním Clovis přivolal dva námořníky z lodí. Oba muži byli opálení do oříškového odstínu. „Tohle je Torson, první důstojník," řekl Clovis a ukázal na muže po své pravici. Torsonovo holé rameno bylo zdobené tetováním letícího draka. „Bude kapitánem na Šťastném zvonu. A tenhle černý pes je Flint. Bude velet Edelin. Když budete na palubě, jejich slovo je zákon, stejně jako moje na Rudém kanci. Budete se zodpovídat jim a mně, ne Kladivoví… No, teď mi zřetelně řekněte ano, jestli jste mě slyšeli."
„Ano," řekli muži.
„Kdo z vás mi bude k ruce a kteří z vás jsou stráže? Na mou duši, nemůžu vás rozeznat."
Bez ohledu na Clovisovo napomenutí, že jejich velitelem je on, vesničané tázavě pohlédli na Rorana, jestli mají poslechnout. Souhlasně přikývl a oni se rozdělili na dvě skupiny, které posléze Clovis rozdělil na ještě menší skupinky a přidělil je jednotlivým člunům.
Další půlhodinu Roran pomáhal námořníkům s posledními přípravami Rudého kance k odjezdu a uši měl nastražené v očekávání prvního náznaku poplachu. Jestli tu ještě chvíli zůstaneme, zajmou nás nebo zabijí, pomyslel si, zatímco kontroloval výšku vody na molu. Setřel si pot z čela.
Roran sebou trhnul, když ho Clovis chytil za předloktí.
Než se Roran stačil rozkoukat, co se děje, už měl kladivo napůl vytažené z opasku. Nedýchatelný vzduch mu ucpal hrdlo.
Clovis při jeho reakci povytáhl obočí. „Pozoruji tě, Kladivo, a zajímalo by mě, jak sis u svých mužů získal takovou oddanost. Sloužil jsem už s více kapitány, než si dokážu vzpomenout, a ani jeden z nich neměl takový bezmezný respekt, jako máš ty."
Roran se nedokázal ovládnout a zasmál se. „Řeknu ti, jak jsem to udělal: zachránil jsem je před otroctvím a před sežráním."
Clovisovo obočí vyskočilo skoro až k vlasům. „Skutečně? To je příběh, který bych chtěl slyšet."
„Ne, nechtěl."
Po minutě Clovis řekl: „No, možná bych neměl." Pohlédl přes palubu. „Dobrá, hodím to za hlavu. Myslím, že můžeme vyrazit. Á, tady je malá Galina, dochvilná jako vždycky."
Muž vyběhl na lávku a do doků, kde objal možná třináctileté tmavovlasé děvče a ženu, o níž Roran usoudil, že je to její matka.
Clovis prohrábl dívce vlasy a řekl: „Viď, že budeš hodná až budu pryč, Galino?"
„Ano, otče."
Když Roran sledoval Clovise jak se loučí s rodinou, myslel na ty dva mrtvé vojáky u brány. Možná také měli své rodiny. Ženy a děti, které je milovaly, a domov, kam se vraceli každý den… Ucítil pachuť žluči a musel se vrátit myšlenkami zpátky k molu, aby se nepozvracel.
Muži na člunech vypadali neklidně. V obavách, že by mohli zpanikařit, se Roran s předstíraným klidem začal procházet po palubě, protahoval se a dělal vše pro to, aby působil uvolněně. Nakonec Clovis skočil zpátky do Rudého kance a vykřikl: „Uvolnit lana, hoši moji, hloubka už je dobrá."
Muži na povel vytáhli lávky na palubu, odvázali poutací lana a vytáhli plachty na všech třech člunech. Vzduchem se rozléhaly výkřiky příkazy a skandování hej rup, jak námořníci tahali za lana.
Na molu za nimi stála Galina s matkou, obě zahalené v kapuci s vážným výrazem ve tváři, a potichu sledovaly, jak čluny odplouvají.
„Měli jsme štěstí, Kladivo," řekl Clovis a poplácal ho po rameni. „Trochu fouká vítr, aby nás dneska popohnal. Možná ani nebudeme muset veslovat, abychom dorazili do zátoky, než se příliv obrátí, co?"

Když byl Rudý kanec zrovna uprostřed zálivu a stále je dělilo nějakých deset minut od svobody na otevřeném moři, stalo se to, čeho se Roran celou dobu obával: přes vodu se začal nést zvuk zvonů a trubačů od kamenných budov ve městě.
„Co je to?“ zeptal se.
„Netuším,“ řekl Clovis. Zamračil se, když s rukama založenýma v bok zíral na město. „Mohl by to být požár. Nebo někde v okolí objevili nějaké urgaly…“ Na tváři se mu zračily obavy. „Možná jste si dnes ráno na silnici někoho všimli.“
Roran zakroutil hlavou; nevěřil si natolik, aby se odvážil něco říct.
Flint připlul blíž k nim a zakřičel z paluby Edelin: „Máme to otočit, pane?“ Roran sevřel okraj lodi tak pevně, že nehty odštípl několik třísek, připraven do toho vstoupit, ale bál se, aby nevypadal nervózně.
Clovis odtrhl pohled od Nardy a zakřičel v odpověď: „Ne. zmeškali bychom příliv.“
„Ano, ano, pane! Ale dal bych denní plat za to, abych se dozvěděl co způsobilo ten povyk.“
„To já také,“ zamumlal Clovis.
Jak se domy a budovy za nimi zmenšovaly, Roran se přikrčil u zádě člunu, obtočil paže kolem kolenou a opřel se o kajuty. Hleděl k nebi, uchvácený jeho hloubkou, čistotou a barvou, pak na Rudého kance a zelenou brázdu za ním, kde se vznášely pásy chaluh. Kývání člunu ho ukonejšilo jako houpání kolébky. Jaký nádherný den, pomyslel si, vděčný, že si to vůbec může říct.
Když konečně vypluli ze zátoky - k Roranově nesmírné úlevě -, vylezl po žebříku na přístavbu na zádi, kde stál za kajutami Clovis s rukou na kormidle a řídil směr plavby. Kapitán si povzdechl: „Na prvním dnu plavby je vždycky něco radostného, než si uvědomíš, jak špatné je zase jídlo, a začneš toužit po domově.“
Dbalý toho, že se potřebuje o člunu naučit co nejvíce, se Roran ptal Clovise na názvy a účel nejrůznějších předmětů na palubě, načež se mu dostalo nadšené přednášky o provozu člunů, lodí a umění mořeplavectví obecně.
O dvě hodiny později Clovis ukázal na úzký poloostrov, který ležel před nimi. „Ta zátoka je na druhé straně.“ Roran se narovnal u zábradlí a natáhl krk ve snaze se utvrdit, že jsou vesničané v pořádku.
Když Rudý kanec objel skalnatý výběžek pevniny, ve špičce zátoky se objevila bílá pláž, na níž byli shromážděni uprchlíci z údolí Palancar. Dav zajásal a mával, když se čluny vynořily zpoza skal.
Roran se uvolnil.
Zato Clovis vedle něj zaklel. „V prvním okamžiku, co jsem tě zmerčil, Kladivo, jsem věděl, že je něco v nepořádku. Opravdu dobytek! Jednal jsi se mnou jako s hlupákem, to tedy ano.“
„Křivdíš mi,“ odpověděl Roran. „Nelhal jsem; tohle je moje stádo, Já jsem jejich pastýř. Není snad moje právo nazývat je ‚dobytek', když budu chtít?“
„Říkej jim jak chceš, ale nesouhlasil jsem s tím, že budu do Teirimu přepravovat lidi. Proč jsi mi neřekl pravdu o svém nákladu? Mohl bych se ptát a naskýtá se jediná odpověď, a to že ať už jste zapletení do jakéhokoli podniku, znamená to potíže… Potíže pro tebe a potíže i pro mě. Měl bych Vás všechny hodit přes palubu a vrátit se do Nardy.“
„Ale to ty neuděláš,“ řekl Roran se smrtelným klidem.
„Och? A pročpak ne?“
„Protože já tyhle čluny potřebuju, Clovisi, a udělám cokoli, abych si je udržel. Cokoli. Dodrž náš obchod a budeš mít poklidnou cestu a vrátíš se zpátky za Galinou. Jestli ne…“ Hrozba vyzněla hůř než jak byla ve skutečnosti míněna. Roran neměl v úmyslu Clovise zabít ačkoli kdyby musel, vysadil by ho někde na pobřeží.
Clovisovi zrudla tvář, ale překvapil Rorana tím, že si nakonec odfrkl a řekl: „Dobrá, Kladivo.“ Roran spokojeně obrátil pozornost zpět k pláži.
Náhle však za sebou uslyšel podivný zvuk.
Instinktivně se obrátil, přikrčil se, prohnul a zakryl si hlavu štítem. Paže se mu zachvěla, když do štítu narazil upevňovací trn. Stáhl štít a pohlédl na ohromeného Clovise, který ustupoval dál přes palubu.
Roran zakroutil hlavou a nespouštěl z protivníka oči. „Nemůžeš mě porazit, Clovisi. Znovu se tě ptám: Budeš ctít naši dohodu? Pokud to neuděláš, vysadím tě na břehu, zaberu si čluny a přinutím tvou posádku, aby mi sloužila. Nechci tě připravit o živobytí, ale udělám to, jestli mě k tomu donutíš… No tak. Tohle může být normální, poklidná plavba, pokud se rozhodneš nám pomoci. Pamatuj, už jsme ti zaplatili.“
Clovis se s nesmírnou důstojností narovnal a řekl: „Pokud budu souhlasit, pak mi musíš prokázat zdvořilost a vysvětlit mi, proč byl nutný tenhle úskok a proč jsou tu tihle lidé a odkud přišli. Nezáleží na tom, kolik zlata mi nabídneš - nehodlám na sebe brát něco, co odporuje mým zásadám; ne, to nebudu. Jste lupiči? Nebo sloužíte tomu zatracenému králi?“
„Když ti to svěřím, může tě to dostat do velkého nebezpečí.“
„Trvám na tom.“
„Slyšel jsi někdy o Carvahallu v údolí Palancar?“ zeptal se Roran.
Clovis mávl rukou. „Jednou nebo dvakrát. Co je s ním?“
„Teď ho vidíš tady na břehu. Galbatorixovi vojáci nás napadli, aniž bychom jim cokoli udělali. Bránili jsme se, a když už byla situace udržitelná, přešli jsme Dračí hory a pokračovali podle pobřeží až do Nardy - Galbatorix slíbil, že zabije nebo zotročí každého muže, ženu a dítě z Carvahallu. Naší jedinou nadějí na přežití je dostat se do Surdy-“ O ra'zacích se Roran raději nezmiňoval, nechtěl totiž Clovise příliš vyděsit.
Větrem ošlehaný námořník zbledl. „Stále vás pronásledují?“
„Ano, ale Království nás ještě nenašlo.“
„A to kvůli vám byl ve městě ten poplach?“
Roran velmi tiše řekl: „Zabil jsem dva strážné, kteří mě poznali.“ To odhalení Clovise vyděsilo: vyvalil oči, ukročil dozadu a svaly na předloktích mu vystoupily, když sevřel pěsti. „Vyber si, Clovisi, blížíme se ke břehu.“

Věděl, že vyhrál, když kapitánovi poklesla ramena a předstíraná odvaha se vytratila. „Ať si tě vezme mor, Kladivo. Nejsem žádný přítel krále; vezmu vás do Teirmu. Ale pak už s tebou nechci nic mít.“
„Dáš mi své slovo, že se v noci nepokusíš vyklouznout nebo na mě neuděláš nějaký podobný podraz?“
„Jo, máš mé slovo.“
O dno trupu Rudého kance dřely písek a kamení, když se člun blížil ke břehu, po obou stranách následovaný svými dvěma společníky. Neúnavné rytmické vlny, které narážely na pobřeží, zněly jako dech obří nestvůry. Jakmile byly plachty stažené a lávky vytažené, Torson s Hintem přeskočili na Rudého kance a obrátili se na Clovise, aby jim vysvětlil, co se děje.
„Máme tu změnu plánu,“ řekl Clovis.
Roran ho nechal vysvětlit situaci - Clovis obešel přesné důvody, proč vesničané opustili údolí Palancar - a vyskočil na písek, aby našel mezi zmatenými hloučky lidí Horsta. Když kováře zahlédl, vytáhl ho stranou a řekl mu o zabitých vojácích v Nardě. „Jestli zjistili, že jsme s Clovisem, možná za námi pošlou vojáky na koních. Musíme proto všechny dostat na čluny co nejrychleji.“
Horst se mu na dlouhou minutu zahleděl do očí. „Stal se z tebe muž, Rorane, tvrdší, než kdy budu já.“
„Musel jsem.“
„Dej si pozor, abys nezapomněl, kdo jsi.“
Roran strávil další tři hodiny přenášením a ukládáním věcí vesničanů na Rudého kance, dokud Clovis nevypadal spokojeně. Balíky se musely zajistit tak, aby se nečekaně neposouvaly a někoho nezranil navíc musely být rozmístěné tak, aby člun nebyl nakloněný k jedné straně, což nebyl vůbec snadný úkol, jelikož rance byly různě velké a různě těžké. Potom na palubu dostali zvířata, kterým se to příliš nelíbilo - a ohradili je řetězy přivázanými k železným kruhům v nákladním prostoru.
Poslední na řadu přišli lidé, kteří jakožto zbytek nákladu museli být rovnoměrně rozmístěni uvnitř člunu, aby ho nepřevrátili. Clovis Torson a Flint stáli každý na přídi jednoho člunu a vykřikovali příkazy na spoustu vesničanů pod sebou.
Co se zas děje? pomyslel si Roran, když slyšel, jak se na pláži rozpoutala nějaká hádka. Protlačil se ke zdroji rozruchu a uviděl Kalitu, jak klečí vedle svého nevlastního otce Waylanda a snaží se ho utišit.
„Ne! Já na tu nestvůru nevlezu! Nemůžeš mě nutit,“ křičel Wayland. Mlátil scvrklými pažemi kolem sebe a dupal ve snaze vymanit se z Kalitina objetí. Ze rtů mu vyletěl plivanec. „Pusť mě, říkám. Nech mě jít!“
Kalita uhýbala před jeho ranami a řekla: „Od chvíle, co jsme se dnes v noci utábořili, se chová úplně šíleně.“
Pro všechny by bylo lepší, kdyby zemřel v Dračích horách, kvůli všem těm potížím, které s ním jsou, pomyslel si Roran. Přidal se ke Kalitě a společně se jim podařilo Waylanda ukonejšit, aby už dál nevřískal a nemlátil kolem sebe. Jako odměnu za dobré chování mu Kalita dala kousek sušeného masa, což zaměstnalo veškerou jeho pozornost. Zatímco se stařec soustředil na žvýkání masa, dokázali ho spolu dovést na Edelin a usadit ho v opuštěném rohu, kde nebude obtěžovat ostatní.
„Sedněte si na zadky, vy nemotorové,“ vykřikl Clovis. „Přiliv se obrací. Naskákejte dovnitř, honem.“
Po závěrečném shonu byly lávky vytaženy na palubu a na pláži zůstala jen skupina dvanácti mužů u každého člunu. Tři skupiny se shromáždily kolem přídí a připravily se zatlačit je zpátky do vody. Roran řídil skupinu u Rudého kance. Za rytmického skandování tlačili obrovský člun, šedý písek se jim propadal pod nohama, dřevo, lana vrzaly a ve vzduchu byl cítit pot. Na okamžik se jejich námaha zdála být bezvýsledná, pak sebou ale Rudý kanec trhnul a sklouzl o stopu zpátky do vody.
„Ještě!“ vykřikl Roran. Krůček po krůčku postupovali do moře, dokud jim ledová voda nestoupala až po pás. Do Rorana narazila příbojová vlna, naplnila mu ústa slanou vodou, kterou rychle zhnuseně vyplivl; byla mnohem slanější, než čekal.
Když se člun konečně uvolnil a zvedl se z mořského dna, Roran kolem něj proplaval a vytáhl se nahoru po jednom z lan přehozených přes okraj lodi. Mezitím námořníci rozmístili dlouhá bidla, kterými Rudého kance postrkovali do hlubší vody, stejně jako to dělaly posádky Šťastného zvonu a Edelin.
Jakmile byli dost daleko od pobřeží, Clovis nakázal bidla schovat a vytáhnout vesla, jimiž námořníci nasměrovali příď Rudého kance k výjezdu ze zátoky. Vytáhli plachtu, vyrovnali ji tak, aby se do ní opíral mírný vítr, a v čele trojice člunů vyrazili do Teirmu po nejistém širém moři.

Počátek moudrosti

Dny, které Eragon trávil v Ellesméře, mu splývaly dohromady, jako by čas neměl v borovém městě žádnou moc. Roční období se neměnilo, přestože odpoledne a večery se prodloužily a les byl plný pestrých stínů. Květiny všech ročních období kvetly pod vlivem elfských kouzel.
Eragon si zamiloval Ellesméru s její krásou a klidem, půvabné budovy vyrůstající ze stromů, stále se vracející písně, které se rozléhaly soumrakem, umělecká díla skrytá uvnitř tajemných obydlí a uzavřenost elfů samotných, jež se mísila s výbuchy veselí.
Divoká zvířata v Du Weldenvarden se nebála lovců. Eragon se často díval ze svého orlího hnízda a viděl elfa, jak hladí jelena či šedou lišku nebo něco šeptá plachému medvědovi, který se těžkopádně plouží po okraji mýtiny a stydí se ukázat. Některá zvířata neměla žádnou rozeznatelnou podobu. Objevovala se v noci, našlapovala a vrčela v křoví a uprchlá, jakmile se k nim Eragon odvážil přiblížit. Jednou zahlédl zvíře, které vypadalo jako chlupatý had, a jednou bíle oděnou ženu, jejíž tělo se chvělo a vzápětí zmizelo a na jejím místě se objevila vrčící vlčice.

Eragon se Safirou dál zkoumali Ellesméru, když k tomu měli příležitost. Chodili sami nebo s Orikem, protože Arya už je nedoprovázela, ani s ní Eragon neměl možnost promluvit od chvíle, kdy rozbila jeho fairth. Občas ji zahlédl mihnout se mezi stromy, ale kdykoli se přiblížil, aby se jí omluvil vytratila se a zanechala ho osamoceného mezi starými borovicemi, než Eragon poznal, že bude muset něco podniknout, pokud chce dostat šanci urovnat jejich vztah. A tak jednoho večera natrhal kytici květin podél chodníčku u svého stromu a loudal se k domu Tialdarí, kde se jednoho elfa v hlavní síni zeptal, kudy se dostane k Aryiným pokojům.
Když dorazil k jejím komnatám, síťové dveře byly otevřené. Zaklepal, ale nikdo neodpověděl. Vkročil tedy dovnitř a napínal uši, zda neuslyší blížící se kroky, a přitom se rozhlížel po prostorném obývacím pokoji pokrytém vinnou révou, který vedl do malé ložnice na jedné straně a do pracovny na druhé. Stěny byly ozdobeny dvěma fairth: podobiznou přísného, hrdého elfa se stříbrnými vlasy, o němž Eragon usoudil, že je to král Evandar, a pak mladšího elfa, kterého neznal.
Procházel se po pokoji, díval se, ale nedotýkal se ničeho, vychutnával si jen možnost nahlédnout do Aryina života a zjistit co nejvíce o jejích zájmech a koníčcích. U její postele uviděl skleněnou kouli s květem černého svlačce zapuštěným dovnitř; na jejím stole ležely urovnané řady svitků s názvy jako Osilon: Zpráva o sklizni a Aktivity zaznamenané strážní věží v Gal'eadu; na parapetu otevřeného arkýřového okna rostly tři miniaturní stromy ve tvaru obrázkových znaků starověkého jazyka představujících mír, sílu a moudrost a u těchto stromů ležel útržek papíru s nedokončenou básní, pokrytý přeškrtanými slovy a načmáranými značkami. Stálo na něm:
V záři bílého měsíce,
Kde leží stříbrná tůně
Tiše v kapradí lůně
A voní borové jehlice.
Spadl do vody kámen
A rozbil odraz měsíce
Uprostřed kapradí, přeslice
A vůně borové jehlice.
Tisíce střípků světla
Vlní se po tiché hladině
Klidného jezera v mýtině
Kde planá růže kvetla.
Za temné, mocné noci
Stíny se hýbou,
stíny se točí, Kde kdysi…
Eragon přešel ke stolku u vchodu, položil na něj kytici a otočil se k odchodu. Celý ztuhl, když spatřil stát ve dveřích Aryu. Vypadala vylekaná jeho přítomností, pak ale skryla své pocity za nezúčastněný výraz.
Mlčky hleděli jeden na druhého.
Zvedl kytici, napůl jí ji podal. „Neumím pro tebe stvořit květ, jako to udělal Fäolin, ale toto jsou květiny darované z upřímnosti a ty nejhezčí, jaké jsem našel.“
„Nemohu si je vzít, Eragone.“
„Nejsou… není to takový dárek, jak ty si myslíš.“ Odmlčel se. „I když mě to neomlouvá, chci ti říct, že jsem si včas neuvědomil, že by tě moje fairth mohla dostat do tak obtížné situace. Za to se omlouvám a žádám tě o odpuštění… Jen jsem se pokoušel vytvořit fairth, ne vyvolat problémy. Chápu důležitost svého výcviku, Aryo, a nemusíš se bát, že ho budu zanedbávat a blouznit po tobě.“ Zavrávoral a opřel se o stěnu; cítil příliš velkou závrať, než aby dokázal stát pevně na nohou. „To je vše.“
Dlouhou chvíli si ho prohlížela, pak pomalu natáhla ruku, vzala si květiny a přidržela si je pod nosem. Neustále mu hleděla do očí. „Jsou to upřímné květiny,“ přiznala. Pak přelétla pohledem k jeho nohám a zpátky nahoru. „Byl jsi nemocný?“
„Ne. Moje záda.“
„Slyšela jsem, ale nemyslela…“
Odsunul se od zdi. „Měl bych jít.“
„Počkej.“ Arya zaváhala, pak ho odvedla k arkýřovému oknu, kde ho usadila na čalouněnou lavičku, která vyrůstala ze zdi. Vzala ze skříně dva poháry, nadrolila do nich sušené kopřivové listí, pak naplnila číše vodou a - slůvkem „Vař“ - ohřála vodu na čaj.
Podala pohár Eragonovi a ten jej chytil oběma rukama, aby se o něj zahřál. Pohlédl z okna na zem dvacet stop pod nimi, kde šetrně vzduchem poletovaly světlušky a kde se elfové procházeli královskými zahradami, mluvili a zpívali.
„Kéž…“ řekl Eragon, „kéž by to takhle mohlo být napořád. Je to tak dokonalé a uklidňující.“
Arya si zamíchala čaj. „Jak se vede Safiře?“
„Pořád stejně. A tobě?“
„Připravuji se na návrat k Vardenům.“
Ta slova ho zasáhla jako blesk. „Kdy?“
„Po Oslavě Pokrevní přísahy. Otálím tady už příliš dlouho, ale nechtělo se mi odjíždět a Islanzadí si přála, abych zůstala. Navíc… Nikdy jsem nebyla na Oslavě Pokrevní přísahy a přitom je to nejdůležitější z našich slavností.“ Prohlížela si ho přes okraj poháru. „Nemůže pro tebe Oromis něco udělat?“
Eragon znaveně pokrčil rameny. „Zkusil všechno, co umí.“
Usrkli si čaje a sledovali skupiny a páry, které se procházely po pěšinách v zahradě. „Studium ti jde tedy dobře?“

zeptala se.
„Ano.“ V pauze, která následovala, Eragon zvedl útržek papíru položený mezi stromy a zkoumal verše, jako by je četl poprvé. „Často píšeš básně?“
Arya natáhla ruku po papíře, a když jí ho dal, stočila ho do trubičky, aby už nebylo vidět slova. „Je to zvyk, že každý, kdo navštíví Oslavu Pokrevní přísahy, by měl přinést báseň, píseň nebo nějaké jiné umělecké dílko, které stvořil, a měl by se o ně podělit se všemi, kdo se sešli. Právě jsem na své básni začala pracovat.“
„Myslím, že je velmi dobrá.“
„Kdybys přečetl dost poezie…“
„Přečetl jsem.“
Arya se odmlčela, pak sklonila hlavu a řekla: „Odpusť. Už nejsi ten, koho jsem kdysi potkala v Gal'eadu.“
Zarazil se a točil si pohárem v rukou, zatímco hledal slova. „Aryo, brzy odjíždíš, bylo by mi líto kdyby tohle mělo být naposledy, co tě vidím - dokud se znovu nesetkáme u Vardenů. Mohli bychom se do tvého odjezdu příležitostně vídat, tak jako předtím? Mohla bys Safiře a mně ukázat víc z Ellesméry?“
„To by nebylo moudré,“ řekla laskavým, ale odhodlaným hlasem
Vzhlédl k ní. „Musím za svou netaktnost zaplatit naším přátel stvím? Nemohu si pomoci s tím, co k tobě cítím, ale raději bych utrpěl další ránu od Durzy, než dovolil, aby má pošetilost zničila vztah který mezi námi vznikl. Příliš si ho cením.“
Arya zvedla pohár a dopila zbytek čaje. Teprve potom odpověděla. „Naše přátelství bude trvat dál, Eragone. A pokud jde o společně trávený čas…“ Rty se jí zkroutily do náznaku úsměvu. „Možná. Přesto budeme muset počkat a uvidíme, co přinese budoucnost, protože mám hodně práce a nemohu nic slíbit.“
Věděl, že její slova jsou ta nejsmířlivější, která měl šanci získat, a byl za ně vděčný. „Ovšem, Aryo svit-kona,“ řekl a sklonil hlavu.
Vyměnili si ještě pár zdvořilostí, ale bylo jasné, že Arya udělala dnes již vše, co byla ochotná udělat, a tak se Eragon vrátil za Safirou se znovuvzkříšenou nadějí. Ted už je to věc osudu, aby rozhodl o výsledku, pomyslel si, když se usadil před Oromisův nejnovější svitek.
Eragon sáhl do váčku u opasku, vytáhl krabičku na lůj z nalgasku - včelího vosku smíchaného s oříškovým olejem - a namazal si jím rty, aby je chránil proti studenému větru, který mu foukal do tváře. Zavřel váček, pak obtočil paže kolem Safiřina krku a zabořil tvář do ohbí lokte, aby zmírnil námrazu z mraků pod nimi. Vytrvalé máchání Safiřiných křídel ovládlo jeho sluch, vyšší a rychlejší než to Glaedrovo, které ho následovala.
Od úsvitu do časného odpoledne letěli na jihozápad a často zastavovali kvůli radostnému soupeření mezi Safirou a Glaedrem, během nichž si Eragon musel připoutat paže k sedlu, aby ho to při akrobatických výkonech nevymrštilo někam pryč. Vždycky pak musel zatahat za smyčky zuby, aby se zase uvolnil.
Výlet končil u skupiny čtyř hor, které se tyčily nad lesem prvních hor, které Eragon v Du Weldenvarden viděl. Bílé vršky ošlehané větrem prostupovaly závojem mraků a odhalovaly rozhrázděné úbočí planoucímu slunci, které v takové nadmořské výšce příliš nehřálo.
Vypadají tak malé ve srovnání s Beorami, řekla Safira.
Jak se stalo jeho zvykem během týdnů meditací, Eragon rozprostřel mysl do všech stran, dotýkal se vědomí kolem sebe a hledal mysl která by mu chtěla ublížit. Ucítil sviště zachumlaného v noře, krkavce, brhlíky a jestřáby, spoustu veverek pobíhajících mezi stromy, o kus níž na horském svahu hady vlnící se podrostem a lovící myši a hejna všudypřítomného hmyzu.
Když Glaedr sestoupal k lysému hřebenu první hory, Safira musela počkat, dokud nesložil obrovská křídla, aby měla i ona dostatek místa k přistání. Kameny poseté suťoviště, na němž přistáli, bylo zářivě žluté díky povlaku tvrdého, nepravidelně vroubkovaného lišejníku. Nad nimi se rýsovala strmá černá skála. Působila jako podpěra a hráz pro římsu modrého ledu, který skřípal a praskal ve větru a na žulu pod ním z něj odpadávaly zubaté tabulky.
Tento vrchol je známý pod názvem Fionula, řekl Glaedr. A jeho bratři jsou Ethrundr, Merogoven a Griminsmal. Každý má svůj vlastní příběh, který vám vypovím cestou zpátky. Teď vám ale prozradím pouze důvod tohoto výletu a tím je podstata spojení vytvořeného mezi draky a elfy a později i lidmi. Vy oba o tom něco víte - a hlubší smysl toho všeho už jsem Safiře naznačil -, ale přišel čas poznat vážný a hluboký význam vašeho partnerství, abyste ho mohli udržovat, až tady já s Oromisem nebudeme.
„Mistře?“ zeptal se Eragon a ovinul si plášť kolem sebe, aby se zahřál.
Ano, Eragone.
„Proč tu Oromis není s námi?“
Protože, zahučel Glaedr, je to má povinnost - jako to byla vždy povinost staršího draka v minulých staletích - zajistit, aby nejnovější generace Jezdců pochopila skutečný význam postavení, které převzala. A protože Oromis není tak zdravý, jak vypadá.
Kameny tlumeně zapraskaly, když se Glaedr stočil, usadil se mezi suť a snížil hlavu nad zem k Eragonovi a Safiře. Prohlížel si je jedním zlatým okem velikým jako naleštěný kulatý štít a dvakrát tak třpytivým. Z nozder mu vyšel šedý oblak kouře, který vítr rozfoukal na malé chomáčky. Část toho, co vám teď odhalím, byla všeobecně známá mezi elfy, Jezdci a znalými lidmi, ale s ostatním byl obeznámen jen vůdce, hrstka elfů, tehdejší vládce lidí a samozřejmě draci.
Ted poslouchejte, mládata. Když byl na konci naší války uzavřen mír mezi elfy a draky, byli ustaveni Jezdci, aby dohlédli na to, že takový střet mezi oběma rasami už nikdy znovu nevypukne. Královna elfů Tarmunora a drak, který byl vybrán, aby nás zastupoval a jehož jméno - odmlčel se a přenesl na Eragona sled dojmů: dlouhý zub, bílý zub, odštípnutý zub; boje vyhrané, boje prohrané; nespočet snědených shrrg a nagra - dvacet sedm vajec zplozených a devatenáct mláďat vyrostlých do dospělosti - se nedá vyjádřit v žádném jazyce, rozhodli, že společná dohoda nebude stačit. Podepsaný papír pro draky nic neznamená. Naše krev je horká a hustá a za nějaký čas bychom se nevyhnutelně

opět dostali s elfy do rozporu, jako to bylo po tisíciletí s trpaslíky. Ale na rozdíl od trpaslíků ani my, ani elfové jsme si nemohli dovolit další válku. Obě rasy byly příliš mocné a zničily bychom jedna druhou. Jediná cesta, jak tomu předejít a vytvořit smysluplnou smlouvu, bylo spojit naše dvě rasy kouzlem.
Eragon se zachvěl a Glaedr s náznakem pobavení řekl: Safiro, bylo by prozíravé rozpálit jeden z těchto kamenů ohněm, který máš v břiše, aby ti tvůj Jezdec neumrzl.
Safira ohnula krk a mezi pilovitými tesáky jí vyšlehl modrý plamen a rozstříkl se na suť, až lišejník zčernal a zanechal po sobě hořký spáleny zápach. Vzduch se tak rozpálil, že se Eragon musel odvrátit. Cítil, jak se hmyz pod kameny upražil v žáru. Po minutě Safira zacvakla čelisti a zanechala pět stop široký kruh doruda rozpáleného kamení.
Děkuji, řekl jí Eragon. Schoulil se na okraji rozpálených kamenů a ohřál si nad nimi ruce.
Safiro, nezapomínej používat jazyk, abys dobře nasměrovala proud ohně, napomenul ji Glaedr. Tak… trvalo devět let, než nejmoudřejší elfí kouzelníci vymysleli potřebné zaklínadlo. Když to udělali, shromáždili se spolu s draky v Ilireji. Elfové zajistili složení kouzla, draci poskytli svou sílu a společně smísili duše elfů a draků.
To spojení nás změnilo. My draci jsme získali schopnost používat jazy a další výdobytky civilizace, zatímco elfové sdíleli naši dlouhověkost, protože do té doby byly jejich životy stejně krátké jako ty lidské. Elfy to změnilo nejvíc. Naše kouzlo, dračí kouzlo - které prostupuje každým vláknem naší bytosti - se přeneslo na elfy a časem jim dalo sílu a ladnost, na něž jsou tolik pyšní. Lidé nikdy nebyli tak silně ovlivněni, protože jste byli doplněni do zaklínadla až po jeho dovršení a nepůsobilo na vás tak dlouho jako na elfy. - Přesto - a tady se Glaedrovy oči zaleskly - už zjemnilo vaši rasu, lišící se tím od hrubých barbarů, kteří kdysi přistáli v Alagaesii, ačkoli jste od Pádu zase začali upadat do původního stavu.
„Byli i trpaslíci součástí tohoto kouzla?“ zeptal se Eragon.
Ne, a proto taky nikdy neexistoval žádný trpasličí Jezdec. Nestarají se o draky ani my o ně a představa spojení s námi je jim odporná. Možná je to štěstí, že se neúčastnili naší smlouvy, protože tak unikli úpadku lidí a elfů.
Úpadku, Mistře? dotázala se Safira tak, že by Eragon přísahal, že v jejím hlase zaslechl škádlivý tón.
Ano, úpadku. Pokud některá z našich ras strádá, strádají všechny. Zabitím draků Galbatorix ublížil své vlastní rase stejně jako elfům. Vy dva jste to nemohli postřehnout, protože jste v Ellesméře teprve krátce, ale elfové jsou na ústupu; jejich síla už není to, co bývala. A lidé ztratili mnoho ze své kultury a pohltily je chaos a zkaženost. Pouze odstraněním nerovnováhy mezi našimi třemi rasami se vrátí do světa řád.
Starý drak hnětl suť drápy a rozdrolil ji na štěrk, aby se mu pohodlněji sedělo. V kouzle, na které Královna Tarmunora dohlížela, byl zabudovaný mechanismus, který umožňoval mláděti spojit se se svým Jezdcem. Když se drak rozhodne dát vejce Jezdcům, vysloví se nad vejcem jistá formule - tu vás naučím později - a dráče se pak nevylíhne, dokud se nedostane do styku s osobou, s níž se samo rozhodne spojit. Protože draci mohou zůstat ve vejci jakkoli dlouho, nezáleží na čase a ani mláděti nemůže v té době nikdo ublížit. Ty sama jsi toho příkladem, Safiro.
Pouto, které se tvoří mezi Jezdcem a drakem, je pouze vyšším projevem pouta, jež už existuje mezi našimi rasami. Člověk nebo elf zesílí a stane se krásnějším, zatímco některé z drakových divočejších rysů se zmírní uvážlivějším náhledem… Vidím, že máš něco na jazyku, Eragone. Co je to?
„Jen…“ Zaváhal. „Dokážu si jen stěží představit, že byste ty nebo Safira mohli být ještě divočejší. Ne,“ dodal rychle, „že by to bylo něco spatného.“
Země se otřásla jako pod lavinou, když se Glaedr zachechtal a zakoulel obrovským okem nahoru pod rohovíte víčko a zpátky. Kdybys někdy opravdu potkal divokého draka, neříkal bys to. Drak sám se nezodpovídá nikomu a ničemu, vezme si, co se mu zlíbí, a nesnese pomyšlení na přívětivost vůči komukoli kromě svých přátel a příbuzných. Divocí draci byli nelítostní a pyšní, dokonce domýšliví… Samice byly tak nevyzpytatelné, že pro draky Jezdců to byl nesmírný úspěch, spářit se s některou z nich.
Nedostatek takového pouta je důvod, proč je Galbatorixovo partnerství se Šruikanem, jeho druhým drakem, tak zvrácené. Šruikan si nevybral Galbatorixe za partnera; Galbatorix ho opředl temnými kouzly, aby sloužil jeho šílenství. Stvořil tak zvrácenou napodobeninu vztahu, který vy dva, Eragone a Safiro, máte a o který přišel, když mu urgalové zabili původního draka.
Glaedr se odmlčel a pohlédl z jednoho na druhého. Jediné, čím při tom pohnul, bylo jeho oko. To, co vás spojuje, přesahuje jakékoli prosté spojení myslí. Samotné vaše duše, vaše já - říkejte tomu, jak chcete - byly stmeleny na té nejzákladnější úrovni. Zaměřil oko na Eragona. Věříš, Že je duše člověka oddělená od jeho těla?
„To nevím,“ řekl Eragon. „Safira mě jednou vytáhla z těla a ukázala mi svět svýma očima… Připadalo mi, jako bych už nebyl spojený s vlastním tělem. A pokud mohou existovat duchové, které na sebe černokněžník přivolá, pak je možná naše vědomí také nezávislé na těle.“
Glaedr vytasil ostrou špičku předního drápu, převrátil kámen a odkryl křečka krčícího se v noře; chňapl po něm jediným švihem rudého jazyka; Eragon sebou trhnul, když ucítil, jak život zvířete pohasíná.
Když zničíš tělo, zničíš i duši, řekl Glaedr.
„Ale zvíře není člověk,“ namítl Eragon.
Po všem svém rozjímání skutečně věříš, že kdokoli z nás se tolik liší od křečka? Že jsme obdařeni zázračnými vlastnostmi, které ostatní zvířata nemají a které mohou naše bytosti po smrti nějak uchovávat?
„Ne,“ zamumlal Eragon.
Myslel jsem si to. Jsme tak úzce spojeni, že když je drak nebo Jezdec zraněn, musejí zatvrdit svá srdce a zpřetrhat spojení mezi sebou, aby ochránili jeden druhého od zbytečného utrpení, dokonce i od duševní choroby. A jelikož se duše nedá odtrhnout od těla, musíš odolávat pokušení zkusit převzít partnerovu duši do svého těla a ochraňovat ji tam, jinak byste oba zemřeli. I kdyby to možné bylo, bylo by to odporné, mít dvojí vědomí v jednom těle.
„To je strašné,“ řekl Eragon, „zemřít sám, odloučený dokonce i od toho, kdo je ti nejbližší.“

Každý umírá sám, Eragone. Ať jsi král na bitevním poli, nebo chudý rolník ležící v posteli obklopený rodinou, nikdo tě nemůže doprovázet do prázdnoty. Teď si procvičíte oddělování svých vědomí. Začneme tím, že…
Eragon zíral na tác s večeří, kterou mu nechali v předsíni zeleného domu. Probíral se jeho obsahem: chléb s oříškovým máslem, lesní plody, fazole, miska listové zeleniny, dvě vejce natvrdo - která byla v souladu s elfskými zásadami neoplodněná - a zašpuntovaný džbán čerstvé pramenité vody. Věděl, že každý pokrm je připraven s maximální péčí, že elfové na jeho jídlech nešetří svým kuchařským uměním a že ani Islanzadí si nejí lépe než on.
Ale nemohl se na ten tác dál dívat.
Chci maso, zabručel, když mašíroval zpátky do ložnice. Safira k němu zvedla oči ze svého stupínku. Dokonce bych se spokojil s rybou nebo drůbeží, cokoli kromě tohohle nekonečného přívalu zeleniny. Ta mě nezasytí. Nejsem kůň; proč bych se měl živit, jako bych jím byl?
Safira roztáhla křídla, přešla na okraj kapkovitého otvoru; chvíli si prohlížela Ellesméru a pak řekla: Už několik dní se potřebuji najíst. Chceš jít se mnou? Můžeš si upéct tolik masa, kolik budeš chtít, a elfové se to nikdy nedozvědí.
To bych rád, řekl a celý se rozzářil. Mám si vzít sedlo?
Nepoletíme tak daleko.
Eragon si vyložil zásoby soli, bylinek a dalšího koření z brašen a pak opatrně, aby se nepřepínal, vylezl do mezery mezi ostny na Safiřině hřbetě.
Safira vzlétla a pak nechala vzestupný proud, aby ji nesl nad městem, pak vyplachtila ze sloupce teplého vzduchu, sklouzla dolu a do strany a ve vzduchu následovala klikatou říčku tekoucí lesy Du Weldenvarden k rybníku několik mil od města. Přistála a přikrčila se k zemi, aby se Eragonovi snáze sesedalo.
Řekla: V trávě na kraji vody jsou králíci. Zkus si nějakého chytit. Já zatím půjdu nalovit zvěř.
Co, ty se se mnou nechceš podělit o svou kořist?
Ne, nechci, odpověděla nevrle. I když udělám i to, pokud ti ty přerostlé myši proklouznou mezi prsty.
Zazubil se, když se vznesla, pak se otočil ke spletitým trsům trávy a bolševníků, které obklopovaly rybník, a vyrazil si obstarat večeři.
Ani ne za minutu měl už Eragon v ruce párek mrtvých králíků které vytáhl z nory. Trvalo mu jen okamžik, než pomocí mysli zjistil jejich polohu, a pak je zabil jedním z dvanácti smrtících slůvek. To, co ho Oromis naučil, ho připravilo o zábavu a vzrušení z lovu. Dokonce jsem je nemusel ani vystopovat, pomyslel si a vzpomněl na léta, která strávil zdokonalováním svých stopařských dovedností. S trpkým pobavením se ušklíbl. Když si konečně můžu ulovit jakoukoli zvěř, na kterou dostanu chuť, připadá mi to nesmyslné. Aspoň když jsem lovil s Bromem pomocí kamínku, to ještě vyžadovalo nějaké úsilí, ale tohle… to je obyčejné vraždění.
Pak si vzpomněl na varování kovářky Rhunon: „Když můžeš získat cokoli tím, že vyslovíš pár slov, nebude ti už záležet na cíli, ale jen na cestě k němu.“
Měl jsem jí věnovat větší pozornost, uvědomil si Eragon.
Zkušeným pohybem vytasil starý lovecký nůž, stáhl a vykuchal králíky a pak - když dal stranou srdce, plíce, ledvinky a játra - zahrabal vnitřnosti, aby zápach nepřivábil mrchožrouty. Potom vyhrabal dolík, naplnil ho dřívím a pomocí kouzla zapálil maličký ohýnek, protože zapomněl vzít křesadlo. Staral se o oheň, dokud nevznikla vrstva žhavých uhlíků. Uřízl prut dřínu, sloupal z něj kůru a opálil dřevo nad uhlíky od hořké mízy. Pak na něj napíchl maso a zavěsil ho mezi dvě vidlicovité větve zatlučené do země. Pro zbylé vnitřnosti položil na část uhlíků kousek ploché břidlice a pomazal ho tukem, aby si tak vytvořil provizorní pánvičku.
Safira ho našla skrčeného u ohně, jak pomalu otáčí prutem, aby s maso rovnoměrně propeklo. Přistála s bezvládným tělem jelena, který jí visel z tlamy, a zbytky druhého zvířete sevřenými v drápech. Vybralala si místo ve voňavé trávě a začala se cpát svou kořistí - snědla celého jelena i s kůží. Kosti praskaly pod jejími ostrými zuby, jako větve lámající se ve vichřici.
Když byli králíci hotovi, Eragon jimi mával ve vzduchu, aby je ochladil, a pak hleděl na lesknoucí se zlatou pečínku, jejíž vůně ho skoro nesnesitelně lákala.
Když otevřel ústa, aby si poprvé kousl, v myšlenkách se neočekávaně vrátil ke svým meditacím. Vzpomněl si na svůj vhled do myslí ptáků a veverek a myší, kolik síly z nich cítil a jak energicky bojovali za své právo žít tváří v tvář nebezpečí. A pokud tenhle život je vše, co mají…
Eragona se zmocnil odpor a odstrčil maso, vyděšený skutečností, že ty králíky zabil, jako by zavraždil dva lidi. Zvedl se mu žaludek a hrozilo, že vyzvrátí jeho obsah.
Safira se zarazila uprostřed hostiny a se zájmem na něj pohlédla.
Eragon se dlouze nadechl, přitiskl si pěsti na kolena ve snaze se ovládnout a pochopit, proč ho to tak silně zasáhlo. Celý život jedl maso, ryby a drůbež. A měl to rád. A přesto se mu teď dělalo nevolno při pomyšlení, že by měl povečeřet králíka. Pohlédl na Safiru. Nedokážu to, řekl.
Tak to chodí, že jeden jí druhého. Proč se bráníš řádu věcí?
Přemýšlel nad její otázkou. Neodsuzoval ty, kdo jedí maso - věděl, že pro mnohé chudé farmáře je to jediný způsob přežití. Ale už to nedokázal sám udělat, pokud by mu nehrozila smrt hladem. Protože už byl uvnitř králíka a vnímal, co takový králík cítí… Sníst jednoho by bylo podobné jako sníst sám sebe. Protože se můžeme změnit k lepšímu, pověděl Safiře. Měli bychom podléhat nutkání zranit nebo zabít kohokoli kdo nás rozzlobí, vzít si, cokoli chceme, od těch, kdo jsou slabší, a celkově brát ohledy na pocity ostatních? Nejsme dokonalí a musíme se mít na pozoru před našimi vlastními nedostatky, aby nás nezničily. Ukázal na králíky. Jak řekl Oromis, proč bychom měli zbytečně působit někomu bolest?
Zřekneš se tedy všech svých tužeb?
Zřeknu se těch, které jsou ničivé.

Trváš na tom?
Ano.
V tom případě, řekla Safira a přiblížila se k němu, tohle bude báječný zákusek. V mžiku zhltla králíky a pak olízala dočista kámen s vnitřnostmi, až drsným jazykem zcela obrousila břidlici. Já tedy nemůžu žít jenom z rostlin - to je jídlo pro kořist, ne pro draka. Odmítám se stydět za to, jak se musím živit. Všechno má ve světě své místo. To ví i králík. Nesnažím se tě přimět, aby ses cítila provinile, řekl a poplácal ji po noze. Tohle je moje osobní rozhodnutí. Nebudu svou volbu nikomu vnucovat.
Velmi moudré, řekla tak trochu jízlivě.

Rozbitá vejce a opuštěné hnízdo

Soustřeď se, Eragone," řekl přísně Oromis, ačkoli ne nevlídně.
Eragon zamrkal a protřel si oči ve snaze soustředit se na obrázkové znaky, které zdobily stočený pergamenový papír před ním. „Promiň, Mistře." Padla na něj únava jako olověná závaží přivázaná na jeho končetiny. Zamžoural na klikaté a špičaté znaky, zvedl brk z husího pera a začal je znovu přepisovat.
Za Oromisem byla oknem vidět zelená římsa vrcholku skály Tel'naeír, postříkaná stíny od zapadajícího slunce. Za ní se na nebi shlukovaly nadýchané mraky.
Eragon trhl rukou, když mu nohou projela náhlá bolest, až zlomil hrot brku a rozstříkl inkoust po papíře a zničil ho.
Naproti němu sebou Oromis také škubl a sevřel si pravou paži.
Safiro! vykřikl Eragon. Pokusil se s ní v duchu spojit a ke svému prekvapení narazil na neprostupné zábrany, které kolem sebe postavila - Stěží ji dokázal cítit. Bylo to, jako by se pokoušel uchopit kouli leštěné žuly pokrytou olejem. Stále mu vyklouzávala. Pohlédl na Oromise: „Něco se jim stalo, je to tak?"
„Nevím - Glaedr se vrací, ale odmítá se mnou mluvit." Oromis vzal svůj svůj meč Naegling, vyšel ven a postavil se na okraj skály a se skloněnou hlavou čekal, až se objeví zlatý drak. Eragon šel za ním a myslel na všechno - možné i nepravděpodobné - co se mohlo Safiře přihodit. Dva draci odletěli kolem poledne na sever na místo zvané Skála rozbitých vajec, kde v dávných dobách hnízdili divocí draci. Byl to klidný výlet. Nemohli to být urgalové - elfové je do Du Weldenvarden nepustí, řekl si.
Nakonec se Glaedr objevil vysoko nad nimi jako blikající tečka mezi tmavnoucími mraky. Jak klesal k zemi, Eragon uviděl ránu na zadní straně drakovy pravé přední nohy, trhlinu v jeho překrývajících se šupinách širokou jako Eragonova ruka. Jasně červená krev vyplňovala spáry mezi okolními šupinami.
V okamžiku, kdy se Glaedr dotkl země, Oromis k němu přispěchal ale vzápětí se zarazil, když na něj drak zavrčel. Glaedr poskakoval na poraněné noze, pak se dovlekl na okraj lesa, kde se schoulil zády k Eragonovi pod dlouhé větve, a začal si lízat ránu.
Oromis šel a klekl si do jetele vedle Glaedra. S klidnou trpělivostí si od něj držel odstup. Bylo zřejmé, že bude čekat tak dlouho, jak bude třeba. Eragon se ošíval, jak minuty ubíhaly. Nakonec, nějakým nevysloveným znamením, Glaedr dovolil Oromisovi přiblížit se a prohlédnout mu nohu. Z Oromisovy gedwëy ignasia zazářilo kouzlo, když položil ruku nad trhlinu v Glaedrových šupinách.
„Jak je mu?" zeptal se Eragon, když se Oromis vrátil.
„Ta rána vypadá hrozně, ale pro někoho tak velkého jako Glaedr to není víc než škrábanec."
„A co je tedy se Safirou? Stále se s ní nemohu spojit."
„Musíš jít za ní," řekl Oromis. „Je zraněná, ve více ohledech. Glaedr mi řekl jen málo z toho, co se přihodilo, ale uhádl jsem dost na to, abych věděl, že uděláš dobře, když si pospíšíš."
Eragon uvažoval, jak by se tam mohl rychle dopravit, a zasténal, když ho žádný způsob nenapadl. „Jak se k ní dostanu? Je to příliš daleko, abych běžel, nevede tam žádná cesta a nedokážu…"
„Uklidni se, Eragone. Jak se jmenoval hřebec, který tě sem vez ze Sílthrimu?"
Eragonovi chvíli trvalo, než si vzpomněl. „Folkvír"
„Pak si ho přivolej pomocí své znalosti gramarye. Řekni tímto nejmocnějším z jazyků jeho jméno a co potřebuješ a on ti přijde na pomoc."
Eragon dodal kouzlu svůj hlas, zavolal na Folkvíra, až se jeho prosba rozléhala po zalesněných pahorcích Ellesméry se vší naléhavostí, kterou byl schopen vyjádřit.
Oromis spokojeně přikývl. „Výborně."
O dvanáct minut později se z temných stínů mezi stromy vynořil Folkvír jako stříbrný přízrak, pohodil hřívou a rozrušeně si odfrkl. Boky se mu vzdouvaly po rychlém běhu.
Eragon přehodil nohu přes malého elfského koně a řekl: „Vrátím se, jakmile to půjde."
„Dělej, co musíš," řekl Oromis.
Pak se Eragon dotkl patami Folkvírových slabin a vykřikl: „Utíkej, Folkvíre! Utíkej!" Kůň vyrazil kupředu a vřítil se do Du Weldenvarden. Proplétal se mezi pokroucenými borovicemi s neuvěřitelnou obratností. Eragon ho vedl k Safiře pomocí obrazů v mysli.
Podrostem nevedla žádná cesta, takže by kůň jako Sněžný blesk potřeboval tři nebo čtyři hodiny, aby se dostal ke Skále rozbitých vajec. Folkvír zvládl cestu za něco málo přes hodinu.
U úpatí čedičového monolitu, který vystupoval z lesní půdy jako strakatý zelený sloup a sahal dobrých sto stop nad okolní stromy, Eragon řekl: „Stop," a pak sklouzl na zem. Pohlédl ke vzdálenému vrcholku Skály rozbitých vajec. Tam nahoře byla Safira.

Šel po obvodu skály a hledal cestu, jak se dostat na vrcholek, ale marně, protože větrem ošlehaná skála byla nedobytná. Nebyly na ní zadné praskliny, trhliny nebo jiné otvory dostatečně nízko u země, které by mohl použít, aby po stěně vylezl.
Tohle by mohlo bolet, pomyslel si.
„Zůstaň tady," řekl Folkvírovi. Kůň na něj pohlédl chytrýma očima. „Napas se, jestli chceš, ale zůstaň tady, dobrá?"
Folkvír zařehtal, sametovým čenichem šťouchl Eragona do paže. „Ano, hodný chlapec, vedl sis dobře."
Eragon upřel pohled na hřeben monolitu - Posbíral všechny síly, potom řekl starověkým jazykem: „Nahoru!"
Později si uvědomil, že kdyby nebyl zvyklý létat se Safirou, takový zážitek by pro něj mohl být tak šokující, že by mohl snadno ztratit kontrolu nad kouzlem a padnout do náruče smrti. Zem pod nohama se mu začala rychle ztrácet, zatímco kmeny stromů se zužovaly, jak se nesl ke klenbě stromů a potemnělému nebi nad ní. Větve se mu lepily jako chamtivé prsty na tvář a ramena, když si jimi razil cestu vzhůru. Na rozdíl od jednoho ze Safiřiných letů střemhlav si však zachoval pocit tíže, jako by stále stál na jílovité půdě pod sebou.
Když Eragon vystoupal nad okraj Skály rozbitých vajec, pohnul se kupředu, kouzlo zvolna přerušil a přistál na místě porostlém mechem. Padl vysílením a vyčkával, jestli se mu po přestálé námaze neobnoví bolest v zádech. Oddechl si úlevou, když se to nestalo.
Vrchol monolitu tvořily zubaté věžičky oddělené hlubokými a širokými stružkami, kde nerostlo nic než pár osamocených rostlin polního kvítí. Po výběžcích byly roztroušené černé jeskyně, některé přírodní, jiné vyškrábané v čediči drápy silnými jako Eragonova noha. Jejich dna byla pokryta silnou vrstvou kostí obrostlých lišejníkem, dávných pozůstatků po úlovcích draků. Ptáci teď hnízdili tam, kde kdysi draci, - jestřábi a sokoli a orli, kteří ho sledovali ze svých pozorovacích stanovišť, připraveni zaútočit, kdyby měl ohrozit jejich vejce.
Eragon si razil cestu děsivou krajinou a dával pozor, aby si na uvolněných úlomcích kamene nevyvrknul kotník nebo aby se nedostal příliš blízko k občasným průrvám ve skále. Kdyby do nějaké spadl, zřítil by se do prázdného prostoru a nebylo by cesty zpět. Několikrát přelézal vysoké hřebeny a ještě dvakrát se musel dostat výš pomocí kouzla.
Známky dračího osídlení byly vidět všude; od hlubokých škrábanců v čediči přes louže roztaveného kamene až po řadu tmavých, bezbarvých šupin zachycených ve škvírách spolu s dalšími věcmi. Dokonce šlápl na ostrý předmět, který - jak se ukázalo - byl úlomkem zeleného dračího vejce.
Na východní straně monolitu stál nejvyšší výběžek, v jehož středu byla největší jeskyně, která vypadala jako černá jáma převrácená na bok. Právě tam Eragon nakonec spatřil Safiru, schoulenou v dolíku zády k otvoru u vzdálenější stěny. Celá se třásla. Stěny jeskyně pokrývaly čerstvé šmouhy po ohni a hromádky křehkých kostí byly rozházené kolem jako po boji.
„Safiro," řekl Eragon nahlas, protože její mysl mu stále zůstávala uzavřena.
Otočila hlavu a pohlédla na něj, jako by ho neznala. Zornice se jí stáhly do úzkých černých štěrbin, jak se její oči přizpůsobovaly světlu slunce zapadajícího za jeho zády. Jednou zavrčela jako divoký pes a pak se odvrátila. Zvedla při tom křídlo a odhalila dlouhý, rozeklaný šrám na stehně. Při tom pohledu se mu sevřelo srdce.
Eragon věděl, že mu nedovolí se přiblížit, a tak to udělal jako Oromis s Glaedrem; klekl si mezi rozdrcené kosti a čekal. Čekal beze slova, aniž by se pohnul, dokud neměl nohy znecitlivělé a ruce ztuhlé zimou. Přesto se nezlobil za to nepohodlí. Rád to vydrží, pokud to znamená, že bude moci pomoct Safiře.
Po chvíli řekla: Byla jsem hlupák.
Někdy všichni děláme hlouposti.
Není to o nic snazší, když jsi to ty, kdo ze sebe dělá osla.
To připouštím.
Vždycky jsem věděla, co mám dělat. Když Gero zemřel, věděla jsem, že je správné pronásledovat ra'zaky. Když zemřel Brom, věděla jsem, že bychom měli jít do Gil'eadu a odtamtud k Vardenům. A když zemřel Ažihad, věděla jsem, že bys měl slíbit poslušnost Nasuadě. Cesta pro mě vždy byla jasná. Ale teď ne. S touhle jedinou věcí si nevím rady.
Co je to, Safiro?
Místo aby odpověděla, změnila téma: Víš, proč se tomu tady říká Skála rozbitých vajec?
Ne.
Protože během války mezi draky a elfy nás elfově vystopovali až sem a zabili nás ve spánku. Rozbili nám hnízda a pak pomocí kouzla rozbili vejce. Toho dne lesy pod námi zalil krvavý děs. Od tě doby tu už nehnízdil žádný drak.
Eragon mlčel. Proto tady nebyl. Bude čekat, dokud nezačne mluvit o tom, co se skutečně stalo.
Rekni něco! dožadovala se Safira.
Dovolíš mi vyléčit ti nohu? Pak zůstanu němý jako socha a budu tu sedět, dokud se neproměním v prach, protože po tobě mám trpělivost draka.
Když přišla její odpověď, její slova byla zajíkavá, hořká a sebeironická: Stydím se, že to musím přiznat. Když jsme sem poprvé přišli a já uviděla Glaedra, cítila jsem takovou radost, že kromě Šruikana přežil i další příslušník mojí rasy. Dosud jsem nikdy neviděla jiného draka, až na ty z Bromových vzpomínek. A myslela jsem si… myslela jsem, že Glaedr bude mou existencí stejně potěšený jako já tou jeho.
Ale to on je.
Ty to nechápeš. Myslela jsem, že on se stane mým druhem, v kterého jsem nikdy ani nedoufala, a že bychom společně mohli obnovit naši rasu. Odfrkla si a z nozder jí unikl plamen. Mýlila jsem se. On mě nechce.
Eragon pečlivě volil slova, aby se jí nedotkl a aby jí poskytl aspoň špetku útěchy. To proto, že ví, že jsi předurčená pro někoho jiného: jedno ze zbývajících dvou vajec. Ani by se nehodilo, aby byl tvým partnerem, když tě vyučuje.
Nebo mu možná nepřipadám dost pohledná.
Safiro, žádný drak není ošklivý a ty jsi ta nejpůvabnější dračice na světě.

Jsem hloupá, řekla. Zvedla levé křídlo a podržela ho ve vzduchu na znamení, že souhlasí, aby jí ošetřil zranění.
Eragon dolezl k Safiřině boku, kde si prohlédl rudou ránu, a byl teď vděčný, že mu Oromis dal přečíst tolik svitků o stavbě těla. Rána - drápem nebo zubem, tím si nebyl jistý - roztrhla stehenní sval pod Safiřinou kůží, ale ne tolik, aby obnažila kost. Pouze uzavřít povrch rány, jak to Eragon už mnohokrát udělal, by však nestačilo. Bylo třeba zacelit sval. Zaklínadlo, které Eragon použil, bylo dlouhé a složité a dokonce ani on sám nerozuměl některým jeho částem, protože se ho naučil nazpaměť ze starých textů; poskytovaly jen strohé vysvětlení, že pokud nejsou polámané žádné kosti a vnitřní orgány jsou neporušený „tohle kouzlo vyléčí jakékoli onemocnění násilného původu, kromě hrozné smrti“. Jakmile ho vyslovil, užasle sledoval, jak se mu sval kroutí pod rukama - žíly, nervy a svalová vlákna se spojily dohromady -, až se zacelil. Rána byla dost velká, takže ve svém oslabeném stavu se neodvážil vyléčit ji pouze energií z vlastního těla, a tak využil i Safiřiny síly.
Svědí to, řekla Safira, když skončil.
Eragon si povzdechl, opřel se o drsný čedič a pohlédl přimhouřenýma očima na západ slunce. Obávám se, že mě budeš muset snést z té skály - Jsem příliš vyčerpaný, takže se ani nehnu.
Se zašustěním se otočila na místě a položila hlavu na kosti vedle něj. Od té doby, co jsme v Ellesméře, jsem se k tobě chovala špatně. Nebrala jsem na vědomí tvoje rady, když jsem měla poslouchat. Varoval jsi mě před Glaedrem, ale já jsem byla příliš hrdá, než abych poznala pravdivost tvých slov… Jako tvůj společník jsem selhala, zradila jsem to, co znamená být drak, a pošpinila jsem čest Jezdců.
Ne, to nikdy, řekl zprudka. Safiro, ty jsi nezklamala ve svých povinnostech. Možná jsi udělala chybu, ale byla upřímná a taková, kterou by na tvém místě mohl udělat každý.
To neomlouvá mé chování vůči tobě.
Snažil se jí pohlédnout do oka, ale vyhýbala se jeho pohledu, dokud se jí nedotkl na krku a neřekl: Safiro, členové rodiny odpouštějí jeden druhému, dokonce i když vždycky nechápou, proč se někdo chová určitým způsobem… Jsi moje rodina stejně jako Roran - a ještě víc. Nic, co uděláš, to nikdy nezmění. Nic. Když neodpovídala, sáhl jí za čelist a polechtal ji na kousku hebké kůže pod uchem. Slyšíš mě, co? Nic!
Ačkoli se tomu bránila, pobaveně zaškytala hluboko v hrdle, pak prohnula krk a zvedla hlavu, aby unikla jeho poskakujícím prstům. Jak se mohu znovu podívat Glaedrovi do očí? Byl hrozně rozzuřený… Celá skála se třásla jeho hněvem.
Aspoň ses ubránila, když tě napadl
Bylo to naopak. To Eragona zaskočilo a povytáhl obočí. No, v každém případě jediné, co můžeš dělat, je omluvit se.
Omluvit se?!
Ano. Jdi mu říct, že ti to je líto, že už se to znovu nestane a že s ním chceš pokračovat ve výcviku. Jsem si jistý, že to pochopí, pokud mu dáš možnost.
Dobrá, řekla potichu.
Budeš se cítit lépe, až to uděláš. Pousmál se. Vím to ze zkušenosti.
Odfrkla si a vlekla se na okraj jeskyně, kde se přikrčila a prohlížela si zvlněný les. Měli bychom jít. Brzy bude tma. Zaťal zuby, přinutil se vstát - každý pohyb ho stál hroznou námahu - a vylezl jí na hřbet což mu trvalo dvakrát tak dlouho než obvykle. Eragone… Děkuji, že jsi přišel. Vím, co jsi riskoval se svými zády.
Poplácal ji po hřbetě. Zase jsme jeden?
Jsme jeden.

Dračí dar

Dny zahajující Agaetí Blóthren znamenaly pro Eragona nejlepší a zároveň nejhorší čas v Ellesméře. Záda ho trápila ještě víc než kdy předtím, poničila jeho zdraví a trpělivost a zničila klid v jeho duši; žil v neustálém strachu, že se ho znovu zmocní záchvat bolesti. Na druhou stranu - i přes to všechno - on a Safira si nikdy nebyli tak blízcí. Žili stejně tak v mysli toho druhého jako ve svojí vlastní. Čas od času je v jejich domě navštěvovala Arya a procházela se s nimi Ellesmérou. Nikdy však nepřišla sama, vždy si přivedla Orika nebo kočkodlačici Maud.
Během jejich toulek Arya představila Eragona a Safiru význačným elfům: velkým válečníkům, básníkům a umělcům; brala je na koncerty, které se konaly pod klenbou borovic. A ukázala jim mnoho skrytých divů Ellesméry.
Eragon využíval každou příležitost, kdy s ní mohl mluvit. Vyprávěl jí o tom, jak vyrůstal v údolí Palancar, o Roranovi, Gerovi a tetě Mariatě, příběhy o Slounovi, Ethlbertovi a dalších vesničanech, o své lásce k horám obklopujícím Carvahall a o červeném světle, které v noci zdobil zimní oblohu. Vyprávěl jí, jak do Gedrikovy kádě spadla liška a museli ji vytáhnout sítí. Vyprávěl jí o radosti, kterou mu poskytovalo sázení plodin, pletí a hnojení a pozorování, jak křehké zelené výhonky rostou díky jeho péči - radosti, kterou, jak věděl, by ona jediná mohla ocenit.
Na oplátku se příležitostně dozvídal útržky z jejího vlastního života. Vyprávěla mu o svém dětství, přátelích a rodině a zážitcích u Vardenů, o nichž mluvila nejotevřeněji. Líčila mu přepadení a bitvy, kterých s zúčastnila, smlouvy, které pomohla vyjednat, své spory s trpaslíky a významné události, jichž byla svědkem během doby, co byla vyslancem.
V její a Safiřině společnosti do Eragonova srdce vstoupil určitý klid, ale byla to křehká rovnováha, kterou mohl narušit i ten nejmenší podnět. Samotný čas byl jeho nepřítelem, protože Arya měla opustit Du Weldenvarden hned po Agaetí Blödhren. A tak si cenil každého okamžiku s ní a děsil se příchodu blížící se oslavy.
Celé město žilo v horečných přípravách na Agaetí Blödhren. Ještě nikdy neviděl elfy tak rozrušené. Zdobili les barevnými vlajkami a lucernami, zejména kolem stromu Menoa, zatímco strom samotný byl ozdobený spoustou luceren, zavěšených na konci každé větve. Dokonce i rostliny, jak si Eragon všiml, na sebe vzaly slavnostní šat s přílivem

nových pestrých květin. Často slýchal elfy, jak jim zpívají dlouho do noci.
Každý den do Ellesméry přijížděly stovky elfů z měst ze všech končin lesů, protože žádný elf by dobrovolně nezmeškal stoleté oslavy jejich smlouvy s draky. Eragon usoudil, že mnozí z nich se také přijeli podívat na Safiru. Jako bych nedělal nic jiného, než dokola opakoval jejich pozdrav, pomyslel si. Elfové, kteří tu kvůli svým povinnostem nemohli být, budou ve stejnou dobu pořádat vlastní oslavy a zapojí se do obřadů v Ellesméře prostřednictvím nazírání kouzelnými zrcadly, aby nikdo neměl nepříjemný pocit vměšování cizího vědomí.
Týden před Agaetí Blödhren, kdy se Eragon se Safirou měli zrovna vracet ze skály Tel'naeír do orlího hnízda, Oromis řekl: „Měl by sis také promyslet, čím můžeš přispět k Oslavě Pokrevní přísahy. Pokud pro své dílo nebudeš muset použít kouzlo, navrhuji, abys to nedělal. Nikdo si nebude vážit tvé práce, pokud to bude výsledek zaklínadla a ne tvých vlastních schopností. Dále navrhuji, aby každý z v8s vytvořil samostatné dílo. To je také zvykem.“
Za letu se Eragon zeptal Safiry: Máš nějaký nápad?
Možná bych jeden měla. Ale jestli ti to nevadí, ráda bych zjistila jestli to funguje, dřív než ti to řeknu. Stačil akorát zachytit v její mysli útrtžek obrazu holého kamene vystupujícího z lesní půdy, než ho před sním tačila skrýt.
Zasmál se. Ani mi nenapovíš?
Oheň. Spousta ohně.
Když byli zpátky ve svém domě, Eragon přemýšlel o svých dovednostech a pomyslel si: Vím víc o farmaření než o čemkoli jiném, ale nevím jak bych to mohl využít - Ani nemohu doufat, že bych mohl soutěžit s elfy v kouzlech nebo se vyrovnat jejich výkonům v řemeslech, která znám. Jejich nadání překonává nejlepší mistry v Království.
Ale máš jednu věc, kterou žádný elf nemá, řekla Safira.
Cože?
Své já. Svou osobní historii, skutky a situaci. Použij je, abys vytvořil své dílo, a zhotovíš něco jedinečného. Ať už budeš dělat cokoli, založ to na tom, co je pro tebe nejdůležitější. Jedině pak to bude mít hloubku a smysl a jedině pak se to bude líbit ostatním.
Překvapeně na ni pohlédl. Nikdy jsem si nevšiml, že toho víš tolik o umění.
Nevím, řekla. Zapomínáš ale, že jsem strávila celé odpoledne pozorováním Oromise, jak kreslí na svitky, zatímco jsi létal s Glaedrem. Trochu jsme se o tom s Oromisem bavili.
Ach ano, zapomněl jsem.
Když Safira odešla věnovat se svému plánu, Eragon přecházel kolem otevřeného vchodu do ložnice a hloubal nad tím, co mu řekla. Co je pro mě důležité? zeptal se sám sebe. Samozřejmě Safira a Arya a být dobrý Jezdec, ale co mohu říct o těchto tématech, aby to nebylo naprosto zřejmé? Cením si krás přírody, ale zase, elfové už tohle téma znázornili všemožnými způsoby. Ellesméra sama je dokladem jejich oddanosti Přírodě. Obrátil pohled do svého nitra a zkoumal sám sebe, aby přesně určil, co kdy zasáhlo ty nejhlubší, nejvnitrnější stránky jeho já. Co v něm probudilo takové emoce - ať už lásku, nebo nenávist -, že by toužil podělit se o to s ostatními?
Zranění způsobené Durzou, strach, že se jednoho o dne bude muset postavit Galbatorixovi, a elfské epické básně, které které ho tak upoutaly.
Náhle jím projela vlna vzrušení, když se mu v mysli začal rodit příběh spojující všechny tyto prvky. Hbitě vyběhl po točitých schodech do pracovny, kde si sedl k psacímu stolu, ponořil husí brk do inkoustu a podržel ho roztřesený nad bledým listem papíru. Hrot zaškrábal, když udělal první tah:
V tom království u moře,
V zemi velkých modrých hor…
Slova se mu řinula z pera zdánlivě sama od sebe. Cítil, jako by ani svůj příběh nevymýšlel, ale byl prostředníkem, který jen přivádí už hotovou báseň na svět. Protože Eragon dosud nikdy netvořil své vlastní dílo, byl uchvácený vzrušením z objevování, které doprovází všechny nové skutky - zvláště proto, že ho nikdy ani nenapadlo, že by se mu mohlo líbit být básníkem.
Pracoval jako šílený, nedělal přestávky, ani aby se najedl nebo napil - rukávy tuniky měl vyhrnuté nad lokty, aby si je neumazal od inkoustu, který v tvůrčím vzrušení prudce odklepával z brku. Soustředil se natolik, že neslyšel nic než rytmus básně, neviděl nic než prázdný papír a nemyslel na nic než na slova vrytá do zanícených veršů před svýma očima.
O hodinu a půl později pustil brk ze ztuhlé ruky, odtáhl židli od stolu a postavil se. Leželo před ním čtrnáct stran. Bylo to nejvíc, co kdy napsal najednou. Věděl, že se jeho báseň nemůže rovnat těm od velkých elfských a trpasličích autorů, ale doufal, že je dost upřímná, aby se elfové jeho námaze nevysmáli.
Přednesl ji Safíre, když se vrátila. Potom řekla: Ach, Eragone, tolik ses změnil od doby, kdy jsme opustili údolí Palancar. Myslím, že bys nepoznal nezkušeného chlapce, který se tehdy vydal za pomstou. - Onen Eragon by nedokázal napsat tak výpravnou báseň po elfském způsobu. Těším se, až uvidím, kdo se z tebe stane v příštích padesáti ne o sto letech.
Usmál se. Pokud se toho dožijeme.
„Drsné, ale upřímné,“ řekl Oromis, když mu Eragon přečetl báseň.
„Takže se ti líbí?“
Dobře to vystihuje tvůj současný duševní stav a je to poutavé čtení, ale žádné veledílo. Čekal jsi snad, že bude?“
„Myslím, že ne.“
“Přesto jsem překvapen, že se dokážeš vyjádřit v tomto jazyce. Neexistují překážky v psaní smyšlených příběhů ve starověkém jazyce. Obtíže vyvstanou, až když se je někdo pokouší vyslovit, protože to by vyžadovalo říkat nepravdu, což kouzlo nedovolí.“
‚Mohu to vyslovit,“ namítl Eragon, „protože já skutečně věřím, že to je pravda.“
„A to dává tvému psaní ještě větší moc… Jsem ohromen, Eragone-niarel. Tvá báseň bude cenným příspěvkem k

Oslavě Pokrevní přísahy.“ Oromis zvedl prst, sáhl si do šatu a podal Eragonovi svitek zavázaný stuhou. „Je tam napsaných devět ochranných kouzel, která chci, abys použil pro sebe a trpaslíka Orika. Jak jsi zjistil v Sílthrimu, naše oslavy jsou působivé a nejsou určeny pro ty, kdo mají slabší tělesnou konstituci než my. Nechráněni riskujete, že se ztratíte v síti našich kouzel. Už jsem to jednou viděl. Dokonce i s těmito ochrannými prostředky musíš být opatrný, aby tě neovládly iluze nesoucí se ve větru. Měj se na pozoru, protože v téhle době máme my elfové sklony se zbláznit - nádherně, příjemně, nicméně zešílet.“
V předvečer Agaetí Blödhren - která měla trvat tři dny - Eragon, Safira a Orik doprovodili Aryu ke stromu Menoa, kde se shromáždila spousta elfů, jejichž černé a stříbrné vlasy se leskly ve světle lamp. íslanzadí stála na vyvýšeném kořeni u základu stromu, vysoká, bledá a krásná jako bříza. Blagden byl usazený na královnině levém rameni, zatímco kočkodlačice Maud číhala za ní. Byl tam Glaedr, stejně jako Oromis oděný v červené a černé, a další elfové, které Eragon znal jako Lifaen a Narí a k jeho nechuti i Vanir. Nad hlavou se jim na sametovém nebi blýskaly hvězdy.
„Počkejte tady,“ řekla Arya. Proklouzla davem a vrátila se s Rhunön. Kovářka mrkala jako sova, když se rozhlížela kolem sebe. Eragon jí pozdravil a ona kývla na něj a na Safiru. „Zdravím, Zářivá šupino a Stínovrahu.“ Pak pohlédla na Orika a oslovila ho v trpasličím jazyce, Orik jí odpověděl s nadšením, očividně potěšený, že může hovořit s někým v drsné rodné řeči.
„Co říkala?“ zeptal se Eragon a sehnul se k trpaslíkovi.
„Pozvala mě do svého domu, abych si prohlédl její práci a popovídal si o zpracování kovů.“ Orikovi po tváři přelétl úžas. „Eragone naučila se řemeslu od samotného Fútharka, jednoho z legendárních grimstborithn z Durgrimst Ingeitum! Co bych dal za to, abych se s ním byl setkal.“
Společně čekali do úderu půlnoci, kdy Islanzadí zvedla obnaženou levou paži, aby ji jako mramorové kopí namířila k měsíci v novu. Nad dlaní se jí vytvořila měkká bílá koule ze světla vyzařujícího z luceren, které byly rozvěšené po stromě Menoa. Pak Islanzadí přešla po kořeni k silnému kmeni a položila kouli do prohlubně v kůře, kde zůstala a pravidelně tepala jako srdce stromu.
Eragon se obrátil k Arye. „Už to začalo?“
„Začalo!“ Zasmála se. „A skončí to, až kouzelné světlo zhasne.“ Elfové se rozdělili do přátelských táborů po celém lese a mýtině, která obklopovala strom Menoa. Zdánlivě z ničeho nic vytáhli stoly vysoko naložené úžasnými pokrmy, které podle tajemného vzhledu byly stejně tak výsledkem práce zaklínačů jako kuchařů.
Pak elfové začali zpívat jasnými, flétnovými hlasy. Zpívali mnoho písní, přesto každá z nich byla jen součástí rozsáhlé melodie, která splétala kouzlo pohádkové noci, zesilovala smysly, odstraňovala zábrany a prostupovala radovánky bláznivým kouzlem. Jejich verše vyprávěly o hrdinských skutcích a o putování lodí a na koni do zapomenutých krajin a o zármutku ze ztracené krásy. Rytmická hudba obklopila Eragona a on cítil, jak se ho zmocňuje divoká nevázanost, touha utéct ze svého života a navždy tancovat po elfských loukách. Vedle něj si Safira broukala do rytmu písně, skelné oči napůl zavřené.
Co se událo potom, si Eragon už nikdy nedokázal přesně vybavit. Bylo to, jako by měl horečku a potácel se mezi vědomím a snem - mlhavě si pamatoval jisté události - jasné, pronikavé záblesky plné lidí -, ale bylo nad jeho síly si vybavit, v jakém pořadí se staly - ztratil přehled o tom, zda je den, nebo noc, protože bez ohledu na čas, v lese bylo stále přítmí. Dokonce ani nedokázal říct, jestli si během oslav zdříml, nebo potřebuje spát…
Pamatoval si, jak se točil dokola, zatímco držel ruce elfské dívky rudými rty; chuť medu na jazyku a vůni jehličí ve vzduchu…
Pamatoval si elfy usazené na dlouhých větvích stromu Menoa jako hejno špačků. Brnkali na zlaté harfy a vykřikovali hádanky na Glaedra pod sebou a tu a tam ukázali prstem k nebi, načež se objevil výbuch barevných uhlíků v nejrůznějších tvarech, než se zase vytratil…
Pamatoval si, jak seděl v údolí, opřený o Safiru, a pozoroval, jak tatáž elfská dívka zpívá před uchváceným publikem:
Pryč, pryč, daleko odletíš,
Přes kopce, řeky
Do zemí velkých.
Pryč, pryč, daleko odletíš
A víc se ke mně nevrátíš.
Budeš pryč, pryč ode mě,
Díky za okamžik každý,
Budeš pryč, pryč ode mě,
Však já budu čekat navždy.

Pamatoval si nekonečné básně, některé truchlivé, jiné radostné - na většinu se hodila obojí charakteristika. Slyšel celou Aryinu báseň. Považoval ji za opravdu dobrou, a báseň Islanzadí, která byla delší, ale stejně hodnotná. Všichni elfové se shromáždili, aby si poslechli tato dvě díla…
Pamatoval si divy, které si elfové připravili na oslavu, z nichž mnohé by dřív považoval za nemožné, dokonce i s pomocí kouzla. Hádanky a hračky, umělecké předměty a zbraně a věci, jejichž účel mu unikal. Jeden z elfů očaroval skleněnou kouli, aby každých pár vteřin v jejím středu vykvetla jiná květina. Další elf strávil desetiletí cestováním po Du Weldenvarden a zachycoval zvuky přírody, z nichž nejkrásnější teď přehrával z hrdel stovky bílých lilií.
Rhunon přispěla štítem, který se nezlomí, párem rukavic uplete ných z ocelového vlákna, které umožňovaly zacházet s roztaveným olovem a podobnými věcmi bez zranění, a útlou soškou letícího ledňáčka vytepaného z tvrdého kovu a vymalovaného s takovou dovedností, že ptáček vypadal jako živý.
Orik nabídl stupňovitou, pět palců vysokou dřevěnou pyramidu, sestavenou z padesáti osmi do sebe zapadajících

kousků; elfům se tahle věcička nesmírně líbila a trvali na tom, aby pořád dokola pyramidu rozebíral a sestavoval.
„Mistře Dlouhý vouse," oslovovali ho a říkali: „Bystré prsty znamenají bystrou mysl."
Pamatoval si, jak si ho Oromis odtáhl stranou od hudby, a Eragon se zeptal elfa: „Co se děje?"
„Musíš si vyčistit mysl." Oromis ho vedl k padlému kmeni a přiměl ho, aby se posadil. „Zůstaň tady pár minut. Budeš se cítit lépe."
„Je mi dobře. Nepotřebuji odpočinek," namítl Eragon.
„Nejsi teď ve stavu, abys to dokázal sám posoudit. Zůstaň tady, dokud nedokážeš vyjmenovat zaklínadla pro proměňování, hlavní i vedlejší, a pak se k nám můžeš zase přidat. Slib mi to…"
Pamatoval si na temná a podivná stvoření, která se sem zatoulala z hlubin lesa. Většinou to byla zvířata, která byla pozměněná kouzly nahromaděnými v Du Weldenvarden a teď je to přitahovalo k Agaetí Blödhren, jako to hladovějícího táhne k jídlu. Zdálo se, že jejich potravou jsou právě elfská kouzla. Většina se odvážila projevit jen jako pár svítících očí na okraji světla luceren. Jedno zvíře, které se takto ukázalo, byla vlčice - v podobě bíle oděné ženy s níž se už Eragon setkal. Skrývala se za dřínovým keřem, zuby jako dýky cenila v rozverném úšklebku a žluté oči jí těkaly z místa na místo.
Ale ne všechny bytosti byly zvířata. Pár z nich byli elfové, kteří si změnili původní podobu z praktických důvodů nebo ve snaze dosáhnout odlišného ideálu krásy. Eragona přeskočil elf se strakatou kůží a dál dováděl kolem, stejně často na všech čtyřech jako na dvou.
Hlavu měl úzkou a protaženou jakoby do kočičích uší, paže mu visely až ke kolenům a ruce s dlouhými prsty měly na dlaních drsné polštářky.
Později se Safíře ukázaly dvě podobně vypadající elfské ženy. Pohybovaly se s ospalým půvabem, a když se v tradičním pozdravu dotkly rukou rtů, Eragon uviděl, že mají prsty spojené průsvitnou blánou. „Zašly jsme daleko," zašeptaly. Když promluvily, na každé straně jejich útlých krků začaly pulsovat tři řady žaber, odkrývající růžové maso pod nimi. Jejich kůže se leskla, jako by byla potřená olejem. Zplihlé vlasy jim visely přes úzká ramena.
Potkal elfa obrněného dračími šupinami, s kostnatým hřebenem na hlavě, řadou ostnů, které mu vedly po zádech, a dvěma bledými plameny, které mu neustále blikaly v rozšířených nozdrách.
A potkal další, kteří nebyli tak nápadní: elfy, jejichž siluety se míhaly, jako by na ně člověk hleděl skrz vodu; elfy, kteří když se nehýbali, byli k nerozeznání od stromů; vysoké elfy s černýma očima, dokonce i v těch místech, kde by měli mít bělmo, kteří byli tajemně krásní, až to Eragona děsilo, a když se náhodou něčeho dotkli, prošli tím jako stíny.
Posledním příkladem tohoto jevu byl strom Menoa, který byl kdysi elfkou Linněou. Strom jako by pookřál životem na pasece. Jeho větve se hýbaly, ačkoli se jich nedotýkal ani vánek, čas od času bylo slyšet vrzání kmene do rytmu s hudbou a ze stromu vyzařovala atmosféra nežné shovívavosti a doléhala na všechny v blízkém okolí…
A pamatoval si také na dva záchvaty bolesti zad, jak křičel a sténal v ústraní, zatímco šílení elfové kolem něj dál pokračovali v reji a přišla jenom Safira, aby ho hlídala…
Třetího dne Agaetí Blödhren, nebo tak se to aspoň později dozvěděl, Eragon přednesl elfům své verše. Předstoupil před ně a řekl: „Nejsem kovář ani zručný v řezbě nebo tkaní, ani v hrnčířství nebo malování nebo v jakémkoli jiném umění. Ani nemohu soutěžit s výkony v kouzlení. A tak vše, co mi zbývá, jsou mé zážitky, které j sem se pokusil vyložit pomocí příběhu - ačkoli nejsem ani básník." A pak způsobem, jakým Brom deklamoval výpravné básně v Carvahallu Eragon spustil:

V tom království u moře,
V zemi velkých modrých hor,
V poslední to zimy den,
Zrodil se muž s úkolem:
Zabít nepřítele Durzu
ze země stínů.
Rostl v péči moudrých, milých,
V stínu dubů starobylých,
Lovil zvěř a od těch starších
Učil se dovednostem
Jak zabít nepřítele Durzu
Ze země stínů.
Zvykl slídit černé stíny,
Co škodí všem, ať slabým či silným,
Uměl prát se se zloduchem,
Klackem, kostí, džbánu uchem;
A zabít nepřítele Durzu
Ze země stínů.
Než muž dospěl, přešly roky,
V jeho těle plál hněv horký,
Jeho nedočkavost mladá
Však žíly mu spalovala.
Potom potkal pannu krásnou,
Moudrá, silná ona byla,
Ruku svou mu přislíbila,
Žena, k níž on vzplanul láskou.

Do očí se jí zahleděl
A v hloubce tajemných tůní
Budoucnost jasnou uviděl,
Kde spolu už se nemusí
Bát nepřítele Durzy
Ze země stínů.

V pokračování Eragon vyprávěl, jak muž putoval do země Durzy, kde našel svého nepřítele a bojoval s ním, navzdory chladnému strachu v srdci. Přestože nakonec zvítězil, muž odmítl osudovou ránu, protože teď, když porazil nepřítele, už se nebál konce smrtelníků. Nepotřeboval zabít nepřítele v Durzovi. Pak ten muž zasunul do pochvy svůj meč, vrátil se domů a v předvečer léta se oženil se svou láskou. S ní strávil mnoho spokojených dní, dokud jeho vous nebyl dlouhý a bílý. Jenže:
Ještě v noci před svítáním
V pokoji, kde ten muž spal,
Zloduch vynořil se nad ním
- protivníkem teď tak slabým.
Muž se probral, hlavu zvedl,
Vzhůru do tváře pohlédl,
Tváře smrti, chladné, prázdné,
Věčné noci královny.
Klidu došel starý muž,
Protože kdys dávno už
Ztratil strach z doteku smrti,
Posledního objetí.
Zlehka jako ranní vánek
Nepřítel se sehnul k muži,
Vytáhl z něj teplou duši.
Spolu odešli do dálek
Navždy žít v Durzovi,
V zemi stínů.

Eragon utichl a vědom si očí, které se na něj upírají, sklonil hlavu a rychle se vrátil na své místo. Cítil se hloupě, že odkryl tolik z vlastní duše.
Elfský šlechtic Dathedr řekl: „Podceňuješ se, Stínovrahu. Zdá se, že jsi v sobě objevil nové nadání.“
Islanzadí zvedla bledou ruku. „Tvé dílo by se mělo přidat do velké knihovny v domě Tialdarí, Eragone-finiarel, aby všichni, kdo si to budou přát, jej mohli ocenit. Ačkoli je tvá báseň alegorie, věřím, že pomohla mnohým z nás lépe porozumět utrpením, jimž jsi čelil od doby, kdy jsi našel Safiřino vejce, za což jsme nemálo zodpovědní. Musíš nám ji přečíst znovu, abychom o ní mohli dál přemýšlet.“
Eragona to potěšilo, uklonil se a udělal, jak si přála. Pak nastal čas, aby i Safira předvedla elfům své dílo. Odletěla do tmy, a když se vrátila, v drápech svírala černý kámen trojnásobné velikosti člověka. Přistála na zadních a postavila kámen svisle doprostřed trávníku, aby na něj každý viděl. Lesklý kámen byl roztavený a vymodelovaný do spletitých záhybů, které se klikatily kolem sebe jako zamrzlé vlny. Pruhované jazyky na povrchu kamene se kroutily v tak složitých vzorech, že bylo téměř nemožné pohledem sledovat jediný z nich od paty ke špici; pohled vždycky přelétl z jednoho pruhu na jiný.
Protože Eragon viděl tuto sochu poprvé, prohlížel si ji se stejným zájmem jako elfové. Jak jsi to udělala?
Safiře pobaveně zajiskřilo v očích. Lízala jsem roztavený kámen. Pak se sehnula a vychrlila na kámen dlouhý plamen, zalila ho zlatým sloupem ohně, který stoupal ke hvězdám a chňapal po nich zářivými prsty. Když Safira zavřela čelisti, povrch sochy byl rozžhavený do ruda, zatímco v temných prohlubních a důlcích po celém kameni blikaly malé kaménky. V hypnotickém světle jako by se rozpuštěná vlákna kamene pohybovala.
Elfové úžasem vykřikli, zatleskali a tancovali kolem kusu skály. Nějaký elf zvolal: „Krásně vytepané, Zářivá šupino!“
Je to překrásně, řekl Eragon.
Safira se ho čenichem dotkla na paži. Děkuji, maličký.
Pak přišel na řadu Glaedr se svým příspěvkem: bylo to prkno z červeného dubu, které vyřezal špičkou jednoho ze svých drápů do podoby Ellesméry při pohledu z výšky. A Oromis ukázal dokončený svitek, který ho Eragon často viděl ilustrovat během svých lekcí. V horní polovině svitku pochodovaly zástupy obrázkových znaků - kopie „Balady o námořníkovi Vestarím“ -, zatímco ve spodní půlce bylo panoráma neuvěřitelné krajiny, vykreslené s dokonalostí, detaily a úchvatnou dovedností.
Arya pak vzala Eragona za ruku a vedla ho lesem a ke stromu Menoa, kde mu řekla: „Podívej, jak kouzelné světlo slábne. Už nám zbývá jen pár hodin, než přijde úsvit a budeme se muset vrátit do světa chladného rozumu.“
Kolem stromu se shromáždila spousta elfů, tváře měli rozjasněné dychtivým očekáváním. S nesmírnou důstojností Islanzadí vystoupila z jejich středu a šla po kořeni širokém jako cestička, který mířil nahoru a oklikou se zase vracel. Pak se zastavila na pokrouceném výstupku vyčnívajícím nad útlými, napjatými elfy. „Jak je naším zvykem a jak bylo domluveno na konci války s draky, královnou Tarmunorou a prvním Eragonem a bílým drakem, který zastupoval jejich rasu - tím, jehož jméno nelze vyjádřit v tomto nebo jakémkoli jiném jazyce - když spojili osudy elfů a draků dohromady,

setkali jsme se, abychom uctili naší pokrevní přísahu písní a tancem a plody naší práce. Když se naposledy odehrály tyto oslavy před mnoha dlouhými lety, naše situace byla vskutku beznadějná. Poněkud se to od té doby zlepšilo, díky úsilí našemu, trpaslíků a Vardenů, ačkoli Alagaësie stále žije v černém stínu Wyrdfell a my musíme stále žít s hanbou, že jsme zklamali draky.“
„Ze starých Jezdců zůstal jenom Oromis s Glaedrem. V posledních sto letech vstoupil do prázdnoty Brom a mnozí další. Přesto jsme dostali novou naději v podobě Eragona a Safíry a je jenom správné a dobré, že jsou teď a tady, když znovu potvrzujeme smlouvu a přísahu mezi našimi třemi rasami.“
Na znamení královny elfové vyklidili široký prostor u stromu Menoa. Kolem jeho obvodu utvořili kruh luceren zavěšených na vyřezávaných tyčích, zatímco hudebníci s flétnami, harfami a bubny se shromáždili na hřebeni jednoho dlouhého kořene. Arya dovedla Eragona na okraj kruhu, kde ho usadila mezi sebe a Oromise, zatímco Safira a Glaedr se krčili po obou stranách jako skály poseté drahokamy.
Oromis řekl Eragonovi a Safíře: „Dívejte se pozorně, protože toto je velmi důležité pro vaše dědictví Jezdců.“
Když se všichni elfové usadili, doprostřed prostranství přešly dvě elfské dívky a postavily se k sobě zády. Byly neobyčejně krásné a v každém ohledu stejné, až na jejich vlasy: jedna měla kadeře černé jako hluboká tůně, zatímco vlasy té druhé zářily jako naleštěné stříbrné nitky.
„Strážkyně Iduna a Nëya,“ zašeptal Oromis.“
Z ramene Isianzadí zakřičel Blagden: „Wyrda!“
Obě elfky se současně pohnuly, zvedly ruce k brožím na krku, rozepnuly je a nechaly bílé šaty sklouznout na zem. Ačkoli teď byli úplně nahé, byly zakryté tetováním draka, hrajícího duhovými barvami. Tetování začínalo dračím ocasem omotaným kolem levého kotníku Iduny, pokračovalo jí po noze a stehně, přes trup a pak přes Nëyiny záda a končilo dračí hlavou na Nëyiných prsou. Každá šupina na drakovi byla vykreslená jinou barvou; jasné odstíny dodávalo tetování vzhled duhy.
Elfské panny proplétly ruce a paže dohromady, takže drak vypadal jako jeden nepřetržitý tvor, který se vlnil z jednoho těla na druhé. Pak každá zvedla bosou nohu a dupla jí na udusanou zemi s měkkým dup.
A znovu: dup.
Na třetí dup hudebníci udeřili v rytmu do bubnů. S dalším dupnutím harfisté rozezněli struny svých pozlacených nástrojů a za okamžik se k rozechvělé melodii přidali elfové s flétnami.
Nejprve pomalu, pak s narůstající rychlostí Iduna s Nëyou začaly tančit, předurčovaly rytmus dupáním nohou a vlnily se, takže to vypadalo, že to ani nejsou ony, kdo se pohybuje, ale drak vytetovaný na jejich tělech. Točily se dokola a drak létal v nekonečných kruzích.
Pak dvojčata začala zpívat, jejich hlasy se v rytmu rozléhaly pronikavými výkřiky, lyrickými verši kouzla tak složitého, že jeho smysl Eragonovi unikal. Jako zvedající se vítr, který je předzvěstí bouře, se elfové přidávali k zaklínadlu, zpívali jedním jazykem, jednou myslí a jedním smyslem. Eragon neznal slova, ale zjistil, že pohybuje ústy spolu s elfy, zmítaný neúprosným rytmem. Slyšel Safiru a Glaedra, kteří broukali do rytmu, který byl tak silný, že cítil otřesy až uvnitř svých kostí, brněla mu z něj kůže a vzduch se chvěl.
Iduna s Nëyou se točily rychleji a rychleji, dokud z jejich nohou nezůstala jen prašná šmouha a vlasy vlály kolem nich v lesku potu. Elfky zvyšovaly tempo do nadlidské rychlosti a hudba vrcholila v šílenství skandovaných veršů. Pak po celém tetování draka od hlavy k ocasu přejel náhlý světelný záblesk a drak se sám pohnul. Nejdřív si Eragon myslel, že ho šálí zrak, ale pak stvoření zamrkalo, zvedlo křídla a zaťalo drápy.
Z drakova chřtánu vyrazil obrovský plamen, drak se vrhnul vpřed a uvolnil se z elfské kůže. Vznesl se do vzduchu, kde se držel ve výšce a mával křídly. Špičkou ocasu zůstával spojený s dvojčaty pod ním, jako zářivou pupeční šňůrou. Obří stvoření se vzepjalo k černému měsáci a vydalo nezkrotný řev dávných časů, pak se otočilo a prohlíželo si shromážděné elfy.
Když drakovy zlé oči padly na Eragona, věděl, že tvor není pouhý přízrak, ale vědoucí bytost obklopená a poháněná kouzlem. Bručení Safiry a Glaedra začalo být ještě hlasitější, dokud nepřehlušilo všechny ostatní zvuky v Eragonových uších. Duch jejich rasy se stočil dolů a obloukem proletěl nad elfy, až se o ně otřel křehkým křídlem. Zastavil se před Eragonem, pohltil ho nekonečným, hypnotickým pohledem. Eragon cítil nutkání zvednout pravou ruku; dlaň mu brněla, v mysli se mu rozléhal ohnivý hlas: Máš dar, abys mohl vykonat to co musíš.
Drak prohnul krk a čenichem se dotkl středu Eragonovy gedwëv ignasia. Přeskočila mezi nimi jiskřička a Eragon ztuhl, když mu do těla začalo proudit ohnivé horko a sžírat jeho vnitřnosti. Před očima mu probleskovaly červené a černé skvrny a jizva na zádech bolela, jako by mu ji vypalovali. Aby unikl do bezpečí, pohroužil se hluboko do sebe, kde se ho zmocnila temnota, a on neměl sílu se tomu bránit. Naposled znovu uslyšel ohnivý hlas, jak říká: Náš dar pro tebe.

Na hvězdné mýtině

Eragon byl sám, když se probral. Otevřel oči a pohlédl do vyřezávaného stropu domu, který se Safirou obývali. Venku stále ještě byla noc a ze zářícího města pod ním se nesly zvuky elfských radovánek.
Než si stačil všimnout něčeho dalšího, Safira vstoupila do jeho mysli, plná znepokojení a úzkosti. Poslala mu obrázek, jak stojí vedle Islanzadí u stromu Menoa, a pak se zeptala: Jak je ti?
Cítím se… dobré. Tak dobře, jak už jsem se dlouho necítil. Jak dlouho jsem…
Jen hodinu. Zůstala bych s tebou, ale potřebovali Oromise, Glaedra i mě, abychom dokončili obřad. Měl bys vidět reakci elfů, když jsi omdlel. Nic takového se tu ještě nestalo.
To jsi udělala ty, Safiro?

Nebyla to jenom moje práce, ani Glaedrova. Vzpomínky naší rasy, které dostaly podobu a zhmotnily se díky elfskému kouzlu, tě posvětily dovedností, kterou my draci vlastníme, protože ty jsi naše největší naděje před vyhynutím.
Nechápu.
Podívej se do zrcadla, vybídla ho. Pak si odpočiň a zotav se a já za tebou přijdu za úsvitu.
Opustlla ho a Eragon vstal a protáhl se, ohromený pocitem pohody, který jím prostupoval. Přešel k umyvadlu, vzal si zrcadlo které používal na holení, a donesl ho na světlo poblíž lucerny.
Ztuhl úžasem.
Jako by se četné tělesné změny, které postupně přetvářely vzhled lidského Jezdce - a které už Eragon od svého spojení se Safirou začal pozorovat -, dokončily za tu chvíli, co byl v bezvědomí. Jeho tvář teď byla hladká a ostře řezaná, jako elfská, s ušima špičatýma jako ty jejich a očima sešikmenýma jako jejich, pleť měl bledou jako alabastr a jako by v odlesku kouzla vydávala tlumenou záři. Vypadám jako princátko. Ještě nikdy nepoužil ten výraz pro muže, tím méně pro sebe, ale jediné slovo, které ho teď vystihovalo, bylo krásný. Přesto nebyl úplně elf. Jeho čelist byla silnější, obočí hustší, tvář širší. Byl krásnější než kterýkoli člověk a mužnější než kterýkoli elf.
Roztřesenými prsty si sáhl za krk a hledal svou jizvu.
Nic nenahmatal.
Eragon si strhl tuniku a otočil se před zrcadlem, aby si prohlédl záda. Byla stejně hladká jako před bitvou o Farthen Dur. Do očí se mu vhrnuly slzy vděčnosti, když si přejížděl rukou po místech, kde ho Durza zohavil. Věděl, že ho záda už nikdy nebudou trápit. Nebyla to jenom ohavná rána, která zmizela, ale z jeho těla se vytratily všechny ostatní jizvy a vady a zanechaly ho neposkvrněného jako novorozeně. Sáhl si na zápěstí, kde se řízl, když brousil Gerovu kosu. Po ráně nezůstalo ani stopy. Skvrnité jizvy na vnitřní straně stehen, pozůstatky po jeho prvním letu se Safirou, také zmizely. Na okamžik se mu po nich zastesklo jako po připomínce jeho života, ale lítost trvala jen krátce, když si uvědomil, že poškození z každého jakkoli malého zranění, které kdy utrpěl, se zacelilo.
Stal jsem se tím, čím jsem měl být, pomyslel si a zhluboka se nadechl opojného vzduchu.
Pustil zrcadlo na postel a oblékl se do svých nejlepších šatů: rudé tuniky vyšívané zlatou nití; opasku vykládaného bílým nefritem; teplých, plstěných kamaší; páru plátěných bot oblíbených mezi elfy; a na předloktí si natáhl kožené chrániče, které dostal od trpaslíků.
Eragon sestoupal ze stromu, potuloval se stíny Ellesméry a pozoroval elfy, jak oslavují v horečnaté noci. Nikdo z nich ho nepoznal, ačkoli ho zdravili jako jednoho z nich a vybízeli jej, aby se přidal k oslavám.
Eragon se vznášel ve stavu vybuzeného vědomí, jeho smysly hučely spoustou nových obrazů, zvuků, vůní a doteků, které ho zahlcovaly. Viděl ve tmě, která by ho dříve oslepila. Dokázal se dotknout listu a tím jediným dotykem spočítat jednotlivé chloupky, které na něm vyrůstaly, dokázal poznat pachy, jež se kolem něj nesly, stejně dobře jako vlk nebo drak. A slyšel švitoření myší v podrostu a zvuk odlupnuté kůry, když dopadne na zem; tlukot jeho vlastního srdce byl hlasitý jako buben. Bezcílná cesta ho vedla kolem stromu Menoa, kde se zastavil, aby pozoroval Safiru mezi oslavami, ačkoli elfům na mýtině se neukázal.
Kam jdeš, maličký? zeptala se.
Uviděl Aryu, jak vstala vedle matky, prorazila si cestu shromážděnými elfy a pak, jako lesní duch, neslyšně proklouzla mezi stromy za nimi. Procházím se mezi svící a tmou, odpověděl a následoval Aryu.
Sledoval Aryu podle její jemné vůně rozdrceného borového jehličí, podle lehoučkých doteků jejích nohou na zemi a podle rozruchu, který vzbudila ve svém okolí. Našel ji, jak stojí sama na okraji mýtiny, nachystaná jako divoké zvíře, a pozoruje souhvězdí na obloze.
Když se vynořil na prostranství, Arya na něj pohlédla a on se cítil, jako by ho viděla poprvé. Vyvalila oči a zašeptala: „Jsi to ty, Eragone?“
„Ano.“
„Co s tebou udělali?“
„Nevím.“
Šel k ní a společně se pak toulali hustými lesy, kde se rozléhaly útržky hudby a zvuků z oslav. Zásluhou prodělaných změn Eragon ještě silněji vnímal Aryinu přítomnost, šelest šatů o její kůži, hebký, šedý odhalený krk a její řasy, pokryté vrstvou oleje, díky němuž se řasy kroutily jako černé okvětní lístky promáčené deštěm.
Zastavili na břehu úzkého potoka tak čistého, že nebyl v tlumeném světle skoro ani vidět. Pouze chraplavé zurčení vody tekoucí přes kameny prozrazovalo jeho přítomnost. Husté borovice tvořily kolem nich z větví jeskyni, tlumily chladivý, nehybný vzduch a zakrývaly Eragona s Aryu před světem. Ta prohlubeň se zdála být nestárnoucí, jako by ji odřízli od světa a ochraňovali nějakým kouzlem proti ničivému dechu času.
Na tomto tajném místě se Eragon najednou cítil Arye tak blízko že jeho touha po ní převážila v jeho mysli všechno ostatní. Byl tak omámený sílou a energií, která mu proudila v žilách - stejně jako nezkrotným kouzlem, které naplňovalo les -, že zapomněl na opatrnost a řekl: „Jak vysoké stromy, jak zářivé hvězdy… a jak překrásná jsi ó Aryo svit-kona.“ Za normálních okolností by považoval svůj skutek za vrchol pošetilosti, ale v téhle bláznivé, ztřeštěné noci mu to připadalo dokonale logické.
Ztuhla. „Eragone…“
Nevšímal si jejího varování. „Aryo, udělám cokoli, abych získal tvou ruku. Půjdu za tebou na kraj světa. Postavím pro tebe palác holýma rukama. Budu…“
„Mohl bys o mě přestat usilovat? Můžeš mi to slíbit?“ Když zaváhal, přikročila blíž a řekla potichu, ale vlídně: „Eragone, tohle nemůže vyjít. Jsi mladý a já jsem stará, a to se nikdy nezmění.“
„Copak ke mně nic necítíš?“
„Mé city k tobě,“ řekla, „jsou city přátelství a nic víc. Jsem ti vděčná, že jsi mě zachránil v Gil'eadu, a tvá společnost je

mi příjemná. Ale to je vše… Upusť od svého snažení - přinese ti jenom zármutek - a najdi si někoho odpovídajícího věku, s kým strávíš dlouhá léta.“
Oči se mu zalily slzami. „Jak můžeš být tak krutá?“
„Nejsem krutá, ale laskavá. Ty a já k sobě nepatříme.“
Ve svém zoufalství navrhl: „Mohla bys mi předat svoje vzpomínky a pak bych měl stejné množství zkušeností a vědomostí jako ty.“
„To by byla nestoudnost.“ Arya zvedla bradu, tvář vážnou a ponurou a zalitou stříbrem z třpytivých hvězd. Její hlas znatelně ochladl: „Poslouchej mě dobře, Eragone. Tohle se nemůže stát, ani se to nikdy nestane. A dokud se nezačneš ovládat, naše přátelství nemůže pokračovat, protože tvé city nezpůsobují nic jiného, než že nás odvádějí od našich povinností.“ Uklonila se mu. „Sbohem, Eragone Stínovrahu.“ Pak prošla kolem něj a zmizela v Du Weldenvarden.
Eragonovi po tvářích stékaly slzy a kapaly na mech pod ním, kde se nevsákly a zůstaly ležet jako perly rozsypané po pokrývce ze smaragdově zeleného sametu. Otupěle si sedl na ztrouchnivělou kládu, zabořil tvář do dlaní, plakal, že jeho láska k Arye zůstane neopětovaná a plakal, že jí od sebe odehnal ještě dál.
Během okamžiku u něj byla Safira. Ach, maličký. Přitulila se k němu. Proč jsi to pokoušel? Věděl jsi, co se stane, jestli se budeš znovu dvořit Arye.
Nedokázal jsem si pomoci. Objal si břicho rukama, kýval se na kládě dopředu a dozadu a škytavě vzlykal pod tíhou trýzně. Safira přes něj položila jedno teplé křídlo a přitáhla si ho blíž k boku, jako sokolí samice svoje ptáče. Stočil se u ní a zůstal tam schoulený, zatímco noc přešla v den a Agaetí Blödhren skončila.

Přistání na pevnině

Roran stál na zadní vyvýšené palubě Rudého kance široce rozkročený a s rukama založenýma na prsou, aby si udržel rovnováhu na kolébajícím se člunu. Slaný vítr mu cuchal vlasy, škubal jeho hustým plnovousem a lechtal ho na holých předloktích.
Větrem ošlehaný Clovis vedle něj obsluhoval kormidlo. Ukázal k pobřeží na skálu posetou racky, rýsující se na vrcholu zvlněného kopce, který se táhl do oceánu. „Teirm je přímo na druhé straně toho kopce.“
Roran zamžoural do odpoledního slunce, které se odráželo od oceánu oslnivě zářivým pruhem. „Tak prozatím zastavíme tady.“
„Ještě nechceš pokračovat do města?“
„Ne všichni najednou. Zavolej na Torsona a Flinta, ať přistanou s čluny na břehu. Vypadá to na dobré místo pro táboření.“
Clovis se ušklíbl. „Brrr. Doufal jsem, že si dnes večer dám teplé jídlo.“ Roran mu rozuměl; čerstvé jídlo z Nardy už dávno dojedli a nezbylo jim nic než nasolené vepřové, slanečky, slaná klobása, lodní suchary, které si vesničané dělali z nakoupené mouky, nakládaná zelenina a příležitostně čerstvé maso, když vesničané zařízli jedno z několika zbývajících zvířat nebo se jim během přistání podařilo něco ulovit.
Clovisův drsný hlas se rozléhal přes vodu, když volal na velitele dalších dvou člunů. Jakmile připluli blíž, vydal příkaz zamířit ke břehu, což u nich vzbudilo hlasitý nesouhlas. Oni a ostatní námořníci počítali, že dorazí do Teirmu ještě dnes a budou utrácet své výdělky v jejich podnicích.
Když byly čluny vytažené na břeh, Roran chodil mezi vesničany a pomáhal jim stavět stany, vykládat vybavení, nosit vodu z nedalekého potoka i jinak přikládal ruce k dílu, dokud všichni nebyli utábořeni. Zastavil se, aby řekl Mornovi a Taře pár povzbuzujících slov, protože vypadali sklesle, ale na oplátku se mu dostalo jen zdrženlivé odpovědi. Majitel hostince a jeho žena k němu byli chladní od okamžiku, kdy opustili údolí Palancar. Celkově byli vesničané díky odpočinku, který si dopřáli na člunech, v lepším stavu, než když přišli do Nardy, ale neustálé obavy jim spolu s drsnými přírodními živly zabránily, aby se zotavili natolik, jak Roran doufal.
„Kladivo, povečeříš dnes večer v našem stanu?“ zeptal se Than.
Roran toto pozvání odmítl co nejzdvořileji, a když se obrátil, stála naproti němu Felda, jejíhož manžela Byrdu zavraždil Sloun. Rychle se uklonila a řekla: „Mohla bych s tebou mluvit, Rorane, Gerův synu?“
Usmál se na ni. „Samozřejmě, Feldo. To přece víš.“
„Děkuji.“ Prsty se dotkla střapců, které jí lemovaly šál, a pokradmu pohlédla ke svému stanu. „Požádám tě o laskavost. Týká se to Mandela -“ Roran přikývl; vybral si jejího nejstaršího syna, aby ho doprovázel do Nardy toho osudného dne, kdy zabil dva strážné. Mandel se tehdy zachoval obdivuhodně, stejně jako v následujících týdnech, kdy sloužil na Edelin a naučil se toho spoustu o řízení člunů. „Dost se spřátelil s námořníky na našem člunu a začal s těmi dareby hrát dokonce kostky. Ne o peníze - žádné nemáme -, ale o drobnosti. O věci, které potřebujeme.“
„Požádala jsi ho, aby s tím přestal?“
Felda zkroutila střapce mezi neklidnými prsty. „Bojím se, že od manželovi smrti už mě nerespektuje jako dřív. Zdivočel a má vlastní hlavu.“
Všichni jsme zdivočeli, pomyslel si Roran. „A co bys chtěla, abych s tím udělal?“ zeptal se vlídně.
„Vždycky jsi byl k němu velkorysý. On tě obdivuje. Když si s ním promluvíš, dá na tebe.“
Roran zauvažoval o její prosbě a pak řekl: „Dobrá, udělám, co budu moci.“ Feldě se viditelně ulevilo. „Jenom mi ještě řekni, co prohrál v kostkách.“
„Hlavně jídlo.“ Felda zaváhala a pak dodala: „Ale vím, že jednou dal v sázku náhrdelník po mojí babičce proti králíkovi, kterého muži chytili.“
Roran se zamračil. „Uklidni se, Feldo. Co nejdřív s tím něco udělám“

„Děkuji.“ Felda znovu krátce kývla hlavou, pak proklouzla mezi stanovými přístřešky a nechala Rorana, aby dumal o tom, co mu řekla.
Roran se za chůze zamyšleně škrábal ve vousech. Problém s Mandelem a námořníky nebyl jediný; Roran si všiml, že během plavby z Nardy se jeden z Torsonových mužů, Frewin, sblížil s Odelou - Katrininou mladou přítelkyní. Ti by také mohli způsobit potíže, až se s Clovisem rozloučíme.
Roran si dal pozor, aby nevzbudil zbytečně velkou pozornost, prošel táborem, shromáždil vesničany, kterým nejvíce věřil, a zavedl je do Horstova stanu, kde řekl: „Jak jsme se domluvili, pět z nás odejde teď hned, než se připozdí. Horst mě zastoupí, zatímco budu pryč. Pamatujte si, že nejdůležitějším úkolem je zajistit, aby Clovis s čluny neodjel nebo je nějak nepoškodil. Možná jsou pro nás jediným způsobem, jak se dostat do Surdy.“
„Tohle a pak se ještě ubezpečit, že nás nikdo neobjeví,“ poznamenal Orval.
„Přesně tak. Jestli se nikdo z nás nevrátí pozítří do soumraku, můžete předpokládat, že nás zajali. Vezměte čluny a vyplujte do Surdy, ale nezastavujte se kvůli zásobám v Kuastě; Království tam na vás pravděpodobně bude čekat. Budete si muset jídlo sehnat jinde.
Mezitím, co se jeho společníci připravovali, Roran zašel do Clovisovy kajuty na Rudém kanci. „Jde vás jen pět?“ zeptal se Clovis, kdy mu Roran vysvětlil jejich plán.
„Je to tak.“ Roran se zavrtával do Clovise tvrdým pohledem, dokud se muž nepokojně nezavrtěl. „A až se vrátím, očekávám, že ty, tyhle čluny a všichni tvoji muži zde stále budete.“
„Opovažuješ se pochybovat o mé cti po tom, jak jsem dodržel naši dohodu?“
„O ničem nepochybuji, jen ti říkám, co od tebe očekávám. V sázce příliš mnoho. Pokud nás teď zradíš, odsoudíš celou vesnici k záhubě.“
„To vím,“ zamumlal Clovis s vyhýbavým pohledem. „Moji lidé jsou připraveni se i během mojí nepřítomnosti bránit, pokud budou dýchat, nikdo se jich nezmocní, nepodvede je ani se nevzdají. A kdyby se jim mělo přihodit nějaké neštěstí, pomstím je, i kdybych měl jít pěšky tisíc mil a bojovat se samotným Galbatorixem. Dej na moje slova mistře Clovisi, protože to myslím vážně.“
„Nemáme rádi Království tak, jak si možná myslíš,“ namítl Clovis. Já ani ostatní muži jim neuděláme takovou laskavost.“
Roran se usmál s trpkým pobavením. „Lidé udělají cokoli, aby ochránili vlastní rodiny a domovy.“
Jak Roran zvedl západku, Clovis se ještě zeptal: „A co budeš dělat, až dorazíš do Surdy?“
„Budeme…“
„Ne my, ty. Co budeš dělat? Sledoval jsem tě, Rorane. Poslouchal jsem tě. A zdá se, že máš dobrou povahu, aspoň pokud odhlédnu od toho, jak jsi se mnou jednal. Ale nejde mi do hlavy, že bys měl odhodit to své kladivo a chopit se zase pluhu jen proto, že jsi přišel do Surdy.“
Roran sevřel západku, až mu zbělely klouby. „Až dopravím vesnici do Surdy,“ řekl chladným hlasem, „pak půjdu na lov.“
„Ach. Za tím tvým rusovlasým děvčetem? Slyšel jsem o tom nějaké řeči, ale nedával…“
Dveře se za Roranem přibouchly, když odešel z kajuty. Na okamžik se nechal rozpálit horkým a prudkým hněvem - a chvíli si ten pocit užíval -, než začal své bouřlivé emoce potlačovat. Mezitím došel k Feldinu stanu, kde se Mandel strefoval loveckým nožem do pařezu.
Felda má pravdu; někdo mu musí promluvit do duše. „Plýtváš časem,“ řekl Roran.
Mandel se překvapeně otočil. „Proč to říkáš?“
„Ve skutečném boji si spíš vypíchneš oko, než abys zranil nepřítele. Pokud neznáš přesnou vzdálenost mezi sebou a cílem…“ Roran pokrčil rameny. „To bys mohl rovnou házet kamením.“
Sledoval s nestranným zájmem, jak se mladík hrdě naježil. „Gunnar mi říkal o jednom chlapíkovi z Cithrí, který dokázal zasáhnout letící vránu osmkrát z deseti pokusů.“
„A ve dvou z deseti tě zabijí. Většinou to není dobrý nápad, házet v bitvě vlastní zbraní.“ Roran mávl rukou, aby předešel Mandelovým námitkám. „Sbal si výstroj a za čtvrt hodiny se sejdeme na kopci za potokem. Rozhodl jsem se, že se mnou půjdeš do Teirmu.“
„Ano, pane!“ S nadšeným úsměvem Mandel zmizel ve stanu a začal si balit.
Když Roran odešel, potkal Feldu s nejmladší dcerou v náručí. Přelétla pohledem mezi ním a horečnou aktivitou ve stanu a zvážněla. „Opatruj ho, Kladivo.“ Postavila dcerku na zem a pak pobíhala sem a tam a pomáhala Mandelovi posbírat věci, které bude potřebovat.
Roran přišel na kopec jako první. Dřepnul si na bílý balvan, pozoroval moře a připravoval se přitom na úkol, který měli před sebou. Když přišli Loring, Gertruda, Birgit a Nolfavrell, Birgitin syn, seskočil z balvanu a řekl: „Musíme ještě počkat na Mandela; půjde s námi.“
„Proč?“ zeptal se Loring.
Birgit se také zamračila. „Myslela jsem, že jsme se domluvili, že nikdo další by s námi neměl jít. Zvlášť ne Mandel, protože ho viděli v Nardě. Už tak je dost nebezpečné mít tu tebe a Gertrudu a Mandel jenom zvyšuje pravděpodobnost, že nás někdo pozná.“
„Risknu to.“ Roran postupně pohlédl každému do očí. „Potřebuje jít.“ Nakonec ho poslechli a spolu s Mandelem v šestici zamířili na jih do Teirmu.

Teirm

V těchto končinách tvořily pobřeží nízké zvlněné kopce, pokryté jasně zelenou bujnou trávou a občas šípkovým trním,

vrbami a topoly. Měkká blátivá země se jim propadala pod nohama, a chůze byla proto obtížná. Po pravé straně se prostíralo třpytivé moře. Nalevo se tyčil načervenalý obrys Dračích hor. Jejich zasněžené vrcholky byly zahalené v mracích a mlze.
Cestou kolem polí obklopujících Teirm - jednou to byly soukromé farmičky, jindy zas obrovské pozemky - se Roranova skupina všemožně snažila, aby je nikdo nezpozoroval. Když narazili na cestu spojující Nardu a Teirm, přeběhli ji a pokračovali několik dalších mil dál na východ směrem k horám, než se znovu stočili na jih. Jakmile si byli jistí, že město obešli, zamířili zpátky k oceánu, dokud se neocitli na jižní příjezdové cestě.
Během doby na Rudém kanci Rorana napadlo, že si úřady v Nardě možná spočítaly, že ať už ty dva strážné zabil kdokoli, musel být mezi muži, kteří odjeli na Clovisových člunech. V takovém případě by poslové určitě vyzvali teirmské vojáky, aby pátrali po komkoli, kdo by odpovídal popisu vesničanů. A pokud ra'zakové navštívili Nardu, Pak by vojáci také věděli, že nehledají jen hrstku vrahů, ale Rorana Kladivo a uprchlíky z Carvahallu. Teirm mohl být jedna velká past. Přesto se nemohli městu vyhnout, protože potřebovali zásoby a dopravu do Surdy.
Roran rozhodl, že nejlepší bude neposlat do Teirmu nikoho, koho už viděli v Nardě, kromě Gertrudy a jeho. Gertruda musela jít, protože jen ona sama se vyznala ve složení svých léků, a on zas proto, že ačko-li jeho mohli nejspíš poznat, nedůvěřoval nikomu jinému v záležitostech, které bylo třeba udělat. Věděl, že je odhodlaný jednat, i když ostatní váhají, jako ve chvíli, kdy zabil ty dva strážné. Zbytek skupiny vybral tak, aby snížili podezření na minimum. Loring byl starý, ale vytrvalý bojovník a výborný lhář. Birgit osvědčila svoji mazanost a sílu a její syn Nolfavrell už zabil vojáka v bitvě, navzdory svému mládí doufal, že budou vypadat jen jako širší rodina cestující pospolu. Za předpokladu, že Mandel něco nevyvede, pomyslel si Roran.
Byl to také jeho nápad, že by měli vstoupit do Teirmu z jihu, aby se zdálo ještě méně pravděpodobné, že přišli z Nardy.
Večer už se blížil, když zahlédli Teirm, v soumraku bílý a strašidelný. Roran zastavil, aby zhodnotil situaci. Město obehnané hradbami stálo osamoceně na okraji velké uzavřené zátoky, chráněné před jakýmkoli myslitelným útokem. Mezi věžičkami cimbuří plály pochodně a přecházeli tam hlídkující vojáci s luky. Nad hradbami vyrůstala pevnost a pak maják, který přejížděl zamlženým kuželem světla přes temné vody.
„Město je tak velké," řekl Nolfavrell.
Loring pokýval hlavou, aniž by z Teirmu spustil oči. „No, to teda je."
Roranovu pozornost upoutala loď zakotvená u jednoho z kamenných mol vybíhajících z města. Loď se třemi stěžni byla větší než všechny, které viděli v Nardě, měla vysokou nástavbu na přídi, dvě řady vesel a dvanáct silných praků připevněných na každém boku paluby, ze kterých se dala vystřelovat kopí. Velkolepé plavidlo vypadalo stejné vhodné pro obchod jako pro válku. A co bylo ještě důležitější, napadlo Rorana, možná - možná - by se do něj vešla celá jejich vesnice.
„To je to, co potřebujeme," řekl a ukázal na loď.
Birgit zahořkle zavrčela. „Museli bychom se sami prodat do otroctví, abychom se mohli na takovém kolosu svézt."
Clovis je varoval, že teirmské brány se zavírají při západu slunce, a tak zrychlili tempo, aby nemuseli trávit noc pod širým nebem. Když se přiblížili k vybledlým hradbám, silnice se zaplňovala dvěma proudy lidí pospíchajících do města nebo z něj.
Roran nečekal takový provoz, ale brzy si uvědomil, že by to mohlo pomoci skrýt jejich skupinu před nechtěnou pozorností. Mávl na Mandela a řekl mu: „Stáhni se kousek zpátky a projdi branou za někým jiným, aby stráže nemyslely, že patříš k nám. Počkáme na tebe na druhé straně. Kdyby se ptali, přišel jsi sem hledat práci jako námořník."
„Ano, pane."
Když Mandel zůstal pozadu, Roran shrbil jedno rameno, začal trochu kulhat a v duchu si opakoval povídačku, kterou Loring vymyslel, aby vysvětlil jejich přítomnost v Teirmu. Ustoupil ze silnice a sklonil hlavu, když kolem hnal nějaký muž pár znavených volů, a byl vděčný za stíny, které skryly jeho rysy.
Před nimi se rýsovala brána, zalitá mihotavou oranžovou září pochodní zasazených v držácích po obou stranách vchodu. Pod nimi stála dvojice vojáků s Galbatorixovým klikatým plamenem vyšitým na přední straně rudých tunik. Žádný z ozbrojených mužů nevěnoval Roranovi a jeho společníkům víc než letmý pohled, zatímco se šourali pod mříží, zakončenou ostrými bodci, a dál krátkým průchodem za ní.
Roran se narovnal v ramenou a ucítil, jak jeho nervozita zčásti opadla. Shlukli se na rohu jednoho domu a Loring zamumlal: „Zatím v pořádku."
Když se k nim znovu přidal Mandel, vyrazili hledat lacinou ubytovnu, kde by si mohli pronajmout pokoj. Cestou si Roran prohlížel, Jak je město vybudováno. Opevněné domy stoupaly postupně stále směrem k pevnosti a ulice měly mřížovité uspořádání. Ty, které vedly ze severu na jih, se rozbíhaly od pevnosti jako hvězdice, zatímco ulice orientované od východu k západu se zlehka stáčely a tvořily jakousi pavouci síť, takže utvářely mnoho míst, kde se daly postavit zábrany a rozmístit vojáci.
Kdyby byl Carvahall takhle postavený, pomyslel si, nikdo by nás nedokázal porazit, až na samotného krále.
Za soumraku našli ubytování u Zeleného kaštanu, nápadně odporné hospodě s mizerným pivem a zablešenými postelemi. Její jedinou výhodou bylo, že to skoro nic nestálo. Šli spát bez večeře, aby ušetřili drahocenné mince, a natěsnali se k sobě, aby je někdo z dalších návštěvníků neokradl.
Dalšího dne Roran se společníky před svítáním opustili hostinec aby šli pátrat po zásobách a dopravě. Gertruda řekla: „Slyšela jsem o jedné pozoruhodné bylinkářce, jmenuje se Angela, která tady žije a prý vyrábí ty nejúžasnější léky, možná i pomocí kouzel. Půjdu se za ní podívat, protože pokud někdo má to co sháním, pak to bude ona."
„Neměla bys jít sama," řekl Roran. Pohlédl na Mandela. „Doprovoď Gertrudu, pomoz jí s nákupy a udělej maximum, abys ji ochránil, kdyby vás napadli. Možná to někdy bude zkouška nervů, ale nedělej nic, čím bys vyvolal rozruch, jinak bys tím mohl prozradit své přátele a rodinu."

Mandel se dotkl své kštice a poslušně přikývl. Odešli s Gertrudou příčnou boční ulicí, zatímco Roran s ostatními pokračovali v pátrání.
Roran měl trpělivost lovící šelmy, ale dokonce i on začal nepokojně vrčet, když uběhlo dopoledne i odpoledne a oni stále nesehnali plavidlo, které by je odvezlo do Surdy. Zjistil, že ta třístěžňová loď, Dračí křídlo, je nově postavená a má vyrazit na první plavbu; a že nemají žádnou šanci si ji pronajmout od Blackmoorovy lodní společnosti, pokud nezaplatí kopec trpasličího červeného zlata; a že vlastně nemají peníze ani na pronájem té nejhorší lodi. Ani Clovisovy čluny jejich problém neřešily, protože stále zůstávala nezodpovězená otázka, co budou na dlouhé cestě jíst.
„Bylo by těžké," řekla Birgit, „velmi těžké odtud něco ukrást, kvůli všem těm vojákům, strážným u brány a úzkým ulicím. Kdybychom se pokusili vyvézt z Teirmu tolik zboží, chtěli by vědět, na co ho máme."
Roran přikývl. „To také."
Roran navrhl Horstovi, že kdyby vesničané byli nuceni utéct z Teirmu pouze se zbytkem zásob, mohli by si potraviny uloupit. Roran věděl, že tím by se stali stejnými ničemy, jako jsou ti, které nenáviděl. Neměl na to žaludek. Jedna věc byla bojovat a zabíjet ty, kdo složí Galbatorixovi, nebo dokonce ukrást Clovisovy čluny, protože Clovis má i jiné možnosti obživy - ale bylo by něco docela jiného, kdyby brali zásoby nevinným farmářům, kteří bojují o přežití stejně jako kdysi oni v údolí Palancar. To bylo nepřijatelné.
Tvrdá realita tížila Rorana jako kamení. Jejich výprava byla vždycky přinejmenším nejasná, občas plná strachu, zoufalství, občas plná optimismu a improvizací na poslední chvíli. Teď se obával, že přivedl vesničany do doupěte nepřátel a připoutal je na místě řetězem ukovaným z jejich vlastní chudoby. Mohl bych uprchnout sám a dál hledat Katrinu, ale co by to bylo za vítězství, kdybych nechal Království, aby zotročilo moji vesnici? Ať už náš osud v Teirmu bude jakýkoli, budu stát pevně při těch, kteří mi důvěřovali natolik, že jenom na základě mých slov opustili své domovy.
Jelikož měli velký hlad, zastavili u pekařství a koupili si bochník čerstvého žitného chleba s malou skleničkou medu, aby si ho jím namazali. Loring se při placení zmínil pekařovu pomocníkovi, že mají zájem o lodě, vybavení a jídlo.
Roranovi někdo zaklepal na rameno a on se otočil. Stál za ním muž s hrubými černými vlasy a velkým břichem a řekl: „Promiňte, že jsem zaslechl, jak hovoříte s mladým mistrem, ale pokud sháníte lodě a podobné věci a za dobrou cenu, pak si myslím, že rádi navštívíte dražbu."
„Co je to za dražbu?" zeptal se Roran.
„Ech, je to smutný příběh, ale poslední dobou také dost častý. Jednoho z našich obchodníků, Jeoda - Jeoda Tyčku, jak se mu tady říká - postihl ten nejnepříjemnější sled nešťastných náhod. Za méně než rok přišel o čtyři lodě, a když se pokusil poslat zboží po pevnině, karavanu mu přepadli a zničili nějaký zlodějský banditi. Jeho investoři ho donutili vyhlásit bankrot a teď budou prodávat jeho majetek, aby si vynahradili své ztráty. Nevím, jak s jídlem, ale určitě se jinak dá většina toho, co sháníte, na dražbě koupit."
V Roranově hrudi se rozhořel nepatrný plamínek naděje. „Kdy se bude dražba konat?"
„No, je to vyvěšeno na každé úřední tabuli po celém městě. Bude to pozítří."
Teď už Roran chápal, proč se dosud o dražbě nedozvěděli; dělali co mohli, aby se vyhnuli vývěsním tabulím a předešli tak situaci v níž by ho někdo poznal podle podobizny na plakátu s odměnou.
„Mockrát děkujeme," řekl muži. „Možná jsi nám ušetřil spoustu potíží."
„Rádo se stalo."
Jakmile Roran a jeho společníci vypochodovali z obchodu, shlukli se na okraji ulice. Řekl: „Myslíte, že bychom se na to měli podívat?"
„Je to jediné, co nám ještě zbývá," zabručel Loring.
„Birgit?"
„Nemusíš se mě ptát; je to jasné. Přesto nemůžeme čekat do pozítří."
„To ne. Podle mě bychom se s tím Jeodem měli sejít a zjistit, jestli bychom s ním mohli uzavřít výhodný obchod, dříve než začne dražba. Souhlasíte?"
Souhlasili, a tak se vyptali na cestu a vyrazili k Jeodovu domu. Dům - nebo spíš panské sídlo - stál v západní části Teirmu poblíž pevnosti, mezi spoustou dalších okázalých budov s tepanými branami, sochami a tryskajícími fontánami. Roran jen stěží dokázal pochopit takový přepych; udivovalo ho, jak odlišné jsou životy těchto lidí od jeho vlastního.
Zaklepal na vstupní dveře Jeodova sídla, které stálo vedle opuštěného krámku. Po chvíli dveře otevřel boubelatý komorník s nepřirozeně blyštivými zuby. S pohrdavým výrazem si ze zápraží prohlédl čtyři cizince, pak na ně vrhl zářivý úsměv a zeptal se: „Jak vám mohu pomoci, pánové a dámo?"
„Rádi bychom mluvili s Jeodem, pokud má čas."
„Máte domluvenou schůzku?"
Roran si pomyslel, že komorník ví moc dobře, že nemají. „Náš pobyt v Teirmu je příliš krátký, než abychom si mohli řádně sjednat schůzku."
„Ach, no, pak vám s lítostí musím oznámit, že váš čas by byl lépe strávený někde jinde. Můj pán se musí postarat o řadu věcí. Nemůže se věnovat každé skupině otrhaných vandráků, která zaklepe na jeho dveře a žádá almužnu," řekl komorník. Odkryl ještě víc ze svých blyštivých zubů a začal couvat dovnitř.
„Počkej!" vykřikl Roran. „Nechceme žádnou almužnu; máme pro Jeoda obchodní nabídku."
Komorník povytáhl obočí. „Skutečně?"
„Ano. Prosím, zeptej se ho, zda by nás nevyslechl. Cestovali jsme víc mil než bys byl ochotný uvěřit, a je nesmírně důležité, abychom se dnes s Jeodem setkali."
„Smím se zeptat, v čem vaše nabídka spočívá?"
„Jo je důvěrné."

„Dobrá, pane," řekl komorník. „Předám vaši žádost, ale musím vás upozornit, že pan Jeod je právě zaneprázdněn, a pochybuji, že si bude přát, aby ho někdo vyrušoval. Jaké jméno mám ohlásit, pane?"
„Můžeš mi říkat Kladivo." Komorník se zašklebil, jako by ho jméno pobavilo, pak vklouzl za dveře a zavřel je.
„Kdyby měl hlavu ještě o kus větší, nevešel by se s ní na záchod," procedil Loring skrz zuby. Nolfavrell nad urážkou vyštěkl smíchy.
Birgit řekla: „Doufejme, že se sluha nepodobá svému pánovi."
O minutu později se dveře opět otevřely a komorník ohlásil s poněkud odměřeným výrazem: „Pan Jeod souhlasil, že se s vámi setká ve své pracovně." Pak ustoupil stranou a posunkem paže je vyzval, aby vstoupili. „Tudy." Když se nahrnuli do přepychového vchodu, komorník se prohnal kolem nich a pokračoval dál předsíní z leštěného dřeva k jedněm z mnoha dveří, které otevřel a uvedl je dovnitř.

Jeod Tyčka

Kdyby Roran uměl číst, asi by ho víc ohromilo množství knih, které pokrývaly stěny pracovny. Takhle však věnoval pozornost výlučně vysokému muži s prošedivělými vlasy, který stál za oválným psacím stolem. Ten muž - Roran usoudil, že je to Jeod - se rozhlížel kolem stejně unaveně, jako se Roran sám cítil. Jeho tvář byla vrásčitá, ztrápená a smutná, a když se obrátil k nim, uviděli škaredou bílou jizvu, která mu zářila od temene hlavy ke spánku. Podle Rorana to svědčilo o jeho odvaze. Možná dávná a pohřbená, ale nicméně odvaha.
„Posadte se," řekl Jeod. „Nebudu ve svém domě lpět na obřadnostech." Prohlížel si je zvědavýma očima, když se usazovali do měkkých kožených židlí. „Mohu vám nabídnout cukroví a sklenku meruňkového koňaku? Nemám na vás příliš času, ale vidím, že jste na cestách mnoho týdnů, a dobře si pamatuji, jak vyschlé hrdlo jsem po takových cestách míval."
Loring se zazubil. „Ano, kapku koňaku bychom skutečně uvítali. Jste velmi štědrý, pane."
„Pro mého chlapce pouze sklenici mléka," řekla Birgit.
„Samozřejmě, madam." Jeod zazvonil na komorníka, předal mu pokyny a pak se opřel v křesle. „Jsem trochu v nevýhodě. Patrně znáte mé jméno, ale já neznám ta vaše."
„Kladivo, k vašim službám," řekl Roran.
„Mardra, k vašim službám," řekla Birgit.
„Kell, k vašim službám," řekl Nolfavrell.
„A já bych byl Wally, k vašim službám," zakončil Loring.
„A já k vašim," odpověděl Jeod. „Tak, Rolf se zmínil, že si se mnou přejete uzavřít nějaký obchod. Bylo by čestné, abyste předem věděli, že nejsem v situaci, kdy bych mohl nakupovat nebo prodávat zboží, nemám ani zlato, které bych mohl investovat, ani honosné lodě pro přepravu vlny a potravin, drahokamů či koření po neklidném moři. Co tedy pro vás mohu udělat?"
Roran si položil lokty na kolena, pak propletl prsty a díval se skrz ně, zatímco si dával dohromady myšlenky. Jediné přeřeknutí může znamenat smrt, připomněl sám sobě. „Abych to řekl jednoduše, zastupujeme určitou skupinu lidí, kteří - z různých důvodů - musejí nakoupit velké množství potřeb za velmi málo peněz. Víme, že tvůj majetek půjde pozítří do dražby, abys zaplatil dluhy, a my bychom od tebe rádi odkoupili takové věci, které potřebujeme. Měli bychom počkat do dražby, ale okolnosti nás tlačí a my nemůžeme otálet další dva dny. Pokud máme uzavřít obchod, musí to být dnes v noci nebo zítra, ne později."
„Jaký druh zboží potřebujete?" zeptal se Jeod.
„Jídlo a cokoli dalšího, co je potřeba k vybavení lodi nebo jiného plavidla na dlouhou cestu po moři."
V Jeodově vyčerpané tváři se zableskla jiskřička zájmu. „Máte na mysli konkrétní loď? Znám každé plavidlo, které kdy brázdilo tyto vody za posledních dvacet let."
„Ještě se musíme rozhodnout."
Jeod to přijal bez otázek. „Teď chápu, proč vás napadlo přijít za mnou, obávám se, že jde o nedorozumění." Roztáhl šedé ruce a ukázal na pokoj. „Všechno, co tu vidíte, už nepatří mně, ale mým věřitelům. Nejsem oprávněný prodávat svůj majetek, a kdybych to udělal bez povolení, pravděpodobně by mě uvěznili za to, že své věřitele okrádám o peníze které jim dlužím."
Odmlčel se, neboť Rolf právě nacouval do pracovny s obrovským stříbrným tácem se sušenkami, broušenými křišťálovými poháry, sklenicí mléka a karafou koňaku. Komorník položil tác na čalouněnou stoličku a pak začal podávat občerstvení. Roran si vzal pohár, usrkl si jemného koňaku a uvažoval, za jak dlouho jim čtyřem slušnost dovolí omluvit se a vrátit se ke svému úkolu.
Když Rolf opustil pokoj, Jeod jediným douškem vyprázdnil svou číši a pak řekl: „Možná vám nebudu nijak užitečný, ale znám řadu lidí ze svého oboru, kteří by vám možná… možná… mohli pomoci. Kdybyste mi mohli sdělit více podrobností o tom, co chcete nakoupit pak bych měl lepší představu, koho vám doporučit."
Roran v tom neviděl nic špatného, a tak začal vypočítávat seznam položek, které vesničané musejí mít, věcí, které by mohli potřebovat a věcí, které by chtěli, ale nikdy si je nebudou moci dovolit, leda by se na ně usmálo neuvěřitelné štěstí. Čas od času Birgit nebo Loring doplnili něco, nač Roran zapomněl - jako olej do lampy -, a Jeod se na ně na okamžik zadíval, než svůj přimhouřený pohled přenesl zpátky na Rorana, do něhož se zavrtával s narůstající intenzitou. Jeodův zájem Rorana znepokojoval; jako by obchodník věděl nebo měl podezření, co skrývají.
„Mám dojem," řekl Jeod, když Roran seznam dokončil, „že takové zásoby by stačily, abyste převezli několik set lidí do Feinsteru nebo Aroughs… nebo i dál. Ovšem, byl jsem několik posledních týdnů poněkud zaneprázdněný, ale neslyšel

jsem o žádném tak velkém společenství v této oblasti, ani si nedokážu představit, odkud by taková spousta lidí mohla přijít.“
Roran pohlédl Jeodovi do očí s neurčitým výrazem ve tváři a nic neříkal. V duchu se na sebe vztekal, že umožnil Jeodovi nashromáždit dostatek informací, aby došel k takovému závěru.
Jeod pokrčil rameny. „No, ať je to jak chce, je to vaše věc. Navrhoval bych, abyste zašli za Galtonem na Tržní ulici kvůli jídlu a za starým Hamillem v docích pro všechno ostatní. Oba jsou to poctiví muži a budou s vámi jednat otevřeně a slušně.“ Natáhl ruku, vzal si sušenku z tácu, ukousl si, a když dožvýkal, zeptal se Nolfavrella: „Tak, mladý Kelle, užil sis svůj pobyt v Teirmu?“
„Ano, pane,“ řekl Nolfavrell a zazubil se. „Nikdy jsem neviděl nic tak velkého, pane.“
„Skutečně?“
„Ano, pane. Já…“
Roran vycítil, že se pohybují na tenkém ledě, a tak ho přerušil: „Jsem jen zvědavý, pane, ale co je to za obchod vedle vašeho domu? Tak prostý krámek vypadá mezi všemi těmi obrovskými budovami dost podivně.“
Poprvé se Jeodův výraz rozzářil úsměvem, byť jenom nepatrným, a ubral mu pár let: „Nu, vlastnila ho žena, která sama o sobě byla poněkud podivná: bylinkářka Angela, jedna z nejlepších léčitelek, jaké jsem kdy potkal. Starala se o obchod něco přes dvacet let a pak, jen před pár měsíci, ho prodala a odešla neznámo kam.“ Povzdechl si. „Je to škoda, protože to byla zajímavá sousedka.“
„To je ta, co se s ní chtěla seznámit Gertruda, ne?“ zeptal se Nolfavrell a pohlédl na matku.
Roran potlačil zavrčení a vrhnul na Nolfavrella dostatečně výmluvný varovný pohled, který jej přiměl zmlknout. To jméno nebude Jeodovi nic říkat, ale jestli si ten chlapec nebude víc dávat pozor na jazyk, mohl by plácnout něco mnohem horšího. Je čas jít, pomyslel si Roran a odložil svůj pohár.
Právě v tu chvíli ale uviděl, že to jméno Jeodovi něco říkalo. Obchodník překvapeně vyvalil oči a sevřel opěrky židle, až mu zbělaly špičky prstů. „To není možné!“ Jeod se zaměřil na Rorana, prohlížel si jeho tvář, jako by se snažil nahlédnout pod plnovous, a pak vydechl: „Roran… Roran, Gerův syn.“

Nečekaný spojenec

Roran už měl vytažené kladivo z opasku a byl napůl zvednutý ze židle, když uslyšel jméno svého otce. To bylo to jediné, co ho zadrželo, aby nepřeskočil přes pokoj a neuspal Jeoda ranou. Jak ví, kdo je Gero? Loring s Birgit vedle něj vyskočili na nohy, vytasili z rukávů nože a dokonce i Nolfavrell byl připraven k boji s dýkou v ruce.
„Jsi Roran, že?“ zeptal se klidně Jeod. Nedal najevo žádný strach z jejich zbraní.
„Jak jsi to uhodl?“
„Protože Brom sem přivedl Eragona a ty vypadáš jako tvůj bratranec. Když jsem viděl tvůj plakát vedle Eragonova, došlo mi, že se tě Království pokusilo zajmout a že jsi unikl. Přesto,“ Jeodův pohled se přenesl na ostatní tři, „ani ve snu by mě nenapadlo, že s sebou vezmeš zbytek Carvahallu.“
Roran ohromeně klesl zpátky na židli a položil si kladivo přes kolena, připravený je použít, kdyby bylo potřeba. „Eragon byl tady?“
„Ano. A Safira také.“
„Safira?“
Jeodovi po tváři opět přelétl překvapený výraz. „Takže ty to nevíš?“
„Nevíš co?“
Jeod si ho prohlížel dlouhou minutu. „Myslím, že přišel čas na konec přetvářky, Rorane, Gerův synu, a promluvit si otevřeně a bez klamání. Dokážu odpovědět na spoustu otázek, které musíš mít - jako třeba proč tě Království pronásleduje -, ale na oplátku potřebuji znát důvod, proč jste přišli do Teirmu… skutečný důvod.“
„A proč bychom ti měli věřit, Tyčko?“ zeptal se Loring. „Mohl bys taky klidně pracovat pro Galbatorixe.“
„Víc než dvacet let jsem byl Bromův přítel, ještě než se stal vypravěčem v Carvahallu,“ řekl Jeod, „a udělal jsem, co bylo v mých silách, abych pomohl jemu a Eragonovi, když byli pod mou střechou. Ale protože tu žádný z nich není, aby se mě zastal, vkládám svůj život do vašich rukou, abyste s ním naložili, jak uznáte za vhodné. Mohl bych přivolat pomoc, ale neudělám to. Ani s vámi nebudu bojovat. Žádám jen, abyste mi řekli svůj příběh a vyslechli ten můj. Pak se můžete sami rozhodnout, jak se správně zachovat. Nejste v žádném bezprostředním nebezpečí, tak vám neuškodí, když si chvíli promluvíme.“
Birgit kývla bradou směrem k Roranovi. „Možná se jen snaží zachránit si kůži.“
„Možná,“ odpověděl Roran, „ale musíme zjistit všechno, co ví.“ Zahákl ruku za svou židli, přenesl ji přes místnost, postavil ji opěradlem ke dveřím a potom se na ni posadil, aby nikdo nemohl vtrhnout dovnitř a zastihnout je nepřipravené. Pak ukázal kladivem na Jeoda. „Dobrá. Chceš mluvit? Tak si pojďme popovídat, ty a já.“
„Bylo by nejlepší, kdybys začal.“
„Kdybych to udělal a potom bychom nebyli spokojeni s tvými odpověďmi, budeme tě muset zabít,“ varoval ho Roran.
Jeod založil ruce. „Dobrá.“
Na Rorana proti jeho vůli udělala dojem obchodníkova statečnost; nic nenasvědčovalo, že si Jeod dělá starosti se svým osudem, snad až na pár napjatých vrásek kolem úst. „Dobrá,“ zopakoval po něm Roran.
Roran si vybavoval události od příchodu ra'zaků do Carvahallu dost často, ale nikdy předtím je podrobně nelíčil jiné osobě. Když to teď udělal, byl zasažen tím, kolik se toho stalo jemu a ostatním vesničanům v tak krátkém čase a jak snadné bylo pro Království zničit jejich život v údolí Palancar. Oživit si předešlé hrůzy bylo pro něj bolestivé, ale těšil

ho Jeodův nelíčený údiv, když poslouchal, jak vesničané vyhnali vojáky a ra'zaky z jejich tábora, poté o následném obléhání Carvahallu, Slounově zradě, únosu Katriny i o tom, jak Roran přesvědčil vesničany, aby utekli, a o strastech jejich cesty do Teirmu.
„U všech zašlých králů!“ zvolal Jeod. „To je ten nejpozoruhodnější příběh, jaký jsem slyšel. Neuvěřitelné! Jen pomyšlení, že jste se dokázali postavit Galbatorixovi a že právě teď je celý Carvahall skrytý u jednoho z největších měst Království a on o tom ani neví…“ S obdivem zavrtěl hlavou.
„Ano, taková je naše situace,“ zabručel Loring, „a je přinejmenším nejistá, takže bys měl raději dobře vysvětlit, proč bychom měli riskovat, že tě necháme naživu.“
„Tolik se mě to dotýká…“ Jeod se zarazil, když někdo zarachotil západkou za Roranovou židlí a snažil se otevřít dveře; následovalo bouchání na dubová prkna.
Z chodby se ozval ženský křik: „Jeode! Pusť mě dovnitř, Jeode! Nemůžeš se schovávat v té svojí jeskyni.“
„Mohu?“ zašeptal Jeod k Roranovi.
Roran luskl prsty na Nolfavrella, chlapec mu hodil svou dýku a on proklouzl kolem psacího stolu a přitiskl čepel Jeodovi na krk. „Ať odejde.“
Jeod řekl nahlas: „Teď nemůžu mluvit, vedu tu jednání.“
„Lháři! Nemáš žádný obchod. Jsi zkrachovalec! Vylez a podívej se mi do tváře, zbabělče! Jsi muž, nebo ne, že se dokonce ani nepodíváš své ženě do očí?“ Na okamžik se odmlčela, jako by čekala odpověď, pak její pištění zesílilo: „Zbabělče! Jsi zbabělá krysa, špinavá, rozklepapaný švindlíř, který nemá dost rozumu, aby uřídil masný krám, natož lodní společnost. Můj otec by nikdy nepřišel o tolik peněz!“
Roran sebou trhnul, když urážky neustávaly. Jestli nepřestane, neudržím dál Jeoda pod kontrolou.
„Buď zticha, ženská!“ nařídil jí Jeod a následovalo: „Štěstí by se možná obrátilo k lepšímu, kdybys měla rozum a jazyk na uzdě a nenadávala jako žena prodavače ryb.“
Její odpověď byla chladná: „Jak si přeješ, budu čekat v jídelně, drahý muži, a pokud se nerozhodneš navštívit mě u večeře a neomluvíš se, pak odejdu z tohohle proklatého domu a nikdy se nevrátím.“ Slyšeli, jak se zvuk jejích kroků postupně vzdálil.
Když si byl Roran jistý, že je pryč, zvedl dýku z Jeodova krku a vrátil zbraň Nolfavrellovi, než se usadil na židli přitlačenou ke dveřím.
Jeod si promnul krk a pak se znechuceným výrazem poznamenal: „Pokud si neporozumíme, raději byste mě měli zabít; bylo by to příjemnější než vysvětlovat Heleně, proč jsem na ni křičel.“
„Soucítím s tebou, Tyčko,“ řekl Loring.
„Není to její chyba… skutečně ne. Ona jen nechápe, proč nás postihlo tolik neštěstí.“ Jeod si povzdechl. „Možná je to moje chyba, že se jí to neodvážím říct.“
„Říct jí co?“ pípl Nolfavrell.
„Že jsem spojencem Vardenů.“ Jeod se odmlčel a sledoval jejich ohromený výraz. „Možná bych to měl vzít od začátku. Rorane, zaslechl jsi v posledních pár měsících zvěsti o existenci nového Jezdce, který se postavil Galbatorixovi?“
„Tu a tam nějaké řeči, to ano, ale nic, čemu bych věřil.“
Jeod zaváhal. „Nevím, jak jinak to říct, Rorane… ale v Alagaësii je nový Jezdec a je to tvůj bratranec, Eragon. Ten kámen, co našel v Dračích horách, bylo ve skutečnosti dračí vejce, které jsem před léty pomohl Vardenům ukrást Galbatorixovi. Drak se vylíhl pro Eragona a on mu dal jméno Safira. Proto ra'zakové prve přišli do údolí Palancar. Teď se vrátili, protože Eragon se stal významným nepřítelem Království a Galbatorix doufal, že když tě zajme, budou tím Eragona držet v šachu.“
Roran zaklonil hlavu a zařval smíchy, až mu v koutcích očí vymkly slzy a zabolely ho břišní svaly. Loring, Birgit a Nolfavrell na něj znepokojeně pohlédli, ale Roran se nezajímal o jejich názor. Smál se nesmyslnosti Jeodova tvrzení. A smál se té hrozné možnosti, že by Jeod mluvil pravdu.
Roran se sípavě nadechl a postupně se vrátil do normálního stavu, ačkoli se chvílemi ještě zachechtal. Otřel si tvář rukávem a pak pohlédl na Jeoda s tvrdým úsměvem na rtech. „To odpovídá skutečnosti; připouštím. Ale to platí i o řadě dalších vysvětlení, na která jsem pomyslel.“
Birgit řekla: „Pokud byl Eragonův kámen dračí vejce, tak odkud se tam vzalo?“
„Ach,“ odpověděl Jeod, „to je záležitost, se kterou jsem důvěrně obeznámen…“
Pohodlně usazený na své židli, Roran s nedůvěřivým výrazem na tváři poslouchal, jak Jeod spřádá neuvěřitelný příběh, že Brom - starý mrzout Brom! - byl kdysi Jezdcem a údajně pomáhal založit Vardeny. Jak Jeod objevil tajnou chodbu do Urů'baenu, jak Vardenové připravili krádež posledních tří dračích vajec od Galbatorixe a jak se podařilo zachránit jenom jedno vejce poté, co Brom bojoval s Morzanem Křivopřísežníkem a zabil ho. Jako by to nebylo dost nesmyslné, Jeod pokračoval v líčení dohody mezi Vardeny, trpaslíky a elfy, že se vejce bude převážet mezi Du Weldenvarden a Beorskými horami, což byl důvod, proč vejce a jeho poslové byli zrovna poblíž okraje velkého lesa, když je přepadl Stín.
Stín - cha! pomyslel si Roran.
Přestože byl Roran stále na pochybách, naslouchal s dvojnásobným zájmem, když Jeod začal vyprávět o tom, jak Eragon našel vejce a vychovával dračici Safiru v lese u Gerovy farmy. Roran byl v té době zaneprázdněný - připravoval se na odchod do Demptonova mlýnu v Therinsfordu -, ale pamatoval si, jak roztržitý tehdy Eragon byl, jak trávil každou možnou chvilku venku a dělal kdoví co…
Když mu Jeod vysvětlil, jak a proč Gero zemřel, Rorana zachvátil hněv, že se Eragon opovážil držet draka v tajnosti, když tím tak očividně vystavoval všechny nebezpečí. Je to jeho chyba, že můj otec zemřel!
„Co si myslel?“ vybuchl Roran.

Nelíbilo se mu, jak na něj Jeod klidně pohlédl s výrazem porozumění. „Pochybuji, že Eragon rozuměl sám sobě. Jezdci a jejich draci jsou spojeni tak úzce, že je často těžké odlišit jednoho od druhého. Eragon už nemohl Safiře ublížit, protože by to bylo, jako by přišel o svou vlastní nohu.“
„Mohl,“ zabručel Roran. „Kvůli němu jsem musel udělat stejně bolestivé věci a já vím - že mohl.“
‚Máš právo se cítit tak, jak se cítíš,“ řekl Jeod, „ale nezapomínej, Že Eragon opustil údolí Palancar proto, aby ochránil tebe a všechny, kdo zůstali. Věřím, že to pro něj byla nesmírně obtížná volba. Z jeho pohledu se obětoval, aby zajistil tvé bezpečí a pomstil tvého otce. A i když jeho odchod možná neměl zamýšlený účinek, všechno by určitě bylo ještě horší, kdyby Eragon zůstal.“
Roran nic neříkal, dokud se Jeod nezmínil, že důvodem, proč Brom s Eragonem navštívili Teirm, bylo zjistit, zda by nemohli využít městské lodní záznamy, aby našli doupě ra'zaků. „A našli?“ zvolal Roran a vyskočil.
„Opravdu jsme ho našli.“
„No, a kde tedy jsou? V zájmu dobra, muži, řekni mi to; víš, jak je to pro mě důležité!“
„Ze záznamů se zdálo zřejmé - a později jsem dostal zprávu od Vardenů, že Eragonova vlastní slova to potvrzují -, že doupě ra'zaků je v místě známém jako Helgrind, u Dras-Leony.“
Roran vzrušeně sevřel kladivo. Do Dras-Leony je to daleko, ale Teirm má přístup k jedinému otevřenému průsmyku mezi pobřežím a jižním koncem Dračích hor. Kdyby se mi podařilo nasměrovat všechny bezpečně podél pobřeží, pak bych mohl jet k tomuhle Helgrindu, zachránit Katrinu, pokud tam je, a podél řeky dál pokračovat dolů do Surdy.
Něco z Roranových myšlenek se muselo zračit v jeho tváři, protože Jeod řekl: „To není možné, Rorane.“
„Cože?“
„Žádný člověk se nemůže dostat na Helgrind. Je to jednolitá, holá, černá hora z kamene, na kterou se nedá vylézt. Pamatuj na ta páchnoucí zvířata ra'zaků; je dost pravděpodobné, že mají hnízdo blízko vrcholku Helgrindu, spíš než že by nocovala blízko země, kde jsou nejzranitelnější. Jak by ses k nim pak dostal? A i kdyby se tí to podařilo, skutečně věříš, že bys dokázal porazit oba ra'zaky a jejich dvě létající nestvůry, jestli jich nbude víc? Nepochybuji, že jsi obávaný bojovník - přece jste s Eragonem stejné krve -, ale na takové nepřátele normální člověk nemá.“
Roran zavrtěl hlavou. „Nemohu se vzdát Katriny. Možná je to marné, ale musím se pokusit ji osvobodit, i kdyby mě to mělo stát život.“
„Katrině nijak nepomůže, když se necháš zabít,“ pokáral ho Jeod „Pokud ti mohu nabídnout drobnou radu: pokus se dostat do Surdy jak jsi to měl v plánu. Jakmile tam budeš, jsem si jistý, že můžeš získat Eragonovu pomoc. Dokonce ani ra'zakové se nemohou v bitvě vyrovnat Jezdci a drakovi.“
V myšlenkách si Roran představil obrovské nestvůry s šedou kůží, na nichž ra'zakové jezdí. Nerad to přiznával, ale věděl, že taková stvoření jsou nad jeho schopnosti, bez ohledu na jeho sílu a odhodlání. V okamžiku, kdy se smířil s touto skutečností, Roran konečně uvěřil Jeodovu příběhu - protože pokud by to neudělal, navždy by přišel o Katrinu.
Eragone, pomyslel si. Eragone! Na krev, kterou jsem prolil, a zaschlou krev na mých rukou přísahám na hrob svého otce, že tě přinutím odčinit, co jsi udělal; dobudeš se mnou Helgrind. Když jsi způsobil tyhle potíže, tak mi taky pomůžeš se z nich dostat.
Roran pokynul Jeodovi. „Pokračuj ve svém vyprávění. Chceme si poslechnout zbytek tohohle smutného příběhu, než se setmí.“
Pak Jeod mluvil o Bromově smrti; o Murtaghovi, synovi Morzana; o zajetí a útěku z Gil'eadu; o zoufalém závodě s časem, aby zachránili elfku; o urgalech a trpaslících a velké bitvě na místě zvaném Farthen Dur, kde Eragon porazil Stína. A také jim vyprávěl, jak Vardenové odešli z Beorských hor do Surdy a že Eragon se právě teď nachází v lesích v Du Weldenvarden, osvojuje si elfská záhadná tajemství kouzel a válčení, ale brzy se vrátí.
Když obchodník utichl, Roran zavolal Loringa, Birgit a Nolfavrella na druhý konec pracovny a zeptal se jich, co si o tom myslí. Loring potichu řekl: „Nedokážu říct, jestli lže, nebo ne, ale každý muž, který dokáže s nožem na krku povídat takovéhle věci, si zaslouží žít. Nový Jezdec! A navíc Eragon!“ Zakroutil hlavou.
„Birgit?“ zeptal se Roran. ,
„Já nevím. Je to tak nepředstavitelné…“ Zaváhala. „Ale musí to být pravda. Další Jezdec je jediná věc, která by přinutila Království aby nás tak nepronásledovalo.“
„Ano,“ souhlasil Loring. Oči mu zářily vzrušením. „Byli jsme zapleteni do mnohem významnějších událostí, než jsme si uvědomovali. Nový Jezdec. Jen pomyslete! Starý řád bude svržen, to vám říkám… Celou dobu jsi měl pravdu, Rorane.“
„Nolfavrelle?“
Chlapec se tvářil důležitě, když se ho zeptali. Kousl se do rtů a pak řekl: „Jeod se zdá poctivý. Já myslím, že mu můžeme věřit.“
„Dobrá tedy,“ řekl Roran. Přešel zpátky k Jeodovi, uhodil klouby o okraj stolu a řekl: „Poslední dvě otázky, Tyčko. Jak Brom a Eragon vypadají? A jak jsi poznal Gertrudino jméno?“
„Věděl jsem o Gertrudě, protože Brom se zmínil, že ti u ní zanechal dopis. A co se týče jejich vzhledu: Brom byl o něco nižší než já. Měl hustý plnovous, zahnutý nos a nosil s sebou vyřezávanou hůl. A opovážím se říci, že byl občas poněkud nerudný.“ Roran přikývl; ano, to byl Brom. „Eragon byl… mladý. Hnědé vlasy, hnědé oči, jizva na zápěstí… a nikdy se nepřestal vyptávat.“ Roran znovu přikývl; ano, to byl jeho bratranec.
Roran zastrčil kladivo zpátky za opasek. Birgit, Loring a Nolfavrell schovali nože. Pak Roran odtáhl židli ode dveří a všichni čtyři se znovu posadili jako civilizovaní lidé. „Co teď, Jeode?“ zeptal se Roran. „Můžeš nám pomoci? Vím, že jsi v obtížné situaci, ale my… my jsme zoufalí a nemáme nikoho jiného, na koho bychom se mohli obrátit. Jako spojenec Vardenů, můžeš nám zaručit jejich ochranu? Jsme ochotní jim sloužit, pokud nás ochrání před Galbatorixovým hněvem.“
„Vardenové,“ řekl Jeod, „by z vás byli víc než šťastní. Víc než šťastní. Předpokládám, že to už jste poznali. Co se týče

pomoci…“ Přejel si rukou po dlouhé tváři a zahleděl se za Loringa na řady knih v policích. „Věděl jsem skoro rok, že mou skutečnou totožnost - stejně jako mnohých dalších obchodníků tady a všude jinde, kteří pomáhali Vardenům - někdo prozradil Království. Kvůli tomu jsem se neodvážil utéct do Surdy. Kdybych to zkusil, Království by mě zatklo a pak kdo ví, jaké časy by mě čekaly? Musel jsem sledovat postupné zničení svého obchodu aniž bych mohl cokoli udělat - nemohl jsem se tomu postavit ani nijak vyhnout. Horší je, že teď, když nemohu nic dopravovat Vardejnům a oni se neodváží posílat mi zprávy, se bojím, že mě Risthart nechá dát do želez a odtáhnout do žaláře, protože teď už Království nejsem k ničemu. Čekám to každým dnem od okamžiku, kdy jsem vyhlásil bankrot“
„Možná,“ navrhla Birgit, „chtějí, abys utekl, aby mohli zajmout kohokoli, koho vezmeš s sebou.“
Jeod se usmál. „Možná. Ale teď, když jste tady, mám zase možnost odejít, což by nečekali.“
„Takže máš plán?“ zeptal se Loring.
Jeodovi po tváři přelétl radostný výraz. „Ach ano, mám plán. Viděli jste vy čtyři tu loď, Dračí křídlo, zakotvenou v přístavu?“
Roran si na ni vzpomněl. „Ano.“
„Dračí křídlo vlastní Blackmoorova lodní společnost, která pracuje hlavně pro Království. Obstarávají zásoby pro vojsko, které se poslední dobou dalo znepokojivě do pohybu, povolávají vojáky z řad rolníků a přivlastňují si koně, osly a voly.“ Jeod povytáhl obočí. „Nejsem si jistý, co to značí, ale je možné, že Galbatorix má v úmyslu vtrhnout do Surdy. V každém případě má Dračí křídlo do týdne vyplout do Feinsteru. Je to ta nejlepší loď, jakou kdy postavili, podle nového návrhu loďařského mistra Kinnella.“
„A ty ji chceš unést,“ vyvodil Roran.
„Ano. Nejenom z odporu vůči Království nebo protože je Dračí křídlo údajně nejrychlejší loď s takovou nosností, ale také protože je už plně zásobená na dlouhou cestu. A protože její náklad tvoří potraviny, měli bychom jich dostatek pro celou vesnici.“
Loring se nervózně zachechtal. „Doufám, že s ní dokážeš plout, Tyčko, protože nikdo z nás neví, jak řídit něco většího než člun.
„Pár mužů z posádek mých lodí je ještě v Teirmu. Jsou ve stejné situaci jako já, nemohou se bránit ani uniknout. Jsem si jistý, že skočí po příležitosti dostat se do Surdy. Mohou vás naučit, co a jak dělali na Dračím křídle. Nebude to snadné, ale stejně nemáme moc na výběr.“
Roran ze zazubil. Ten plán se mu líbil: udělají to rychle, odhodlaně a nečekaně.
„Zmínil ses,“ řekla Birgit, „že v posledním roce žádná z lodí - ani z lodí ostatních obchodníků, kteří slouží Vardenům - nedorazila do cíle své cesty. Proč by tedy měl tento plán uspět, když jich už tolik selhalo?“
Jeod pohotově odpověděl: „Protože je můžeme zaskočit. Zákon vyžaduje, aby obchodní lodě předložily svou trasu ke schválení přístavním úřadům aspoň dva týdny před vyplutím. Trvá to hrozně dlouho, připravit loď k vyplutí, takže pokud vyrazíme bez varování, mohlo by to trvat týden nebo déle, než za námi Galbatorix dokáže vyslat své lodě. Pokud při nás bude stát štěstí, neuvidíme ani hlavní stěžeň našich pronásledovatelů. Takže,“ pokračoval Jeod, „pokud jste ochotní pustit se do tohoto dobrodružství, musíme udělat následující…“

Útěk

Když zvážili Jeodův plán ze všech možných úhlů a shodli se, že se ho budou - s několika úpravami - držet, Roran poslal Nolfavrella do Zeleného kaštanu pro Gertrudu a Mandela, protože Jeod nabídl celé jejich skupině své pohostinství.
„Teď, pokud mě omluvíte,“ řekl Jeod a zvedl se, „musím jít prozradit své ženě to, co jsem jí nikdy neměl skrývat, a zeptat se, zda se mnou odejde do Surdy. Ve druhém patře si můžete vybrat pokoje. Rolf vás zavolá, až bude hotová večeře.“
Dlouhými, pomalými kroky odešel z pracovny.
„Měli bychom ho nechat, aby všechno vyzradil té semetrice?“ zeptal se Loring.
Roran pokrčil rameny. „Měli, neměli, nemůžeme mu v tom bránit. Řekl bych, že nebude mít klid, dokud to neudělá.“
Roran neodešel do pokoje, ale potuloval se po domě, mimoděk se vyhýbal sloužícím a hloubal nad tím, co mu Jeod řekl. Zastavil se u arkýřového okna, poskytujícího výhled na stáje v zadní části domu, a zhluboka se nadechl čerstvého vzduchu, prosyceného povědomým zápachem hnoje.
„Nenávidíš ho?“
Trhnul sebou a otočil se. Ve dveřích uviděl stát Birgit. Přitáhla si šál těsně kolem ramen, když vyšla za ním.
„Koho?“ zeptal se, i když to moc dobře věděl.
„Eragona. Nenávidíš ho?“
Roran pohlédl ke stmívajícímu se nebi. „Nevím. Nenávidím to, že zavinil otcovu smrt, ale pořád je to moje rodina, a proto ho mám rád. Ale myslím, že kdybych ho nepotřeboval pro záchranu Katriny, pěkně dlouho bych s ním nechtěl nic mít.“
„Stejně jako já potřebuju a zároveň nenávidím tebe, Kladivo.“
Se zasmušilým pobavením si odkašlal. „Ano, jako bychom spolu byli srostlí, co? Ty mi musíš pomoci najít Eragona, aby ses ra'zakům mohla pomstít za Quimbyho.“
„A abych se pak mohla pomstít tobě.“
„To taky.“ Roran se jí na okamžik zahleděl do vyrovnaných očí a musel přiznat, že je mezi nimi jisté pouto. Bylo to pro něj podivně uklidňující, že je pohání tatáž síla, stejný zuřivý hněv, který zrychluje jejich kroky, když ostatní váhají. V ní našel spřízněnou duši.
Roran se vracel domem a právě šel kolem jídelny, když uslyšel Jeodův hlas. Zvědavě přiložil oko ke skulině u

prostředního pantu dveří. Jeod stál naproti drobné, světlovlasé ženě, o níž Roran usoudil, že to musí být Helena.
„Pokud mluvíš pravdu, jak můžeš čekat, že ti budu věřit?“
„Nemůžu,“ odpověděl Jeod.
„Přesto mě žádáš, abych se kvůli tobě stala uprchlíkem?“
„Kdysi jsi nabídla, že opustíš svou rodinu a budeš se mnou putovat krajem. Žadonila jsi, abych tě tajně odvedl z Teirmu.“
„Kdysi. Tehdy jsem si myslela, že jsi hrozně elegantní - s tím mečem a jizvou.“
„Stále obojí mám,“ řekl něžně. „Udělal jsem s tebou chybu, Heleno, teď tomu rozumím. Ale stále tě miluji a chci, abys byla v bezpečí, kdy nemám žádnou budoucnost. Pokud zůstanu, přinesu tvé rodině jenom zármutek. Můžeš se vrátit k otci, nebo můžeš jít se mnou. Zachovej se tak, abys byla co nejšťastnější. Přesto tě prosím, dej mi druhou šanci, měj odvahu opustit toto místo a odhodit hořké vzpomínky na náš život tady. V Surdě můžeme začít znovu.“
Dlouho mlčela. „Ten mladý muž, který tu byl, je skutečně Jezdec?“
„Ano, blýská se na lepší časy, Heleno. Vardenové hodlají zaútočit, trpaslíci se shromažďují. A dokonce i elfové se probrali ve svých starodavných sídlech. Blíží se válka, a pokud budeme mít štěstí, tak to bude Galbatorixův pád.“
„Jsi mezi Vardeny důležitý?“
„Jsou mi tak trochu něco dlužni za to, že jsem jim pomohl získat Safiřino vejce.“
„Pak bys mezi nimi v Surdě mohl zastávat významnou pozici?“
„Předpokládám, že ano.“ Položil jí ruce na ramena a ona se neodtáhla.
Zašeptala: „Jeode, Jeode, netlač na mě. Ještě se nedokážu rozhodnout.“
„Budeš o tom přemýšlet?“
Rorana zabolelo u srdce, když odcházel.
Katrino.
Té noci u večeře si Roran všiml, že Heleniny oči se na něj často upírají, zkoumají ho a poměřují - byl si jistý, že ho srovnává s Eragonem.
Po jídle Roran mávl na Mandela a zavedl ho do dvora za domem.
„Co se děje, pane?“ zeptal se Mandel.
„Chtěl jsem si s tebou promluvit v soukromí.“
„O čem?“
Roran se dotkl prstem nerovného povrchu kladiva a napadlo ho, že se teď cítí jako Gero, když mu dával přednášku o zodpovědnosti; Roran dokonce cítil, jak ho napadají tatáž slova. A tak se to přenáší z jedné generace na druhou, pomyslel si. „Poslední dobou ses celkem spřátelil s těmi námořníky.“
„Nejsou to naši nepřátelé,“ namítl Mandel.
„V tuhle chvíli je nepřítel každý. Clovis a jeho muži by se proti nám mohli v mžiku obrátit. Přesto by to nebyl takový problém, kdybys kvůli tomu, že jsi s nimi, nezanedbával svoje povinnosti.“ Mandel ztuhl a tváře mu zrudly, ale nesnížil se před Roranem k tomu, aby obvinění popřel. Rorana to potěšilo a zeptal se: „Co je nejdůležitější věc, kterou můžeme teď dělat, Mandele?“
„Chránit naše rodiny.“
„Ano. A co ještě?“
Mandel zaváhal, nejistě se zavrtěl a pak přiznal: „Nevím.“
„Pomáhat jeden druhému. To je jediný způsob, jak můžeme přežít. Nejvíc mě zklamalo, když jsem zjistil, že jsi s námořníky hrál o potravinym protože to ohrožuje celou vesnici. Bylo by daleko užitečnější, kdybys trávil čas lovem než hraním kostek nebo vrháním nože. Když tu není tvůj otec, je to na tobě, aby ses postaral o svou matku a sourozence. Oni na tebe spoléhají. Je to jasné?“
„Naprosto jasné, pane,“ odpověděl Mandel přiškrceným hlasem.
‚Bude se to ještě někdy opakovat?“
„Nikdy, pane.“
„Dobrá. No, nevzal jsem tě sem jenom proto, abych tě huboval. Jsi schopný, a proto ti dám úkol, který bych jinak nesvěřil nikomu kromě sebe.“
„Ano, pane!“
„Potřebuju, aby ses zítra ráno vrátil do tábora a předal Horstovi zprávu. Jeod si myslí, že královští špióni sledují jeho dům, takže je životně důležité, aby ses přesvědčil, že tě nikdo nesleduje. Počkej, dokud nebudeš venku z města, a pak setřes kohokoli, kdo by tě mohl stopovat. Zabij ho, jestli budeš muset. Až najdeš Horsta, řekni mu, aby…“ Když mu Roran předával pokyny, sledoval, jak se Mandelův výraz proměňuje od překvapení přes zděšení až k úžasu.
„Co když Clovis bude protestovat?“ zeptal se Mandel.
„V noci zničte kormidla na člunech, aby se nedaly řídit. Je to špinavá lest, ale mohlo by to dopadnout hrozně, kdyby Clovis nebo některý z jeho mužů dorazil do Teirmu před vámi.“
„To nedopustím,“ slíbil slavnostně Mandel.
Roran se usmál. „Výborně.“ Byl spokojený, že vyřešil tu věc s Mandelovým chováním a že mladík udělá cokoli, aby doručil zprávu HorStovi. Vrátil se dovnitř, a než odešel spát, ještě popřál jejich hostitelce dobrou noc.
Kromě Mandela se Roran a všichni jeho společníci zdržovali v domě po celý příští den a v takto získaném čase odpočívali, brousili si zbraně a znovu probírali svůj plán.
Od úsvitu do setmění občas zahlédli Helenu, jak pobíhá z jednoho pokoje do druhého, častěji pak Rolfa se zuby jako nalakované perly; Jeoda naopak nepotkali vůbec, protože šedovlasý obchodník vyrazil do města, aby se - jakoby náhodou - setkal s pár námořníky, kterým plně důvěřoval.

Když se vrátil, řekl Roranovi: „Můžeme počítat s pěti dalšími pomocníky. Jen doufám, že to bude stačit.“ Jeod zůstal po zbytek večera ve své pracovně, připravoval různé obchodní dokumenty a vyřizoval další neodkladné záležitosti.
Tři hodiny před svítáním se Roran, Loring, Birgit, Gertruda a Nolfavrell vzbudili, snažili se nezívat a tiše se shromáždili u domovních dveří, kde se zachumlali do dlouhých plášťů a zakryli si tváře. Když se k nim přidal Jeod s rapírem u boku, Rorana napadlo, že tenký meč k tomu vysokému muži nějak nerozlučně patří, jako by mu připomínal, kým doopravdy je.
Jeod zapálil olejovou lucernu a držel ji před sebou. „Jsme připraveni?“ zeptal se. Přikývli. Otevřel dveře a oni vypochodovali do pusté dlážděné ulice. Jeod chvíli otálel u vchodu, toužebně hleděl ke schodům, ale Helena se neobjevila. Jeod se zachvěl, vyšel z domu a zavřel dveře.
Roran mu položil ruku na paži. „S tím nic nenaděláme.“
„Já vím.“
Běželi setmělým městem a zpomalovali do rychlé chůze, kdykoli potkali hlídače nebo nějakého nočního chodce, z nichž většina rychle zabočila do postranní uličky, jakmile je zahlédla. Jednou zaslechli kroky na střeše vedlejší budovy.
„Město je postavené tak,“ vysvětlil jim Jeod, „že zloději můžou přelézat z jedné střechy na druhou.“
Opět zpomalili do chůze, když se blížili k východní teirmské bráně. Vedla do přístavu, a proto byla každou noc zavřená jen čtyři hodiny, aby tím byl obchod co nejméně narušen. A opravdu, navzdory časným hodinám už branou procházelo několik mužů.
Ačkoli je Jeod upozornil, že se to může stát, Roran cítil narůstající strach, když strážní sklopili kopí a zeptali se jich, co tam dělají. Olízl rty a snažil se vypadat vyrovnaně, zatímco si starší voják prohlížel svitek, který mu Jeod podal. Po nekonečné minutě strážný přikývl a vrátil mu pergamen. „Můžete jít.“
Jakmile byli na přístavní hrázi a pryč z doslechu od městských hradeb, Jeod poznamenal: „Dobře, že neuměl číst.“
Pak čekali na vlhkých prknech, dokud se jeden po druhém z šedé mlhy nad pobřežím nevynořili Jeodovi muži. Byli zachmuření a zamlklí, vlasy do půli zad měli spletené do copu, ruce umazané od dehtu a po celém těle sbírku jizev, které vzbuzovaly respekt i v Roranovi. To co viděl, na něj zapůsobilo a on na ně zřejmě také udělal dojem. Naopak Birgit se jim příliš nezamlouvala.
Jeden z námořníků, obrovský muž hrubého zevnějšku, na ni namířil palec a spustil na Jeoda: „Neříkal jsi, že budeme bojovat společně s nějakou ženskou. Jak se mám soustředit, když se mi do cesty bude motat nějaká rajda ze Zapadákova?“
„Nemluv tak o ní,“ ucedil Nolfavrell skrz zaťaté zuby.
„A taky její skrček?“
Jeod řekl klidným hlasem: „Birgit bojovala s ra'zaky. A její syn už zabil jednoho z Galbatorixových nejlepších vojáků. Můžeš o sobě říct totéž, Uthare?“
„Taky nesouhlasím,“ řekl další muž. „Se ženskou po boku se nebudu cítit bezpečně; nosejí jenom smůlu. Dáma by neměla -“
Ať už chtěl říct cokoli, nestihl to, protože v tom okamžiku se Birgit rozhodně nezachovala jako dáma. Udělala krok vpřed, kopla Uthara mezi nohy a pak popadla druhého muže a přitiskla mu nůž ke krku. Chvíli ho držela, aby každý viděl, co udělala, a potom zajatce pustila. Uthar se jí kroutil u nohou, držel se za rozkrok a tiše nadával.
„Má ještě někdo námitky?“ zeptala se Birgit. Nolfavrell na matku zíral s otevřenou pusou.
Roran si přitáhl kapuci níž, aby skryl úsměv. Dobře, že si nevšimli Gertrudy, pomyslel si.
Když nikdo další neměl vůči Birgit výhrady, Jeod se zeptal: „Přinesli jste, co jsem chtěl?“ Námořníci sáhli do vesty a každý z nich vytáhl těžkou palici a několik loktů lana.
Takto vyzbrojeni opatrně vyrazili přístavem směrem k Dračímu křídlu a snažili se, aby si jich nikdo nevšiml. Jeod měl po celou dobu zavřenou lucernu. Poblíž doku se skryli za skladištěm a pozorovali dvě světla, která se pohupovala po palubě lodi tak, jak ji obcházely hlídky. Lávka byla na noc vytažená nahoru.
„Pamatujte,“ zašeptal Jeod, „že nejdůležitější je, aby netroubili na poplach, dokud nebudeme připraveni odrazit.“
„Dva muži nahoře, dva dole, ano?“ zeptal se Roran.
Uthar odpověděl: „Tak je to zvykem.“
Roran s Utharem si svlékli krátké kalhoty, ovázali si lano a palice kolem pasu - Roran tentokrát odložil kladivo - a utíkali dál po hrázi z dohledu stráží, kde se ponořili do ledové vody.
„Brrr, tohle nesnáším,“ řekl Uthar.
„Ty už jsi to někdy dělal?“
„Ted počtvrtý. Musíš se pořád hejbat, nebo zmrzneš.“
Přidržovali se kluzkých pilířů pod hrází a plavali zpátky cestou, kterou přišli, dokud nedorazili ke kamennému molu, které vedlo k Dračímu křídlu. Uthar přiložil rty k Roranovu uchu. „Vezmu si kotvu na pravoboku.“ Roran přikývl na souhlas.
Oba se potopili do černé vody a tam se rozdělili. Uthar proplaval jako žába pod přídí lodi, zatímco Roran plaval přímo ke kotvě na levoboku, kde se chytil tlustého řetězu. Odvázal si palici od pasu, chytil ji mezi zuby - jednak proto, aby mu nedrkotaly, jednak aby měl volné ruce - a vyčkával. Kovový řetěz z něj vysával teplo stejně rychle jako led.
Ani ne za tři minuty Roran uslyšel nad sebou kroky, jak Birgit přešla na konec hráze ke středu Dračího křídla, a pak tlumený zvuk jejího hlasu, když navázala rozhovor s hlídkami. Doufejme, že odvede jejich pozornost od přídě.
Teď.
Roran vyručkoval po řetězu. Pravé rameno ho pálilo na místě, kam se mu zaryl ra'zak, ale pokračoval dál. Od otvoru, jímž kotvící lano vstupovalo do lodi, vyšplhal po hřebenech podpírajících malovanou figurínu, pak přes zábradlí a na palubu. Uthar už tam byl, celý mokry a zadýchaný.
S palicemi v rukou opatrně našlapovali směrem k zádi lodi a snažili se zůstávat co nejvíc ve skrytu. Zastavili ani ne

deset stop za hlídkami. Dva muži se opírali o zábradlí a klábosili s Birgit.
Roran s Utharem bleskurychle vyrazili a udeřili hlídače do hlavy dřív, než stačili vytasit šavle. Birgit pod nimi zamávala na Jeoda a zbytek skupiny, pak zvedli lávku a připevnili ji mezi molem a lodí k zábradlí, kde ji Uthar přivázal.
Když Nolfavrell přiběhl na palubu, Roran hodil chlapci svoje lano a řekl: „Svaž tyhle dva a dej jim roubík.“
Pak všichni kromě Gertrudy hbitě sestoupali do podpalubí, aby vypátrali zbývající hlídače. Našli tam další čtyři muže - pokladníka, loďmistra, lodního kuchaře a jeho pomocníka - všechny vyhnali z postelí, když kladli odpor, dali jim ránu do hlavy a pak je pevně svázali. Birgit se při této akci znovu osvědčila, když sama zajala dva muže.
Jeod nechal nešťastné vězně vyskládat do řady na palubu, aby je mohli neustále sledovat, a pak prohlásil: „Máme spoustu práce a málo času. Rorane, Uthar je kapitánem Dračího křídla. Ty i ostatní budete plnit jeho příkazy.“
Další dvě hodiny bylo na lodi rušno. Námořníci se postarali o lana a plachty, zatímco Roran a další z Carvahallu vynášeli z nákladního prostoru nepotřebný náklad, jako třeba balíky surové vlny. Ty pomalu spouštěli přes palubu, aby nikdo na přístavní hrázi nezaslechl šplouchání. Pokud se celá vesnice měla na Dračí křídlo vejít, potřebovali vyklidit co největší prostor.
Roran zrovna upevňoval lano kolem sudu, když uslyšel chraplavý výkřik: „Někdo sem jde!“ Všichni na palubě, až na Jeoda a Uthara, si lehli na břicho a sáhli po zbraních. Dva muži, kteří zůstali stát, přecházeli po palubě, jako by hlídkovali. Roranovi bušilo srdce. Nehybně ležel a uvažoval, co bude dál. Zadržel dech, když Jeod oslovil nezvaného hosta… pak se na lávce ozvaly kroky.
Byla to Helena. Měla na sobě jednoduché šaty, vlasy svázané pod šátkem a přes rameno nesla ruksak z režného plátna. Neřekla ani slovo, uložila si věci do hlavní kajuty a vrátila se k Jeodovi. Roran si pomyslel, že ještě nikdy neviděl šťastnějšího muže.
Nebe nad vzdálenými Dračími horami se právě začalo vyjasňovat, jeden z námořníků v plachtoví ukázal na sever a zapískal na znamení, že vidí vesničany.
Roran ještě zrychlil tempo. Čas, který měli, právě vypršel. Pospíchal na palubu a hleděl na temnou řadu lidí přicházejících po pobřeží. Tato část jejich plánu spoléhala na skutečnost, že na rozdíl od jiných přímořských měst se teirmské vnější hradby neotevíraly do moře, ale naopak zcela uzavíraly veliké město, aby bylo možné odvracet časté pirátské útoky. To znamenalo, že budovy obklopující přístav zůstávaly nechráněné - a že vesničané mohli přijít přímo až k Dračímu křídlu.
„Pospěšte si, honem!“ řekl Jeod.
Na Utharův pokyn námořníci vynesli náruče oštěpů pro obrovské luky na palubě a také sudy páchnoucího dehtu, které otevřeli, aby jím natřeli horní polovinu oštěpů. Pak natáhli a nabili praky na pravoboku; strunu na každém luku museli natahovat dva muži, aby ji dokázali zachytit za hák.
Když vesničané urazili dvě třetiny cesty k lodi, zahlédli je vojáci hlídkující na cimbuří Teirmu a začali troubit na poplach. Ještě než utichly první tóny, Uthar zařval: „Palte!“
Jeod rychle otevřel lucernu, Nolfavrell s ní přebíhal od jednoho praku k druhému a přidržoval plamen u oštěpů, dokud se dehet nezapálil. V okamžiku, kdy střela chytla, muži za lukem uvolnili provaz a oštěp zmizel s hlasitým dznk v přítmí. Z Dračího křídla vyletělo celkem dvanáct hořících šípů a provrtalo lodě a budovy podél zátoky jako burácející, rozpálené meteory z nebes.
„Natáhnout a znovu nabít!“ vykřikl Uthar.
Skřípot prohýbajícího se dřeva se rozléhal vzduchem, jak muži zatáhli za kroucené provazce. Když byly oštěpy zasunuty na místo, Nolfavrell je znovu oběhl s plamenem. Roran cítil chvění v nohou, když prak přímo před ním vystřelil smrtící střelu, která profičela vzduchem.
Oheň se rychle šířil podél nábřeží a utvořil tak neprostupnou hradbu, která bránila vojákům, aby se k Dračímu křídlu dostali od teirmské východní brány. Roran spoléhal na to, že sloup kouře zakryje loď před lukostřelci na cimbuří, ale vyšlo to jen tak tak; než vojáci úplně ztratili výhled na loď, plachtovím zacloumala sprška šípů a jeden se zapíchl do paluby vedle Gertrudy.
Uthar zakřičel od samostřílu: „Střílejte si podle libosti!“
Vesničané se teď hnali jeden přes druhého podél pobřeží. Dorazili na severní konec mola a hrstka jich škobrtla a spadla, když se vojáci Teirmu přeorientovali na nový cíl. Děti křičely hrůzou. Pak se vesničané vzpamatovali a opět se rozběhli. Dupali po dřevěných prknech kolem skladiště zachváceného ohněm a dál po přístavní hrázi. Zadýchaný dav se hrnul na loď jako zmatená masa tlačících se těl.
Birgit s Gertrudou vedla proud lidí k předním a zadním palubním poklopům. Během pár minut byly všechny paluby lodi nacpané po okraj, od nákladního prostoru po kapitánovu kajutu. Ti, kdo se nedostali dolů, zůstali natěsnaní na palubě a nad hlavami si drželi Fiskovy štíty.
Jak je Roran žádal ve svém vzkazu, všichni zdatní muži z Carvahallu se shromáždili kolem hlavního stěžně a čekali na pokyny. Roran mezi nimi zahlédl Mandela, který mu hrdě zasalutoval.
Potom Uthar ukázal na námořníka a vykřikl: „Hej, Bondene! Dostaň ty nemehla ke kotevním vratidlům a zvedněte kotvy, pak dolů k veslům. A fofrem!“ Zbytku mužů u praků nakázal: „Polovina z vás se přesune k prakům na levoboku. Odežeňte každého, kdo by chtěl vlézt na loď.“
Roran byl jedním z těch, kdo se přesunul na druhou stranu. Když připravoval prak ke střelbě, pár opozdilců se vypotácelo ze štiplavého kouře a vylezlo na loď. Jeod s Helenou mezitím vysadili šest vězňů na lávku a jednoho po druhém skulili na molo.
Než se Roran nadál, kotvy byly vytažené, lávka zpátky na palubě a pod jeho nohama se ozýval buben, který veslařům udával tempo. Velmi pomalu se Dračí křídlo stočilo k pravoboku - na otevřené moře - a pak se s narůstající rychlostí odlepilo od doku.

Roran se přidal k Jeodovi na zadní důstojnické palubě, kde sledoval, jak rudé peklo pohlcuje vše hořlavé mezi Teirmem a oceánem. Přes clonu kouře vykukoval oranžový kotouč slunce, které právě vycházelo nad městem.
Kolík jsem jich zabil teď? zauvažoval Roran.
Jeod jako by slyšel jeho myšlenky, poznamenal: „Tohle ublíží spoustě nevinných lidí."
Pocit viny přiměl Rorana k důraznější odpovědi, než měl v úmyslu. „Byl bys raději ve vězení lorda Ristharta? Pochybuju, že plameny zraní mnoho lidí, a ti ostatní nebudou čelit smrti jako my, jestli nás Království chytí."
„Nemusíš mě poučovat, Rorane. Znám důvody velmi dobře. Udělali jsme, co jsme museli. Jen mě nežádej, abych se těšil z utrpení, které jsme způsobili kvůli své vlastní bezpečnosti."
V poledne složili vesla, napjali plachty a Dračí křídlo plulo samo poháněné příznivým větrem ze severu. Plachtoví a lana nad hlavou v poryvech větru slabě hučela.
Loď byla hrozivě přeplněná, ale Roran byl přesvědčen, že když si vše dobře naplánují, mohou plavbu do Surdy zvládnout celkem pohodlně. Největší potíž byla s omezenými příděly potravin; pokud neměli vyhladovět, jídlo se muselo rozdávat po maličkých porcích. Další potíž byla v tom, že v takových přecpaných prostorách se nemoci šíří nesmírně snadno.
Když Uthar pronesl krátkou řeč o důležitosti kázně na lodi, vesničané se vrhli na úkoly, které bylo třeba řešit okamžitě, jako postarat se o zraněné, vybalit si skrovné majetky a dohodnout se na co nejúčelnějším uspořádání na každé palubě. Také museli vybrat lidi pro různé pozice na Dračím křídle: kdo bude vařit, kdo absolvuje námořnický výcvik s Utharovými muži a podobně.
Roran zrovna pomáhal Elain zavěsit visuté lůžko, když se připletl k vášnivé hádce mezi Odelou, její rodinou a Frewinem, který očividně opustil Torsonovu posádku, aby zůstal s Odelou. Ti dva se chtěli vzít, ale její rodina se proti tomu rázně postavila, jelikož mladý námořník neměl vlastní rodinu, slušné zaměstnání ani prostředky, aby jejich dceři zajistil aspoň trochu pohodlí. Roran se domníval, že by bylo nejlepší, kdyby zamilovaný pár zůstal spolu - zdálo se neproveditelné udržet je od sebe, když byli uvězněni na stejné lodi -, Odelini rodiče se odmítali zamyslet nad jeho argumenty.
Roran znechuceně řekl: „Co tedy chcete dělat? Nemůžete ji zamknout a myslím, že Frewin prokázal svou oddanost více než dostatečně."
„Ra'zakové!"
Výkřik přišel z vraního hnízda.
Roran bez rozmýšlení vytrhl kladivo z opasku, prudce se otočil a hnal se nahoru po žebříku palubním průlezem na příď, až si cestou odřel holeň. Rychle běžel k hloučku lidí na důstojnické palubě a.zastavil se vedle Horsta.
Kovář ukázal k Teirmu.
Jedno z hrozivých zvírat ra'zaků se neslo jako potrhaný stín nad okrajem pobřeží s ra'zakem usazeným na hřbetě. I když Roran viděl ty nestvůry na denním světle, nijak to nezmenšilo plíživý strach, který ho zaplavoval. Zachvěl se, když okřídlená nestvůra vydala strašlivý skřek a pak se k nim přes vodu donesl ra'zakův hmyzí hlas, tlumeně, ale zřetelně: „Neuteččete!"
Roran pohlédl na praky, ale ty se nedaly otočit natolik, aby zamířily na ra'zaka nebo jeho zvíře. „Má někdo luk?"
„Já," řekl Baldor. Klesl na koleno a začal napínat tětivu. „Ať mě nevidí." Všichni na důstojnické palubě se shlukli kolem Baldora v těsném kruhu a zakrývali ho před ra'zakovým nenávistným pohledem.
„Proč nezaútočí?" zabručel Horst.
Roran dumal nad nějakým vysvětlením, ale žádné nenašel. Byl to Jeod, koho napadlo: „Možná je na ně příliš světlo. Ra'zakové loví v noci, a pokud vím, neradi se pouštějí dál od svých doupat, když je ještě slunce na obloze."
„Řekla bych, že je to jen půlka pravdy," dodala pomalu Gertruda. „Myslím, že se bojí oceánu."
„Bojí se oceánu?" posmíval se Horst. „Podívej se na ně, nikdy neletí víc než metr dva od břehu."
„Máš pravdu," řekl Roran. Aspoň nějaká slabina, kterou proti nim mohu využít."
O pár vteřin později se ozval Baldor: „Teď!"
Na jeho povel řady lidí stojící před ním ustoupily stranou a uvolnily střele cestu. Baldor vyskočil a jediným pohybem přitáhl pero ke tváří a vypustil rákosový šíp.
Byla to hrdinská střela. Ra'zak byl na nejvzdálenějším okraji dostřelu dlouhého luku - daleko za úrovní, na kterou kdy Roran viděl lukostřelce se trefit -, a přesto byla Baldorova muška přesná. Šíp zasáhl letící nestvůru do pravého boku a zvíře vydalo bolestný výkřik tak silný, že sklo na palubě se zatřáslo a kameny na pobřeží se rozštíply na kusy. Roran si přitiskl ruce na uši, aby je ochránil před odporným řevem. S nepřetržitým křikem se nestvůra stočila do vnitrozemí a klesla za řadu zastřených kopců.
„Zabil jsi ho?" zeptal se Jeod s bledou tváří.
„Obávám se, že ne," odpověděl Baldor. „Nebylo to víc než povrchové zranění."
Loring, který právě přišel, spokojeně poznamenal: „Jo. Ale aspoň jsi ho zranil a vsadím se, že příště si dvakrát rozmyslí, jestli nás zase mají obtěžovat."
Na Rorana padla chmurná nálada. „Šetři si svou radost na později, Loringu. Tohle nebylo žádné vítězství."
„Proč ne?" zeptal se Horst.
„Protože teď Království přesně ví, kde jsme." Na palubě zavládlo ponuré ticho, když ostatní pochopili dosah toho, co právě řekl.

Dětská hra

„A tohle," řekla Trianna, „je poslední vzor, který jsme vyvinuli."

Nasuada si vzala od čarodějnice černý závoj, přejela po něm rukou a obdivovala se jeho prvotřídní kvalitě. Žádný člověk by nedokázal utkat tak jemnou krajku. Spokojeně pohlédla na řadu krabic na svém stole, které obsahovaly další ukázky množství vzorů, které Du Vrangr Gata vyrobili. „Odvedli jste skutečně dobrou práci," řekla. „Daleko lepší, než jsem doufala. Řekni svým zaklínačům, jak moc mě jejich práce potěšila. Pro Vardeny to znamená mnoho."
Trianna při pochvale sklonila hlavu. „Předám jim tvůj vzkaz, paní Nasuado."
„Už-"
Nasuadu přerušil rozruch u dveří do jejích komnat. Slyšela strážce, jak klejí a zvedají hlasy, pak křičí bolestí. V chodbě zazněl zvuk kovu řinčícího o kov. Nasuada vyplašeně couvla ode dveří a vytasila dýku.
„Utečte, paní!" zvolala Trianna. Čarodějnice se postavila před Nasuadu, vyhrnula si rukávy a odhalila bílé paže, připravená použít kouzla.
„Odejděte vchodem pro služebnictvo."
Než se Nasuada stačila pohnout, dveře se rozlétly, k nohám se jí vrhla drobná postava a srazila ji dolů. Právě když Nasuada padala k zemi, těsně nad hlavou jí proletěl stříbrný předmět a s tupým bum se obořil do zdi.
Vzápětí dovnitř vběhli čtyři strážní a všude kolem byl zmatek; pak Nasuada ucítila, jak z ní strhávají útočníka. Když se jí podařilo vstát uviděla, že v jejich sevření visí Elva.
„Co to má znamenat?" zeptala se Nasuada.
Černovlasá dívka se krátce usmála, pak se předklonila a vyzvracela se na zdobený koberec. Potom upřela fialové oči na Nasuadu a řekla svým děsivým, dospělým hlasem: „Ať se tvá kouzelnice podívá na stěnu, ó dcero Ažihada, a řekne, jestli jsem splnila svůj slib."
Nasuada kývla na Triannu, která neslyšně proklouzla k díře ve zdi a zamumlala nějaké zaklínadlo. Vrátila se s kovovou šipkou v ruce. „Tohle bylo zaseknuté ve dřevě."
„Ale odkud se to vzalo?" zeptala se zmateně Nasuada.
Trianna ukázala na otevřené okno s vyhlídkou do Aberonu. „Odněkud zvenku, řekla bych."
Nasuada obrátila pozornost zpátky k čekajícímu dítěti. „Co o tom víš, Elvo?"
Dívka se usmála ještě děsivěji. „Měl tě zabít."
„Kdo ho poslal?"
„Byl to vrah, kterého v temných kouzlech vycvičil sám Galbatorix." Planoucí oči se jí napůl zavřely, jako by byla ve vytržení. „Ten muž tě nenávidí. Přišel si pro tebe. Zabil by tě, kdybych ho nezastavila." Trhla sebou dopředu a znovu se vyzvracela, až se nestrávené jídlo rozstříklo po podlaze. Nasuadě se odporem zvedl žaludek. „A čeká ho spousta bolesti."
„Proč?"
„Protože ti řeknu, že je ubytovaný v noclehárně na Kostelní ulici, v posledním pokoji, v nejvyšším patře. Měla by sis raději pospíšit, jinak uteče… pryč." Zasténala jako raněné zvíře a sevřela si břicho. „Pospěš si, než mě Eragonovo kouzlo donutí, abych ti zabránila mu ublížit. Pak bys toho litovala!"
Trianna se už chystala k odchodu, když ji Nasuada zastavila: „Rekni Jörmundurovi, co se stalo, pak vezmi své nejsilnější kouzelníky a dopadněte toho muže. Zajměte ho, jestli to půjde. Jestli se to nepodaří, zabijte ho." Když čarodějnice odešla, Nasuada pohlédla na své muže a uviděla, že jim krvácejí nohy od četných drobných ranek. Uvědomila si, jaké utrpení to pro Elvu muselo být, že je zranila. „Jděte," řekla jim. „Najděte si léčitele, který vám ta zranění zahojí."
Bojovníci zavrtěli hlavou a jejich kapitán prohlásil: „Ne, paní. Zůstaneme po tvém boku, dokud si nebudeme jistí, že jste zase v bezpečí."
„Jak myslíte, kapitáne."
Muži zatarasili okna - což ještě zhoršilo už tak únavné horko, které sužovalo hrad Borromeo - a pak se všichni vzdálili do předních komnat, aby se znovu postavili na stráž.
Nasuada přecházela po místnosti, srdce jí tlouklo jako o závod, když si dodatečně uvědomila, jak málo chybělo, aby ji zabili. Co by se stalo z Vardenů, kdybych zemřela? uvažovala. Kdo by nastoupil po mně? Zmocnila se jí hrůza; neudělala žádná opatření pro případ své vlastní smrti, což teď považovala za kolosální chybu. Nedovolím, aby mezi Vardeny zavládl zmatek jen proto, že jsem tomu nedokázala předejít!
Zastavila se. „Jsem tvým dlužníkem, Elvo."
„Teď a navždy."
Nasuada zaváhala, jako obvykle vyvedená z rovnováhy dívčinou odpovědí, a pak pokračovala: „Omlouvám se, že jsem nenařídila strážím, aby tě vpustili v kteroukoli denní i noční dobu. Měla jsem podobnou situaci očekávat."
„To jsi měla," souhlasila Elva s posměšným tónem.
Nasuada si uhladila šaty, znovu začala přecházet po místnosti, aby unikla Elvině bílé tváři s dračím znamením na čele a také aby se zbavila vlastní nervozity. „Jak se ti podařilo utéct bez doprovodu?"
„Řekla jsem své chůvě Gretě, co chtěla slyšet."
„To je všechno?"
Elva zamrkala. „Udělalo jí to velkou radost."
„A co Angela?"
„Odešla dnes ráno na nějaké pochůzky."
„No, ať je to, jak chce, jsem ti vděčná, že jsi mi zachránila život. Řekni jsi o jakoukoli laskavost a máš ji mít, pokud to bude v mých silách."
Elva se rozhlédla po vyzdobené ložnici a pak řekla: „Nemáš něco k jídlu? Mám hlad."

Předzvěst války

O dvě hodiny později se Trianna vrátila s dvojicí vojáků, kteří nesli bezvládné tělo. Na její pokyn muži pustili mrtvolu na zem. Pak čarodějnice řekla: „Našli jsme toho vraha tam, co řekla Elva. Jmenoval se Drail."
Podnícená morbidní zvědavostí si Nasuada prohlédla tvář muže, který se ji pokusil zabít. Byl malý, vousatý a vypadal obyčejně, nijak se neodlišoval od tisíců dalších mužů ve městě. Cítila s ním jisté spojení, jako by je jeho útok na její život a to, že na oplátku zařídila jeho smrt, spojovaly nejdůvěrnějším možným poutem. „Jak zemřel?" zeptala se.
„Nevidím na jeho těle žádné známky zranění."
„Spáchal sebevraždu pomocí kouzla, když jsme přemohli jeho obranu a vstoupili do jeho mysli; ale už jsme nestihli ovládnout jeho činy. „Dokázali jste se dozvědět něco užitečného, než zemřel?" „Ano. Drail byl součástí sítě špiónů působící v Surdě, která slouží Galbatorixovi. Říkají si Černá ruka. Tajně nás sledují, sabotují naše válečné úsilí a aspoň podle letmého náhledu do Drailových vzpomínek jsou zodpovědní za desítky vražd mezi Vardeny. Vypadá to, že od chvíle, kdy jsme přišli z Farthen Dûru, čekali na vhodnou příležitost tě zabít."
„Proč ještě tahle Černá ruka nezavraždila krále Orrina?" Trianna pokrčila rameny. „To nedokážu říct. Možná tě Galbatorix považuje za větší hrozbu než Orrina. Jestliže je to tak, jakmile Černá ruka pochopí, že jsi chráněna před jejich útoky," - tady její pohled přelétl k Elvě - „Orrin nepřežije další měsíc, pokud ho ve dne v noci nebudou hlídat kouzelníci. Nebo se možná Galbatorix zdržel takového přímého činu, protože chtěl, aby Černá ruka zůstala v tajnosti. Vždycky byl vůči Surdě shovívavý. Teď, když se stala hrozbou…"
„Můžeš ochránit také Orrina?" zeptala se Nasuada a obrátila se k Elvě.
Fialové oči jako by jí zazářily. „Možná, jestli mě o to hezky požádá."
Nasuadě se myšlenky honily hlavou, když zvažovala, jak odvrátit tohle nové nebezpečí. „Umějí všichni Galbatorixovi špióni používat kouzla?"
„Těžko říct, Drailova mysl byla zmatená," řekla Trianna, „ale soudila bych, že dost z nich ano."
Kouzla, zaklela Nasuada sama pro sebe. Největší nebezpečí, jemuž Vardenové čelili ze strany kouzelníků - nebo kterékoli osoby vycvičené využívat svou mysl - nebyly vraždy, ale vyzvědačství. Kouzelníci mohli slídit v myšlenkách lidí a sbírat informace, které by se daly proti Vardenům využít. Právě proto se Nasuada a celé vardenské velení museli naučit, jak poznat, když se někdo dotkl jejich mysli, a jak se takovému vpádu bránit. Nasuada se domnívala, že Orrin a Hrothgar při svém panování spoléhají na podobné ochranné prostředky.
Ale protože nebylo vhodné každému poskytnout potenciálně škodlivé informace, jak si osvojit tuto dovednost, jednou z mnoha povinností Du Vrangr Gata bylo pátrat po každém, kdo slídil v mysli lidí. Cena za takovou opatrnost byla, že Du Vrangr Gata nakonec špehovala stejně tak mezi Vardeny jako mezi nepřáteli. Nasuada tuhle věc úzkostlivě tajila před svými stoupenci, protože by to vyvolalo jen nenávist, nedůvěru a neshody. Tento postup se jí nelíbil, ale neviděla jinou možnost. To. co zjistila o Černé ruce, ji utvrdilo v přesvědčení, že nějak musí kouzelníky kontrolovat.
„Proč," zeptala se, „jste to nezjistili dříve? Chápu, že vám může uniknout osamocený vrah, ale celá síť zaklínačů, kteří nás chtějí zničit. Vysvětli mi to, Trianno."
Po této výtce jí oči zajiskřily hněvem. „Protože tady, na rozkaz Faren Dûru, nemůžeme prozkoumat mysl každého. Je tu prostě příliš mnoho lidí na nás, hrstku kouzelníků, abychom měli přehled o všech. Proto jsme dosud nevěděli o Černé ruce, paní Nasuado."
Nasuada se odmlčela, pak sklonila hlavu. „Chápu. Vypátrali jste nějaké další členy Černé ruky?"
„Pár."
„Dobře. Využijte je k tomu, abyste odhalili zbývající špióny. Chci abys pro mě tu organizaci zničila, Trianno. Vyhubte je jako škodlivé hlodavce. Dám ti tolik mužů, kolik budeš potřebovat."
Čarodějnice se uklonila. „Jak si přeješ, paní Nasuado."
Někdo zaklepal na dveře, stráže vytasily meče a postavily se na obě strany vchodu, pak kapitán bez varování prudce otevřel dveře. Venku stálo mladé páže, pěst zvednutou a připravenou znovu zaklepat. Užasle pohlédlo na tělo na zemi, pak se postavilo do pozoru, když se ho kapitán zeptal: „Co je, chlapče?"
„Mám vzkaz od krále Orrina pro paní Nasuadu."
„Pak ho řekni, a to rychle," řekla Nasuada.
Pážeti to okamžik trvalo, než se uklidnilo. „Král Orrin žádá, abyste ho navštívila přímo v jeho zasedacích komnatách, protože dostal zprávy z Království, které si vyžadují vaši okamžitou pozornost."
„To je vše?"
„Ano, paní."
„Musím tam jít. Trianno, pokyny jsem ti dala. Kapitáne, uvolníš jednoho muže, aby se zbavil Draila?"
„Ano, paní."
„Také prosím, ať najde Fariku, mou komornou, a řekne jí, ať dohlédne na úklid mojí pracovny."
„A co já?" zeptala se Elva a naklonila hlavu.
„Ty," řekla Nasuada, „půjdeš se mnou. Tedy pokud se na to cítíš dost silná."
Dívka pohodila hlavou dozadu a z malých, kulatých úst jí vyšel chladný smích. „Jsem dost silná, Nasuado. A ty?"
Nasuada přešla otázku a spěšně vyšla do chodby obklopená strážci. Stavební kameny hradu v horku vydávaly zemitý zápach. Za sebou slyšela pleskání Elviných kroků a pocítila zvrhlé potěšení, že si strašidelné dítě musí pospíšit, aby udrželo tempo s dlouhým krokem dospělých.
Stráže zůstaly v předsíni zasedacích místností, zatímco Nasuada s Elvou pokračovaly dovnitř. Komnaty byly prosté, skoro holé, což výmluvně odráželo bojovou povahu Surdy. Králové této země věnovali peníze na ochranu svého lidu a

svržení Galbatorixe, a ne aby vyzdobili hrad Borromeo zbytečným přepychem, jako to udělali trpaslíci v Tronjheimu.
V hlavním pokoji stál dvanáct stop dlouhý, nahrubo otesaný stůl, na kterém ležela rozvinutá mapa Alagaësie, přichycená dýkami ve čtyřech rozích. Jak bylo zvykem, Orrin seděl v čele stolu, zatímco různí rádci - z nichž mnohým, jak Nasuada věděla, byla trnem v oku - seděli na židlích po jeho obou stranách. Rada starších tu byla také. Nasuada si všimla, že na ni Jörmundur pohlédl se znepokojením, a usoudila, že Trianna mu už řekla o Drailovi.
„Pane, nechal jste pro mě poslat?“
Orrin vstal. „Ano. Právě jsme…“ Zarazil se uprostřed věty, když si všiml Elvy. „Ach, ano, Zářivé čelo. Ještě jsem neměl příležitost tě osobně poznat, ale zprávy o tvých skutcích se dostaly k mým uším a musím přiznat, že jsem byl na tebe nanejvýš zvědavý. Je pro tebe ubytování, které jsem ti zařídil, dostačující?“
„Je docela hezké, pane. Děkuji.“ Při zvuku jejího strašidelného, dospělého hlasu, sebou všichni u stolu trhli.
Ministerský předseda Irwin vyskočil a namířil rozechvělý prst na Elvu. „Proč jste sem přivedla tenhle… tenhle hnus“
„Zapomínáte na dobré způsoby, pane,“ odpověděla Nasuada, ačkoli chápala jeho pocity.
Orrin se zamračil. „Ano, ovládej se, Irwine. Nicméně jeho otázka je opodstatněná, Nasuado; nemůžeme mít tohle dítě u našeho rokování.“
„Království,“ řekla, „se mě právě pokusilo zavraždit.“ Pokojem se ozývaly překvapené výkřiky. „Nebýt Elvina pohotového zásahu, už bych byla mrtvá. Kvůli tomu jsem se svěřila do jejích rukou; kam jdu půjde i ona.“ Ať si lámou hlavu s tím, co přesně Elva dokáže.
„To je skutečně znepokojivá zpráva!“ zvolal král. „Chytili jste ničemu, který je za to zodpovědný?“
Nasuada zpozorovala nedočkavé výrazy rádců a zaváhala. „Nejlepší by bylo počkat, až vám budu moci podat zprávu v soukromí, pane.“
Orrin se zdál být z její odpovědi rozladěný, ale dál se tou věcí nezabýval. „Dobrá. Ale posaďte se, posaďte se! Právě jsme obdrželi velmi znepokojivé zprávy.“ Když se Nasuada usadila naproti němu - Elva číhala za ní - pokračoval: „Naši vyzvědači v Gil'eadu byli zřejmě oklamáni, co se týče stavu Galbatorixovy armády.“
„Jakto?“
„Mysleli si, že vojsko je v Gil'eadu, kdežto my tady máme dopis od jednoho z našich mužů v Urů'baenu, který říká, že před deseti dny viděl obrovskou armádu pochodovat na jih kolem hlavního města. Bylo to v noci, takže si nebyl jistý jejich počtem, ale tvrdí, že vojsko bylo mnohem větší, než těch šestnáct tisíc mužů, kteří tvoří jádro Galbatorixových oddílů. Mohlo tam být sto tisíc vojáků, nebo i víc.“ Sto tisíc! Nasuadě se stáhl žaludek. „Můžeme důvěřovat vašemu zdroji?“
„Jeho informace byly vždycky spolehlivé.“
„Nerozumím tomu,“ řekla Nasuada. „Jak mohl Galbatorix přesunout tolik mužů, aniž bychom se o tom dozvěděli dřív? Jen zásobovací konvoje by byly míle dlouhé. Bylo jasné, že vojsko se mobilizuje, ale nikde nebylo vidět Království připravené k boji.“
Pak promluvil Falberd a bouchl těžkou rukou do stolu, aby svůj výrok náležitě zdůraznil: „Přelstili nás. Museli naše špiony oklamat pomocí kouzel, aby si mysleli, že vojsko je stále v kasárnách v Gal'eadu.
Nasuada cítila, jak jí mizí krev z tváří. „Jediná osoba, schopná udržovat tak ohromnou iluzi -“
„Je sám Galbatorix,“ dokončil za ni Orrin. „Takový je náš závěr. Znamená to, že Galbatorix konečně opustil svoje doupě, aby otevřeně zaútočil. Už v tomto okamžiku se náš černý nepřítel blíží.“
Irwin se předklonil. „Teď zbývá otázka, jak bychom měli zareagovat. Musíme se této hrozbě postavit, to je samozřejmé, ale jakým způsobem? Kde, kdy a jak? Naše vlastní síly nejsou připraveny na tak rozsáhlé válečné tažení, zatímco vaši Vardenové, paní Nasuado, jsou už zvyklí na nelítostné hrůzy války.“
„Co tím chcete naznačit?“ Že bychom měli zemřít pro vás?
„To byla jen taková poznámka. Přeberte si to, jak chcete.“
Pak Orrin řekl: „Sami bychom byli rozdrceni takovou obrovskou armádou. Musíme mít spojence a především musíme mít Eragona, zvláště jestli máme čelit Galbatorixovi. Nasuado, poslala byste pro něj?“
Poslala, kdybych mohla, ale dokud se nevrátí Arya, nemůžu se nijak spojit s elfy ani povolat Eragona.“
„V tom případě,“ řekl Orrin hlubokým hlasem, „musíme doufat, že přijede dřív, než bude příliš pozdě. Nemyslím, že lze v této záležitosti počítat s pomocí elfů. Zatímco drak může překonat míle mezi Aberonem a Ellesmérou rychlostí sokola, elfové se nedokáží připravit a překročit stejnou vzdálenost dřív, než sem dorazí Království. Takže nám zbývají jenom trpaslíci. Vím, že jste s Hrothgarem řadu let přátelé; poslala byste mu naším jménem žádost o pomoc? Trpaslíci vždycky slibovali, že budou bojovat, až přijde čas.“
Nasuada přikývla. „Du Vrangr Gata má dohodu s jistými kouzelníky trpaslíků, která nám umožňuje předávat si zprávy okamžitě. Předám vaši - naši - žádost. A požádám Hrothgara, aby poslal do Cerisu kurýra se zprávou pro elfy, abychom je aspoň varovali, když nic jiného.“
„Dobrá. Jsme poněkud daleko od Farthen Dûru, ale pokud dokážeme zdržet Království aspoň o týden, trpaslíci by se sem mohli dostat včas.“
Debata, která následovala, byla neobyčejně vášnivá. Existovaly různé taktiky, jak porazit větší - ačkoli ne nutně lepší - armádu, ale nikdo u jednacího stolu si nedokázal představit, jak by mohli porazit Galbatorixe, zvláště když byl Eragon stále tak bezmocný ve srovnání s obávaným králem. Jediný trik, který by mohl mít úspěch předpokládá obklopit Eragona co největším počtem kouzelníků, trpasličích i lidských a pak se pokusit přinutit Galbatorixe, aby se jim postavil sám. Potíž s tímhle plánem, pomyslela si Nasuada, spočívá v tom, že Galbatorixé už přemohl mnohem silnější nepřátele, když zničil Jezdce, a jeho síla od té doby jen vzrostla. Byla si jistá, že tohle napadlo i všechny ostatní.
Kdybychom aspoň měli elfské zaklínače, aby posílili naše řady, pak by vítězství mohlo být v našich silách. Ale bez nich… Pokud nedokážeme svrhnout Galbatorixe, zbude nám jediná možná cesta - odejít přes moře z Alagaësie a najít

novou zemi, ve které bychom si vybudovali živobytí pro sebe. Tam bychom mohli čekat, dokud Galbatorix nezemře. Ani on nemůže žít navěky. Jediná jistota je, že všechno jednou pomine.
Pak přešli od taktik k otázkám zásobování a tady rozprava začala být ještě ostřejší, když se Rada starších dohadovala s Orrinovými rádci o rozdělení odpovědnosti mezi Vardeny a Surdou: kdo by měl zaplatit to či ono, kdo bude poskytovat příděly dělníkům, kteří pracují pro obě skupiny, kdo zajistí potraviny pro válečníky a jak početné by měly být další složky armády.
Uprostřed slovní potyčky Orrin vytáhl z opasku svitek a řekl Nasuadě: „Co se týče peněz, byla byste tak laskavá a vysvětlila mi jednu poněkud nezvyklou záležitost, na kterou jsem byl upozorněn?“
„Udělám, co bude v mých silách, pane.“
„Držím v ruce stížnost od tkalcovského cechu, který tvrdí, že tkalci po celé Surdě přišli o značný díl svých zisků, protože trh s tkaninami zaplavily neobyčejně laciné krajky - krajky, o kterých přísahají, že pocházejí od Vardenů.“ Po tváři mu přelétl ztrápený výraz. „Zdá se mi hloupé dokonce se vás na to jen ptát, ale přesto - zakládá se jejich tvrzení na pravdě, a pokud ano, proč by Vardenové dělali něco takového?“
Nasuada se ani nesnažila skrýt úsměv. „Pokud se pamatujete, pane, když jste odmítl půjčit Vardenům další peníze, poradil jste mi, abych si našla jiné způsoby, jak své lidi uživit.“
„To ano. A co má být?“ zeptal se Orrin s přimhouřenýma očima.
„Tak mě napadlo, že zatímco ruční výroba krajek trvá hrozně dlouho a kvůli tomu jsou také tak drahé, krajka se dá celkem snadno vyrobit i pomocí kouzla, díky malému množství energie, které je k tomu potřeba. Vy jako přírodní filozof byste to měl ze všech lidí nejvíce ocenit. Prodejem našich krajek tady a v Království jsme dokázali úplně uhradit naše náklady. Vardenové už nemají nedostatek jídla nebo přístřeší.“
Jen málo věcí v životě potěšilo Nasuadu tolik jako Orrinův nevěřícný výraz v tom okamžiku. Ruka se svitkem mu ztuhla na půl cesty mezi jeho bradou a stolem, ústa měl mírně pootevřená a tázavé vrásky na čele se spojily a dodaly mu vyjevený výraz muže, který právě viděl něco, co nechápe. Vychutnávala si ten pohled.
„Krajky?“ vykoktal ze sebe.
„Ano, pane.“
„Nemůžete porazit Galbatorixe krajkami!“
„Proč ne, pane?“
Chvíli s tím zápolil, pak zabručel: „Protože… protože to není úctyhodné, proto. Který básník složí epickou báseň o našich skutcích a bude psát o krajce?“
„Nebojujeme proto, aby nás vychvalovali trubadúři.“
„K čertu s básněmi! Jak mám odpovědět cechu tkalců? Tím, že prodáváte krajku tak lacino, jste poškodili živobytí mých lidí a podkopáváte naše hospodářství. To nejde. To prostě nejde.“
Nasuada vykouzlila ještě sladší a vřelejší úsměv a řekla tím nejpřátelštějším tónem: „To je mi líto. Pokud je to příliš velké břímě pro vaši státní pokladnu, Vardenové vám více než rádi nabídnou půjčku na oplátku za veškerou laskavost, kterou jste nám prokázal… S přiměřeným úrokem, samozřejmě.“
Rada starších dokázala zachovat vážnost, ale za Nasuadou se ozvala Elva, která se pobaveně zachechtala.

Rudá čepel, bílá čepel

Ihned jak se slunce objevilo nad stromy lemovaným obzorem, Eragon začal zase zhluboka dýchat, srdce se mu rychleji rozbušilo a otevřel oči, když se mu vrátilo plné vědomí. Od své proměny nespal. Když se cítil unavený, ulehl k odpočinku a vstoupil do stavu podobného bdělému snu. Viděl v něm mnoho úžasných obrazů a procházel se mezi šedými stíny vzpomínek, ale celou dobu si plně uvědomoval okolí.
Sledoval východ slunce a do mysli mu opět vstoupily myšlenky na Aryu, tak jako v každém okamžiku od Agaetí Blödhren přede dvěma dny. Ráno po oslavách ji šel hledat do domu Tialdarí, aby se jí omluvil za své chování. Zjistil však, že právě odjela do Surdy. Kdy ji zase uvidím? uvažoval. V jasném denním světle si uvědomil, nakolik mu během Agaetí Blödhren elfské a dračí kouzlo zastřelo rozum. Možná jsem se choval jako hlupák, ale nebyla to tak úplně moje chyba. Nebyl jsem za své chování více zodpovědný, než kdybych byl opilý.
Přesto mínil vážně každé slovo, které tehdy Arye řekl - i když za normálních okolností by nebyl tak otevřený. Její odmítnutí Eragona rozlítostnilo. Teď, když už nebyl pod vlivem omamných kouzel, musel připustit, že asi měla pravdu - že jejich věkový rozdíl je příliš velký, než aby se dal překonat. Bylo pro něj obtížné to přijmout, a jakmile to udělal, jeho muka se tím jenom zhoršila.
Eragon už dříve slyšel výraz „zlomené srdce“. Dosud ho vždy považoval za příměr, ne za skutečný tělesný příznak. Ale teď cítil hlubokou bolest v hrudi - jako bolest svalu - a každý úder srdce ho zabolel. Jedinou útěchou mu byla Safira. V těchto dnech ho nikdy nekritizovala za to, co udělal, ani ho neopustila na déle než pár minut a její společnost mu byla skutečnou oporou. Hodně s ním mluvila a dělala, co mohla, aby ho vytáhla z ulity mlčení.
Ve snaze zapudit myšlenky na Aryu si Eragon vzal z nočního stolku Orikův prstenový hlavolam a hrál si s ním mezi prsty; žasnul, jak vnímavé jsou teď jeho smysly. Najednou cítil každou nerovnost v zohýbaném kovu. Když si prsten prohlížel, všiml si v uspořádání zlatých kroužků jistého vzorce, který mu dříve unikl. Spoléhal se na svůj instinkt a srovnal kroužky odpovídajícím způsobem. Potěšilo ho, když osm kousků do sebe dokonale zapadlo a vytvořilo pevný celek. Nasadil si prsten na prsteníček pravé ruky a obdivoval, jak spletené kroužky zachycují světlo.
Předtím jsi to nedokázal, poznamenala Safira z prohlubně v podlaze, kde spala.
Vidím teď mnoho věcí, které pro mě kdysi zůstávaly skryté.

Eragon přešel k umyvadlu, vykonal ranní očistu a odstranil si kouzlem strniště z tváří. Přestože se teď značně podobal elfům, vousy mu rostly i nadále.
Když Eragon se Safirou přišli na cvičiště, už tam na ně čekal Orik. Oči mu zazářily, když Eragon zvedl ruku a ukázal mu složený prsten. „Takže jsi to vyřešil!“
„Trvalo mi to déle, než jsem čekal,“ řekl Eragon, „ale vyřešil. Budeš dnes také trénovat?“
„Cože? Už jsem si trochu zazápolil sekerou s jedním elfem, který měl poněkud kruté potěšení z toho, že mě praštil do hlavy. Ne… Přišel jsem se podívat, jak bojuješ.“
„Už jsi mě viděl,“ upozornil Eragon.
„Ale ne v poslední době.“
„Chceš říct, že jsi zvědavý vidět, jak jsem se změnil.“ Orik místo odpovědi jen pokrčil rameny.
Vanir přišel z druhé strany cvičiště a vykřikl:“„Jsi připraven, Stínovrahu?“ Elfovo blahosklonné chování se sice od jejich posledního souboje před Agaetí Blödhren zmírnilo, ale jen nepatrně.
„Jsem připraven.“
Eragon a Vanir zaujali bojový postoj naproti sobě v otevřeném prostoru cvičiště. Eragon si vyčistil mysl, sevřel a co nejrychleji vytasil Zar'roc. Překvapeně zjistil, že se mu zdá, jako by meč nevážil víc než vrbový proutek. Bez očekávaného odporu se jeho paže prudce vymrštila, až mu meč vyklouzl z ruky a letěl se svistotem šedesát ston napravo, kde se zabodl do kmene borovice.
„Nedokážeš ani udržet svůj meč, Jezdče?“ zeptal se jízlivě Vanir.
„Omlouvám se, Vanire-vodhr,“ zalapal po dechu Eragon. Chytil se za loket a otíral si pohmožděný kloub, aby zmírnil bolest. „Neodhadl jsem své síly.“
„Ať už se to nikdy nestane.“ Vanir přešel ke stromu, popadl rukojeť Zar'rocu a pokusil se meč uvolnit. Zbraň se ani nehnula. Vanir se zamračil na nepoddajnou rudou čepel, jako by měl podezření, že jde o nějaký podvod. Zapřel se, zabral a se zapraskáním dřeva vytrhl Zar'roc z borovice.
Eragon přijal meč od Vanira a zvedl Zar'roc, znepokojený z toho, jak je lehký. Něco se děje, pomyslel si.
„Zaujmi pozici!“
Tentokrát to byl Vanir, kdo započal souboj. Jediným skokem překonal vzdálenost mezi nimi a bodl mečem směrem k Eragonovu pravému rameni. Eragonovi připadalo, jako by se Vanir pohyboval pomaleji než obvykle, jako by elfovy reakce odpovídaly reakcím člověka. Pro Eragona bylo snadné odklonit Vanirův meč, od kovu létaly modré jiskry, když se jejich meče zkřížily.
Vanir zastavil s užaslým výrazem. Znovu zaútočil a Eragon se vyhnul meči tím, že se ohnul dozadu jako strom kývající se ve vetru. V rychlém sledu ho Vanir zasypal sérií obtížných úderů, ale Eragon se všem vyhnul nebo je odrazil a využíval pochvu Zar'rocu stejně často jako meč, aby zmařil Vanirův nápor.
Eragon si brzy uvědomil, že přízračný drak nejen změnil jeho vzhled, ale také mu poskytl elfské tělesné schopnosti. V síle a rychlosti se teď Eragon vyrovnal dokonce i tomu nejsilnějšímu elfovi. Povzbuzen tímto vědomím a touhou vyzkoušet své možnosti, Eragon vyskočil co nejvýš. Zar'roc se rudě zableskl ve slunečním světle, když vyletěl k obloze a Eragon vystoupal víc než deset stop nad zem, než se převrátil jako akrobat a seskočil na zem za Vanira, kde znovu stanul protivníkovi čelem.
Eragon se pronikavě zasmál. Už nebyl bezmocný v souboji s elfy, Stíny a dalšími kouzelnými bytostmi. Už nebude trpět opovržením elfů. Už nebude muset spoléhat na Safíru nebo Aryu, aby ho zachránily před nepřáteli, jako byl Durza.
Zaútočil na Vanira a cvičištěm se rozeznělo hrozivé řinčení, když spolu zápolili a prováděli výpady sem a tam po ušlapané trávě. Jejich údery způsobovaly prudké závany větru, ve kterých jim divoce vlály vlasy. Stromy nad hlavou se jim třásly a padalo z nich jehličí. Souboj trval dlouho, protože dokonce i s Eragonovými nově objevenými schopnostmi byl Vanir stále mocný protivník. Přesto Eragon nakonec zvítězil. Točil Zar'rocem v kruhu, v nestřeženém okamžiku se prohnal kolem Vanira, zasáhl ho do paže a zlomil mu kost.
Vanir upustil meč, tvář mu zbledla překvapením. „Jak rychlý je tvůj meč,“ řekl a Eragon poznal známý verš z Balady o Umhodanovi.
„Můj bože!“ zvolal Orik. „Tohle byl nejlepší šermířský souboj, jaký jsem kdy viděl, a to jsem byl u toho, když jsi ve Farthen Dûru bojoval s Aryou.“
Pak Vanir udělal něco, co by Eragon nikdy nečekal: elf stočil nezraněnou ruku v posunku poslušnosti, položil si ji na prsní kost a uklonil se. „Žádám tě o odpuštění za své dřívější chování, Eragone. Myslel jsem, že jsi odsoudil mou rasu k prázdnotě, a ze strachu jsem se choval nanejvýš hanebně. Tvá rasa ale už zřejmě neohrožuje naši věc.“ Zdráhavým hlasem dodal: „Teď si zasloužíš titul Jezdec.“
Eragon se na oplátku také uklonil. „Je mi ctí. Omlouvám se, že jsem tě tak ošklivě zranil. Dovolíš mi, abych ti paži vyléčil?“
„Nechám přírodu, aby se o to postarala vlastním tempem, jako připomínku toho, že jsem kdysi zkřížil meč s Eragonem Stínovrahem. Nemusíš se obávat, že to naruší naše zítřejší boje, umím to s mečem levou rukou stejně dobře.“
Oba se znovu uklonili a pak Vanir odešel.
Orik se plácl rukou do stehna a řekl: „Teď máme šanci zvítězit skutečnou šanci! Cítím to v kostech. Kosti jako kámen, jak se říká a Hrothgara s Nasuadou to nesmírně potěší.“
Eragon zůstal zticha a soustředil se na to, aby odstranil ochranu z ostří Zar'rocu, ale pak řekl Safiře: Kdyby svalstvo bylo vše, co je potřeba k poražení Galbatorixe, elfové by to udělali už dávno. Přesto ho jeho zvýšená zdatnost těšila, stejně jako dávno vytoužená úleva od bolesti zad. Bez neustálých záchvatů bolesti si připadal, jako by se z jeho mysli zvedl opar a dovolil mu zase jasně myslet.
Zbývalo ještě pár minut, než se měli sejít s Oromisem a Glaedrem, a tak vzal Eragon svůj luk a toulec, které visely na

Safiřině sedle, a šel ke střelnici, kde elfové cvičili lukostřelbu. Protože elfské luky byly mnohem silnější než ten jeho, jejich terče pro něj byly jak příliš malé, tak příliš daleko. Musel střílet z poloviční vzdálenosti.
Zaujal pozici, zasadil šíp a pomalu napjal tětivu, potěšený tím, jak je to teď snadné. Zamířil, vypustil šíp a bez hnutí čekal, zda trefí cíl. Střela jako rozzuřený sršeň prosvištěla k terči a zapíchla se do jeho středu. Zazubil se. Střílel na terč dál, stále rychleji, jak získával sebejistotu, dokud nevypálil třicet šípů během minuty.
S třicátým prvním šípem zatáhl za tětivu o něco víc než kdy předtím. S hlasitým řachnutím mu tisový luk praskl v půlce pod levou rukou, poškrábal mu prsty a z jeho zadní části vylétla sprška třísek. Ruka mu z té rány znecitlivěla.
Eragon se zdrceně díval na zbytky luku. Gero mu ho vyrobil jako dárek k narozeninám před více než třemi lety. Od té doby stěží uběhl týden, aby Eragon zbraň nepoužil. Při četných příležitostech, kdy by jinak hladověli, mu pomáhal získávat jídlo pro rodinu. S ním zabil svého prvního srnce. S ním zabil svého prvního urgala. A jeho prostřednictvím poprvé použil kouzlo. Ztratit ten luk bylo jako ztratit starého přítele, na kterého se mohl spolehnout i v té nejhorší situaci.
Safira očuchala dva kusy dřeva, které mu teď volně visely z rukou a řekla: Zdá se, že potřebuješ nový vrhač klacků.
Zavrčel - neměl vubec náladu mluvit - a vydal se pro šípy.
Ze cvičiště letěli se Safirou k bílé skále Tel'naeír a přišli za Oromisem, který seděl na stoličce před chatrčí a hleděl přes skálu do dálky. Řekl: „Už jsi se zcela vzpamatoval, Eragone, z mocných kouzel Oslav pokrevní přísahy?“
„Ano, Mistře.“
Následovalo dlouhé ticho, kdy se Oromis napil z hrnku ostružinového čaje a opět upřel pohled do prastarého lesa. Eragon trpělivě čekal; byl na takové přestávky u starého Jezdce zvyklý. Nakonec Oromis řekl: „Glaedr se mi pokoušel vysvětlit, co s tebou udělali během oslav. Nic takového se ještě nikdy v dějinách Jezdců nepřihodilo… Draci opět prokázali, že toho dokáží mnohem víc, než jsme si mysleli.“ Usrkl si čaje. „Glaedr si nebyl přesně jistý, jaké změny proděláš, a tak bych byl rád, kdybys mi vylíčil plný rozsah svých proměn, včetně svého vzhledu.“
Eragon rychle shrnul, v čem se změnil, pak podrobně popsal, jak se mu zvýšila ostrost zraku, čichu, sluchu a hmatu, a skončil popisem souboje s Vanirem.
„A jak,“ zeptal se Oromis, „se teď cítíš? Máš vztek, že ti změnili tělo bez tvého svolení?“
„Ne, ne! Vůbec ne. Možná by mi to vadilo před bitvou o Farthen Dur, ale teď jsem prostě vděčný, že mě přestala bolet záda. Dobrovolně bych připustil daleko větší změny, jen abych unikl Durzovu prokletí. Ne, cítím pouze vděčnost.“
Oromis přikývl. „Jsem rád, že jsi dost moudrý, že se na to díváš takto, protože tvůj dar má větší cenu než všechno zlato světa. S ním věřím, že jsme konečně vkročili na správnou cestu.“ Znovu si usrkl čaje. „Pojďme pokračovat. Safiro, Glaedr tě čeká u Skály rozbitých vajec. Eragone, ty dnes začneš s třetí úrovní Rimgaru, pokud můžeš. Chci vidět všechno, co umíš.“
Eragon vyrazil ke čtverci udusané půdy, kde obvykle prováděli Tanec hada a jeřába, ale pak zaváhal, když elf se stříbrnými vlasy zůstal pozadu. „Mistře, vy se mnou nepůjdete?“
Oromisově tváři se objevil smutný úsměv. „Dnes ne, Eragone. Kouzla potřebná pro Oslavy Pokrevní přísahy si vyžádala vysokou daň z mých sil. To a můj… stav. Stálo mě to poslední síly, abych si šel sednout ven.“
„Je mi to líto, Mistře.“ Má vztek, že se draci nerozhodli vyléčit i jeho? uvažoval Eragon. Okamžitě tu myšlenku zavrhl; Oromis by se ničím takovým nikdy netrápil.
„To nemusí. Není to tvoje chyba, že jsem mrzák.“
Když se Eragon s námahou snažil dokončit třetí úroveň Rimgaru začalo být zřejmé, že mu stále chybí elfská rovnováha a pružnost, dvě vlastnosti, které dokonce i elfové museli pilně cvičit. Svým způsobem ta omezení uvítal, protože pokud by byl dokonalý, oč by pak usiloval?
Následující týdny byly pro Eragona obtížné. Na jednu stranu udělal nesmírný pokrok ve výcviku, jeden za druhým zvládal úkoly, které kdysi byly nad jeho síly. Oromisovy lekce pro něj stále byly náročné, ale už se necítil, jako by se topil v moři vlastní neschopnosti. Snáze se mu četlo a psalo a jeho zvýšená síla znamenala, že teď dokázal použít jedenáct zaklínadel, která vyžadovala tolik energie, že by zabila kteréhokoli normálního člověka. Díky své síle si také nyní uvědomil, jak slabý je Oromis ve srovnání s ostatními elfy.
A přesto, navzdory těmto úspěchům, zažíval narůstající pocit nespokojenosti. Bez ohledu na to, jak usilovně se snažil zapomenout na Aryu, každý den, který utekl, zvyšoval jeho touhu; utrpení bylo ještě horší díky tomu, že věděl, že ona ho nechce vidět ani s ním mluvit. Ale víc než to - připadalo mu, jako by se za obzorem schylovalo ke zlověstné bouři, bouři, která může propuknout každým okamžikem, přežene se zemí a zničí všechno, co jí bude stát v cestě.
Safira měla podobné pocity. Řekla: Svět je napjatý, Eragone. Brzy praskne a šílenství se vyvalí ven. To, co cítíš, cítíme i my draci a elfové - neúprosně se blíží chmurný osud, jak přichází konec našich časů. Plač pro ty, kdo zemřou ve zmatku, který pohltí Alagaësii. A doufej, že sílou tvého meče a štítu a mých tesáků a drápů můžeme vyhrát jasnější budoucnost.

Vize blízké a vzdálené

Nastal den, kdy Eragon přišel na paseku za Oromisovou chatrčí, usadil se na vybělený bílý pařez uprostřed mechem porostlé doliny a - když otevřel mysl, aby pozoroval bytosti kolem sebe - necítil jen ptáky, zvířata a hmyz, ale také rostliny v lese.
Rostliny měly odlišný druh vědomí než zvířata: pomalé, rozvážné a rozptýlené, ale svým způsobem právě tak vnímající okolí jako Eragon. Mírný puls vědomí rostlin zaplavoval galaxii hvězd, které se mu točily před očima - každá zářivá jiskřička představovala jeden život - tlumenou, všudypřítomnou září. Dokonce i ta nejvyprahlejší půda se hemžila

organismy; země sama byla živá a vnímající. Inteligentní život, usoudil nakonec, existuje všude. Eragon se pohroužil do myšlenek a pocitů bytostí kolem sebe a dokázal dosáhnout stavu tak hlubokého vnitřního klidu, že během té doby přestal existovat jako jednotlivec. Dovolil sám sobě stát se ničím -, prázdnotou, nádobou pro hlasy světa. Jeho pozornosti nic neuniklo, protože se na nic nesoustředila. On byl lesem a jeho obyvateli. Takhle se cítí bůh? uvažoval Eragon, když se vrátil k sobě.

Opustil mýtinu, vyhledal Oromise v chatrči, klekl si před ním a řekl: „Mistře, udělal jsem, co jsi mi řekl. Poslouchal jsem, dokud jsem už nic neslyšel."

Oromis přestal psát a se zamyšleným výrazem na něj pohlédl. „Vyprávěj mi o tom." Hodinu a půl Eragon výmluvně líčil každou stránku rostlin a zvířat, které obývaly mýtinu, dokud Oromis nezvedl hlavu a neřekl: „Přesvědčil jsi mě; slyšel jsi všechno, co se dalo. Ale rozuměl jsi tomu všemu?"

„Ne, Mistře."

„Tak by to mělo být. Porozumění přijde s věkem… Dobrá práce Eragone-finiarel. Opravdu dobrá. Kdybys byl mým žákem v Ilireji v dobách, než se Galbatorix dostal k moci, v tomto okamžiku bys ukončil své učení, byl bys považován za plnohodnotného člena našeho řádu a byla by ti udělena stejná práva a výsady, jako měli i ti nejstarší Jezdci."

Oromis se ztěžka zvedl ze židle, ale zůstal stát na místě, protože zavrávoral. „Podepři mě, Eragone, a doprovoď mě ven. Tělo mě už neposlouchá."

Eragon se postavil k mistrovu boku a poskytl mu oporu. Oromis se belhal k potoku, který se valil k okraji skály Tel'naeír. „Jelikož jsi už dosáhl tohoto stupně vzdělání, mohu tě naučit jedno z nejdůležitějších tajemství magie; tajemství, které možná nezná ani sám Galbatorix. Je to tvoje největší naděje, jak se vyrovnat jeho síle." Elf na něj upřel pronikavý pohled, „čím platíš za kouzlo, Eragone?"

„Energií. Zaklínadlo vyžaduje stejné množství energie, jako kdybych úkol provedl obyčejnými prostředky."

Oromis přikývl. „A odkud se ta energie bere?"

„Z kouzelníkova těla."

„Musí to tak být?"

Eragonovi se hlavou honily myšlenky, když zvažoval děsivý dosah Oromisovy otázky. „Chceš říct, že se dá brát z jiných zdrojů?"

„To je přesně to, co se děje, když ti Safira pomáhá s kouzlem."

„Ano, ale ona a já sdílíme jedinečné pouto," namítl Eragon. „Díky našemu spojení mohu sáhnout po její energii. Abych to udělal i s někým jiným, musel bych vstoupit do…" Nedořekl, protože si uvědomil, k čemu Oromis směřuje.

„Musel bys vstoupit do vědomí té bytosti - nebo bytostí, které ti mají poskytnout energii," řekl Oromis, který dokončil Eragonovu myšlenku. „Dnes jsi prokázal, že právě tohle dokážeš i s těmi nejmenšími formami života. Teď…" Zarazil se, přitiskl si ruku na hruď a zakašlal, pak pokračoval: „Teď chci, abys vytvořil kouli vody z potoka a využil na to jenom energii, kterou můžeš získat z lesa kolem sebe."

„Ano, Mistře."

Když Eragon sáhl po blízkých rostlinách a zvířatech, ucítil Oromisovu mysl jak se otírá o jeho a jak elf sleduje a hodnotí jeho postup. Eragon se soustředěním zamračil, snažil se vytáhnout potřebnou sílu z okolí a udržet ji uvnitř sebe, dokud nebyl připraven kouzlo použít…

„Eragone! Neber si ji ze mě! Už tak jsem dost slabý."

Eragon si vyplašeně uvědomil, že do svého hledání zahrnul i Oromise. „Promiň, Mistře," řekl kajícně. Začal celý postup znovu a tentokrát byl opatrný, aby nevysával elfovu sílu, a když byl připraven, přikázal: „Nahoru!"

Z potoka se neslyšně zvedla stopu široká koule vody a vystoupala do výšky Eragonových očí. A zatímco Eragon zažíval obvyklé vypětí, které je důsledkem silné námahy, kouzlo samo mu nezpůsobilo žádné vyčerpání.

Koule byla ve vzduchu jen okamžik, než malé bytosti, s nimiž byl Eragon ve spojení, smetla smrtící vlna. Řada mravenců se zhroutila a víc už se nepohnula. Myší mládě zalapalo po dechu a vstoupilo do prázdnoty, když ztratilo síly udržet tlukot svého srdce. Nesčetné rostliny uvadly a rozpadly se na prach.

Eragon sebou trhl, zděšený tím, co způsobil. Se svou nově nabytou úctou k posvátnosti života to považoval za otřesný zločin. Celý prožitek byl o to horší, že byl úzce spojen s každou bytostí v okamžiku, kdy umírala; bylo to, jako by on sám znovu a znovu umíral. Přetrhl pouto, takže se koule rozstříkla o zem, prudce se otočil k Oromisovi zavrčel: „Věděl jsi, že se to stane!"

Tvář starého Jezdce zastřel výraz hlubokého zármutku. „Bylo to nutné," odpověděl.

„Nutné, aby jich tolik zemřelo?"

„Nutné, abys pochopil hroznou cenu za to, když použiješ tento druh kouzla. Pouhá slova nemohou vyjádřit ten pocit, když ti, s kterými sdílíš mysl, umírají. Musíš si to zažít sám."

„Už to nikdy nechci udělat," dušoval se Eragon.

„Ani nebudeš muset. Pokud budeš ukázněný, můžeš se rozhodnout brát sílu jen z rostlin a zvířat, která tu ztrátu unesou. V bitvě je to nepraktické, ale můžeš to dělat během výcviku." Oromis mu pokynul a Eragon, ve kterém to stále vřelo, nechal elfa, aby se o něj opřel cestou zpátky do chatrče. „Jistě chápeš, proč tuto techniku neučili mladší Jezdce. Pokud by se to měl dozvědět někdo se zlou povahou, mohl by nadělat nesmírné množství škody, zvláště proto, že by bylo obtížné zastavit kohokoli s přístupem k takovému množství energie." Když byli zpátky uvnitř, elf si povzdechl, klesl do židle a přitiskl konečky prstů k sobě.

Eragon se také posadil. „Když je možné nasávat energii z…" - mávl rukou - „... .z živých, není ji také možné vytáhnout přímo ze světla nebo ohně nebo z kterékoli další formy energie?"

„Ach, Eragone, kdyby to tak bylo, mohli bychom v mžiku zničit Galbatorixe. Můžeme si vyměňovat energii s dalšími živými bytostmi, můžeme tuto energii využívat, abychom se hýbali nebo abychom mohli provést kouzlo, a můžeme ji

dokonce uchovávat v jistých předmětech pro pozdější využití, ale nemůžeme pohlcovat základní přírodní síly. Rozum říká, že by to šlo, ale nikdo nedokázal vymyslet kouzlo, které by to umožňovalo."
Za devět dní Eragon přišel za Oromisem a řekl: „Mistře, dnes v noci mě napadlo, že ty, ani stovky elfských svitků, které jsem přečetl, se nezmiňujete o vašem náboženství. V co elfové věří?"
Oromis nejprve odpověděl jen dlouhým povzdechem. Potom řekl: „Věříme, že svět funguje podle jistých neměnných pravidel a že s pomocí vytrvalého úsilí můžeme tyto zákonitosti objevit a využívat je, abychom předpovídali události, když se okolnosti opakují."
Eragon zamrkal. To nebyla odpověď na jeho otázku. „Ale koho nebo co uctíváte?"
„Nic."
„Vy uctíváte prázdnotu, nic?"
„Ne, Eragone. My vůbec nic neuctíváme."
Ta myšlenka byla Eragonovi tak cizí, že mu chvíli trvalo, než pochopil, co má Oromis vůbec na mysli. Vesničané v Carvahallu neměli žádnou převládající nauku, ale sdíleli soubor pověr a obřadů, z nichž většina se týkala zahánění neštěstí. Během výcviku Eragon poznal, že řada jevů, které vesničané přisuzovali nadpřirozeným silám, jsou ve skutečnosti přírodní pochody, jako například když během meditací zjistil, že červi se líhnou z muších vajíček a nevyrůstali samovolně ze špíny, jak si předtím myslel. Ani mu nedávalo smysl obětovat jídlo, aby duchové nenechali zkysnout mléko, když věděl, že kysání mléka ve skutečnosti způsobují drobounké organismy, které se v tekutině rozmnožují. Přesto byl Eragon stále přesvědčený, že nadpřirozené síly ovlivňují svět tajemnými způsoby, což byla víra, kterou jeho seznámení s náboženstvím trpaslíků jedině podpořilo. Zeptal se: „Odkud myslíš, že se vzal svět, tedy pokud ho nestvořili bohové?"
„Jací bohové, Eragone?"
„Vaši bohové, bohové trpaslíků, naši bohové… někdo ho musel stvořit."
Oromis povytáhl obočí. „Nebudu s tebou jen tak souhlasit. Ale ať je to, jak chce, nemohu dokázat, že bohové neexistují. Ani nemohu dokázat, že svět a všechno v něm bylo stvořeno něčím nebo někým v dávné minulosti. Ale mohu ti říct, že za ta tisíciletí, co jsme my elfové zkoumali přírodu, jsme nikdy nebyli svědky okamžiku, kdy by byly porušeny zákony, které řídí svět. Tím mám na mysli, že jsme nikdy neviděli zázrak. Mnoho událostí jsme nebyli schopni vysvětlit, ale jsme přesvědčení, že to bylo kvůli naší stále nedokonalé znalosti vesmíru a ne proto, že božstvo změnilo chod přírody."
„Bůh by nemusel měnit přírodu, aby uskutečnil svou vůli," namítl Eragon. „Mohl by to udělat v rámci řádu, který už existuje… Mohl by použít kouzlo, aby ovlivnil události."
Oromis se usmál. „Velmi pravdivé. Ale polož si tuhle otázku, Eragone: pokud bohové existují, byli dobrými strážci Alagaësie? Smrt, nemoc, chudoba, krutovláda a mnohá další neštěstí zamořují zemi. Pokud je tohle dílo božských bytostí, pak bychom se proti nim měli vzbouřit a svrhnout je, a ne jim vzdávat úctu, poslušnost a vážnost"
„Trpaslíci věří…"
„Přesně tak! Trpaslíci věří. Když přijde na určité věci, spoléhají na víru víc než na rozum. Dokonce víme, že neberou v úvahu ani prokázané skutečnosti, které jsou v rozporu s jejich vírou."
„Jako třeba?" zeptal se Eragon.
„Kněží trpaslíků používají koral jako důkaz, že kámen je živý a může růst, což potvrzuje jejich příběh o Helzvogovi, který údajně stvořil trpasličí rasu ze žuly. Ale my elfové jsme zjistili, že koral je ve skutečnosti schránka vyměšovaná drobnými organismy, které žijí uvnitř koralu. Každý kouzelník dokáže cítit zvířata, pokud otevře svou mysl. Vysvětlili jsme to trpaslíkům, ale oni nám odmítli naslouchat a řekli, že život, který jsme cítili, tkví v každém druhu kamene, ačkoli podle nich jedině jejich kněží jsou schopni objevit život ve vnitrozemských kamenech."
Eragon dlouho hleděl z okna a přemítal nad Oromisovými slovy. „Takže vy nevěříte v posmrtný život."
„Z toho, co řekl Glaedr, už to přece víš."
„A svůj původ nepřičítáte bohům."
„Věříme jen tomu, co jsme schopni dokázat. Protože nemůžeme najít důkaz, že bohové, zázraky a další nadpřirozené věci jsou skutečné, neděláme si s nimi starosti. Kdyby se to mělo změnit, pokud by se nám Helzvog ukázal, pak přijmeme novou informaci a přehodnotíme své stanovisko."
„Připadá mi to jako chladný svět bez něčeho… víc."
„Na druhou stranu," řekl Oromis, „je to lepší svět. Místo, kde jsme zodpovědní za své vlastní činy, kde můžeme být laskaví jeden k druhému, protože to tak chceme a protože je to správné, ne proto, že bychom se báli jednat ze strachu z božího trestu. Neřeknu ti, v co máš věřit, Eragone. Je mnohem lepší naučit tě kriticky myslet a pak tě nechat samotného rozhodnout, než ti podsouvat názory někoho jiného. Ptal ses na naše náboženství a já jsem ti po pravdě odpověděl. Vem si z toho, co chceš."
Jejich rozhovor - spolu s předchozími obavami - zanechal něco tak znepokojeného, že měl v následujících dnech potíže soustředit se na výcvik, dokonce i když mu Oromis začal ukazovat, jak zpívat rostlinám, což se Eragon vždycky toužil naučit.
Eragon poznal, že díky svým vlastním zážitkům už začal pochybovat; v zásadě souhlasil s mnohým z toho, co mu Oromis řekl. Ale problém, se kterým se potýkal, byl v tom, že pokud elfové mají pravdu, znamená to, že skoro všichni lidé a trpaslíci žijí v klamu, a to bylo pro Eragona obtížné přijmout. Tolik lidí se přece nemůže mýlit, ujišťoval sám sebe. Když se na to zeptal Safiry, řekla: Pro mě to není tak důležité, Eragone. Draci nikdy nevěřili ve vyšší síly. Proč by měli, když zvěř a další kořist považují nás za vyšší moc? Zasmál se tomu. Jenom neopomíjej skutečnost, aby ses uklidnil, protože jakmile to uděláš, bude pro ostatní o to snazší tě oklamat.
Té noci se Eragonovy nejistoty promítly do jeho bdělých snů, které mu běsnily v mysli jako raněný medvěd,

vytrhávaly nesourodé obrazy z jeho vzpomínek a mísily je do takové změti, že měl pocit, jako by se přenesl zpátky do zmatku bitvy pod Farthen Durem. Viděl Gera, jak leží mrtvý v Horstově domě, pak Broma mrtvého v pískovcové jeskyni a pak tvář bylinkářky Angely šeptající: „Dávej si pozor, Argetlame, zrada je zřejmá. A přijde z tvojí rodiny. Dej si pozor, Stínovrahu!“
Pak se rudé nebe roztrhalo na kusy a Eragon znovu spatřil dvě armády ze své zlé předtuchy v Beorských horách. Oddíly vojáků se střetly na oranžovém a žlutém poli, doprovázené chmurnými výkřiky vran a hvízdáním černých šípů. Země sama jako by hořela: z vyprahlých děr, jimiž byla posetá, vybuchovaly zelené plameny a spalovaly rozsekané mrtvoly, které armády zanechaly ve svých stopách. Z výšky slyšel řev obřího zvířete, které se prudce -.
Eragon se prudce posadil na posteli a zašmátral po náhrdelníku od trpaslíků, který ho pálil na krku. Rukou zabalenou v látce šatů vytáhl stříbrné kladívko, posadil se a čekal ve tmě, srdce rozbušené leknutím. Cítil, jak mu odcházejí síly, zatímco Gannelovo zaklínadlo bránilo každému, kdo se pokoušel nazírat jeho a Safiru. Znovu zauvažoval, zda za tím kouzlem stojí sám Galbatorix, nebo jestli je to jeden z jeho kouzelníků.
Eragon se zamračil a pustil kladívko, když kov znovu zchladl. Něco se děje. To vím a vím to už nějakou dobu, stejně jako Safira. Byl příliš nesvůj, aby se vrátil do polobdělého stavu, který mu teď nahrazoval spánek. Vyplížil se z ložnice, aniž vzbudil Safiru, a vylezl po točitém schodišti do pracovny. Tam otevřel bílou lucernu a až do východu slunce četl jednu z Analísiiných epických básní ve snaze se uklidnit.
Právě když odložil svitek, otevřeným vchodem ve východní zdi vletěl dovnitř Blagden, zatřepotal křídly a přistál na rohu vyřezávaného psacího stolu. Bílý havran na něj upřel korálkovité oči a zaskřehotal: „Wyrda!“
Eragon sklonil hlavu. „A nechť hvězdy nad tebou bdí, mistře Blagdene.“
Havran přihopsal blíž. Natočil hlavu do strany a zhluboka zakašlal, jako by si chtěl pročistit krk, a pak přednesl chraplavým hlasem:
U zobáku a kosti
Můj zčernalý kámen
Vidí krkavce a chromé,
Potoky krve, plamen!

„Co to znamená?“ zeptal se Eragon.
Blagden potřásl hlavou a zopakoval verše. Když po něm Eragon stále žádal vysvětlení, pták si rozčileně načepýřil peří a zakdákal: „Syn i otec, oba stejně slepí, jako netopýr.“
„Počkej!“ zvolal Eragon a vyskočil na nohy. „Znáš mého otce? Kdo je to?“
Blagden znovu zakdákal. Tentokrát jako by se smál.
Zatímco dva jsou možná dva
A jeden ze dvou je vždy jeden,
Jeden mohl být dva.

„Jméno, Blagdene. Řekni mi jméno!“ Když havran mlčel, Eragon otevřel mysl a pokusil se je vyzvědět z ptákových vzpomínek.
Blagden byl ale příliš mazaný. Jediným záblesk myšlenky odrazil Eragonův dotek. S výkřikem „Wyrda!“ vystřelil kupředu, sebral čirý skleněný uzávěr kalamáře a utekl se svou trofejí v zobáku. Vyletěl střemhlav z dohledu, než stačil Eragon vyslovit kouzlo, aby ho přitáhl zpátky.
Eragonovi se sevřel žaludek, jak se usilovně snažil rozluštit dvě Blagdenovy hádanky. Poslední, co by čekal, bylo, že v Ellesméře uslyší zmínku o svém otci. Nakonec zamumlal: „A je to.“ Najdu Blagdena později a dostanu z něj pravdu. Ale teď… Musel bych být slabomyslný, abych nebral vážně ty neblahé předtuchy. Vyskočil na nohy a seběhl po schodech, myslí vzbudil Safiru a řekl jí, co se během noci přihodilo. Pak si donesl z umyvadla zrcadlo na holení a posadil se Safiře mezi přední dvě pracky, aby se mu mohla dívat přes rameno a viděla to, co on.
Arye by se nelíbilo, kdybychom jí vnikli do soukromí, varovala ho Safira.
Musím vědět, že je v bezpečí.
Safira to přijala bez připomínek. Jak ji najdeš? Říkal jsi, že si po svém uvěznění vybudovala obrany, které - jako tvůj náhrdelník - zabrání komukoli, aby ji nazíral.
Pokud dokážu nazírat lidi, se kterými je, možná bych dokázal přijít na to, jak se Arya má. Eragon se zaměřil na obraz Nasuady, přejel rukou přes zrcadlo a zamumlal obvyklou větu: „Snový pohled.“
Zrcadlo se zatetelilo, zbělelo a objevilo se devět lidí shromážděných kolem neviditelného stolu. Z nich Eragon poznal jen Nasuadu a Radu starších. Ale nedokázal určit, kdo je podivná dívka v černém, která se krčila za Nasuadou. To ho zmátlo, protože kouzelník dokáže nazírat jen věci, které už viděl, a Eragon si byl jistý, že tu dívku nikdy nespatřil. Přesto na ni zapomněl, jakmile si všiml, že muži a dokonce i Nasuada jsou vyzbrojeni do bitvy.
Poslechněme si, co říkají, navrhla Safira.
V okamžiku, kdy Eragon provedl potřebnou obměnu kouzla, se ze zrcadla ozval Nasuadin hlas: „…a chaos nás zničí. Naši válečníci si během tohoto střetu nemohou dovolit více než jednoho velitele. Rozhodni, Orrine, kdo jím má být, a to rychle.“
Eragon uslyšel neznámý povzdech. „Jak si přeješ; ta pozice je tvoje.“
„Ale pane, ona je nezkušená!“
„Dost, Irwine,“ nařídil král. „Má víc zkušeností z války než kdokoli v Surdě. A Vardenové jsou jediná vojenská síla, která kdy porazila jednu z Galbatorixových armád. Kdyby Nasuada byla surdským generálem - což by bylo opravdu nezvyklé, to připouštím -, neváhal bys, abys ji na to místo jmenoval. S radostí budu řešit otázky pravomocí, pokud

později vyvstanou, protože to bude znamenat, že jsem stále na nohou a neležím v hrobě. V každém případě mají takovou početní převahu, že se obávám, že jsme ztraceni, pokud se Hrothgarovi nepodaří dostat se sem do konce týdne. Tak, kde je ten mizerný svitek o zásobovací karavaně…? Ach, děkuji, Aryo. Další tři dny bez…“
Když se debata přesunula k nedostatku tětiv, z čehož Eragon nedokázal vyvodit nic užitečného, ukončil zaklínadlo. Zrcadlo se vyčistilo a on hleděl na svou vlastní tvář.
Žije, zamumlal. Jeho úlevu ale zastínil širší význam toho, co slyšeli.
Safira na něj pohlédla. Potřebují nás.
Ano. Proč nám o tom Oromis neřekl? Musel to vědět.
Možná nechtěl narušit náí výcvik.
Eragon s obavami uvažoval, co dalšího důležitého se asi děje v Alagaësii a o čem neví. Roran, s bolestným pocitem viny si uvědomil, že jsou to už týdny, co si naposledy na bratrance vzpomněl, a dokonce ještě déle, co ho nazíral cestou do Ellesméry.
Na Eragonův pokyn zrcadlo odhalilo dvě postavy stojící proti čistě bílému pozadí. Eragonovi dlouho trvalo, než v muži stojícím napravo poznal Rorana. Měl na sobě obnošené šaty, u opasku zavěšené kladivo, na tváři hustý plnovous a ustaraný výraz, který svědčil o zoufalství. Nalevo od něj stál Jeod. Muži se houpali nahoru a dolů, doprovázeni burácejícím duněním vln, které přehlušily jejich rozhovor. Po chvíli se Roran otočil a přešel po něčem, co Eragon považoval za palubu lodi, a uviděl tucty dalších vesničanů.
Kde to jsou a proč je s nimi Jeod? podivil se Eragon, celý zmatený.
Přesměroval kouzlo a v rychlém sledu nazíral Teirm - a byl zděšený, když uviděl, že přístaviště města je zničené -, Therinsford, Geronovu starou farmu a pak Carvahall, načež bolestně zanaříkal.
Vesnice byla pryč.
Všechny budovy, včetně Horstova nádherného domu, byly spálené do základů. Carvahall už neexistoval, pouze jako spáleniště - skvrna vedle řeky Anory. Jediní zbývající obyvatelé byli čtyři šedí vlci, kteří zlehka poskakovali mezi troskami.
Eragonovi zrcadlo vypadlo z ruky a roztříštilo se na podlaze. Opřel se o Safiru - slzy ho pálily v očích, když truchlil pro ztracený domov. Safira zabručela hluboko v hrudi, otřela se mu čelistí o paži a zabalila ho do přikrývky vřelého soucitu.
Uklidni se, maličký. Přinejmenším jsou tví přátelé stále naživu.
Zachvěl se a v srdci ucítil tvrdé odhodlání. Příliš dlouho jsme zůstávali odloučení od světa. Je nejvyšší čas opustit Ellesméru a postavit se osudu, ať je jakýkoli. Prozatím se Roran o sebe musí postarat sám, ale Vardenové. .. Vardenům můžeme pomoci.
Je čas začít bojovat, Eragone? zeptala se Safira, s podivně slavnostním nádechem v hlase.
Věděl, co má na mysli: Už je čas otevřeně se postavit Království, čas zabíjení a běsnění, jak jim to jen jejich značné schopnosti dovolí, čas dát průchod veškerému hněvu, dokud Galbatorix nebude před nimi ležet mrtvý? Už je čas pustit se do vojenské akce, která by mohla trvat desetiletí?
Je čas.

Dary

Eragon si sbalil osobní věci ani ne za pět minut. Vzal si sedlo, které mu Oromis věnoval, připoutal ho na Safiru, pak jí přes hřbet přehodil brašny a připnul je.
Safira se zvedla, pohodila hlavou s rozšířenými nozdrami a řekla: Počkám na tebe venku. Pak se s řevem spustila z orlího hnízda, roztáhla ve vzduchu modrá křídla a klouzavým letem se snesla těsně nad lesní klenbu.
Eragon utíkal rychle jako elf do domu Tialdarí, kde našel Orika, jak sedí sám ve svém obvyklém koutě a hraje runovou partii. Trpaslík ho přivítal vřelým plácnutím po rameni. „Eragone! Co tě sem přivádí takhle ráno? Myslel jsem, že právě šermuješ s Vanirem.“
„Safira a já odjíždíme,“ řekl Eragon.
Orik zůstal stát s otevřenými ústy, pak přimhouřil oči a zvážněl. „Máš nějaké zprávy?“
„Řeknu ti o tom později. Chceš jít se mnou?“
„Do Surdy?“
„Ano.“
Orikovu chlupatou tvář rozzářil široký úsměv. „Musel bys mě dát do želez, abych zůstal pozadu. V Ellesméře jsem jen tloustl a lenivěl. Trocha vzrušení mi udělá dobře. Kdy odjíždíme?“
„Co nejdřív. Připrav si věci a sejdeme se u cvičiště. Mohl bys sehnat zásoby na týden pro nás dva?“
„Na týden? Ale to nebude…“
„Letíme na Safiře.“
Kůže pod Orikovým vousem zbledla. „Nám trpaslíkům výšky nedělají dobře, Eragone. Ani trochu. Bylo by lepší, kdybychom mohli jet na koni, jako když jsme jeli sem.“
Eragon zavrtěl hlavou. „To by trvalo příliš dlouho. Kromě toho se na Safiře cestuje dobře. A chytí tě, kdybys spadnul.“
Orik zabručel s výrazem náhlé nevolnosti a nedůvěry. Eragon opustil dům, uháněl lesním městem, znovu se připojil k Safiře a letěli spolu na skálu Teťnaeír.
Když přistáli na pasece, Oromis právě seděl Glaedrovi na pravé přední noze. Drakovy šupiny pozlatily krajinu nesčetnými paprsky zlatého světla. Elf ani drak se nepohnuli. Eragon sesedl Safiře z hřbetu a uklonil se. „Mistře Glaedře. Mistře Oromisi.“

Glaedr řekl: Rozhodli jste se vrátit k Vardenům, že?
Ano, odpověděla Safira.
Eragon už dál nedokázal potlačovat pocit, že byl zrazen. „Proč jste nám tajili pravdu? Jste tak odhodlaní nás tady udržet, že se musíte uchýlit k takové pokoutné lsti? Vardeny každou chvíli napadnou a vy jste se o tom ani nezmínili!“
Oromis, vyrovnaný jako vždy, se zeptal: „Chcete slyšet proč?“
Ano, chceme, Mistře, řekla Safira, než Eragon stačil odpovědět. Směrem k němu však diskrétně zavrčela: Chovej se slušně!
„Odepřeli jsme vám novinky ze dvou důvodů. Především proto, že my sami jsme se teprve před devíti dny dozvěděli, že jsou Vardenové v ohrožení, a skutečný rozsah, polohu a přesuny oddílů Království jsme odhalili až za další tři dny, kdy Dathedr pronikl do kouzel, která Galbatorix používal, aby oklamal naše nazírání.“
„To ještě nevysvětluje, proč jste nám o tom nic neřekli.“ Eragon se zachmuřil „Nejenom to, ale jakmile jste zjistili, že jsou Vardenové v nebezpečí, proč Islanzadí nevyburcovala elfy, aby se zúčastnili boje? Nejsme snad spojenci?“
„Ona vyburcovala elfy, Eragone. Lesem se rozléhá řinčení kladiv, dusot obrněných bot a zármutek těch, kteří se musejí odloučit. Poprvé za posledních sto let je naše rasa připravena vynořit se z Du Weldenvarden a postavit se našemu největšímu nepříteli. Přišel čas, aby elfové znovu volně procházeli po Alagaësii.“ Oromis laskavě dodal: „Poslední dobou jsi byl rozptýlený, Eragone, a já chápu proč. Teď se musíš rozhlédnout kolem sebe. Svět potřebuje tvou pozornost“
Eragon se cítil zahanbeně, a tak dokázal jen říct: „Promiň, Mistře“ Vzpomněl si na Blagdenova slova a hořce se usmál. „Jsem slepý jako netopýr.“
„Vůbec ne, Eragone. Vedl sis dobře, když uvážíme nesmírnou zodpovědnost, kterou jsi na naši žádost vzal na svá bedra.“ Oromis na něj vážně pohlédl. „Očekáváme, že v příštích dnech obdržíme dopis od Nasuady, kde bude žádat pomoc od Islanzadí a tvůj návrat k Vardenům. Měl jsem v úmyslu tě informovat o kritické situaci Vardenů včas abys měl dost času dostat se do Surdy, než začne bitva. Kdybych ti to ale řekl dříve, byl bys vázaný slibem věrnosti, takže bys musel zanechat výcviku a vydat se bránit svého panovníka. Proto jsme já a Islanzadí drželi jazyk za zuby.“
„Můj výcvik nebude k ničemu, pokud budou Vardenové zničeni.“
„To je pravda. Ale možná jsi jediná osoba, která tomu může zabránit, protože je tu možnost - malá, ale děsivá -, že se téhle bitvy zúčastní sám Galbatorix. Je příliš pozdě, aby naši bojovníci pomohli Vardenům, takže pokud tam Galbatorix skutečně bude, musíš se mu postavit sám, bez ochrany našich zaklínačů. Za těchto okolností se zdálo životně důležité, aby tvůj výcvik pokračoval co možná nejdéle.“
Eragonův hněv se v mžiku rozplynul a nahradil ho chladný, tvrdý a stroze praktický přístup, když pochopil nezbytnost Oromisova mlčení. Osobní pocity byly v takové kritické situaci vedlejší. Pevným hlasem prohlásil: „Měl jsi pravdu. Přísaha věrnosti mě nutí zajistit bezpečnost Nasuady a Vardenů. Přesto nejsem připravený postavit se Galbatorixovi. Přinejmenším zatím ne.“
„Jsem toho názoru,“ řekl Oromis, „že pokud se Galbatorix ukáže, měl bys udělat všechno pro to, abys ho odvedl od Vardenů, dokud bitva nebude tak či onak rozhodnuta, a vyhýbat se přímému střetu s ním. Než odejdeš, požádám tě o jedinou věc: abyste ty a Safira slíbili, že - jakmile to události dovolí - se vrátíte sem a dokončíte svůj výcvik, protože se ještě máte mnoho co učit.“
Vrátíme se, slíbila Safira a zavázala se tak ve starověkém jazyce.
„Vrátíme se,“ potvrdil i Eragon a zpečetil tím jejich osud.
Oromis se tvářil spokojeně, sáhl za sebe a vzal vyšívaný červený vak který otevřel. „V očekávání vašeho odchodu jsem pro tebe připravil tři dárky, Eragone.“ Vylovil z vaku stříbrnou lahvičku. „První je trocha faelnirvu, který jsem obohatil svými vlastními kouzly. Tento nápoj tě posílí, když všechno ostatní selže, a možná ti přijde vhod i za jiných okolností. Pij ho střídmě, protože jsem měl čas připravit jen pár doušků.“
Podal mu lahvičku a pak vytáhl dlouhý modročerný opasek na meč. Opasek připadal Eragonovi nezvykle silný a těžký, když po něm přejel rukama. Byl vyrobený z vláken spletených do složitého vzoru, který zobrazoval šlahouny révy Liani. Na Oromisův pokyn Eragon zatáhl za střapec na konci pásu a zalapal po dechu, když se pruh v jeho středu pohnul a odkryl dvanáct diamantů, z nichž každý měl palec v průměru. Čtyři diamanty byly bílé, čtyři černé a vedle nich zářily červený, modrý, žlutý a hnědý. Jejich chladný třpyt připomínal led za svítání a vrhal na Eragonovy ruce duhové pestrobarevné odlesky.
„Mistře…“ Eragon zavrtěl hlavou a několik okamžiků hledal slova. „Je to bezpečné, dát mi tohle?“
„Střež je dobře, aby nikdo neměl pokušení ti je ukrást. Je to pás Bělota Moudrého, o němž jsi četl v dějinách Roku temnoty - a jedná se o jeden z velkých pokladů Jezdců. Jde o nejdokonalejší drahokamy, které Jezdci získali. Některé jsme vyměnili s trpaslíky. Další jsme vyhráli v bitvě, nebo sami vytěžili. Kameny samy o sobě neobsahují žádné kouzlo, ale můžeš do nich ukládat energii a brát si ji, až ji budeš potřebovat. Tento pás, spolu s rubínem zasazeným v rukojeti Zar'rocu, ti umožní nahromadit síly, aby ses nadmíru nevyčerpal, až budeš kouzlit v bitvě, nebo dokonce když budeš čelit nepřátelským kouzelníkům.“
Nakonec Oromis vytáhl tenký svitek uschovaný v dřevěné trubici, zdobené basreliéfem stromu Menoa. Eragon rozvinul svitek a uviděl báseň, kterou přednesl na Agaetí Blödhren. Bylo to ukázkové kaligrafické dílo, které elf ilustroval podrobnými inkoustovými kresbami. V obrysu prvního obrázkového znaku u každého čtyřverší se spojovala zvířata a rostliny, zatímco jemné spirálové ozdoby obtahov ali sloupky slov a ohraničovaly obrázky.
„Myslel jsem,“ řekl Oromis, „že bys uvítal jeden opis i pro sebe„ Eragon stál s dvanácti neocenitelnými diamanty v jedné ruce a Oromisovým svitkem v druhé a věděl, že svitek je to, co považuje za nejcennější. Eragon se uklonil a s hlubokou vděčností se omezil na pouhé-, „Děkuji, Mistře.“
Pak jej Oromis zaskočil, když jako první pronesl tradiční elfský pozdrav a vzdal tím Eragonovi hold: „Nechť nad tebou

vládne štěstí.“
„Nechť je mír v tvém srdci.“
„A nechť hvězdy nad tebou bdí,“ dokončil stříbrovlasý elf. Tentýž pozdrav si vyměnil i se Safirou. „Teď se vydejte na cestu a leťte rychle jako severní vítr, s vědomím, že oba dva - Safira Zářivá Šupina a Eragon Stínovrah - máte požehnání Oromise, posledního potomka rodu Thrándurin, Truchlícího mudrce a Zdravého mrzáka.“
A mé také, dodal Glaedr. Natáhl krk, dotkl se čumákem Safiry a zlaté oči se mu zatřpytily jako vír rozžhavených uhlíků. Pamatuj, že máš ochraňovat své srdce, Safiro. V odpověď zabroukala.
Po tomto slavnostním rozloučení se Safira vznesla nad hustý les a Oromis s Glaedrem se pomalu ztráceli v dálce, osamocení na skále. Přes těžkosti, které Eragon v Ellesméře prožil, cítil, že se mu bude po elfech stýskat, protože od svého útěku z údolí Palancar se nikde necítil doma a tak dobře jako u nich.
Odcházím odtud změněný, pomyslel si a zavřel oči, přitisknutý k Safíře.
Než se sešli s Orikem, udělali ještě jednu zastávku: v domě Tialdarí. Safira přistála v uzavřených zahradách, opatrně, aby ocasem nebo drápy nepoškodila nějaké rostliny. Aniž by Eragon čekal, až se přikrčí, seskočil rovnou na zem, což byl výkon, který by ho dříve zranil.
Vyšel elf, dotkl se rtů dvěma prsty a zeptal se, zda jim může nějak pomoci. Když Eragon odpověděl, že žádá slyšení u Islanzadí, elf řekl: „Prosím, počkej tady, Stříbrná ruko.“
Ani ne za pět minut se z dřevěných hlubin domu Tialdarí vynořila sama královna, v rudé tunice jako kapka krve mezi bíle oděnými elfskými šlechtici a dámami, kteří ji doprovázeli. Když se náležitě pozdravili řekla: „Oromis mě informoval, že máš v úmyslu nás opustit. Netěší mě to, ale nelze odporovat vůli osudu.“
„Ne, Výsosti… Výsosti, přišli jsme ti ještě před odjezdem vzdát hold. Byla jsi k nám velmi pozorná a děkujeme tobě i tvému rodu za oblečení, ubytování a stravu. Jsme tvými dlužníky.“
„Nikdy nebudete našimi dlužníky, Jezdče. My jsme jen splatili málo z toho, co dlužíme tobě a drakům za náš nešťastný neúspěch při Pádu. Přesto mě těší, že si ceníš naší pohostinnosti.“ Odmlčela se. „Až dorazíš do Surdy, předej mé královské pozdravy paní Nasuadě a králi Orrinovi a informuj je, že naši válečníci brzy zaútočí na severní polovinu Království. Pokud se na nás usměje štěstí, zastihneme Galbatorixe nepřipraveného a on bude nucen rozdělit síly.“
„Jak si přeješ.“
„Také věz, že jsem do Surdy vyslala dvanáct našich nejlepších zaklínačů. Pokud budeš ještě naživu, až dorazí, stanou pod tvým velením a udělají, co bude v jejich silách, aby tě ve dne v noci ochránili před nebezpečím.“
„Děkuji, Výsosti.“
Islanzadí natáhla ruku a jeden z elfských šlechticů jí podal jednoduchou, plochou dřevěnou krabici. „Oromis měl pro tebe dary a i já mám jeden. Ať ti připomíná čas, který jsi s námi strávil pod temnými borovicemi.“ Otevřela krabici, odhalila dlouhý tmavý luk se zahnutými okraji a stočenými špičkami, uložený v sametovém lůžku. Držák a úchyty luku zvýrazňovaly stříbrné napínáky zdobené dřínovými listy. Vedle ležel toulec nových šípů zakončených bílými labutími pery. „Teď, když sdílíš naši sílu, je myslím vhodné, abys měl jeden z našich luků. Sama jsem ho vyzpívala z tisu. Tětiva nikdy nepraskne. A pokud budeš používat tyto šípy, bude těžké minout cíl, dokonce i když bude foukat silný vítr.“
Eragon byl znovu přemožen elfskou velkorysostí. Uklonil se. „Co mohu ještě říci má paní? Jsem dojat, že ses rozhodla poctít mě svým vlastním výtvorem.“
Islanzadí souhlasně přikývla, pak prošla kolem něj a řekla: „Safiro, tobě jsem nepřinesla žádné dary, protože jsem nedokázala přijít na nic, co bys mohla potřebovat nebo chtít, ale pokud je tu něco po čem toužíš, řekni a máš to mít.“
Draci, řekla Safira, nepotřebují majetek, aby byli šiastní. K čemu by nám bylo bohatství, když je naše kůže krásnější než kterýkoli poklad na světě? Ne, jsem spokojená s laskavostí, kterou jsi prokázala Eragonovi.
Poté jim Islanzadí popřála bezpečnou cestu. Prošla kolem s červenou pláštěnkou vlající z ramenou a chystala se odejít ze zahrady. Na poslední chvíli se však ještě zastavila a řekla: „A Eragone?“
„Ano, Výsosti?“
„Když potkáš Aryu, řekni jí, prosím, že ji mám ráda a že nám v Ellesméře velice chybí.“ Slova zněla upjatě a formálně. Odkráčela, aniž by čekala na odpověď, a s elfskými šlechtici a dámami v patách zmizela mezi stinnými kmeny, které lemovaly prostory domu Tialdarí.
Ani ne za minutu Safira doletěla na cvičiště, kde seděl Orik na nacpaném ruksaku, pohazoval si válečnou sekerou z jedné ruky do druhé a urputně se mračil. „To je dost, že jste tady,“ zabrblal. Postavil se a zasunul si sekeru zpátky za opasek. Eragon se omluvil za zpoždění a pak si přivázal Orikův ruksak za sedlo. Trpaslík si prohlížel Safiřin hřbet, který se tyčil vysoko nad ním. „A jak, u Morgothalova černého vousu, se mám dostat tam nahoru? Skála má víc úchytů než ty, Safiro.“
Tudy, řekla. Lehla si na břicho, vysunula pravou zadní nohu co nejdál a vytvořila tak hrbolatou lávku. Orik se s hlasitým uff vytáhl na její holeň a po čtyřech vylezl dál po noze. Safíře z nozder vyšlehl malý plamének, když si odfrkla. Pospěš si - to lechtá.
Orik si chvíli odpočinul na jejím boku, pak na každou stranu Safiřina hřbetu položil jednu nohu a opatrně postupoval nahoru k sedlu. Poklepal na jeden ze slonovinových ostnů mezi svýma nohama a řekl: „Tohle je nejlepší způsob, co jsem kdy viděl, jak přijít o mužství.
Eragon se usmál. „Tak nesklouzni.“ Když Orik klesl do přední části sedla, Eragon nasedl za něj. Aby udržel trpaslíka na místě, až se Safia otočí nebo převrátí, povolil Eragon pásky, které mu měly zajišťovat paže, a nechal Orika, aby si jimi protáhl nohy.
Když se Safira postavila a narovnala, Orik se zakymácel a sevřel osten před sebou. „Brr! Eragone, nedovol, abych otevřel oči, dokud budeme ve vzduchu, jinak se obávám, že budu zvracet. Tohle není přirozené, to tedy ne. Trpaslíci nejsou určeni k tomu, aby jezdili na dracích. Ještě nikdy se to nestalo.“

„Nikdy?“
Orik beze slova zakroutil hlavou.
Skupinky elfů vybíhaly z Du Weldenvarden, shromažďovaly se podél cvičiště a s vážným výrazem pozorovaly Safíru, jak roztáhla průsvitná křídla a připravovala se k odletu.
Eragon ji sevřel ještě pevněji, když se mu její mohutné svaly napjaly pod nohama. S prudce se zvyšující rychlostí Safira vystřelila k azurové obloze, mávala křídly rychle a ztěžka, aby se zvedla nad obrovské stromy. Zakroužila nad rozlehlým lesem - stoupala ve spirále, aby nabrala výšku - a pak zamířila na jih, směrem k poušti Hadarak.
Ačkoli Eragonovi v uších hlasitě hučel vítr, slyšel v Ellesméře zpívat jasným hlasem elfku, stejně jako když prve přijeli:
Pryč, pryč, daleko odletíš,
Přes kopce, řeky,
Do zemí velkých.
Proto pryč, daleko odletíš
A víc se ke mně nevrátíš…

Hrdlo oceánu

Pod Dračím křídlem se vzdouvalo nezkrotné moře, které zvedlo loď vysoko do vzduchu. Na strmém vrcholu zpěněné vlny se zakymácela, než se překlopila a hnala se dolů po její stěně do černého příkopu pod ní. Mrazivým vzduchem se nesla mračna štiplavého oparu, divoký vítr skučel a kvílel jako obří přízrak.
Roran se držel lanoví na pravoboku u střední paluby a pokoušel se zvracet přes zábradlí; nic ale nevyšlo ven, jenom kyselé žaludeční šťávy. Dosud se pyšnil tím, že na Clovisových člunech nikdy neměl problémy s mořskou nemocí, ale bouře, před kterou ujížděli, byla tak prudká, že dokonce i Utharovi muži - samí ostřílení námořníci - měli potíže udržet whisky v žaludku.
Jako by ledový balvan praštil Rorana mezi lopatky, když na loď příčně dopadla vlna a zmáčela palubu, než voda odtekla palubními kanálky a vlila se zpátky do zpěněného, zbrázděného, nespoutaného oceánu, odkud přišla. Roran si otřel slanou vodu z očí prsty tak zmrzlými a neohrabanými, jako by je měl ze dřeva, a zamžoural k inkoustově černému obzoru za zádí.
Možná se nám je takhle podaří setřást. Tři šalupy s černými plachtami je pronásledovaly od chvíle, kdy minuli Železné útesy a objeli to, čemu Jeod přezdíval Edur Carthungavě a co Uthar označil za Rathbarův výběžek. „Je to ocasní ploutev Dračích hor,“ prohodil Uthar. Šalupy byly rychlejší než Dračí křídlo, zatížené vesničany, a rychle se k nim blížily, až se nakonec dostaly tak blízko, že si obě lodě mohly vyměňovat salvy šípů. Nejhorší ze všeho bylo, že vedoucí šalupa zřejmě měla na palubě kouzelníka, protože její šípy byly záhadně přesné, rozštíply lana, ničily a rozbíjely zátarasy. Z jejich útoků Roran usoudil, že Království je nechce ani tak zajmout jako spíš zastavit, aby nenašel útočiště Vardenů. Právě vysvětloval vesničanům, jak odrážet vpád cizích námořníků na loď, když těžké mraky nad nimi uzrály do temně fialové a ze severozápadu se přihnala mocná bouře. Teď Uthar řídil Dračí křídlo obrácené šikmo proti větru a mířil k Jižním ostrovům, kde doufal, že unikne šalupám mezi mělčinami a zátokami Beirlandu.
Mezi dvěma kopulovitými bouřkovými mraky zablikala stěna vodorovných blesků a svět na okamžik vypadal jako obraz z bledého mramoru, než znovu zavládla tma. Každý oslepující blesk nabídl Roranovi nehybný výjev, který mu setrvával před očima ještě dlouho poté, co řinčivé blesky zmizely.
Pak přišlo další kolo rozeklaných blesků a Roran uviděl - jako by ve sledu černobílých obrazů -, jak se hlavní stěžeň na zádi nahnul, prasknul a skácel se přes střed lodi do rozbouřeného moře. Popadl záchranné lano, přitáhl se na důstojnickou palubu a s Bondenem společně přeťali lana, která ještě spojovala hlavní stěžeň s Dračím křídlem a stahovala záď nízko do vody. Lana se kroutila jako hadi, když je přesekávali.
Potom Roran klesl na palubu a pravou paží se zahákl za zábradlí, aby se udržel na místě, jak loď klesala dvacet… třicet… stop mezi vlnami. Jedna silná vlna ho omyla a vytáhla zbytky tepla z jeho kostí. Třásl se po celém těle.
Nenech mě tady zemřít, prosil, ačkoli nevěděl koho. Ne v těchto krutých vlnách. Ještě jsem nedokončil svůj úkol.
Během té dlouhé noci vzpomínal na Katrinu, bral si ze vzpomínek útěchu, když byl čím dál tím víc vyčerpaný a hrozilo, že ho opustí naděje.
Bouře trvala celé dva dny a skončila poměrně náhle během několika nočních hodin. Následující ráno s sebou přineslo bledě zelený úsvit, čistou oblohu a tři černé plachty na severním obzoru. Na jihozápadě ležel zamlžený obrys Beirlandu pod římsou mraků nakupených kolem zbrázděné hory, která vévodila ostrovu.
Roran, Jeod a Uthar se sešli v malé kajutě na přídi, neboť kapitánova soukromá kajuta byla přenechána nemohoucím. Uthar rozprostřel po stole námořní mapy a poklepal na místo nad Beirlandem „Teď bychom měli být tady,“ řekl. Sáhl po podrobnější mapě pobřeží Alagaësie a ukázal na ústí řeky Jiet. „A tohle je náš cíl, protože do Reavstonu nám jídlo nevydrží. Akorát netuším, jak se tam dostaneme, aby nás do té doby nedostihli. Bez třetího stožáru nás ty prokleté šalupy doženou zítra v poledne, možná večer, pokud povane dobrý
vítr.“
„Můžeme ten stěžeň vyměnit?“ zeptal se Jeod. „Takhle velké lodě obvykle vozí náhradní stožáry, aby se právě v takovém případě mohly dělat opravy.“
Uthar pokrčil rameny. „Mohli bychom, kdyby mezi námi byl zkušený lodní tesař. Jenomže ho nemáme, takže bych raději nenechával nezkušené ruce zvedat stožár, aby se vzápětí zřítil na palubu a možná i někoho zranil.“
Roran řekl: „Nebýt toho kouzelníka nebo kouzelníků, řekl bych, že máme zastavit a bojovat, protože posádky šalup výrazně početně převyšujeme. Ale za těchto okolností bych byl s tímto plánem opatrný. Podle mě nemáme moc velké

šance zvítězit, když uvážíme, kolik lodí poslaných na pomoc Vardenům se v těchto vodách ztratilo.“
Uthar zabručel a nakreslil na mapě prstem kruh kolem jejich současné polohy. „Takhle daleko můžeme doplout do zítřejšího večera, když povane dobrý vítr. Kdybychom chtěli, mohli bychom se vylodit někde na Beirlandu nebo Níe, ale nevím, jak by nám to pomohlo. Byli bychom v pasti. Vojáci na šalupách nebo ra'zakové nebo sám Galbatorix by nás mohli hravě vypátrat.“
Roran se zamračil, když zvažoval jejich možnosti; boj s šalupami se zdál nevyhnutelný. Několik minut se v kajutě ozývalo jen pleskání vln o trup lodi. Potom Jeod položil prst na mapu mezi Beirland a Níu, pohlédl na Uthara a zeptal se: „A co Kančí oko?“
K Roranovu pobavení zjizvený námořník skutečně zbledl. „To bych neriskoval, mistře Jeode, ani za nic. Raději bych se postavil šalupám a zemřel na otevřeném moři než jet na to proklaté místo. Pohltilo dvakrát tolik lodí, než kolik jich má Galbatorixova flotila.“
„Mám dojem, že jsem četl,“ řekl Jeod a opřel se v židli, „že ten průliv je za přílivu a odlivu dokonale bezpečný. Není to tak?“
S nesmírnou a očividnou neochotou to Uthar připustil: „Ano. Ale Oko je tak široké, že to vyžaduje co nejpřesnější načasování, aby se dalo projet bez újmy. S těmi šalupami tak blízko za zády bychom si nemohli čas moc vybírat.“
„Přesto, pokud bychom to dokázali,“ naléhal Jeod, „kdybychom to dokázali správně načasovat, šalupy by ztroskotaly nebo - kdyby jim selhaly nervy - by byly donuceny obeplout Níu. Tím bychom získali čas najít místo podél Beirlandu, kde bychom se mohli skrýt.“
„Kdyby, kdyby… Poslal bys nás ke dnu, to bys udělal.“
„Uklidni se, Uthare, tvůj strach nemá rozumový základ. Můj návrh je nebezpečný, to připouštím, ale stejně riskantní bylo uprchnout z Teirmu. Nebo pochybuješ o tom, že jsi schopný proplout tou úžinou? Nemáš dost odvahy, abys to udělal?“
Uthar zkřížil holé paže. „Tys nikdy neviděl Oko, že ne, pane?“
„To uznávám.“
„Není to tak, že bych neměl dost odvahy, ale že Oko zdaleka přesahuje lidské síly; pokořilo naše největší plavidla, naše nejvelkolepější lodě a cokoli dalšího, co by tě napadlo. Pokoušet se o to by bylo jako pokoušet se předstihnout lavinu; možná bys mohl uspět, ale stejně tak tě to může rozdrtit na prach.“
„Co je zač tohle Kančí oko?“ zeptal se Roran
„Nenasytné hrdlo oceánu,“ prohlásil Uthar.
Mírnějším tónem Jeod upřesnil: „Je to vodní vír, Rorane. Oko se tvoří jako důsledek přílivových proudů, které se střetávají mezi Beirlandem a Níou. Když je příliv, Oko se točí od severu na západ. Když je odliv, točí se od severu na východ.“
„To nezní tak nebezpečně.“
Uthar zakroutil hlavou, až mu copánky vlály kolem větrem ošlehaného krku, a zachechtal se: „Nezní to tak nebezpečně, říká! Ha ha!“
„Co si neuvědomuješ,“ pokračoval Jeod, „je velikost tohoto víru. Střed Oka má asi čtyři míle v průměru, zatímco jeho ramena jsou tak deset patnáct mil dlouhá. Lodě, které měly tu smůlu, že se chytily do Oka, stáhne vír ke dnu oceánu a roztříští je o drsné skály tam dole. Zbytky lodí moře často vyplaví na pláže těch dvou ostrovů.“
„Očekával by někdo, že pojedeme touto cestou?“ vyptával se Roran.
„Ne a dobře vědí proč,“ zavrčel Uthar. Jeod v tutéž chvíli zavrtěl hlavou.
„Je vůbec možné, abychom přepluli Oko?“
„Byla by zatracená hloupost to zkoušet.“
Roran přikývl. „Vím, že to není něco, co bys chtěl riskovat, Uthare, ale naše možnosti jsou dost omezené. Nejsem námořník, takže musím spoléhat na tvůj úsudek, ale ptám se tě: Dokážeme přeplout přes Oko?“
Kapitán zaváhal. „Možná jo, možná ne. Musel bys být úplně pominutý, aby ses k tomu netvorovi přiblížil na víc než pět mil.“
Roran vytáhl kladivo, bouchl s ním do stolu a nechal v něm důlek půl palce hluboký. „Pak jsem úplně pominutý!“
Hleděl Utharovi do očí, dokud se námořník nepokojně neošil. „Musím ti připomínat, že jsme se dostali takhle daleko jedině díky tomu, že jsme udělali věci, které malicherní poseroutkové považovali za nemožné? My z Carvahallu jsme se odvážili opustit své domovy a přejít Dračí hory. Jeod si troufl přijít s nápadem, že bychom mohli unést Dračí křídb. Čeho se opovážíš ty, Uthare? Pokud se dokážeme postavit Oku a přežijeme, abychom vyprávěli náš příběh, budeš oslavován jako jeden z největších námořníků v dějinách. Teď mi odpověz a odpověz mi čestně a pravdivě: Dá se to provést?“
Uthar si přejel rukou po tváři. Když nakonec promluvil, bylo to potichu, jako by ho Roranův výbuch přiměl odložit zlost stranou. „Nevím, Kladivo… Kdybychom počkali, až Oko ustoupí, šalupy by mohly být tak blízko nás, že pokud bychom Oku unikli my, vyvázly by i oni. A pokud zeslábne vítr, uvízneme v proudu a už se nedostaneme ven.“
„Jsi jako kapitán ochotný se o to pokusit? Jeod ani já přece nemůžeme velet Dračímu křídlu místo tebe.“
Uthar dlouho hleděl se sepjatýma rukama do map před sebou. Na jednu nebo dvě šipky od jejich polohy a sestavil tabulku čísel, kterým Roran vůbec nerozuměl. Nakonec řekl: „Mám strach, že plujeme do záhuby, ale udělám všecko pro to, abychom se dostali na druhou stranu.“
Roran spokojeně sundal kladivo ze stolu. „Budiž tomu tak.“

Závod s kančím okem

Šalupy se během dne dál přibližovaly k Dračímu křídlu. Roran je sledoval každou volnou chvíli a měl obavy, aby se nedostaly dostatečně blízko a nezaútočily dřív, než se Dračí křídlo dostane k Oku. Uthar jim prozatím stále dokázal unikat, alespoň o trošičku.
Podle Utharových pokynů Roran a ostatní vesničané uklízeli loď po bouři a připravovali se na tvrdou zkoušku, která je čekala. Skončili práci za soumraku, když zhasli každé světlo na palubě, aby pronásledovatelé netušili, kam Dračí křídlo míří. Tahle lest zčásti uspěla, protože když vyšlo slunce, Roran spatřil, že šalupy se odchýlily zhruba o míli na severozápad, ačkoli ztracenou vzdálenost brzy dohnaly.
Pozdě dopoledne Roran vylezl na hlavní stěžeň a vyhoupl se do vraního hnízda sto třicet stop nad palubou, tak vysoko, že mu lidé pod ním nepřipadali větší než jeho malíček. Voda a nebe jako by se nebezpečně kymácely kolem něj, když se loď nakláněla ze strany na stranu.
Vytáhl malý dalekohled, který si vzal s sebou, přiložil si ho k oku a ostřil tak dlouho, dokud neměl dobrý výhled na šalupy ani ne čtyři míle za lodí, které se nebezpečně rychle přibližovaly. Museli poznat, co zamýšlíme, pomyslel si. Přelétl kukátkem dokola a hledal v oceánu jakýkoli náznak Kančího oka. Zastavil se, když uviděl obrovský kotouč pěny velký jako ostrov, otáčející se od severu k východu. Jedeme pozdě, pomyslel si a sevřel se mu žaludek. Příliv už odezněl a Kančí Oko nabíralo rychlost a sílu, jak se oceán stahoval od pevniny. Roran zaostřil dalekohledem přes okraj vraního hnízda a viděl, že zauzlení, které Uthar přivázal k pravoboku na zádi - aby poznali, až vstoupí do víru - teď plavalo souběžně s Dračím křídlem, místo aby se táhlo za nimi jako obvykle. Jediné, co působilo v jejich prospěch, bylo, že pluli po proudu Oka a ne proti němu. Kdyby tomu bylo naopak, neměli by jinou možnost než čekat, dokud se příliv neobrátí.
Pod sebou Roran uslyšel Uthara, jak křičí na vesničany, aby se chopili vesel. O chvíli později z Dračího křídla vyrostly dvě řady tyčí po každé straně, díky nimž teď loď vypadala jako obří vodoměrka. Údery bubnu potaženého volskou kůží spolu s Bondenovým rytmickým pokřikem určovaly tempo, v němž se vesla zvedla dopředu, ponořila se do zeleného moře, vyrazila zpátky nad hladinou vody a zanechala ve své brázdě bílé pásy bublin. Dračí křídlo okamžitě zrychlilo, teď se pohybovalo rychleji než šalupy, které pluly stále vně Oka.
Roran s děsivým okouzlením sledoval hru, která se před ním otevřela. Jádrem zápletky, na němž závisel výsledek, byl čas. Ačkoli mají zpoždění, bude Dračí křídlo se svými vesly a plachtami dost rychlé, aby překročilo Oko? A mohly by šalupy, které právě zapojily do činnosti vlastní vesla, snížit svůj odstup od Dračího křídla natolik, aby si také zajistily vlastní přežití? Nedokázal na to odpovědět. Údery bubnu odměřovaly minuty; Roran si byl naléhavě vědom každého okamžiku, který utekl.
Byl překvapený, když se přes okraj koše natáhla ruka a objevil se Baldorův obličej. „Nepodal bys mi ruku? Mám pocit, že spadnu.“
Roran se zapřel a pomohl Baldorovi do koše. Baldor podal Roranovi suchar a sušené jablko a řekl: „Myslel jsem, že by ti přišel k chuti po obědě.“ S děkovným přikývnutím se Roran zakousl do sucharu a vrátil se ke sledování napínavého výjevu. Když se Baldor zeptal: „Vidíš to Oko?“ Roran mu jen podal dalekohled a zaměřil se na jídlo. Dalsí půlhodinu pěnový kotouč zvyšoval rychlost otáček, dokud se netocil jako káča. Voda kolem pěny se vzedmula a začala stoupat, zatímco sama pěna klesla z dohledu na dno obří jámy, která se čím dál víc prohlubovala a rozšiřovala. Vzduch nad vodním vírem se naplnil mraky kroužící mlhy a z ebenově černého hrdla propasti vycházelo trýznivé skučení jako nářek zraněného vlka.
Rychlost, s jakou se Kančí oko utvořilo, Rorana ohromila. „Raději bys to měl jít říct Utharovi,“ řekl.
Baldor začal slézat z hnízda. „Přivaž se ke stěžni, jinak by tě to mohlo odhodit.“
„To udělám.“
Roran se přivázal a ujistil se, že bude-li třeba, dosáhne na svůj nůž aby se odřízl. Když posoudil situaci, naplnila ho úzkost. Dračí křídlo bylo jen míli za středem Oka, šalupy nebyly ani dvě míle za ním a Oko samo rychle nabíralo na své ukrutné síle. Ještě horší bylo, že vítr narušený vodním vírem se zastavil a oddechoval, foukal jednou z jednoho směru a pak zas z jiného. Plachty se chvíli vzdouvaly, pak se zas prověsily, pak se znovu napnuly, jak se zmatený vítr točil kolem lodi.
Možná měl Uthar pravdu, pomyslel si Roran. Možná jsem zašel příliš daleko a chtěl jsem měřit síly s protivníkem, který se nedá přemoci pouhým odhodláním. Možná jsem dohnal vesničany do záhuby. Přírodní síly se nenechaly ničím zastrašit. Rozevírající se střed Kančího oka měl teď obvod skoro devět a půl míle, a kolik sáhů byl hluboký, to by nedokázal nikdo říct, krom těch, kdo by v něm zůstali uvězněni. Stěny Oka se svažovaly dovnitř v úhlu čtyřiceti pěti stupňů; byly příčně zvrásněné mělkými rýhami, jako mokrá hlína, která se tvaruje na hrnčířském kruhu. Hluboké hučení sílilo, až Roranovi připadalo, že se celý svět musí v silném chvění rozpadnout na kousky. Z oparu nad vířivou propastí se vynořila velkolepá duha.
Proud se pohyboval rychleji než kdy předtím a nesl Dračí křídlo šílenou rychlostí po okraji víru a začínalo se zdát čím dál nepravděpodobnější, že by se loď mohla na jižním okraji Oka vymanit. Pluli tak ohromnou rychlostí, že se naklonili hluboko na pravobok, takže Roran visel nad valící se vodou.
Navzdory jejich zběsilé rychlosti je šalupy dál dohánělý. Nepřátelské lodě pluly bok po boku necelou míli za nimi, jejich vesla se pohybovala v dokonalé shodě jako dvě vodní ploutve na každé přídi, když rozrážely hladinu. Roran si nemohl pomoci, aby se tomu poohledu neobdivoval.
Zasunul si dalekohled do košile; teď ho nepotřeboval. Šalupy byly tak blízko, aby je mohl sledovat pouhým okem, kdežto vír čím dál víc zakrývaly mraky bílé páry, stoupající z ústí trychtýře. Jak to páru vtahovalo zpátky do hlubin, opar vytvářel nad propastí spirálu, která kopírovala tvar vodního víru.
Pak Dračí křídlo změnilo kurs doleva a odchylovalo se z proudu, jak se ho Uthar snažil dostat na otevřené moře. Kýl

lodi drkotal napříč zvrásněnou vodou a rychlost lodi klesla na polovinu, jak se Dračí křídlo těžce bránilo smrtícímu objetí Kančího oka. Stěžeň se otřásal, až Roranovi zaskřípaly zuby, a vraní hnízdo se otočilo novým směrem; na okamžik z toho dostal závrať.
Rorana se zmocnil strach, protože loď dál zpomalovala. Přeřízl své jistící provazy a s lehkomyslnou nedbalostí vůči vlastnímu bezpečí se přehoupl přes okraj koše, popadl lana pod sebou a sešplhal dolů po lanoví tak rychle, že se v jednu chvíli úplně pustil a padal několik stop, než se zase stačil chytit. Seskočil na palubu, utíkal k palubnímu průlezu na přídi a sestoupal do prvního veslařského podlaží, kde se přidal k Baldorovi a Albriechovi u dlouhého dubového vesla.
Neřekli ani slovo a jen se lopotili za zvuku vlastního dechu, horečnatých úderů do bubnu, Bondenových drsných výkřiků a řevu Kančího oka. Roran cítil, jak silný vír s každým zabráním vesla klade odpor.
Přes nesmírné úsilí se jim však nedařilo postupovat, takže Dračí křídlo prakticky stálo na místě. Nezvládneme to, pomyslel si Roran. Záda a nohy ho pálily od námahy. V plících cítil bodavou bolest. Mezi údery bubnu slyšel Uthara, jak zavelel posádce na palubě upravit plachty, aby vytěžili co nejvíce z vrtkavého větru.
Dvě místa před Roranem, Darmmen s Hamundem odevzdali své veslo Thanovi a Ridleymu a pak si lehli doprostřed uličky, ruce a nohy se jim třásly vysílením. Ani ne za minutu se někdo další zhroutil o kus dál v chodbičce a okamžitě ho nahradila Birgit s další ženou. Pokud vůbec přežijeme, pomyslel si Roran, bude to jen proto, že máme dost lidí, abychom udrželi tohle tempo, jakkoli dlouho bude třeba.
Donekonečna vesloval v tmavé, zakouřené místnosti; nejdřív tlačit, pak táhnout a snažit se nevnímat bolest, která se mu hromadila v těle. Šíje ho bolela, jak se krčil pod nízkým stropem. Tmavé dřevo vesla bylo pokryté krví z puchýřů a odřenin. Strhnul si košili - upustil dalekohled na podlahu - a omotal látku kolem vesla a vesloval dál.
Nakonec už ani Roran nemohl. Nohy se mu podlomily a on padl na bok a sklouzl přes uličku, protože byl tak zpocený. Vystřídal ho Orval. Roran ležel nehybně, dokud se mu nevrátil dech, pak se zvedl na ruce a na kolena a dolezl k palubnímu průlezu.
Jako horečkou posedlý opilec se vytáhl po žebříku, kymácel se s pohyby lodi a často se sesul ke zdi, aby si odpočinul. Když se dostal ven na palubu, na krátký okamžik si vychutnal čerstvý vzduch, a pak se potácel dál na záď ke kormidlu, ačkoli se mu s každým krokem podlamovaly nohy.
„Jak to jde?“ zeptal se zadýchaně Uthara, který obsluhoval kormidlo.
Uthar zakroutil hlavou.
Roran vykoukl přes okrajnici, zpozoroval tři šalupy, možná půl míle od nich a trochu víc na západ, ke středu Oka. Ve srovnání s Dračím křídlem se zdálo, že se nepohybují.
Nějakou dobu se poloha čtyř lodí neměnila. Pak ale ucítil posun v rychlosti Dračího křídla, jako by loď překročila nějaký rozhodující bod, a protichůdné síly, které ji zadržovaly, jako by konečně zeslábly. Byl to zatím jen nepatrný rozdíl, činil za minutu sotva pár stop navíc - ale bylo to dost na to, aby se vzdálenost mezi Dračím křídlem a šalupami začala zvětšovat. S každým dalším záběrem vesel Dračí křídlo nabíralo rychlost.
Zato šalupy nemohly děsivou sílu vodního víru přemoci. Jejich vesla postupně zpomalovala, dokud lodě jedna za druhou nezačaly zaostávat a pomalu je to táhlo k mlžnému závoji, za kterým čekají vířící stěny ebenově černé vody a drsné skály na oceánském dně.
Nevydrží veslovat, uvědomil si Roran. Jejich posádky jsou příliš malé a jsou příliš unavení. Nedokázal si pomoci - cítil bolestný soucit s osudem mužů na šalupách.
Přesně v tom okamžiku z nejbližší šalupy vyletěl šíp a cestou k Dračímu křídlu vybuchl do zeleného plamene. Střela musela být poháněná kouzlem, aby doletěla tak daleko. Zasáhla třetí plachtu a vybuchla v kapičky tekutého ohně, který se zmocnil všeho, čeho se dotkl. Během pár vteřin hořelo podél stěžně a plachty na zádi a paluby pod nimi dvacet malých ohýnků.
„Nedokážeme to uhasit,“ vykřikl jeden z námořníků s panickým výrazem.
„Usekněte všechno, co hoří, a hoďte to přes palubu!“ zařval Uthar v odpověď.
Roran vytasil nůž a začal se potýkat s kusy zeleného ohně na prknech u svých nohou. Uběhlo několik napjatých minut, než se jim podařilo odstranit nadpřirozené plameny a bylo jisté, že se požár už nerozšíří po celé lodi.
Jakmile zazněl výkřik: „Konec ohně!“ Uthar přestal svírat kormidlo tak silně. „Pokud tohle bylo to nejlepší, co jejich kouzelník dokáže, pak bych řekl, že už se ho nemusíme bát.“
„Dostaneme se z Oka ven, že?“ zeptal se Roran a toužil, aby mu kapitán potvrdil jeho naději.
Uthar narovnal ramena a na tváři se mu objevil rychlý, hrdý, ale i nevěřícný úsměv. „Ne hned, ale už jsme blízko. Nedostaneme se úplně ven z téhle nenasytné díry, dokud proud nepoleví. Jdi říct Bonderinovi, ať trochu sníží tempo, nechci, aby tam u těch vesel omdlévali, když to není nutné.“
A tak se stalo. Roran převzal další směnu u veslování, a když se vrátil na palubu, vír už ustupoval. Děsivý hukot víru zeslábl do obvyklého hluku větru; voda byla zase klidná a vyrovnaná, takže nebylo ani stopy po její někdejší prudkosti, a chuchvalcovitá mlha, která vila nad propastí, se rozpustila pod horkými paprsky slunce a zanechala vzduch čistý jako vyleštěné sklo. Z Kančího oka samotného -, jak Roran viděl, když sebral dalekohled mezi veslaři - nezbylo nic. Jen kotouč žluté pěny, který se točil na hladině. Uprostřed té pěny se mu zdálo, že mlhavě zahlédl tři zlomené stěžně a černou plachtu plující kolem dokola v nekonečném kruhu, nebo možná to byly jen jeho představy. Aspoň to si namlouval.
Elain přišla nahoru k němu, jednu ruku měla položenou na svém velkém břiše. Tichým hlasem řekla: „Měli jsme štěstí, Rorane, víc štěstí, než jsme mohli čekat.“
„Ano,“ souhlasil.

DO ABERONU

Pod Safirou se rozprostíral neschůdný les daleko do všech stran k bílému obzoru, přecházel od nejtmavší zelené k mlhavé, bledě fialové. Jiřičky, havrani i další lesní ptáci poletovali nad pokroucenými borovicemi a vyplašeně křičeli, když spatřili dračici. Letěla nízko nad lesní klenbou, aby ochránila své dva cestující od mrazivého ovzduší vysoko na obloze.
Kromě Safiřina útěku před ra'zaky do Dračích hor bylo tohle poprvé, kdy s Eragonem měli možnost letět společně tak daleko, aniž by museli zastavovat nebo čekat na společníky na zemi. Safiru cesta obzvláště těšila a vyžívala se v tom, že ukazovala Eragonovi, jak se pod Glaedrovým dohledem zvýšila její síla a vytrvalost.
Když opadl Orikův počáteční neklid, řekl Eragonovi: „Pochybuji, že bych se kdy mohl cítit ve vzduchu příjemně, ale chápu, proč vás to se Safirou tak baví. Létání ti dodává pocit svobody a nespoutanosti. Cítíš se jako jestřáb, který se zuřivým pohledem loví svou kořist! Buší mi z toho srdce, to tedy ano.“
Aby jim cesta lépe ubíhala, Orik se Safirou si dávali hádanky. Eragon se ze soutěže omluvil, protože v hádankách nikdy příliš nevynikal. Jako by mu vždycky nějak unikal trik potřebný k jejich vyřešení. Jako většinu draků i Safiru hádanky bavily a bylo pro ni celkem snadné je rozluštit.
Orik řekl: „Všechny hádanky, které znám, jsou v trpasličím jazyce. Přeložím je nejlíp, jak umím, ale výsledek možná bude trochu hrubý a neučesaný.“ Pak se zeptal:
Vysoká jsem mladá,
Kratička jsem stará.
I když za života zářím,
Dech Urúrův mě zmaří.
To není fér, zabručela Safira. Vím jen málo o vašich bozích. Eragon nemusel opakovat její slova, protože Orik svolil, aby mu je promítala přímo do mysli.
Orik se zasmál. „Dáš se poddat?“
Nikdy. Několik minut bylo jediným zvukem jen máchání jejích křídel, dokud se nezeptala: Je to svíčka?
„Správně.“
Odfrkla si, až Orikovi a Eragonovi foukla do tváře obláček horkého kouře. Takové hádanky mi jdou špatně. Ode dne, kdy jsem se vylíhla, jsem nebyla v žádném domě a jsou pro mě obtížné hádanky, které se týkají domácích předmětů. Pak položila svou hádanku:
Na krkavce neptám se tě,
Neptám se tě na havrany,
Pověz ty mi jenom jedno:
Kolik stran má oko vrány?
To byl zase pro Orika dost tvrdý oříšek. Mručel si pro sebe a brblal a skřípal zuby, jak usilovně - leč neúspěšně - přemýšlel. Eragon za ním se musel usmívat, protože v Safiřině mysli viděl prostou odpověď. Nakonec Orik řekl: „Dobrá, co je to? S tímhle jsi na mě vyzrála.“
Ví to každý, je to tak, Pozpátku že chodí rak.
Všichni vědí ještě navíc, Králík že pak není zajíc.
A ten její zajisté Vraní oko čtyřlisté.
Tentokrát vykřikl Orik: „To není čestné! Není to můj rodný jazyk. Nemůžeš čekat, že pochopím takovou slovní hříčku!“
Je to čestné. Byla to řádná hádanka.
Eragon sledoval, jak se svaly na Orikově krku napjaly, když trpaslík vystrčil hlavu dopředu. „Pokud je tvůj přístup takový, Železný zube, pak chci, abys uhodla tuhle hádanku, kterou zná každé trpasličí dítě.“
Jsem prý výheň Morgothala A Helzvogovo lůno.
Skrývám dceru Nordviga A nosím šedou smrt.
Však znovu krví Helzvoga Tvořím nový svět.
Co jsem? Řekni hned!
A tak pokračovali, dávali si čím dál obtížnější hádanky, zatímco lesy Du Weldenvarden ubíhaly pod nimi. Mezi střapatými větvemi se často zaleskly stříbřité pruhy mnohých řek, které protékaly těmito lesy. Kolem Safíry se vznášely mraky neskutečných tvarů: klenuté oblouky, kopule a pilíře; zoubkované hradby; věže veliké jako hory; a hřebeny a údolí zalitá zářivým světlem, takže si Eragon připadal, jako by letěli ve snu.
Safira byla tak rychlá, že když se sešeřilo, už měli Du Weldenvarden za zády a letěli právě nad kaštanově hnědými poli, která oddělovala obrovský les od pouště Hadarak. Utábořili se v trávě a sesedli se kolem malého ohýnku, naprosto osamoceni v rozlehlé rovině. Byli zasmušilí a mluvili málo, protože slova jen podtrhovala jejich bezvýznamnost v pusté a prázdné zemi.
Eragon využil zastávku, aby si načerpal zásoby energie do rubínu, který zdobil rukojeť Zar'rocu. Drahokam vstřebal všechny síly, které mu dal, stejně jako Safiřiny, která mu je také propůjčila. Trvalo by to několik dní, než by dokázali nasytit rubín i dvanáct diamantů ukrytých uvnitř pásu Bělota Moudrého, usoudil Eragon.
Vyčerpaný z výdeje energie se zabalil do přikrývek, lehl si vedle Safíry a upadl do bdělého spánku, ve kterém se odehrávaly jeho noční vidiny na pozadí temně modrého nebe posetého hvězdami.
Následujícího rána znovu vyrazili na cestu a vlnící se tráva brzy ustoupila světle hnědým křovinám, které řídly, dokud je nenahradila sluncem vyprahlá země, v níž přežívaly jen ty nejhouževnatější rostliny. Objevily se načervenalé zlaté duny. Z vyhlídky, kterou měl na Safiře, připadaly Eragonovi jako řady vln, věčně plujících ke vzdálenému břehu. Když

slunce začalo sestupovat k obzoru, všiml si v dálce na východě pohoří a věděl, že to je Du Fells Nángoröth, kam se divocí draci létali pářit, vychovávat své mladé a nakonec zemřít. Někdy se tam musíme zastavit, řekla Safira, která se dívala stejným směrem.
Ano.
Té noci Eragon pociťoval jejich osamělost ještě silněji než předtím, protože tábořili v nejpustší části pouště Hadarak, kde bylo ve vzduchu tak málo vlhkosti, že mu brzy popraskaly rty, ačkoli si na ně každých pár minut natíral nalgask. V zemi cítil jen málo života, pouze hrstku utrápených rostlin promíchanou s trochou hmyzu a pár ještěrkami. Stejně jako když prchali přes poušť z Gil'eadu, Eragon vytáhl ze země vodu, aby si doplnili vaky, a než ji nechal vsáknout zpět, nazíral Nasuadu v odrazu kaluže, aby zjistil, zda už byli Vardenové napadeni. - Ulevilo se mu, když zjistil, že dosud ne.
Třetího dne od chvíle, co opustil Ellesméru, se za nimi zvedl vítr a nesl Safiru dál, než by dokázala sama doletět, a zcela je vynesl z pouště Hadarak.
Blízko okraje pustiny přeletěli nad několika kočovnými jezdci, oděnými ve splývavých šatech, které je chránily před horkem. Muži křičeli drsným jazykem a hrozili Safiře meči a oštěpy, ale žádný z nich se neodvážil vystřelit šíp.
Eragon, Safira a Orik se na noc utábořili pod širým nebem na nejjižnějším okraji Stříbřitých lesů, které ležely u jezera Tüdosten a byly tak pojmenovány, protože je tvořily výhradně buky, vrby a chvějící se topoly. V porovnání s nekonečným přítmím, které se rozprostíralo pod skličujícími borovicemi v Du Weldenvarden, Stříbřité lesy naplňovalo jasné sluneční světlo, skřivani a jemný šelest zeleného listí. Stromy připadaly Eragonovi mladé a šťastné a líbilo se mu tady. A ačkoli se všechny stopy pouště vytratily, počasí tu zůstávalo mnohem teplejší, než na jaké byl touto roční dobou zvyklý. Připadalo mu spíš jako léto než jaro.
Odsud letěli přímo do Aberonu, hlavního města Surdy, vedeni pokyny, které Eragon pobral ze vzpomínek ptáků, které potkali. Safira se cestou ani nesnažila skrývat, takže často slyšeli užaslé výkřiky poplašených vesničanů.
Bylo už pozdě odpoledne, když dorazili do Aberonu, nízkého, opevněného města vystavěného kolem skály v jinak rovinaté krajině. Hrad Borromeo stál na samém vrcholku této skály. Pevnost nepravidelného tvaru chránily trojí hradby, četné věže a, jak si Eragon hned všiml, stovky praků vyrobených za účelem sestřelení draka. Slunce stálo nízko a jeho ostré jantarové světlo vykreslilo budovy Aberonu v jasných obrysech a osvětlovalo oblak prachu stoupající od západní brány města, kde řada vojáků hlídala vstup.
Jak Safira klesala k vnitřní zdi hradu, Eragon se spojil s myšlenkami lidí v hlavním městě. Nejdřív ho zaplavil chaos - jak se má mít na pozoru před nepřáteli, a přitom normálně existovat? -, ale pak si uvědomil, že se jako obvykle příliš soustředí na detaily. Stačilo, aby vycítil všeobecné úmysly lidí. Rozšířil svůj záběr a jednotlivé hlasy dožadující se jeho pozornosti se spojily do nepřetržitého řetězce pocitů, které ho obklopovaly. Jako by byla přes okolní krajinu přehozena přikrývka, která se lidskými pocity vlní nahoru a dolů a prudce se zvedá, když někoho sužují výbuchy vášně.
A tak si byl Eragon vědom strachu, který zachvátil obyvatelstvo pod ním, když se rozšířila zpráva o Safiře. Opatrně, řekl jí. Nechceme, aby na nás zaútočili.
S každým máchnutím Safiřiných mocných křídel se do vzduchu vznesl oblak prachu, když přistávala uprostřed nádvoří a zaklesla drápy do holé země, aby si udržela rovnováhu. Koně uvázaní ve dvoře vyplašeně řehtali a dělali takový hluk, že Eragon nakonec musel vstoupit do jejich mysli a uklidnit je slovy starověkého jazyka.
Eragon sesedl po Orikovi a sledoval vojáky stojící podél nízké zídky a napjaté praky, které obsluhovali. Nebál se těch zbraní, ale netoužil dostat se do křížku se svými spojenci.
Z hlavní hradní věže pospíchala k Safiře skupina dvanácti mužů z nichž někteří byli vojáci. Vedl je vysoký muž se stejně tmavou kůží jako Nasuada, byla to teprve třetí osoba, u které Eragon takovou pleť viděl. Zastavili se deset kroků od nich, muž se uklonil - stejně jako ti za ním - a pak řekl: „Vítej, Jezdče. Jsem Dahwar, syn Kedara. Jsem majordomem krále Orrina.“
Eragon sklonil hlavu. „A já jsem Eragon Stínovrah, syn nikoho.“
„A já Orik, syn Thrifka.“
A já Safira, dcera Vervady, řekla Safira prostřednictvím Eragona.
Dahwar se znovu uklonil. „Omlouvám se, že tu není nikdo vyšší hodnosti než já, aby přivítal tak vznešené hosty, ale král Orrin, paní Nasuada a všichni Vardenové už před dlouhou dobou vyrazili do boje s Galbatorixovou armádou.“
Eragon přikývl. To očekával. „Nechali rozkazy, že kdybyste je tu hledali, máte se k nim rovnou přidat, protože vaše síly budou potřeba, pokud máme vyhrát.“
„Mohl bys nám ukázat na mapě, kde je najdeme?“ zeptal se Eragon.
„Samozřejmě, pane. Než nám ji přinesou, nechtěl bys odejít z horka a trochu se občerstvit?“
Eragon zavrtěl hlavou. „Nemáme času nazbyt. Kromě toho to nejsem já, kdo potřebuje vidět mapu, ale Safira, a pochybuji, že by se vešla do vašich síní.“
Zdálo se, že to majordoma zaskočilo. Zamrkal, změřil si Safiru pohledem a pak řekl: „Máte naprostou pravdu, pane. V každém případě jsme vám k dispozici. Pokud něco ty nebo tví společníci potřebujete, stačí jen říct.“
Eragon si poprvé uvědomil, že může vydávat rozkazy a očekávat, že je každý uposlechne. „Potřebujeme zásoby na týden. Pro mě prosím ovoce, zeleninu, mouku, sýr, chléb - a podobné věci. Také potřebujeme doplnit vaky vodou.“ Byl ohromený, že se Dahwar nevyptával, proč nechce maso. Orik připojil své požadavky: sušené maso, slaninu a další potraviny.
Dahwar luskl prsty a poslal dva sluhy do věže, aby připravili zásoby. Zatímco všichni na nádvoří čekali, až se muži vrátí, zeptal se: „Mohu z tvé přítomnosti zde, Stínovrahu, soudit, že jsi dokončil svůj výcvik u elfů?“
‚Můj výcvik nikdy neskončí, pokud budu naživu.“
„Chápu.“ Za okamžik Dahwar řekl: „Prosím, omluv mou smělost, pane, protože neznám způsoby Jezdců, ale copak nejsi člověk? Řekli mi, že jsi.“

„To taky je," zavrčel Orik. „Byl… změněn. A ty bys měl být rád, že se to stalo, jinak by naše už tak obtížná situace byla mnohem horší." Dahwar byl dost taktní, aby se na tu věc dál nevyptával, ale z jeho myšlenek Eragon usoudil, že majordomus by dal cokoli za bližší podrobnosti - jakákoli informace o Eragonovi nebo Safiře se v Orrinově vládě cenila.
Zanedlouho dvě pážata s vykulenýma očima přinesla jídlo, vodu a mapu. Na Eragonův pokyn odložili věci vedle Safíry a s vyděšeným výrazem vycouvali za Dahwara. Dahwar poklekl na zem, rozvinul mapu, která zobrazovala Surdu a sousedící krajinu, a nakreslil čáru severozápadně od Aberonu k Cithrí. Řekl: „Co jsem posledně slyšel, král Orrin a paní Nasuada zastavili tady pro zásoby. Ale neměli v úmyslu tam zůstat, protože Království postupuje na jih podél řeky Jiet a oni chtějí dorazit na místo dřív než Galbatorixovo vojsko. Vardenové by mohli být kdekoli mezi Cithrí a řekou Jiet. Je to jen můj skromný názor, ale řekl bych, že nejspíš je najdete na Hořících pláních."
„Hořících pláních?"
Dahwar se usmál. „Možná je znáš pod starým názvem, tedy názvem, který užívají elfové: Du Völlar Eldrvarya."
„Ach, ano." Teď si Eragon vzpomněl. Četl o nich v jedněch dějinách, které mu Oromis doporučil. Pláně, obsahující obrovská ložiska rašeliny, leží u východního břehu řeky Jiet, kde ji kříží surdské hranice,
Kdysi se tu utkali Jezdci s Křivopřísežníky. Během boje draci omylem zapálili rašelinu plameny ze svých chřtánů a oheň se uhnízdil pod zemí, kde od té doby doutná. Uzemí je neobyvatelné kvůli škodlivým výparům, které proudí ze žhavých otvorů ve spálené zemi.
Eragonovi přeběhl mráz po zádech, když si připomněl svou zlou předtuchu: oddíly vojáků bojují proti sobě na oranžovém a žlutém poli, doprovázeni chmurnými výkřiky vran a hvízdáním černých šípů. Znovu se zachvěl. Blíží se náš osud, řekl Safiře. Pak ukázal na mapu: Viděla jsi dost?
Ano.
V rychlosti s Orikem sbalili zásoby, znovu nasedli na Safiru a z jejího hřbetu poděkovali Dahwarovi za jeho služby.
Když se Safira chystala znovu vznést, Eragon se zamračil; ucítil náznak neshody v myslích, které mimoděk sledoval.
„Dahware, dva podkoní ve stájích se dostali do hádky a jeden z nich, Tathal, hodlá spáchat vraždu. Můžeš ho ještě zastavit, pokud tam hned pošleš muže."
Dahwar vyvalil úžasem oči a dokonce i Orik se otočil, aby na Eragona pohlédl. Majordomus se zeptal: „Jak to víš, Stínovrahu?"
Eragon jenom řekl: „Protože jsem Jezdec."
Pak Safira roztáhla křídla a všichni na zemi se rozutekli, aby je nezasáhl poryv vzduchu, až máchne křídly a vznese se k nebi. Jak se hrad Borromeo za nimi zmenšoval, Orik se zeptal: „Slyšíš moje myšlenky, Eragone?"
„Mám to zkusit? Zatím jsem to nikdy nezkoušel."
„Zkus to."
Eragon se zamračil, soustředil pozornost na trpaslíkovo vědomí a byl překvapený, když našel Otíkovu mysl dobře střeženou za silnými zábranami. Cítil Orikovu přítomnost, ale ne jeho myšlenky a pocity. „Nic"
Orik se zašklebil. „Dobře. Chtěl jsem se ujistit, že jsem nezapomněl staré lekce."
V nevyslovené shodě nezastavovali na noc, ale raději uháněli dál setmělým nebem. Po měsíci a hvězdách nebylo ani stopy, žádné záblesky nebo tlumený odlesk, které by narušily skličující stísněnost. Dlouhé, tiché hodiny se vlekly a Eragonovi připadalo, jako by ulpívaly na každé vteřině neochotné odtrhnout se od minulosti.
Když konečně znovu vyšlo slunce a přineslo s sebou vítané světlo, Safira přistála na okraji malého jezera, aby si Eragon s Orikem mohli protáhnout nohy, uvolnit se a posnídat v klidu, který jim nebyl dopřán na jejím hřbetě.
Právě znovu vzlétli, když se na okraji obzoru objevil dlouhý, nízký hnědý mrak, jako šmouha ořechového inkoustu na listu bílého papíru. Jak se k němu Safira blížila, mrak byl širší a širší, až před polednem zahalil celou zemi pod závoj páchnoucích výparů.
Dorazili na Hořící pláně Alagaësie.

Hořící pláně

Eragon zakašlal, když Safira sestupovala vrstvami kouře a stočila se k řece Jiet, kterou kouřový závoj zakrýval. Zamrkal a otřel si slzy. Ze štiplavých výparů ho pálily oči. Níže nad zemí se vzduch vyčistil a poskytl Eragonovi otevřený výhled na jejich cíl. Clona černého a rudého kouře propouštěla paprsky slunce takovým způsobem, že všechno pod ním bylo zalito zářivě oranžovou barvou. Občasnými trhlinami na pošmourném nebi dopadaly na zem bledé pruhy světla a držely se zde jako sloupy průsvitného skla, dokud je nezastínily pohybující se mraky.
Před nimi ležela řeka Jiet, silná a bachratá jako přecpaný had; hladina odrážela stejné děsivé zabarvení jako to, které prostupovalo celé Hořící pláně. I když na řeku tu a tam dopadl střípek přímého světla, voda vypadala křídově bílá, neprůsvitná a perleťově třpytivá - téměř jako mléko nějakého hrůzostrašného zvířete - a jako by sama o sobě strašidelně světélkovala.
Podél východních břehů jejího líného toku tábořily dvě armády. Na jihu měli ležení Vardenové a lidé ze Surdy, obehnaní mnohonásobnými zátarasy, za nimiž visela pestrá paleta tkaných zástav, stály řady honosných stanů a uvázaných koní jízdy krále Orrina. I když byli silní, jejich počet se zdál mizivý ve srovnání s mohutností vojenských sil shromážděných na severu. Galbatorixovo vojsko bylo tak velké, že na předním okraji měřilo tři mile na šířku a nedalo se odhadnout nakolik mil je dlouhé, protože jednotliví muži splývali v dálce do nejasného davu.
Nepřátelské armády oddělovalo asi dvě míle dlouhé prázdné pole. Toto území i planiny, na kterých vojáci tábořili, byly pokryté důlky mnohočetných členitých otvorů, v nichž poskakovaly zelené plameny. Z těchto malých pochodní stoupaly oblaky kouře, tvořící neprostupnou clonu před sluncem. Vyprahlá půda sežehla veškeré rostlinstvo kromě

porostu černého, oranžového a žlutozeleného lišejníku, který při pohledu ze vzduchu dodával zemi strupovitý a zamořený vzhled.
Byl to ten nejodpudivější pohled, jaký se kdy Eragonovi naskytl.
Safira se vynořila nad neutrální půdou, která oddělovala ponuré armády, stočila se a letěla střemhlav k Vardenům tak rychle, jak se odvážila, protože dokud zůstávali vystavení Království, mohli na ně zaútočit nepřátelští kouzelníci.
Eragon rozprostřel vědomí co nejdál do všech směrů a pátral po nepřátelských myslích, které by mohly cítit jeho zkoumavý dotek a reagovaly by na něj - myslích kouzelníků a těch, kdo jsou vycvičení odrážet jejich útoky.
Místo toho ucítil náhlou hrůzu, která uchvátila vardenské hlídky, z nichž mnohé, jak si Eragon uvědomil, nikdy předtím Safiru neviděly. Strach je přiměl zapomenout na zdravý rozum a vystřelit do výšky sprška pichlavých šípů, aby ji zastavily.
Eragon zvedl pravou ruku a vykřikl: „Letta orya thorna!“ Šípy zamrzly na místě. Škubnutím zápěstí a slůvkem „gánga“ střely přesměroval a poslal směrem k neutrálnímu území, kde se mohly zavrtat do Pusté půdy, aniž by někoho zranily.
Přesto mu jeden šíp, který byl vystřelen pár vteřin po první hromadné palbě, unikl.
Eragon se naklonil co nejvíc doprava, rychleji než kterýkoli člověk, a zachytil šíp ve vzduchu, jak Safira letěla kolem něj.
Jen sto stop nad zemí Safira roztáhla křídla, aby zpomalila prudký sestup, přistála nejdřív na zadních nohách a pak na předních a ještě popoběhla mezi vardenskými stany, než se jí podařilo úplně zastavit.
„Werg,“ zavrřel Orik, když si uvolňoval pásky, které mu přidržovaly nohy. „Raději bych bojoval s tuctem Kullů než zažít znovu takový pád.“ Chvíli otálel na jedné straně sedla, pak slezl na Safiřinu přední nohu a odtud na zem.
Právě když Eragon sesedal, kolem Safiry se seběhly desítky bojovníků s ohromeným výrazem ve tváři. Z jejich středu vypochodoval obrovský zavalitý muž, kterého Eragon poznal: Fredrik, mistr zbraně z Farthen Dûru, stále oděný v chlupatém brnění z volské kůže. „No tak, vy vykulení nevychovanci!“ zaburácel Fredrik. „Neočumujte tady, zpátky na místa, nebo vám všem nechám napsat hlídky navíc!“ Na jeho rozkaz se muži začali rozcházet, reptali při tom a ohlíželi se pak se Fredrik přiblížil a očividně ho vylekala změna v Eragonově tváři. Vousatý muž dělal, co mohl, aby skryl svou reakci tím, že se dotkl čela a řekl: „Vítej, Stínovrahu. Přijel jsi právě včas… Ani ti nedokážu říct, jak moc se stydím, že na vás zaútočili. Svou chybou očernili čest každého muže tady. Není někdo z vás zraněn?“
„Ne.“
Fredrikovi se očividně ulevilo. „No, za to můžeme být vděční. Nechal jsem muže, kteří jsou za to zodpovědní, postavit mimo službu. Každý z nich bude zbičován a degradován na vojína… Bude ti takový trest stačit, Jezdče?“
„Chci je vidět,“ řekl Eragon.
Fredrikovi přelétl po tváři znepokojený výraz; bylo vidět, že se bojí, aby Eragon nenařídil hlídkám nějaký hrozný a nelidský trest. Své obavy ale nevyslovil a řekl: „Pak mě prosím následuj, pane.“
Zavedl je táborem k pruhovanému velitelskému stanu, kde asi dvaceti zkroušeným mužům pod dohledem tuctu stráží odebírali zbraně a brnění. Jak uviděli Eragona se Safirou, všichni vězni padli na koleno a zůstali tak, s pohledem zabodnutým do země. „Sláva, Stínovrahu.“ vykřikli.
Eragon neřekl nic, ale prošel podél řady mužů, zkoumal jejich mysli; boty se mu se zlověstným křupáním bořily krustou vyprahlé země. Nakonec řekl: „Můžete být hrdí, že jste tak pohotově zareagovali na naši přítomnost. Pokud zaútočí Galbatorix, měli byste to udělat přesně tak, ačkoli pochybuji, že by proti němu byly šípy účinnější než proti mně a Safiře.“ Hlídky na něj nevěřícně pohlédly, jejich tváře měly nádech barvy zašlé mosazi. „Jen vás žádám, abyste příště věnovali okamžik tomu, že si nejprve prohlédnete svůj cíl, než vystřelíte, příště bych mohl být příliš rozptýlený, než abych zastavil vaše střely. Rozumíte?“
‚Ano, Stínovrahu!“ vykřikli.
Eragon zastavil u předposledního muže v řadě a podal mu šíp, který chytil ze Safiřina hřbetu. „Myslím, že tohle je tvoje, Harwine.“
Harwin si s užaslým výrazem vzal šíp od Eragona. „Je to tak! Má bílý proužek, který si vždycky na svoje šípy maluju, abych je později našel. Děkuji, Stínovrahu.“
Eragon přikývl a pak řekl Fredrikovi tak, aby to každý slyšel: „Toto jsou dobří a věrní muži a nechci, aby je kvůli této události postihl nějaký trest.“
„Osobně na to dohlédnu,“ řekl Fredrik a usmál se.
„Tak, mohl bys nás teď dovést za paní Nasuadou?“
„Ano, pane.“
Když Eragon opouštěl hlídky, věděl, že si svou laskavostí vysloužil jejich nezměrnou oddanost a že zprávy o jeho činu se rozšíří mezi Vardeny.
Cestou mezi stany se Eragon dostal do úzkého spojení s více lidmi, než kolika se kdy předtím dotýkal. Do jeho vědomí se tlačily stovky myšlenek, obrazů a pocitů. Navzdory svému úsilí udržet si od nich odstup se nemohl ubránit tomu, aby namátkově nepoznával detaily z života těchto lidí. Některá odhalení mu připadala strašlivá, některá bezvýznamná, jiná dojemná nebo naopak nechutná a mnohá trapná. Pár lidí vnímalo svět tak odlišně, že ho jejich mysli zaujaly už kvůli té odlišnosti.
Jak snadné je nahlížet tyto lidi jako pouhé předměty, které já a pár dalších, můžeme podle libosti ovládat. Přesto má každý z nich naděje a sny, schopnosti pro to čeho by mohli dosáhnout, a vzpomínky na to, co už vykonali. A všichni cítí bolest.
Hrstka myslí, kterých se dotkl, si uvědomovala vpád cizího vědomí a stáhla se před ním, aby skryla svůj nitemý život za různě silné zábrany. Nejdřív to Eragona znepokojovalo - měl za to, že objevil spoustu nepřátel, kteří pronikli mezi Vardeny -, ale pak si z letmých pohledů uvědomil, že to jsou jednotliví členové Du Vrangr Gata.

Safira řekla: Musejí být k smrti vyděšení a myslet si, že je má napadnout nějaký podivný kouzelník.
Nemohu je přesvědčit o opaku, když se mi takhle brání.
Měl by ses s nimi osobně setkat, a to dost brzy, než se rozhodnou spojit a zaútočit.
Ano, ačkoli si nemyslím, že pro nás představují hrozbu… Du Vraner Gata - už samotně jejich jméno prozrazuje jejich nevědomost. Správně by to ve starověkém jazyce mělo být Du Gata Vrangr.
Jejich cesta skončila poblíž vardenského ležení, u velkého červeného stanu, na němž vlál praporek s vyšívaným černým štítem a dvěma meči, které se pod ním sbíhaly. Fredrik odhrnul vstup do stanu a Eragon s Orikem vešli dovnitř. Safira za nimi prostrčila hlavu a nakoukla jim přes ramena.
Střed zařízeného stanu zabíral široký stůl. Na jednom konci stála opřená Nasuada a zkoumala spoustu map a svitků. Eragonovi se sevřel žaludek, když naproti ní uviděl Aryu. Obě ženy měly brnění jako muži vystrojení do bitvy. Nasuada k němu obrátila mandlovou tvář. „Eragone?“ zašeptala.
Zaskočilo ho, že ji tak rád vidí. S širokým úsměvem stočil ruku na prsou v elfském posunku věrnosti a uklonil se. „K tvým službám.“
„Eragone!“ Tentokrát už Nasuada zněla radostně a uvolněně. Arya také vypadala potěšené. „Jak jsi dostal náš vzkaz tak rychle?“
„Nedostal jsem ho; nazíral jsem a dozvěděl se o Galbatorixově vojsku, a proto jsem ještě téhož dne opustil Ellesméru.“ Znovu se na ni usmál. „Jsem rád, že jsem opět s Vardeny.“
Zatímco mluvil, Nasuada si ho zvědavě prohlížela. „Co se ti to stalo, Eragone?“
Arya jí to určitě neřekla, poznamenala Safira.
A tak Eragon podal úplný výčet toho, co potkalo Safiru a jeho od doby, kdy opustili Nasuadu ve Farthen Dûru. Připadalo mu to tak dávno. Vycítil, že mnohé z toho, co říká, už slyšela od trpaslíků, nebo od Arye, ale nechala ho mluvit bez přerušení. Eragon musel být obezřetný ohledně svého výcviku. Dal Oromisovi slovo, že bez svolení neprozradí jeho existenci, a většina z toho, co se naučil není určena nezasvěceným. Ale dělal, co mohl, aby Nasuada získala aspoň hrubou představu o jeho dovednostech a s nimi spojených rizicích. O Agaetí Blödhren jen prohodil: „…a během oslav na mně provedli draci změnu, kterou vidíš, dodali mi tělesné schopnosti elfa a vyléčili má záda.“
„Takže tvá jizva je pryč?“ zeptala se překvapeně Nasuada. Přikývl, pár větami potom zakončil vyprávění, stručně se zmínil o tom, proč opustil Du Weldenvarden, a shrnul cestu do Surdy. Zavrtěla hlavou. „Takový příběh. Ty a Safira jste toho tolik zažili, co jste odešli z Farthen Dûru.“
„Stejně jako ty.“ Ukázal na stan. „Je úžasné, čeho jsi dosáhla. Muselo to dát nesmírné množství práce, dostat Vardeny do Surdy… Dělala ti Rada starších hodně problémů?“
„Trochu, ale nic mimořádného. Zdá se, že se s mým vůdcovstvím už smířili.“ Brnění zařinčelo, když se Nasuada usadila do velké židle s vysokým opěradlem a obrátila se k Orikovi, který ještě nepromluvil. Uvítala ho a zeptala se, zda nechce něco dodat k Eragonovu vyprávění. Orik pokrčil rameny a dodal pár historek z jejich pobytu v Ellesméře, ačkoli Eragon měl dojem, že trpaslík si šetří své skutečné postřehy pro svého krále.
Když skončil, Nasuada řekla: „Je povzbuzující vědět, že pokud dokážeme přečkat tento útok, budeme mít elfy na své straně. Neviděli jste během letu z Aberonu Hrothgarovy bojovníky? Spoléháme na jejich posily.“
Bohužel ne, odpověděla Safira prostřednictvím Eragona. Ale byla tma a často jsem letěla nad mraky nebo mezi nimi. Za takových podmínek bych snadno mohla přehlédnout tábor. V každém případě pochybuji, že bychom jim zkřížili cestu, protože jsem letěla přímo z Aberonu a trpaslíci pravděpodobně zvolili jinou trasu - nejspíš by šli po zavedených cestách - a nepochodovali by divočinou.
„Jaká je situace tady?“ zeptal se Eragon.
Nasuada si pozdechla a vyprávěla, jak se ona a Orrin dozvěděli o Galbatorixově vojsku a o těch zoufalých opatřeních, k nimž se uchýlili, aby dorazili na Hořící pláně před královými vojáky. Zakončila to slovy: „Království přišlo před třemi dny. Od té doby jsme si vyměnili dvě zprávy. Nejdřív nás žádali, abychom se vzdali, což jsme odmítli, a teď čekáme na jejich odpověď.“
„Kolik jich tu je?“ zabručel Orik. „Ze Safiřina hřbetu to vypadalo hrozivě.“
„Ano. Odhadujeme, že Galbatorix dal dohromady asi sto tisíc vojáků.“
Eragon se nedokázal ovládnout: „Sto tisíc! Odkud se vzali? Připadá mi nemožné, že by mohl najít víc než hrstku lidí ochotných mu sloužit.“
„Jsou to branci. Můžeme jen doufat, že muži, kteří byli odtrženi od domova, se nebudou hrnout do boje. Pokud bychom je dokázali dostatečně zastrašit, možná odmítnou poslušnost a utečou. Je nás víc než ve Farthen Dûru, protože s námi spojil síly král Orrin a přijali jsme opravdu velký počet dobrovolníků za dobu, co jsme začali šířit zprávy o tobě, Eragone. Přesto jsme stále daleko slabší než Království.“
Pak se Safira zeptala a Eragon byl nucen zopakovat tu děsivou otázku: Jaké myslíš, že jsou naše šance na vítězství?
„To,“ řekla Nasuada s důrazem, „záleží hrozně moc na tobě, na Eragonovi a na počtu kouzelníků mezi jejich oddíly. Pokud ty kouzelníky dokážeš najít a zničit, pak naši nepřátelé nebudou chráněni a můžeš je zabíjet podle libosti. Naprosté vítězství je myslím v tuhle chvíli nepravděpodobné, ale mohli bychom dokázat udržet je v šachu, dokud jim nedojdou zásoby nebo dokud nám Islanzadí nepřijde na pomoc. Tedy… pokud do bitvy nepřiletí sám Galbatorix. V tom případě se obávám, že naší jedinou možností bude ústup.“
Právě v tu chvíli Eragon ucítil, jak se k němu přibližuje zvláštní mysl, která věděla, že ji sleduje, ale přesto neucukla před jeho dotekem. Připadala mu tvrdá a chladná, vypočítavá. Eragon zpozorněl a obrátil pohled k zadní části stanu, kde se objevilo totéž černovlasé děvče, které viděl, když z Ellesméry nazíral Nasuadu. Dívka na něj upírala fialové oči a pak řekla: „Vítej, Stínovrahu. Vítej, Safiro.“
Eragon se zachvěl při zvuku jejího hlasu, hlasu dospělého. Olízl si rty a zeptal se: „Kdo jsi?“

Dívka si beze slova odhrnula lesklou ofinu a odkryla stříbřitě bílou značku na svém čele, která vypadala přesně jako Eragonova gedwëy aesia. Teď už věděl, kdo před ním stojí.
Nikdo se ani nepohnul, když Eragon přešel k dívce a Safira natáhla krk dál do stanu. Eragon klesl na koleno a vzal dívčinu pravou ruku do své; její kůže pálila, jako by měla horečku. Nebránila se mu, pouze nechala ruku bezvládně v jeho sevření. Ve starověkém jazyce - a také svojí myslí, aby mu rozuměla - Eragon řekl: „Promiň. Můžeš mi odpustit, co jsem ti udělal?“
Dívčiny oči roztály a ona se naklonila dopředu a políbila Eragona na čelo. „Odpouštím ti,“ zašeptala, poprvé hlasem, který odpovídal jejímu věku. „Copak mám na vybranou? Ty a Safira jste ze mě udělali to, co jsem, a já vím, že jste mi nechtěli ublížit. Odpouštím ti, ale vyřiď si to se svým svědomím: odsoudil jsi mne k tomu, abych věděla o veškerém utrpení ve svém okolí. Dokonce i teď mě tvoje kouzlo žene spěchat na pomoc muži ani ne tři stany odsud, který se právě řízl do ruky, a také mladému vlajkonoši, který si zlomil levý ukazováček v paprscích kola povozu, a celé řadě dalších, kdo byli nebo mají být zraněni. Odolávat těmto nutkáním mě stojí hrozně moc sil, a dokonce ještě víc, pokud sama vědomě někomu způsobuji utrpení. Jako třeba teď, když ti říkám takovéhle věci… To neodbytné nucení mi ani nedovolí v noci usnout. To je tvůj odkaz, ó Jezdče.“ Na konci její hlas znovu nabyl hořký, posměšný nádech.
Safira se vsunula mezi ně a čenichem se dotkla dívky uprostřed značky. Klid, dítě. Máš v srdci spoustu hněvu.
„Nemusíš takhle žít navěky,“ řekl Eragon. „Elfové mě naučili, jak zrušit kouzlo, a věřím, že tě budu moci osvobodit od téhle kletby. Nebude to snadné, ale je to možné.“
N okamžik dívka jako by ztratila své hrozivé sebeovládání. Tiše si povzdechla, její ruka se třásla v Eragonově a oči se jí zaleskly slzami. Pak ale zase stejně rychle skryla skutečné pocity za masku cynického pobavení.„No, uvidíme. Ať tak či onak, neměl by ses o to pokoušet, dokud nebude po téhle bitvě.“
„Mohl bych ti ušetřit nesmírně mnoho bolesti.“
„Nebylo by dobré, aby ses vyčerpával, když naše přežití možná závisí na tvém nadání. Nebudu klamat sama sebe, jsi důležitější než já“ Po tváři jí přelétl šibalský úsklebek. „Kromě toho, jestli teď kouzlo zrušíš, nebudu schopna pomoci žádnému z Vardenů, až budou v ohrožení. Nechceš, aby kvůli tomu Nasuada zemřela, že ne?“
„Ne,“ připustil Eragon. Na dlouho se odmlčel, zvažoval celou věc a pak řekl: „Dobrá, počkáme. Ale přísahám ti: Pokud vyhrajeme tento boj, napravím svou chybu.“
Dívka naklonila hlavu ke straně. „Beru tě za slovo, Jezdče.“
Nasuada se zvedla ze židle a řekla: „Elva mě v Aberonu zachránila před zavražděním.“
„Skutečně? V tom případě jsem tvým dlužníkem… Elvo… že jsi ochránila mou panovnici.“
„Ted pojď,“ řekla Nasuada. „Musím vás tři představit Orrinovi a jeho šlechtě. Už ses někdy setkal s králem, Oriku?“
Trpaslík zakroutil hlavou. „Nikdy jsem nebyl takhle daleko na západě země.“
Když vyšli ze stanu s Nasuadou v čele a Elvou po jejím boku, Eragon se pokusil zařadit vedle Aryi, ale jakmile se k ní přiblížil, zrychlila krok, dokud nebyla na stejné úrovni s Nasuadou. Arya na něj celou dobu ani nepohlédla a to mu způsobovalo víc bolesti než jakákoli tělesná rána, kterou kdy musel snášet. Elva se na něj ohlédla a on věděl, že ví o jeho utrpení.
Brzy dorazili do dalšího velkého stanu, tentokrát žlutobílého - ačkoli bylo obtížné určit přesný odstín barev, vzhledem ke křiklavě oranžovému osvětlení všude na Hořících pláních. Jakmile dostali povolení vstoupit, Eragona zarazilo, že stan je přecpaný výstřední sbírkou kádinek, destilačních přístrojů, baněk a dalších nástrojů přírodní filozofie. Kdo by se vláčel s tím vším na bitevní pole? uvažoval, celý zmatený.
„Eragone,“ řekla Nasuada, „ráda bych ti představila Orrina, syna Larkina a panovníka království Surda.“
Z hlubin spletité změti skla se vynořil vyšší, pohledný muž s vlasy po ramena a zlatou korunkou na hlavě. Jeho mysl, stejně jako Nasuadina, byla chráněna za neprostupnými hradbami; bylo zřejmé, že se mu dostalo pečlivého výcviku v této dovednosti. Orrin připadal Eragonovi během jejich rozhovoru dost přívětivý, i když trochu naivní a nezkušený, pokud šlo o to, velet mužům ve válce, a víc než podivínský. Celkově Eragon víc důvěřoval Nasuadinu velení.
Když Eragon zběžně odpověděl na spoustu Orrinových otázek týkajících se jeho pobytu mezi elfy, ocitl se v chumlu šlechty, kde mu nezbylo než se jen usmívat a zdvořile přikyvovat, jak kolem něj pochodoval jeden hrabě po druhém, každý mu chtěl potřást rukou, říci mu, jaká to je čest setkat se s Jezdcem, a pozvat ho do svého domu. Eragon se svědomitě učil jejich četná jména a tituly nazpaměť - jak by po něm určitě chtěl Oromis - a snažil se zachovat klidné a způsobné vystupování, navzdory své narůstající podrážděnosti.
Máme se utkat s jednou z největších armád v dějinách a jsme uvěznění tady a vyměňujeme si lichotky.
Buď trpělivý, poradila mu Safira. Už jich tady moc není… Kromě toho, podívej se na to z téhle stránky: pokud vyhrajeme, budou nám kvůli všem těm svým slibům dlužit nejméně celý rok večeří zdarma.
Potlačil výbuch smíchu. Myslím, že je to zdrtí, až zjistí, co to stojí tě nakrmit. A to ani nemluvím o pití - mohla bys vyprázdnit jejich sklepy s pivem a vínem za jedinou noc.
To bych nikdy nedokázala, ohrnula nos. Možná za dvě noci.
Když se nakonec vysvobodili z Orrinova stanu, zeptal se Eragon Nasuady „Co mám dělat teď? Jak ti mohu nejlépe posloužit?“
Nasuada na něj zvědavě pohlédla. „A jak si myslíš ty, že bys mi mohl nejlépe pospět, Eragone? Ty znáš své schopnosti mnohem lépe než já. Dokonce i Arya teď na něj pohlédla a čekala na jeho odpověď. Eragon vzhlédl ke krvavému nebi, zatímco zvažoval její otázku.
„Budu velet Du Vrangr Gata, jak mě o to kdysi požádali, a připravím je, abych je mohl řídit v bitvě. Ve spolupráci je naše největší naděje, jak přemoci Galbatorixovy kouzelníky.“
„To zní jako výborný nápad.“
Je tady místo, zeptala se Safira, kde by si Eragon mohl odložit zavazadla? Nechci už je nosit déle, než je nutné, ani tohle

sedlo.
Když Eragon zopakoval její otázku, Nasuada řekla: „Samozřejmě, můžeš si je prozatím nechat v mém stanu a já zařídím, aby pro tebe postavili stan, Eragone, kde si je budeš moci odložit nastálo, pak navrhuji, aby sis na sebe dřív vzal brnění, než někde necháš svá zava zadla. Můžeš ho potřebovat každou chvíli… To mi připomíná: mám s sebou tvoje brnění, Safiro. Nechám ho vybalit a přinést za tebou“
„A co já, paní?“ zeptal se Orik.
„Máme s sebou několik knurlan z Durgrimst Ingeitum, kteří zapojili své zkušenosti do budování pozemních obran. Můžeš převzít jejich velení, pokud chceš.“
Orika zřejmě povzbudila vyhlídka na setkání s trpaslíky, navíc z jeho vlastního klanu. Udeřil se pěstí do prsou a řekl: „Myslím, že to udělám. Pokud mě teď omluvíte, okamžitě na to dohlédnu.“ Aniž se ohlédl, těžkopádně se vydal táborem a zamířil na sever k obrannému náspu.
Nasuada a ostatní se vrátili do jejího stanu, kde řekla Eragonovi: „Podej mi zprávu, jakmile se na všem domluvíš s Du Vrangr Gata.“ Pak odhrnula vstupní plachtu do stanu a zmizela s Elvou v tmavém otvoru.
Když se Arya chystala ji následovat, Eragon se k ní natáhl a starověkým jazykem řekl: „Počkej.“ Elfka se zastavila a pohlédla na něj s vyrovnaným výrazem. Opětoval její pohled, hleděl jí hluboko do očí, odrážejících přízračné světlo kolem nich. „Aryo, nebudu se omlouvat za to, co k tobě cítím. Přesto chci, abys věděla, že mi je líto, jak jsem se choval během Oslavy Pokrevní přísahy. Té noci jsem to nebyl já, jinak bych k tobě nikdy nebyl tak troufalý.“
„A už to znovu neuděláš?“
Potlačil trpký smích. „Ničeho bych tím nedosáhl, kdybych to opakoval, nebo ano?“
Když mlčela, řekl: „Nevadí. Nechci tě obtěžovat, dokonce i kdybys…“ Spolkl konec věty, než stačil pronést něco, čeho by později litoval.
Aryin výraz změkl. „Nesnažím se ti ublížit, Eragone. Musíš to pochopit.“
„Chápu,“ řekl, ale sám tomu nevěřil.
Nastala nepříjemná odmlka. „Doufám, že váš let proběhl dobře?“
„Celkem dobře.“
„Nenarazili jste v poušti na žádné potíže?“
„Přiletěli bychom snad?“
„Ne. Jen jsem se ptala.“ Pak se Arya ještě něžnějším hlasem zeptala: „A co ty, Eragone? Jak ses měl od oslav? Slyšela jsem, co jsi říkal Nasuadě, ale nezmínil ses o ničem jiném než o svých zádech.“
„Já…“ Pokusil se lhát; nechtěl, aby věděla, jak moc mu chyběla, ale starověký jazyk mu zmrazil slova v ústech a on oněměl. Nakonec se uchýlil k elfské lsti: říct jenom část pravdy, aby udělal opačný dojem, než jaká je celá pravda. „Je mi lépe než dřív,“ řekl a v mysli tím mínil stav svých zad.
Navzdory jeho lsti se zdálo, že to Aryu nepřesvědčilo. Ale nenaléhala na něj dál a raději řekla: „To jsem ráda.“ Ze stanu bylo slyšet Nasuadin hlas a Arya pohlédla tím směrem, než se k němu znovu obrátila. „Potřebují mě jinde, Eragone… Nás oba potřebují jinde… Bude bitva.“ Zvedla plachtu, vkročila do napůl šerého stanu, pak zaváhala a dodala: „Opatruj se, Eragone Stínovrahu.“
A byla pryč.
Zoufalství přišpendlilo Eragona na místě. Tohle všechno chtěl udělat, ale zdálo se, že to mezi ním a Aryou nic nezměnilo. Sevřel ruce do pěstí, shrbil ramena, zíral tupě do země a utápěl se v pocitu marnosti.
Vyskočil, až když se mu o rameno čenichem otřela Safira. No tak, maličký, řekla něžně. Nemůžeš tady stát navěky a tohle sedlo mě začíná svrbět.
Eragon přešel k jejímu boku, zatáhl za krční popruh a mumlal si pod vousy když se to celé nějak zašmodrchalo. Skoro doufal, že kůže praskne. Rozepnul zbytek řemínků, nechal sedlo a všechno k němu přivázané spadnout na zem na jednu hromadu. Jsem ráda, že už to je dole, řekla nakonec Safira a zavrtěla se.
Eragon vyhrabal z jezdeckých brašen brnění a vyzbrojil se do zářivé válečné zbroje. Nejdřív si přes elfskou tuniku natáhl drátěnou košili, pak si přivázal na nohy holenní brnění zdobené rytinami a na předloktí vykládané chrániče. Na hlavu přišla vycpaná kožená čapkou, kterou následovala čapka z kalené oceli a pak jeho zlatostříbrná helmice. Úplně nakonec vyměnil obvyklé rukavice za rukavice s drátěnými hřbety. K levému boku si na opasek Bělota Moudrého zavěsil Zar'roc. Přes záda si přehodil toulec s bílými labutími pery, který mu dala Islanzadí. Do toulce, jak s potěšením zjistil, se vešel také luk, který mu elfská královna vyzpívala, dokonce i když byl napjatý.
Když uložil své a Orikovy věci do stanu, vyrazil společně se Safirou hledat Triannu, současnou vůdkyni Du Vrangr Gata. Neušli ani pár kroků, když Eragon někde blízko ucítil mysl, která se skrývala před jeho dotekem. V domnění, že je to jeden z vardenských kouzelníků, zamířili tím směrem.
Ušli asi třicet stop, když dorazili k malému zelenému stanu, u kterého stál přivázaný osel. Nalevo od stanu visel z kovové trojnožky začernalý železný kotel, umístěný nad jedním z páchnoucích plamenů zrozených hluboko v zemi. Kolem kotle byly natažené šňůry, přes které visely byliny jako rulík, bolehlav, rododendron, jalovec, tisová kůra a četné houby jako muchomůrka zelená a pavučinec, které všechny Eragon znal z Oromisových lekcí o jedech. Vedle kotle stála bylinkářka Angela a v ruce třímala dlouhé bidlo, kterým míchala nápoj. U nohou jí seděl Solembum. Kočkodlak žalostně zamňoukal a Angela vzhlédla od práce. Kolem lesklé tváře se jí vznášely kudrnaté kadeře, připomínající bouřkový mrak. Zamračila se a její výraz působil o to hrozivěji, že jí tvář zespoda osvětloval mihotavý zelený plamen. „Tak jste se vrátili, co?“
„Ano,“ řekl Eragon.
„To je všechno, co mi k tomu můžeš říct? Už jsi viděl Elvu? Viděl jsi, co jsi udělal té ubohé dívce?“
„Ano.“

„Ano!“ vykřikla Angela. „Jak může někdo tak nemožně mluvit? Celý ten čas v Ellesméře tě učí elfové a ano je to nejlepší, co ze sebe vydáš? Něco ti řeknu, ty troubo: každý, kdo je tak hloupý, že udělá to co ty, si zaslouží…“
Eragon sepjal ruce za zády a trpělivě čekal, než mu Angela vylíčila mnoha nevybíravými, podrobnými a vysoce vynalézavými výrazy, jak přesně velký hlupák je; jaké asi musel mít předky, že se z něj stal tak obrovský tupec - dokonce zašla tak daleko, že mu naznačila, že jeden z jeho prarodičů se spářil s urgalem; a celkem ohavné tresty, které by měl dostat za svou hloupost. Kdyby ho kdokoli jiný urážel tímto způsobem, Eragon by ho vyzval na souboj. Ale její vztek strpěl, protože věděl, že nemůže soudit její chování podle stejných měřítek jako chování ostatních a protože její rozhořčení bylo nakonec oprávněné; on skutečně udělal hroznou chybu.
Když se konečně zarazila, aby se nadechla, řekl: „Máš naprostou pravdu a hodlám se pokusit to kouzlo odstranit, jakmile bude bitva rozhodnuta.“
Angela třikrát zamrkala a na okamžik nechala ústa otevřená v malém „o“, než je zavřela. S podezíravým pohledem se zeptala: „Neříkáš to jen proto, abys mě uklidnil, že ne?“
„To bych nikdy neudělal.“
„A skutečně máš v úmyslu odvolat tu kletbu? Myslela jsem, že takové věci jsou nezrušitelné.“
„Elfové objevili spoustu způsobů, jak využít magii.“
„Ach… No, tak je to ujednáno, že?“ Obdařila jej širokým úsměvem a pak prošla kolem něj, aby poplácala Safiru po čelistech. „Ráda tě zase vidím, Safiro. Vyrostla jsi.“
Taky tě ráda vidím, Angelo.
Když se Angela vrátila ke svému míchání, Eragon řekl: „To byla působivá tiráda, co jsi tu předvedla.“
„Děkuji. Pracovala jsem na ní několik týdnů. Škoda, že jsi neslyšel konec; je nezapomenutelný. Mohu ji pro tebe dokončit, jestli chceš.“
„To je v pořádku, Dokážu si to představit.“ Eragon na ní podíval koutkem oka a pak řekl: „Zdá se, že tebe vůbec nepřekvapilo, že jsem se změnil.“
Bylinkářka pokrčila rameny. „Mám své zdroje, polepšil sis, podle mého názoru. Předtím jsi byl trochu… Och, jak to říct…? Nedotažený.“
„To jsem byl.“ Ukázal na zavěšené rostliny. „Co máš v plánu s nimi dělat?
„Och, to je jen takový můj malý výzkum - pokus, jestli chceš.“
„Hmm.“ Eragon si prohlížel barevné vzory na sušené houbě, která visela před ním, a zeptal se: „Už jsi přišla na to, jestli ropuchy existu jí, nebo ne?“
„Vlastně přišla! Všechny ropuchy jsou podle všeho žáby, ale ne všechny žáby jsou ropuchy. Takže v tomto smyslu ropuchy skutečně neexistují, což znamená, že jsem celou dobu měla pravdu.“ Najednou přestala breptat, naklonila se na stranu, popadla hrnek z lavičky vedle ní a podala ho Eragonovi. „Tady, dej si čaj.“
Eragon se rozhlédl po jedovatých rostlinách kolem sebe a pak se podíval zpátky na Angelinu upřímnou tvář, než hrnek přijal. Potichu - aby ho bylinkářka neslyšela - zamumlal tři zaklínadla na odhalování jedu. Jakmile se ujistil, že v čaji není žádná škodlivá látka, odvážil se napít. Čaj byl lahodný, ačkoli nedokázal rozeznat jeho přísady.
V tom okamžiku Solembum ladně prošel kolem něj k Safiře a začal prohýbat hřbet a otírat se jí o nohu jako každá obyčejná kočka. Safira otočila krk, sehnula se a špičkou čenichu se otřela o kočkodlaka po celé délce hřbetu. Řekla: V Ellesméře jsem potkala někoho, kdo tě zná.
Solembum se přestal otírat a zvedl hlavu. Opravdu?
Ano. Jmenuje se Mrštná tlapka a Pohádková tanečnice a také Maud.
Solembum vykulil zlaté oči. V hrudi se mu to znovu rozhučelo, začal příst a s novým elánem se otíral o Safiru.
„Tak,“ řekla Angela, „myslím, že už jste mluvili s Nasuadou, Aryou i králem Orrinem.“ Přikývl. „A co si myslíš o drahém zkušeném Orrinovi?“
Eragon volil slova opatrně, protože si byl vědom, že mluví o králi. „No… zdá se, že má spoustu koníčků.“
„Ano, je praštěný jako náměsíčník za úplňku o noci svatojánské. Ale to je každý, tak či onak.“
Eragona pobavila její přímost a řekl: „Musí být šílený, aby si vez tolik skla celou tu cestu z Aberonu.“
Angela povytáhla obočí. „Co máš teď na mysli?“
„Copak jsi neviděla, co všechno má ve stanu?“
„Na rozdíl od některých lidí,“ ohrnula nos, „se nevtírám lichot každému vladaři, kterého potkám.“
A tak jí vylíčil hromady přístrojů, které s sebou Orrin přivezl na Hořící pláně. Během jeho vyprávění Angela dokonce přestala míchat a s nesmírným zájmem ho poslouchala. V okamžiku, kdy skončil, začala rychle pobíhat kolem kotle, sbírat rostliny ze šňůr - často k tomu používala nůžky - a řekla: „Myslím, že dlužím Orrinovi návštěvu. Vy dva mi budete muset říct o své cestě do Ellesméry později… No tak, jděte, oba dva. Jděte!“
Eragon zakroutil pobaveně hlavou, když malá žena vyhnala jeho i Safiru od svého stanu a on stále ještě držel hrnek čaje. Rozhovory sní jsou vždycky…
Zvláštní? napověděla Safira.
Přesně tak.

Mračna války

Trvalo skoro půl hodiny, než našli Trianin stan, který očividně sloužil jako neoficiální ústředí Du Vrangr Gata. Měli potíže ho najít, protože o něm vědělo jen málo lidí a ještě míň jim dokázalo říct, kde leží, protože byl zastrčený za výběžkem skály, která ho skrývala před pohledem nepřátelských kouzelníků v Galbatorixově vojsku.

Když se Eragon se Safirou k černému stanu blížili, vchod se rozlétl a Trianna vykročila ven s pažemi nahými až po lokty, připravená použít kouzlo. Za ní se vyřítila skupina odhodlaných, leč vyděšeně vypadajících zaklínačů, z nichž mnohé Eragon už viděl během bitvy ve Farthen Dûru buď bojovat, nebo léčit zraněné.
Sledoval, jak Trianna a ostatní překvapeně zareagovali na jeho změněnou podobu. Trianna spustila paže a řekla: „Stínovrahu, Safiro. Měli jste nám říct dřív, že jste tady. Byli jsme připraveni se postavit někomu, koho jsme považovali za mocného nepřítele."
„Nechtěl jsem vás znervóznit," řekl Eragon, „ale okamžitě po přistání jsme museli podat zprávy Nasuadě a králi Orrinovi."
„A proč jste nás poctili svou přítomností právě teď? Nikdy předtím jsme nebyli hodni toho, abys nás přišel navštívit; nás, kteří jsme víc tvými bratry než kterýkoli z Vardenů."
„Přišel jsem převzít velení nad Du Vrangr Gata." Přítomní zaklели, či si mezi sebou překvapeně mumlali a Trianna ztuhla. Eragon cítil jak několik kouzelníků zkoumá jeho vědomí ve snaze uhádnout jeho skutečné úmysly. Neobrnil se, neboť by ho to oslepilo vůči útokům, ale dostatečně tvrdě dloubl do myslí vetřelců, aby se sami stáhli za své zábrany. Když to udělal, ucítil škodolibou radost, když viděl, jak sebou dva muži a jedna žena cukli a odvrátili pohled.
„Na čí rozkaz?" zeptala se Trianna.
„Nasuadin."
„Ach tak," řekla čarodějnice s vítězoslavným úsměvem, „ale Nasuada nad námi nemá žádné přímé pravomoci. Pomáháme Vardenům ze svobodné vůle."
Její odpor Eragona zmátl. „Jsem si jistý, že by Nasuadu překvapilo, kdyby to slyšela, po tom všem, co ona a její otec udělali pro Du Vrangr Gata. Mohlo by to na ni udělat dojem, že už nestojíte o podporu a ochranu Vardenů." Na okamžik nechal hrozbu viset ve vzduchu. „Mimo to se pamatuji, že jste mi toto postavení nabízeli už dřív. Proč ne teď?"
Trianna zvedla obočí. „Odmítli jste mou nabídku, Stínovrahu… Nebo už jsi zapomněl?" Ačkoli vypadala vyrovnaně, náznak odporu zabarvil její odpověď a Eragon měl dojem, že už pochopila neudržitelnost svého vedení. Připadala mu zralejší, než když se naposled setkali, a uvědomil si utrpení, které od té doby musela snášet: jít přes Alagaësii do Surdy, dohlížet na kouzelníky z Du Vrangr Gata a připravovat se na válku.
„Tenkrát jsme to nemohli přijmout. Nebyla vhodná doba."
Najednou obrátila a zeptala se: „Proč si navíc Nasuada myslí, že bys nám měl velet? Určitě budete se Safirou užitečnější jinde."
„Nasuada chce, abych vedl vás, Du Vrangr Gata, v nadcházející bitvě a to také udělám." Eragon usoudil, že bude nejlepší se nezmiňovat, že to byl jeho nápad.
Trianna se zachmuřila, což jí dodávalo nelítostný vzhled. Ukázala na skupinu zaklínačů za sebou. „Zasvětili jsme život studiu našeho umění. Ty kouzlíš ani ne dva roky. Co tě činí schopnějším pro tento úkol, než kteréhokoli z nás…? No, nevadí. Řekni mi alespoň: jakou máš strategii? Jak nás hodláš využít?"
„Můj plán je prostý," řekl. „Vy všichni spojíte mysli a budete hledat nepřátelské zaklínače. Když nějakého najdete, přidám své síly k vašim a společně můžeme rozdrtit kouzelníkův odpor. Pak mužem pobít oddíly, které měly být ochraňovány jeho kouzly."
„A co budeš dělat po zbytek času?"
„Bojovat společně se Safirou."
Po chvíli nepříjemného mlčení se ozval jeden z mužů za Triannou. „Je to dobrý plán." Vylekaně se stáhl, když na něj Trianna vrhla zlostný pohled.
Pomalu se obrátila zpátky k Eragonovi. „Od té doby, co zemřela Dvojčata, vedu Du Vrangr Gata já. Pod mým vedením zabezpečili financování vardenského válečného úsilí, vyslídili Černou ruku - Galbatorixovu síť špiónů, která se pokusila zavraždit Nasuadu - a vykonávali celou řadu dalších služeb. Nevychloubám se, když řeknu, že tohle nejsou žádné nicotné úspěchy. A jsem si jistá, že dokážu dál zajišťovat takové výsledky… Proč mě tedy chce Nasuada sesadit? Čím jsem se jí znelíbila?"
Ted už bylo Eragonovi všechno jasné. Zvykla si mít moc a nechce se jí vzdát. Ale víc než to, ona si myslí, že ji mám nahradit, protože je Nasuada nespokojená s jejím vůdcovstvím.
Tyhle dohady se musí vyřešit, a to rychle, řekla Safira. Čas se nám krátí.
Eragon přemýšlel, jak si v Du Vrangr Gata získat autoritu, aniž by si ještě víc znepřátelil Triannu. Nakonec řekl: „Nepřišel jsem sem, abych vyvolal potíže. Přišel jsem požádat o vaši pomoc." Mluvil k celému shromáždění, ale díval se jenom na čarodějnici. „Jsem silný, ano. Safira a já bychom pravděpodobně dokázali přemoci jakýkoli počet Galbatorixových kouzelníků. Ale nemůžeme ochránit každého z Vardenů. Nemůžeme být všude. A pokud bojoví čarodějové Království spojí síly proti nám, pak dokonce i my budeme v ohrožení života… Nemůžeme tuhle bitvu vybojovat sami. Máš naprostou pravdu, Trianno - vedla sis s Du Vrangr Gata dobře a nejsem tady proto, abych si přisvojil tvou autoritu. Jsem tu jen proto, že - jako kouzelník - potřebuji spolupracovat s Du Vrangr Gata a - jako Jezdec vám možná také potřebuji dávat příkazy; příkazy, o kterých musím vědět, že je uposlechnete bez námitek. Musí se stanovit, kdo komu bude podléhat. To znamená, že si zachováte větší část své samostatnosti -. Většinu času budu příliš zaneprázdněný, než abych věnoval pozornost Du Vrangr Gata. Ani nemám v úmyslu nebrat na vědomí vaše rady, protože si uvědomuji, že máte mnohem víc zkušeností než já.- Takže se znovu ptám, pomůžete nám, pro dobro Vardenů?"
Trianna chvíli mlčela, pak se uklonila. „Samozřejmě, Stínovrahu - pro dobro Vardenů. Bude nám ctí, že povedeš Du Vrangr Gata."
„Pak tedy začněme."
Několik dalších hodin Eragon hovořil s každým z přítomných kouzelníků jednotlivě, ačkoli dost z nich chybělo, protože

se zabývali tím či oním úkolem pro Vardeny. Dělal, co mohl, aby se obeznámil s úrovní jejich znalostí magie. Zjistil, že většinu mužů a žen v Du Vrangr Gata zasvětili do jejich dovedností příbuzní a obvykle v nesmírné tajnosti, aby nepřitahovali pozornost těch, kdo se bojí kouzel - a samozřejmě samotného Galbatorixe. Jen hrstka z nich získala náležitý výcvik. Důsledkem toho bylo, že většina zaklínačů měla jen omezené znalosti starověkého jazyka - nikdo z nich jím neuměl mluvit skutečně plynule - a jejich pohled na kouzla byl často zkreslený náboženskými pověrami a neznalostí četného využití gramarye.
Není divu, že Dvojčata tak zoufale toužila dostat z tebe veškerou tvou znalost starověkého jazyka, když tě zkoušeli ve Farthen Dûru, poznamenala Safira. S ní by si snadno mohli podrobit tyhle druhořadé kouzelníky. Přesto jsou oni vše, s čím můžeme pracovat.
Pravda. Doufám, že ted už chápeš, že jsem se s Triannou nemýlila. Klade své vlastní ambice na první místo, před zájmy většiny.
Mělas pravdu, souhlasil. Ale neodsuzuju ji za to. Trianna se vypořádává se světem nejlépe, jak umí, tak jako my všichni. Rozumím tomu, i když to neschvaluji, a pochopení - jak říká Oromis - plodí vcítění.
Více než třetina zaklínačů se zaměřovala na léčení. Ty Eragon propustil poté, co jim dal za úko1 naučit se pětici nových zaklínadel, která jim umožní léčit více druhů zranění. Se zbývajícími zaklínači se Eragon snažil vytvořit jasný postup velení - jmenoval Triannu svým zástupcem a dal jí na starost zajistit, aby byly jeho příkazy provedeny - a stmelit jejich různorodé osobnosti do soudržné bojové jednotky. Brzy zjistil, že snažit se přesvědčit kouzelníky ke spolupráci je jako snažit se přimět smečku psů, aby se podělili o jedinou kost. Nepomohlo ani to, že k němu cítili úctu, protože nedokázal využít svůj vliv k tomu, aby urovnal jejich sváry.
Ve snaze získat přesnější představu o jejich dovednostech je Eragon nechal provést řadu kouzel. Když sledoval, jak zápolí s kouzly která on dnes považoval za jednoduchá, začal si uvědomovat, jak moc se jeho vlastní síly zdokonalily. Podivil se: A když pomyslím, že jsem kdysi měl potíž zvednout do vzduchu kamínek.
A když pomyslím, ozvala se Safira, že Galbatorix měl víc než sto let, aby zdokonaloval své schopnosti…
Slunce se klonilo k západu a zesilovalo teplé oranžové světlo, dokud tábor Vardenů, čemomodrá řeka Jiet a celé Hořící pláně nebyly zalité výraznou, mramorovanou září, jako z nějakého šíleného snu. Slunce už bylo sotva chloupek nad obzorem, když do stanu dorazil posel. Řekl Eragonovi, že mu Nasuada nařizuje, aby za ní okamžitě přišel. „A myslím, že by sis měl raději pospíšit, Stínovrahu, pokud ti nevadí, že to tak říkám."
Když si vynutil od Du Vrangr Gata slib, že budou připraveni a ochotně mu budou k ruce, až si je přivolá na pomoc, utíkal Eragon spolu se Safirou mezi řadami šedých stanů k Nasuadě. Jakýsi pronikavý rozruch nad hlavou ho přiměl zvednout oči od zrádné země a pohlédnout k nebi.
Uviděl obří hejno ptáků kroužících mezi dvěma vojsky. Zahlédl orly, jestřáby a sokoly spolu s množstvím lačných vran a jejich větších nenasytných bratranců krkavců s dýkovitými zobáky a modrými těly. Každý pták lačnil po krvi, aby si jí svlažil hrdlo, a po dostatku teplého masa, aby si jím naplnil žaludek a ukojil hlad. Ze zkušenosti a instinktivně tušili, že kdekoli se v Alagaësii objeví armády, mohou čekat velkolepou hostinu mršin.
Sbírají se válečná mračna, poznamenal Eragon.

Nar Garzhvog

Eragon vstoupil do stanu a Safira protáhla hlavu za ním. Uvítal je ostrý skřípot, jak Jörmundur a několik Nasuadiných velitelů vytasili na vetřelce meče. Muži spustili zbraně, když Nasuada řekla: „Pojď dál, Eragone."
„Čeho si žádáš?" zeptal se Eragon.
„Zvědové nám donesli zprávu, že se ze severovýchodu blíží skupina nějakých sta Kullů."
Eragon se zamračil. Nečekal, že v bitvě narazí na urgaly, protože už je neřídil Durza a spousta jich zahynula ve Farthen Dûru. Ale pokud přišli, tak přišli. Cítil, jak i v něm roste lačnost po krvi, a divoce se ušklíbl, když uvažoval o tom, jak urgaly zničí pomocí svých nových sil. Pleskl rukou do rukojeti Zar'rocu a řekl: „Bude mi potěšením je odstranit. Safira a já to můžeme zvládnout sami, jestli chcete."
Nasuada pozorně sledovala jeho tvář, když říkala: „To nemůžeme, Eragone. Nesou bílou vlajku a žádají o slyšení."
Eragon na ni hleděl s otevřenými ústy. „Určitě nemáš v úmyslu s nimi mluvit!"
„Uvítám je stejně zdvořile, jako bych uvítala každého nepřítele, který přichází vyjednávat."
„Ale jsou to zvířata. Nestvůry! Nebylo by rozumné vpustit je do tábora. Nasuado, viděl jsem zvěrstva, která urgalové spáchali. Těší se pověsti a utrpení a nezaslouží si víc slitování než vzteklý pes. Není třeba abys ztrácela čas s očividnou léčkou. Stačí slovo a já a každý z tvých bojovníků budeme více než ochotní ty odporné stvůry pro tebe zabít."
„V tomhle," řekl Jörmundur, „souhlasím s Eragonem. Pokud nenaslouchás nám, Nasuado, vyslyš aspoň jeho."
Nasuada nejprve Eragonovi pošeptala, aby to nikdo jiný neslyšel. "Tvůj výcvik je skutečně nedokončený, pokud jsi tak zaslepený." Pak zvýšila hlas a v něm Eragon uslyšel týž neoblomný autoritativní tón, jímž hovořil její otec: „Všichni zapomínáte, že jsem také bojovala ve Farthen Dûru, stejně jako vy, a že jsem viděla zuřivost urgalů… Ale viděla jsem i naše vlastní muže páchat skutky stejně ohavné. Nechci zlehčovat míru utrpení, které nám urgalové způsobili, ale ani nebudu odmítat možné spojence, když nás Království tak nesmírně početně převyšuje."
„Má paní, je to pro vás příliš nebezpečné, abyste se setkala s Kullem."
„Příliš nebezpečné?" Nasuada povytáhla obočí. „Když mě chrání Eragon, Safira, Elva a všichni vojáci kolem mě? To si nemyslím."
Eragon zoufale zaťal zuby. Řekni něco, Safiro. Můžeš ji přesvědčit, aby se toho pošetilého plánu vzdala.

Ne, to neudělám. Máš v téhle věci zastřenou mysl.
Nemůžeš s ní přece souhlasit! zvolal Eragon ohromeně. Byla jsi se mnou v Yazuaku, víš, co tam urgalové napáchali. A co když jsme opustili Teirm, moje zajetí v Gil'eadu a Farthen Dûru? Kdykoli jsem se setkal s urgaly, pokusili se nás zabít nebo něco horšího. Nejsou víc než krutá zvířata.
Elfové si během Du Fyrn Skulblaka mysleli totéž o dracích.
Na Nasuadin rozkaz její stráže rozvázaly přední a boční dílce stanu, nechaly ho otevřený, aby měli všichni přehled a Safira se mohla přikrčit vedle Eragona. Pak se Nasuada usadila ve své židli s vysokým opěradlem a Jörmundur a ostatní velitelé se postavili do dvou rovnoběžných řad, aby ten, kdo bude žádat o slyšení, musel projít mezi nimi. Eragon stál po její pravici, Elva nalevo.
Ani ne za pět minut u východního okraje tábora propukl obrovsky řev. Smršť pošklebků a urážek byla čím dál hlasitější, dokud nespatřili jediného Kulla, který kráčel k Nasuadě, zatímco ho dav Vardenů zasypával výsměchem.
Urgal - nebo také beran, jak si Eragon vzpomněl, že se jim říká - nesl hlavu vysoko a cenil žluté tesáky, ale jinak na nadávky nereagoval. Byl to ukázkový exemplář této rasy, osm a půl stopy vysoký, se silnými, hrdými - i když škaredými - rysy, tlustými zkroucenými rohy a neskutečným svalstvem, takže vypadal, že by jedinou ranou dokázal zabít medvěda. Na sobě měl jen pletenou bederní roušku, pár plátů neopracovaného železného brnění spojeného dohromady kousky drátů a zahnutý kovový kotouč posazený mezi dvěma rohy místo helmy. Dlouhé černé vlasy měl spletené do copu.
Eragon cítil, jak se mu rty sevřely v nenávistném úšklebku; musel se držet, aby nevytasil Zar'roc a nezaútočil. Přesto nemohl neobdivovat urgalovu odvahu, že se postavil celé armádě nepřátel sám a neozbrojený. Ke svému překvapení zjistil, že Kullova mysl je silně obrněná.
Když urgal zastavil před stanem a neodvažoval se přijít blíž, Nasuada přikázala strážím, aby utišily dav. Každý hleděl na urgala a přemýšlel, co asi dál udělá.
Urgal zvedl svalnaté paže k nebi, mocně se nadechl, pohlédl na Nasuadu, pak otevřel chřtán a začal řvát. V mžiku na něj namířilo houští mečů, ale on jim nevěnoval pozornost a pokračoval v řevu, dokud zcela nevyprázdnil plíce. Potom pohlédl na Nasuadu, nevšímal si nenávistných pohledů stovek lidí a zavrčel s výrazným, hrdelním přízvukem: „Co je to za zradu, paní Temnolovkyně? Slíbili mi bezpečný průchod. Copak lidé porušují své slovo tak snadno?“
Jeden z Nasuadiných velitelů se k ní naklonil a řekl: „Paní, dovol nám ho potrestat za jeho drzost. Jakmile ho naučíme úctě, pak můžeš vyslechnout jeho vzkaz, ať je jakýkoli.“
Eragon si sice přál zůstat potichu, ale znal svou povinnost vůči Nasuadě a Vardenům, a tak se sklonil a pošeptal Nasuadě do ucha: „Neurážej se. Takhle oni zdraví své válečné vůdce. Správná odpověď na tento pozdrav je narazit do sebe hlavami, ale nemyslím, že to chceš zkoušet.“
„Tohle tě naučili elfové?“ zašeptala, aniž spustila oči z čekajícího.
„Ano.“
„Co dalšího tě naučili o urgalech?“
„Spoustu věcí,“ připustil neochotně.
Nasuada řekla Kullovi a také svým mužům za ním: „Vardenové nejsou lháři jako Galbatorix a Království. Řekni, co máš na srdci; nemusíš se bát žádného nebezpečí, zatímco spolu budeme vyjednávat.“
Urgal si odfrkl a zvedl kostnatou bradu výš, aby odhalil krk; Eragon v tom poznal projev přátelství. Sklonit hlavu pro jejich rasu znamenalo hrozbu, protože to naznačovalo, že urgal má v úmyslu napíchnout protivníka na rohy. „Jsem Nar Garzhvog z kmene Bolveků. Mluvím tu za svůj lid.“ Vypadalo to, jako by každé slovo rozkousal, než ho ze sebe vyplivl. „Urgalové jsou nenávidění víc než kterákoli jiná rasa. Elfové, trpaslíci i lidé nás pronásledují, upalují nás a vyhánějí z našich domů.“
„Ne bez dobrého důvodu,“ poznamenala Nasuada.
Garzhvog přikývl. „Ne bez důvodu. Náš lid miluje válku. Ale jak často jsme napadáni jen proto, že vám připadáme ošklivý, stejně jako vy nám? Od pádu Jezdců jsme vzkvétali. Naše kmeny jsou dnes tak početné, že nás drsná země, ve které žijeme, už neuživí.“
„A tak jste se spojili s Galbatorixem.“
„Ano, paní Temnolovkyně. Slíbil nám dobrou půdu, pokud zabijeme jeho nepřátele. Ale on nás podvedl. Jeho kouzelník s ohnivými vlasy, Durza, si podrobil mysl našich válečných vůdců a přinutil naše kmeny spolupracovat, na což nejsme zvyklí. Když jsme to v trpasličí duté hoře zjistili, Herndall, matky, které nám vládnou, poslaly mou družku ke Galbatorixovi, aby se zeptala, proč nás tak využívá.“ Garzhvog potřásl těžkou hlavou. „Nevrátila se. Naši nejlepší berani zemřeli za Galbatorixe a on nás pak zahodil jako zlomený meč. On je drajl a bezrohý zrádce s hadím jazykem. Paní Temnolovkyně, teď je nás méně, ale budeme bojovat s tebou, pokud nám to dovolíš.“
„Jaká je cena?“ zeptala se Nasuada. „Vaše Herndall musí chtít něco na oplátku.“
„Krev. Galbatorixovu krev. A pokud Království prohraje, žádáme, abys nám dala půdu; půdu, na které bychom se mohli množit a růst, půdu, abychom se v budoucnosti vyhnuli dalším bitvám.“
Eragon poznal podle výrazu Nasuadiny tváře, ještě než odpověděla, že už je rozhodnutá. Očividně to poznal i Jörmundur, protože naklonil a polohlasně řekl: „Nasuado, tohle nemůžeš udělat. Je to proti přírodě.“
„Příroda nám nepomůže porazit Království. Potřebujeme spojence.“
„Muži raději zběhnou, než aby bojovali po boku s urgaly.“
‚S tím si nějak poradíme. Eragone, dodrží urgalové slovo?“
„Jenom dokud budeme mít společného nepřítele.“
Nasuada prudce přikývla a znovu zvýšila hlas: „Dobře, Nar Garzhvogu. Ty a tví válečníci se můžete utábořit u východního křídla naší armády, stranou od hlavního praporu, a později dojednáme podmínky naší dohody.“

„Ahgrat ukmar," zavrčel Kuli a praštil se pěstmi do čela. „Jsi moudrá Herndall, paní Temnolovkyně."
„Proč mi tak říkáš?"
„Herndall?"
„Ne, Temnolovkyně."
Garzhvog vydal hrdelní chrochtavý zvuk, který si Eragon vyložil jako smích. „Temnolovec je jméno, které jsme dali tvému otci, kvůli tomu, jak nás pronásledoval v temných chodbách pod trpasličí horou, a kvůli barvě jeho kůže. Jako jeho mládě si zasloužíš stejné jméno." S těmito slovy se rozloučil a odkráčel z tábora.
Nasuada se postavila a oznámila: „Každý, kdo zaútočí na urgaly, bude potrestán, jako by zaútočil na někoho z Vardenů. Dohlédněte na to, aby se tato zpráva dostala ke všem."
Sotva skončila, Eragon si všiml, jak se rychlým krokem blíží král Orrin s pláštěm rozevlátým do stran. Když byl dost blízko, vykřikl: „Nasuado! Je pravda, že jste se setkala s urgalem? Co tím míníte a proč mě neupozornili dříve? Já ne…"
Přerušila ho hlídka, která se náhle vynořila mezi řadami šedých stanů a zakřičela: „Z Království přijíždí jezdec na koni!"
Orrin v mžiku zapomněl, co chtěl říct, a přidal se k Nasuadě, která spěchala k první linii, následovaná nejmíň stovkou lidí. Než aby se Eragon prodíral davem, vyšvihl se na Safiru a nechal ji, aby ho donesla k cíli.
Když Safira zastavila u náspů, výkopů a řad špičatých tyčí, které bránily přední okraj vardenského ležení, Eragon uviděl osamělého vojáka, jak jede divokým tryskem přes nehostinné území nikoho. Nízko nad ním létali dravci, aby zjistili, zda už náhodou nepřijel první chod jejich hostiny.
Voják přitáhl hřebci uzdu nějakých sto stop od obranného náspu, aby si ponechal co největší odstup mezi sebou a Vardeny a vykřikl' „Tím, že jste odmítli velkorysou možnost vzdát se králi Galbatorixovi, zvolili jste si smrt. Už nebudeme vyjednávat. Ruka přátelství se změnila ve válečnou pěst! Pokud kdokoli z vás má stále v úctě svého právoplatného panovníka, vševědoucího, všemocného krále Galbatorixe, ať prchne! Nikdo nám neunikne, jakmile vyrazíme vyčistit Alagaësii od všech ničemů, zrádců a podvratných živlů. A ačkoli to našeho pána bolí - neboť ví, že většina těchto buřičských činů je vyprovokována nenávistnými a zvrácenými vůdci -, potrestáme i nezákonné území známé jako Surda a vrátíme ho pod shovívavou vládu krále Galbatorixe, který se ve dne v noci obětuje pro dobro svých lidí. Takže utečte, říkám, nebo vás čeká osud vašeho posla."
S tím voják rozvázal plátěný pytel a zamával useknutou hlavou. Hodil ji do vzduchu a díval se, jak spadla mezi Vardeny, pak obrátil hřebce, pobídl ho ostruhami a hnal se tryskem zpátky k tmavé mase Galbatorixových šiků.
„Mám ho zabít?" zeptal se Eragon.
Nasuada zavrtěla hlavou. „Brzy zaplatí, co jsou nám dlužni. Neporuším pravidlo nedotknutelnosti poslů, i když Království to udělalo.
„Jak si…" Vyjekl překvapením a sevřel Safiřin krk, aby nespadl, když se zvedla nad náspy a postavila přední nohy na zelenožlutý val Rozevřela čelisti, vydala dlouhý, hluboký řev, hodně podobný tomu Garzhvogovu, jenomže tento řev byl vzdorovitou výzvou nepřátelům, varováním před hněvem, který probudili, a jasnou výzvou všem, kdo nenávidí Galbatorixe.
Její burácivý hlas vyplašil hřebce natolik, že prudce uskočil doprava, sklouzl na rozpálené zemi a upadl na bok. Vojáka to shodilo z koně a přistál v gejzíru ohně, který vybuchl právě v tom okamžiku. Vydal jediný výkřik tak hrozný, že z toho Eragonovi mravenčila kůže na temeni hlavy, pak utichl a znehybněl navždy.
Ptáci se začali slétat.
Vardenové zajásali nad Safiřiným výkonem. Dokonce i Nasuada se trochu usmála. Pak sepjala ruce a řekla: „Myslím, že zaútočí za úsvitu. Eragone, shromáždi Du Vrangr Gata a připrav se na boj. Během hodiny pro tebe budu mít příkazy."
Vzala Orrina za rameno, odvedla ho zpátky ke středu tábora a řekla: „Pane, toto jsou rozhodnutí, která musíme udělat. Mám jistý plán, ale bude to vyžadovat…"
Ať přijdou, řekla Safira. Kroutila špičkou jazyka jako kočka, která sleduje králíka. Všichni shoří.

Čarodějčin nápoj

Na Hořící pláně padla noc. Pokrývka z temného kouře zakryla měsíc a hvězdy a země se ponořila do hluboké tmy, narušované jen chmurnou září ojedinělých rašelinových ohňů a tisíců pochodní, jež armády zapálily. Eragonovi, který tábořil poblíž první linie Vardenů, vojsko Království připadalo jako husté seskupení nezřetelných oranžových světel, rozsáhlé jako kterékoli město.Když Eragon připnul Safiře na ocas poslední kus brnění, zavřel oči, aby lépe udržel spojení s kouzelníky z Du Vrangr Gata. Musel se naučit okamžitě je najít; jeho život bude záviset na rychlém a včasném dorozumívání se s nimi. Na oplátku se kouzelníci museli naučit rozpoznat dotek jeho mysli, aby se mu nebránili, když bude potřebovat jejich pomoc.
Eragon se usmál a řekl: „Ahoj, Oriku." Otevřel oči a uviděl Orika šplhat na nízký ohyb skály, kde on a Safira seděli. Trpaslík měl na sobě brnění a držel v levé ruce luk z urgalského rohu. Dřepnul si vedle Eragona, otřel si čelo a zakroutil hlavou. „Jak jsi poznal, že jsem to já? Chránil jsem se."
Každé vědomí je jiné, vysvětlila Safira. Tak jako žádné dva hlasy nezní úplně stejně.
„Aha."
Eragon se zeptal: „Co tě sem přivádí?"
Orik pokrčil rameny. „Napadlo mě, že bys v téhle pochmurné noci ocenil krapet společnosti. Zvláště když Arya nemá čas a tuhle bitvu nebojuješ s Murtaghem."
Kéž by tady byl, pomyslel si Eragon. Murtagh byl jediný člověk, který se mu vyrovnal v šermířském umění, aspoň před Agaetí Blödhren. Bojovat s ním bylo jednou z mála Eragonových radostí během jejich společných časů. Rád bych si s

tebou znovu zabojoval, starý příteli.
Vzpomněl si, jak Murtagha zabili - jak ho urgalové odtáhli do podzemí ve Farthen Dûru. To jej přinutilo přiznat si jednu věc: ať jsi sebelepší bojovník, ve většině případů je čistě věcí náhody, kdo zůstane naživu a kdo zemře ve válce.
Orik musel jeho náladu vycítit, protože poplácal Eragona po rameni a řekl: „To bude dobré. Jen si představ, jak se ti vojáci tam venku cítí, když vědí, že zanedlouho se budou muset postavit tobě!“
Eragon se znovu vděčně usmál. „Jsem rád, že jsi přišel.“
Špička Orikova nosu zčervenala a on sklopil pohled, zatímco si rukama pohrával s lukem. „No, víš,“ zabručel, „Hrothgarovi by se moc nelíbilo, kdybych dopustil, aby se ti něco stalo. Navíc jsme teď nevlastní bratři, ne?“
Prostřednictvím Eragona se Safira zeptala: Co ostatní trpaslíci? Nejsou pod tvým velením?
Orikovi v oku zazářila jiskřička. „No ano, to jsou. A zanedlouho se k nám přidají. Vzhledem k tomu, že Eragon je členem Durgrimst Ingeitum, je jenom správné, když budeme bojovat proti Království spolu. Vy dva aspoň nebudete tak zranitelní; můžete se soustředit na hledání Galbatorixových kouzelníků, místo abyste se bránili neustálým útokům.“
„Dobrý nápad. Děkuji.“ Orik souhlasně zabručel. Pak se Eragon zeptal: „Co si myslíš o Nasuadě a urgalech?“
„Rozhodla se správně.“
„Tys ní souhlasíš?!“
„Ano. Nelíbí se mi to o nic víc než tobě, ale souhlasím s ní.“
Pak se mezi nimi rozhostilo ticho. Eragon seděl opřený o Safiru, hleděl směrem k šikům Království a snažil se ubránit narůstající úzkosti. Minuty se vlekly. Nekonečné čekání před bitvou pro něj bylo stejně náročné jako skutečný boj.
Prozatím tedy naolejoval Safiřino sedlo, očistil rez z drátěné košile a potom si opakoval zvláštnosti jednotlivých členů Du Vrangr Gata, aby je v bitvě spolehlivě poznal, - zkrátka hledal si cokoli, čím by si mohl ukrátit čas.
Víc než o hodinu později se zarazil, když ucítil, jak se přes území nikoho blíží dvě bytosti. Angela? Solembum? Zmatený a vyplašený vzbudil Orika, který si zdříml, a řekl mu, co zjistil.
Trpaslík se zamračil a vytáhl z opasku válečnou sekeru. „Setkal jsem se s tou bylinkářkou jen párkrát, ale nepřipadala mi jako někdo, kdo by nás měl zradit. Po desetiletí je mezi Vardeny vítána.“
„Přesto bychom měli zjistit, co tam dělala,“ řekl Eragon.
Společně si opatrně hledali cestu táborem, aby zachytili dvojici, která se blížila k opevnění. Angela brzy doběhla na světlo se Solembumem v patách. Byla zachumlaná v tmavém, dlouhém plášti, který jí umožňoval splynout s krajinou. Projevovala překvapivou čilost, sílu a pružnost, když šplhala přes řady náspů, které trpaslíci postavili, přehoupla se od tyče k tyči, skákala přes výkopy a nakonec utíkala horempádem dolů ze strmého srázu posledního náspu a zastavila se, celá zadýchaná, až přímo před Safirou.
Angela si shodila kapuci pláště a vrhla na ně rozzářený úsměv. „Uvítací výbor! To je od vás pozorné.“ Když mluvila, kočkodlak se zachvěl po celém těle, srst se mu zavlnila. Pak se jeho obrys rozmazal, jako byste na něj hleděli přes kalnou vodu, a když se znovu vyjasnil, objevila se postava nahého chlapce se střapatými vlasy. Angela strčila ruku do koženého vaku u opasku a podala Solembumovi dětskou tuniku a krátké kalhoty, spolu s malou černou dýkou, se kterou bojoval.
„Co jste dělali tam venku?“ zeptal se Orik a podezíravě se na ně zahleděl.
„Ach, to a ono.“
„Myslím, že bys nám to raději měla říct,“ řekl Eragon.
Její tvář ztvrdla. „Skutečně? Copak nedůvěřuješ Solembumovi a mně?“ Kočkodlak vycenil špičaté zuby.
„Ne tak úplně,“ připustil Eragon, ale s mírným úsměvem.
„To je dobře,“ řekla Angela. Poplácala ho po tváři. „Budeš žít déle. Jestli to tedy musíš vědět, dělala jsem to nejlepší, abych pomohla porazit Království, ale mé metody nevyžadují, aby člověk hulákal a honil se s mečem.“
„A jaké přesně jsou ty tvé metody?“ zavrčel Orik.
Angela se zastavila, aby stočila plášť do pevného rance, který pak schovala do vaku. „Raději bych to neříkala; chci, aby to bylo překvapení. Nebudete muset čekat dlouho, než to zjistíte. Začne to za pár hodin.“
Orik se zatahal za vousy. „Co začne? Pokud nám nedáš přímou odpověď, budeme tě muset odvést k Nasuadě. U ní možná přijdeš k rozumu.“
„Není třeba mě táhnout k Nasuadě,“ řekla Angela. „Dala mi povolení překročit hranice.“
„To říkáš ty,“ zapochyboval Orik ještě bojovněji než předtím.
„A říkám to i já,“ prohlásila Nasuada, která se k nim přiblížila zezadu, jak si Eragon uvědomil. Také cítil, že ji doprovázejí čtyři Kullové, z nichž jeden byl Garzhvog. Zamračeně se k nim obrátil a nijak se nepokusil skrýt nelibost, kterou v něm přítomnost urgalů vyvolala.
„Má paní,“ zamumlal Eragon.
Orik nebyl tak klidný; s peprnou nadávkou uskočil dozadu a sevřel válečnou sekeru. Rychle si však uvědomil, že nehrozí žádný útok, a úsečně Nasuadu pozdravil. Ale jeho ruka se nepouštěla rukojeti zbraně, ani nespouštěl oči z mohutných urgalů. Angela, jak se zdálo, neměla žádné takové zábrany. Vzdala patřičný hold Nasuadě, pak oslovila urgaly jejich vlastním drsným jazykem, na což odpověděli se zjevným potěšením.
Nasuada si odtáhla Eragona stranou, aby měli trochu soukromí, a řekla mu: „Potřebuji, abys na okamžik odložil své pocity stranou a posoudil to, co ti chci říct, jen logikou a rozumem. Dokážeš to?“
Se ztuhlou tváří přikývl. „Tedy: Dělám všechno možné, abych zajistila, že zítra neprohrajeme. Přesto nezáleží na tom, jak dobře budeme bojovat, nebo jak dobře povedu Vardeny, nebo jestli dokonce rozprášíme Království, pokud tebe,“ píchla ho prstem do hrudi, „zabijou. Rozumíš?“ Znovu přikývl. „Není nic, co bych mohla udělat, abych tě Ochránila, pokud se ukáže Galbatorix; jestli se tak stane, budeš mu muset čelit sám. Du Vrangr Gata pro něj nepředstavují větší hrozbu než pro tebe a já je nenechám vyhubit bez důvodu.“

„Vždycky jsem věděl," řekl Eragon, „že budu muset čelit Galbatorixovi sám, se Safirou."
Nasuadě přelétl přes rty smutný úsměv. V mihotavém světle pochodní vypadala velmi unaveně. „No, není důvod vymýšlet si problémy tam, kde žádné neexistují. Je možné, že tu Galbatorix ani není." Přesto se zdálo, že sama svým slovům nevěří. „V každém případě tě mohu aspoň zachránit před smrtí mečem do břicha. Slyšela jsem, co mají v plánu trpaslíci, a napadlo mě, že bych ten záměr mohla ještě vylepšit. Požádala jsem Garzhvoga a tři z jeho beranů, aby tě střežili. A pokud budou souhlasit - což udělali -, že prověříš, jestli nemají zrádné úmysly."
Eragon ztuhl. „Nemůžeš čekat, že budu bojovat s těmi nestvůrami po boku. Kromě toho už jsem přijal nabídku trpaslíků, že budou Safiru a mě bránit. Asi by nepochopili, kdybych je odmítl kvůli urgalům."
„Pak tě mohou střežit ti i ti," odsekla Nasuada. Dlouho si zkoumavě prohlížela jeho tvář a hledala - ani nevěděl co. „Och, Eragone. Doufala jsem, že dokážeš odhlédnout od své nenávisti vůči urgalům. Co jiného bys dělal na mém místě?" Povzdechla si, když nic neříkal. „Pokud někdo má důvod chovat zášť vůči urgalům, pak jsem to já. Zabili mi otce. Přesto nemohu dovolit, aby to ovlivňovalo mé rozhodování o tom, co je nejlepší pro Vardeny… Aspoň se zeptej Safiry na její názor, než se vyjádříš. Můžu ti sice nařídit, abys ochranu urgalů přijal, ale byla bych raději, kdyby ses pro ni rozhodl sám."
Chováš se pošetile, poznamenala Safira bez pobízení.
Pošetile, že nechci mít za zády Kully?
Ne. Pošetile proto, že v naší současné situaci odmítáš pomoc ať už přichází odkudkoli. Mysli přece! Víš, co by Oromis udělal, a víš, co by ti na to řekl. Nedůvěřuješ jeho úsudku?
Nemusí mít ve všem pravdu, odsekl Eragon.
To není žádný argument… Zvaž to sám, Eragone, a řekni mi, jestli mám pravdu. Ty přece znáš správnou cestu. A já bych byla zklamaná, kdybys ji nedokázal přijmout.
Tím, že ho Safira a Nasuada přemlouvaly, se Eragonovi o to víc chtělo nesouhlasit. Přesto věděl, že nemá na výběr. „Dobrá, ať mě střeží, ale jen pokud v jejich mysli neobjevím nic podezřelého. A slíbíš mi, že po téhle bitvě už mě znovu nebudeš nutit spolupracovat s urgalem?"
Nasuada zavrtěla hlavou. „To nemůžu, kdyby to mělo uškodit Vardenům." Odmlčela se a řekla: „A Eragone?"
„Ano, má paní?"
„V případě své smrti jsem tě zvolila svým nástupcem. Kdyby se to mělo stát, radím ti, abys spoléhal na Jörmundurovy rady - má víc zkušeností než ostatní členové Rady starších - a očekávám, že pro tebe bude blaho těch pod tebou na prvním místě. Je to jasné, Eragone?"
Její prohlášení ho zaskočilo. Vardenové pro ni znamenali vše. Nabídnout mu nástupnictví bylo největší gesto důvěry, jaké vůbec mohla udělat. Její sebejistota ho zahanbila a dotkla se ho; sklonil hlavu. „V takovém případě se budu snažit být tak dobrý vůdce jako ty a Ažihad. Je to pro mě velká čest, Nasuado."
„Ano, to vím." Odvrátila se od něj a znovu se připojila k ostatním.
Eragona Nasuadina důvěra odzbrojila a zjistil, že to zmírnilo i jeho hněv. Pomalu se vrátil k Safiře. Prohlížel si Garzhvoga a další urgaly a snažil se odhadnout jejich rozpoložení, ale jejich rysy byly tak odlišné od těch, na které byl zvyklý, že nedokázal poznat víc než ty nejzákladnější pocity. Ani v sobě nenašel schopnost vcítit se do nich. Pro něj to byly kruté nestvůry, které by ho dříve či později zabily a které byly neschopné lásky, laskavosti nebo dokonce opravdové inteligence. Zkrátka, byly to nižší bytosti.
Hluboko v jeho mysli Safira zašeptala: Jsem si jistá, že Galbatorix má na to stejný názor.
A má k tomu dobrý důvod, zavrčel, aby ji rozzlobil. Potlačil svůj odpor a nahlas řekl: „Nar Garzhvogu, vy čtyři jste prý souhlasili, že mě pustíte do svojí mysli."
„Je to tak, Ohnivý meči. Paní Temnolovkyně nám řekla, co je třeba. Jsme poctěni mít šanci bojovat po boku tak mocného válečníka a takového, který pro nás tolik udělal."
„Jak to myslíš? Zabil jsem spousty tvých příbuzných." V tu chvíli se ale Eragonovi nečekaně vybavila část jednoho z Oromisových svitků. Stálo tam, že urgalové, samci i samice, určují své postavení ve společnosti prostřednictvím boje a že je to především tento zvyk, který vedl k tolika střetům mezi urgaly a dalšími rasami. Což by znamenalo, že pokud se obdivují jeho skutkům v bitvě, pak mu možná přisuzují stejné postavení jako jednomu ze svých válečných vůdců.
„Tím, že jsi zabil Durzu, jsi nás osvobodil od jeho nadvlády. Jsme tvými dlužníky, Ohnivý meči. Žádný z našich beranů tě nenapadne, a pokud navštívíš naše domy, ty i drak, Ohnivý jazyk, budete vítáni jako žádný cizinec před vámi."
Ze všech odpovědí, které Eragon čekal, vděčnost byla to poslední a vůbec na ni nebyl připravený. Neschopen vymyslet lepší odpověď jen utrousil: „Budu na to pamatovat." Přesunul svůj pohled na další urgaly, pak se vrátil ke Garzhvogovi a jeho žlutým očím a zeptal se. „Jsi připraven?"
„Ano, Jezdče."
Jak se Eragon přibližoval ke Garzhvogovu vědomí, připomnělo mu to, jak Dvojčata vpadla do jeho mysli, když se objevil ve Farthen Dûru. Tahle vzpomínka ale rychle zmizela, jakmile se pohroužil do urgalovy mysli. Samotná povaha jeho zkoumání - hledání zlovolného záměru, možná skrytého někde v Garzhvogově minulosti - znamenala, že Eragon musel projít roky vzpomínek. Na rozdíl od Dvojčat mu Eragon nezpůsoboval záměrně bolest, ale nebyl ani příliš něžný. Cítil, jak sebou Garzhvog trhnul při občasných bodnutích bolesti. Stejně jako u trpaslíků a elfů i mysl urgala obsahovala odlišné prvky než ta lidská. Její uspořádání zdůrazňovalo přísnost a hierarchii - jako důsledek kmenového uspořádání, které urgaly sdružovalo - ale byla drsná a surová, krutá a prohnaná: byla to mysl divokého zvířete.
Ačkoli se nesnažil dozvědět víc o Garzhvogovi jako jedinci, nemohl se Eragon vyhnout tomu, aby nevstřebal i útržky z jeho života. Garzhvog se tomu nebránil. Vlastně se zdálo, že dychtí po tom, podělit se o své zážitky, aby Eragona přesvědčil, že urgalové nejsou jeho rození nepřátelé. Nemůžeme si dovolit mít dalšího Jezdce, který se vzbouří a bude nás chtít zničit, řekl Garzhvog. Dívej se dobře, Ohnivý meči, a pochop, zda jsme skutečně takové nestvůry, za které nás

máte…
Problesklo mezi nimi tolik obrazů a pocitů, že Eragon skoro ztratil nit: Garzhvogovo dětství s dalšími mláďaty v polorozpadlé vesnici vystavěné hluboko v srdci Dračích hor; jeho matka, která mu češe vlasy hřebenem z rohu a zpívá mu něžnou píseň; jak se učí lovu zvěře a dalších kořistí holýma rukama; roste víc a víc, dokud není zřejmé, že v jeho žilách stále proudí stará krev a že bude víc než osm stop vysoký, což z něj učiní Kulla; desítky výzev, které provedl, přijal a vyhrál; jak odešel z vesnice, aby získal uznání a mohl se spářit, a postupně se učil nenávidět, nevěřit a bát se - ano, bát - světa, který zavrhuje jeho rasu; boj ve Farthen Dûru; zjištění, že je ovládá Durza; a poznání, že jejich jedinou nadějí na lepší život je odložit stranou dávné rozpory, spřátelit se s Vardeny a svrhnout Galbatorixe z trůnu. Nikde nebyl ani náznak toho, že by Garzhvog lhal.
Eragon nemohl pochopit to, co právě viděl. Odtrhl se od Garzhvogovy mysli a ponořil se do každého ze tří zbývajících urgalů. Jejich vzpomínky potvrdily to, co se už dozvěděl z Garzhvogových myšlenek a vzpomínek. Nijak se nepokusili skrývat, že zabíjeli lidi, ale to se dělo na příkaz Durzy, když je černokněžník ovládal, nebo když bojovali s lidmi o jídlo či půdu. Dělali jsme, co jsme museli, abychom se postarali o své rodiny, stálo v jejich myslích.
Když Eragon skončil, stál před Garzhvogem a věděl, že urgalův rodokmen je stejně královský jako rodokmen kteréhokoli prince. Věděl, že ačkoli je Garzhvog nevzdělaný, je skvělý velitel a stejně dobrý myslitel a filozof jako sám Oromis. Určitě je bystřejší než já, připustil Eragon Safiře. Odhalil krk na znamení úcty a řekl nahlas: „Nar Garzhvogu," a poprvé si uvědomoval ušlechtilý původ titulu. „Jsem hrdý, že tě mám po svém boku. Můžeš říct Herndall, že pokud urgalové budou držet své slovo a neobrátí se proti Vardenům, nebudu stát proti vám." Eragon pochyboval, že bude kdy mít nějakého urgala rád, ale železná jistota, s jakou se držel svých předsudků ještě před pár minutami, mu teď připadala pošetilá a nemohl v tom s čistým svědomím pokračovat.
Safira ho šlehla po paži drsným jazykem, až mu drátěná košile zacinkala. Chce to odvahu, připustit, že ses mýlil, vid? Pouze pokud se bojíš vypadat hloupě, a vím, že bych vypadal mnohem hloupěji, kdybych dál trval na svém mylném přesvědčení.
No, maličký, právě jsi řekl něco moudrého. Ačkoli si ho dobírala cítil, že je hrdá na to, co právě dokázal.
„Opět jsme tvými dlužníky, Ohnivý meči," řekl Garzhvog. On a ostatní urgalové si přitiskli pěsti na vystouplá čela.
Eragon cítil, že by Nasuada chtěla znát podrobnosti toho, co se právě přihodilo, ale ovládla se. „Dobrá. Teď, když je to domluveno, musím odejít. Eragone, až přijde čas, dostaneš mé znamení od Trianny." S tím odkráčela do tmy.
Když se Eragon usadil u Safiry, Orik se k němu připlížil. „Je štěstí, že tu budeme my trpaslíkové, co? Budeme sledovat Kully jako ostříži, neboj se. Nedovolíme, aby tě dostali, zatímco k nim budeš otočený zády. V okamžiku, kdy zaútočí, jim usekneme nohy hned u těla."
„Myslel jsem, že jsi s Nasuadiným postupem souhlasil."
„To neznamená, že jim věřím nebo je chci mít přímo po svém boku, nebo snad ano?" Eragon se usmál a nezatěžoval se dál námitkami; bylo by nemožné přesvědčit Orika, že urgalové nejsou nenasytní zabijáci, když on sám tu možnost také odmítal, dokud nenahlédl do urgalových vzpomínek.
Kolem nich se rozprostírala temná noc; čekali na svítání. Orik vytáhl z kapsy brousek a dál si brousil ostří zahnuté sekery. Jakmile přišlo dalších šest trpaslíků, začali dělat totéž a sborové skřípání kovu o kámen naplňovalo vzduch pronikavým zvukem. Kullové seděli zady k sobě a zpívali písně o smrti. Eragon si krátil chvíli tím, že kolem sebe, Safiry, Nasuady, Orika a dokonce i Arye kladl ochranná kouzla. Věděl, že je nebezpečné ochraňovat tolik lidí najednou, ale nedokázal se smířit s tím, že by se jim něco stalo. Když skončil, uložil všechny síly, které mu zbyly, do diamantů zasazených v pásu Bělota Moudrého. Pak se zájmem sledoval, jak se Angela oblékala do zeleného a černého brnění, jak vytáhla vyřezávané dřevěné pouzdro a sestavila výstřední obouruční meč, sestávající z dřevěné násady a dvou čepelí z lesklé oceli, které se připevnily každá na jeden konec rukojeti. Několikrát zatočila složenou zbraní kolem hlavy, než se ujistila, že meč vydrží otřesy bitvy.
Trpaslíci ji sledovali s výrazem nesouhlasu a Eragon zaslechl jednoho reptat: „…to je rouhání, že by měl někdo jiný než příslušník Durgrimst Quan třímat huthvír."
Potom už byl jediným zvukem zase jen rozladěný koncert trpaslíků brousících své Čepele.
Už skoro svítalo, když začaly ty výkřiky. Eragon a Safira je díky ostřejším smyslům zaznamenali jako první, ale výkřiky bolesti byly brzy dost hlasité, aby je slyšeli i ostatní. Orik se postavil, pohlédl směrem ke Království, kde se rodil ten nelibý zvuk. „Co to tam mučí za zvířata, že vydávají takový hrůzostrašný nářek? Ten zvuk mě vážně mrazí až v kostech."
„Říkala jsem vám, že nebudete muset dlouho čekat," podotkla Angela. Její předchozí dobrá nálada ji opustila; vypadala bledá, vyčerpaná a ve tváři šedá, jako by jí bylo nevolno.
Ze svého místa u Safiry se Eragon zeptal: „To jsi udělala ty?"
„Ano. Otrávila jsem jejich maso, jejich chléb, pití - cokoli, co se mi dostalo do rukou. Někteří zemřou teď, jiní později, jak si různé druhy jedů budou vybírat svou daň. Podstrčila jsem důstojníkům rulík a další takové jedy, takže budou během bitvy blouznit." Pokusila se usmát, ale moc se jí to nedařilo. „Ne příliš čestný způsob boje, připouštím, ale raději udělám tohle, než abych se nechala zabít. Chaos mezi nepřáteli a tak."
„Jenom zbabělec nebo zloděj používá jed!" zvolal Orik. „Co je to za slávu, porazit nemocného protivníka?" Výkřiky zesilovaly i v okamžiku, kdy pronášel tato slova.
Angela se nepříjemně zasmála. „Sláva? Jestli chceš slávu, tak jsou tam tisíce dalších oddílů, které jsem neotrávila. Jsem si jistá, že si během dneška svou slávu užiješ do sytosti."
„Proto jsi potřebovala vybavení z Orrinova stanu?" zeptal se Eragon" Její skutek mu připadal odporný, ale netroufal si posoudit, jestli dobrý, nebo zlý. Byl prostě nezbytný. Angela otrávila vojáky ze stejného důvodu, z jakého Nasuada přijala urgalskou nabídku spojenectví - mohla to totiž být jejich jediná naděje na přežití.

„To je pravda.“
Počet naříkajících vojáků stoupal, až Eragon zatoužil zacpat si uši a nepouštět do nich dál ty mučivé zvuky. Cukal sebou, vrtěl se a rámus mu lezl na nervy. Přesto se přinutil poslouchat. To byla cena za to, že se bouří proti Království. Bylo by špatné si toho nevšímat. A tak seděl s rukama sevřenýma v pěst a čelistní klouby se mu pohybovaly v neustálém napětí, zatímco po Hořících pláních se rozléhaly neznámé hlasy umírajících mužů.

Bouře propuká

První paprsky svítání už dopadaly na zemi, když Trianna řekla Eragonovi: Je čas. Příval energie smetl Eragonovu ospalost. Vyskočil na nohy, rozkřikl tu zprávu všem kolem, a už když šplhal Safiře do sedla, vytahoval z toulce svůj nový luk. Kullové a trpaslíci obklopili Safiru a společně spěchali dolů po obranném náspu, dokud nedorazili k průchodu, který v noci uvolnili.
Vardenové proudili trhlinou co nejtišeji. Procházela jedna řada vojáků za druhou, brnění a zbraně měli obalené hadry, aby žádný zvuk neupozornil Království na jejich postup. Safira se přidala k zástupu ve chvíli, kdy se na grošovaném oři uprostřed mužů objevila Nasuada s Aryou a Triannou po boku. Všichni teď na sebe jen letmo pohlédli. Během noci se smrduté výpary soustředily nízko při zemi a tlumené ranní světlo pozlatilo husté mraky. A tak Vardenové dokázali překročit tři čtvrtiny neutrálního území, než je hlídky Království zahlédly. Když se před nimi rozezněly poplašné trubky, Nasuada vykřikla: „Teď, Eragone! Řekni Orrinovi, aby zaútočil. Ke mně, vardenští muži! Bojujte, abyste vyhráli zpátky své domovy. Bojujte, abyste ochránili své ženy a děti! Bojujte, abyste svrhli Galbatorixe! Zaútočte a vykoupejte svá ostří v krvi nepřátel! Do útoku!“ Pobídla koně kupředu a muži ji S obrovským řevem následovali a mávali zbraněmi nad hlavou.
Eragon předal Nasuadin rozkaz Bardenovi, zaklínači, který jel s králem Orrinem. O chvíli později uslyšel dusot kopyt, když se Orrin a jeho jeho skupina doprovázená zbytkem Kullů, kteří dokázali běžet stejně rychle koně - tryskem vyřítili od východu. Zaútočili na křídlo Království, dotlačili vojáky k řece Jiet a odvedli jejich pozornost, takže Vardenové mezitím stačili urazit vzdálenost, která je dělila od protivníka.
Dvě armády se střetly s ohlušujícím řevem. Kopí zařinčela o oštěpy, kladiva o štíty, meče o helmy a nad tím vším kroužili hladoví mrchožrouti a chraplavě krákali, poháněni k šílenství pachem čerstvého masa pod sebou.
Eragonovi poskočilo srdce v hrudi. Ted musím zabíjet, jinak zabijí oni mě. Téměř okamžitě ucítil, že z něj ochranná kouzla začala vysávat sílu, jak odkláněla útoky na Aryu, Orika, Nasuadu a Safiru.
Safira se držela zpátky od přední linie bitvy, protože vepředu by byli příliš vystaveni Galbatorixovým kouzelníkům. Eragon se zhluboka nadechl, začal myslí po nepřátelských kouzelnících pátrat a přitom celou dobu vystřeloval šípy. Du Vrangr Gata našli prvního nepřátelského zaklínače. Jakmile ho na to upozornili, spojil se se ženou, která nepřítele objevila a zápolila s ním. Eragon přidal všechnu sílu, kterou mohl v tu chvíli postrádat, rozdrtil kouzelníkův odpor, ovládl jeho vědomí - snažil se při tom nevnímat mužův děs - a přesně určil, které oddíly střeží, načež jej jediným z dvanácti slůvek pro smrt zabil. Vzápětí našel všechny už nechráněné vojáky a také je zabil. Vardenové zajásali, když před nimi oddíl mužů bezvládně padl k zemi.
Lehkost, s jakou je povraždil, Eragona ohromila. Vojáci neměli šanci utéct nebo se bránit. Jak odlišné od Farthen Dûru, pomyslel si. Přestože žasl nad vlastními schopnostmi, z tolika utrpení se mu dělalo zle. Ale teď nebyl čas se tím zaobírat.
Království se vzpamatovalo z počáteční vardenské zteče a začalo obsluhovat válečné stroje: katapulty vrhající kulaté střely z vypálené hlíny tvrdé jako kámen, vrhače vyzbrojené sudy tekutého ohně a samostříly, které zasypávaly útočníky sprškou šest stop dlouhýc šípů. Hliněné koule a tekutý oheň způsobovaly příšerné škody. Jedna koule dopadla na zem sotva třicet stop od Safíry. Když se Eragon přikrčil za štít, svištěl k němu vzduchem zubatý úlomek, který vzápětí zarazila ve vzduchu jedna z jeho obran. Zamrkal při náhlém ubytku energie.
Stroje brzy zastavily postup Vardenů a dál rozsévaly zmatek v jejich řadách. Pokud máme vydržet dost dlouho, abychom zlomili Království, musíme je zničit, uvědomil si Eragon. Pro Safíru by bylo snadné stroje rozbít, ale neodvážila se letět mezi vojáky ze strachu před útokem kouzelníků.
Osm vojáků prolomilo první řady Vardenů, vyřítili se k Saflře a vrhli se na ni s kopími. Než Eragon stačil vytasit Zar'roc, trpaslíci a Kullové celou skupinu odstranili.
„Dobrý boj!“ zaburácel Garzhvog.
„Dobrý boj!“ souhlasil Orik s krvelačným úšklebkem.
Eragon proti strojům nepoužil zaklínadla; určitě budou proti všemožným kouzlům chráněna. Ledaže by… Zapátral myslí a našel vojáka obsluhujícího jeden z katapultů. Ačkoli si byl jistý, že vojáka také chrání nějaký kouzelník, dokázal nad ním získat převahu a řídit jeho činy na dálku. Dovedl muže nahoru ke zbrani, kterou právě nakládali, a pak ho přiměl, aby mečem přesekl přadeno z krouceného lana, které pohánělo stroj. Lano bylo příliš tlusté, takže je voják nepřeťal na první úder a pak ho odtáhli jeho druhové, ale škoda už se nedala napravit. S mocným rupnutím částečně narušené přadeno prasklo, poslalo rameno katapultů dozadu a zranilo několik mužů. Eragon se zachmuřeně ušklíbl. Stejně pokračoval u dalšího katapultu a v krátkém sledu vyřadil z činnosti zbytek strojů.
Eragon se vrátil k sobě a uvědomil si tucty Vardenů hroutících se kolem Safíry; jednoho kouzelníka z Du Vrangr Gata mezitím přemohli. Strašlivě zaklel a vrhnul se zpátky po stopě kouzla, když hledal muže, který vyřkl osudné zaklínadlo, a svěřil bezpečí svého těla Safiře a svým strážím.
Víc než hodinu Eragon pátral po Galbatorixových kouzelnících, ale s malým úspěchem, protože byli mazaní a lstiví a přímo na něj neútočili. Jejich zdrženlivost Eragona mátla, dokud nevytrhl z mysli jednoho zaklínače - okamžik předtím,

než spáchal sebevraždu - myšlenku …nařízeno nezabít tebe ani draka.
To odpovídá na mou otázku, řekl Safiře, ale proč nás chce Galbatorix stále živé? Jasně jsme dali najevo, že podporujeme Vardeny.
Než stačila odpovědět, objevila se před nimi Nasuada, tvář měla od špíny a sražené krve, štít pomačkaný a z rány na stehně jí na levou nohu vytékala krev. „Eragone," oddechovala ztěžka. „Potřebuji tě, vás oba abyste bojovali, ukázali se a povzbudili muže… a vystrašili vojáky."
Její stav Eragona zaskočil. „Nejdřív mi dovol tě vyléčit," vykřikl v obavách, že by mohla omdlít. Měl jsem ji ochránit více kouzly.
„Ne! Já počkám, ale jsme ztraceni, jestli ty nezaraziš příliv vojáků." Oči měla skelné a prázdné, bezvýrazné dolíky ve tváři. „Potřebujeme… Jezdce." Zavrávorala v sedle.
Eragon jí zasalutoval se Zar'rocem. „Jednoho máš, má paní."
„Jdi," řekla, „a ať tě bohové střeží."
Eragon byl příliš vysoko na Safiřině hřbetě, než aby se mohl bít s nepřáteli pod sebou, a tak sesedl a postavil se vedle její pravé nohy. Orikovi a Garzhvogovi řekl: „Ochraňujte Safiřin levý bok. A ať budete dělat cokoli, nepřipleťte se nám do cesty."
„Dostanou tě, Ohnivý meči."
„Ne," řekl Eragon, „nedostanou. Teď zaujměte svá místa!" Když to udělali, položil ruku Safiře na nohu a pohlédl jí do jednoho jasného safírového oka. Zatančíme si, má milovaná?
Zatančíme, maličký.
Pak spojili své mysli víc než kdy předtím a překonali veškeré rozdíly mezi sebou, aby se stali jedinou bytostí. Zařvali, vyskočili kupředu a razili si cestu přední linií. Jakmile tam byli, Eragon nedokázal říct, z čích úst vyšel hladový proud plamene, který pohltil tucet vojáků a upekl je v jejich brnění, ani čí to byla paže, která máchla Zar'rocem v oblouku a rozštípla vojákovu helmu vedví.
Ve vzduchu byl cítit kovový pach krve a nad Hořícími pláněmi se nesla oblaka kouře, střídavě skrývala a odhalovala skupinky, oddíly, řady a prapory drtících se těl. Nahoře hladoví dravci čekali na své jidlo a slunce se po obloze blížilo k poledni.
Z myslí lidí kolem sebe Eragon a Safira zachycovali záblesky toho, jak vypadají. Safiry si vždy všimli jako první: obrovské nenasytné stvoření s drápy a tesáky obarvenými do červena, které zabíjí: všechny, kdo jí přijdou do cesty, údery mohutných tlap a máchnutím ocasu a valícími se vlnami plamene, jenž pohlcuje celé oddíly vojáků, její třpytivé šupiny zářily jako hvězdy a skoro oslepovaly nepřátele odrazem světla. Pak uviděli Eragona, jak běží po Safiřině boku. Pohyboval se rychleji, než stačili vojáci reagovat, a s nadlidskou silou roztříštil štít jedinou ranou, rozsekl brnění a odrazil meče těch, kdo se mu postavili. Střely a šípy vrhané proti němu padaly do země deset stop od něj, zadržené ochrannými kouzly.
Pro Eragona - a tudíž i pro Safiru - bylo těžší bojovat proti vlastní rase, než když ve Farthen Dûru bojoval s urgaly. Pokaždé, když uviděl vyděšenou tvář nebo pohlédl vojákovi do mysli, pomyslel si: Tohle bych mohl být já. Ale on ani Safira si nemohli dovolit žádné slitování; pokud před nimi stanul voják, zemřel.
Třikrát vyrazili kupředu a třikrát zabili všechny muže v prvních řadách Království, než se stáhli k hlavní skupině Vardenů, aby se nedostali do obklíčení. Na konci posledního útoku Eragon musel snížit nebo zrušit některé ochrany kolem Arye, Orika, Nasuady, Safiry a sebe, aby ho zaklínadla tak rychle nevyčerpávala. Ačkoli byly jeho síly veliké, nároky bitvy byly taktéž obrovské.
Připraven? zeptal se Safiry po krátkém oddechu. Souhlasně zavrčela.
V okamžiku, kdy se vrhl zpátky do bitvy, k Eragonovi prosvištělo mračno šípů. Rychle jako elf se jim vyhýbal, neboť nyní ho jeho obrany před takovými střelami už nechránily. Dvanáct jich zachytil štítem a zapotácel se, když ho jeden šíp zasáhl do břicha a jeden do boku. Žádný z nich nepronikl brněním, ale vyrazily mu dech a zanechaly pohmožděniny velikosti jablka. Nezastavuj! Už ses vypořádal s horší bolestí, než je tahle, řekl si.
Eragon se vrhnul na skupinu osmi vojáků, přeskakoval od jednoho k druhému, odrážel jejich kopí a bodal Zar'rocem jako smrtící blesk.
Přesto dlouhý boj utlumil jeho reflexy, a tak se jednomu vojákovi podařilo propíchnout kopím jeho drátěnou košili a rozříznout mu sval na levém rameni.
Vojácí se zarazili, když Safira zařvala.
Eragon využil vyrušení, aby se posílil energií uschovanou uvnitř v rukojeti Zar'rocu, a pak zabil tři zbývající vojáky. Safira nad ním máchla ocasem a smetla mu několik mužů z cesty. V přestávce, která následovala, se Eragon podíval na natékající paži a řekl: „Waise heill." Také si vyléčil pohmožděniny a spoléhal při tom na rubín v Zar'rocu, stejně jako na diamanty v opasku Bělota Moudrého.
Pak se Safirou postupovali dál.
Ucpali Hořící pláně horami mrtvých nepřátel, ale ani tak Království nikdy nezaváhalo nebo neucouvlo. Za každého muže, kterého zabili, stanul na jeho místě další. Eragona zaplavil pocit beznaděje, když masa vojáků postupně donutila Vardeny stáhnout se k jejich vlastnímu táboru. Viděl, že jeho zoufalství se odráží i ve tvářích Nasuady, Arye, krále Orrina a dokonce i Angely, když je míjel v bitvě.
I když máme všechen ten výcvik, stejně nedokážeme zastavit Království, zuřil. Těch vojáků je prostě moc! Nemůžeme to takhle vydržet napořád. A Zar'roc i opasek jsou už skoro vyčerpané.
Můžeš vytahovat energii z okolí, pokud budeš muset.
Nemůžu, ne dokud nezabiju dalšího z Galbatorixových kouzelníků a nebudu si ji moci vzít z jeho vojáků. Jinak bych jen zranil zbytek Vardenů, protože tady nejsou žádné rostliny ani zvířata, které bych mohl využít.

Jak se dlouhé hodiny táhly, Eragon začínal být rozbolavělý a vyčerpaný a - zbavený mnohých svých tajemných obran - nasbíral desítky drobných zranění. Levou paži měl ochromenou z nesčetných úderů do poškozeného štítu. Škrábanec na čele ho neustále oslepoval potůčky horké krve smíšené s potem. Myslel, že jeden z prstů má možná dokonce zlomený.
Safíře se nevedlo o moc lépe. O brnění vojáků si potrhala vnitřek tlamy, tucty mečů a šípů jí poškrábaly nechráněná křídla a oštěp propíchl jeden z plátů jejího brnění a zranil ji pod krkem. Eragon viděl, jak se oštěp blíží, a pokusil se ho odklonit kouzlem, ale byl příliš pomalý. Kdykoli se Safira pohnula, postříkala zem stovkami kapek krve.
Vedle nich padli tři Orikovi válečníci a dva Kullové.
A slunce začalo klesat k západu.
Když se Eragon se Safirou připravovali na svůj sedmý a poslední útok, na východě se rozezněla trubka, hlasitě a jasně, a král Orim vykřikl: „Trpaslíci jsou tady! Trpaslíci jsou tady!“
Trpaslíci? Eragon zamrkal a zmateně se rozhlédl. Neviděl nic než vojáky. Pak mu tělem projel záblesk vzrušení, když pochopil. Trpaslíci! Vylezl na Safiru a ona vyskočila do vzduchu, kde se chvíli držela na potrhaných křídlech, aby si mohli prohlédnout bitevní pole.
Byla to pravda - od východu směrem k Hořícím pláním pochodovala obrovská armáda. V jejím čele kráčel král Hrothgar, oděný ve zlatém brnění, helmici zdobené drahokamy na čele a Volund, staré válečné kladivo, svíral v železné pěsti. Král trpaslíků zvedl Volund na uvítanou, když uviděl Eragona a Safiru.
Eragon zakřičel z plných plic a oplatil mu posunek - zamával Zar'rocem ve vzduchu. Příval obnoveného elánu ho přiměl zapomenout na zranění a cítit se znovu nelítostný a odhodlaný. Safira doplnila jeho hlas svým a Vardenové k ní pohlédli s nadějí, zatímco vojáci Království ze strachu otáleli.
„Co jsi viděl?“ vykřikl Orik, když Safira seskočila zpátky na zem. „Je to Hrothgar? Kolik bojovníků přivedl?“
Eragon se radostí postavil ve třmenech a vykřikl: „Odvahu, král Hrothgar je tady! A vede s sebou snad všecky trpaslíky! Rozdrtíme Království!“ Když muži přestali jásat, dodal: „Teď vezměte meče a připomeňte těm všivým zbabělcům, proč by se nás měli bát. Do útoku!“
Právě když Safira vyrazila k vojákům, Eragon uslyšel druhý výkřik, tentokrát ze západu: „Loď! Po řece Jiet připlouvá loď!“
„Zatraceně,“ zavrčel. Nemůžeme nechat přistát lod, pokud přiváží pomoc pro Království. Spojil se s Triannou a řekl: Řekni Nasuadě, že Safira a já se o to postaráme. Potopíme tu lod, pokud je Galbatorixova.
Jak si přeješ, Argetlame, odpověděla čarodějnice.
Safira se bez zaváhání vznesla a zakroužila vysoko nad udusanou, kouřicí plání. Jak se mu neúnavná vřava bitvy vytrácela z uší, Eragon se zhluboka nadechl a cítil, že se mu pročišťuje mysl. Překvapilo ho, jak roztroušené jsou obě armády pod ním. Království a Vardenové se rozpadli na řadu menších skupin bojujících proti sobě po celé šířce na Hořící Pláni. - A do téhle zmatené vřavy se vložili trpaslíci, že zasáhli Království z boku - jako předtím Orrin se svou jízdou.
Eragon ztratil výhled na bitvu, když se Safira stočila doleva a nesla se skrz mraky směrem k řece Jiet. Poryv větru jim odvanul rašelinový kouř z cesty a odhalil jim obrovskou loď plující po oranžové vodě, poháněnou proti proudu dvěma řadami vesel. Loď byla celá poškrábaná a poškozená a neměla vyvěšené žádné barvy, aby se dala poznat její příslušnost. Eragon se přesto připravil na to, že ji zničí. Když se Safira řítila střemhlav k lodi, zvedl Zar'roc nad hlavu a vydal divoký válečný pokřik.

Přibližování

Roran stál na přídi Dračího křídla a poslouchal, jak vesla šplouchají vodou. Právě skončil svou směnu veslování a ramenem mu pronikala studená, ostrá bolest. Budu se muset napořád potýkat s touto vzpomínkou na ra'zaky? Otřel si pot z tváře a nevnímal mírnou bolest; soustředil se místo toho na řeku před sebou, která byla zastřená černými mraky.
U zábradlí k němu přistoupila Elain, s rukou položenou na velkém břichu. „Ta voda vypadá zle,“ řekla. „Možná jsme měli zůstat v Dauthu, spíš než se táhnout za dalšími problémy.“
Obával se, že má pravdu. Po Kančím Oku pluli na východ od Jižních ostrovů zpátky k pobřeží a pak nahoru ústím řeky Jiet do surdského přístavního města Dauth. Když přistáli na pevnině, jejich zásoby byly vyčerpané a vesničané churaví.
Roran byl pevně rozhodnutý zůstat v Dauthu, zvláště po tom, co se jim dostalo nadšeného přivítání od jeho místodržící, paní Alariky. Ale to bylo předtím, než mu řekli o Galbatorixově armádě. Pokud Vardenové budou poraženi, nikdy už neuvidí Katrinu. A tak s pomocí Jeoda přesvědčil Horsta a mnoho dalších vesničanů, že pokud chtějí žít v Surdě v bezpečí před Královstvím, musejí pokračovat po řece Jiet a pomoci Vardenům. Byl to obtížný úkol, ale nakonec je Roran přesvědčil. A jakmile řekli Alarice o svých záměrech, dala jim veškeré zásoby, které potřebovali.
Od té doby Roran často uvažoval, jestli se rozhodl správně. Touto dobou už každý život na Dračím křídle nenáviděl. Lidé byli nervózní a podráždění a situace se jenom přiostřovala vědomím, že plují do bitvy. Bylo to celé z mojí strany sobectví? přemítal Roran. Udělal jsem to skutečné ku prospěchu vesničanů, nebo pouze proto, že mě to dostane o krok blíž ke Katrině?
„Možná jsme měli,“ řekl Elain.
Společně sledovali silnou vrstvu kouře nad hlavou, zahalující se nebe, zakrývající slunce a propouštějící jen zbytky světla, takže všechno pod nimi mělo odpudivě oranžový odstín. Všude kolem bylo děsivé pološero, jaké by si dřív Roran ani nedokázal představit. Námořníci na palubě se vystrašeně rozhlíželi kolem sebe, mumlali ochranná zaříkadla a

vytahovali kamenné amulety, aby se chránili před zlými duchy.
„Poslouchej," řekla Elain. Otočila hlavu na stranu, aby lépe slyšela. „Co je to?"
Roran napínal uši, až zaslechl tlumený cinkot kovu o kov. „To," řekl, „je zvuk našeho osudu." Otočil se a zakřičel přes rameno: „Kapitáne, přímo před námi se bojuje!"
„K prakům!" zaburácel Uthar. „Bondene, zdvojnásobte tempo tam u těch vesel. A každý zdatný muž mezi vámi ač se raději připraví, nebo bude mít vlastní vnitřnosti místo polštáře!"
Roran zůstal stát na místě, když na Dračím křídle začal panovat shon. Přes narůstající hluk stále slyšel zdálky znít řinkot mečů o štíty. Výkřiky mužů teď byly slyšitelné, stejně jako řev nějakého obrovského zvířete.
Rychle přelétl pohledem na Jeoda, který se k nim na přídi přidal. Obchodník měl bledou tvář. „Už jsi byl někdy předtím v bitvě?" zeptal se Roran.
Jeodovi v hrdle poskočil knedlík, polkl a zakroutil hlavou. „S Bromem jsem se dostal do spousty střetů, ale nikdy do ničeho tak velkého."
„Pak je to pro nás oba poprvé."
Vpravo se zúžil závoj kouře a poskytl jim letmý výhled na tmavou zemi, která byla pokrytá davy bojujících mužů, na které hořel oheň a stoupaly z ní páchnoucí oranžové výpary. Bylo nemožné říci kdo bojuje za Království a kdo za Vardeny, ale Roranovi bylo hned jasné, že bitva by se díky správnému pošťouchnutí mohla vyvinout tím, či oním směrem. A my můžeme zajistit to poíiouchnutí.
Pak se nad vodou rozezněl hlas, když nějaký muž zakřičel: „Loď! Po řece Jiet připlouvá loď!"
„Měla bys jít do podpalubí," řekl Roran Elain. „Tady to pro tebe nebude bezpečné." Přikývla a odspěchala k příďovému palubnímu otvoru, kde slezla po žebříku a zavřela za sebou poklop. Za okamžik se na příď přiřítil Horst a podal Roranovi jeden z Fiskových štítů.
„Myslel jsem, že bys to mohl potřebovat," řekl Horst.
„Díky. Já…"
Roran se zarazil, když se vzduch kolem nich rozechvěl jakoby mocným otřesem. Bum. Zuby mu zaskřípaly o sebe. Bum. Uši ho bolely ze silného tlaku. Krátce po druhé ráně přišla třetí - bum - a s ní mocný hrdelní řev, který Roran poznal, protože ho v dětství mnohokrát slyšel. Pohlédl vzhůru a spatřil obrovského safírově modrého draka, jak se střemhlav řítí z pohyblivých mraků. A na drakově hřbetě, v prohlubni za jeho krkem, seděl jeho bratranec Eragon.
Nebyl to Eragon, kterého si pamatoval, ale spíš jako by umělec vzal jeho základní rysy a vylepšil je a vyhladil, aby byly ušlechtilejší a současně působily víc jakýmsi kočičím dojmem. Tento Eragon byl oblečený jako princ, v pěkných šatech a brnění, i když byl potřísněný bojem, a v pravé ruce třímal duhově červený meč. Tento Eragon, to Roran věděl, by dokázal zabít kohokoli bez zaváhání. Tento Eragon byl mocný a nesmiřitelný… Tento Eragon by dokázal zabít ra'zaky a jejich zvířata a pomoci mu zachránit Katrinu.
Drak roztáhl průsvitná křídla, prudce zastavil a zůstal viset ve vzduchu před lodí. A pak Eragon pohlédl Roranovi do očí.
Do tohoto okamžiku Roran tak úplně nevěřil Jeodovu příběhu o Eragonovi a Bromovi. Teď, když hleděl na svého bratrance, ho zaplavila vlna zmatených pocitů. Eragon je Jezdec! Zdálo se mu nepředstavitelné, že ten štíhlý, náladový, přehnaně horlivý chlapec, se kterým vyrůstal, se proměnil v hrůzu nahánějícího válečníka. Vidět ho zase naživu naplnilo Rorana nečekanou radostí. Přesto v tutéž chvíli se uvnitř něj vzedmul hrozný, známý vztek kvůli Eragonově úloze na Gerově smrti a obléhání Carvahallu. V těch pár vteřinách Roran nevěděl, zda Eragona miluje, nebo nenávidí.
Vylekaně ztuhl, když se zářivá cizí bytost dotkla jeho mysli. Odněkud z vědomí se vynořil Eragonův hlas: Rorane?
„Ano."
Mysli si své odpovědi a já je uslyším. Jsou s tebou všichni z Carvahallu?
Skoro.
Jak jsi… Ne, to teď nechme stranou, není čas. Zůstaňte, kde jste, dokud bitva nebude rozhodnutá. Nebo ještě lépe, jeďte zpátky po proudu, kde na vás nemůže Království zaútočit.
Musíme si promluvit, Eragone. Musíš mi toho hodně vysvětlit.
Eragon se znepokojeným výrazem zaváhal, pak řekl: Já vím. Ale teď ne, později. Bez znatelného pobídnutí se drak stočil od lodi a odletěl na východ, kde zmizel v oparu nad Hořícími pláněmi.
Horst užasle zvolal: „Jezdec! Skutečný Jezdec! Nikdy by mě nenapadlo, že něco takového uvidím, tím méně, že to bude Eragon." Za kroutil hlavou. „Myslím, že jsi mluvil pravdu, co, Tyčko?" Jeod se zazubil v odpověď, vypadal jako nadšené dítě.
Roran jako by jejich slova neslyšel a jen tupě zíral na palubu; měl pocit, jako by měl samým napětím vybuchnout. Sužovala ho spousta nezodpovězených otázek, ale přinutil se nevšímat si jich. Teď nemohu přemýšlet o Eragonovi. Musíme bojovat. Vardenové musejí porazit Království.
Pohltil ho narůstající příval zuřivosti. Už tohle zažil, šílený záchvat zuřivosti, který mu dovoloval překonat skoro každou překážku, hýbat věcmi, jimiž by obyčejně nepohnul, postavit se nepříteli v boji a necítit při tom žádný strach. Teď ho to zachvátilo jako horečka, zrychloval se mu dech a rozbušilo se mu srdce.
Odstrčil se od zábradlí, utíkal přes loď k důstojnické palubě, kde u kormidla stál Uthar, a řekl: „Zakotvi loď."
„Cože?"
„Zakotvi loď, říkám! Zůstaň tady se zbytkem vojáků a využij abys nadělal co největší spoušť, zabraň tomu, aby se někdo nalodil na Dračí křídlo a hlídejte naše rodiny. Rozumíš?"
Uthar na něj udiveně zíral, až se Roran bál, že rozkazy odmítne, pak zjizvený námořník zabručel a řekl: „Jo, jasně, Kladivo."
Horstův těžký krok předznamenal jeho příchod na důstojnickou palubu. „Co chceš dělat, Rorane?"

„Co?“ Roran se zasmál a otočil se doleva, aby stál kováři tváří v tvář. „Co? No, chci změnit osud Alagaësie!“

Prvorozený

Eragon stěží zaznamenal, že ho Safira nese zpátky do vířivého zmatku bitvy. Myšlenkami byl stále u Rorana. Věděl, že je na moři, ale nikdy by ho nenapadlo, že by mohl mířit do Surdy ani že se takhle znovu shledají. A ty Roranovy oči! Jeho oči jako by se zabodávaly do Eragona, tázavé, potěšené, rozzlobené… vyčítavé. Viděl v nich, že se Roran dozvěděl o jeho roli v Gerově smrti a ještě mu neodpustil.
Teprve když se od jeho holenního brnění odrazil meč, Eragon obrátil pozornost zpět ke svému okolí. Vydal chraplavý výkřik, seknul dolů a srazil vojáka, který ho zasáhl. Nadával sám sobě, že je tak neopatrný, a současně se spojil s Triannou a řekl: Nikdo na té lodi není nepřítel. Rozšiř zprávu, že na ně nemají útočit. Zeptej se Nasuady, zda by od nás mohla vyslat kurýra, aby jim vysvětlil situaci a dohlédl, aby zůstali stranou od boje.
Jak si přeješ, Argetlame.
Ze západního křídla bitvy, kde Safira přistála, překročila Hořící pláně několika obřími skoky a zastavila před Hrothgarem a jeho trpaslíky. Eragon sesedl a šel ke králi, který řekl: „Vítej, Argetlame! Vítej, Safiro! Zdá se, že elfové pro vás udělali víc, než slíbili.“ Vedle něj stál Orik.
„Ne, pane, to byli draci.“
„Skutečně? Musím si poslechnout o tvých dobrodružstvích, jen co dokončíme tuhle krvavou práci. Jsem rád, že jsi přijal mou nabídku stát se jedním z Durgrimst Ingeitum. Je to čest, mít tě za příbuzného.“
„Pro mě je to také čest.“
Hrothgar se zasmál, pak se obrátil k Safiře a řekl: „Stále jsem nezapomněl na tvůj slib spravit Isidar Mithrim, draku. Dokonce i teď naši umělci uprostřed Tronjheimu dávají dohromady hvězdný safír. Těším se, až ho zas uvidím vcelku.“
Sklonila hlavu. Jak jsem slíbila, tak to také udělám.
Když Eragon zopakoval její slova, Hrothgar natáhl jeden pokřivený prst a poklepal na kovový plát na jejím boku.
„Vidím, že nosíš naše brnění. Doufám, že ti sloužilo dobře.“
Velmi dobře, králi Hrothgare, odpověděla Safira Eragonovým prostřednictvím. Ušetřilo mě mnohých zranění.
Hrothgar se napřímil a zvedl Volund, v hluboko zasazených očích mu jiskřilo. „Dobrá tedy, vyrazíme a zkusíme ho znovu ve vřavě války?“ Ohlédl se na své bojovníky a vykřikl: „Akh sartos oen durgrimst!“
„Vor Hrothgarz korda! Vor Hrothgarz korda!“
Eragon pohlédl na Orika, který to přeložil mocným výkřikem: „Na Hrothgarovo kladivo!“ Eragon se přidal k pokřiku a se Safirou po boku vyrazil s králem trpaslíků k rudým řadám vojáků.
Ted se konečně, s pomocí trpaslíků, bitva obrátila ve prospěch Vardenů. Společně zatlačili Království zpátky, rozdělili je, drtili je, nutili Galbatorixovu rozsáhlou armádu opustit pozice, které si držela od rána. Jejich úsilí napomáhalo i to, že další z Angeliných jedů začaly účinkovat. Rada důstojníků Království jednala nerozumně, dávala rozkazy, díky kterým bylo pro Vardeny snazší proniknout hloub do vojska a šířit zmatek. Vojáci jako by si uvědomili, že štěstí už se na ně neusměje, protože stovky z nich se vzdaly nebo otevřeně zběhly a obrátily se proti svým dosavadním druhům či jen tak odhodily své zbraně a utekly.
A den přešel v pozdní odpoledne.
Eragon byl zrovna uprostřed boje se dvěma vojáky, když mu nad hlavou zaburácel hořící oštěp a zabodl se do jednoho z velitelských stanů Království kus od něj a zapálil látku. Eragon rychle zlikvidoval své protivníky, letmo se ohlédl a uviděl desítky hořících střel vylétat z lodě na řece Jiet. Do čeho se to pouštíš, Rorane? podivil se Eragon, než se postavil další skupině vojáků.
Brzy nato ze zadní části vojska Království zatroubil roh, pak další a další. Někdo začal tlouci do zvučného bubnu, jehož dunění zklidnilo pole, jak se každý rozhlížel po zdroji zvuku. Právě když se podíval i Eragon, od obzoru na severu se odpojila zlověstná silueta a stoupala na oranžovou oblohu nad Hořícími pláněmi. Vrány se rozprchly před děsivým černým stínem, který se nesl na teplých vzdušných proudech. Nejdřív si Eragon myslel, že je to lethrblaka, jedno ze zvířat ra'zaků. Pak ale mezi mraky pronikl paprsek světla a dopadl na letící postavu šikmo ze západu.
Nad nimi se vznášel červený drak, zářil a třpytil se ve slunečním paprsku jako lůžko krvavě rudých uhlíků. Membrány na jeho křídlech měly barvu vína prosvíceného lucernou. Drápy, zuby a ostny podél hřbetu byly bílé jako sníh. V rumělkových očích se leskla děsivá rozkoš. Na zádech měl připevněné sedlo a v tom sedle seděl muž oděný v nablýskaném ocelovém brnění a ozbrojený jedenapůlručním mečem. Eragona se zmocnila hrůza. Galbatorixovi se vylíhlo další dračí mládě!
Pak muž v oceli zvedl levou ruku a z dlaně mu vyrazil paprsek praskající rubínové energie, který zasáhl Hrothgara do prsou. Trpasličí kouzelníci vykřikli bolestí, když ve snaze zabránit útoku spotřebovali veškerou svoji energii. Zhroutili se mrtví, pak se Hrothgar chytil za srdce a svalil se na zem. Trpaslíci zoufale nahlas zanaříkali, když viděli padnout svého krále.
„Ne!“ vykřikl Eragon a Safira nesouhlasně zařvala. Pohlédl s nenávistí na nepřátelského Jezdce. Za to tě zabiju.
Eragon věděl, že jsou se Safirou příliš unaveni, než aby se mohli postavit tak mocnému protivníkovi. Rozhlédl se tedy kolem, zahled v blátě ležet koně s oštěpem zabodnutým v boku. Hřebec byl ještě naživu. Eragon mu položil ruku na krk a zamumlal: Spi, brachu. Pa přesunul hřebcovy zbývající síly do sebe a Safiry. Nestačilo to, aby plně obnovil svou energii, ale uklidnilo to jejich rozbolavělé svaly a zastavilo třes v končetinách.
Takto osvěžený Eragon vyskočil na Safiru a vykřikl: „Oriku, převezmi velení nad svými druhy!“ Přes pole uviděl Aryu, jak ho s obavami sleduje. Vypudil ji z mysli, když si přitahoval sedlové řemínky kolem nohou. Pak Safira vystřelila

směrem k červenému drakovi, mávála křídly v zuřivém tempu, aby nabrala nezbytnou rychlost.
Doufám, že si pamatuješ své lekce s Glaedrem, řekl. Ještě pevněji sevřel štít.
Safira mu neodpověděla, jen v duchu zařvala na druhého draka: Zrádce! Rozbíječi vajec, podvodníku, vrahu! Pak jako jedna bytost spolu s Eragonem zaútočili na mysli dvojice a snažili se prolomit jejich obrany. Vědomí Jezdce připadalo Eragonovi zvláštní, jako by bylo rozdvojené; v jeskyních jeho mysli se šeptem ozývala spousta zřetelných hlasů, jako uvěznění duchové žadonící o vypuštění.
V okamžiku, kdy se spojili, mu to Jezdec oplatil náporem síly větší, než jakou kdy Oromis dokázal nashromáždit. Eragon se stáhl hluboko za vlastní zábrany a zoufale přednášel útržek kostrbatého verše, který ho Oromis naučil používat v takových kritických situacích:
Pod zimním nebem studeným
Stál drobný muž s mečem stříbrným.
Skok, hned bodl v šílenství, A bojoval se stínem zlým…
Obléhání Eragonovy mysli polevilo, když se Safira a červený drak čelně srazili, jako když se střetnou dva zářivé meteory. Zápolili spolu, zadníma nohama kopali jeden druhého do břicha. Jejich drápy vydávaly odporný skřípot, když škrábaly o Safiřino brnění a tvrdé šupiny červeného draka. Červený drak byl menší než Safira, ale měl silnější nohy. Na okamžik ji dokázal odkopnout, pak se znovu přiblížili, každý se snažil zaklapnout své čelisti kolem krku toho druhého. Všechno, co mohl Eragon dělat, bylo jen držet Zar'roc. Když se draci řítili k zemi, tloukli do sebe hroznými údery nohou a ocasů. Ne víc, než sto padesát stop nad Hořícími pláněmi se Safira a červený drak pustili a usilovně se snažili znovu nabrat výšku. Jakmile Safira přestala padat, zdvihla hlavu jako had, který má zaútočit, a vypustila obrovský proud ohně.
Nikdy se však nedostal ke svému cíli; dvacet stop od červeného draka se oheň rozestoupil a prošel neškodně po obou jeho stranách Zatraceně, pomyslel si Eragon. Právě když červený drak otevřel chřtán aby provedl protiútok, Eragon vykřikl: „Skölir nosu ŕra brisingr!“ Zasáhl právě včas. Požár se stočil těsně kolem nich, ale Safiřiných šupin se ani nedotkl.
Teď Safira a červený drak uháněli vzhůru kouřem do čistého, mrazivého nebe nad ním, vyráželi dopředu a dozadu, jak se snažili dostat nad protivníka. Rudý drak kousl Safiru do ocasu a ona s Eragonem vyjekli sdílenou bolestí. Safira byla z námahy celá zadýchaná, provedla ostrou zadní smyčku, takže skončila za drakem, který se pak stočil doleva a pokusil se znovu spirálovitě vystoupat do výšky nad Safiru.
Zatímco draci v boji užívali stále krkolomnější akrobatické kousky, Eragon zaznamenal nějaký rozruch na Hořících pláních: zaklínači z Du Vrangr Gata byli sužováni dvěma novými kouzelníky Království. Tito kouzelníci byli mnohem mocnější než všichni předcházející. Už zabili jednoho z Du Vrangr Gata a dobývali se za zábrany dalšího. Eragon slyšel Triannu, jak křičí v myšlenkách: Stínovrahu! Musíš nám pomoci! Nedokážeme je zastavit. Zabijí všechny Vardeny. Pomoz nám, jsou to…
Její hlas se vytratil, když ho druhý Jezdec bodl do mysli. „Tohle musí skončit,“ zavrčel Eragon mezi zaťatými zuby, když se snažil odolat náporu. Přes Safiřin krk viděl, jak se k nim řítí červený drak, aby se vzápětí stočil pod Safirou. Eragon se neodvážil otevřít svou mysl natolik, aby mohl se Safirou mluvit, a tak řekl nahlas: „Chyť mě!“ Dvěma údery Zar'rocu přesekl popruhy kolem svých nohou a seskočil Safiře ze zad.
Tohle je šílené, pomyslel si Eragon. Smál se s euforickou radostí, když se ho zmocnil pocit beztíže. Proud vzduchu mu strhl helmu a oči mu z něj slzely a pálily ho. Eragon pustil štít, roztáhl nohy a paže, jak ho Oromis učil, aby ustálil let. Pod ním si Jezdec v brnění všiml Eragonova činu. Červený drak uskočil k Eragonově levici, ale nedokázal se mu vyhnout. Eragon se ohnal Zar'rocem, když se drak mihnul kolem něj, a ucítil, jak se čepel zasekla do podkolenní šlachy zvířete, než ho rychlost pádu odnesla pryč.
Drak zařval bolestí.
Náraz po úderu otočil Eragona nahoru, dolů a dokola. Když se mu podařilo zastavit rotaci, proletěl vrstvou mraků a mířil k rychlému a osudovému přistání na Hořících pláních. Mohl by se zastavit sám pomocí kouzla, ale to by z něj vysálo poslední zásoby energie. Ohlédl se přes obě ramena. No tak, Safiro, kde jsi?
Jako na zavolanou se vyřítila z páchnoucího kouře, křídla přitisknutá těsně k tělu. Slétla pod něj a trochu rozevřela křídla, aby zpomalila svůj střemhlavý pád. Opatrně, aby se nenapíchl na jeden z jejích ostnů, se Eragon snesl zpátky do sedla a uvítal návrat zemské přitažlivosti, kterou zase po střemhlavém letu pocítil.
To už mi nikdy nedělej, okřikla ho.
Prohlížel si horkou krev, která zdobila čepel Zar'rocu. Pomohlo to, ne?
Jeho spokojenost se vytratila, když si uvědomil, že jeho kaskadérské číslo teď vydalo Safiru na milost a nemilost červenému drakovi. Hnal se na ni z výšky, všemožně na ni dorážel a tlačil ji k zemi. Safira se pokusila dostat nad něj, ale pokaždé, když se jí to podařilo, vrhnul se na ni, kousal ji a bouchal křídly, aby ji přinutil změnit směr.
Draci se točili a dělali výpady, dokud jim jazyky nevisely z tlamy, ocasy nepovadly a oni zanechali zuřivého máchání křídly a prostě jen plachtili.
Jeho mysl se znovu uzavřela všem spojením, přátelským i těm druhým, a Eragon řekl nahlas: „Přistaň, Safiro; tohle není dobré. Budu s ním bojovat na zemi.“
Se zabručením vyčerpané odevzdanosti Safira sestoupala na nejbližší otevřenou plochu, malou kamennou náhorní plošinu u západního břehu řeky Jiet. Voda zčervenala od krve, která sem proudila z bitvy. Eragon seskočil ze Safiry, jakmile přistála na plošině, a vyzkoušel půdu pod nohama. Byla hladká a tvrdá, s ničím, na čem by se dalo klopýtnout. Potěšené přikývl.
Pár vteřin později se jim prohnal nad hlavou červený drak a posadil se na protější straně plošiny. Držel levou nohu nad zemí, aby nedráždil zranění: dlouhou sečnou ránu, která skoro přetrhla sval.

Drak se celý třásl, jako zraněný pes. Snažil se poskočit dopředu, pak zastavil a zavrčel na Eragona.
Nepřátelský Jezdec si odepjal popruhy na nohou a sklouzl po zdravém boku draka na zem. Pak prošel kolem draka a prohlédl mu nohu. Eragon ho nechal; věděl, kolik bolesti člověku způsobí, když vidí ránu způsobenou partnerovi, s nímž je tak niterně propojen. Ale čekal příliš dlouho, neboť Jezdec zašeptal několik nerozluštitelnych slov a během tří vteřin bylo drakovo zranění vyléčené.
Eragon se zachvěl strachy. Jak to mohl udělat tak rychle a tak krátkým zaklínadlem? Ale ať je to kdokoli, tenhle nový Jezdec určitě není Galbatorix, jehož drak je černý.
Eragon se držel tohoto vědomí, když vykročil kupředu, aby se Jezdci postavil. Když se setkali uprostřed plošiny, Safira a červený drak kroužili v pozadí.
Jezdec sevřel meč oběma rukama a máchl jím přes svou hlavu k Eragonovi, který zvedl Zar'roc, aby odrazil úder. Jejich meče se střetly ve sprškce rudých jisker. Pak Eragon zatlačil protivníka zpátky a zahájil složitý sled úderů. Bodal a odrážel a pružně poskakoval, když nutil Jezdce v ocelovém brnění stáhnout se k okraji plošiny.
Když dorazili na kraj, Jezdec zůstal na místě, odrážel Eragonovy útoky, ať byly sebedůmyslnější. Jako by dokázal předjímat každý můj pohyb, pomyslel si zdrceně Eragon. Kdyby byl odpočatý, bylo by pro něj snadné toho Jezdce porazit, ale takhle - nedokázal udělat žádný pokrok. Jezdec neměl rychlost a sílu elfa, ale jeho technika byla lepší než Vanirova a stejně dobrá jako Eragonova.
Eragon ucítil dotek zděšení, když jeho počáteční příliv energie začal odeznívat a jediným jeho úspěchem byl nepatrný škrábanec přes Jezdcův zářivý náprsní krunýř. Poslední zásoby sil uchované v rubínu Zar'rocu a v pásu Bělota Moudrého stačily jen na to, aby si udržel současné tempo další minutu. Pak Jezdec udělal krok vpřed. Pak další. A než se Eragon nadál, vrátili se do středu plošiny, kde stáli tva v tvář a vyměňovali si údery.
Zar'roc mu tak ztěžkl v ruce, že ho Eragon stěží dokázal zvednout. Rameno ho pálilo, byl zadýchaný a z tváře mu stékal pot. Dokonce ani jeho touha pomstít Hrothgara mu nemohla pomoci překonat vyčerpání.
Nakonec Eragon uklouzl a spadl. Odhodlaný nenechat se zabít vleže se překulil zpátky na nohy a bodl do Jezdce, který mu líným pohybem zápěstí vyrazil Zar'roc z ruky.
Způsob, jakým potom Jezdec mávl mečem - otočil jím v rychlém kruhu u svého boku - najednou Eragonovi připadal povědomý, stejně jako veškeré jeho předchozí šermířské umění. S narůstající hrůzou zíral na nepřítelův jedenapůlruční meč, pak zpátky do očních výřezů nablýskané helmy a vykřikl: „Já tě znám!“
Vrhl se na Jezdce, uvěznil oba meče mezi jejich těla, zahákl prsty pod helmu a strhnul mu ji. A tam, uprostřed náhorní plošiny, na okraji Hořících plání v Alagaësii, stál Murtagh.

Dědictví

Murtagh se ušklíbl. Pak řekl: „Thrysta vindr,“ a mezi nimi se utvořila tvrdá koule vzduchu, zasáhla Eragona do prsou a odhodila ho dvacet stop přes plošinu.
Eragon slyšel Safiru, jak zavrčela, když dopadl na záda. Před očima mu probleskovaly červené a bílé skvrny, pak se zkroutil do klubíčka a čekal, až bolest ustoupí. Jakékoli potěšení, které cítil z toho, že se Murtagh znovu objevil, bylo přemoženo děsivými okolnostmi jejich setkání. Uvnitř něj vřela nestálá směsice překvapení, zmatku a hněvu.
Murtagh sklopil meč, namířil na Eragona ocelovou ruku a zkroutil každý prst kromě ukazováku do ostnaté pěsti. „Nikdy by ses nevzdal.“
Eragonovi po zádech přeběhl mráz, protože poznal výjev ze zlé předtuchy, kterou viděl cestou po Az Ragni do Hedarthu: Nějaký muž s promáčklou helmou a brněním od krve sebou házel v hustém blátě, tvář měl zakrytou a za zdviženou paží Eragon uviděl ruku v brnění, ukazovák namířený na zhrouceného muže se vší autoritou samotného osudu. Minulost a budoucnost se propojily. Teď se rozhodne o Eragonově osudu.
S námahou se postavil, zakašlal a řekl: „Murtaghu… jak to, že jsi naživu? Viděl jsem, jak tě urgalové odtáhli do podzemí. Pokoušel jsem se tě nazírat, ale viděl jsem jen tmu.“
Murtagh se nuceně zasmál. „Neviděl jsi nic, stejně jako já jsem nevíděl nic, když jsem se tě snažil nazírat během svých dní v Uru'baenu.“
„Ale ty jsi zemřeli“ vykřikl Eragon, skoro nesrozumitelně. „Zemřel jsem pod Farthen Dûrem. Arya našla v chodbách tvoje zkrvavené šaty-,
Murtaghovu tvář zatemnil stín. „Ne, nezemřel jsem. V tom měla prsty Dvojčata, Eragone. Ovládli skupinu urgalů a připravili přepadení, aby zabili Ažihada a mě zajali. Pak mě očarovali, abych nemohl utéct, a unesli mě do Urů'baenu.“
Eragon zakroutil hlavou, neschopen pochopit, co se stalo. „Ale proč jsi souhlasil, že budeš sloužit Galbatorixovi? Říkal jsi mi, že ho nenávidíš. Řekl jsi …“
„Souhlasil!“ Murtagh se znovu zasmál a tentokrát jeho výbuch hraničil se šílenstvím. „Já jsem nesouhlasil. Nejdřív mě Galbatorix potrestal za to, že jsem poplival roky jeho ochrany během mé výchovy v Urů'baenu, za to, že jsem se vzepřel jeho vůli a že jsem utekl. Pak ze mě vytáhl všechno, co jsem věděl o tobě, Safiře a Vardenech.“
„Zradil jsi nás! Já jsem tě oplakával a ty jsi nás zradil!“
„Neměl jsem na výběr.“
„Ažihad měl pravdu, když tě dal pod zámek. Měli jsme tě nechat shnít v cele a pak by se nic z toho…“
„Neměl jsem na výběr!“ odsekl Murtagh. „A když se pro mě vylíhl Trn, Galbatorix nás oba přinutil, abychom mu přísahali poslušnost ve starověkém jazyce. Teď už ho nemůžeme neuposlechnout.“
V Eragonovi se vzedmuly lítost a odpor. „Stal jsi se svým otcem.“
Murtaghovi se v očích podivně zablesklo. „Ne, ne svým otcem. Jsem silnější, než byl kdy Morzan. Galbatorix mě naučil

věci o kouzlení, o kterých se ti nikdy ani nezdálo… Zaklínadla tak mocná, že se je elfové neopováží vyslovit, protože jsou tak zbabělí. Slova ve starověkém jazyce, která byla zapomenuta, dokud je Galbatorix neobjevil. Způsoby, jak ovládat energii… Tajemství, hrozná tajemství, která mohou zničit tvé nepřátele a naplnit všechny tvé touhy."
Eragon vzpomněl na některé z Oromisových lekcí a odsekl: „Věci, které měly zůstat utajené."
„Kdybys je znal, tak bys to neříkal. Brom byl amatér, nic víc. A elfove - pche! Jediné, co umějí, je skrývat se ve svém lese a čekat, až budou přemoženi." Murtagh přejel očima po Eragonovi. „Vypadáš teď jako elf. To ti udělala Islanzadí?"
Když Eragon mlčel, Murtagh se usmál a pokrčil rameny. „Nevadí. Brzy se dozvím pravdu." Zastavil zamračil se a pohlédl k východu.
Eragon se podíval tím směrem a uviděl Dvojčata, jak stojí v přední linii Království a vrhají koule energie mezi Vardeny a trpaslíky. Přes kouřové clony to bylo těžké říct, ale Eragon si byl jistý, že plešatí kouzelníci se šklebí a smějí, když zabíjejí muže, kterým kdysi přislíbili oddané přátelství. Čeho si ale Dvojčata nevšimla - a co Eragon i Murtagh jasně viděli ze své dobré vyhlídky - bylo, že se k nim z boku plíží Roran.
Eragonovi se na okamžik zastavilo srdce, když poznal svého bratrance. Ty hlupáku! Jdi od nich pryč! Zabijí tě.
Právě když otevřel pusu, aby vyslovil zaklínadlo, které dostane Rorana z nebezpečí - za jakoukoli cenu - Murtagh řekl: „Počkej. Chci vidět, co udělá."
„Proč?"
Murtaghovi po tváři přelétl mrazivý úsměv. „Dvojčata se bavila s tím, že mě mučila, když jsem byl jejich zajatcem."
Eragon na něj podezíravě pohlédl. „Nezraníš ho? Nebudeš varovat Dvojčata?"
„Vel einradhin iet ai Suťtugal." Na mé slovo Jezdce.
Společně sledovali, jak se Roran skryl za hromadou těl. Eragon ztuhl, když se Dvojčata podívala tím směrem. Na okamžik se zdálo, že si ho všimli, pak se ale odvrátili a Roran vyskočil. Ohnal se kladivem a praštil jedno z Dvojčat do hlavy, až mu praskla lebka. Zbylé Dvojče padlo na zem, zmítalo se v křečích a vydalo němý výkřik, dokud mu Roranovo kladivo nepřipravilo stejný osud. Pak Roran položil nohu na mrtvoly nepřátel, zvedl kladivo nad hlavu a vítězně zařval.
„Co teď?" zeptal se Eragon a odvrátil se od bitevního pole. „Jsi tu, abys mě zabil?"
„Samozřejmě že ne. Galbatorix tě chce živého."
„Kčemu?"
Murtaghovi se zkroutily rty. „Nevíš? Ha! Je to báječný žert. Není to kvůli tobě; je to kvůli ní." Namířil prst na Safiru. „Drak uvnitř Galbatorixova posledního vejce, posledního dračího vejce na světě, je samec. Safira je jediná žijící samice. Pokud se spáří, bude matkou celé svojí rasy. Už to chápeš? Galbatorix nechce vyhubit draky. Chce využít Safiru, aby obnovil Jezdce. Nemůže tě zabít, žádného z vás, jestli se má jeho představa uskutečnit… A jaká je to představa, Eragone. Měl bys ho slyšet, jak ji popisuje, pak bys o něm možná nesmýšlel tak zle. Je špatné, že chce sjednotit Alagaësii pod jedinou vlajkou, odstranit nutnost válek a obnovit Jezdce?"
„On je přece ten, kdo Jezdce nejdřív zničil!"
„A měl k tomu dobrý důvod," trval na svém Murtagh. „Byli staří, tlustí a zkažení. Elfové je ovládali a využívali, aby si podrobili lidi. Museli být odstraněni, abychom mohli začít nanovo."
Eragonovy rysy pokřivil rozzuřený zamračený výraz. Přecházel sem a tam po plošině, ztěžka oddechoval a pak ukázal na bojiště a řekl: „Jak můžeš ospravedlnit tolik utrpení způsobeného blábolením šílence? Galbatorix nedělal nic, než pálil a vraždil a hromadil moc. Lže. Vraždí. Ovládá. A ty to víš! Právě proto jsi odmítl pro něj pracovat." Eragon se odmlčel, pak nasadil laskavější tón: „Chápu, že jsi byl donucen jednat proti své vůli a že nejsi zodpovědný za zabití Hrothgara. Ale můžeš se přece pokusit uniknout. Jsem si jistý, že Arya a já bychom mohli nalézt cestu, jak rozbít pouta, která na tebe Galbatorix uvalil… Pojď se mnou, Murtaghu. Mohl bys toho pro Vardeny tolik udělat. S námi tě budou velebit a obdivovat, místo aby tě proklínali, báli se tě a nenáviděli."
Na okamžik, když Murtagh sklopil pohled na svůj vroubkovaný meč, Eragon zadoufal, že nabídku přijme. Pak ale Murtagh řekl tichým hlasem: „Nemůžeš mi pomoci, Eragone. Nikdo, jen Galbatorix nás může osvobodit od našich přísah, a to on nikdy neudělá… Zná naše pravdivá jména, Eragone… Navždy jsme jeho otroky."
Eragon se nedokázal ubránit lítosti, kterou v něm vyvolala Murtaghova situace. S nejvyšší možnou vážností řekl: „Pak nám tedy dovol, abychom vás dva zabili."
„Zabít nás! Proč bychom to měli dovolit?"
Eragon opatrně volil slova: „Osvobodilo by tě to od Galbatorixovy nadvlády. A zachránilo by to životy stovek, ne-li tisíců lidí. Není to dost ušlechtilý důvod, pro který se obětovat?"
Murtagh zavrtěl hlavou. „Možná pro tebe, ale pro mě je život stále příliš sladký, než abych se s ním tak snadno rozloučil. Život nikoho cizího pro mě není důležitější než Trnův nebo můj vlastní."
I když se mu to příčilo - celá ta situace, skutečnost se mu příčila - Eragon dobře věděl, co je třeba udělat. Znovu zaútočil na Murtaghovu mysl, vyskočil dopředu, oběma nohama se odlepil od země, když se vrhl k Murtaghovi, s úmyslem probodnout mu srdce.
„Letta!" vyštěkl Murtagh.
Eragon spadl zpátky na zem, když se kolem jeho paží a nohou sevřela neviditelná pouta a znehybnila ho. Napravo od něj Safira vypustila proud plamene a vrhla se na Murtagha jako kočka na myš.
„Rísa!" poručil Murtagh a roztáhl nelítostnou ruku, jako by ji chytil.
Safira překvapeně zakňučela, když ji Murtaghovo zaklínadlo zastavilo ve vzduchu a drželo ji na místě, kde se vznášela několik stop nad zemí. Ať se kroutila sebevíc, nedokázala se dotknout země ani nemohla vyletět výš.
Jak ještě může zůstat člověkem a přitom mít takovou sílu? divil se Eragon. Dokonce i s mými novými schopnostmi bych se po takovém úkolu stěží udržel na nohou. Eragon vzpomněl na své zkušenosti, jak kladl odpor Oromisovým kouzlům, a řekl: „Brakka du vanyalí sem huildar Safira un eka!"

Murtagh se nesnažil ho zastavit, jen po něm vrhl pevný pohled, jako by považoval Eragonův odpor za bezvýznamné nepříjemnosti. Eragon vycenil zuby a zdvojnásobil úsilí. Ruce mu zchladly, kosti ho rozbolely a tep se mu zpomalil, jak kouzlo vysávalo jeho síly. Aniž by ji o to požádal, Safira s ním spojila své síly a poskytla mu přístup k ohromným zdrojům energie ve svém těle.
Uběhlo pět vteřin…
Dvacet vteřin… Murtaghovi na krku pulsovala tlustá žíla.
Minuta…
Minuta a půl… Eragona se zmocnil nechtěný třes. Jeho stehení
sval a podkolenní šlachy se chvěly a nohy by se mu dávno podlomily, kdyby se mohl hýbat. Uběhly dvě minuty… Nakonec Eragon musel kouzlo přerušit, jinak by riskoval, že omdlí a odejde do prázdnoty. Ochabl naprosto vyčerpaný. Předtím se bál, ale jen proto, že si myslel, že by mohl prohrát. Teď se však bál, protože nevěděl, čeho všeho je Murtagh schopný.
„Nemůžeš doufat, že bys se mnou mohl soupeřit," řekl Murtagh. „Nikdo nemůže, kromě Galbatorixe." Přešel k Eragonovi, namířil mu meč na krk a škrábl ho na kůži. Eragon odolával nutkání sebou cuknout. „Bylo by tak snadné vzít tě s sebou zpátky do Uru'baenu."
Eragon se zahleděl hluboko do jeho očí. „Nedělej to. Nech mě jít."
„Právě ses pokusil mě zabít."
„A ty bys na mém místě udělal totéž." Když Murtagh zůstával potichu a nedával na sobě nic znát, Eragon řekl: „Kdysi jsme byli přátelé. Bojovali jsme spolu. Galbatorix tě nemohl pokřivit tolik, abys na to zapomněl… Pokud to uděláš, Murtaghu, budeš ztracen navždy."
Uběhla dlouhá minuta, kdy jediným zvukem byl křik bojujících armád. Eragonovi po krku stékala krev z místa, kde ho řízla špička meče. Safira v bezmocném hněvu mrskala ocasem.
Nakonec Murtagh řekl: „Dostal jsem rozkaz pokusit se zajmout tebe a Safiru." Odmlčel se. „Pokusil jsem se… Ujisti se, že se naše cesty znovu nezkříží. Galbatorix mě donutí složit další sliby ve starověkém jazyce, které mi zabrání prokázat ti znovu takovou milost, až se příště potkáme." Spustil meč.
„Děláš správnou věc," řekl Eragon. Pokusil se ukročit dozadu, ale stále byl přišpendlený na místě.
„Možná. Ale než tě nechám jít…" Murtagh se natáhl, vypáčil Zar'roc z Eragonovy pěsti a odepnul červenou pochvu Zar'rocu z opasku Bělota Moudrého. „Pokud se mám stát svým otcem, pak budu mít jeho meč. Trn je můj drak a trnem v oku bude všem našim nepřátelům. Takže je jenom správné, že bych měl také třímat meč jménem Utrpení. Utrpení a Trn, dobrá kombinace. Krom toho, Zar'roc by měl připadnout Morzanovu prvorozenému synovi, ne jeho mladšímu. Patří mi právem mého zrození."
Eragonovi se stáhl žaludek. To není možné.
Na Murtaghově tváři se objevil krutý úsměv. „Nikdy jsem ti neřekl jméno své matky, vid"? A tys mi nikdy neřekl jméno té tvojí. Řeknu ho teď: Selena. Selena byla má matka a také tvoje. Morzan byl naším otcem. Dvojčata přišla na tohle spojení, zatímco se ti prohrabovala hlavou. Galbatorixe to docela zaujalo, když zjistil tuto mimořádnou informaci."
„Lžeš!" vykřikl Eragon. Nemohl unést myšlenku, že je Morzanovým synem. Věděl to Brom? Ví to Oromis… ? Proč mi to neřekli? Pak si vzpomněl, jak Angela předpovídala, že někdo z jeho rodiny ho zradí. Měla pravdu.
Murtagh jenom zavrtěl hlavou a zopakoval svá slova ve starověkém jazyce, pak přiložil rty k Eragonovu uchu a zašeptal: „Ty a já, my jsme stejní, Eragone. Zrcadlové odrazy. Nemůžeš to popřít."
„Mýlíš se," zavrčel Eragon a vzpíral se zaklínadlu. „Nejsme si podobní. Já už nemám na zádech svou jizvu."
Murtagh ucukl, jako by ho bodli, tvář mu ztvrdla a zchladla. Zvedl Zar'roc a držel ho vztyčený před hrudí. „Tak ať. Vezmu si od tebe své dědictví, bratře. Sbohem."
Pak sebral helmu ze země a vyšvihl se na Trna. Ani jedinkrát se neohlédl na Eragona, když se drak přikrčil, zvedl křídla a odletěl z náhorní plošiny na sever. Teprve když Trn zmizel pod obzorem, síť kouzel uvolnila Eragona i Safiru.
Safiřiny drápy zacvakaly o kámen, když dopadla na zem. Přelezla k Eragonovi a dotkla se čumákem jeho paže. Jsi v pořádku, maličký?
Je mi dobře. Ale nebylo a ona to věděla.
Eragon přešel na okraj plošiny a prohlížel si Hořící pláně a následky bitvy, protože bitva už skončila. Se smrtí Dvojčat Vardenové a trpaslíci znovu získali ztracené pozice a dokázali rozprášit útvary zmatených vojáků, zatlačili je do řeky nebo je hnali zpátky tam, odkud přišli.
Ačkoli většina královských sil zůstala nedotčená, Království vyhlásilo ústup, nepochybně aby se vojáci přeskupili a připravili na druhý pokus napadnout Surdu. Za sebou zanechali hromady zkroucených mrtvol z řad bojovníků obou stran, dost mužů a trpaslíku na to, aby obydlili celé město. Od těl, která spadla do rašelinových ohňů, stoupal hustý černý kouř.
Teď když boje ustaly, jestřábi a orli a vrány a krkavci se snášeli nad polem jako pohřební závoj.
Eragon zavřel oči, pod víčky mu protékaly slzy.
Oni vyhráli, ale on prohrál.

Shledání

Eragon se Safirou se proplétali mezi mrtvolami, jimiž byly Hořící pláně poseté. Vzhledem ke svým zraněním a celkové vyčerpanosti se pohybovali jen pomalu. Potkali další bojovníky, jimž se podařilo přežít - muže se zapadlýma očima, kteří se potáceli po spálené bitevní pláni, dívali se, aniž by skutečně viděli, a pohled měli upřený kamsi do dálky.

Eragonova lačnost po krvi byla ta tam a necítil nic než zármutek.
Boj mu připadal tak zbytečný. Jaká tragédie, že tolik mužů musí zemřít, protože se postavili jedinému šílenci. Zpomalil, aby se vyhnul houštině šípů zapíchaných do bláta, a všiml si přitom šrámu na Sfiřině ocase, kde ji kousl Trn, i jejích dalších zranění. Půjč mi svou sílu, vyléčím tě.
Postarej se nejdřív o ty, kteří jsou smrtelně zranění.
Jsi si jistá?
Naprosto, maličký.
Smířil se s tím, sehnul se a zacelil vojákův roztržený krk a přešel k jednomu z Vardenů. Nedělal rozdíl mezi přítelem a nepřítelem, léčil každého pomocí veškerých svých sil.
Byl tak zaujatý vlastními myšlenkami, že léčení věnoval vlastně jen malou pozornost. Přál si, aby mohl popřít Murtaghovo tvrzení. Všechno, co Murtagh řekl o své matce - jejich matce -, se však shodovalo s těmi pár věcmi, které o ní Eragon věděl: Selena opustila Carvahall před více než dvaceti lety, jednou se vrátila, aby porodila Eragona, a znovu už ji nikdo neviděl. Jeho mysl přelétla zpátky k okamžiku, kdy s Murtaghem poprvé přišli do Farthen Dûru. Murtagh tehdy povádal, jak jeho matka zmizela z Morzanova hradu, zatímco Morzan pronásledoval Broma, Jeoda a Safiřino vejce. Poté, co Morzan hodil Zar'roc po Murtaghovi a skoro ho zabil, matka musela skrýt své těhotenství a pak se vrátit do Carvahallu, aby mě ochránila před Morzanem a Galbatorixem.
Povzbudilo ho vědomí, že Selené na něm tolik záleželo. Zároveň ho rmoutilo, že je mrtvá a nikdy se spolu nesetkají, neboť stále choval slabou naději, že jeho rodiče mohou být ještě naživu. Neměl už nejmenší touhu seznámit se s otcem, ale trpce litoval, že nemohl mít nikdy vztah se svou matkou. Od doby, co byl dost starý na to, aby pochopil, že je adoptovaný, si Eragon lámal hlavu s tím, kdo byl jeho otec a proč ho jeho matka opustila a dopustila, aby ho vychovával její bratr Gero se svou ženou Marianou. Odpovědi na něj dopadly z tak nečekaného zdroje a za tak nepříznivých podmínek, že jim nedokázal v tu chvíli porozumět. Bude mu trvat měsíce, ne-li roky, než se s tím odhalením vyrovná.
Eragon měl vždycky za to, že by rád věděl, kdo je jeho otcem. Teď to věděl a to vědomí se mu hnusilo. Když byl mladší, často se nechal unášet představami, že jeho otec byl někdo velký a důležitý, ačkoli věděl, že opak je mnohem pravděpodobnější. Přesto ho nikdy nenapadlo, ani v těch nejodvážnějších snech, že by mohl být synem Jezdce, a tím méně jednoho z Křivopřísežníků.
To proměnilo denní snění v noční můru.
Zplodil mě netvor… Můj otec byl ten, kdo zradil Jezdce Galbatorixovi. Eragon se tím cítil zhanobený.
Ale ne… Když léčil mužovu zlomenou páteř, napadl ho nový pohled na situaci, takový, který mu trochu pozvedl sebedůvěru: Morzan je možná můj rodič, ale není můj otec. Gero byl můj otec. On mě vychoval. Naučil mě, jak dobře a čestně žít, být poctivý. Jsem tím, kým jsem, díky němu. Dokonce i Brom a Oromis jsou více mými otci než Morzan. A Roran je můj bratr, ne Murtagh. Eragon pokývl odhodlaný zachovat si tento postoj. Až do dnešního dne odmítal zcela přijmout Gera za svého otce. Ale i když byl Gero mrtvý, Eragonovi se ulevilo, když to teď udělal - dodalo mu to pocit, že se něco uzavřelo, a zmírnilo to jeho zoufalství z Morzana.
Zmoudřel jsi, poznamenala Safira.
Zmoudřel? Zavrtěl hlavou. Ne, jen jsem se naučil myslet. Aspoň to mi Oromis dal. Eragon otřel vrstvu špíny z tváře mladičkého vlajkonoše, ujistil se, že je skutečně mrtvý, pak se narovnal a zamrkal bolestí, když se mu svaly na protest stáhly v křeči. Uvědomuješ si, že Brom o tomhle musel vědět? Proč by se jinak rozhodl skrývat v Carvahallu, zatímco čekal až se vylíhneš… ? Chtěl dohlédnout na syna svého nepřítele. Znepokojilo ho pomyšlení, že Brom ho možná považoval za hrozbu. A také měl pravdu. Podívej, jak to se mnou dopadlo!
Saflra mu rozčepýřila vlasy závanem horkého dechu. Jen si vzpomeň, že ať byly Bromovy důvody jakékoli, vždycky se snažil chránit nás před nebezpečím. Zemřel, když tě zachránil před ra'zaky.
Já vím… Myslíš, že mi o tom neřekl, protože se bál, že bych mohl následovat Morzana tak jako Murtagh?
Samozřejmě že ne.
Zvědavě na ni pohlédl. Jak si můžeš být tak jistá? Zvedla hlavu vysoko nad něj a odmítla se mu podívat do očí nebo odpovědět. Ať je tedy po tvém. Eragon právě klečel u jednoho z Orrinových mužů, který měl šíp v břiše. Sevřel mu paže, aby se nekroutil. „Opatrně."
„Vodu," zasténal muž. „Pro všechno na světě, vodu. Mám hrdlo vyprahlé jako poušť. Prosím, Stínovrahu." Na tváři mu vyrazil pot.
Eragon se usmál, aby ho trochu uklidnil. „Můžu ti dát napít hned, ale bylo by lepší, kdybys počkal, dokud tě nevyléčún. Můžeš počkat? Jestli ano, slibuji, že dostaneš vody, kolik budeš chtít."
„Slibuješ, Stínovrahu?"
„Slibuji."
Muž očividně bojoval s dalším náporem bolesti, než ze sebe dostal:
„Když to musí být."
S pomocí kouzla Eragon vytáhl šíp, pak se Safirou vyléčili muži vnitřnosti, k čemuž využili i trochu bojovníkovy vlastní energie, aby dokázali provést náročné kouzlo. Trvalo to několik minut. Potom si muž prohlédl břicho, přitiskl ruce na hladkou kůži, pohlédl na Eragona a oči se mu zalily slzami. „Já… Stínovrahu, ty…"
Eragon mu podal vak s vodou. „Tady, nech si ho. Potřebuješ ho než já."
O notný kus dál Eragon se Safirou prošli stěnou štiplavého kouře. Tam narazili na Orika a deset dalších trpaslíků, mezi nimiž byly i ženy. Stáli kolem Hrothgarova těla, které leželo na čtyřech štítech, v plném lesku zlatého brnění, rvali si vlasy, bušili se do prsou a bědovali s hlavou pozvednutou k nebi. Eragon sklonil hlavu a zamumlal: „Stydja unin mor'ranr, Hrothgar Könungr."

Po chvíli si jich všiml Orik a vstal. Tvář měl rudou od pláče a plnovous rozpletený z obvyklého copánku. Doklopýtal k Eragonovi a bez okolků se zeptal: „Zabil jsi toho zbabělce, který je za to zodpovědný?“
„Utekl.“ Eragon se nedokázal odhodlat k tomu, aby vysvětlil, že tím Jezdcem je Murtagh.
Orik bouchl pěstí do dlaně. „Barzuln!“
„Ale přísahám ti na každý kámen v Alagaësii, že jako jeden z Durgrimst Ingeitum udělám všechno pro to, abych pomstil Hrothgarovu smrt.“
„Ano, ty jsi jediný kromě elfů, kdo je dost silný, aby dohnal tohohle sprostého vraha k spravedlnosti. A když ho najdeš… rozdrť jeho kosti na prach, Eragone. Vytahej mu zuby a naplň jeho žíly rozžhaveným olovem; ať trpí za každou minutu Hrothgarova života, o kterou ho okradl.“
„Nebyla to dobrá smrt? Nepřál by si Hrothgar zemřít v bitvě, s Volundem v ruce?“
„V bitvě, to ano, tváří v tvář čestnému nepříteli, který by se odvážil stanout mu čelem a bojovat jako muž. Ale ne tak nečestně, pomocí kouzelnických triků…“ Orik zakroutil hlavou, ohlédl se na Hrothgara, pak zkřížil paže a přitiskl si bradu na klíční kost. Několikrát se roztřeseně nadechl. „Když moji rodiče zemřeli na neštovice, Hrothgar mi znovu vrátil smysl života. Vzal mě do svého domu. Učinil mě svým synem. Ztratit ho…“ Orik si stlačil kořen nosu mezi palec a ukazováček aby si zakryl tvář. „Ztratit ho je jako znovu přijít o otce.“
Zármutek v jeho hlase byl tak upřímný, že se Eragon cítil, jako by tam prožíval trpaslíkovo hoře. „Rozumím ti,“ řekl.
„Vím, že mi rozumíš, Eragone… Já vím.“ Po chvíli si Orik otřel oči. Uukázal na deset trpaslíků. „Dřív než cokoli dalšího musíme vrátit Hothgara do Farthen Dûru, aby mohl být pohřben se svými předchůdci. Durgrimst Ingeitum musí zvolit nového grimstborith a pak třináct vůdců klanů - včetně těch, které zde vidíš - zvolí příštího krále. Co bude dál, to nevím. Tahle tragédie některým klanům dodá odvahy, ale jiné se zas obrátí proti naší věci…“ Znovu potřásl hlavou.
Eragon položil Orikovi ruku na rameno. „Teď si s tím nedělej starosti. Stačí říct a má paže a má vůle jsou ve tvých službách… Jestli chceš, pojď do mého stanu a můžeme se podělit o soudek medoviny a připít na Hrothgarovu památku.“
„To bych rád. Ale ještě ne. Ne, dokud nedokončíme prosby bohům, aby poskytli Hrothgarovi bezpečný přechod do posmrtného života.“ Orik opustil Eragona, vrátil se do kroužku trpaslíků a připojil svůj hlas k jejich žalozpěvům.
Cestou přes Hořící pláně Safira řekla: Hrothgar byl velký král.
Ano, a dobrý muž. Eragon si povzdechl. Měli bychom najít Aryu s Nasuadou. Teď bych nedokázal vyléčit ani škrábanec a ony se musejí dozvědět o Murtaghovi.
Souhlasím.
Zahnuli na jih směrem k vardenskému ležení, ale sotva ušli pár kroků, Eragon uviděl, jak se k nim od řeky blíží Roran. Naplnila ho úzkost. Roran zastavil přímo před nimi s nohama široce rozkročenýma, hleděl na Eragona a pohyboval čelistí nahoru a dolů, jako by chtěl promluvit, ale nemohl slova dostat přes zuby.
Pak praštil Eragona do brady.
Pro Eragona by bylo snadné vyhnout se ráně, ale nechal ji přistát, jen se od ní trochu odklonil, aby si Roran nezlomil klouby. Přesto to bolelo, Eragon zamrkal a pohlédl na svého bratrance. „Myslím, že jsem si to zasloužil.“
„To tedy ano. Musíme si promluvit.“
„Teď?“
„Nemohu čekat. Ra'zakové zajali Katrinu a já potřebuji tvou pomoc, abych ji zachránil. Mají ji od chvíle, co jsme opustili Carvahall.“
Tak proto. V okamžiku si Eragon uvědomil, proč Roran vypadal tak zachmuřeně a utrápeně a proč vzal celou vesnici do Surdy. Brom měl pravdu. Galbatorix poslal ra'zaky zpátky do údolí Palancar. Eragon se zamračil, zmítaný mezi svou odpovědností vůči Roranovi a vlastní povinností podat Nasuadě zprávy. „Je tu něco, co musím vyřídit nejdřív, ale pak si můžeme promluvit. Dobrá? Můžeš jít se mnou, jestli chceš…“
„Půjdu.“
Zatímco přecházeli po planině plné děr, Eragon neustále sledoval Rorana koutkem oka. Nakonec potichu řekl: „Chyběl jsi mi.“
Roran zaváhal, pak odpověděl odměřeným přikývnutím. O pár kroků dál se zeptal: „Tohle je Safira, že? Jeod říkal, že se tak jmenuje.“
„Ano.“
Safira koukla na Rorana jedním třpytivým okem. Snášel její zkoumavý pohled, aniž by se odvrátil, což většina lidí nedokázala. Vždyzky jsem chtěla poznat druhé mládě z Eragonova hnízda.
„Ona mluví!“ zvolal Roran, když Eragon zopakoval její slova.
Tentokrát ho Safira oslovila přímo: Cože? Myslel sis, že jsem němá jako skalní ještěrka?
Roran zamrkal. „Moc se omlouvám. Nevěděl jsem, že draci jsou tak inteligentní.“ Ústa mu zkroutil zachmuřený úsměv. „Nejdřív ra'zakové a kouzelníci, teď trpaslíci, Jezdci a mluvící draci. Připadá mi, že se celý svět zbláznil.“
„Nejspíš se zbláznil.“
„Viděl jsem, jak jsi bojoval s tím druhým Jezdcem. Zranil jsi ho? Proto utekl?“
„Počkej. Všechno uslyšíš.“
Když dorazili ke stanu, který Eragon hledal, odhrnul vchodový dílec a zmizel uvnitř, následovaný Roranem a Safirou, která strčila hlavu a krk za nimi. Uprostřed stanu seděla Nasuada na okraji stolu, bouřlivě diskutovala s Aryou a služka jí přitom svlékala pokroucené brnění. Řeznou ránu na stehně už měla zahojenou.
Nasuada se zarazila uprostřed věty, když spatřila nově příchozí. Utíkala k nim, vrhla se Eragonovi kolem krku a vykřikla: „Kde jsi byl? Mysleli jsme si, že jsi mrtvý nebo něco horšího.“
„Ne tak docela.“

„Svíčka ještě hoří," zamumlala Arya.
Nasuada ustoupila o krok a řekla: „Neviděli jsme, co se dělo s tebou a Safirou od chvíle, kdy jste přistáli na té náhorní plošině. Když červený drak odletěl a vy jste se neobjevovali, Arya se s vámi pokoušela spojit, ale necítila nic, a tak jsme usoudily…" Hlas jí zeslábl. „Právě jsme se bavily o nejlepším způsobu, jak přepravit Du Vrangr Gata a celou rotu válečníků za vámi přes řeku."
„Promiň. Nechtěl jsem vám dělat starosti. Byl jsem jen po boji tak unavený, že jsem zapomněl stáhnout své obrany."
Pak Eragon představil Rorana. „Nasuado, rád bych ti představil svého bratrance Rorana. Ažihad už se ti o něm možná zmínil. Rorane, seznam se s paní Nasuadou, vůdkyní Vardenů a mou panovnicí. A tohle je Arya svit-kona, elfská vyslankyně." Roran se postupně oběma uklonil.
„Je to čest, poznat Eragonova bratrance," řekla Nasuada.
„Opravdu," dodala Arya.
Když se pozdravili, Eragon vysvětlil, že celý Carvahall připlul na Dračím křídle a že Roran zabil Dvojčata.
Nasuada povytáhla tmavé obočí. „Vardenové jsou tvými dlužníky, Rorane, že jsi zastavil jejich řádění. Kdo ví, kolik škody by Dvojčata napáchala, než by se jim Eragon nebo Arya mohli postavit? Pomohl jsi nám vyhrát bitvu. Na to nezapomenu. Naše zásoby jsou omezené, ale dohlédnu, aby každý na tvé lodi dostal oblečení a najíst a aby vaši nemocní byli vyléčeni."
Roran se uklonil ještě víc. „Děkuji, paní Nasuado."
„Kdybych nebyla v takové časové tísni, ráda bych se dozvěděla, jak a proč jste ty a tvá vesnice uprchli před Galbatorixovými muži, cestovali do Surdy a pak nás našli. Už jen holá fakta vašeho putování tvoří pozoruhodný příběh. Rozhodně se chci dozvědět podrobnosti - zvláště proto, že mám dojem, že se to týká Eragona. V tuto chvíli ovšem musím vyřešit jiné, naléhavější záležitosti."
„Samozřejmě, paní Nasuado."
„Pak tedy můžeš jít."
„Prosím," řekl Eragon, „dovol mu zůstat. Tohle by měl také slyšet."
Nasuada na něj tázavě pohlédla. „Dobrá. Když chceš. Ale dost s tím okolkováním. Přejdi k jádru věci a řekni nám o tom Jezdci!"
Eragon začal stručnou historií tří zbývajících dračích vajec - z nichž dvě jsou teď vylíhlá - a také o Morzanovi a Murtaghovi, aby Roran rozuměl dosahu jeho novinek. Pak pokračoval popisem boje s Trnem a záhadným Jezdcem s tím, že zvláštní pozornost věnoval jeho mimořádným silám. „Jakmile otočil mečem dokola, uvědomil jsem si, že už jsme spolu bojovali, a tak jsem se na něj vrhl a strhl mu helmu." Eragon se odmlčel.
„Byl to Murtagh, že?" zeptala se potichu Nasuada.
„Jak…?"
Povzdechla si. „Pokud přežila Dvojčata, bylo by logické, kdyby Murtagh přežil také. Řekl ti, co se skutečně odehrálo toho dne ve Farthen Dûru?"
A tak Eragon vylíčil, jak Dvojčata zradila Vardeny, začarovala urgaly a unesla Murtagha. Nasuadě se po tváři skoulela slza. „Škoda, že tohle potkalo Murtagha, když už musel snést tolik utrpení. V Tronjheimu jsem měla ráda jeho společnost a věřila jsem, že navzdory své výchově je to náš spojenec. Je pro mě těžké přemýšlet o něm jako o našem nepříteli." Obrátila se k Roranovi a řekla: „Jsem osobně patrně také tvým dlužníkem, neboť jsi zabil zrádce, kteří mi zavraždili otce."
Otcové, matky, bratři, bratranci, pomyslel si Eragon. Všechno začíná a končí u rodiny. Sebral odvahu, aby dokončil své líčení tím, jak mu Murtagh vzal Zar'roc a nakonec mu prozradil to hrozné tajemství.
„To není možné," zašeptala Nasuada.
Eragon viděl, jak Roranovi po tváři přelétlo zděšení a odpor, než se mu je podařilo potlačit. To, víc než cokoli jiného, Eragona zranilo.
„Nemohl Murtagh lhát?" zeptala se Arya.
„Nevím jak. Když jsem se ho ptal, řekl mi totéž ve starověkém jazyce."
Ve stanu se rozhostilo dlouhé, nepříjemné ticho. Pak Arya řekla: „Tohle se nesmí nikdo dozvědět. Vardenové mají už tak dost podkopanou morálku přítomností nového Jezdce. A budou ještě rozčilenější, až zjistí, že je to Murtagh, se kterým ve Farthen Dûru bojovali bok po boku a začali mu věřit. Pokud se roznese zpráva, že Eragon Stínovrah je Morzanův syn, muži budou rozčarovaní a jen málokdo se k nám bude chtít přidat. Dokonce ani králi Orrinovi bychom to neměli říct."
Nasuada si promnula spánky. „Bohužel máš asi pravdu. Nový Jezdec…" Zavrtěla hlavou. „Věděla jsem, že by se to mohlo stát, ale ve skrytu duše jsem nevěřila, že to přijde, protože Galbatorixova zbývající vejce se tak dlouho nevylíhla."
„Je to jistým způsobem vyvážené," řekl Eragon.
„Náš úkol je teď dvojnásob těžký. Možná jsme se dnes ubránili, ale Království nás stále početně vysoce převyšuje a teď nečelíme jednomu, ale dvěma Jezdcům, z nichž oba jsou silnější než ty, Eragone. Myslíš, že bys s pomocí elfských zaklínačů dokázal porazit Murtagha?"
„Možná. Ale pochybuji, že bude tak hloupý, aby bojoval proti mně a jim zároveň."
Několik minut se bavili o dopadu, který by Murtagh mohl mít na jejich vojenské tažení, a strategiích, jak zmírnit tyto důsledky, nebo je úplně vyloučit. Nakonec Nasuada řekla: „Dost. Nemůžeme tohle rozhodovat, když jsme zkrvavení a unavení a máme mysl zemdlenou z boje. Jděte si odpočinout a budeme se tím zabývat zase zítra."
Když se Eragon chystal k odchodu, Arya k němu přistoupila a pohlédla mu přímo do očí. „Nedovol, aby tě to příliš trápilo, Eragone-elda. Nejsi svůj otec ani svůj bratr. Jejich hanba není tvou hanbou."

„Ano," souhlasila Nasuada. „Ani si nemysli, že to nějak snížilo naše mínění o tobě." Natáhla se a vzala mu tvář do dlaní. „Znám tě, Eragone. Máš dobré srdce. Jméno tvého otce to nemůže změnit."
Eragon zjihnul. Podíval se z jedné ženy na druhou, pak stočil ruku na hrudi, dojatý jejich přátelstvím. „Děkuji."
Jakmile byli zase venku, Eragon si položil ruce v bok a zhluboka se nadechl zakouřeného vzduchu. Bylo pozdě a polední křiklavá oranžová se zmírnila do potemnělého zlatého světla, které zaplavilo tábor a bojiště a dodávalo jim zvláštní půvab. „Tak teď to víš," řekl.
Roran pokrčil rameny. „Původ se nezapře."
„Neříkej to," zavrčel Eragon. „To nikdy neříkej."
Roran si ho několik vteřin prohlížel. „Máš pravdu, byla to ošklivá poznámka. Nemyslel jsem to tak." Poškrábal se ve vousech a zamžoural na baculaté slunce hovící si nad obzorem. „Nasuada není taková, jakou jsem si ji představoval."
To přinutilo Eragona k unavenému úsměvu. „Ten, koho jsi čekal, byl její otec, Ažihad. Přesto je stejně dobrým vůdcem, jako byl on, jestli ne lepším."
„Její kůže, má ji obarvenou?"
„Ne, taková skutečně je."
Právě v tu chvíli Eragon ucítil, jak k nim spěchá Jeod, Horst a spousta dalších mužů z Carvahallu. Když vesničané obešli stan a uviděli Safiru, zpomalili. „Horste!" zvolal Eragon. Udělal krok vpřed a sevřel kováře do medvědího objetí. „Rád tě zase vidím!"
Horst hleděl na Eragona s otevřenou pusou, pak se mu na tváři rozhostil potěšený úsměv. „Taky tě zatraceně rád vidím, Eragone. Vyrostl jsi, cos odešel."
„Myslíš, co jsem utekl."
Setkat se s vesničany byl pro Eragona zvláštní zážitek. Strádání změnilo některé muže tolik, že je stěží poznal. A chovali se k němu jinak než předtím, se směsí strachu a úcty. Připomnělo mu to sen, kde se všechno známé ukáže jako cizí. Znepokojoval ho pocit, jako by mezi ně nepatřil.
Když Eragon přešel k Jeodovi, odmlčel se. „Víš o Bromovi?"
„Ažihad mi poslal zprávu, ale rád bych slyšel přímo od tebe, co se stalo."
Eragon s vážnou tváří přikývl. „Jakmile budu mít příležitost, sedneme si spolu a pořádně si promluvíme."
Pak Jeod přešel k Safiře a uklonil se jí. „Celý život jsem čekal, až uvidím draka, a teď jsem viděl dva za jediný den. Mám skutečně štěstí. Přesto, ty jsi ten drak, kterého jsem chtěl poznat."
Safira ohnula krk a dotkla se Jeodova čela. Zachvěl se při tom doteku. Poděkuj mu za mě, že mě pomohl zachránit od Galbatorixe. Jinak bych stále ještě strádala v králově pokladnici. Byl to Bromův přítel, a tak je i naším přítelem.
Když Eragon zopakoval její slova, Jeod řekl: „Atra esterní ono thelduin, Safira Bjartskular," a překvapil je svou znalostí starověkého jazyka.
„Kde jsi byl?" zeptal se Horst Rorana. „Hledali jsme tě všude, když ses sebral a šel hledat ty dva kouzelníky."
„Na tom teď nezáleží. Vraťte se k řece a ať se všichni vylodí; Vardenové nám posílají jídlo, šatstvo a nabízejí přístřeší. Dnes v noci můžeme spát na pevné zemi!" Muži zajásali.
Eragon se zájmem sledoval, jak Roran udílí rozkazy. Když nakonec Jeod a vesničané odešli, Eragon řekl: „Oni ti věří. Dokonce i Horst tě poslechne na slovo. Zastupuješ teď celý Carvahall?"
„Ano."
Na Hořících pláních se už skoro setmělo, když našli malý stan pro dva, který Vardenové Eragonovi přidělili. Protože Safira neprostrčila hlavu otvorem, schoulila se na zemi před vchodem, připravená držet hlídku.
Jakmile znovu načerpám síly, podívám se na tvé rány, slíbil Eragon.
Já vím. A nevyprávějte si dlouho do noci.
Uvnitř stanu Eragon našel olejovou lucernu, kterou zapálil křesadlem. Viděl dokonale i bez ní, ale Roran potřeboval světlo. Seděli naproti sobě: Eragon na dekách rozložených na jedné straně stanu, Roran na skládací stoličce, kterou našel opřenou v rohu. Eragon si nebyl jistý, jak začít, a tak mlčel a zíral do lampy na poskakující plamen.
Žádný z nich se nepohnul. Po nekonečných minutách Roran promluvil: „Pověz mi, jak zemřel můj otec."
„Náš otec." Eragon zůstával klidný, když Roranův výraz ztvrdl. Vlídným hlasem řekl: „Mám stejné právo jako ty ho tak nazývat. Ruku na srdce, sám víš, že to je pravda."
„Dobře, náš otec. Jak zemřel?"
Eragon líčil tento příběh při různých příležitostech. Ale tentokrát neskrýval nic. Místo aby jen vyjmenoval sled událostí, popsal, co si myslel a cítil od okamžiku, kdy našel Safiřino vejce, aby přiměl Rorana pochopit, proč udělal to, co udělal. Ještě nikdy předtím neměl takový strachy
„Udělal jsem chybu, že jsem skrýval Safiru před zbytkem rodiny, zakončil Eragon, „ale bál jsem se, že budete trvat na tom, abych ji zabil, a neuvědomoval jsem si, do jakého nebezpečí nás dostala. Kdybych byl… Po Gerově smrti jsem se rozhodl odejít, abych vypátral ra'zaky, i proto, abych nedostal Carvahall do dalšího nebezpečí." Trpce se zasmál. „Nepomohlo to, ale kdybych zůstal, vojáci by přišli mnohem dřív. A pak kdo ví? Možná sám Galbatorix by přišel do údolí Palancar. Možná Gero - táta - zemřel kvůli mně, ale nikdy to nebyl můj záměr, ani abyste ty a všichni ostatní v Carvahallu museli trpět kvůli tomu, jak jsem se rozhodl…" Bezmocně mávl rukou. „Udělal jsem, co jsem mohl, Rorane."
„A to ostatní - že Brom býval Jezdec, že jsi zachránil Aryu v Gil'eadu a zabil Stína v hlavním městě trpaslíků - to všechno se opravdu stalo?"
„Ano." Eragon mu co nejrychleji vylíčil, co se událo od chvíle, kdy se on a Safira vydali na cestu s Bromem, včetně jejich pobytu v Ellesméře a jeho vlastní proměny během Agaetí Blödhren.
Roran se naklonil dopředu, opřel si lokty o kolena, sepjal ruce a upřeně hleděl na hliněnou podlahu mezi nimi. Eragon nedokázal přečíst jeho myšlenky, aniž by vstoupil do jeho vědomí, což nechtěl dělat; proniknout do Roranova

soukromí by byla hrozná chyba.
Roran mlčel tak dlouho, až Eragon začal uvažovat, zda vůbec někdy odpoví. Pak řekl: „Udělal jsi chyby, ale nejsou větší než ty moje. Gero zemřel, protože jsi držel Safíru v tajnosti. Mnohem víc lidí ale zemřelo, protože jsem se odmítl vzdát Království… Oba jsme se stejně provinili.“ Zvedl hlavu, pak pomalu natáhl ruku. „Bratře?“
„Bratře,“ řekl Eragon.
Stiskl Roranovi předloktí, přitáhli se do pevného objetí a kývali se sem a tam, jako to dělávali v dětství. Když se pustili, Eragon si musel otřít oči hřbetem ruky. „Galbatorix by se teď měl rovnou vzdát, když jsme my dva zase spolu,“ zavtipkoval. „Kdo se nám může postavit?“ Znovu si sedl na lůžko. „Teď mi řekni ty, jak ra'zakové zajali Katrinu?“
Z Roranovy tváře se vytratila všechna radost. Začal mluvit tichým monotónním hlasem a Eragon poslouchal s narůstajícím úžasem, když vyprávěl příběh o útocích, obléhání a zradě, o opuštění Carvahallu, přechodu Dračích hor, vypálení doků v Teirmu a plavbě obřím vodním vírem. Když konečně skončil, Eragon řekl: „Jsi větší muž než já. Já bych nedokázal ani polovinu z toho všeho. Bojovat, to ano, ale ne přesvědčit všechny, aby mě následovali.“
„Neměl jsem na výběr. Když unesli Katrinu…“ Roranovi přeskočil hlas. „Mohl jsem se buď vzdát a zemřít, nebo jsem se mohl pokusit utéct z Galbatorixovy pasti, za jakoukoli cenu.“ Upřel planoucí oči na Eragona. „Lhal jsem a pálil a vraždil, abych se sem dostal. Už si nemusím dělat starosti, abych ochránil všechny z Carvahallu, na to už dohlédnou Vardenové. Teď mám v životě jediný cíl: najít a osvobodit Katrinu, jestli už není mrtvá. Pomůžeš mi, Eragone?“
Eragon se natáhl, popadl své jezdecké brašny z rohu stanu, kam mu je Vardenové přenesli, a vytáhl dřevěnou misku a stříbrnou lahvičku očarovaného faelnirvu, který mu dal Oromis. Trochu si usrkl likéru, aby se vzpružil, a zalapal po dechu, když mu stékal hrdlem, až v těle ucítil studené mravenčení. Pak nalil faelnirv do misky, dokud se v ní neutvořila mělká kalužna šířku jeho ruky.
„Dívej se.“ Eragon sesbíral příval nové energie a řekl: „Draumr kópa.“
Likér se zachvěl a zčernal. Po pár vteřinách se uprostřed misky objevil tenký záblesk světla a odhalil Katrinu. Ležela skrčená u neviditelné stěny, ruce jí visely nad hlavou v neviditelných okovech a měděné vlasy jí splývaly po zádech.
„Je naživu!“ Roran se nahrbil nad miskou a strčil do ní ruku, jako by doufal, že se skrz tekutinu dostane ke Katrině.
Jeho naděje a odhodlání se mísily s pohledem tak něžné lásky, že Eragon věděl, že jenom smrt by mohla Roranovi zabránit, aby se ji pokusil osvobodit.
Eragon už nedokázal déle udržet kouzlo, a tak nechal obraz zmizet. Opřel se o zeď stanu, aby si odpočinul. „Ano,“ řekl vyčerpaně, „je naživu. A je možné, že je uvězněna v Helgrindu, doupěti ra'zaků.“ Eragon chytil Rorana za ramena.
„Odpověď na tvou otázku, bratře, je ano. Půjdu s tebou do Dras-Leony. Pomůžu ti zachránit Katrinu. A pak společně, ty a já, zabijeme ra'zaky a pomstíme našeho otce.“

JAZYKOVÝ PRŮVODCE, PŮVOD NÁZVŮ

Náhodnému pozorovateli by nejrůznější jména, s nimiž se neohrožený cestovatel setkává po celé Alagaësii, mohla připadat jako nahodilá sbírka názvů bez jakékoli návaznosti nebo historie. Přesto jako v každé zemi, kterou postupně osídlovaly různé kultury (v tomto případě různé rasy), i v Alagaësii se vyskytují nejrůznější názvy, které vycházejí z jazyka elfů, trpaslíků, lidí a také urgalů. A tak vedle sebe najdeme údolí Palancar (lidské jméno), řeku Anoru a Ristvak'baen (elfská jména) a horu Utgard (název z jazyka trpaslíků) - to vše od sebe vzdálené jen několik mil.
Přestože se jedná o historicky nesmírně zajímavou skutečnost, zároveň to často vede k nejasnostem ohledně správné výslovnosti. Bohužel neexistují žádná pevně daná pravidla. Celá věc je ještě složitější, když se vezme v úvahu, že v řadě případů byly pravopis a výslovnost cizích slov pozměněny místním obyvatelstvem tak, aby vyhovovaly jejich vlastnímu jazyku. Řeka Anora je toho ukázkovým příkladem. Původně se slovo anora psalo áenora, což ve starověkém jazyce znamená široký. V psaném jazyce lidé zjednodušili slovo na anora a toto, ve spojení s posunem dvojhlásky, kdy se de (aj-e) začalo vyslovovat jako jednoduché a, dalo vzniknout názvu v podobě, v jaké se objevuje za časů Eragonových.
Pokud chcete hlouběji proniknout do tajů dávných řečí, doporučujeme studium zdrojových jazyků, abyste ovládli jejich skutečnou složitost.

Starověký jazyk

adurna - voda
Agaetí Blödhren - Oslava Pokrevní přísahy
Aiedail - jitřenka
Argetlam - Stříbrná ruka
Atra esterní ono thelduin / Mor'ranr lífa unin hjarta onr / Un du eva-rínya ono varda. - Nechť nad tebou vládne štěstí / Nechť je mír v tvém srdci / Ať hvězdy nad tebou bdí.
Atra gulia un ilian tauthr ono un atra ono waíse skölir fra rauthr. - Nechť tě provází štěstí a spokojenost a jsi ochranou před neštěstím.
Atra nosu waíse vardo fra eld hórnya. - Ať jsme chráněni před posluchači.
Bjartskular - Zářivá šupina
blöthr - zastavit
Brakka du vanyalí sem huildar Satira un eka! - Zeslab kouzlo, které drží Safíru a mě!

brisingr - oheň
Dagshelgr - Posvátný den
draumr kópa - snový pohled
Du Fells Nángoröth - Hory zatracení
Du Fyrn Skulblaka - Válka s draky
Du Völlar Eldrvarya - Hořící pláně
Du Vrangr Gata - Klikatá cesta
Du Weldenvarden - Strážný les
dvergar - trpaslíci
Ebrithil - Mistr
edur - vrch nebo důležité místo
Eka fricai un Šur'tugal! - Jsem Jezdec a přítel!
elda - zdvořilostní oslovení, vyjadřující velké uznání muži či ženě
Eyddr eyreya onr! - Vyprázdni si uši!
fairth - obrázek zachycený pomocí kouzla
finiarel - zdvořilé oslovení pro nadějného mladého muže
Fricai Andlát - přítel smrti (jedovatá houba)
Gala O Wyrda brunhvitr / Abr Berundal vandr-fódhr / Burthro laufsbládar ekar undir / Eom koná dauthleikr… - Zpívej, ó Osude s bílým čelem, / O nešťastně poznamenaném Berundalovi / Narozeném pod dubovým listím / Smrtelníci.
gánga aptr - couvat
gánga fram - jet dopředu
Gath sem oro un lam iet. - Ať se šíp spojí s mou rukou.
gedwëy ignasia - zářivá dlaň
Gëuloth du knífr. - Otup nůž!
haldthin - plod hlohu
Helgrind - Brány smrti
hlaupa - běžet
hljödhr - tichý
jierda - zlomit; uhodit
kodthr - chytit
Kvetha Fricai - Zdravím, příteli
lethrblaka - netopýr; oř ra'zaků (doslova kožené křídlo)
letta - stůj, zastavit
Letta orya thorna! - Zastav tyto šípy!
Liduen Kvaedhí - Poetické písmo
Losna kalfya iet. - Uvolni mi lýtka.
malthinae - uvázat nebo zadržet na místě; omezit
nalgask - směs včelího vosku a oříškového oleje užívaná na vlhčení kůže nebo rtů
Osthato Chetowä - Truchlící mudrc
Reisa du adurna. - Zvednout vodu.
risa - zvednout
Sé mor'ranr ono finna. - Nechť nalezneš klid.
Sé onr sverdar sitja hvass! - Ať vaše meče zůstanou ostré!
Sé orúm thornessa hávr sharjalví lífs. - Ať se tento had hýbe jako živý.
skölir - ochrana; štít
Skölir nosu fra brisingr! - Ochraň nás před ohněm!
sköliro - chráněný
skulblaka - drak (doslova šupinaté křídlo)
Stydja unin mor'ranr, Hrothgar Könungr. - Odpočívej v pokoji, králi Hrothgare.
svit-kona - formální vyjádření úcty pro velmi moudrou elfskou ženu
thrysta - strčit; stlačit
Thrysta vindr. - Stlač vzduch.
Togira Ikonoka - Zdravý mrzák
Varden - Strážní
Vel emradhin iet ai Šur'tugal. - Na mé slovo Jezdce.
Vinr Älfakyn - Přítel elfů
vodhr - zdvořilé oslovení běžného muže
vor - mužské oslovení pro blízkého přítele
Waíse heill. - Uzdrav se.
Wiol ono. - Kvůli tobě.
Wyrda - osud
Wyrdfell - elfský název pro Křivopřísežníky
yawë - pouto důvěry
zar'roc - utrpení

Jazyk trpaslíků

Akh sartos oen durgrimst! - Za rodinu a klan!
Ascudgamln - ocelové pěsti
Astim Hefthyn - Hlídač očí (nápis na náhrdelníku, který Eragon dostal)
Az Ragni - Řeka
Az Sweldn rak Anhuin - Anhuininy slzy
Azt jok jordn rast. - Pak můžete projít.
barzul - seslat na někoho zlý osud
Barzul knurlar! - Budiž proklet!
barzuln - mnohonásobně někoho proklít
beor - jeskynní medvěd (elfské slovo)
durgrimst - klan (doslova náš dům/domov)
eta - ne
Etzil nithgech! - Stůjte!
Farthen Dur - Náš otec
feldunost - ojíněný vous (druh kozy žijící v Beorských horách)
Formv Hrethcarach… formv Jurgencarmeitder nos eta goroth bahst Tarnag, dur encesti rak kythn! Jok is warrev az barzulegur dur durgrimst, Az Sweldn rak Anhuin, môgh tor rak Jurgenvren? Né udim etal os rast knurlag. Knurlag ana… - Tenhle Stínovrah… tenhle Dračí jezdec nemá místo v Tarnagu, nejposvátnějším z našich měst! Zapomínáš na prokletí našeho klanu, Anhuininých slz, které si nese od dob Války s draky? Nepustíme ho dál. On je…
grimstborith - vůdce klanu
grimstcarvlorss - správce domu
Guntera Aruna - Gunterovo požehnání
Hert durgrimst? Fild rastn? - Jaký klan? Kdo chce projít?
hírna - podobizna; socha
huthvír - zbraň se dvěma čepelemi, používaná klanem Quan
Ignh az voth! - Přineste jídlo!
Ilf gauhnith. - typický trpasličí výraz, který znamená „Je to bezpečné a dobré“. Obvykle ho vysloví hostitel; jde o tradici z dob, kdy mezi klany bylo běžné trávit hosty.
ingeitum - kovodělníci; kováři
Isidar Mithrim - Hvězdná růže
Jok is frekk durgrimstvren? - Chcete válku klanů?
knurl - kámen; skála
knurla - trpaslík (doslova „ten z kamene“)
Knurlag qana qirânu Durgrimst Ingeitum! Qarzul ana Hrothgar oen volfild… - Stal se členem Durgrimst Ingeitum! Prokletý Hrothgar a všichni, kdo…
knurlagn - muži
Knurlhiem - Kamenná hlava
Knurlnien - Kamenné srdce
nagra - obří kanec žijící v Beorských horách
oeí- ano; souhlas
Orik Thrifkz menthiv oen Hrethcarach Eragon rak Durgrimst Ingeitum. Wharn, az vanyali-carharug Arya. Né oc Undinz grimstbelardn. - Orik, Thrifkův syn, a Stínovrah Eragon z klanu Ingeitum. A také elfský posel Arya. Jsme Undinovými hosty.
Os il dom qirânu carn dur thargen, zeitmen, oen grimst vor formv edaris rak skilfz. Narho is belgond… - Ať naše tělo, čest i síň jsou jedno touto mou krví. Zavazuji se…
otho - víra
Ragni Hefthyn - Říční stráž
shrrg - obří vlk žijící v Beorských horách
Smer voth. - Podávejte jídlo.
Tronjheim - Obří helmice
urzhad - jeskynní medvěd
vanyali - elf (Trpaslíci si vypůjčili toto slovo ze starověkého jazyka,
kde znamená kouzlo.)
Vor Hrothgarz korda! - Pro Hrothgarovo kladivo!
vrron - dost
werg - znechucené zvolání (trpasličí obdoba citoslovce fuj)

Jazyk urgalů

Ahgrat ukmar. - Uděláno.
drajl - červi
nar - titul vysoké vážnosti

Stručný přehled postav, míst a některých zvláštností

Aberon - hlavní město Surdy
Agaetí Blödhren - Oslava Pokrevní přísahy
Alagaësie - jméno země, dějiště příběhu
Albriech - Horstův syn
Angela - bylinkářka, spojenec Vardenů
Anora - řeka protékající Dračími horami a údolím Palancar
Anurin - vůdce Dračích jezdců před Vraelem
Aroughs - město na jihu
Arya - elfka
Az Ragní - řeka
Ažihad - vůdce Vardenů
Baldor - Horstův syn
Beirland - ostrov u Surdy
Beorské hoty - hory na východním pobřeží Surdy
Birgit - manželka Quimbyho
Blagden - bílý havran královny Islanzadí
Blesk - viz Sněžný blesk
Borromeo - hrad, sídlo krále Surdy
Brány temnot - viz Helgrind
Brom - vypravěč z Carvahallu, Eragonův společník
Byrda - obyvatel Carvahallu zavražděný Slounem
Carvahall - rodná vesnice Eragona
Ceris - elfské město
Ceunon - město na severu
Clovis - majitel obchodních člunů
čaroděj, čarodějnice - užívá zaklínadla a lektvary
Černá ruka - Galbatorixovi špióni na Surdě
Čemokněžník - používá duchy a temná kouzla
Daret - vesnice u řeky Ninor
Delanir - elfská královna, předchůdkyně Evancara
Dempton - mlynář z Therinsfordu
Deynor - vůdce Vardenů, Ažihadův předchůdce
Dračí hory - pohoří na západě Alagaësie
Dračí jezdci - ochránci země
Dračí křídlo - třístěžňová zásobovací loď
Dras-Leona - město na jihu
Du Fyrn Skublaka - válka elfů s draky
Du Vrangr Gata - Klikatá cesta; skupina kouzelníků z Tronjheimu
Du Weldenvarden - lesy na severu Alagaësie
Durgrimst Feldunost - trpasličí klan
Durgrimst Ingeitum - trpasličí klan
Durza - Stín; černokněžník
Dvojčata - Ažihadovi strážci
Ebrithil - oslovení „Mistře" ve starověkém jazyce
Egraz Kam - Holohlavý; označení dvojčete
Elain - Horstova žena
Elesari - členka Rady starších
elfové - jedna z ras obývajících Alagaësii
Ellesméra - elfské hlavní město
Elva - vardenský sirotek požehnaný Eragonem a Safirou
Eragon - 1. hlavní postava příběhu;2. první Jezdec téhož jména
erisdar - lucerny elfů
Evandar - elfský král, otec Arye
faelnirv - nápoj elfů, destilát
Falberd - člen Rady starších
Fäolin - Aryin společník
Farika - služebná Nasuady

Farthen Dur - hora, sídlo Vardejnů a trpaslíků
Feinster - vesnice
feldunost - zvíře Beorských hor, používané trpaslíky jako kůň
Fisk - tesař z Carvahallu
Folkvír - Eragonův kůň u elfu
Fredrík - vardenský bojovník
Galbatorix - král Alagaësie
Gannel - trpaslík, vůdce Durgrimst Quan
Garzhvog - Kuli, vůdce urgalů
Gedric - koželuh z Carvahallu
Gero - Eragonův strýc
Gertruda - bylinkářka z Carvahallu
Gil'ead - město na severu
Gildintor - bájný hřebec
Glaedr - drak
Glenwing - Aryin společník
gramarye - kouzlo
Hadarak - poušť
Haeg - černokněžník, Durzův učitel
Helena - Jeodova žena
Helgrind - Brány temnot; místo u Dras-Leony
Helzvog - bůh trpaslíků
Herndall - matky, vládkyně urgalů
Heslant - mnich, autor knihy o dějinách Alagaësie
Horst - kovář z Carvahallu
Hrothgar - král trpaslíků
Hvedra - snoubenka Orika
Iduna - elfská strážkyně
Igualda - vodopády v Dračích horách
Ilirea - pevnost Jezdců, později nazývaná Uru'baen
Illium - ostrov u Surdy
ingeitum - trpaslíci, kovodělníci a kováři
Irwin - ministerský předseda Surdy
Isidar Mithrim - Hvězdná růže; obří safír zdobící Tronjheim
Islanzadí - elfská královna
Jarša - poslíček u Vardenů
Jeod - Bromův přítel a spojenec Vardenů
Jezdci - viz Dračí jezdci
Jiet - řeka
Jörmurdur - Ažíhadův zástupce
Kadok - 1. Eragonův děd; 2. kůň
Kančí oko - velký mořský vír mezi dvěma ostrovy
Katrina - řezníkova dcera, snoubenka Rorana
kočkodlak - zvíře, má určité čarodějné schopnosti
Korgan - praotec trpaslíků
Kóstha-mérna - jezero v Beorských horách
kouzelník - ke kouzlení užívá starověká slova
Království - území ovládané Galbatorixem
Křivoppřísežník - Jezdec, který se připojil ke Galbatorixovi
Kuasta - pobřežní město na jihu
Kull - elita mezi urgaly
Kuthian - skála
Laetri - elf, který přežil souboj se Stínem
Liani - elfská květina
Liduen Kvaedhí - Poetické písmo, elfské písmo pro starověký jazyk
Lifaen - elf doprovázející Eragona
Loring - obyvatel Carvahallu
Mandel - mladík z Carvahallu
Marcus Tábor - vládce Dras-Leony
Mariana - Gerova žena
Maud - kočkodlačice u elfu
Menoa - strom
Morgothal - bůh trpaslíků
Morn - hostinský v Carvahallu

Morzan - Křivopřísežník, otec Murtagha
Murtagh - Eragonův společník
Narda - město na severu
Narí - elf doprovázející Eragona
Nasuada - Ažihadova dcera, vůdkyně Vardenů
Nëya - elfská strázkyně
Nía - ostrov u Surdy
Nolfavrell - mladík z Carvahallu
Orik - trpaslík, Hrothgarův synovec
Oromis - Zdravý mrzák, Truchlící mudrc, Dračí jezdec, Eragonův učitel
Orrin - král v Surdě
Orthíad - starověké sídlo trpaslíků
Osilon - elfské město
Pallancar - 1. údolí, ve kterém leží Carvahall; 2. první lidský král obývající Alagaësii
pás Belota Moudrého - pás Jezdců obsahující drahokamy
Půvabný lid - označení elfů
Quimby - obyvatel Carvahallu zabitý vojáky
ra'zakové - Galbatorixovi přisluhovači, hledači draků
Rada starších - rádci panovníka Vardenů
Rhunön - elfka, kovářka
Rimgar - též Tanec hada a jeřába,elfské cvičení
Risihart - vladař Teirmu
Ristvak'baen - hora u řeky Anory poblíž Therinsfordu
Roran - Gerův syn, Eragonův bratranec
Sabrae - členka Rady starších
Safira - dračice
Selena - Eragonova matka
Sílthrim - elfské město
Sloun - řezník
Sněžný blesk - Bromův, později Eragonův kůň
Solembum - Angelin kočkodlak
starověký jazyk - jazyk, kterým kdysi mluvili elfové a všechny původní rasy Alagaësie; užívá se při kouzlení
Stín - viz Durza
Stříbřité lesy - lesy na jihu u jezera Tüdosten
Surda - země na jihu, která se po pádu Jezdců odtrhla od Království
Šedý lid - rasa ovládající kouzla
Šruikan - drak
Šur'tugal - elfský název pro Jezdce
Tarnag - město trpaslíků
Tarok - Galbatorixův velitel
Teirm - město na pobřeží, středisko obchodu
Tel'naeír - skála, na níž žil Oromis
Temnolovkyně - urgalské označení Nasuady
Therinsford - vesnice
Thorv - trpaslík doprovázející Eragona
Tialdarí - somy v Ellesméře
Toark - dvě řeky téhož jména
Trianna - vůdkyně Du Vrangr Gata
Trn - drak
Tronjheim - město-hora
Třináct Křivopřísežných - Jezdci, kteří zradili, viz Křivopřísežník
U Morna - hospoda v Carvahallu
U Zeleného kaštanu - hospoda v Teirmu
Umért - člen Rady starších
Undin - vůdce klanu trpaslíků
urgalové - monstra
Uru'baen - hlavní město Alagaësie
Urur - bůh trpaslíků
Ušnar - označení Galbatorixe
Vanir - elfský šermíř
Vardenové - odbojová skupina proti králi
Volund - bojové kladivo krále trpaslíků, sloužící zároveň jako žezlo
Vrael - vůdce Jezdců, který se postavil Galbatorixovi
Vroengard - ostrov, odvěký domov Jezdců ležící na severu

Yazuak - vesnice ležící na řece Ninor
Zar'roc - Eragonův meč, původně Morzanův
zářivá dlaň - značka na dlani po doteku dračího mláděte
Žraločí zub - ostrov u Teirmu

Poděkování

Kvetha Fricäya.
Tak jako mnozí autoři, kteří se ujali vyprávění tak dlouhého, jako je trilogie Odkaz Dračích jezdců, jsem zjistil, že vytvoření Eragona, a nyní také Eldesta, se stalo mým vlastním osobním putováním, které mě samotného změnilo stejně jako Eragona.
Když jsem stvořil Eragona, bylo mi patnáct - už jsem nebyl chlapec, ale ještě ne muž -, právě jsem skončil školu a netušil, jakou cestou se v životě dát. V té době jsem propadl mocnému kouzlu fantastické literatury, která zaplňovala mé knihovničky. Psaní Eragona, jeho propagace po světě a teď konečně dokončení Eldesta mě převedlo do dospělosti. Teď mi je dvacet jedna a k mému neustávajícímu údivu jsem už vydal dvě knihy. Staly se jistě i podivuhodnější věci, ale mně nikdy.
Eragonova cesta byla mou vlastní: oba jsme byli vytrženi z bezstarostné venkovské výchovy a nuceni potloukat se po světě v zoufalém závodu s časem; snášet ostrý a náročný výcvik; dosáhnout úspěchu navzdory všem očekáváním; vypořádat se s dopady slávy; a konečně také najít nějaký klid.
Právě tak jako v celém příběhu, kdy odhodlanému a dobrosrdečnému hlavnímu hrdinovi - který vlastně není až tak bystrý, že ne? - na jeho cestě pomáhá spousta moudřejších postav, tak i já jsem byl provázen několika nesmírně nadanými lidmi. Jsou to:
Doma: máma, která mě vyslechla, kdykoli jsem potřeboval probrat nějaký problém kolem příběhu nebo postav, a dodala mi odvahu vyhodit dvanáct stránek a přepsat Eragonův příchod do Ellesméry (to bolelo); táta, který měl jako vždy cenné poznámky k rukopisu; a má drahá sestra Angela, která se uráčila zopakovat svou roli čarodějnice a přispěla k úchvatným proslovům svého druhého já.
Ve Writers House: můj manažer, velký a mocný Mistr Čárka, Simon Lipskar, který dokáže nemožné; a jeho odvážný pomocník Daniel Lazar, který chrání Mistra Čárku před tím, aby byl pohřben zaživa pod hromadou nevyžádaných rukopisů, z nichž mnohé jsou, jak se obávám, následkem Eragona.
V nakladatelství Knopf: moje redaktorka Michelle Freyová, která šla daleko za hranice svých povinností a udělala z Eldesta o moc lepší knihu, než by jinak byla; vedoucí propagace Judith Hautová, která opět prokázala, že žádný počin v reklamě není nad její možnosti (měli byste ji slyšet řvát!); Isabel Warren-Lynchová, nedostižná vedoucí výtvarnice, která s Eldestem překonala své dosavadní úspěchy; John Jude Palencar, jenž vytvořil kresbu na obálku, která se mi líbí ještě víc než ta na Eragonovi; vedoucí tisku Artie Bennett, který provedl senzační práci při kontrole všech neznámých slov v této trilogii a zřejmě ví o starověkém jazyce víc než já, ačkoli jeho urgalština je trochu slabší; Chip Gibson, velmistr dětského oddělení v Random House; Nancy Hinkelová, výtečná šéfredaktorka; Joan De Mayoová, obchodní ředitelka (spousta potlesku, jásotu a úklon!) a její tým; Daisy Klineová, která se svými lidmi navrhla báječné a poutavé propagační materiály; Linda Palladinová, Rebecca Priceová a Timothy Terhune z výroby; děkovná poklona patří též Pam Whiteové a jejímu týmu, kteří rozšířili Eragona do všech koutů světa; Melissa Nelsonova, design; Alison Kolaniová, tisková úprava; Michele Burkeová, oddaná a pracovitá asistentka Michelle Freyové; a všichni další v nakladatelství Knopf, kteří mi tolik pomohli.
V Audioknihovně (Listening Library): Gerard Doyle, který vdechl život světu Alagaësie; Taro Meyer za dokonalou výslovnost mých jazyků; Jacob Bronstein za to, že provázal všechny souvislosti; a Tim Ditlow, vydavatel Audioknihovny.
Děkuji vám všem.
Ještě jeden díl a dorazíme na konec tohoto příběhu. Ještě jeden rukopis plný zármutku, nadšení a vytrvalosti… Ještě jeden díl snění.
Zůstaňte při mně, pokud vás to těší, a společně uvidíme, kam nás tahle klikatá cesta dovede, jak v tomto světě, tak v Alagaësii.
Sé onr sverdar sitja hvass!

Christopher Paolini - 23. srpna 2005

O AUTOROVI

Trvalá láska k příběhům a vědeckofantastické literatuře inspirovala Christophera Paoliniho k tomu, aby v patnácti letech, kdy v rámci domácí výuky dokončil školu, začal psát první verzi románu Eragon. V devatenácti letech se stal podle deníku The New York Times nejprodávanějším autorem. Christopher žije v Montaně, kde jeho představy o Alagaësii podněcuje divoká příroda. V současnosti pracuje na posledním dílu trilogie Odkaz Dračích jezdců.
O Christopherovi, knize Eldest a Odkazu Dračích jezdců se můžete dozvědět více na Avww.alagaesia.com.